

Cuprinsul revistelor din anul 1920

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1920
PUTERNICI PENTRU VICTORIE - PAG. 2
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 26
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 51
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 79
- Revista nr. 5 - 1 martie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 103
- Revista nr. 6 - 15 martie 1920
ÎNTREBUIŢĂRILE ADVERSITĂŢII - PAG. 129
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1920
SĂ LOCUIM ÎN PACE - PAG. 153
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 176
- Revista nr. 9 - 1 mai 1920
AMBASADORI AI PĂCII - PAG. 202
- Revista nr. 10 - 15 mai 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 228
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1920
PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE - PAG. 254
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1920
RĂSCUMPĂRARE ŞI JERTFĂ DE ISPĂŞIRE - PAG. 280
- Revista nr. 13 - 1 iulie 1920
EVANGHELIA ÎMPĂRĂŢIEI - PAG. 304

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

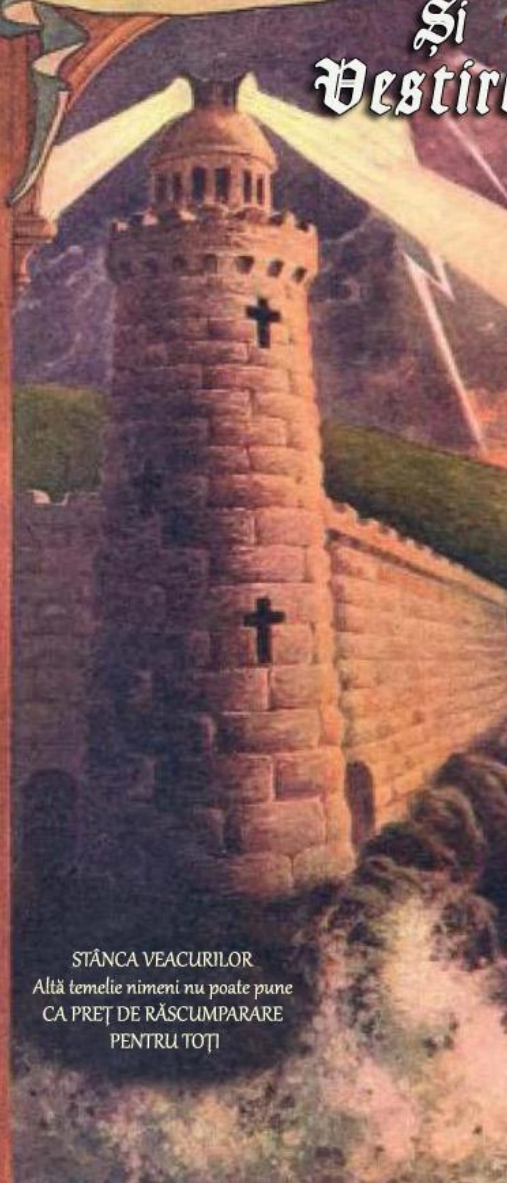
1 IANUARIE 1920

Nr. 1

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

PUTERNICI PENTRU VICTORIE	- Pag. 3
PETRU ȘI IOAN ÎN SAMARIA	- Pag. 15
PETRU LA LIDA ȘI IOPE	- Pag. 19
PETRU ȘI CORNELIU	- Pag. 21

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*.

Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretele sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Ianuarie 1920

Nr. 1

PUTERNICI PENTRU VICTORIE

„Domnul este puterea și cântecul meu” – Psalmul 118: 14.

[TEXTUL ANUAL PENTRU 1920]

Veghetorii din Sion care prin ochiul credinței privesc luceafărul de dimineață ridicându-se și pe marele Împărat al Împăraților pășind maiestuos la inaugurarea împărăției sale glorioase ocupă o poziție unică specială. Peste tot văd nerăbdare și tulburare mare, și totuși ei trebuie să fie cu mintea limpede și cu încredere în inimă. Peste tot văd spiritul războiului și al revoltei, și totuși ei trebuie să facă pace cu tot ce îi înconjoară, și în timp ce li se spune să „fie în relații de pace cu toți oamenii și cu sfințenie, fără de care nici un om nu îl va vedea pe Domnul”, în același timp ei sunt îndemnați la „un război mai bun” (1 Timotei 1: 18) și „duc lupta cea dreaptă” (1 Timotei 6: 12). Toate acestea sunt o enigmă pentru oamenii de lume. Ei nu înțeleg, și, în limba Sf. Pavel, aceste lucruri sunt o nebunie pentru ei, nici nu îi pot cunoaște, deoarece ei sunt diferiți din punct de vedere spiritual. (1 Corintieni 2 : 14) Doar cei cu spirit înalt pot înțelege și aprecia situația și așa sunt cei care păzesc în Sion și care văd lucrurile în față.

Urmând obiceiul stabilit acum multă vreme de a avea un text special din Scriptură desemnat pentru anul respectiv, am ales textul pentru 1920 ca cel de mai sus: „Domnul este puterea și cântecul meu”. Aprecierea profundă a acestui text și faptul că ne putem baza pe acesta considerăm că va fi o binecuvântare imensă pentru cei mai mici ai Domnului. Astfel am făcut aceste observații. Cu cât apreciem mai mult duritatea bătăliei în care suntem angajați, cu atât mai prețios va fi textul de anul acesta pentru fiecare dintre sfinții Domnului.

LUPTA CREȘTINILOR

Cuvintele din acest text nu au fost scrise pentru lume, și nici nu au fost concepute cu referire la ducerea bunei bătălii bune sau purtarea unui război drept. Acestea toate au fost adresate oștirii Împăratului – biserica consacrată, membrilor viitori ai miresei lui Cristos. „Domnul știa că ei sunt ai Lui” și lor le dă instrucțiunile referitor la bătălie. Ei trebuie să lupte sub conducerea lui Isus Cristos, Comandantul salvării lor. Acești soldați ai crucii luptă sub conducerea unui lider nevăzut și împotriva unui dușman nevăzut și doar prin ochii credinței îl pot recunoaște pe acela care este liderul lor, care va fi acela care îi va conduce spre victorie. Indiferent cât de bun poate fi cineva de la natură, cât de mult poate iubi dreptatea și cât se poate strădui să facă bine, el nu poate intra în oștirea Domnului și să lupte sub steagul său dacă în primul rând nu se consacră total Lui, nu este justificat și acceptat și născut naturii divine și astfel inclus în oștirea marelui Împărat. Este de o importanță vitală să știm sub conducerea cui luptăm, pentru cine luptăm și împotriva a ce luptăm și cum putem fi siguri de victorie.

Pentru cine luptăm? Mulți au făcut greșeala să creadă că ei luptă pentru Dumnezeu și pentru Cristos și că Iehova și Domnul Isus într-adevăr au nevoie de ei să lupte. Dar nu este așa. Dumnezeu Cel Atotputernic nu are nevoie de nimeni să lupte pentru El. El poate să lupte atât cât este nevoie. Și nici Domnul Isus nu are nevoie de nimeni să lupte în numele său, deoarece toată puterea din ceruri și de pe pământ este în mâinile sale. Din contră, Dumnezeu și Isus se luptă pentru noi. Comandantul salvării noastre, este Domnul Isus care conduce lupta noastră care și ne asistă și ne încurajează să ducem lupta cea dreaptă a credinței. Lupta noastră este pentru noi, ca noi creaturi împotriva

dușmanilor noii creații. Lupta noastră este pentru libertatea noastră și salvarea completă de tot ceea ce lumea pune în calea împlinirii depline a dragostei pline de grijă a lui Dumnezeu și care ne va oferi nouă cadrul de acțiune perfect în slujba Sa în vremurile ce vor veni.

CU CINE LUPTĂM?

Împotriva cui luptăm? Luptăm împotriva dușmanilor politici? Răspundem că nu, deoarece cetățenia noastră este ceruri și cei care caută acțiunea pe pământ nu caută locurile pe care noi le dorim atât de mult, astfel apare un conflict între noi și ei. Atunci lupta noastră nu ar trebui atunci să includă și un război pentru a interzice traficul de băuturi alcoolice și lucruri de altă natură? În timp ce noi trebuie să simpatizăm cu tot ceea ce este bun și cu aceia care luptă împotriva răului, totuși să încurajăm lupta politică împotriva traficului de băuturi alcoolice nu este lupta la care se refereau Apostolii când ei ne îndemneau să purtăm lupta cea dreaptă a credinței și să ducem un război drept, și nici nu este lupta pentru care avem nevoie de puterea Domnului. În plus, Satan, dușmanul nostru, este conducătorul tuturor politicianilor și el întotdeauna pune stăpânire pe ceva care în aparență este bun și cu acest lucru încearcă să atragă creștinii în lupta sa și să îi îndepărteze de lupta adevărată pentru care ei sunt chemați în oștirea Domnului. Sistemele babiloniene au marcat lupta împotriva traficului de băuturi alcoolice și în favoarea interzicerii acestora și știm că toți creștinii în special acum sunt sfătuiți să stea departe de Babilon, să nu se implice în nimic în care Satan însuși este implicat prin agenții lui. Bătălia noastră este diferită și are un alt scop. Avem un scop special de atins și acest aspect trebuie să îl avem mereu în vedere.

Noi nu luptăm nici împotriva creaturilor umane ca și noi, pentru că noi suntem îndemnați să ne iubim dușmanii și să ne rugăm pentru cei care ne asupresc. Într-adevăr, pentru a simți o mare milă și iubire pentru dușmanii noștri și văzând că sunt orbiți de zeul acestei lumi și că au prejudecăți contra celor care se străduiesc să calce pe urmele Maestrului lor. Scripturile ne sfătuiesc să face bine tuturor, după cum avem oportunitatea și în smerenie să îi învățăm pe cei care se opun. (2 Timotei 2: 25). În loc să întoarcem răul prin rău, Comandantul nostru ne-a poruncit să întoarcem răutatea prin bunătate, neomenia și lipsa de politețe prin bunăvoință, astfel toți pot înțelege că există o diferență între lume și cei care au spiritul Maestrului. În special este necesar ca noi să urmăm această cale de a învăța ca noi să putem ajunge ca Domnul și Salvatorul nostru.

BĂTĂLIA ÎMPOTRIVA PĂCATULUI

În primul rând luptăm împotriva păcatului, căruia tatăl nostru Adam i-a devenit sclav și astfel a făcut robii pe toți copiii săi. Păcatul a chinat neamul omenesc cu boli, durere, tristețe și moarte, sub care întreaga creație continuă să geamă. Dușmanul nostru principal este păcatul și acela care îl activează este Satan, prin a cărui influență subtilă și păcătoasă neamul omenesc devine sclav păcatului, iar din acest motiv Apostolul spune: „Întreaga lume a trăit în păcat,” adică sub controlul celui păcătos. (1 Ioan 5:19). Ținând lumea sub controlul său, din care nimeni nu poate scăpa decât prin Cristos, marele adversar depune toate eforturile pentru a aduce noua creație înapoi sub dominarea sa de păcat și să îi țină așa până la distrugere. În timp ce Satan este dușmanul nostru principal și conduce lupta împotriva noastră, totuși noi nu trebuie să facem greșeala să ne gândim că luptăm direct împotriva lui, ci mai degrabă, trebuie să înțelegem că operațiile sale sunt făcute prin agenții lui și prin acestea el caută să ademenească, să înșele și să atragă în capcană. El este stăpânul păcatului și răutății, întruchiparea răului. În războiul nostru contra agenților lui, nu trebuie să facem greșeala de a deveni răi și răzbunători și să purtăm acest război cu patimă împotriva sa, pentru că, așa cum este scris, chiar și „Mihail, arhanghelul, când se lupta cu diavolul, ..., nu i-a adus acuzații usturătoare, ci i-a spus, Domnul te va muștra”. - Iuda 9.

Factorii activi pe care Satan îi folosește preponderent în războiul contra noii creații sunt lumea, trupul și demonii, Satan însuși, de sigur, fiind cel dominant între demoni. El îi adună pe toți aceștia împotriva celor care îi calcă pe urme lui Isus și prin metode subtile și viclene caută să îi distrugă.

Noua creatură este alcătuită din noua voință, noua minte și noua inimă, prin exercițiul căreia caracterul se dezvoltă ca cel al Domnului. La momentul consacrării, creștinul își abandonează voința sa și îmbrățișează imediat voința lui Dumnezeu, dorind să fie guvernat de voința perfectă a lui Dumnezeu. Această schimbare de voință este o chestiune care se petrece într-o clipă, în timp ce dezvoltarea minții, stării inimii, a caracterului, etc., este progresivă.

VOINȚA, MINTEA, INIMA

Voința poate fi definită ca și capacitatea sau puterea unei creaturi prin care determinăm sau decidem să facem sau să nu face un anumit lucru. Mintea este capacitatea sau puterea ființei noastre prin care concepem gânduri, raționamente și judecăți, prin care se ajunge la o concluzie sau o hotărâre. Inima înseamnă locul afecțiunilor sau sensibilităților unei creaturi, din care izvorăște forța care guvernează acțiunile, binele sau răul. Ca dovadă a acestor diferențieri, cităm cuvintele apostolului Pavel, adresate noii creaturi: „Nu te integra în această nouă lume, ci lasă-te transformat prin reînnoirea minții tale, ca să poți demonstra ce este bine, acceptabil, perfect, adică voia lui Dumnezeu”. (Romani 12:2). Procesul de transformare este gradual și vine din dezvoltarea minții prin studiu și meditație asupra Cuvântului lui Dumnezeu, prin ceea ce percepem că este voința lui Dumnezeu; și pentru că am fost de acord să facem voia sa, ajungem la concluzii bazate pe informațiile pe care le-am obținut astfel.

Referitor la inimă, Iehova spune: „Fiul meu, dă-mi inima ta,” adresându-se aceleia pe care acum, fiind consacrat, l-a născut. (Proverbe 23 : 26). Apostolul Pavel, având în minte același gând și adresându-se aceleiași creaturi noi, spune: „Îndrăgește lucrurile din ceruri, nu lucrurile de pe pământ”. (Coloseni 3: 2). Isus a spus: „Acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta”. (Matei 6: 21). Acest lucru fiind adevărat, motivele noastre vor apărea din această stare a inimii, care ne va îndruma acțiunile noastre în consecință. Dar pentru că nici o creatură nu poate exista fără un organism, Domnul a hotărât ca trupul muritor să fie organismul temporar al noii creaturi, astfel Apostolul spune: „Avem această comoară în vasele pământești”. (2 Corinteni 4: 7). Dacă stăm în fața lui Iehova este prin meritul lui Isus Cristos, a cărui dreptate acoperă nedreptatea noastră și noi suntem astfel acceptabili prin Cel iubit și recunoscuți ca noi creaturi – compuse dintr-o nouă voință, o nouă minte, o nouă inimă, cu un organism acoperit de haina dreptății lui Cristos.

Când Scripturile vorbesc de o lume ca una a dușmanilor noștri, acestea se referă la omenirea care nu este în armonie cu Dumnezeu, și spiritul sau dispoziția care controlează aceasta. De aceea, toți cei care sunt controlați de spiritul lumii aparțin lumii, iar aceasta dușmănește noua creație. Lumea are scopuri, ambiții și speranțe care sunt egoiste, fără să ia în considerare drepturile și privilegiile altor creaturi. Din când în când lumea este mișcată de spiritul războiului și face ca totul să se angajeze într-o luptă mortală. Chiar și atmosfera pare să fie mișcată de spiritul războiului și cu aceasta trebuie să vină în contact noua creatură, pentru că, spune Apostolul: „Nu există nici o tentație care să nu fie potrivită omului” (1 Corinteni 10 : 13); știind că aceleași nefericiri îi încearcă și pe frații voștri care sunt în lume”. (1 Petru 5 : 9). Există atunci o tentație sub presiune și stres pentru noua creatură de a se angaja într-o luptă mortală în anumite situații, dar urmând sfaturile și instrucțiunile clare din Scripturi, el trebuie să reziste acestui spirit sau dispoziții. „Pentru că deși avem nu trup, nu ne războim după legile trupului, pentru că armele luptei noastre nu sunt carnale, ci mărește prin Dumnezeu ca să surpe întăriturile.” (2 Corinteni 10: 3, 4). Indiferent cât de mult vor fi creștinii neînțeleși și persecutați de lume pentru că nu se integrează în ea, ei trebuie să fie supuși lui Dumnezeu, suportând ocările care vor apărea pentru că duce această luptă a dreptății.

LUPTAȚI-VĂ ÎMPOTRIVA TENDINȚELOR DE A VĂ PLACE VOUĂ ÎNȘIVĂ ȘI DE A ÎNCERCA SĂ LE PLĂCEȚI OAMENILOR

Spiritul acestei lumi este unul de nesinceritate și necinste, adesea părând să fie prietenos când de fapt nu este cu adevărat sincer, manifestând sinceritate, și totuși cu dorința de a înșela. Împotriva unei astfel de dispoziție noua creatură trebuie să lupte, deoarece ea trebuie să fie sinceră,

credincioasă și loială. În lume există o înclinație de a se face pe plac oamenilor de dragul politicii mai degrabă decât a-i face pe plac lui Dumnezeu de dragul dreptății. Noua creatură trebuie să lupte împotriva acestei înclinații. Acest lucru nu trebuie să însemne că nu trebuie să spunem tot ce știm, pe baza teoriei că dacă nu spunem va induce în eroare, dar să avem grijă că dacă noi spunem un adevăr exercităm spiritul sunetului minții și înțelepciunea care vine din nevoia de a conserva cele mai bune interese ale noii creaturi. În timp ce este adevărat că onestitatea este cea mai bună politică, totuși acela care este onest doar de dragul politicii, nu este onest de fapt. Spiritul lumii este acela al ambiției pentru a obține faima printre oameni, pentru o distincție specială și putere și pentru a auto-ridicare peste ceilalți. Acest spirit este fără îndoială inamic intereselor noii creaturi, care trebuie să urmeze cursul contrar și cu onoare să prefere pe frații săi și cu dragoste să îi slujească pe ceilalți. Trebuie să luptăm împotriva spiritului lumii, iar această luptă este zilnică, atâta timp cât trăim pe lumea aceasta.

Noua creatură este într-un permanent conflict cu trupul său. De când neamul omenesc a ajuns sub controlul păcatului prin nesupunerea lui Adam, s-a constatat o tendință spre degradarea mentală, morală și fizică. „Născut în păcat și schițat în fărădelege,” ca toți ceilalți, am mers pe calea cea largă până când am aflat că Isus Cristos ne-a salvat prin sângele său prețios. Când am ajuns să știm acest lucru și ne-am supus, renunțând la vechea noastră voie pentru voia lui Dumnezeu și am fost hotărâți să fim guvernați de voința sa, atunci meritul Domnului nostru s-a transferat asupra noastră și am devenit noile creaturi ale lui Cristos, acceptabile pentru Tată prin meritul Salvatorului nostru preaiubit. Dar încă mai avem manifestări ale păcatului în trupul nostru și o tendință naturală către păcat. Este adevărat că noile creaturi acum sunt libere și astfel slujesc legea lui Isus Cristos și prin meritul său sunt acceptabili în oștirea sa de soldați ai crucii pentru bătălia dreptății și adevărului, totuși aceste noi creaturi sunt chinuite de gusturile pervertite și înclinațiile trupului. Sf. Pavel explică situația: „Pentru că trupul se luptă împotriva spiritului, iar spiritul împotriva trupului, acestea sunt una împotriva celeilalte, astfel încât nu puteți face lucrurile pe care vreți să le faceți. Dar dacă vă lăsați conduși de spirit, nu sunteți sub lege”. (Galateni 5:17, 18) Pentru a parafraza cuvintele apostolului, creatura veche, sau, mai exact, trupul vechii creaturi, tânjește după anumite lucruri, lucruri care sunt opuse dezvoltării noii creaturi și din cauza acestui conflict noua creatură nu poate face exact tot ce ar vrea să facă. Dar dacă este condusă de spirit, mergând în direcția în care Domnul vrea ca noi să mergem, nu este împotriva legii să facem așa. Așa ne și sfătuiește apostolul: „Mergeți unde merge și spiritul, și atunci nu veți mai îndeplini ceea ce vrea trupul”. - Versetul 16.

INDIFERENȚĂ, AMĂRĂCIUNE, NECUVIINȚĂ

Orice neglijență în gând, cuvânt sau acțiune înseamnă supunerea minții trupului și înseamnă că trupul garantează victoria. Dacă există o tendință de a-i bănuși pe alții de lucruri rele sau de a-i vorbi de rău pe alții, aceasta va fi suprimată în lupta dintre minte și carne. (Tit 3 : 2 ; Iacov 4 : 11, 12) Nu rar se întâmplă ca între frați să apară probleme între clase și aceasta face ca cei doi să aibă un limbaj aspru. Aceia care se lasă în voia amărăciunii, izbucnirii de pasiune, urii sau instigă la probleme, sau aceia care are un comportament neadecvat, aceștia se supun în bătălia cu dușmanul. Toți cei care își permit ca mândria și ambiția să își găsească loc în inima și în mintea lor și permit ca acțiunile lor să fie controlate astfel, se supun în acea măsură în lupta împotriva tendințelor trupului. În măsura în care arătăm o lipsă de respect față de Dumnezeu, și față de Cuvântul său și în slujba sa, în acea măsură noi ne supunem bătăliei dușmanului. În măsura în care permitem amărăciunii inimii să ne controleze acțiunile și să ne determine să facem anumite lucruri, tot așa permitem și dușmanului să ne controleze. Într-adevăr, considerăm că una dintre cele mai mari bătălii pe care trebuie să o purtăm este cea împotriva propriului nostru trup, mintea trupului întotdeauna este împotriva minții spiritului. Care dintre copiii dragi ai Domnului nu a experimentat ceva cum ar fi bătălia minții și a trupului și nu trebuie să considerăm că bătălia trebuie purtată cu o forță mai mare pe măsură ce ne apropiem de finalul drumului? Trebuie să considerăm în mod rezonabil că bătălia va deveni mult mai grea după ce lupta se apropie de final. După ce o bună bucată de timp s-a mers pe cărarea îngustă și după ce s-a dus un război împotriva tendințelor păcătoase, prin credința în Domnul și a promisiunilor sale prețioase, încă putem vedea mișcările păcatului în trupul nostru

împotrindu-ni-se nouă ca noi creaturi, dar adesea avem tendința de a fi descurajați până în punctul în care cedăm în bătălia noastră. Dar mulțumim Dumnezeului nostru, că el nu ia în calcul aceste mișcări ale păcatului în trupul nostru așa cum face cu voința noii creaturi, dacă noi luptăm puternic împotriva lor. El le recunoaște ca fiind ale dușmanilor noștri și dacă noi luptăm împotriva lor cu tărie, el ne va da ajutorul necesar, și ne va garanta victoria.

Într-una dintre epistolele sale, Sf. Pavel descrie propriile sale experiențe în aceste probleme după cum urmează, iar cuvintele sale pot fi înțelese așa cum trebuie ca prevăzând experiențele aproape ale fiecărei creaturi: „Chiar dacă voința de a face ceva este prezentă în mine, puterea de a duce la bun sfârșit nu este. Ce vreau să fac nu este lucrul bun pe care doresc să îl fac, ci lucrul rău pe care doresc să nu îl fac, ceea ce fac în mod constant. Dar dacă fac ceea ce nu vreau să fac, nu se mai poate spune că eu sunt acela care face, ci păcatul care locuiește în mine face acest lucru. De aceea, descopăr că legea naturii mele de a fi așa când doresc să fac ceea ce este bine, diavolul își bagă coadă. Pentru că în adâncul meu cel mai mult îmi place legea lui Dumnezeu, dar descopăr în mine o lege diferită care este în contradicție cu legea înțelegerii mele și mă ține captiv legii care lucrează peste tot în trupul meu – legea păcatului. Nefericitul de mine, cine mă va salva din acest trup care este acaparat de moarte? Îi mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru!” - Romani 7: 19-25, *Weymouth*.

Cu alte cuvinte, apostolul se referă la sine ca la o nouă creatură care se luptă împotriva tendințelor trupului și spune că doar prin sine nu va fi capabil să obțină victoria, ci doar prin Isus Cristos, de la care îi vine ajutorul și puterea, el atunci este sigur de victorie. Aceasta este cu adevărat starea tuturor celor care duc o bătălie dreaptă. Astfel, realizăm nevoia absolută de ajutor a Domnului nostru și Susținătorului nostru în acest mare conflict. Cu cât ne bazăm mai mult pe el și ne întoarcem spre el pentru ajutor și îndrumare, cu atât mai fericiți vom fi.

SATAN ȘI FAVORIȚII SĂI

Noua armată de demoni lucrează cot la cot cu Satan, căutând să distrugă sămânța promisiunii, noua creatură. Deoarece ei au ajuns sub influența dominante a lui Satan, fiecare gând al lor și fiecare acțiune este păcătoasă. Ei au stricat neamul omenesc înainte de potop și au căutat de atunci încolo să strice pe toți aceia care se luptă să își ducă viața pe un plan mai înalt. Ei operează prin mintea trupului și lupta lor se duce împotriva noii creaturi. Apostolul Pavel ne spune: „Conflictul nostru nu se duce pur și simplu cu trupul și sângele, ci cu despotismul, imperiile, forțele care controlează și guvernează această lume întunecată, armatele spirituale de păcătoși ridicate împotriva noastră în războiul ceresc.” (Efeseni 6: 12, *Weymouth*). Satan, marele stăpân sau general al păcatului și toți demonii implicați în manipulările și războiul lor prin diferiți agenți care sunt împotriva noastră sunt mult mai inteligenți decât suntem noi, și dacă apare un conflict direct între noi și ei, fără ajutorul și intervenția Comandantului nostru, nu am reuși cu siguranță. Acești dușmani ne atacă prin slăbiciunile trupului nostru și caută să ne captureze și să ne aducă din nou la condiția de sclavi ai păcatului. Este adevărat, atunci, noua creatură, în timp ce locuiește în trupul său, este înconjurată și împrejurată din toate părțile de dușmanii care caută distrugerea sa și repunerea sa în lanțuri. Astfel, noi trebuie să luptăm, să ne luptăm pentru noi, să purtăm această bătălie pentru libertatea noastră și pentru victoria noastră împotriva propriilor slăbiciuni. Trebuie să ne luptăm împotriva spiritului lumii, împotriva deziluziilor și capcanelor adversarului, și împotriva mașinațiunilor păcătoase și influențelor demonilor. În acest conflict, creștinul realizează în fiecare zi ce nevoie are de putere pentru a rezista atacurilor dușmanului. El își întoarce privirea cu credință și încredere spre Comandant, Isus Cristos, Domnul nostru, de la care îi vine puterea, și care poate spune cu încredere: Ce mare este cel care este de partea noastră, este mai mare decât tot ce poate fi împotriva noastră.

CUMPĂTAREA ESTE NECESARĂ PENTRU VICTORIE

Dar trebuie să ne aducem aminte că Domnul se așteaptă ca noi să luptăm cu toată puterea și tăria pe care o avem. Văzând că prin trupul nostru căzut ne atacă acești adversari, trebuie să fim

mereu pregătiți pentru bătălie și mereu în alertă, de veghe și rugându-ne. Sf. Pavel a avut acest conflict și el se descrie astfel: „Fiecare competitor dintr-o competiție athletică este temperat în multe direcții. El într-adevăr face acest lucru de dragul unei cunune vremelnice, dar noi facem acest lucru de dragul uneia care nu va pieri. Astfel alerg eu, și nu am nici o îndoială asupra scopului meu. Sunt un boxer care nu lovește bulele de aer, ci lovește drept și greu în trupul meu și îl duce în sclavie, ca să fie mai puțin probabil ca după ce am fost un vestitor pentru alții, să fiu respins.” – 1 Corinteni 9: 25-27, *Weymouth*.

Și pentru că vedem acest lucru, trebuie să ne implicăm în acest conflict până la final și atunci acesta este privilegiul și datoria noastră de a ne folosi de această armură și de armele pe care ni le-a dat Domnul. Prin Cuvântul său, aflăm că el are un mare arsenal de arme și că aici ne-a invitat să venim și să ne pregătim pentru conflict, spunând, „Întărește-ne în Domnul și în puterea pe care ne-o aduce măreția sa. Puneți armura completă a lui Dumnezeu, pentru a putea rezista împotriva tuturor stratagemelor diavolului.” (Efeseni 6:10, 11, *Weymouth*). Îi mulțumim Domnului și trebuie să îi mulțumim pentru că ne-a oferit cu dragoste această armură pe care o putem purta în conflict. „De aceea, îmbrăcați-vă complet în armura lui Dumnezeu, ca să puteți rezista și să rămâneți în picioare în ziua bătăliei, și, după ce ați luptat până la final, să fiți victorioși pe câmpul de bătălie.” (Efeseni 6: 13, *Weymouth*). Apoi apostolul descrie armura exact, care este privilegiul fiecăruia dintre cei ai Domnului de a avea o armură și de a o purta. Ar fi foarte bine să ne examinăm pe noi înșine să vedem dacă armura este bine pusă, reglată corespunzător și gata pentru un conflict mortal.

Armura veche a fost împărțită în șapte părți separate și distincte. Aici apostolul numește șase dintre ele și credem că Domnul prin servitorul său a atras atenția bisericii asupra celei de-a șaptea. Apostolul spune prima dată: „Încinși la mijloc cu adevărul”. Cingătoarea de la mijloc este semnul servitorului. Astfel, înțelesul atașat acestui fapt este că fiecare trebuie să vadă dacă servește adevărul și nu servește lumea, nu servește o eroare, nu servește adversarul. Aceasta ar însemna pentru el să fie activ și vigilent și nu indolent.

El este apoi sfătuit să ia „platoșa dreptății”. Platoșa pusă pe organele vitale, în special inima. Apoi, se pare că trebuie să vadă dacă are o stare a inimii adecvată, să aibă inima unită cu cea a fraților săi, locuind în pace cu toți și urmând sfințenia.

PREGĂTIREA CARE CONFERĂ PACE

„Și picioarele încălțate cu pregătirea pentru evanghelia păcii.” Picioarele care merg pe drumul aspru vor fi rănite și vor simți durerea, și dacă cineva nu este încălțat adecvat, va acorda mai multă atenție lucrurilor care îl deranjează decât cauzei sale. De aceea, el trebuie să fie în armonie cu voia lui Dumnezeu la pregătirea sandalelor evangheliei și la dezvoltarea caracterului, ca în cele din urmă să poată îndura greutățile cu o stare de spirit bună. Și când persecuțiile acestei lumi se vor abate asupra sa, el să poată merge cu bucurie printre ele.

„Și deasupra tuturor, îmbracă scutul credinței, cu care vei putea învinge toate săgețile groaznice ale celui rău.” Se prea poate să cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, dar dacă nu ne bazăm cu încredere pe el, atunci va avea prea puțină valoare pentru noi.

Psalmistul spune „Adevărul său va fi scut și pavăză”. Atunci aceasta este cunoașterea promisiunii prețioase, a lui Dumnezeu și ne putem baza cu încredere pe aceste promisiuni, să îl căutăm întotdeauna pe Isus, autorul și cel care ne finalizează credința, care ne va ține pe linia de plutire și care ne va da puterea să facem ca săgețile îngrozitoare ale adversarului să cadă la picioarele noastre fără a ne face rău.

„Și luați coiful salvării.” Deoarece coiful se pune peste cap, care este locul inteligenței, aceasta ne duce cu gândul la echipamentul mintal – adică am studiat Cuvântul Domnului, atunci ne-am hrănit din hrana pe care Domnul a pus-o pe tablă, și aici putem observa că toți cei care au citit și s-au cufundat cu credință în STUDIILE ÎN SCRIPTURĂ și au fost ghidați de acestea, au toate armele pentru a rezista în acest conflict, și aceasta înseamnă toată seria de șapte volume ale STUDIILOR ÎN SCRIPTURI. Cu siguranță acest lucru se întâmplă așa cum a dorit Domnul pentru cele șapte volume să fie propovăduite, el le-a avut în gând pentru beneficiul bisericii și acela care respinge una dintre ele și i se opune, va fi în opoziție cu prevederile pe care Domnul le-a lăsat și de

aceea nu va beneficia de un echipament corespunzător, în ceea ce privește inteligența de a face față adversarilor. Și această situație de pregătire corespunzătoare a minții îl va lăsa mult mai descoperit în fața atacurilor adversarilor care vor avea succes. Dacă inima sa va fi cauza respingerii din partea sa a prevederii Domnului, dușmanul va triumfa cu siguranță.

„Și sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu.” Fiind capabil de a da întotdeauna un motiv scriptural speranței pe care o avem în noi și fiind nerăbdător și doritor de a asculta ceea ce Domnul ne învață și dacă nu lăsăm nici o creatură să ne influențeze, putem evita să fim controlați de orice creatură într-un mod care să nu fie corespunzător, putem să evităm să avem alte influențe decât cele ale Cuvântului lui Dumnezeu; pentru că dacă suntem astfel controlați înseamnă că suntem dominați de pasiune, care este dușmanul intereselor noii creaturi, în timp ce dacă suntem guvernați de Cuvântul lui Dumnezeu, suntem controlați de principii, în armonie cu scopurile sale.

Se pare că partea a șaptea a armurii este reprezentată în Jurământ. Domnul a promis că atunci când adversarul va veni ca un potop, spiritul Domnului se va ridica ca un scut împotriva sa. (Isaia 59: 19) Astfel, este evident de ce este necesar să avem în vedere mereu termenii Jurământului cu Domnul, și chiar să ne întoarcem spre el pentru puterea de a ne ajuta atunci când avem nevoie. Apostolul ne sugerează chiar acest gând când ne sfătuiește că *după* ce am purtat armura, trebuie să ne rugăm mereu, cu toate rugăciunile și cererile în spirit, și să ne îndreptăm privirea spre aceasta cu toată stăruința și rugăciunea către toți sfinții.

RĂZBOIUL CU FIARA

De-a lungul întregii perioade a evangheliei, creștinilor li s-a cerut să strălucească în lupta cea bună a credinței, dar se pare că aceasta a fost rezervată pentru membrii marcanți să aibă parte de un conflict special împotriva dușmanilor combinați. Domnul, prin Revelator, descrie ieșirea din abis a fiarei sălbatice la închiderea perioadei evanghelice, ceea ce cu siguranță înseamnă puterea de guvernare dominată de forță și violență și care este un alt instrument al adversarului. Această fiară este alcătuită din principii ecleziastice, în special factorii dominanți ai sistemelor papale, anglicane și alte sisteme protestante, lucrând împreună și prin autoritățile străine, ajutate și susținute de puterile financiare și alții care doresc favoarea acestora pe care îi controlează.

„Aceștia vor porni la război cu Mielul, iar Mielul îi va învinge, pentru că el este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, iar cei care sunt cu el sunt aceia chemați, aleși și credincioși.” (Apocalips 17:14). Mielul aici înseamnă Isus Cristos, iar aceia care sunt cu el, se referă la acele creaturi ale noii creații care îi calcă cu loialitate pe urme. Aceștia au primit chemarea cea înaltă, să fie moștenitori împreună cu Isus Cristos. Au fost aleși ca membrii ai preoției împărătești. Acum a venit vremea conflictului final, iar aceia care sunt de partea sa vor fi triumfători în victoria glorioasă și vor fi aceia care sunt credincioși și loiali chiar până la moarte. Această Scriptură sugerează că acei bestiali vor persecuta și mai mult adepții Mielului sub diverse forme și cu mai multă putere cât ar putea să aibă ecleziasticii, cu atât mai dură va fi persecuția. Aceia care sunt de partea Domnului atunci, în victorie, vor fi aceia care îi sunt loiali, ceea ce înseamnă loialitate pentru cauză, o dorință perpetuă ca prin mila sa să se facă propovăduirea acestui adevăr al său și să se facă acest lucru mișcat de o inimă plină de dragoste pentru Dumnezeu și dreptate și cu dragoste și milă față de dușmanii noștri care ne persecută.

Dar, dragii noștri, pe măsură ce înaintăm în acest conflict și bătălia devine din ce în ce mai aspră, în loc să fim descurajați, putem întotdeauna să ne întoarcem privirea către Comandantul nostru și știind că el ne conduce lupta și că el este Atotputernic și sigur în victorie, rămâne la latitudinea noastră să determinăm care va fi rezultatul în ceea ce ne privește pe noi. Dacă suntem chemați și aleși și acum continuăm să fim credincioși și loiali în lupta sub stindardul său până la sfârșit, vom ieși din acest conflict victorioși în oștirea sa glorioasă. Este atunci adevărat că, dacă ne angajăm în această bătălie în timpul anului 1920, putem găsi alinare în fiecare zi în moto-ul nostru anual: „Domnul este puterea și cântecul meu”.

LUPTA NU S-A TERMINAT

Nimeni nu trebuie să se gândească nici măcar un moment că datorită faptului că perioada de patruzeci de ani de rezultate se termină, legăturile bisericii s-au terminat. Desigur că nu. Lupta noastră se va duce până la finalul cursei. Apostolul spune esențialul când zice: „Nu ai rezistat încă sângelui, nu ai luptat din greu împotriva păcatului,” însemnând că până în acest moment nu am dus lupta cea bună până la moarte chiar, dar trebuie să purtăm lupta cea dreaptă cu insistență pentru cauza cea bună și adevăr până când trupul nostru își găsește sfârșitul. Steagul sub care cei ai Împăratului luptă este acela marcat cu crucea și coroana. Acela care suferă pe cruce va purta coroana. Iar pe partea cealaltă sunt scrise numele Împăratului și Comandantului acestei oștiri – Mielul lui Dumnezeu care conduce spre victorie, iar legea care guvernează această oștire este însumată de un sigur cuvânt – Dragoste. Toți aceia care se înrolează sub steagul său trebuie să fie în serviciu activ până la final. Să acționezi lipsit de sens și neglijent, sau indiferent, ar însemna renunțarea la bătălie în favoarea adversarilor. Apostolul ne sfătuiește că trebuie să fim „serioși și vigilenți, deoarece adversarul nostru este diavolul, este ca un leu care rage, care merge de colo până colo să vadă pe cine poate devora.” (1 Petru 5:8) Sobrietate înseamnă să ai calmul în minte și liniște în suflet. Să fii vigilent înseamnă să fii activ și atent în slujba lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă astfel să fii activ în lupta împotriva tuturor dușmanilor noii creaturi.

Înrolarea noastră nu implică și o scutire de sarcini. Desigur că putem ieși din cadrul organizației și avem libertatea de a face acest lucru, dar aceasta ar însemna să pierdem tot ceea ce ni se pune în față. Toți cei care vor să se întoarcă în slujba păcatului au șansa oricând și în orice loc să se întoarcă. Comandantul nostru îi dorește pe aceia și doar pe aceia care servesc adevărul cu spiritul adevărului, cu dorința de a fi în slujba acestui și cu dragoste pentru adevăr. El nu caută pe nimeni altcineva și nimeni altcineva nu este implicat în luptă cu adevărat. El ne informează că sfârșitul luptei va fi la finalul războiului nostru. Trebuie să fie o luptă care trebuie terminată, sau marele premiu pentru care noi luptăm nu va fi câștigat. Deși noua ființă stăpânește trupul muritor prin mila Domnului și are puterea aceasta, până când moartea va veni nu se poate ca acest conflict să înceteze. Astfel, „să fiți credincioși până la moarte și vă voi da coroana vieții”. Ce fericiți suntem noi, atunci, când ne putem uita la el oră de oră și să spunem: „Domnul este puterea mea”. Și din nou: „Îmi voi ridica ochii pe dealuri, de unde vine ajutorul meu. Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul. El nu va îngădui să ți se clatine piciorul, cel ce te păzește nu va adormi.” (Psalm 121: 1-3) „Domnul este tăria și scutul meu.” (Psalm 28: 7) ”Domnul va da putere poporului său.” - Psalm 29 : 11.

LUPTA PENTRU ALȚII

Lupta în care suntem implicați o purtăm în principal pentru noi. Purtăm această luptă pentru a ne menține libertatea față de influența nefastă și lanțurile păcatului și toate instrumentele folosite de adversar pentru a ne prinde în capcană sub acest stăpân din nou. Dar în plus față de aceasta, luptăm pentru cauza comună a dreptății pentru frații noștri și suntem sfătuiți: „Trebuie să ne punem viețile și la dispoziția fraților noștri”. Aceasta ar include și faptul că facem mari sacrificii pentru a ne putea ajuta frații să învingă dușmanul, adică să lupte împotriva lui, ca să poată locui Cristos în inimile lor, ca ei să poată fi construiți ca noi creaturi, și ca ei să poată cunoaște dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Cristos. Fiți siguri că Tatăl nostru creșt și Împăratul nostru nu au nevoie să luptăm în numele lor, ci este privilegiul nostru să apărăm onoarea și numele și maiestatea Dumnezeului și Domnului nostru și împărăția Sa dreaptă împotriva atacurilor acelora care cu viclenie vor să îi prezinte într-o lumină falsă, iar lupta noastră aici nu se duce cu arme carnale, așa cum spune și apostolul, ci cu mesajul adevărului, care prin Cristos este măreț și repară toate greșelile. Insistența și credința noastră de a-l reprezenta pe Domnul va fi necesară pentru a avea aprobarea sa.

În plus, războiul nostru poate duce, dacă suntem credincioși, la un mare beneficiu pentru lume în general, chiar și pentru cei care ne persecută și ne fac rău din cauza credinței noastre în

adevăr. Trebuie să avem în vedere că întreaga lume este în lanțurile păcatului, în plus, sângele prețios al lui Cristos a fost dat nu doar pentru iertarea păcatelor noastre, ci pentru păcatele întregii lumi, iar când soldații valoroși ai cruci au sfârșit războiul lor și sunt primiți în glorie, acesta va fi privilegiul lor, împreună cu Comandantul lor, Isus Cristos, să elibereze din sclavie întreaga omenire. Scopul lui Iehova privind pe cei care vor reuși și vor intra în alcătuirea preoției împărătești este indicat în Cuvântul său: „Astfel spuse Domnul: La momentul potrivit te-am auzit, și în ziua salvării te-am ajutat, și te voi păstra [forma ebraică] și îți voi da un legământ pentru oameni, de stabilit pe pământ, pentru a moșteni bunurile părăsite, ca tu să le poți spune prizonierilor, Mergeți înainte, celor care sunt în întuneric, Arătați-vă”. (Isaia 49: 8, 9) Domnul a prevăzut astfel că aceia care vor câștiga victoria prin Cristos vor fi folosiți ca binefăcători pentru întreg neamul omenesc.

MILĂ PENTRU FIECARE NEVOIE

Domnul nostru a promis milă și ajutor de fiecare dată la nevoie, și apostolul ne-a invitat, datorită acestui mare preot care s-a dus înainte în numele nostru, pentru a veni cu încredere pe tronul milei ca noi să obținem favoruri și ajutor mereu în vremurile de restriște. (Evrei 4: 15, 16). I-a plăcut Tatălui nostru ceresc să asigure diverse mijloace prin care să dea ajutor celor care îl iubesc. Chiar în timpurile Vechiului Testament când cineva se străduia din răspuțeri să îl servească pe Domnul, Iehova și-a trimis îngerul, o ființă spirituală, să îi slujească. Avem un exemplu în experiențele lui Daniel și ale altor servitori credincioși ai lui Dumnezeu. Domnul Isus ne spune: „În ceruri îngerii apar întotdeauna în fața tatălui meu care este în ceruri” (Matei 18: 10), însemnând că o ființă angelică a fost desemnată ca servitor sub îndrumarea Domnului pentru a proteja și a avea grijă de sfinți. Din nou Iehova își exprimă, pentru beneficiul bisericii, grija și protecția sa prin intermediul îngerilor ca agenți, spunând, „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor care se tem de El și Îi salvează.” (Psalm 34: 7) Ne amintim cum, atunci când Elisei era la Dothan, el se ruga lui Dumnezeu pentru a-i deschide ochii servitorului său, ca să vadă oștirea de îngeri înconjurându-l pe Elisei pentru a-l proteja. Nu este bine să tragem concluzia că aceasta este pentru beneficiul bisericii la sfârșitul acestui conflict pe care Dumnezeu l-a prevăzut pentru a-și manifesta puterea și tăria în numele poporului său prin factorii săi activi nevăzuți. Este necesar ca încrederea creștinilor să crească când iau în considerare faptul că Domnul îl protejează în acest război. În fața tuturor dușmanilor săi, el nu are puterea de a rezista și de a-și depăși adversarii de unul singur, ci doar susținându-se pe promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut, printre care și cea din textul nostru anual, el poate spune plin de încredere, Domnul este puterea mea, și dacă el mă protejează, cine poate fi împotriva mea!

PUTERE ȘI PROTECȚIE PENTRU CEL PERFECT

Puterea și protecția nu sunt promise tuturor, din contră, această promisiune este făcută aceluia care îl venerază pe Domnul, cărora le este frică să nu îi facă pe plac, aceluia a căror dorință principală este de a face voia sa sfântă, care, de aceea, manifestă o condiție perfectă a inimii față de Dumnezeu, față de Maestru, față de frații săi, de fapt, către toți, pentru că „ochii Domnului sunt peste tot pe acest pământ, pentru a se arăta puternic în numele celor a căror inimă este perfectă față de el”. (2 Cronici 16:9). Puritatea inimii, care înseamnă dragoste perfectă, este o condiție obligatorie pentru a primi tăria garantată în numele nostru. Ne putem păstra inimile perfecte, chiar dacă nu putem face nimic altceva perfect. Astfel, plin de milă, Dumnezeu a promis tuturor aceluia aflați la nevoie putere pentru aceia care își mențin această condiție perfectă a inimii. Dacă vom găsi în inimi amărăciune împotriva celui mai mic membru al Domnului, putem ști că inima nu este pură, și trebuie imediat luate măsuri pentru a o purifica. Dacă descoperim în inima noastră o urmă de mândrie sau ambiție, putem fi siguri că Domnul nu își va manifesta puterea pentru noi, pentru că El rezistă mândriei și își arată favorurile doar celor umili. Dacă găsim o urmă de dorință de a urma lucrurile necuviincioase, putem fi siguri că inima noastră nu este perfectă și că imediat trebuie să ne îndreptăm spre drumul cel drept. Dacă descoperim că inima noastră se teme de oameni sau de ceea

ce ne-ar putea face instituțiile făcute de om, și din cauza acestei frici, ne abținem de la propovăduirea plină de credință a mesajului divin imediat ce avem ocazia, atunci putem fi siguri că nu avem dragostea perfectă și astfel nu avem o inimă pură. Dar dacă la o cercetare, descoperim că așa dorim din toată inima, cu umilință și sinceritate, să facem voia Tatălui cu orice preț și că suntem încântați să facem acest lucru și ne străduim să facem acest lucru, atunci putem fi siguri că vom primi puterea de care avem nevoie.

CÂNTECUL NOSTRU

Textul nostru anual spune că Domnul nu este doar puterea noastră, ci este și cântecul nostru. În ce sens este El cântecul nostru? Cântecul sugerează gândul de a slăvi în cadențe armonioase, acompaniați de muzica unui instrument cu coarde peste care degetele cântărețului se mișcă cu dexteritate. Într-un sens special, se pare că membrii picioare pot spune: „Domnul este cântecul meu”. În Psalmul 126, dulcele cântăreț al Israelului pare să imagineze biserica la momentul deschiderii perioadei secerișului și de asemenea experiențele fiecăruia dintre aleșii Domnului și care după aceea ajung să cunoască planul divin. Până la momentul deschiderii perioadei de seceriș, biserica a fost în captivitatea Babilonului, iar odată ce perioada secerișului Domnului a început, poporul său este eliberat din acea sclavie, și deoarece apoi fiecare dintre sfinți, ajunge să realizeze binecuvântarea creaturilor vii la momentul „celei de-a doua prezențe a Domnului Isus”, își descoperă sentimentele sale exprimate de Psalmist. Când vede prima dată speranța pentru biserică și pentru lume deschizându-se ca niște petale ale unei flori frumoase, în limbajul Psalmistului, l-a făcut să cânte: „Când Domnul ne-a întors din nou din captivitate în Sion, eram ca niște visători [părea a fi prea bun pentru a fi adevărat, părea ca un vis]. Apoi aveam mereu râsul pe buze [bucurie] și cântam mereu, atunci ei le-a spus fraților, Domnul a făcut acest lucru minunat pentru ei. [Da, referitor la biserică] Domnul a făcut acest lucru minunat pentru noi, de aceea suntem fericiți.” - Psalm 126:1, 2.

Sf. Pavel, un soldat bun și viteaz al crucii care a dus o bătălie câștigătoare, cu viziunea profetică a zilei în care noi trăim acum, o zi plină de zbateri și luptă pentru popoarele de pe pământ. El a văzut neamul omenesc împovărat de efectele păcatului, și văzând acest lucru el a scris: „Întreaga creație s-a dezvoltat în durere împreună până acum”, așteptând, neștiind ce anume, dar de fapt așteptând manifestarea fiilor lui Dumnezeu, care vor fi victorioși, care vor izbuti în marele conflict și care vor fi folosiți după aceea de Domnul ca factori activi pentru a elibera omenirea. Privind peste aceste vremuri de nefericire și jale, el a avut o viziune a unei împărății ce va veni cu putere și glorie, pentru că noi suntem siguri că el a văzut venirea domniei milenare a lui Cristos. El spunea că nu este bine ca el să spună aceste lucruri, cele pe care le-a văzut, evident deoarece nu era momentul pentru Dumnezeu ca ceilalți membri ai bisericii să le știe, dar deoarece venise momentul potrivit pentru Dumnezeu să prevadă prezența Domnului Isus, acum membrii credincioși vedeau, înțelegeau și apreciau prevederea lui Dumnezeu atât pentru biserică, cât și pentru lume.

„MAI DUREAZĂ UN PIC”

Văzând lumea doborâtă la picioarele marelui stăpân, sclavii celui păcătos, și știind că împărăția este aproape, sfinții pot aprecia cuvintele apostolului, „Mai durează un pic și cel care trebuie să vină va veni și nu va zăbovi”. A fost o noapte lungă și întunecată de suferințe și tristețe pentru omenire și lumea încă nu vede că eliberarea este aproape, dar speră în deznădejde că ceva se poate întâmpla pentru a salva situația. Dar sfinții lui Dumnezeu, prin mila Sa având o poziție favorizată, văd dincolo de norul întunecat, razele dulci și vindecătoare ale Soarelui Dreptății, care în curând va risipi negura și va alina cu razele sale binefăcătoare suferința omenirii. În această lume a conflictelor, confuziei și tulburărilor, aceștia îi marchează prin legături de carne pe cei ce le sunt dragi și apropiați și pe care îi iubesc cel mai mult și pentru care nu ar avea nici o speranță dacă nu ar fi cunoștința lor despre planul lui Dumnezeu, dar acum, cunoscând prevederile sale pline de milă, chiar dacă văd că noaptea este întunecată, văd și că zorile se ivesc și acestea vor aduce curând

binecuvântare nu doar pentru cei pe care ei îi iubesc, ci întregii creații care geme și inimile lor nu pot decât să răspundă cu cântece de bucurie.

Corzile pierdute ale harpei lui Dumnezeu au fost găsite de la a doua prezență a Domnului și restabilite în biserica în trup, iar acum acea harpă, acordată perfect, cu corzile adevărului din Vechiul și Noul Testament și mângâiate de degetele sfinților adevărați, consacrați și devotați ai lui Dumnezeu, dau naștere celei mai frumoase și încântătoare muzici pe care a auzit-o vreodată urechea muritoare. Iar aceia care aud și apreciază această muzică nu pot tăinui cântecul. Ei își aduc aminte de situațiile când mult din Cuvântul Domnului le-a fost dezvăluit. Uităndu-se înapoi ei își aduc aminte de insula Patmos a preaiubitului Ioan, unde era închis pe o stâncă, ca prizonier, pentru că fusese acuzat și condamnat pe nedrept de răzvrătire. Și văd că Domnul a ales această stare și l-a ales pe Sf. Ioan pentru devotamentul lui plin de iubire pentru dreptate pentru a-i dezvălui o parte a planului Său care trebuia acum înțeles. În timpul aceluia vegheri, sfântul iubit al lui Dumnezeu a scris: „Și am văzut, ca și cum ar fi fost acolo, o mare de sticlă, amestecată cu foc”. Sf. Ioan reprezenta aici membrii credincioși ai bisericii, cei din urmă de pe pământ implicați în marea bătălie finală. Viziunea sugerează aici că membrii credincioși vor avea o vedenie clară și o înțelegere a evenimentelor teribile de care lumea se va lovi în aceste vremuri, focul descriind elementul violent al pământului încercând să distrugă lucrurile de pe pământ. Sticla transparentă menționată reprezintă faptul că membrii credincioși vor înțelege complet și vor aprecia aceste evenimente.

”PESTE PLÂNGERILE PĂMÂNTULUI”

Și aceștia sunt aceia care au scăpat, prin mila Domnului de influențele păcătoase ale mamei și fiicelor prostituate, separându-se de sistemele babiloniene nedrepte. Aceștia sunt descriși stând în picioare, nu în mijlocul problemelor, nu participând la ele, nu ca angajându-se în luptă și tulburare, ci ocupând un loc mult mai înalt, și din acest punct avantajos ei văd foarte bine situația. Stând pe această poziție favorizată, Sf. Ioan îi descrie ca având în mână o harpă a Domnului Dumnezeu, însemnând că ei au ajuns la o înțelegere armonioasă și la o apreciere a promisiunilor prețioase și învățăturilor din planul divin, astfel stând ei se lasă legănați de cântecul fericit. Și ce cântec cântă ei? Sf. Ioan răspunde, ei cântă cântecul lui Moise, servitorul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului. Bătălia se vede cu o furie din ce în ce mai mare și nefericirea care se abate asupra popoarelor este așa de mare că toți tremură de frică. Geamătul omenirii oprimate se aude din ce în ce mai tare, și totuși deasupra tuturor acestor nefericiri care se aud, această tulburare, nefericire, geamăt și supărare, se pot auzi notele dulci și clare ale Sfinților lui Dumnezeu, cântând spre slava lui Iehova: „Împărăția din ceruri este aproape”. Ei cântă evreilor și păgânilor că lucrurile care s-au făcut în spiritul legii pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Moise nu erau decât simboluri și imagini ale lucrurilor mai bune care urmau să vină, că sacrificiile de animale imaginau marele sacrificiu al Domnului Isus care s-a oferit pentru păcatele omenirii, că întreaga lume putea fi eliberată de sub lanțurile păcatului și ale morții și că în curând vor avea șansa de a primi beneficiile acesteia, că tremurul muntelui la inaugurarea Legământului Legii și marele fum, foc și tulburare, care l-au făcut pe Moise să tremure, erau doar o imagine, care prefigurau marea zguduire a împărățiilor de pe pământ și sistemele ecleziastice care sunt acum în plină desfășurare, că aceasta va fi ultima zguduire care precede venirea împărăției glorioase a lui Mesia, că Noul Legământ, prin care binecuvântările vor veni asupra lumii, trebuie să fie făcut în curând, că Mielul lui Dumnezeu, Împăratul gloriei este aproape, purtând în mână premiul vieții, al libertății și fericirii pentru toți aceia care iubesc dreptatea și acceptă binecuvântările sale în condițiile în care sunt oferite.

PĂZITORII ÎȘI ÎNALȚĂ VOCEA

Sfinții lui Dumnezeu implicați în acest conflict, acest război bun, realizează și consideră că atât tăria care îi ajută să reziste în bătălie și cântecul de bucurie care le umple inima vine de la Domnul; și văzând această prevedere milostivă atât pentru biserică, cât și pentru lume, nu se pot opri și să nu cânte cântecul de slavă. Acest sentiment a fost exprimat atât de frumos de poet:

„Viața mea curge într-un cântec nesfârșit;
Peste plângerile pământului,
Aud imnul dulce în apropiere
Care întâmpină noua creație.
Răzbate prin tot tumultul și lupta,
Aud muzica susurând;
Își găsește loc în inima mea
Cum să mă opresc și să nu cânt?”

„Îmi ridic privirea, norii se risipesc,
Văd norii albastrii, senini,
Și zi după zi, devine totul mai ușor
De când am învățat să îl iubesc.
Pacea lui Cristos îmi revigorează inima,
O fântână nesfârșită,
Am totul de când sunt al lui,
Cum să mă opresc și să nu cânt?”

La dezvăluirea planului divin în numele omenirii, întreaga lume a alcătuit o scenă de acțiune, iar pe această scenă toți cei care l-au servit pe Domnul cu credință, au servit ca actori, iar creaturile pământene și oștirile de îngeri au fost publicul. Sf. Pavel spune: „Am fost făcuți o priveliște atât pentru oameni, cât și pentru îngeri”. Unora dintre servitorii credincioși ai Domnului le era permis să aibă viziuni despre planul dezvăluit, și totuși ei nu înțelegeau aceste viziuni. Oștirile de îngeri s-au uitat și pentru o perioadă lungă de timp au încercat să înțeleagă, dar până la începutul dezvăluirii misterului, nici unuia dintre noi nu îi era permis să știe. Credinciosul profet Isaia, cu mult înainte să înceapă dezvoltarea noii creaturi, a avut o viziune a momentului și evenimentelor care acum sunt cunoscute pe pământ. El a văzut împărății și popoare în nevoie și nefericire, având nevoie de ajutor, având nevoie de binecuvântarea Împăratului gloriei. În viziunea pe care a avut-o, dar nu a înțeles-o, membrele picioare ale lui Cristos propovăduiau mesajul de salvare și cu bucurie el a exclamat: „Ce frumoase sunt pe munți picioarele aceluia care aduce veștile bune, care propovăduiește pacea, așa s-a spus în Sion, Dumnezeuul tău domnește! Păzitorii tăi [aceia aflați în poziția avantajoasă descrisă de Sf. Ioan] își vor înălța glasurile, cu glasurile unite vor cânta, pentru că ei vor vedea cu ochii lor când Domnul va aduce din nou Sion-ul.” – Isaia 52: 7, 8.

Binecuvântarea de a avea această poziție favorizată pe care o aveau sfinții în acest mare conflict final care acum este în plină desfășurare nu poate fi exagerată. Stăpânirea lui Satan se târâște și în curând va cădea, pentru a nu se mai ridica din nou. Aparent luând în considerare grozăvia conflictului, acel mare adversar are adunate toate forțele și le direcționează cu toată puterea sub comanda sa pe cei câțiva membrii care au rămas dintre sfinții lui Dumnezeu cel Atotputernic. Slăbiți și total nepotriviți să își înfrunte adversarul, totuși ei pot spune cu încredere: „Domnul este puterea și cântecul meu”. Domnul ne va oferi victoria prin credința neștrămutată și încrederea în el.

Doamne, ajută-mă să las totul în urmă
Ambiția care m-ar putea lega de trecut
Inima de om cu speranțele și bucuriile pământești,
Și care se leagă de niște biete jucării fără rost.

Ajută-mă, O, Doamne, să uit cum să merg pe cărări greșite
Greșelile triste pe care le fac în fiecare zi,
Și totuși nu mă lăsa să uit Scaunul Milei,
De unde mă binecuvântezi cu dulcea ta iertare

Doamne, dă-mi putere pentru ce am în față,

O, ajută-mă să nu uit niciodată să veghez și să mă rog!
Și când vei așeza prețioasele tale bijuterii,
Micuțul acesta, Doamne, nu va uita!

PETRU ȘI IOAN ÎN SAMARIA

1 FEBRUARIE – FAPTELE APOSTOLILOR 8:4-8, 14-25.

PERSECUȚIA ȘI REZULTATELE SALE NEVĂZUTE, DAR FERICITE – FILIP,
MISIONARUL, PLIN DE ZEL PENTRU A PROPOVĂDUI EVANGHELIA – PETRU ȘI IOAN
VIZITEAZĂ NOUL TEREN DE SERVICIU – SIMION, VRACIUL, SE ASOCIAZĂ CU
DISCIPOLII – EL OFERĂ BANI PENTRU PUTEREA MIRACULOASĂ A SPIRITULUI.

„Voi veți fi martorii mei atât în Ierusalim, cât și în Iudeea și Samaria, și în toate părțile pământului”. – Faptele Apostolilor 1:8.

Cei care persecută nu fac niciodată un lucru bun din aceasta, iar cel care este persecutat nu simte nici o bucurie din aceasta, totuși Dumnezeu poate nesocoti aceasta, ca și alte rele, pentru binele poporului său, care poate învăța și lecția „bucuriei în nefericire” și de a avea încredere în ceea ce a hotărât divinitatea pentru ei – văzând prin credință rezultatele de dorit.

Prima persecuție a bisericii a început în perioada morții lui Ștefan. Se estimează că acest lucru s-a întâmplat la trei sau șapte ani după ziua de Pentecost, deși nu avem nici o informație exactă. Saul din Tars, care după aceea s-a numit Apostolul Pavel, era evident lider în vânarea și persecutarea fără milă care a început cu Ștefan și s-a extins apoi în general pentru toți credincioșii, cu excepția apostolilor care, dintr-un motiv sau altul, se pare că au fost protejați în mod miraculos.

Persecuția a început în Ierusalim, deoarece până aici ajunsese centrul lucrării, așa cum poruncise Domnul – „începând de la Ierusalim”. Acesta nu era doar principalul oraș al Palestinei, dar era și locul evreilor evlavioși din toate colțurile lumii, dintre care mulți se gândeau să își găsească aici o casă pentru bătrânețe, chiar dacă trăiseră până atunci în străinătate. Domnul le-a garantat cu milostenie dezvoltarea acelor care erau aduși în biserică de Pentecost și după aceea, și acum ajunseseră la o cunoaștere și înțelegere atât cât El a permis ca valurile de persecuție să se abată asupra bisericii, și să risipească credincioșii în toate direcțiile.

CELE DOUĂ EFECTE ALE PERSECUȚIEI

Același Dumnezeu care îndruma astfel activitățile bisericii de început încă îi iubește și îi prețuiește pe cei ai săi, încă îi îndrumă și îi ajută în ceea ce privește interesele proprii sale cauze, Sion-ul său. Acum, ca și atunci, el a fost acela care a permis sau nu persecutarea, după înțelepciunea sa, știind ce este mai bine pentru poporul său și pentru ducerea la bun sfârșit a planurilor sale glorioase. Persecutarea care s-a manifestat atunci, a avut fără îndoială două efecte: (1) A servit drept test și selecție pentru cei care erau deja numiți în numele lui Cristos, pentru a le dovedi loialitatea, dorința lor de a îndura duritatea ca buni soldați, dacă sunt vrednici să fie printre învingători. Acest lucru nu doar că i-a testat, dar, fără îndoială, că i-a și întărit, pentru că știm din experiență că fiecare încercare și test îndurat cu credință aduce cu sine victoria și o mai mare tărie de caracter. (2) A devenit mijlocul lui Dumnezeu de a răspândi adevărul în toate părțile, și astfel s-a ajuns la o largire semnificativă a ariei de răspândire, și o adâncire a lucrării în cuvânt, punând de primul loc pe aceia care, prin planurile sale mărinimoase, fuseseră adunați într-un singur centru, iar El acum îi răspândește, ca lumini de-a lungul Palestinei și a țărilor învecinate.

Printre cei doisprezece apostoli exista și un Filip, dar nu la el ne vom referi în această lecție. Acest Filip era unul din cei șapte diaconi pe care biserica l-a ales, iar acest lucru este relatat la

Faptele Apostolilor 6:5. Desigur că el a folosit bine toate șansele care i-au fost oferite, participând nu doar la distribuirea hranei pentru cei aflați la nevoie, ci el și-a hrănit inima cu hrană spirituală, astfel el s-a pregătit, ca servitor și unealtă a Domnului, pentru un serviciu suplimentar, spiritual.

Filip a fost unul dintre aceia pe care persecuția l-a îndepărtat din Ierusalim. Haideti să ne oprim puțin aici și să vedem ce ar fi putut spune biserica timpurie despre acest lucru: Persecuția era din ce în ce mai severă, dar noi vom rămâne unde ne aflăm, vom fi încarcerati, etc., și vom considera că Domnul ne poate proteja aici ca și oriunde în altă parte. Acest lucru ar putea părea de bun simț, dar ar putea indica o neglijare a instrucțiunilor Domnului pentru biserica sa, când el a spus: „Când ei vă persecută în acest oraș, mergeți în alt oraș”. (Matei 10:23) Persecuția avea ca scop împrăștierea lor și să nu îi lase să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu, ceea ce ar fi putut însemna pentru cei mai cinstiți și corecți dintre membrii bisericii să reziste la planurile providenței cu încăpățănare. Atunci trebuie să le amintim celor care pot fi chemați să îndure persecuția, porunca Domnului, că după ce propovăduiesc, dacă apare o oportunitate, să meargă într-un alt oraș, unde credința, cunoștințele lor din ce în ce mai vaste și înțelepciunea lor în mânăuirea „sabiei spiritului” pot avea șanse să fie utilizate mai cu folos. Acesta a fost și cazul lui Filip, care s-a mutat în Samaria, și se pare că nu a pierdut nici o clipă și a început să predice adevărul, propovăduindu-l pe Cristos.

„MARTORII MEI ÎN SAMARIA”

Ne vom aminti acum că orașul Samaria era capitala regiunii Samaria, iar oamenii de acolo erau cunoscuți drept samariteni, având sângele amestecat, evreiesc și păgân, dar erau considerați de evrei ca fiind păgâni, deoarece „evreii nu fac afaceri cu samaritenii”. Ne mai amintim că, despre acești oameni a spus Domnul nostru discipolilor săi, când i-a trimis înainte: „Nu mergeți pe calea păgânilor și nu intrați în nici unul din orașele samaritenilor, ci mai degrabă mergeți la oile pierdute din casa Israelului”. (Matei 10: 5, 6; 15: 24) Astfel, Domnul nostru a considerat separat și diferit samaritenii de izraeliți.

Ne aducem aminte și faptul că Domnul nu ar fi intrat în nici un sat din Samaria și să vindece bolnavii săi, iar atunci oamenii acelui oraș au refuzat să le vândă discipolilor hrană, așa că ei au trecut mai departe. Și pentru că luaseră în nume de rău acest afront, Iacov și Ioan, cei doi discipoli, i-au spus Domnului nostru: „Vrei să poruncim să se abată un foc din ceruri și să le distrugă orașul?” Isus a răspuns: „Nu știți din ce fel de duh sunteți făcuți. Pentru că Fiul Omului nu a venit să distrugă viețile oamenilor, ci să le salveze”. (Luca 9:52-56) Era o femeie dintr-un sat mic pe unde mergeau ei care îl întâlnește înainte pe Domnul, la fântâna lui Iacov, și care a gustat de la el din apa Vieții, și atunci ea adus mulți prieteni și vecini, care au gustat și ei și au fost revigorați, și mulți dintre ei au crezut în el. Totuși, Domnul ne spune așa: „Venerați ceea ce nu cunoașteți, noi știm ce venerăm, pentru că salvarea vine de la evrei”. – Ioan 4:22.

Faptul că Filip a venit acum în Samaria, sub conducerea providenței divine, și a propovăduit Evanghelia aici, semnifică faptul că venise timpul ca Evanghelia să ajungă dincolo de Ierusalim. Aceasta implică, de aceea, că acest incident s-a produs cu cel puțin trei ani și jumătate după moartea Domnului nostru – după sfârșitul celei de-a șaptea săptămâni simbolice, și la sfârșitul total al favorurilor speciale ale Israelului în ceea ce privește invitația la Evanghelie în această perioadă. Este evident că apostolii nu erau mai înverșunați împotriva samaritenilor decât erau împotriva păgânilor în general, deoarece ei aveau sânge evreiesc amestecat.

EVANGHELIA ESTE ÎNSOȚITĂ DE SEMNE

Samaritenii erau pregătiți pentru Evanghelie, iar faptul că evreii îi disprețuiau, păgânii i-au făcut să fie fără îndoială gata mult mai mult să primească mesajul Evangheliei, care ignora toate diferențierile de caste și clase, și îi accepta în frăția sa pe toți cei care își mărturiseau păcatele, îl acceptau pe Isus ca Salvator și i se dedicau complet. Lucrarea de propovăduire a lui Filip era susținută și de manifestările deschise ale spiritului, în vindecări, etc., așa cum erau toate predicile la acel moment. Aceste manifestări ale puterii erau menite să stabilească credința și să contracareze lucrările lui Satan prin vrăjitori, aceia care posedau spiritul prorocirii și alții asemenea.

Adevărul a ajuns la samariteni chiar în momentul salvării lor dintr-una din lucrările viclene ale lui Satan, așa cum erau practicate de Simon Magul - cuvântul *Magul* însemnând vrăjitor. În documente se specifică faptul că el a avut o influență mare asupra oamenilor, atât asupra celor bogați, cât și asupra celor săraci. Aceștia considerau că el avea o „mare putere de la Dumnezeu”. Așa cum spune apostolul, marele înșelător se înfășura cu lumină și se prezenta ca și cum ar fi fost un preot al luminii, pentru a-i înșela pe aceia care caută adevărul. Astăzi el are multe instrumente la îndemână, are capcane și curse pentru aceia care sunt adormiți de marea superstiție și ignoranță adusă aici jos pe pământ din epocile întunecate.

Așa cum acum Satan folosește din plin spiritismul pentru a înșela oamenii și pentru a-i închide în propriile lor minți că bătăile în masă, zgomotele ciudate, șoaptele sau vorbele mai mult sau mai puțin incoerente, sclipirile de lumină, etc., etc., sunt într-o oarecare măsură manifestări ale puterii divine. Dintr-un alt punct de vedere el poate părea un vindecător, prezentându-se oamenilor aflați în suferință cu anumite remedii și vindecări fizice. Acestea se realizează prin aceeași putere care a lucrat și prin Simon Magul și sunt date aceluia care se vor lăsa înșelați și care vor nega adevărul și se vor încăpățâna să nege în continuare, aceștia vor fi vindecați.

SIMON ÎNTĂLNEȘTE PUTEREA SUPERIOARĂ

Aceia care au acceptat mesajul lui Filip, și se consacrară Domnului, aceasta este semnificat prin botez, prin scufundarea în apă. Aceasta simbolizează scufundarea dorințelor lor în voința lui Dumnezeu așa cum a fost exprimată de Cristos. Aceasta este semnificată de faptul că ei sunt morți pentru ei înșiși și pentru lume, și se vor ridica să meargă în noutatea vieții, ca membrii ai corpului lui Cristos. Nu citim nimic despre înregistrarea numelor într-un registru nominal. Biserica timpurie a recunoscut, așa cum facem și noi, că problema importantă este că acești credincioși trebuie adunați la Cristos și că numele lor de aceea trebuie „scris în ceruri”. Simon, care fusese mai înainte liderul religios al oamenilor, liderul lor în întuneric, în șiretlicurile adversarului, a devenit unul dintre cei transformați de Filip, unul din cei botezați, un slujitor și un însoțitor constant al lui Filip, reținând cu uimire puterea lui Dumnezeu care opera prin el, putere pe care el o recunoștea ca fiind superioară puterii lui Satan care operase prin el.

Veștile despre favoarea pe care Dumnezeu o arăta samaritenilor și despre faptul că ei erau acceptați de Domnul au ajuns curând la Ierusalim și reprezentanții întregii tovărășii de apostoli și alții din acel loc au mers în Samaria să vadă lucrarea Domnului, și, fără îndoială, să îi încurajeze pe credincioși. Dar ei au mers în special pentru că *darurile* spiritului sfânt (vindecări miraculoase, vorbitul în diferite limbi, etc.) puteau fi comunicate doar prin apostoli. Indiferent de cum va propovădui Filip Evanghelia și va boteza credincioșii, nefiind unul dintre cei doisprezece aleși, nu avea nici o putere de a comunica acele daruri. Se specifică faptul că deoarece acele daruri fuseseră comunicate doar prin apostoli, acestea trebuie să înceteze la scurt timp după moartea ultimului dintre cei doisprezece apostoli ai Mielului.

Petru a fost unul dintre aceia trimiși, și de asemenea și Ioan, chiar acela care l-a întrebat pe Domnul nostru dacă voia ca ei să aducă focul asupra satului samaritean. Cât de multă schimbare a adus evanghelia lui Cristos, chiar pentru acest tânăr bun! El a aflat despre Isus și acum avea același spirit care dorea nu să distrugă viețile oamenilor, ci să le salveze.

Când apostolii au ajuns, ei s-au rugat împreună cu discipolii, și și-au pus mâinile deasupra lor, spunându-le despre unele din daruri. Se presupune că darurile erau la fel aici ca și în altă parte, puterea de a vorbi în limbi străine, de a interpreta limbile străine, de a face minuni, etc. Și pentru că Simon Magul era unul dintre credincioși, unul dintre cei botezați, este posibil ca el să fi primit unele daruri ale spiritului sfânt. Totuși și el, și probabil și alții, nu era în armonie cu Domnul și cu planurile sale milostive. Dăruirea spiritului poate fi împărțită într-o clipă, dar putea avea fructele spiritului numai dacă acestea creșteau. De aceea, aceste daruri, nu puteau fi considerate ca o dovadă bună că cineva se bucura de favorurile divine și de apropierea Domnului așa cum sunt fructele spiritului pe care le au astăzi toți oamenii care s-au dedicat Domnului care trebuie să aibă într-o oarecare măsură milostenie, dragoste, răbdare, să îndure suferințele, bunătate frățască și iubire. Apostolul Pavel ne povestește că el avea toate aceste daruri și totuși dacă îi lipsea dragostea, nu îi

servea la nimic, în ceea ce privește marea favoare la care Domnul chemase biserica sa. - 1 Corinteni 13: 1-8.

INIMA LUI SIMON NU ERA DREAPTĂ

Simon Magul, era uimit de ceea ce văzuse și interesat din acest punct de vedere și convins că acea putere era a celui sfânt, și în timp ce el era în aceeași categorie de credincioși, și probabil a primit darul, era încă totuși „plin de amărăciune, și împovărat de neliniște”, așa cum i-a spus ulterior apostolul Petru. Este limpede că vom fi înclinați să credem că Simon nu a fost niciodată un credincios din toată inima și că faptul că a acceptat evanghelia a fost dintr-un motiv care nu era sfânt. Dar această teorie este atacată de faptul că el „credea” și de faptele ulterioare – apostolii l-au sfătuit să se roage ca gândul din inima sa să fie iertat. În Noul Testament, cuvântul *credincioși* indică, aproape peste tot, credincioșii consacrați complet. Scripturile nu ne vorbesc în mod special și noi ne vedem obligați să lăsăm problema așa cum este. Nu știm ce s-a ales de Simon Magul, dar știm că încercarea sa de a cumpăra favoruri speciale de la Dumnezeu cu bani a fost un act reprobabil și s-a ales cu muștrările pe care le merita de la apostolul Petru.

În aparență putem vedea că în Simon începutul ideii de Anti-Crist, prima manifestare a dorinței din partea credincioșilor de a-și întări autoritatea prin puterea asociată cu evanghelia. Interesul lui Simon în puterile despre care vorbeau apostolii l-au adus în punctul de a-i cere lui Petru să îi dea puterea apostolică de a comunica darurile, promițându-i în schimb o compensație bănească frumoasă. Astfel, el a demonstrat că nu era interesat în cel mai profund mod de adevăr și de slujire în sensul bun al cuvântului, ci el era mai degrabă curios și acel egoism nu îi lăsa și loc pentru dragoste, că lui i-ar fi plăcut să aibă o putere apostolică pentru a o folosi într-un mod egoist, pentru a-și întări autoritatea fie în bani, fie prin prestigiu – în toate cazurile pentru avantajul său printre oameni.

PĂCATUL ZGÂRCENIEI

Au mai existat multe cazuri de acest fel de atunci încolo. Zgârcenia nu face obligatoriu apel la tot ce este mai rău în oameni, nici măcar la cei mai puțin înzestrați dintre credincioși. Putem spune fără să greșim că există sute de mii, da, milioane, din clasa lui Magul în bisericile nominale de astăzi, sunt bărbați și femei care nu au înțeles niciodată adevăratul spirit și scop al evangheliei, dar care profită de diferitele aranjamente din punct de vedere comercial, considerând că acesta va fi un câștig sau o pierdere, un avantaj sau dezavantaj social al relației lor cu aceasta. Ei își mențin relația cu creștinătatea datorită onoarei sau a poziției sociale sau a prosperității pe care aceasta le-a adus-o sau le-o aduce în continuare sau pe care speră să o obțină totuși prin aceasta. Pentru toți aceștia se aplică cuvintele apostolului: „Nu ai nici un rol și nici un amestec în această problemă”. Spiritul sfânt, puterea lui Dumnezeu este dată acelor care o doresc cu adevărat și care depun toate eforturile pentru a se consacra și devota lui Dumnezeu, pentru a intra în contact cu Iehova și Fiul său binecuvântat.

Chiar și printre aceștia care au primit adevărul prezent, ne temem că mai sunt unii care l-au primit nu din dragoste față de adevăr, ci din pură curiozitate, sau gândindu-se că vor avea ceva ce pot folosi ca mijloc de a înainta, de a o lua înaintea fraților lor. Aceste persoane sunt caractere periculoase, periculoase pentru ele însele și pentru interesele lor, dar sunt periculoase și pentru influența pe care o au asupra bisericii. Aceste persoane trebuie evitate cu grijă când se face selecția conducătorilor în poporul lui Dumnezeu, indiferent de darurile cu care au fost înzestrați, dacă sunt bogați sau dacă au talente speciale.

PETRU LA LIDA ȘI IOPE

8 FEBRUARIE – FAPTELE APOSTOLILOR 9:32-43.

PROGRESUL BISERICII – PETRU CHEAMAT LA LIDA – PETRU ÎL VINDECĂ PE ENEA –
SLAVA DOMNULUI – TABITA SE ÎMBOLNĂVEȘTE ȘI MOARE – PETRU O ADUCE PE
TABITA LA VIAȚĂ – PRIETENII UNEI FEMEII SMERITE

„Isus Cristos v-a făcut pe toți: ridicăți-vă.” – *Faptele apostolilor 9:34.*

Persecuțiile care au făcut ca discipolii să se împrăștie în toată Iudeea, și dintre care Saul era unul dintre lideri, au slăbit imediat după convertirea sa. A urmat o perioadă de liniște, recuperare, construcție, așa cum se menționează și în Faptele Apostolilor 9:31. Convertirea lui Pavel se poate să fi avut vreo legătură cu această perioadă de liniște, dar a contribuit și la escaladarea problemelor între evrei și Roma din cauza eforturilor lui Caligula Cezar de a amplasa statuile sale de venerare în Iudeea și chiar la Templu.

Povestea spune că erau sfinți care locuiau în Lida. Desigur că erau împrăștiați în diverse locuri și apostolii își petreceau o parte a timpului lor vizitând grupurile mici de credincioși pentru a-i încuraja și pentru a le întări speranța. În aceste călătorii, Petru a venit la Lida, orașul capitală în câmpia Șaronului, la jumătatea distanței dintre Ierusalim și Iope – zece mile față de fiecare.

Misiunea specială era să viziteze sfinții care locuiau acolo. Acest cuvânt „sfinți” este un cuvânt cu o atracție specială. Semnifică cei sfinți, acei credincioși care fuseseră sfințiți în Isus Cristos.

ENE A, PARALITICUL, VINDECAT

În timp ce se afla la Lida, apostolul a descoperit un anume om paralizat. Se numea Enea, pe care el l-a vindecat. Nu ni se spune dacă el era unul dintre sfinți, dar presupunem de aceea că nu era, ci, cel mult, era prieten cu unii dintre ei și astfel i-a fost atrasă atenția apostolului asupra sa. Faptul că era ținut în pat, neputincios, timp de opt ani, era o dovadă că vindecarea sa era un miracol. I s-a dus vestea în afara țării și ni se povestește că aceasta a atras mulți oameni spre Domnul și spre biserică. Astfel a stabilit Domnul biserica și i-a atras spre aceasta pe aceia care aveau inimile curate, folosind minuni, așa cum El acum folosește alte mijloace. Acele minuni, așa cum am subliniat deja, nu puteau să dureze mai mult decât apostolii însuși, darurile de a vindeca, etc. fiind date doar apostolilor și cei doisprezece nu au avut succesori, Ierusalimul ceresc a avut doisprezece pietre de temelie, și nu mai multe, și pe ele au fost scrise numele celor doisprezece apostoli și nu altele.

VALOAREA LUCRĂRILOR LUI DUMNEZEU ȘI A MILOSTENIILOR

Unul dintre discipoli, adică, probabil unul dintre sfinți sau credincioși consacrați care locuiau în Iope pe coastă, era se pare o femeie cu ceva mijloace materiale și educație și, dacă numele ei corespundea cu figura ei, era foarte frumoasă. Tabita era numele ei sirian, iar Dorca era transcrierea numelui ei în limba greacă, înseamnă cea miloasă, frumoasă. Dar această femeie era cunoscută pentru o frumusețe și grație complet diferită față de farmecul ei fizic. Ea avea frumusețea umilinței și a spiritului liniștit, plin de iubire și într-ajutorare.

Dorca avea *obiceiul* (așa cum ne indică textul în limba greacă) să îi ajute pe cei săraci cu haine și cu alte servicii. Este sigur că ea îi ajuta și cu cuvinte de încurajare și suport și le propovăduia adevărul. În această situație, nu este ciudat că moartea sa a adus nefericire, în special printre cei care se bucurau de mila ei și printre numeroșii prieteni pe care frumoasa cu spirit creștin îi avea cu siguranță.

BUNĂTATE ÎN FUNCȚIE DE ȘANSĂ

Toți sfinții Domnului trebuie să fie martiri, consacrară lor este să își pună viețile în slujba Domnului, a fraților și a adevărului, și, în măsura în care ei înțeleg, încotro El îi conduce prin Cuvântul Său și prin poruncile Sale. Legământul nostru nu este unul de auto-conservare, ci unul de auto-sacrificiu. Este adevărat, noi căutăm și sperăm la viața eternă și glorioasă, ca creaturi spirituale, dar termenii și condițiile prin care noi sperăm conform Scripturii să obținem acea viață nouă și perfectă sunt că noi trebuie să ne sacrificăm ceea ce ne rămâne din această viață prezentă pământească. În legătură cu aceasta ne mai gândim că în timp ce menirea noastră principală în condițiile prezente este serviciul și hrana spirituală, băutura spirituală și îmbrăcăminte spirituală a casei credinței, totuși trebuie să ne amintim de abilitățile noastre și de șansa de a face bine tuturor oamenilor.

Aceia cărora le lipsește șansa sau le lipsesc cele necesare pentru a fi generoși și să împartă bunuri lumii, adică nu au nimic cu ce să slujească, într-un mod temporar, în ceea ce privește necesitățile sfinților sau ale altor oameni, nu trebuie să uite că ei au consolări mult mai prețioase, mai valoroase, mai de ajutor și care pot aduce bucurii ale spiritului adevărului și bunătații de împărțit celorlalți care sunt la ananghie. Dacă tot poporul Domnului ar putea cultiva aceste calități pe care le avea Dorca și astfel să devină din ce în ce mai frumoși și mai milostivi în ochii Domnului lor, dar și în ochii lipsiți de prejudecăți ale lumii!

O SCENĂ CUTREMURĂTOARE ÎN CAMERA MORTUARĂ

Se pare că Dorca s-a simțit rău și a murit imediat în același timp când ceilalți sfinți din Iope au auzit de venirea lui Petru la Lida și de vindecarea care avusese loc acolo. Au trimis după el imediat, probabil fără să se gândească că dacă Petru făcuse un așa miracol ar putea să o aducă și pe Dorca înapoi la viață, ci mai degrabă gândindu-se că pierduseră un membru de vază al micului lor grup și că Petru ar putea să îi consoleze un pic. Atunci nu existau nici servicii de poștă sau telegraf și nici telefonie, iar doi dintre frații deveniră mesageri pentru a-i transmite lui Petru rugămintea de a veni repede. În Ierusalim, mortul trebuie îngropat în aceeași zi, dar în orașele mai mici și în sate, mortul poate sta trei zile până la îngropare. Prezența lui Petru era dorită imediat, înainte ca Dorca să fie înmormântată, iar el a plecat imediat.

O scenă cutremurătoare avea să se petreacă când Petru intră în camera mortuară. Sărmanul văduv și ceilalți deplângeau moartea prietenei lor, și arătau hainele pe care ei le purtau și pe care ea le făcuse pentru ei. Cu siguranță era un tribut nobil pentru utilitatea pe care ea a dat-o vieții sale. Nici un milionar nu a lăsat în urma sa monumente care să dureze atât de mult, sau care să reflecte atât de mult măreția caracterului său, așa cum sunt acelea lăsate de această femeie umilă. Și chiar cel mai umil și mai sărac dintre noi poate, într-o oarecare măsură, urma exemplul ei și să lase în urma sa astfel de monumente de dragoste și dovezi de apreciere când moare.

Noi, cei care așteptăm și ne gândim cu nerăbdare la finalul călătoriei noastre pământești, și care de mult timp avem grijă ca viețile noastre să se petreacă astfel zi de zi, vom fi fericiți pentru ei și, când trecem în neființă, aceasta să fie considerată de unii o pierdere.

Miracolul cel mai mare al lui Petru a fost să o aducă pe Dorca înapoi la viață din ghearele morții. Ca și celălalt miracol despre care am vorbit în această lecție, acesta a fost caracteristic pentru acea vreme, și a avut un scop special de a stabili biserica. Nu trebuie să presupunem că toți oamenii lui Dumnezeu în timpul acelor vremuri biblice trebuie aduși înapoi din moarte, și că toți trebuie vindecați și scoși din paturile de suferință, sau că toți trebuie să aibă puteri ca cele ale apostolului care s-au manifestat aici. Intervenția este afectată de rele (calamități, boală, moarte) care adesea au fost într-adevăr valoroase pentru poporul Domnului, inspirând lecții valoroase și dând naștere la multe fructe ale spiritului. După ce ne consacram viețile lui Dumnezeu, trebuie să avem grijă să ne exercităm credința în cel în care noi credem, și trebuie să fim convinși că El poate să aibă grijă de toți, să vadă interesele tuturor până la ziua gloriei și a răsplătii finale. Înțelepciunea divină este mult mai capabilă să ne împartă aceste experiențe, este mult mai capabilă să ne aducă în contact cu acele influențe care vor lucra la dezvoltarea și creșterea noastră ca noi creaturi decât putem face noi

înșine. Chiar și Domnul nostru Isus a considerat așa când a spus: „Să nu beau din cupa pe care Tatăl meu mi-a dat-o?” – Ioan 8:11.

PETRU ȘI CORNELIU

15 FEBRUARIE. – FAPTELE APOSTOLILOR 10: 30-48

CORNELIU ȘI VIZIUNEA SA – RUGĂCIUNILE ȘI MILOSTENIILE SALE SE RIDICĂ LA DUMNEZEU LA MOMENTUL POTRIVIT – VIZIUNEA LUI PETRU – PRIMA PROPOVĂDUIRE ÎN FAȚA PĂGĂNILOR – SEMNIFICAȚIA CONVERTIRII LUI CORNELIU.

„Același Dumnezeu este Dumnezeul tuturor, și se pogoră asupra tuturor celor care îl cheamă” – Romani 10:12.

Se pare că mulți oameni, chiar și creștini, interpretează greșit propoziția că „Dumnezeu nu este părtinitor”, ei aplică aceste cuvinte într-un mod diferit față de cum le-a folosit apostolul. Apostolul a vrut să spună că Dumnezeu respectă caracterele individuale, dar nu ține cont de aparențele exterioare, de condiții, de culoarea pielii, naționalitate, etc., de când favorurile speciale ale evreilor au expirat. Timp de mai bine de optsprezece secole, Dumnezeu a fost părtinitor cu oamenii: el a respectat persoane din sămânța naturală a lui Avraam și le-a dat lor mai multe avantaje în toate sensurile. (Romani 3:1). Nu înseamnă să discredităm evreii dacă vom considera că Dumnezeu nu va extinde favorurile sale și asupra păgânilor, deoarece tot ce știau ei sau tot ce fuseseră învățați părea să întărească această părere în mințile lor.

Dar la trei ani și jumătate după răstignirea pe cruce, perioada pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru a marca mila Sa specială și favorurile acordate poporului său ales, a expirat și din acel moment încoaice, atât evreii, cât și păgânii s-au apropiat de Dumnezeu printr-un singur canal și printr-o singură modalitate, și anume, prin consacrare personală, deplină și completă, acceptându-l pe Isus Cristos ca Salvator al lor și Mântuitor de păcate. Înainte de această perioadă și după aceea, și după ziua de Pentecost, evreii puteau fi transferați de la Moise, sau Casa Servitorilor, la Cristos, sau Casa Fiilor. (Evrei 3: 5, 6; Romani 11). Dar acum trăim o nouă perioadă de împărțire divină și aceasta avea nevoie de o viziune miraculoasă pentru a-l asigura pe apostol că era voia lui Dumnezeu pentru el să meargă și să propovăduiască păgânilor. Petru a avut privilegiul de a îndeplini promisiunea pe care Domnul i-o făcuse lui, și anume, că va deschide cheile împărăției din ceruri. (Matei 16: 19). El își exercitase autoritatea în numele evreilor credincioși în Ziua de Pentecost și acum promisiunea se îndeplinise complet, ușa era deschisă atât pentru evrei, cât și pentru păgâni în clasa împărăției de moștenitori comuni cu Cristos.

Când apostolul a ajuns la casa lui Corneliu și și-a dat seama că în această privință Corneliu știa destul de multe și că doar credința lui l-a îndemnat să îi adune pe cei din casa lui și probabil și rude și prieteni, el a rostit următoarele cuvinte: „Ce adevăr am înțeles că Dumnezeu nu este părtinitor, fiecare popor care are teamă de El și lucrează în dreptate, este acceptat în ochii lui.” – Versete 34, 35.

TOVĂRĂȘIA DIVINĂ NU ESTE PENTRU TOȚI

Este un fapt care este interpretat greșit, chiar prea mult, că oricine și toată lumea poate veni la Domnul în intimitate și cu familiaritate. Ca o consecință a acestei interpretări greșite, mulți abordează izvorul milei fără autoritate, fără invitație și fără acceptare, deoarece (ignorând cuvintele apostolului) ei nu se tem de Domnul și nu sunt slujitori ai dreptății și nu sunt acceptați de El.

Lipsa de pregătire sau pregătirea greșită a creștinilor este responsabilă pentru multe dintre aceste greșeli care persistă în creștinătatea nominală. Trebuie să învățăm să urmăm cu grijă

programul și precedentele scripturale, nu trebuie să lăsăm impresia că Dumnezeu nu ține cont de caracter. Din contră, trebuie, așa cum a făcut Petru, să arătăm că respectul pentru Dumnezeu este esențial, și că strădania de a trăi în dreptate este o reformare esențială a vieții, să ne întoarcem de la păcat la credință, și că, chiar și atunci, nimeni nu poate fi acceptabil în ochii lui Dumnezeu decât prin drumul știut – credință în lucrarea de răscumpărare a Domnului nostru Isus Cristos.

Corneliu, centurionul, a cărui acceptare de către Dumnezeu este subiectul lecției noastre, a fost evident convertit la Dumnezeu și în dreptate cu ani înainte de această întâmplare. Într-adevăr, tradiția spune că el era același centurion al cărui servitor fusese vindecat ca răspuns la faptul că fusese prezentat înaintea Maestrului. Dar aceasta este mărturia pe care ne-o dă Cuvântul: el îl venera pe Dumnezeu, făcea milostenii de bună voie, iar dragostea sa pentru dreptate și viața sa așezată erau recunoscute printre aceia împreună cu care el trăia, însă mai era nevoie de ceva înainte ca el să poată fi acceptat de Dumnezeu în sensul propriu al cuvântului. Acum urmează o lecție pentru cei care își imaginează că respectul pentru Dumnezeu și moralitatea sunt singurele lucruri necesare pentru acceptarea divină, deoarece Corneliu avea aceste calități într-o mare măsură cu mult înainte de acceptarea sa. Cum a procedat Dumnezeu cu el poate fi un exemplu pentru toți cei care doresc să îl apropie pe Dumnezeu în relația aceasta de apartenență.

Deși era devotat, Corneliu nu era evreu, și el a realizat singur că este în afara grației divine. Cu toate acestea, el se ruga lui Dumnezeu, nu știm pentru ce se ruga, dar așa cum spun documentele vremii, putem presupune imediat că el se ruga să fie luminat în ceea ce privește caracterul și planul divin și pentru o apropiere mult mai strânsă și mult mai profundă a favorurilor și acceptării divine. Probabil că învățase destul de mult despre evrei și era nedumerit în legătură cu acest subiect, probabil acest fapt l-a făcut să se roage din tot sufletul, fapt pe care Domnul l-a văzut și a considerat că este potrivit să îi răspundă într-un mod miraculos, trimițând un înger la el și asigurându-l că rugăciunile și milosteniile lui au fost considerate de Dumnezeu ca dovezi ale evlaviei sale. – Versetul 4.

Îngerul i-a spus că mai era nevoie de ceva mai mult decât rugăciunile și faptele sale bune, dar îngerul nu fusese însărcinat să îi spună despre ce anume era vorba. Corneliu trebuia să îl cunoască pe Domnul Isus dintr-un punct de vedere adevărat, el trebuia să își exercite credința în el ca Mântuitor, înainte ca dovezile sale de evlavie să conteze în ochii lui Dumnezeu, sau să îl facă să aibă relația pe care el o dorea cu Dumnezeu și să fie sub favoarea divină.

INSTRUMENTELE UMILE ALE LUI IEHOVA

Știm foarte bine că Domnul putea să își fi propovăduit Evanghelia prin intermediul îngerilor, dar aici, ca și oriunde în altă parte, vedem că nu acesta a fost scopul său, ci lui i-a făcut plăcere să folosească fii umani consacrați ca ambasadori ai săi, să propovăduiască „toate veștile bune de mare bucurie ... pentru toți oamenii”. Ce mare onoare ne-a făcut astfel Dumnezeu nouă care „eram copiii naturali ai pedepsei, chiar ca alții” din neam, dar care, după ce am acceptat favoarea divină în Cristos, suntem nu doar „acceptați în Cel Iubit” dar suntem canalele de binecuvântare și favoare divină în convertirea altora. Cursul divin în această privință nu a fost doar să onoreze copiii săi adoptați, ci, în plus, a fost o binecuvântare, pentru că un creștin nu știe din experiență că o mare binecuvântare vine asupra tuturor celor care sunt credincioși în servirea Cuvântului și altora? Cel care irigă trebuie să fie și el irigat.” – Proverbe 11:25.

Lui Corneliu i s-a spus să trimită după apostolul Petru și a fost informat dinainte că era foarte important să îi spună anumite *cuvinte*, acestea vor fi importante pentru progresul său ulterior în cunoaștere și credință, prin aceste cuvinte el va intra în grațiile divine. Deschiderea minții lui Corneliu este demonstrată de faptul că s-a supus imediat. El nu doar că s-a rugat, dar el s-a pregătit să coopereze cu Dumnezeu pentru a primi răspunsul la rugăciunile sale. Cele trei persoane care au fost trimise după Petru (doi dintre ei erau servitori în casa sa și unul dintre ei era soldat, toți persoane devotate, cu frică de Dumnezeu) ne demonstrează că acest păgân îl iubea pe Dumnezeu și se străduia și depunea toate eforturile să îi facă pe plac și să îl onoreze pe Dumnezeu, și nu ascundea lumina și credința sa primară. Aceasta strălucise în fața familiei și servitorilor săi, înaintea soldaților pe care îi avea în subordine. Acesta este tipul de om pe care Dumnezeu este încântat să îl cunoască,

indiferent de naționalitatea sa sau de culoarea pielii, și toți aceștia sunt recunoscuți de Domnul și favorizați „în fața altora cu lumină și adevăr”, chiar de la terminarea tipică a favorurilor speciale ale Israelului. Aceasta este o lecție de care aveau nevoie unii din poporul Domnului. Adică ei trebuie să lase lumina adevărului să strălucească prin ei deasupra celor cu care intră în contact. Spiritul evlaviei trebuie să pătrundă în fiecare familie, în fiecare casă, inclusiv servitorilor.

Este sigură credința lui Corneliu în Domnul. El nu a așteptat să vadă dacă Petru va veni, el a fost încrezător că va veni, a avut credință în promisiunea Domnului făcută prin înger, astfel, el a adunat pe toți prietenii, toate rudele și pe toți cei din casa lui, toți asupra cărora el exercita o influență și care, ca și el, erau evlavioși și doreau din toată inima să cunoască tot ce se putea învăța referitor la modul de viață, referitor la modul de reconciliere și armonie cu Dumnezeu și toate principiile de dreptate pe care El le reprezintă.

DOI OAMENI NOBILI SE ÎNTÂLNESC

Când Petru a ajuns la casa lui Corneliu, și în cele din urmă l-a văzut și l-a recunoscut ca fiind servitorul numit al lui Dumnezeu pentru a aduce acest mesaj lui, el s-a aruncat la picioarele lui Petru ca semn de venerare. Cât era de diferit Corneliu de majoritatea romanilor, în special față de soldații și ofițerii romani! În loc să disprețuiască un evreu, în loc să se gândească că el este reprezentantul celui mai mare guvern al lumii la acel moment, Corneliu era plin de spiritul umilinței și de faptul că vizitatorul său îl reprezenta pe Domnul care făcuse apel la aceleași sentimente care îi umpleau lui inima cu respect față de Domnul însuși – sentimentele de respect.

Dacă Centurionul era nobil și umil, apostolul Petru s-a arătat în răspuns nu mai puțin nobil și loial lui Dumnezeu, pentru că el imediat l-a ridicat pe Centurion, spunându-i: „Ridică-te, și eu sunt doar un om”. (Versetul 26) Petru se recomandă pe sine în inimile noastre prin această acțiune nobilă, prin refuzul său de a primi omagiul neautorizat, și el s-a salvat de la o mulțime de încercări pentru că a refuzat această onoare supranaturală și autoritate imediat recunoscând poziția sa adevărată, că el nu era decât un vas spart și gol, valoros doar pentru că vasul era umplut cu spiritul Domnului, deosebit doar pentru că Domnului i-a plăcut să îl folosească ca vas al milei și adevărului.

Astăzi, nu mulți sunt dispuși să ofere venerare semenilor săi și nu mulți, cu excepția marilor demnitari în cadrul organizațiilor ecleziastice, cum sunt popii și prelații, sunt de acord să primească venerare, dar toți îl vor muștra pe apostolul Petru pentru felul în care a reacționat. În zilele noastre, este prea puțin probabil ca oricare dintre frații noștri să primească prea multă venerare din partea semenilor săi, datorită spiritului vremurilor pe care le trăim care merge în direcție opusă. Totuși, indiferent din partea cui se manifestă spiritul de servilitate, este de datorita fratelui căruia îi este oferit să îl refuze, și să îl îndrepte pe fratele său servitor către Domnul ca binefăcătorul real al nostru al tuturor, de la care vine fiecare dar bun și perfect, indiferent de canalele pe care El dorește să le folosească.

Când Petru a intrat în casă și a găsit o adunare de păgâni cinstiți și cu frica lui Dumnezeu adunați, a întrebat: „De ce ai trimis după mine?” (Versetul 29). Corneliu i-a povestit atunci despre experiența sa, despre dorința sa de a-l urma pe Dumnezeu și strădania sa de a trăi așa cum îi place Domnului, viziunea pe care el a avut-o și acum, sosirea lui Petru era răspunsul la acea viziune, și se aștepta că acest lucru era ceea ce i se promisese. El nu fusese salvat de faptul că oferea milostenie, nu fusese salvat de rugăciunile sale, și totuși nici de mesajul pe care i l-a transmis Petru, dar mesajul lui Petru, „cuvintele”, care explicau lucrurile, i-au oferit lui Corneliu posibilitatea și celor din casa sa să vadă prin credință marea salvare care este Isus Cristos, și astfel să fie salvați.

ISUS ȘI CRUCIFICAREA SA

Observăm cu interes crescut propovăduirea apostolului, ca să percepem clar mesajul dătător de viață pe care el l-a adus, din care Corneliu și cei apropiați lui și-au extras credința salvatoare. Descoperim că discursul lui Petru a fost același mesaj al evangheliei pe care el l-a mai transmis în repetate rânduri și înainte. Era Isus, binele, cel blând, și sacrificiul pentru păcate pe care el l-a realizat când a murit pe cruce. Era mesajul speranței învierii din morți prin Isus, care se transmitea

prin învierea sa prin puterea nesfârșită a lui Dumnezeu. Era mesajul că s-a prevăzut o răscumpărare pentru păcătoși, iar Domnul acum era încântat să accepte creaturi imperfecte cu condiția să aibă credință, respect și supunere față de dreptate, după cum poate fiecare. Discursul lui Petru era vechi, iar pentru mulți devenise plictisitor și neplăcut, dar pentru fiecare suflet cu atitudine dreaptă în suflet, este mesajul Tatălui de iertare a păcatelor și împăcare prin moartea Fiului Său. Acesta este același mesaj pe care Dumnezeu încă îl mai trimite tuturor celor care sunt adevărații săi ambasadori. Nu mai există nici o altă evanghelie și aceia care prezintă un alt mesaj nu sunt în slujba Sa, nu sunt mesagerii lui Dumnezeu, nu sunt slujitorii și purtătorii săi de cuvânt în spiritul Său.

Apostolul Pavel ne spune că „așa îi place lui Dumnezeu să îi salveze pe cei care credeau prin nebunia propovăduirii”. Adică, lui Dumnezeu îi plăcea să adopte metoda sa de a declara adevărul în ceea ce privește planul său de salvare și să accepte și să justifice pe aceia care credeau și acceptau mărturia aceasta. Mărturia poate ajunge la oameni astăzi prin scrisori și reviste și broșuri, sau prin propovăduire orală. Nu are importanță prin ce modalitate ajunge mesajul, are importanță pur și simplu faptul că mesajul cel adevărat trebuie transmis și primit, dar mesajul vine invariabil, prin canalul uman și nu prin îngeri, nici prin puterea spiritului sfânt sau operațiuni realizate în afara agenților umani. Trebuie să ne aducem aminte mereu aceste lecții despre metodele lui Dumnezeu și să le aplicăm corespunzător în ceea ce privește viața noastră. Nu trebuie să ne așteptăm ca Dumnezeu să vină și să ne învețe prietenii sau rudele, sau vecinii, dar trebuie să ne aducem aminte că această onoare pe care El a conferit-o „preoțimii sale împărățești” și în consecință noi nu trebuie să fim „leneși în activitățile noastre, pasionați în spirit, servindu-l pe Domnul”, servind adevărul sub orice formă avem șansa.

JUDECĂTORUL CELOR VII ȘI A CELOR MORȚI

După ce a transmis mesajul, Petru i-a explicat lui Corneliu că Isus a poruncit ca apostolii să propovăduiască oamenilor și să mărturisească că acesta este lucrul pe care Dumnezeu l-a poruncit să fie Judecător al celor vii și a celor morților. (Versetul 42). Judecata care va veni sau procesul lumii este o parte importantă a mesajului evangheliei, și nu trebuie exclus din propovăduirea evangheliei.

Ce avantaj poate avea lumea prin moartea lui Cristos dacă nu ar fi existat o judecată sau un proces ulterior pentru ea? Toți au fost judecați o dată în persoana lui Adam, și pedeapsa sa o suportă toți. Lumea nu mai are nevoie de încă o judecată de-a lungul liniei încălcării adamice a poruncii și a slăbiciunilor acesteia. Pedeapsa pentru încălcarea poruncii s-a plătit și nu mai poate fi spus nimic din acest punct de vedere. Judecătorul a fost Iehova însuși, iar pedeapsa a fost moartea. Și acum veștile bune includ și faptul că Isus Cristos va fi Judecătorul lumii. Aceasta înseamnă că Adam și neamul său mai are o nouă șansă la viață. Aceasta înseamnă de fapt eliberarea de sub pedeapsa inițială cu moartea, implică salvarea de la pedeapsa adamică și o judecată individuală pentru a vedea care dintre membrii răscumpeși ai neamului omenesc vor fi considerați vrednici de viața veșnică. Da, aceasta este „vestea bună a marii bucurii” pentru lume, chiar dacă marele adversar a înșelat o mare parte din oameni, chiar și creștini, făcându-i să creadă că nu mai este garantată nici o altă șansă întregii lumi, care să fi fost adusă prin sângele prețios al lui Cristos.

Petru, când propovăduia despre aceasta, evident că avea sufletul mult mai deschis decât oricând înainte pentru a realiza ceea ce Domnul nostru a vrut să spună când a dat porunca generală de a propovădui evanghelia, și nu doar evreilor, ci oricui ar fi avut urechi să audă. Petru nu se aștepta să aibă „urechi” printre păgâni, dar acum el a înțeles că Dumnezeu nu era părtinitor față de nici un popor și față de nici o creatură, și că mesajul era deschis tuturor, iar el a depus toate eforturile să îl prezinte. El a continuat să arate că Isus, ca Mesia, nu era evidențiat doar prin lucrurile legate de serviciul său și de serviciul adepților săi, dar că toate aceste lucruri îi erau cunoscute lui Dumnezeu dinainte și planificate și prezise prin profeții sfinți ai Israelului și numai prin numele și meritul lui Isus, și doar către cei care arătau că au credință în el. Dumnezeu a fost mulțumit să arate o față împăcată și doar pentru aceștia era de acord Dumnezeu să ștergă tot păcatul și ocara și să îi adople în familia sa.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte !"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

15 IANUARIE 1920

Nr. 2

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
DESTOINICIA – VECHI ȘI MODERN	- Pag. 6
PETRU SALVAT DIN ÎNCHISOARE	- Pag. 18
ÎNTRUNIREA ACȚIONARILOR DIN 1920	- Pag. 22
"GLORIOSUL AȘTERNUT AL PICIOARELOR SALE"	- Pag. 25

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul orletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviorați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretele sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorioasă, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Ianuarie 1920

Nr. 2

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

Se pare că impresia generală că nu este bine în lume este predominantă, dar mai există încă multe voci care spun exact care este problema și cine este responsabil pentru această situație. Cei care dețin funcțiile politice, dintre care puțini se pare că au idee de ce trebuie făcut, au subscris la cererile reacționare și au insistat în a ajuta pe cei două sute patruzeci și nouă de presupuși radicaliști din țară. Prin această acțiune ni se cere să credem că acest lucru este plin de pace și seninătate în acest ținut vast. Fără îndoială că acești radicali s-au simțit flutați, pentru că singura deducție logică care poate fi trasă este că aceia care se temeau de ei prin argumente radicaliste, care erau mult mai puternici decât ale lor.

Se spune că Dr. William T. Manning de la Trinity Church, New York ar fi spus că nici unui agitator străin sau trădător născut acolo nu i se va permite să conducă lucrurile în această țară. Când ne gândim că Dr. Manning însuși era născut în Anglia, nu putem să nu ne întrebăm la ce se referea prin străini. L-ar fi considerat pe Domnul nostru Isus străin?

Un alt pastor polemic locuiește în Wilmington, Delaware, dacă cuvintele sale, așa cum sunt redade de Toledo *Weekly Blade* din 1 decembrie sunt un adevărat indicator al sentimentelor sale:

„Membrii Bisericii St. Paul M.E. din Wilmington, Del., l-au aplaudat pe Rev. Carlisle Hubbard, pastor al bisericii, când a declarat că cei trei sute de radicali pe care guvernul s-a decis să îi deporteze nu ar trebui deportați, ci ar trebui încărcăți în mașini și duși în afara orașului, aliniați la zid și împușcați.”

I-ar fi plăcut Reverendului Hubbard ca această regulă să se aplice și pentru sine de către cei care nu erau de acord cu el?

Dr. John Wesley Mill, cleric metodist, Președinte al Forumului de Pace Internațional cu un mandat, este acum înclinat să facă pace pe plan internațional după următoarea metodă:

„Cred în execuții, nu în excursii. Dacă ar fi depins de mine să îi deportez pe bolșevici, mi-ar plăcea să am o corabie cu vâslele de plumb, cu mânia lui Dumnezeu ca vânt și iadul să le fie cel mai apropiat port.”

Haman avea și el aceleași vederi cândva.

NELINIȘTEA ESTE ADÂNC ÎNRĂDĂCINATĂ ÎN OAMENI

Mult mai pacifistă și mai sănătoasă a fost acțiunea Districtului Central Illinois al Sinodului Luteran din Missouri, care spune, după cum mărturisește Hoopeston (III.) *Evening Herald*:

„Neliniștea noastră de acum este adâncă, este adânc înrădăcinată în inimile umanității. Am încercat legislația, dar nu a avut nici un fel de succes ca remediu.

„Problemele nu vor fi rezolvate niciodată definitiv dacă ambele părți implicate în controversă nu vor accepta adevăratul înțeles al religiei.”

Tot așa este și crezul social al bisericii prezbiteriene, care este stabilit prin Syracuse Herald din 30 noiembrie, după cum urmează:

„Aplicarea principiilor creștine în ceea ce privește comportamentul organizațiilor industriale.

„O distribuție mult mai echitabilă a bogăției.

„Diminuarea sărăciei.
„Abolirea folosirii copiilor la muncă.
„Reglementarea condițiilor în ocuparea forței de muncă în domeniul industrial din partea femeilor.

„O zi liberă pentru fiecare muncitor o dată la șapte zile.

„Folosirea metodelor de conciliere și arbitraj în scopuri industriale.

„Dezvoltarea unui spirit creștin în atitudinea societății în ceea ce privește contravenienții.”

Pentru acest lucru nu ar fi nevoie de mai mult de opt sau nouă sute de ani sub conducerea înțeleaptă și atotputernică a lui Cristos, Mesia. Dar dispoziția lor este mult mai nobilă și vrednică de laudă decât aceia care ar transforma totul în deșert și l-ar numi pace.

LEGISLATORI, CLERICI, SPIRITE

Spiritismul continuă să fie în centrul atenției, atât în cadrul ecleziastic, cât și în afara acestuia. Ziarele ne spun că aproape orice grup de legislatori de noapte poate fi găsit în hotelurile des frecventate din Washington, adunați în jurul meselor în camere întunecate, primind mesaje spiritiste prin bătaie în masă, etc. se spune că aproape fiecare cerc din Washington a citit ceea ce Conan Doyle, Sir Oliver Lodge și Basil King au scris despre spiritism.

Diversele organizații ale bisericii se pare că au opinii diferite în ceea ce privește spiritismul. Pastorii protestanți din Los Angeles au format ceea ce ei numesc Liga Creștină de Vindecare și Ajutor. Ei se întâlnesc în Sala Y.M.C.A. și spun că acțiunile pe care ei le întreprind în formarea ligii nu au ca scop lupta împotriva Științei Creștine sau de a lăsa doctorii fără activitate, ci ei vor să se întoarcă la credința apostolică și la practica pe care o urma biserica apostolică. Desigur că această acțiune are aprobarea Federației Bisericii, deoarece președintele local al Federației Bisericii a prezidat întâlnirea lor inițială.

Ziarul *Morning Herald* (N.S.W.) din Sydney a adăugat aceste cuvinte referitor la un episcop anglican:

„Dr. Radford, Episcop Anglican la Goulburn, predicând la Biserica Sf. Matthew, Albury, spunea că a fost nevoie de un război pentru a se stabili ceea ce până acum fusese acceptat doar de creștinii devotați, despre apropierea fără urmă de îndoială a stilului de viață al celor care trecuseră de statul cu capul plecat. El era absolut convins că aici opera influența mistică între cei vii și cei morți ... Totuși, citind totul despre acest subiect, nu putea să accepte ca adevăruri substanțiale declarațiile pozitive ale unora dintre cei mai eminenti oameni de știință ai vremii conform cărora fuseseră stabilite comunicări între vii și morți prin mesaje directe. Aceste mesaje erau învăluite de atâta prostie, atâta trivialitate lipsită de sens, încât el nu putea crede că acestea fuseseră pregătite de nici unul dintre creștinii cu care el intrase în contact. Erau mult sub standardul mediu de inteligență și de aceea, nu puteau stabili nici un fel de adevăr creștin.

Adevărul simplu al Bibliei este că morții sunt morți, că „morții nu mai știu nimic”, și pare a fi prea simplu și prea logic pentru ca acești înțelepți ai lumii să îl vadă.

Acest domn învățat recunoaște faptul că există un gol în mesaje care se presupune că vine de la rudele și prietenii morți, și totuși el continuă să creadă că este minciuna lui Satan. – Geneza 3:4, 5.

DR. CONWELL VEDE LUCRURI

Dr. Conwell, din Philadelphia, se pare că este printre cei confuzi. Cel puțin, acesta este rezultatul unui raport publicat în Philadelphia Ledger, în 22 decembrie asupra unui discurs pe care Dr. Conwell l-a ținut pe baza a 2 Cor. 12:1-4:

„În baza aceluia text, Rev. Dr. Russel H. Conwell, pastor la Templul Baptist și președinte al Temple University, aseară și-a motivat părerile pe baza vizitei spiritelor celor dragi care au părăsit acest pământ. Unei adunări care a umplut sala din North Broad Street până la uși, Doctorul Conwell

le-a spus că soția sa a venit la el pe când el se pregătea să meargă la culcare, i-a spus unde sunt documentele sale de lăsare la vatră din Războiul Civil, l-a vizitat din nou în dimineața următoare și din nou a treia zi, ultima dată spunându-i unde era tocul de stilou și stiloul care fuseseră ascunse de menajeră, ca el să poată testa declarațiile despre apariții că era soția sa și nu halucinația unei minți extenuate.”

Documentele din 11 decembrie ne oferă un lucru care vorbește foarte bine pentru unii preoți protestanți din Columbus, Ohio. Suntem cu adevărat fericiți să vedem Cuvântul lui Dumnezeu apărat de cineva oriunde, și nu este posibil ca acesta să nu fie apărat de oricine dacă acesta îl iubește. Sentimentele au fost exprimate prin următoarele cuvinte:

„Spiritiștii, dacă au o putere de a comunica direct cu spiritul lumii, sunt aliați cu diavolul și cu îngerii săi căzuți, susțin mulți dintre preoții locali.

„Spiritismul, deși vine la noi cu masca modernismului, nu este modern totuși, ci este la fel de vechi ca și activitățile lui Satan printre oameni, a declarat Rev. J. T. Britain, pastor la Biserica Centrală Prezbiteriană, el fiind unul dintre cei mai prolifici dintre clericii din orașul capitală al statului Ohio.

„Vechiul Testament spune că spiritismul este idolatrie, o depărtare față de Dumnezeu însuși și de moralitate, dreptate și oricare dintre principiile adevărate ale vieții umane,” a continuat Dr. Britain. „Noul Testament este la fel de ferm în ceea ce privește aceste afirmații.”

„Spiritismul profită de oameni când aceștia sunt slabi, epuizați și bolnăvicioși sub influența unei pierderi grele de viață și, prin spirite mincinoase, înșeală și păcălește,” spune Rev. Charles F. Ulrich.

„Îngerii căzuți, datorită puterilor lor superioare, pot imita vocea și felul de a se purta al prietenilor noștri morți, astfel înșelând chiar și mediumul care sunt sub controlul lor,” spune Rev. W. H. Spring.”

ROMANISMUL COMPARATIV CU SPIRITISMUL

Biserica romano-catolică a fost întotdeauna foarte clară în ceea ce privește subiectul spiritismului, afirmând cu tărie și fără ezitare că aceasta are origini demonice. Au fost publicate recent două cărți de biserica catolică care sunt foarte clare în a atribui activitățile spiritiste ale lui Satan. O parte a reclamei de o jumătate de pagină pentru aceste cărți care au fost recent publicate în New York Sun spune:

„Gânditorii abstracți și teologii au predat întreaga umanitate spiritelor și spiritismului. Ei ne asigură că în următoarea lume totul este bine – toți vom fi fericiți – că spiritele bune și spiritele celor dragi nouă plecați din lumea aceasta vor fi aproape de noi să ne îndrume în acțiunile noastre.”

„Ne-am întors în epocile întunecate, suntem din nou la vrăjitorii și vrăjitorie, înapoi la religia păgână, supusă dolarului. Rev. John J. Wynne, întotdeauna clar în gânduri și în ceea ce privește profetia, spune „va fi mai întunecat”. Spiritismul este acum dominant, mai mult decât oricând înainte. Cea mai bogată și mai la modă biserică din lume [cea anglicană] se spune că se divide datorită spiritismului și planșetei de spiritism.

„Oricine s-a gândit serios este convins că spiritele sunt întotdeauna lângă noi – dar sunt întotdeauna spirite bune – sunt întotdeauna ceea ce pretind că sunt?”

Una dintre aceste cărți, „Spiritism și religie” al cărei autor este Părintele John Liljencrants, are autorizația Cardinalului Farley. Autorul nu neagă influența supranaturală pe care unele dintre fenomenele raportate s-ar putea să o fi avut-o. El spune:

„Chiar dacă opinia teologică ne îndrumă cu convingere spre elemente diavolești în fenomenul spiritist și în medium, nu putem ajunge la o concluzie finală din acest punct de vedere dacă nu avem o dovadă pozitivă a cauzei supranaturale.”

Toate acestea, transpuse din limbajul teologic, înseamnă că dacă cineva va dovedi că fenomenele date sunt realizate de *unele* puteri supranaturale, acesta va consacra timp și va depune toate eforturile să demonstreze că acea putere supranaturală a fost demonică.

A doua lucrare catolică asupra acestui subiect este „Noua magie neagră” a Dr. J. Godfrey Raupert. Dr. Raupert spunea foarte deschis despre credința sa că diavolii pot trimite mesaje, pot scrie pe plăcuțe, imita scrisul de mână și pot pune imagini pe o cameră de filmat. Pentru o anumită perioadă, el a fost membru al Societății Britanice pentru Studiul Psihic, și spune că el a prins spiritele mințind și că le-a făcut să mărturisească acest lucru. Dr. Raupert spune:

„Acele spirite care vin la noi sub forma și cu vocea celor pe care noi i-am cunoscut și au murit, nu sunt cu adevărat spirite ale morților, chiar deloc, ci sunt îngeri căzuți despre care vorbește adevărata Apocalipsa și despre care se știe că au venit la fel cu identitate falsă și sub aceleași deghizări în timpurile pre-creștine.”

Autorul îl citează pe Hereward Carrington, care spune că:

„Există o adevărată teroare a întunericului, și există „principate și puteri” cu care noi ne jucăm în ignoranța noastră fără a realiza consecințele nefaste care pot rezulta dacă intervenim în lumea nevăzută.”

FEMEIA CEA GRASĂ ȘI ȘTIINȚA

Rupert Hughes, soldat și autor, consideră că spiritismul ar fi un lucru drăguț dacă ar exista ceva satisfăcător în el. Dar el nu reușește să vadă partea satisfăcătoare. Toronto Sunday World vorbește despre el astfel:

„Se prea poate să fie adevărat că există viață după moarte. Este oribil, aproape intolerabil și dureros să presupunem că nu există și că atâta frumusețe, atâta dor, atâta pregătire și-ar găsi sfârșitul în această lume putredă. Dar argumentele despre care se vorbește și documentele care sunt etalate, nu au nici o logică științifică sau vreo constrângere de a dovedi orice unei minți care este circumspectă evident la tot ceea ce este mai important.

„Dacă dorim să stabilim o legătură telefonică cu Europa sau cu o stație radio în Samoa, nu mergem la o doamnă în vârstă plinuță sau la clarvăzătorii de pe stradă pentru ajutor. Nu ne punem mâinile pe masă și le scuturăm sau urmăm cu o prostie și infatuare alfabetul pe planșeta de spiritism, ignorând tot ce nu este pe aceeași linie cu dorințele noastre, dând importanță foarte mare coincidențelor, acceptând mesajele suspicioase și aparent fără importanță ca mesaje miraculoase. Mergem la cei mai buni oameni de știință, la cei mai buni mecanici.”

DESTOINICIA – VECHI ȘI MODERN

Întrebare: Scripturile ne vorbesc despre faptul că este timpul ca Domnul să adune o clasă a celor care pot fi desemnați pe drept cuvânt ca fiind o „clasă modernă vrednică”?

Întrebarea de mai sus s-a discutat foarte mult și considerăm că este necesar și corespunzător ca TURNUL DE VEGHERE să discute acum această întrebare.

Orice clasă care poate fi considerată în mod corespunzător ca fiind demnă trebuie să fie acea clasă care întrunește cerințele și meritele divine și are în vedere o răsplată. Termenii din vechime de

demn și cei moderni nu apar în Scriptură în această formă, dar acest lucru nu înseamnă că acești termeni sunt corespunzători dacă în Scripturi s-a considerat a fi bine să îi folosească. Fără nici o îndoială că Scripturile garantează folosirea termenului demn așa cum este aplicat credincioșilor din vechime. Apostolul Pavel (Evrei 11) enumeră o listă lungă de oameni credincioși de la Abel la Ioan care, datorită faptului că au fost loiali și devotați cauzei dreptății, au primit consensul și aprobarea lui Iehova și promisiunea Sa că vor avea parte de o răsplată printr-o înviere, răsplată pe care o vor primi la momentul potrivit pe care îl va stabili Dumnezeu.

Când luăm în considerare orice întrebare deschisă, cum este aceasta, trebuie să ne aliniem argumentele noastre cu acele doctrine care au fost determinate definitiv și conclusiv. Prin acest lucru ne referim la acele doctrine despre care nu există nici o îndoială și care nu mai trebuie discutate. Dumnezeu este consecvent și toate planurile sale trebuie să fie consecvente, astfel putem ajunge la o concluzie doar prin armonizarea acestei concluzii cu doctrinele bine stabilite ale planului divin.

RELAȚIA LUI DUMNEZEU CU CEI JUSTIFICAȚI

Scripturile cu siguranță și destul de clar răspund la întrebarea dacă Dumnezeu are o relație doar cu cei care sunt justificați și acest lucru este adevărat deoarece Dumnezeu nu poate avea de-a face cu persoanele care nu sunt pe calea cea sfântă sau dreaptă până în punctul în care să îi promită o răsplată. Fără îndoială că toți se vor recunoaște învinși în acest punct. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, atunci ar fi existat inconsistențe în planul divin și noi știm că nu există nici un fel de inconsistențe. Când ajungem să considerăm problema dacă cineva este demn sau nu, ca acest termen să se poată aplica ființelor lui Dumnezeu, trebuie să ne ghidăm după cerințele scripturale astfel încât o persoană să fie vrednică să merite aprobarea lui Dumnezeu.

Constatăm că Scripturile vorbesc despre aceste trei cerințe ca și condiții precedente, care trebuie întrunite și realizate în ordinea specificată înainte de a primi aprobarea divină, pentru a învăța:

- (1) Credința în promisiunile lui Dumnezeu, exercitate activ de o persoană, duc la justificare.
- (2) Spiritul de sacrificiu manifestat de acea persoană până la punctul de a renunța la tot, dacă este necesar pentru a dovedi loialitatea față de Domnul și pentru ca recompensa promisă să fie primită.
- (3) Perfecțiunea realizată prin suferință, atinsă prin *îndurarea cu inima senină* a experiențelor pe care le permite divinitatea.

Prima dată trebuie să aplicăm aceste principii bine stabilite acelorora menționați de apostolul Pavel în Evrei, capitolul 11. El spune, „Prin aceasta [credință] cei bătrâni au obținut o veste bună.” Din nou, „Fără credință este imposibil să Îi facem pe plac.” Prin credință a fost Abraham justificat. (Romani 4: 17-21) Credința înseamnă înțelegerea intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu și aprecierea acelui Cuvânt și faptul că ne putem baza pe el, și exercitarea acestei credințe de necesitate înseamnă consacrare, adică dorința liber exprimată, neconstrânsă de a face voia lui Dumnezeu.

SFINȚII VREDNICI DIN VECHIUL TESTAMENT

Cei aprobați menționați de apostol în Evrei 11 au manifestat spiritul de sacrificiu acționând asupra promisiunilor lui Dumnezeu și lăsând deoparte posesiunile lor pământești ca supunere față de cerința divină, mergând peste tot pe pământ, trăind în peșteri, pentru că ei „căutau un oraș care avea fundații, al cărui constructor și arhitect este Dumnezeu”. Au fost persecutați, considerați viteji în luptă, au fost torturați, au refuzat să accepte salvarea, pentru a obține răsplata pentru o altă înviere, mai bună – „, de care lumea nu era vrednică: ... și acestea toate, au obținut vești bune [aprobarea] prin credință,” au murit, răsplata promisă fiind încă în viitor. Astfel, vedem că acești oameni din vechime credincioși au întrunit cerințele despre care am discutat mai sus. Din acest motiv, ei sunt considerați vrednici, și fiind oameni din vechime, termenul vechi vrednici este corect aplicat și lor.

Aceleași trei cerințe divine sau reguli au fost întrunite de Isus și trebuie întrunite de toți membrii corpului său. Domnul Isus era, desigur, justificat deoarece era perfect ca ființă umană și a respectat în totul legea. El a renunțat la voința sa în totul pentru cea a Tatălui și și-a manifestat spiritul de sacrificiu în spunere față de voința Tatălui în cea mai mare măsură posibil. „Deși era bogat, totuși de dragul vostru a devenit sărac, ca voi, prin sărăcia sa, să puteți deveni bogați.” (2 Corinteni 8 : 9) El a suportat nedreptățile și persecuțiile și cea mai rușinoasă moarte. „Deși el era un fiu, totuși el a învățat să se supună prin lucrurile pe care le-a suportat.” (Evrei 5:8) Că această regulă divină este aplicată corespunzător ne spune Sf. Pavel foarte clar, zicând: „Se cuvenea ca Acela pentru care sunt toate lucrurile și care aduce mulți fii în glorie, să îl facă căpitanul salvării lor perfect prin suferințe. Pentru că Cel care sfințește și cei care sunt sfințiți sunt toți într-unul, de aceea Lui nu îi este rușine să îi numească frați.” – Evrei 2: 10, 11.

Cu membrii corpului, Dumnezeu intră într-o relație doar când aceștia sunt justificați prin credință prin meritul lui Isus Cristos, și atunci fiecare dintre acești membrii trebuie să manifeste spiritul de sacrificiu renunțând la comorile de pe pământ ca ei să poată dispune de comorile din ceruri. (Matei 6 : 19, 20) Ei trebuie să calce pe urmele lui Isus, suferind la fel aceleași nedreptăți și ocări pe care le-a suportat și el. „Pentru că aici am fost noi chemați, deoarece la fel Isus a suferit pentru noi, dându-ne un exemplu, ca noi să putem să îi călcăm pe urme.” (1 Petru 2: 21) Aceștia sunt făcuți membri ai corpului lui Cristos – „moștenitori ai lui Dumnezeu”, și moștenitori comuni cu Cristos, dacă așa va fi atunci noi suferim cu el, pentru a putea fi glorificați împreună cu el”. – Romani 8 : 17

NE PUTEM BAZA PE REGULILE LUI IEHOVA

Aceste trei cerințe divine, atunci, fiind specificate clar în scripturi, așa cum sunt aplicate celor vrednici din vechime și membrilor corpului lui Cristos, avem toate motivele să considerăm că acestea sunt cerințele divine care fac referire la noi toți care suntem aprobați de Iehova. Regulile fixe ale lui Dumnezeu sunt de neschimbat. Scripturile nicăieri nu garantează că putem considera că Dumnezeu intenționează să răsplătească orice clasă cu favoruri speciale dacă aceasta nu întrunește aceste cerințe.

Se spune uneori că există o clasă de oameni nobili asociată cu aceia în adevărul prezent care nu pretind că sunt consacrați și care nu sunt consacrați, dar care manifestă o dragoste pentru adevăr și o dorință de a-l servi într-o oarecare măsură, și se pretinde că Domnul trebuie să aibă o răsplată specială pentru această clasă, deoarece se sugerează că ei trebuie să aibă un loc conform definiției din vechime a celor vrednici. Unii din adevărul prezent au rude și prieteni nobili pe care îi iubesc – și este adevărat că – acești prieteni sau rude să manifeste înclinație spre adevăr. Se poate să nu fie deplasat să considerăm că dorința din partea fraților ca Domnul să vadă pe cei dragi lor și să aibă un loc mai bun în împărăție i-a condus spre gândul că un Dumnezeu iubitor ar asigura ceva special pentru această clasă de oameni nobili.

Trăsăturile nobile de caracter nu sunt suficiente pentru a garanta aprobarea lui Dumnezeu. Nici un om nu este perfect, și deoarece Dumnezeu nu poate aproba nici o ființă care nu este sfântă sau este imperfectă, singurul mijloc prin care cineva este aprobat de la moartea lui Cristos este prin credința în meritul sacrificiului lui Cristos și să recunoască că acel merit îi revine doar lui. Că această concluzie este corectă ne este demonstrat cât se poate de clar prin exemplul tânărului conducător bogat care a venit la Isus și i-a zis: „Am respectat fiecare parte a legii din tinerețe încă, acum ce trebuie să fac să moștenesc viața veșnică?” Trebuie să fi fost un tânăr nobil. El se străduia foarte mult să respecte atât litera, cât și spiritul legii, dar toate acestea nu îi garantau aprobarea. Isus i-a răspuns: „Dacă vrei să fi perfect [justificat, sfințit sau complet], mergi și vinde tot ce ai și dă la săraci ... și urmează-mă”. – Matei 19 : 21.

Parafrazând cuvintele lui Isus, el i-a spus acestui tânăr: Ești un tânăr nobil, mă bucur să văd că faci atâtea eforturi să respecti legea. Te iubesc foarte mult, dar acest lucru nu garantează că poți să ceri aprobarea lui Dumnezeu. Ce trebuie să faci acum este să îți consacrî fără nici un fel de rezervă viața de pe pământ și să te supui voinței lui Domnului, să sacrifici tot ce ai pe pământ și să

demonstrezi că ai făcut acest lucru urmându-mă. Dacă vei fi discipolul meu, trebuie să îți porți crucea și să mă urmezi. Desigur, a-l urma pe Isus înseamnă că el era justificat și făcut perfect prin suferință.

”FRAȚI ÎN LEGE” PENTRU ADEVĂR

Aplicând aceste reguli definitiv stabilite cu referire la copii și rudele nobile ale celor consacrați și a altora care sunt prieteni în adevăr și care posedă multe trăsături nobile de caracter, putem spune că acestea întrunesc cerințele divine? Au exercitat credință până la punctul justificării? Pentru a face acest lucru, trebuie să se consacre complet pentru a face vrerea Domnului, așa cum Domnul nu justifică pe nimeni la acest moment care nu este consacrat. Orice suferință de dragul dreptății a aceluia care nu este consacrat și justificat nu poate fi luată în calcul ca suferință care duce la perfecțiune, deoarece aceasta nu este legea divină. Consacrarea și justificarea trebuie să vină mai întâi, apoi spiritul de sacrificiu, apoi suferința, care duce la perfecțiune. Se pare că cei numiți aici nu întrunesc niciuna dintre regulile divine și, de aceea, nu pot fi numiți în consecință ca făcând parte din clasa vrednică.

Uneori auzim termenul „cumnat” sau „frate vitreg în adevăr” aplicat unora care se asociază cu poporul lui Dumnezeu și care manifestă trăsături nobile de caracter, și s-a sugerat că aceștia au de-a face cu vrednicia din vechime. Nici din Scriptură, și nici vreun alt motiv se pare că nu garantează că putem trage o astfel de concluzie. Isus însuși a dat regula conform căreia cunoașterea aduce responsabilitate. El a spus poporului evreu că cei din Sodoma și Gomora vor avea parte de mult mai multă toleranță decât ei în ziua judecății. Acest lucru se bazează evident pe principiul conform căruia evreii aveau ceva cunoștințe, o oarecare lumină și de aceea aveau responsabilitate după câtă cunoaștere aveau, în timp ce oamenii din Sodoma și Gomora nu aveau nici un fel de lumină.

Apostolul Pavel vorbește despre o clasă care primește grația lui Dumnezeu în van. (2 Corinteni 6 : 1) Aceasta poate fi aplicată oricui care nu profită de pe urma cunoștințelor pe care le primește asupra planului divin pentru salvarea sa. Atunci ni s-ar mai garanta să spunem că deoarece cineva cunoaște adevărul, se asociază cu prieteni în adevăr, manifestă dragoste față de adevăr, și totuși spune: Prefer lucrurile de pe pământ și nu doresc să mă consacru, acela ar mai fi răsplătit cu un loc special printre cei vrednici din vechime? Această concluzie nu ar mai părea rezonabilă și nu pare a fi în conformitate cu Scripturile.

TEXTUL SPECIFIC EXAMINAT

Au fost citate anumite texte din Scriptură, pe care am fost rugați să le studiem, referitor la această întrebare și acestea sunt acelea pe care le luăm în considerare.

„Caută-l pe Domnul, voi toți cei umili de pe pământ, care ați făcut judecata sa, căutați dreptatea, căutați smerenia, ca să puteți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.” – Țefania 2 : 3.

Cuvântul făcut înseamnă aici realizat, adică, voi, cei care ați făcut o determinare judiciară sau a poruncilor lui Dumnezeu. Este chiar evident că acest text se aplică unei perioade de timp cu probleme speciale asupra oamenilor de pe pământ. Cui, atunci, ar putea să se fi adresat Dumnezeu aici? Dumnezeu a avut de-a face mai întâi cu poporul lui Israel doar înainte de venirea lui Isus Cristos. Judecata Sa sau determinarea judiciară cu referire la acel popor a fost anunțată de Isus când a intrat în Ierusalim, spunând: „Iată, casa voastră este părăsită”. De atunci până acum au existat întotdeauna unii evrei care să aștepte venirea lui Mesia. Israelul ca popor a realizat sau a făcut judecata sau determinarea judiciară a lui Dumnezeu asupra acestei probleme, că s-a renunțat la ei ca popor de multe secole și totuși au nutrit speranța referitor la Mesia. Alte Scripturi indică foarte clar că după ce acești evrei s-au întors în ținutul Palestinei și au reușit să construiască ceva aici, vor trece într-o oarecare măsură printr-o perioadă specială de încercări și probleme, desemnat în Scripturi ca necazurile lui Iacob (Ieremia 30 : 7). Această profeție se aplică pentru Israel. Nu pare a fi aplicabilă pentru nimeni altcineva.

Acei evrei care au așteptat cu credință venirea lui Mesia au respectat porunci atât de bine cât au putut, au așteptat ca Mesia să se întoarcă, și-au exprimat credința în Dumnezeu, și acum li se spune că dacă îl vor căuta pe Domnul, vor căuta dreptatea și smerenia, li se va împlini promisiunea de a fi scăpați de această mare plagă care s-a abătut asupra Israelului. Dar chiar și așa, trebuie să luăm în calcul faptul că această Scriptură se aplică tuturor celor care caută dreptatea și smerenia, dar trebuie să observăm că nu se promite *nici o răsplată*, ci doar avem promisiunea că: „Aceștia vor fi ascuși în ziua mâniei Domnului”.

Nu există nimic în această Scriptură care să garanteze că putem trage concluzia că oricine desemnat aici va fi răsplătit de Domnul în măsura în care sunt asociați cu vrednicii din vechime ca reprezentanți legali ai Săi pe pământ. Și din nou, când aplicăm cele trei reguli fixe menționate mai sus, nu există nici un fel de indicație că măcar vreuna dintre ele s-a îndeplinit. Astfel, trebuie să concluzionăm că acest text nu face nici un fel de menționare la clasa de vrednici modernă.

SĂ NE ADUCEM AMINTE DE CEI SĂRACI

Un alt text citat de unii ca dovadă că Domnul dezvoltă o clasă de vrednici modernă este Psalmul 41: 1, 2 – „Binecuvântat este acela care este considerat sărac: Domnul îl va salva în vremuri de restriște. Domnul îl va scapa, și îl va ține în viață, și el va fi binecuvântat pe pământ, și nu îl va lăsa la voia dușmanilor săi.”

Aplicând cele trei reguli fixe menționate aici, vedem că nici una dintre cerințe nu a fost încă îndeplinită de clasa descrisă. Promisiunea în acest text este că dacă un om va avea milă de cei săraci și va fi bun cu ei, Domnul îl va salva în momentele de restriște și el va fi binecuvântat pe pământ, dar nu ni se dă nici un fel de indicație că el va ocupa vreo poziție favorizată. De aceea, aplicarea acesteia trebuie să fie pentru o clasă de oameni care caută să facă bine deoarece iubesc principiile de dreptate și aceștia pot avea speranța de a fi duși mai departe, în vremurile încărcate de probleme și astfel să scape pe moartea efectivă.

Un alt text înaintat nouă spre analiză este: „Și va veni vremea când, tot pământul, spune Domnul, să fie împărțit, două părți ale acestuia vor fi nimicite și vor muri, dar cea de-a treia va fi lăsată. Și voi da foc celei de-a treia părți și le voi revigora, așa cum este revigorat argintul, și le voi încerca așa cum este încercat aurul, și ele vor rosti numele meu și eu îi voi auzi, și Voi spune, Acesta este poporul meu, și ei vor spun, Domnul este Dumnezeul meu.” – Zaharia 13 : 8, 9.

Această scriptură pare să descrie clasa care va trece prin suferințe speciale și pentru care Dumnezeu va garanta unele favoruri speciale. Întrebarea este: Se poate aplica aceasta oricărei clase acum când evenimentele sunt în plină desfășurare? Când studiem contextul, înțelesul acestui pasaj ne este mult mai clar.

O FOARTE ÎMPOVĂRĂTOARE PIATRĂ

În capitolul precedent (versetul 3) același Profet spune: „În acea zi voi face Ierusalimul o piatră grea pentru toți oamenii, toți cei care se vor simți apăsați de aceasta vor fi tăiați în bucățele, deși toți oamenii de pe pământ se vor aduna împotriva ei.” În TURNUL DE VEGHERE din 1879, Fratele Russell a aplicat specific această Scriptură necazurilor lui Iacob. (Z '79-9-2) Acest lucru pare să fie în armonie cu motivul și cu alte Scripturi. Aici, se pare că Profetul descrie alte națiuni care se adună împotriva Ierusalimului, mișcate de un spirit de gelozie. În anul trecut evreii au încercat să își stabilească o națiune a lor în Palestina și în timp ce toate popoarele păreau că aprobă acest lucru la început, acum există un spirit de gelozie care se ridică din ce în ce mai mult din partea anumitor popoare, indicând că va exista un moment când aceasta poate culmina cu un asalt general împotriva evreilor în Palestina. Așa cum și alte popoare sunt din ce în ce mai slabe și văd că evreii fac progrese, fără îndoială că se vor aduna împotriva poporului lui Israel, ducând la necazul lui Iacob.

Mai departe Profetul spune: „Și va veni acea zi când voi căuta să distrug toate popoarele care vin împotriva Ierusalimului. Și voi pogorî asupra casei lui David și asupra locuitorilor Ierusalimului, spiritului milosteniei și al rugămintilor, și ei își vor întoarce privirile spre mine cel pe

care l-au străpuns, și ei vor jeli pentru el, așa cum își jelește părintele singurul fiu, și va simți amărăciune pentru el, așa cum cineva simte amărăciune pentru primul său născut. În acea zi va fi doliu mare în Ierusalim, așa cum a fost doliul după Hadarrimmon în valea Medidonului. Și toată țara va jeli, fiecare familie, familia din casa lui David și soțiile lor, familia din casa lui Nathan și soțiile lor.” – Zaharia 12 : 9-12.

Aici profetul ne arată că va exista o clasă de evrei care vor trăi în acele vremuri tulburi care vor avea spiritul implorării și că acești vor fi la marginea prăpastiei, și că atunci când Domnul duce bătăliile în numele Israelului așa cum a făcut din vechime, ei vor recunoaște mâna sa și vor ajunge să îl cunoască pe Mesia și îl vor plânge – acum nu înseamnă că îl văd pe Isus cu ochii lor, ci că îi vor recunoaște puterea. Ei vor recunoaște manifestarea puterii Domnului exercitată în numele lor.

A TREIA PARTE TRECUTĂ PRIN FOC

Acum să ne întoarcem la text (Zaharia 13: 8, 9), acesta se poate aplica întregii perioade de nefericire astfel: „Și ca veni o vreme [când perioada de nefericire se va abate asupra pământului], și din tot pământul, spune Domnul, vor fi tăiate două părți și acestea vor muri.” Cele două părți înseamnă desigur mica turmă și marea clasă a companiei. (Z '06-151) Care este cealaltă parte din lume în această perioadă căreia Dumnezeu îi arată unele favoruri? Răspunsul nostru ar fi, Israelul Readunat în Palestina, și aceasta este în armonie cu ceea ce spune Sf. Pavel: „Pentru că, frații mei, nu vreau să știți taina asta și să nu vă considerați singuri înțelepți, peste Israel o negură a căzut, până când va trece de tot perioada păgânilor. Și așa va fi salvat întregul Israel, așa cum este scris, Salvatorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacob.” – Romani 11 : 25, 26.

A treia parte menționată aici, atunci, ar părea că se aplică evreilor readunați în Palestina. Continuând, profetul Domnului spune: „Și voi trece a treia parte prin foc, și o voi revigora așa cum se revigorează argintul și o voi încerca cum se încearcă aurul”. Aici vedem o clasă care are încredere în promisiunile lui Dumnezeu, care își exprimă credința în întoarcerea în Palestina pentru a-și reconstrui poporul și acesta este un sacrificiu mare pentru ei, care suferă pentru că se depun toate eforturile pentru a-i scoate din propria țară, și datorită credinței lor în Dumnezeu ei rezistă și văd manifestarea puterii lui Dumnezeu în numele lor. Acești credincioși, atunci, au promisiunea, ca și clasă, de a fi aduși printr-un foc teribil, parte care înseamnă tristețea groaznică a lui Iacob; și atunci sunt supuși la teste înfiorătoare pentru a se determina dacă ei își vor manifesta sau nu credința în Dumnezeu și în Mesia cel promis, pe care acum ei îl recunosc.

Dar trebuie să ținem cont de faptul că această clasă este încercată și revigorată și perfecționată *după ce toată biserica este dusă*, inclusiv mica turmă și marea companiei, și aceasta înseamnă că această clasă nu se poate dezvolta și perfecționa decât conform acestui text până după ce biserica este glorificată. Și pentru că acest lucru este adevărat, nu se poate spune că acest text are o aplicație pentru oricine în acest moment specific, nu înainte de momentul nefericirii lui Iacob. Prin aceasta vrem să spunem că a treia parte care este adusă prin foc și încercată nu este încă manifestată. Ci se referă la o clasă care este dezvoltată după finalizarea bisericii. Trebuie să observăm ce spune profetul, „Voi trece a treia parte prin foc și o voi revigora așa cum se revigorează argintul, și o voi încerca așa cum se încearcă aurul [și ei] mă vor striga pe nume și eu îi voi auzi: Voi spune, Iată poporul meu și ei vor spune, Domnul este Dumnezeul meu”.

ÎNCERCAȚI CA ARGINTUL ȘI CA AURUL

Nu pare a fi rezonabil să tragem concluzia că Domnul în acest moment dezvoltă vreo clasă separată față de mica turmă și marea companiei. Și acestea trebuie finalizate înainte ca El să înceapă dezvoltarea vreunei alte clase, și după glorificarea lor, aceștia vor fi Israelul adunat din nou, așa cum explică foarte clar Sf. Pavel în Romani 11. Dacă „a treia parte” înseamnă clasa de evrei adusă prin această nefericire a lui Iacob și revigorată, trebuie să aibă un loc printre cei vrednici din vechime nu ne este clar. Faptul că ei trebuie să fie revigorați și încercați ca argintul și ca aurul, poate însemna că ei sunt transformați pentru un scop anume. Dar, indiferent despre ce este vorba,

este foarte clar că această revigorare, procesul de dezvoltare nu are loc și nu poate avea loc până după gloriificarea bisericii, astfel textul nu ar fi putut avea o aplicare în zilele noastre.

Acesta, oricum, este cel mai puternic text care indică faptul că poate exista o clasă de vrednici moderni. Cei descriși aici se apropie de întrunirea celor trei cerințe, mai mult decât oricine. Acești evrei adunați din nou și-au exprimat credința în promisiunea lui Dumnezeu. Când ultimul membru al clasei născute din spirit și-a terminat drumul, Noul Legământ va fi făcut cu Mesia ca reprezentant legal al casei Israelului, și izraeliții acum îl văd sau îl consideră pe Mesia ca Mediator al acestui Nou Legământ va putea construi o relație cu Dumnezeu prin credință și supunere. Atunci faptul că ei sunt revigorați și purificați poate indica faptul că Domnul are un loc special pentru ei în timpul Mileniului, împreună cu vrednicii din vechime. Cu siguranță acest pasaj nu poate avea aplicare decât pentru izraeliții care acum văd și își dau seama.

PLUGARUL ÎL AJUNGE DIN URMĂ PE SECERĂTOR

Am fost rugați să luăm în considerare un alt text – Amos 9:13 – „Iată, a venit vremea, spune Domnul, ca plugarul să îl ajungă din urmă pe secerător și cel ce calcă strugurii pe cel care împrăștie sămânța, și munții vor picura vinul cel dulce și va curge de pe toate dealurile”.

Plugarul simbolizează momentele de restriște, secerătorul reprezintă pe cei care adună grânele. Cel care calcă strugurii este elementul radical care va răsturna ordinea prezentă a lucrurilor. Culesul este în plină desfășurare încă din 1878, perioada de patruzeci de ani care se termină în primăvara anului 1918. Restriștea s-a abătut asupra lor, secerătorii au fost ajunși din urmă. Dar acest lucru nu a însemnat că tot secerișul trebuie să înceteze. Deoarece Dumnezeu a ales culesul natural pentru a-l ilustra pe cel spiritual, suntem pe drumul cel bun dacă examinăm imaginea naturală în profunzime. La adunatul grânelor nu este neobișnuit ca în cureaua de grâne să se găsească grâu, treieratul și aratul se desfășoară în același timp pe același câmp. Din 1918 poporul lui Dumnezeu a fost adunat, ceea ce poate fi asemănat cu culegerea boabelor după seceriș. Plugarul (restriștea) a existat în continuare. Cel care zdrobește strugurii se pare că încă nu a ajuns în punctul în care să își îndeplinească rolul. Aceasta este clasa care va stoarce mustul din vinul de pe pământ, și această clasa va ajunge din urmă „pe cel care va sădi sămânța”, adică lucrarea de distrugere va depăși pe cei care proclamă mesajul, astfel semănând sămânța pentru aducerea din nou a binecuvântării omenirii care va avea loc în timpul domniei lui Mesia. Când aplicăm cele trei reguli menționate mai sus așa cum are cerințele divine pentru cei aprobați, putem vedea imediat că această Scriptură nu are nici un fel de aplicare pentru dezvoltarea unei clase separate și distincte. Aceasta ne arată pașii progresivi în dezvoltarea nefericirii, lucrarea finală de adunare și intrare în noua împărăție. Pentru a folosi acest text ca dovadă pentru a arăta că Domnul dezvoltă o clasă modernă de vrednici ar părea o impietate pentru Scripturi.

Un alt text care este uneori citat ca dovadă că Domnul dezvoltă o clasă modernă de vrednici care să fie asociați cu vrednicii din vechime este acela de la Matei 8 : 11, același eveniment fiind menționat și la Luca 13:29. „Și vă spun, Vor veni mulți de la est la vest, și vor sta cu Avraam, cu Isaac și cu Iacob, în împărăția cerurilor. Dar copiii împărăției vor fi aruncați în întuneric, și vor plânge amar și vor strânge din dinți.”

STÂND ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Când împărăția Domnului este stabilită și Noul Legământ este în operare, oamenii vor veni din toate colțurile pământului, acceptând termenii Noului Legământ cu bucurie, bazându-se pe speranța pe care acesta îl aduce pentru ei și se vor bucura să se lase sub îndrumarea lui Avraam, Isaac, Iacob și profeții. Se va observa că se spune că cei care vin din toate colțurile pământului vor sta în același loc cu cei vrednici din vechime în împărăție. Faptul că vor sta lângă ei nu ne sugerează autoritate. Din contră, ne face să ne gândim la condiția de odihnă și relaxare a minții. (Z '04-335) Va exista o clasă de adepți nominali ai Domnului care vor căuta atunci, de exemplu, clasa clericilor, care sunt nominal copiii împărăției. Și ei vor mărturisi faptul că ei nu au reușit să intre și că le este greu să se mențină pe drumul dreptății deoarece ei nu pot fi umili, așa cum este descrisă umiliția de Noul

Legământ difuzat prin forțele active ale celor vechi și vor scrâșni din dinți când se vor uita cu admirație la cei vrednici, în timp ce oamenii, cei umili și supuși din toată inima, se vor odihni. Fără îndoială că aceasta va include și foarte mulți evrei care nu au fost credincioși promisiunii făcută părintelui Avraam, dar și mulți păgâni; dar nu ni se spune nicăieri în acest text că oricine va fi deasupra lui Avraam, Isaac și Iacob și profetii

În timpul lui Isus, fără îndoială că au existat oamenii care îl considerau un mare învățător și care ar fi crezut în el dacă nu ar fi fost împiedicați de Farisei. Fără îndoială că acum sunt evrei care se întorc din Palestina, și care astfel își manifestă credința în promisiunea lui Dumnezeu, care la momentul nefericirii lui Iacob vor face tot ce le stă în puteri să ajungă la armonie deplină cu Domnul. Atunci, aceste minți și inimi umile vor fi nerăbdătoare să caute consolarea pe care o vor primi de la cei care se însoțesc cu cei vrednici din vechime, dar Fariseii și clericii nu o vor duce așa de bine. Ei îi vor vedea pe acești umili bucurându-se de mângâierea și zâmbetul acestor credincioși vrednici și se vor hrăni cu cuvintele lor milostive, în timp ce ei, din cauza dispoziției pe care ei au creat-o nu vor fi fericiți, ci vor scrâșni din dinți când vor vedea ce au pierdut, fiind în afara împărăției. Totuși, în acest text nu este nimic care să indice că această clasă de vrednici moderni este acum în curs de formare, și chiar dacă unuia dintre aceia care stau cu Avraam, Isaac și Iacob în împărăție ar trebui să fie considerați ca vrednici moderni, se dovedește că dezvoltarea lor trebuie să fie avut loc după ce toți cei născuți din spirit și-au terminat drumul.

NU VOR VEDEA MOARTEA NICIODATĂ

A mai fost citat și un alt text: „Cu adevărat, cu adevărat, vă spun vouă, Dacă cineva respectă ceea ce spun eu, nu va vedea moartea niciodată.” – Ioan 8 : 51.

Este imposibil ca cineva să respecte ceea ce Domnul spune dacă nu aude și nu înțelege mai întâi ceea ce El spune. Isus Cristos este susținătorul celor născuți din spirit în timpul epocii evangheliei. El nu este Mediatorul nimănui până când Noul Legământ nu intră în vigoare. Și deoarece clasa de vrednici moderni (dacă există vreuna) trebuie să aibă un mediator, este cât se poate de evident că aceste cuvinte ale Domnului nostru nu se pot aplica nimănui care va primi binecuvântarea pământeană până când Noul Legământ nu intră în vigoare. În consecință, acest text nu trebuie să fie considerat ca o dovadă că acum se dezvoltă o nouă clasă a vrednicilor moderni.

Acum am ajuns în punctul în care trebuie să studiem ceea ce fratele Russell a spus întâmplător referitor la această clasă. În volumul 6, pagina 157, citim:

„Referitor la cei care aderă acum, ei nu pot aprecia complet lucrurile cerești, spirituale până când ei nu au ajuns până întra-colo încât să se pună deplin în slujba consacrării. Și putem fi siguri că această consacrare și sacrificiul lor deplin este în interesul cauzei Domnului după ce clasa cerească este completă, vor constata că Domnul are destule binecuvântări și de alt fel de oferit și că toate binecuvântările sale sunt rezervate aceluia care se consacră, aceluia care se sacrifică pe sine. Este posibil ca ei să fie încadrați în aceeași clasă de vrednici de vechime care au avut înclinarea de a se sacrifica, ceea ce îl mulțumește atât de mult pe Dumnezeu, înainte de „marea chemare.”

Analizând aceste cuvinte ale Fratelui Russell, vedem cât se poate de limpede că acesta este cel mai viabil argument al său: După ce clasa cerească este finalizată, Dumnezeu va avea alte tipuri de binecuvântări de dat oricui duce la îndeplinire lucrarea rezonabilă de consacrare deplină, dar înainte de finalizarea clasei spirituale, această clasă nu va fi deloc luată în calcul în ceea ce privește răsplata. Singura referire care se va face comparativ cu vrednicii din vechime este descrisă prin următoarele sale cuvinte: „Este posibil ca ei să fie luați în calcul în aceeași categorie cu cei vrednici din vechime care s-au sacrificat pentru a-i face pe plac lui Dumnezeu, înainte de începerea „marii chemări”. Această ultimă propoziție este doar un *obiter dictum*, nu se bazează pe nici o dovadă scripturală. Fratele Russell a indicat că el avea mari dubii că aceasta este calea cea ușoară când a spus „este posibil ca ei să fie luați în calcul în aceeași categorie cu cei vrednici din vechime.”

CONSACRARE, SACRIFICIU, LOIALITATE

Din nou se face referire la problema aceasta în TURNUL DE VEGHERE din 1 septembrie 1915:

„Ne gândim că odată cu închiderea „ușii” acestei epoci a evangheliei nu va mai exista naștere a spiritului sfânt în natura spiritului. Orice venire ulterioară către Dumnezeu prin consacrare, înainte de inaugurarea lucrării de revenire la forma inițială, va fi acceptată de El, nu în plan spiritual al ființei, ci în plan pământesc. Aceasta va veni în aceleași condiții ca și vrednicia din vechime care era acceptată de Dumnezeu. Vrednicia din vechime a venit, nu era o problemă care să le fie deschisă – marea chemare nu fusese inițiată încă, iar șansa de revenire la forma inițială încă nu fusese deschisă. Dar ei s-au lăsat de bună voie în voia lui Dumnezeu fără a ști ce binecuvântări va aduce consacrarea lor, cu excepția faptului că ei aveau convingerea că va aduce binecuvântare, în viața viitoare, să aibă „o înviere mai bună” decât restul lumii.

„Ne gândim că oricine s-ar afla în această situație ca aceia care se vor consacra complet Domnului, să lase tot ce urmează în voia Sa și să trăiască cu credință, în loialitate, acea consacrare poate să fie privilegiată, să conteze în vederea unei clase similare cu cea a celor care au precedat această perioadă a evangheliei. Știm că nu există nici un motiv pentru care Dumnezeu ar putea să refuze să îi primească pe aceia care se consacră după terminarea perioadei evangheliei și chemarea Sa cea înaltă și înainte de deschiderea completă a perioadei milenare.”

Trebuie să observăm că aici Fratele Russell expune cât se poate de clar cele trei reguli care trebuie întrunite, adică, credință până în punctul consacrării și justificării, un spirit de sacrificiu și loialitate, dovedite prin suferințe. El atunci doar și-a exprimat o părere, spunând că aceștia pot ajunge în aceeași categorie cu vrednicii din vechime. Dar se va vedea că această afirmație nu este una pozitivă, nici una prea mult gândită în lumina celorlalte doctrine clare și indisputabile, care sunt discutate mai încolo în cadrul acestui articol. În plus, Fratele Russell aici spune clar că această clasă nu va fi considerată ca fiind în dezvoltare până când „ușa” este închisă și nașterea prin spiritul sfânt nu se va termina. Credem că dacă el a reconsiderat acest punct de vedere, ar fi avut o altă părere, pe care o vom discuta în următorul paragraf.

CHEIA RĂSCUMPĂRĂRII

Cheia sau adevărata valoare de măsurare prin care putem determina adevărul fiecărei doctrine este sacrificiul pentru răscumpărare. Din nou ne-a atras atenția spre acest fapt fratele Russell – că trebuie să ne grupăm toate doctrinele noastre în funcție de răscumpărare. Dacă dezvoltarea clasei moderne de vrednici din prezent nu poate fi armonizată cu filozofia sacrificiului pentru răscumpărare, atunci trebuie să fie suficient să rezolvăm această problemă pentru totdeauna și cât se poate de clar.

Justificarea vredniciei din vechime a rezultat pentru ei prin credința lor în promisiunea lui Dumnezeu. Abraham a fost justificat prin credința sa. El nu putea fi justificat pentru viață, deoarece sacrificiul pentru răscumpărare nu fusese realizat; dar Dumnezeu l-a luat în calcul în dreptate datorită credinței lui arzătoare, pentru a vedea ce face cu el. Apoi Abraham a făcut totul cât de bine a putut. El și-a supus toată voința pentru a face voia Domnului și a dus-o la îndeplinire îndurând tot felul de suferințe pentru a-și dovedi loialitatea.

Dar când vorbim despre sacrificiul în vederea răscumpărării, regula justificării este cumva diferită, adică justificarea trebuie să se bazeze pe credința în răscumpărare și trebuie să rezulte din atribuirea meritului aceluia sacrificiu. Când Isus s-a ridicat din morți și s-a înălțat la ceruri, el a dus cu sine pe pământ, vorbind la figurat, meritul sacrificiului său uman, a cărui valoare a fost suficientă pentru a răscumpăra întregul neam a lui Adam. El a apărut în prezența lui Iehova și a prezentat meritul aceluia sacrificiu, aducând odată cu acesta și justiția divină pentru a justifica și armoniza cu Dumnezeu pe toți aceia care, în timpul perioadei de sacrificiu, se vor consacra complet pentru a face voia Tatălui. După aceea, justificarea poate veni doar într-un singur fel; și anume, prin credința în

meritul lui Cristos și prin exercitarea acelei credințe până la sacrificarea completă și spunerea pentru a face voia lui Dumnezeu. Apoi urmează recunoașterea meritului lui Cristos, care duce la dreptate sau justificare, apoi la acceptarea de către Iehova și nașterea naturii divine, astfel cineva devine o nouă ființă a lui Cristos.

JUSTIFICAREA PENTRU SACRIFICII

Nu este necesar acum să argumentăm sau să dovedim că meritul sacrificiului lui Cristos este folosit în timpul perioadei evangheliei doar pentru scopul de a justifica sau de a face dreaptă clasa de născuți prin spirit, și fiecare care primește beneficiul acelui merit își finalizează scopul într-unul din cele trei moduri: prin trecere prin cea de-a doua moarte, marea clasă a companiei, sau mica turmă. Cităm aici dintr-o Scriptură: „Cristos nu a fost introdus în locurile sfinte făcute de mâna omului, care sunt reprezentarea adevărului, ci în ceruri, pentru a apărea în fața lui Dumnezeu pentru noi”. – Evrei 9 : 24.

Nici nu este nevoie să justificăm sau să dovedim pentru cei care studiază Biblia că meritul lui Cristos prezent în ceruri în numele celor născuți din spirit nu poate fi eliberat pentru a fi folosit de oricine până când biserica sau clasa celor născuți prin spirit este gata.

Credem că va fi recunoscut de toată lumea că meritul lui Cristos nu poate fi atribuit nimănui pentru scopul de a se justifica decât bisericii, înainte de perioada când biserica este glorificată. Și referitor la aceasta, se răspunde astfel definitiv la întrebarea dacă va exista o clasă de vrednici moderni în dezvoltare în acest moment din următoarele motive: (1) meritul lui Cristos care este prezent în ceruri trebuie să fie acolo pentru a justifica sau a menține o bună justificare pentru toți cei din clasa celor născuți prin spirit până când și ultimul membru al clasei de născuți prin spirit și-a finalizat scopul în unul din cele trei moduri prezentate și după aceea să fie eliberat pentru a pecetlui Noul Legământ; (2) nimeni nu poate fi justificat de la moartea și învierea lui Isus decât prin atribuirea meritului lui Cristos.

NEGAREA RĂSCUMPĂRĂRII

Nimeni nu poate să ajungă vrednic modern, sau vreun altfel de vrednic, fără justificare, și dacă spunem că Domnul dezvoltă o clasă de vrednici moderni în timp ce aici pe pământ rămâne oricare din clasa de născuți prin spirit, de fapt negăm sacrificiul pentru răscumpărare, deoarece va trebui să ne gândim că justificarea acestor vrednici moderni s-a făcut fără atribuirea meritului lui Cristos și dacă s-a făcut fără atribuirea meritului lui Cristos, atunci meritul său nu este necesar și acest lucru ne duce la negarea răscumpărării.

Spus cu alte cuvinte, justificarea de la învierea lui Cristos rezultă doar pentru aceia care au atribuit pentru ei meritul sacrificiului lui Cristos. Acesta nu este atribuit nimănui cu excepția celor care se consacră și este atribuit și acceptat de Tatăl ceresc atunci doar pentru a permite acestora să devină parte a corpului lui Cristos de sacrificiu. Meritul lui Cristos nu poate fi dezvăluit pentru a justifica pe oricine altcineva până când fiecare din clasa născută prin spirit nu și-a terminat lucrarea, și pentru a spune că Dumnezeu acum dezvoltă o clasă care va primi o răsplată specială pământească înseamnă să spunem că El îi justifică fără meritul atribuit al lui Cristos, și dacă justificarea vine și fără acesta, atunci meritul nu este necesar, astfel, de aceea, este o negare a răscumpărării.

LEGĂMINTELE

Mai există un alt punct de vedere care controlează această problemă și o rezolvă fără nici un dubiu. Nimeni din neamul omenesc nu poate sta înaintea lui Dumnezeu fără un mediator sau mijlocitor. Cristos este Mijlocitor doar pentru cei născuți din spirit. El nu va fi niciodată Mijlocitor pentru cei care obțin viață în planul uman. El va fi Mediator pentru aceia care vor obține viață în acel plan. El nu poate fi Mediator pentru nimeni până când nu se încheie Noul Legământ, pe care el îl va media între Dumnezeu și om, și când el va deveni Mediator, atunci nu va mai fi Mijlocitor. Din

cauza imperfecțiunii copiilor lui Adam, Dumnezeu nu va încheia și nu poate încheia nici un fel de relație cu aceștia și nu va avea de-a face cu ei decât prin intermediul unui mijlocitor sau mediator.

Când acela care este născut din spiritul sfânt în speranța cerească, Cristos devine Mijlocitorul său și doar în și prin Cel Iubit el este acceptabil în ochii Tatălui. Dacă acela ar fi justificat fără a avea un mijlocitor sau un mediator, el ar fi legat cu lanțurile celei de-a doua moarte, deoarece el nu poate sta în fața lui Iehova, și deoarece nimeni nu poate avea un mediator acum atâta timp cât biserica este de partea aceasta a vălului, este clar că nimeni nu este sau nu va fi chemat sau nu este în plină dezvoltare pentru a fi membru a vreunui corp anterior care să fie asociat cu vrednicia din vechime și care să poată fi definit ca o clasă de vrednici moderni.

În plus, oricine din clasa lui Adam care va obține viața în oricare dintre planurile de necesitate, trebuie să fie născut dintr-unul din legăminte. Fiecare dintre aceste legăminte a fost descris de o femeie. Legământul Legii, descris de Hagar, promitea viață poporului evreu, dar nu a reușit deoarece nimeni nu a putut respecta termenii Legii. De aceea nu a lăsat nimic în urmă. Isaac a fost singurul copil al Sarei. Sara reprezintă acea parte a Legământului Avraamic sub care se dezvoltă biserica. Isaac este tipul bisericii. „Acum, noi, fraților, așa cum a fost și Isaac, suntem copiii promisiunii.” (Galatieni 4 : 28) Legământul Sarei nu a avut nici un rezultat decât clasa celor născuți prin spirit. Atunci trebuie să tragem concluzia că nici o clasă de vrednici moderni nu se poate dezvolta sub Legământul Sarei.

CHETURA ȘI NOUL LEGĂMÂNT

Noul Legământ a fost descris de Chetura. Avraam a luat-o de soție după moartea Sarei, considerând că Noul Legământ nu poate fi încheiat până când Legământul Sarei nu avea niciun efect și se încheia. Noul Legământ nu poate fi încheiat până când meritul lui Cristos folosit pentru a justifica clasa de născuți prin spirit nu este eliberat. Dacă trebuie să existe o astfel de clasă modernă de născuți prin spirit, este necesar ca ei să fie rezultatul Noului Legământ. Atunci este clar, fără a fi nevoie să mai justificăm, că ei nu pot fi dezvoltați până când nu intră în vigoare Noul Legământ. Și deoarece acesta nu a fost încheiat încă, atunci nu am fi în spiritul învățămintelor clare ale adevărului în ceea ce privește legămintele să spunem că această clasă de vrednici moderni este acum în curs de dezvoltare.

Aici, atunci, avem trei doctrine clar și definitiv stabilite în mintea fiecăruia care acum a ajuns la cunoașterea adevărului în prezent, comparativ cu răscumpărarea și aplicarea acesteia, legămintele, și Mijlocitorul și Mediatorul, și deoarece gândul unei clase moderne de vrednici acum în plin proces de dezvoltare nu este în armonie cu învățăturile clare asupra acestor subiecte, dovedesc cât se poate de clar că Domnul acum nu dezvoltă o clasă modernă de vrednici. Dacă s-ar dezvolta o astfel de clasă, așa cum se spune prin afirmațiile Fratelui Russell în Volumul 6 și în TURNUL DE VEGHERE din 1915, acest lucru se va întâmpla după ce cei născuți din spirit își vor termina misiunea. Astfel, putem spune că după ce se va face Noul Legământ, și când perioada de nefericire care se abate asupra pământului cunoscută sub numele de vremea de necaz a lui Iacob este în plină desfășurare, Domnul poate dezvolta o clasă care să fie asociată cu vrednicii din vechime care operează în împărăție, dar indiferent cum va fi, nu se poate spune că Domnul dezvoltă acum o astfel de clasă.

LUCRAREA BISERICII

Dacă se presupune că secerișul s-a terminat în 1918, atunci întrebarea este: Care este lucrarea prezentă a bisericii? Noi înțelegem că secerișul a început în 1878 și a continuat timp de patruzeci de ani, terminându-se în 1918. Această afirmație publicată în TURNUL DE VEGHERE din 1 mai 1919, se poate considera ca o explicație că terminarea secerișului însemna sfârșitul perioadei de patruzeci de ani. Totuși, acest lucru nu înseamnă finalul lucrării pentru biserică. Referindu-ne din nou la sfârșitul secerișului natural, pe care Isus l-a folosit-o pentru a descrie secerișul spiritual, conform obiceiului evreiesc, ne amintim că secerișul obișnuit a fost urmat de culegerea spicelor când cele câteva grăunțe împrăștiate erau adunate.

Aceasta ar sugera gândul că după terminarea perioadei obișnuite de seceriș, ici și colo ar mai exista unele grăunțe adunate în hambar pentru a lua locul celor care cad, și aceasta este lucrarea care se face după primăvara anului 1918, care ar fi descrisă prin adunatul spicelor și chiar așa și este.

Atâta timp cât mai există membrii ai bisericii, există posibilitatea ca ei să cadă, și, dacă acest lucru este adevărat, atunci trebuie să existe și posibilitatea pentru unii să ia locul celor care decad. Atunci nu ar fi corect pentru noi să spunem că Domnul nu ar naște pe nimeni în natura divină după primăvara anului 1918. Nicăieri în Scripturi nu se spune acest lucru. Imaginea adunării spicelor pare să ne spună contrariul, și ca dovadă că această concluzie este corectă, ne îndreptăm atenția spre cei câțiva care au ajuns să cunoască adevărul din primăvara anului 1918, consacrați și care au dovedit că sunt născuți din spirit, și care se bucură și calcă pe urmele Stăpânului, sacrificându-se zilnic în slujba Domnului.

Dacă există vreo întrebare în legătură cu lucrarea bisericii în această perioadă, este necesar să facem referire doar la mandatul bisericii. Un mandat înseamnă autoritatea de a acționa. Prin ilustrare, când un om este ales într-o funcție într-un stat, pentru el se emite un mandat, care este o hârtie semnată de guvernator, stabilind autoritatea sa de a acționa în acea funcție, și mandatul său, împreună cu legile acelui stat, definesc specific îndatoririle și obligațiile sale. Când cineva este născut în natura divină, el primește ungerea prin conducător, Isus Cristos, ungere care este o desemnare a poziției oficiale, adică, o poziție ca membru al corpului lui Cristos. Astfel, prin supunere el devine un ambasador al lui Cristos, și în calitate de ambasador și membru al corpului lui Cristos, îndatoririle și obligațiile sale sunt definite în mandatul stabilit de Domnul prin profetul său.

MANDATUL CLAR AL BISERICII

Acest mandat se aplică în primul rând lui Isus și prin el se aplică tuturor membrilor corpului, pentru a se afla: „Spiritul Domnului este asupra mea, deoarece Domnul m-a uns pentru a predica veștile bune celor umili [celor care pot fi învățați], el m-a trimis să alin inimile zdrobite [niciodată nu a fost mai potrivit timpul pentru a alina inimile zdrobite decât acum prin predicarea veștilor bune către ei, veștile bune ale venirii apropiate a împărăției lui Mesia], de a proclama libertatea celor captivi și deschiderea închisorii pentru cei care sunt în lanțuri [marea clasă a companiei este ținută în captivitate în Babilon și este un privilegiu și va continua pentru o perioadă de timp să fie privilegiu membrilor corpului de supunere pentru a proclama mesajul acelora din Babilon pe care ei îl vor auzi și vor ieși la lumină], de a proclama anul acceptat de Domnul și ziua răzbunării Dumnezeuului nostru [momentul se apropie pentru răzbunarea lui Dumnezeu cu siguranță și biserica trebuie să spună, în consecință este o parte a lucrării sale, de a-i alina pe cei care jelesc [milioane de oameni jelesc datorită pierderii celor dragi în război, foametea, bolilor, nefericirii, bolii și tristeții, și această extremitate a neamului omenesc este șansa Domnului prin membrii corpului de a vindeca inimile rănite și de a le alina], pentru a-i numi pe cei care jelesc pe Sion [cu siguranță această parte a mandatului se aplică bisericii și ne indică privilegiul membrilor corpului de a continua a se alina unul pe celălalt și de a-și consolida unul altuia credința], de a le da frumusețe în schimbul cenușii, uleiul bucuriei în schimbul plânsului, straietele prețurii în schimbul senzației de apăsare.”

Astfel Domnul desemnează lucrarea pe care biserica o poate face acum. Fiecare membru al corpului are marele privilegiu de a-i sprijini pe ceilalți în cea mai sfântă credință din gură în gură și prin pagina tipărită, prin studiile biblice bereane și prin alte diferite întruniri pentru studiu și suport. Există unii vestitori în Sion care trec prin încercări speciale, și este privilegiul celorlalți nu doar să sufere împreună cu ei, ci să le atragă atenția asupra promisiunilor frumoase ale lui Dumnezeu și de a turna peste ei uleiul bucuriei, astfel credința lor să fie întărită și speranța lor și mai mare.

VEȘTILE BUNE DE RESTABILIRE

În timp ce fac această lucrare, este privilegiul și datoria bisericii să declare lumii, omenirii veștile bune de restabilire și binecuvântările care vor veni prin împărăția lui Mesia. Ei fac acest lucru de mai bine de patruzeci de ani.

Se pare că Scripturile indică că există o mare lucrare pentru membrii corpului în supunere de făcut înainte ca ultimul dintre ei să fie glorificat, iar mandatul este destul de permisiv pentru a include o serie largă de servicii până la acel final, dar trebuie să avem grijă ca să nu dăm nimănui speranțe false spunându-le că pot avea o șansă printre vrednicii din vechime pentru că sunt nobili, deschiși la minte, iubesc adevărul și suportă unele ocări datorită adevărului. Nu trebuie să îi imităm pe aceia care fără a se consacra complet Domnului și fără a primi meritul lui Cristos, pot spera la o răsplătă mai bună decât cea care va veni pentru lume în general. Trebuie să vorbim despre planul lui Dumnezeu, cu curaj, calm și seninătate, și să lăsăm problema răsplății în seama Lui, pe care El o va acorda la momentul potrivit conform bunului mers al acestui minunat program.

Astfel, luăm în considerare toate faptele și Scripturile care discută acest subiect, văzute din lumina doctrinelor determinate definitiv pe care Isus le-a propovăduit, la fel și apostolii și servitorul ales al lui Dumnezeu din biserica laodiceană, trebuie să ajungem la concluzia că nu este momentul potrivit pentru Dumnezeu să dezvolte acum o clasă de vrednici moderni, și că pentru noi să spunem că El face acest lucru ar însemna negarea răscumpărării prin sacrificiu, o contradicție între învățăturile simple ale Bibliei cu referire la Mijlocitor și Mediator, și o contradicție clară a doctrinei legământelor. Și de aceea, teoria dezvoltării prezente a unei clase de vrednici moderni nu este garantată de Scripturi. Domnul poate dezvolta o astfel de clasă imediat după încheierea Noului Legământ, dar acum El nu face acest lucru, ceea ce este foarte clar.

PETRU SALVAT DIN ÎNCHISOARE

22 FEBRUARIE – FAPTELE APOSTOLILOR 12:5-17

UN ANOTIMP AL PERSECUȚIEI – APOSTOLULUI IACOV I SE TAIE CAPUL –
ORIGINEA PROBABILĂ A POSTULUI – SALVAREA ESTE UN RĂSPUNS LA
RUGĂCIUNE – MIRACOLE REALIZATE DOAR CÂND MIJLOACELE NATURALE NU
SUNT SUFICIENTE – SURPRINS LA RĂSPUNSUL PROMPT LA RUGĂCIUNE – LECȚIA
TEXTULUI AURIT

„Îngerul lui Iehova i-a împresurat pe cei care se temeau de el și i-a salvat.” – Psalmul 34:7.

Lecția noastră se presupune că datează după aproximativ doisprezece ani de la crucificarea Domnului nostru. După o perioadă de odihnă și prosperitate, a urmat persecuția. Herod Agrippa I fusese numit Împărat al Ideei. El era nepotul lui Herodot cel Mare, ucigașul de copii din Bethleem. Era nepotul de unghi al lui Herod Autipas, cel care îl decapitase pe Ioan Botezătorul. Apostolul Pavel i s-a adresat în faimoasa sa cuvântare fiului său, Agrippa II. (Faptele Apostolilor 26 : 28) Herod nu era evreu, ci era Edomit, descendent al lui Esau. Se pare că el avea bună-voință față de oameni, chiar împotriva principiilor. El și-a dat osteneala să respecte detaliile exacte ale ceremoniilor evreiești. El a suspendat lanțul de aur în Templu pe care Împăratul Caligula i-l dăduse. Se povestește că la Ospățul de la Temple, el a dat ordin să fie citită întreaga carte Deuteronom pentru a fi auzită de toți oamenii, și că el „a izbucnit teatral în lacrimi” când cititorul a ajuns la cuvintele: „Nu poți pune împărat pe acela care nu este fratele tău.” (Deuteronom 17:15) După care poporul a început să plângă: „Nu plânge Agrippa, tu ești fratele nostru”.

În goana după favorurile evreilor, în special al celor influenți, Agrippa a făcut ca apostolul Iacov să fie decapitat, iar acest lucru a adus o mare bucurie evreilor, el a pus ca apostolul Petru să fie arestat. Cuvântul grecesc tradus „care a fost prins”, în versetul 4, implică faptul că arestarea lui Petru s-a produs după o urmărire. Probabil toți apostolii stăteau mai mult sau mai puțin ascunși în acea perioadă. Dar, având încredere în sacralitatea timpului Paștelui, Petru s-a aventurat și a fost arestat, Agrippa intenționând să îl omoare direct la terminarea Săptămânii Paștelui. Între timp, Domnul l-a salvat pe credinciosul său apostolul, așa cum ne arată această lecție.

ÎNCERCĂRILE ÎN PERIOADA PAȘTELUI

Ne putem imagina tristețea bisericii în acel moment la Paști, care trebuie să le fi amintit fără vreo intenție de momentul morții Domnului nostru și de neliniștea care exista atunci printre adepții săi. Se prea poate să nu se poată dovedi, dar timp de câțiva ani nouă, ni s-a părut că fiecare sărbătoare de Paști, fiecare celebrare a Memorialului a fost o încercare și un test special pentru adepții Domnului nostru. La fel ca Iuda, Petru și toți discipolii Stăpânului au avut partea lor de încercare în acest anotimp special al anului, astfel (așa ni se pare nouă) încercarea pe care Satan dorește ca ceilalți adepți ai Domnului să o aibă este permisă în mod special acest timp al Memorialului. Dar dacă această presupunere este adevărată sau nu, cu siguranță nu strică ca poporul Domnului să fie în mod special atent acum la încercările adversarului, deoarece noi trebuie să fim atenți și să ne rugăm mereu, să nu cădem pradă tentației.

Gândul la încercarea specială, tentația specială din partea adversarului în această perioadă a anului se pare că vine din așa numitul timpul postului mare, sau o perioadă de nefericire cruntă, de probleme și rugăciune care s-a abătut asupra noastră prin cele mai vechi canale din istoria bisericii. Faptul că timpul postului mare a venit pentru mulți astăzi doar o formalitate, ceea ce nu înseamnă că așa este, nici că de aici își trage originile. Recomandăm ferm și cu căldură post și rugăciune despre care Scripturile ne spun cu bucurie, și dacă este posibil, cu predeveră să fie exercitat special de toți cei consacrați în timpul celor patruzeci de zile care preced Cina Memorabilă.

Așa cum am explicat și înainte, faptul că noi ne negăm anumite lucruri, nu înseamnă să ne abținem doar de la hrană și băutură, ci se extinde asupra tuturor poftelor noastre. Fără îndoială că o dietă simplă și limitată primăvara este benefică pentru aproape toată lumea, chiar dacă nu ar exista binecuvântările spirituale și rugăciunile care vin împreună cu aceasta. Iarna vine cu un apetit mai mare, către primăvară sistemul va fi supraîncărcat și suferind din cauza lipsei de cumpătare, din care sistemul omului trebuie să iasă printr-o abținere, care este pe cât de favorabilă din punct de vedere spiritual, pe cât este de nefavorabilă lipsa de cumpătare.

RUGĂCIUNI SPECIALE PENTRU PETRU

Se presupune că Apostolul Petru a fost închis în faimosul castel al Antoniei, posibil chiar în aceeași cameră în care Domnul nostru a fost judecat în fața lui Pilat și în aceeași cameră în care a fost după aceea dus apostolul Pavel când a fost omorât în Ierusalim. Petru avea o gardă compusă din patru soldați, care se schimbau la fiecare trei ore. Doi dintre soldați erau legați cu lanțuri de brațele sale, unul de fiecare braț, al treilea era în fața ușii, și al patrulea în coridorul care ducea la poarta exterioară de fier. Puterea milosteniei divine, care trimite ajutor de fiecare dată în vremurile de restriște, este foarte bine ilustrată în acest caz de faptul că în ciuda tuturor acestor circumstanțe, apostolul a fost adormit când îngerul Domnului l-a salvat.

Totul despre acest caz este de asemenea foarte bine ilustrat de faptul că prietenii lui Petru, biserica, nu dormeau, ci se rugau pentru el. Nu trebuia ca apostolul să se roage el însuși pentru salvarea sa din puterea lui Agrippa, pentru că el deja își consacrase viața morții și este drept că el se simțea gata să renunțe la viața sa de data aceasta, dacă aceasta se dovedea a fi voia Domnului în ceea ce îl privește. Dacă ar fi cerut el însuși prelungirea vieții lui ar fi însemnat să ceară ceva nepotrivit și ar fi arătat o dorință incompatibilă cu consacarea deplină în ceea ce privește voința divină. Dar pentru biserică erau un cu totul alt lucru. În timp ce își exprimau către Domnul încrederea în supravegherea divină a bunului mers al bisericii, ei puteau să îi vorbească despre dragostea lor pentru apostolul Petru și cât de mult a însemnat pentru ei sacrificiul lui în slujba adevărului. Ei își puteau exprima speranța că poate e voia lui Dumnezeu ca apostolul să continue alături de ei pentru bucuria lor, alinarea și întărirea credinței lor. Nu ne-ar surprinde ca această întrunire pentru Petru să fi durat toată noaptea. Din câte știm, s-au mai ținut și alte întruniri de acest gen în afară de cea la care ne referim în această lecție, care s-a ținut în casa lui Maria, mama lui Marcu, scriitor al Evangheliei după Marcu și vărul lui Barnaba, care este probabil persoana nenumită de la Marcu 14 : 51.

CALITĂȚILE RUGĂCIUNILOR ÎNĂLȚATE TOATĂ NOAPTEA

Ne putem întreba: „Nu ar fi fost bine pentru biserică să se roage și după aceea să se retragă ca de obicei, lăsând în seama Domnului rezultatele în întregime?” Răspundem că exemplele pe care ni le dau Scripturile garantează pe deplin rugămințile înălțate de trei ori în Ghetsimani. Nu ne aducem aminte de întrunirea pentru rugăciuni care a durat toată noaptea și chiar că aceasta a continuat timp de câteva zile. Nu știm că Domnul nostru a rămas toată noaptea pe munte să se roage? Nu ne amintim rugăciunile sale care s-au înălțat de trei ori în Ghetsimani? Nu ne aducem aminte de povăța apostolului Pavel în biserică: „Rugați-vă fără încetare și mulțumiți pentru tot ce primiți”? Dacă ar fi să vedem toate acestea ca o construcție liberală, indicând o dispoziție liberală a minții înclinată spre rugăciune, o continuă căutare către Tatăl pentru milostenia și îndrumarea sa, totuși parabola Domnului nostru despre văduva insistentă și faptul că ea se tot întorcea și răsplata pe care a primit-o, toate acestea ne vorbesc despre aceeași lecție a insistenței. În plus, Domnul nostru a aplicat astfel parabola, spunând, „Nu le va face dreptate Domnul celor aleși, care se plâng zi și noapte la el, deși el îi suportă de multă vreme? Vă spun că le va face dreptate în curând.” – Luca 18:7, 8.

Cu siguranță Domnul nu vrea ca noi să înțelegem că el nu are viziuni de ansamblu, planuri și aranjamente ale sale, sau că brațul divin nu se va mișca la rugămințile noastre în orice direcție de dragul nostru, oricând. Din contră, el ne asigură că toate scopurile sale vor fi realizate și cuvântul său nu va fi luat înapoi, ci va fi îndeplinit așa cum vrea El și va realiza lucrul pentru care a fost trimis. (Isaia 55 : 11) Nimic nu va modifica liniile generale stabilite dinainte ale planului divin. Dar Domnul cu siguranță a prevăzut schimbarea sau modificarea anumitor experiențe ale noastre. El este gata să folosească aceste detalii minore pentru binecuvântarea poporului său, pentru dezvoltarea credinței lor. De aceea, în cazul lui Petru, Domnul fără îndoială și-a propus salvarea într-un anume fel, dar el a permis ca aceasta să vină sub aceeași formă pentru a indica că este o răsplată a credinței celor care s-au rugat pentru apostol. Altfel, salvarea ar fi venit mai devreme sau mai târziu și ca răspuns la credința sau lucrarea printr-o altă modalitate.

Domnul desigur dorește să cultive în noi o calitate a credinței și încrederii. De aceea, el a făcut din credință o condiție pentru toate binecuvântările sale în prezent și ne spune cât se poate de clar că fără credință este imposibil să îi facem pe plac și că ceea ce dorește el de la noi este să „umblăm prin credință și nu prin vedere”. – Evrei 11: 6; 2 Corinteni 5 : 7.

DE CE UNII SUNT PRIMIȚI ȘI UNII SUNT LĂSAȚI PE DINAFARĂ

Apare acum o întrebare legitimă: „De ce i-a fost permis lui Herodot să îlucidă pe apostolul Iacov și nu pe apostolul Petru? Nu a fost vrednic apostolul Iacov să fie parte din lucrarea ulterioară de propovăduire a evangheliei sau mai puțin vrednic decât apostolul Petru? Nu era lucrarea destul de mare pentru toți sau i s-a permis apostolului Iacov să moară deoarece el era gata să moară, deoarece el își terminase treaba? A fost apostolul Petru lăsat în viață deoarece el nu își terminase treaba? Niciuna dintre aceste sugestii nu pare a fi cea bună. Ci mai degrabă ne lasă să presupunem că ambii apostoli erau loiali și acceptabili în ochii lui Dumnezeu și conform iubirii perfecte, erau potriviți pentru împărăție. Să presupunem că Domnul l-a salvat pe Petru pentru că el avea o lucrare specială de făcut și că El a permis ca Iacov să fie decapitat, nu pentru că nu mai era nimic de făcut pentru Iacov, ci pentru că prin această moarte pe care el a suportat-o și la momentul la care el putea să facă atât de mult pe cât era posibil, o lucrare care nu putea fi făcută bine la un alt moment și nici prin moartea unei alte persoane. În aparență Iacov era lider printre apostoli, iar executarea sa ar fi fost un șoc mare pentru cauză, trezind adepții Domnului nostru cu un entuziasm și energie reînnoită în propovăduirea adevărului. Fără îndoială că după aceea oamenii i-au apreciat mai mult pe apostoli, făcându-i să dea din ce în ce mai multă atenție învățăturilor lor și să realizeze cât de mult depindea cauza Domnului de ei, „cei doisprezece apostoli ai Mielului”. – Apocalipsa 21 : 14.

Apoi acest lucru ar explica de ce biserica s-a rugat zi și noapte pentru apostolul Petru. Pierderea apostolului Iacov l-a făcut pe Petru și pe toți ceilalți apostoli de două ori mai prețioși în ceea ce privește credința. Dumnezeu a hotărât ca Petru să trăiască și să ajungă om bătrân, pentru că

aceasta a fost profeția Domnului în ceea ce îl privește. (Ioan 21 : 18, 18) Dar urgența s-a dovedit a fi o binecuvântare pentru biserică, astfel făcând mințile lor pure să aprecieze cauza Domnului în general și pe apostolul Petru în particular. O lecție similară putem învăța astăzi. Dacă vedem unele grâne culese și unele lăsate, aceasta poate să însemne că Domnul poate folosi moartea unuia mai bine și viața altuia mai bine în felul în care organizează El biserica.

UN ÎNGER ADEVĂRAT, UN SALVATOR ADEVĂRAT

Îngerii aveau *puterea* de materializare încă în perioada timpurie a bisericii, și, încă o mai au și astăzi, dar, în aparență, exercitarea acestei puteri nu mai este permisă. S-a permis între ora 3 și 6 a ultimului ceas, pentru că nu s-a observat lipsa lui Petru până la răsăritul soarelui, când s-au schimbat gărzile. Apostolul, dormind în pace, a fost trezit de un înger, ale cărui trăsături erau radiante, pentru că aceasta era necesară pentru ca apostolul să vadă că salvatorul său era o ființă sfântă. Scripturile menționează o serie de apariții ale îngerilor sub formă de oameni fără a avea un chip radios. Apostolului i s-a poruncit să se ridice. Imediat lanțurile care îl țineau de soldat de fiecare mână au căzut. I s-a spus să își pună sandalele și hainele sau mantia și să își urmeze îndrumătorul. Citim că l-a urmat, realizând faptele care se petreceau ca prin vis. Astfel el a fost condus prin primul și al doilea pavilion sau uși până când ei au ajuns la marea poartă a închisorii, care s-a deschis de bună voie și atunci îngerul l-a părăsit.

Este demn de observat că miracolele realizate aici erau peste puterile naturale ale lui Petru. Tot ce a putut face el a fost să facă ce i s-a cerut, și anume, să își pună sandalele și mantia, și să îl urmeze pe înger. Putea foarte bine să fi fost dus pe sus. Este posibil ca propriile sandale sau alte sandale să îi fi fost puse în picioare. Este posibil să i se fi dat o haină nouă. Dar lecția este mult mai profitabilă așa cum a fost. La fel se întâmplă și în felul în care Domnul ne tratează astăzi, trebuie să ne aducem aminte că trebuie să facem tot ce ne stă în puteri și Domnul să conducă toate lucrurile pentru binele nostru și să suplinească deficiențele noastre din abundența sa. Astfel el încă ne dă zi după zi pâinea noastră cea de toate zilele, în ploaie, în soare, și în sămânța ei. Dar se așteaptă ca noi să muncim pentru ea, să arăm pământul, să semănăm sămânța, să o măcinăm și să o coacem.

„Când Petru și-a venit în simțiri”, când el a realizat ce s-a întâmplat, că era liber, el a zis: „Acum știm cu siguranță că Domnul a trimis îngerul Său și m-a salvat din mâinile lui Herod și ... ale evreilor”. Credința apostolului a fost întărită. Gata să moară, el a descoperit că Domnul dorea ca el să trăiască, să muncească și să îndure, și el era încântat, putem fi siguri, pentru privilegiul de a servi pe mai departe, chiar dacă ar fi însemnat sacrificii și suferințe de dragul Domnului și de dragul poporului său.

Fără îndoială că îngerul s-a dus spre casa Mariei, unde se ținea întrunirea de rugăciune în numele lui Petru. Casa este descrisă și prin faptul că avea o poartă exterioară, acest lucru înseamnă că era o casă de oameni înstăriți. Când Petru a ciocănit la poartă, a fost auzit de micuța Rose (pentru că acesta este înțelesul numelui Rhoda). Cât de plină de bucurie a fost când, uitând să îl lase să intre, ea a dat fuga prima dată să spună celor din casă care se rugau că Petru era la poartă. Pentru că nu se așteptau la o salvare la acea oră, unii s-au gândit că slujnica făcuse o greșală și apoi au insistat că trebuie să fi fost îngerul său, în armonie cu gândul preponderent că un înger avea în supraveghere fiecare persoană din poporul lui Dumnezeu și că acesta se poate întrupa în cel aflat sub protecția sa.

Frații au fost surprinși de răspunsul Domnului la cererilor lor, deoarece aceasta a venit pe neașteptate în ceea ce privește perioada de timp scurtă. A urmat o ploaie de întrebări și entuziasm, pe care apostolul s-a văzut obligat să le curme printr-o scuturare de mână. Apoi el a povestit minunata poveste a salvării sale și le-a poruncit să o spună și celui alt Iacov, fratele vitreg al lui Isus și celorlalți discipoli. Atunci Petru a mers pe drumul său, fie într-un alt oraș sau la o altă casă, nu știm. În orice caz, el a fost înțelept să nu îl provoace la nesfârșit pe Herod. A fost atâta consternare când el a apărut în lumina zilei. Mai târziu, în același capitol, aflăm despre o altă vizită a îngerului Domnului, a doua oară pentru a-l lovi pe Herod cu o boală, viermi intestinali, din care el a și murit. Acest capitol ne arată apoi puterea lui Satan, puterea lui Dumnezeu și puterea rugăciunilor.

TEXTUL AURIT

Desigur că Textul nostru aurit este o afirmație simbolică ilustrativă a felului în care păzește Dumnezeu pe toți cei care sunt ai Săi. Ne gândim că Domnul ne supraveghează continuu viețile. Fie că ne gândim la îngerul Domnului ca fiind acel element ceresc numit special în numele nostru sau ne gândim la el din punctul de vedere al diverselor puteri ale naturii, punctul de sprijin al tuturor celor care sunt în grija divină, nu are importanță. Avem asigurarea că Tatăl însuși ne iubește și că toate puterile cerești sunt date garanție tuturor aceluia pe care el i-a acceptat în Isus Cristos, și acestea unite garantează binecuvântările pentru toți aceia care se supun în dragostea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că se supun în credință față de Răscumpărător. Înseamnă că suntem loiali consacrării noastre, pentru a face voia Tatălui pe cât de bine putem. Această voință este considerată a fi faptul că noi îl iubim pe Dumnezeu suprem, pe aproapele nostru ca pe noi înșine și pe toți membrii în credință așa cum Isus ne iubește pe noi.

Întrunirea acționarilor din 1920

În conformitate cu notificarea dată anterior, acționarii Societății Watch Tower and Tract Society s-au întrunit la Carnegie Hall, North Side, Pittsburg, Allegheny County, Pennsylvania, la ora 10 a.m., pe data de 3 ianuarie 1920 cu scopul de a alege directorii și servii Societății și să decidă și în alte probleme cu privire la modul cel mai înțelept și potrivit de a acționa.

Întrunirea s-a deschis cu o cântare și rugăciune, președintele fiind cel ce a prezidat. Au fost prezenți și alți servi. După rezolvarea unor probleme mărunte rămase de discutat de la întrunirea trecută, atât președintele, cât și secretarul Societății au citit mai multe rapoarte detaliate ale activităților și lucrării Societății din anul precedent.

La ordinea de zi pentru alegerea directorilor, fratele J. A. Bohnet le-a nominalizat pe următoarele șapte persoane pentru a servi ca directori: J.F. Rutherford, C.A. Wise, W.E. Van Amburgh, A.C. Macmillian, G.H. Fisher, W.F. Hudgins și C.H. Anderson. La întrunire au fost prezenți și au votat un număr total de 126 934 de acționari, în persoană și prin reprezentanți. Nefiind alte persoane în afară de cei nominalizați, care să candideze la pozițiile de directori, votul a decurs potrivit legii și toți cei 126934 de participanți la întrunire și-a exprimat votul referitor la cei șapte candidați, iar apoi s-a anunțat cu voce tare decizia luată. S-a declarat atunci că cele șapte persoane numite au fost alese în mod adecvat pentru a servi ca directori ai Societății.

Următoarea chestiune din ordinea de zi a fost alegerea servilor. Fratele E.D. Sexton din Los Angeles, California, a nominalizat atunci următoarele persoane: Pentru poziția de președinte pe J. F. Rutherford; pentru poziția de vice-președinte pe C.A. Wise; pentru cea de secretar-trezorier pe W.E. Van Amburgh. Nefiind alți candidați, acționarii au hotărât ca totalitatea voturilor celor 126934 de persoane să fie acordată pentru fiecare dintre persoanele numite pentru respectivele funcții de serviciu, acest lucru făcându-se prin ridicarea în picioare a membrilor, vot care a fost ratificat și confirmat. Buletinul oficial de vot a fost preluat de la fiecare și imediat după aceea s-a declarat că persoanele menționate mai sus pentru a servi în funcțiile de serviciu respective au fost alese în mod potrivit ca servi ai Societății.

După aceea, mai mulți dintre frații prezenți s-au adresat audienței de la întrunire, atrăgând atenția asupra faptului că această întrunire de votare ținută în fiecare an necesită multă muncă și ocupă două luni întregi din timpul secretarului trezorier și a asistenților săi pentru a pregăti cărțile, reprezentanții, lista de votare etc. din cadrul pregătirii alegerii – muncă și timp care trebuie să consume mereu în acest sens. S-a mai spus și că alegerea ținută în prima sâmbătă din ianuarie era o dată inoportună și inconvenientă pentru mulți. Alți frați au scos în evidență faptul că alegerile prea frecvente lăsau întotdeauna lucrarea într-o stare de incertitudine și că o sesiune de alegeri mai rară ar fi mult mai dezirabilă în interesul lucrării în general.

Atunci președintele a fost întrebat dacă acționarii aveau sau nu puterea și autoritatea de a modifica data pentru întrunirea anuală și durata în care poate sluji un director sau serv. Președintele a răspuns că, deoarece întrebarea îl implica în mod direct pe el datorită funcției sale oficiale, ar fi mai bine ca acționarii să ceară consiere legală de la altcineva. Atunci s-a întemeiat, promovat și ales în mod unanim o moțiune care susținea ca un comitet de trei frați să fie numit pentru a se consulta cu unii avocați competenți din Pittsburg și să ceară sfaturi pentru a decide dacă data întrunirii poate fi schimbată și dacă durata de serviciu a servilor și a membrilor comitetului poate fi modificată și ea. Frații care au fost aleși ca membri ai acestui comitet sunt, după cum urmează: G.C. Driscoll, B.C. Rutledge și J.A. Bohnet.

COMITETUL PENTRU REVIZUIRI

Comitetul s-a retras imediat și a început o consultație cu compania legală Dunn & Moorhead din Pittsburg.

Între timp, acționarii au luat o pauză pe parcursul căreia fratele Rutherford le-a ținut celor prezenți un discurs despre iubirea frățească. Acesta a fost urmat de a întrunire generală de predicare și toți cei prezenți s-au bucurat foarte mult datorită fraternității de care s-au bucurat împreună.

La ora patru după-amiaza comitetul s-a întors iar raportul lor a arătat, în esență, că consilierii legali îi informaseră că ordonanțele statului Pennsylvania, care controlau corporații similar celei ce aparține Societății Watch Tower Biblie and Tract, stipulează că datele întrunirilor pentru alegerea servilor, precum și durata serviciului trebuie să fie decise conform dispozițiilor executive adecvat ratificate și că acele dispoziții executive pot fi modificate pentru a fi conforme doleanțelor consiliului directorilor și al acționarilor; și că Consiliul Directorilor a fost sfătuit ca, pe parcursul pauzelor din cadrul întrunirilor acționarilor, să se țină o altă întrunire în care să se atașeze numitele dispoziții executive iar apoi acestea să fie supuse în sesiune unui vot pentru a fi ratificate de către acționari.

S-a stabilit atunci să se țină o întrunire a Consiliului Directorilor la care au fost adăugate dispozițiile executive după cum se va arăta în continuare. Consiliul Directorilor le-a raportat apoi acționarilor în sesiune că, acționând în urma consilierii legale, au adăugat respectivele dispoziții executive și au supus amendamentele analizei acționarilor. Ca urmare a fost făcută o moțiune de către fratele E.F. Williams conform căreia dispozițiile executive adăugate de Consiliul Directorilor să fie pe deplin confirmate și ratificate de acționari. Moțiunea a fost acceptată iar dispozițiile executive adăugate le-au fost citite acționarilor, iar după o analiză și discuție atentă despre acestea, s-a făcut un vot iar acționarii au votat în mod unanim confirmarea acțiunii Consiliului Directorilor de a adăuga amendamentele. S-a procedat după cum urmează:

REVIZUIREA DISPOZIȚIILOR EXECUTIVE

S-a decis să fie adăugată secțiunea I a articolului II al dispozițiilor executive, iar odată admis, acesta prevede după cum urmează:

”Întrunirea anuală a acționarilor sau membrilor acestei Societăți se va ține la sediul Societății din Allegheny County, statul Pennsylvania, în orașul Pittsburg, la ora 10 dimineața în data de 31 octombrie a fiecărui an, dacă aceasta nu corespunde cu o sărbătoare legală, iar dacă se suprapune cu o sărbătoare legală data întrunirii se va amâna pentru următoarea zi lucrătoare, cu scopul de a analiza unele chestiuni împreună cu participanții la întrunire.”

Secțiunea 2 a articolului III al dispozițiilor executive a fost și ea acceptată și stipulează în felul următor:

”2. Membrii Consiliului Directorilor vor fi aleși tri-anual și vor avea un mandat de serviciu de trei ani de zile, sau până când sunt aleși și calificați succesorii lor. Posturile vacante din cadrul Consiliului Directorilor pot fi ocupate în termen de treizeci de zile de la apariția acestora de către ceilalți membri ai Consiliului, iar dacă nu sunt ocupate în termen de treizeci de zile, atunci președintele va ocupa postul sau posturile vacante prin numire; persoana numită sau aleasă în această capacitate de a ocupa un post vacant își va menține funcția până la următoarele alegeri.

S-a acceptat secțiunea I a articolului IV al dispozițiilor executive, articol care stipulează:

”1. Servii Societății vor constitui un președinte, un vice președinte și un secretar și trezorier, care vor fi aleși la fiecare trei ani de zile de către acționari la întrunirea trianuală și își vor menține funcția pe o perioadă de trei ani sau până când sunt aleși și calificați succesorii lor. Acești servi vor fi aleși dintre membrii Consiliului Directorilor, dacă la momentul respectiv există un Consiliu al Directorilor complet, iar dacă nu, atunci alegerile pentru oricare dintre membrii Societății vor acționa ca proces menit pentru numirea acestora ca membri ai Consiliului Directorilor. Funcția secretarului și trezorierului pot fi unite într-una singură.”

După ce acționarii au ratificat și confirmat aceste dispoziții, s-a atras atenția asupra faptului că directorii și servii aleși la această întrunire anuală ar trebui să își dețină funcțiile pentru perioada stipulată de dispozițiile nou ratificate. După aceasta, fratele G.C. Driscoll a întocmit următoarea moțiune: Consiliul Directorilor nominalizați și aleși în sesiunea acestei întruniri anuale ținute astăzi la orele 10 își va continua serviciul pentru o perioadă de trei ani, așa cum au stipulat dispozițiile ratificate astăzi sau până când sunt aleși și calificați succesorii lor, iar acest termen începe de astăzi și va expira pe data de 31 octombrie 1923, sau când vor fi aleși și calificați succesorii lor. După o discuție pe marginea acestui subiect, moțiunea a fost acceptată în unanimitate.

PERIOADĂ EXTINSĂ DE SERVICIU

Fratele Driscoll a propus apoi următoarea moțiune: Servii acestei Societăți, nominalizați și aleși în această sesiune a întrunirii anuale începută și condusă în această zi la orele zece, în baza amendamentelor dispozițiilor executive să fie declarați numiți și să dețină funcția respectivă pentru o perioadă de trei ani, începând din această dată și sfârșind la data de 31 octombrie 1923, sau până când vor fi aleși și calificați succesorii lor. Această moțiune, după ce a fost analizată și discutată corespunzător, a fost votată de acționari și acceptată în unanimitate.

Rezultatul deciziilor acționarilor înseamnă, pe scurt, că următoarea întrunire aniversală va fi ținută la 31 octombrie 1920. Aceasta este data aniversării morții fratelui Russell, dată la care se așteaptă să se țină o întrunire și orice chestiune importantă va fi prezentată înaintea acționarilor pentru a fi analizată, însă nu se vor ține niciun fel de alegeri, iar următoarele alegeri pentru funcțiile de directori și servi ai Societății va avea loc la 31 octombrie 1923, în afara cazului în care va apărea necesitatea de a face acest lucru mai devreme de acea dată.

Întrunirea anuală a fost ținută în deplină armonie și toți membri au părut să se bucure de privilegiile de serviciu pe care le-au avut până acum, precum și de perspectiva de serviciu și mai important din viitor. După încheierea întrunirii anuale, celor prezenți li s-a adresat în timpul serii fratele Martin, ceea ce a constituit încă o ocazie de a trage foloase și de bucurie.

“GLORIOSUL AȘTERNUT AL PICIOARELOR SALE”

Creația, ce-n chinul facerii-a gemut
Alături de toți pruncii ei până acum
A încetat să geamă. Zâmbetul uitat
Zâmbetul dulce din copilăria ei
Fără de vină, îi râde pe chip. Precum
Un trandafir, sălbăticia înflori.

Blestemul ce de șase mii de ani seca
Inima firii fost-a ridicat. Și-unde
Erau ciulini hățiș în văi, pe dealuri spini
Acum, că tot ce-a spus Cuvântul s-a-mplinit
Bradu-și înalță obeliscul majestuos
Iar cedru-și clatină umbroase brațe

Vița îmbrățișează ulmul, flori de mirt
Prinse-n miresme de dumbrăvi de portocali;
Nici o furtună tulburând cerul senin:
Doar cețuri blânde udă dornicul pământ
Cu rouă ce-ntrece balsamul, ca-n Eden.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noaptea?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noaptea!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

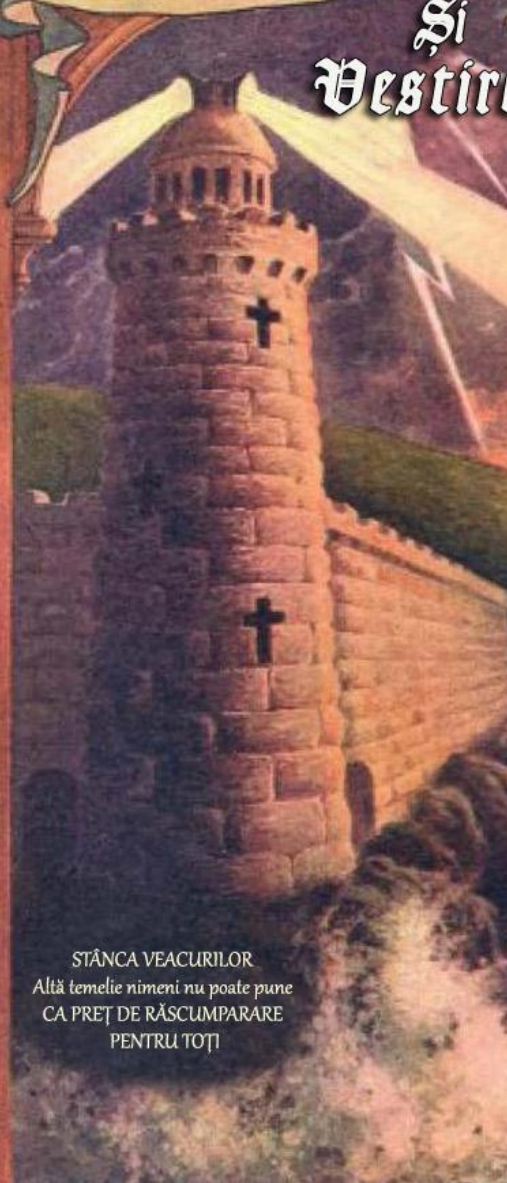
1 FEBRUARIE 1920

Nr. 3

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
PETRU SCRIE DESPRE STILUL DE VIAȚĂ CREȘTIN	- Pag. 8
IOAN SCRIE DESPRE DRAGOSTEA CREȘTINĂ	- Pag. 11
IOAN PE INSULA PATMOS	- Pag. 17
CELEBRAREA COMEMORĂRII	- Pag. 24
RAPORTUL FILIALEI BRITANICE	- Pag. 25
SCRISORI DE AICI ȘI DE DEPARTE	- Pag. 27

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul orletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretele sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Februarie 1920

Nr. 3

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

Toate canalele de informare în masă, ziarele, revistele, cărțile, cinematograful tratează în felul propriu spiritismul. Marea cerere pentru mesaje din partea prietenilor plecați, dar care se presupune că sunt în viață care a fost lansată de Societatea de Studii Transcedentale i-a făcut să solicite publicului două milioane de dolari pentru a-și continua munca. The New York American, din 23 decembrie, publica următoarele:

„Mamele, soțiile și iubitele soldaților americani care au murit în Franța solicită ofițerilor Societății Americane de Studii Transcedentale să caute mesaje de la cei decedați. Aseară, ofițerii societății au anunțat că solicită un fond de 82.000.000 dolari pentru a face fața cererilor primite de la semnarea armistițiului pe care le-au trimis în scris femeile din toată țara sau în persoană direct ofițerilor societății. S-a constatat că sunt copleșiți. Parte a procedurilor de trimitere a fondurilor vor fi folosite pentru cercetările de studiu psihic în general și pentru a stabili cu mai multă claritate aspectele legale privind lumea vizibilă și invizibilă.

„Profesorul Walter F. Prince, în calitate de secretar și ofițer investigații ale societății, a spus asară:

„Rudele doresc o dovadă – o dovadă pozitivă – că cei dragi lor sunt morți. Le recomandăm să meargă la oricare dintre cei doisprezece mediumuri care lucrează sub îndrumarea Societății de Studii Transcedentale. Bogați sau săraci, înalți sau scunzi, pedestri sau cu limuzina, aceste femei care au suferit o pierdere grea ne caută. Ei vor ceva mai mult decât forma guvernamentală rece și tipărită prin care li se spune despre moartea eroilor Americii. Vor un ultim cuvânt – un semn final de la cei plecați din lumea noastră. Uneori este iubita tânără și melancolică a unui infanterist sau a unui ofițer. Cel mai adesea este mama bătrână, care nu mai poate dormi, care mai vrea un ultim mesaj de la copilul ei.”

SIR OLIVER ESTE IMPUS

Sir Oliver Lodge, omul de știință distins britanic, care în ultimii ani a acordat o atenție deosebită fenomenului spiritual, este programat să facă un tur al Americii, referitor la interesul din ce în ce mai mare asupra studiilor transcedentale. Dra. Eva Balfour, actriță britanică, așa cum este citat de New York Tribune, în 22 decembrie, consideră că Sir Oliver umblă după cai verzi pe pereți. Deși și ea are o experiență considerabilă în ceea ce privește spiritismul, ea spune:

„Sir Oliver Lodge este impus”, declara ieri Dra. Balfour când descria nebunia spirituală în Anglia. „Sau se înșeală pe sine”, a adăugat ea, așa cum fac sute de oameni de la război încoace. Efectiv oamenii sunt înnebuniți după spiritism în Londra. După cât de mulți sunt, în curând azilurile de nebuni vor fi pline, iar întreg neamul omenesc va fi afectat. Nu pot să fiu deloc de acord cu Sir Oliver, fără să vreau să fiu nepoliticoasă, pentru că nu am ajuns să fiu într-o stare psihică cum am fost când aveam opt ani, dar și pentru că am cercetat spiritismul de când Anglia a intrat în această stare de nebunie. Dacă ați fi petrecut atât de mult timp ca mine în camere întunecate încercând să prindeți baloanele de la capătul unui băț cu care era folosit pentru a vă bate peste cap în întuneric, ați fi fost de acord cu mine.”

PLANȘETELE DE SPIRITISM ATRAG DEMONII

Planșetele de spiritism nu au mare trecere la spiritiștii profesioniști, conform declarației publicate în Nashville American la 14 decembrie:

„Deși planșetele de spiritism atrag doar spiritele rele, după cum spune Charles II Figures, președintele Primei Biserici Spiritiste, aceste planșete sunt la mare căutare, la fel ca și darurile de Crăciun. La o întrunire specială a bisericii, convocată de Președintele Figures, toate cu excepția unei singure planșete de spiritism deținută de membrii au fost sparte. O sigură membră a refuzat să renunțe la planșa ei. Un dealer local a spus că nu a putut să asigure stocul necesar pentru cât de mare era cererea. El a spus că firma sa a vândut 1000 de planșe în două luni.”

Ne putem aștepta ca mediumurile profesionale să desconsidere planșa de spiritism, pentru că planșa de spiritism nu are nevoie de un medium profesional, iar venitul acestuia scade considerabil.

FASCINAȚIA PENTRU NECUNOSCUT

Probabil unul dintre cele mai triste editoriale care a fost publicat pe hârtia seculară este acela din The San Francisco Cal land Post, care spune așa:

„Unul dintre rezultatele războiului este reînvierea spiritismului. Sunt atâția tineri morți din cauza războiului și fără puterea de a se exprima. Și omenirea vrea să creadă că ei acum se interesează de prietenii lor care trăiesc – mișcându-și buzele pale și fără voce în încercarea de a spune ce au aflat. În Anglia, mesajele spiritiste au început să vină de la începutul războiului, iar cei care cred în acest fenomen au strâns o varietate mare de ceea ce vor ei să numească dovezi. În Germania, această curiozitate spiritistă a luat forma unui interes crescut pentru hipnoză. Doar Franța, dintre țările europene, era sceptică. Chiar și în America, fascinația necunoscutului era frânată. Acum mai bine de un an, O. Henry a scris o carte din mormânt, și acum Mark Twain scrie umor printr-un prieten al Profesorului Hyslop, anchetatorul englez. Și, cel mai recent vine povestea dintr-o revistă de femei foarte bine vândută a unui fiu muribund care a bătut un mesaj mamei sale cu un instrument radio pe care el îl lăsase acasă.

„Acestea sunt lucruri curioase. Dar, fără convingere, ele nu sunt decât luate în râs. Ele apelează la o calitate tandră a inimii – faptul că omului îi este dor, că el caută consolare și alinarea prietenilor care sunt morți. Și totuși este o căutare care este sortită să nu ducă nicăieri. Aceste mesaje spiritiste sunt de obicei lucruri mărunte și bârfe, sau sunt imposibil de ascultat. Ele nu vin să spună mari secrete, să dezvăluie nici un fel de divinitate a misterului, nu ne oferă cu adevărat nici un fel de alinare satisfăcătoare ale inimilor triste. Cei care comunică sunt în mod ciudat lipsiți de pasiune, ei nu mulțumesc lumii pentru că i-a eliberat din trupurile lor, și nici nu blestemă această lume al cărei unic dar a fost moartea. Și, cel mai important dintre toate, ei nu spun nici un fel de secrete și nu ne descoperă nici un fel de înțelepciune, acești morți care ar trebui să știe totul acum. Cercetarea transcendențială este ceea ce se numește ceea ce pare încă o încercare inutilă a omenirii de a înțelege misterul. Și aceia care nu sunt așa sensibili încep să își piardă credința în valoarea sa.”

Nimeni care are o dragoste adevărată și simpatie pentru omenire nu poate fi dezinteresat de dorința inimii umane pentru un pic de informație despre viitor, despre viața de după mormânt. Omenirea este legată de un jurământ demn de milă cu adevărat, și în timp ce problemele imediate se datorează egoismului și lipsei de considerație a generației prezente, situația generală este urmarea imperfecțiunii moștenite la naștere, datorate sentinței cu moartea care apasă asupra omenirii din cauza nesupunerii care datează de la începuturile istoriei neamului omenesc.

În timp ce este scris că Iehova va râde și va batjocori și va lua în derâdere eforturile ipocrite ale unora care folosesc numele său pentru a binecuvânta lumea prin propriile planuri și instrumente (Psalm 2 : 4), totuși, pe de altă parte, trebuie să ne aducem aminte că El „și-a aruncat privirea în jos și a văzut prizonierii care gemeau”. Inima sa a fost mișcată de compasiune pentru condiția noastră care nu se poate schimba și din acest motiv l-a trimis pe Fiul Său în lume. – Psalm 102 : 20, Ioan 3 : 16.

CURA PENTRU LEPRĂ

Lepra a fost folosită mult timp ca simbol al păcatului, se pare că au fost descoperite metode pentru a o vindeca, conform unui ziar care publica recent:

„Pentru prima dată în istorie, s-a descoperit vindecarea completă a leprei. Douăzeci de pacienți au fost externați din Kahili Hospital, și după câteva luni cât au fost ținuți sub observație, nu s-a observat nici o revenire a simptoamelor. Dr. A. L. Dean, președinte al Universității din Hawaii, și un distins chimist, a reușit să izoleze principiul activ din uleiul de chaulmoogra, făcut din semințele unei plante, care a fost de ceva timp recunoscută ca fiind benefică în tratamentul leprei. Medicamentul este încapsulat și injectat în mușchi. Rămân urme ale bolii, dar ravagiile încetează imediat.

LIBERTATE DIN NOU ÎN CANADA

Canada are din nou pace, în cele mai multe aspecte, de la începutul acestui an. Aceasta înseamnă că cenzura presei, care a fost aplicată chiar strict timp de multe luni aici, s-a ridicat. Cităm următoarele din Regina Morning Leader din 22 decembrie:

„De la începutul acestui an, Canada se întoarce practic la pace. Restricțiile impuse pe timpul Războiului de consiliul de ordine în baza Legii pentru Măsurile de Război vor fi ridicate, cu unele excepții. Și, în cazul excepțiilor, legile consiliului își pierd valabilitatea la sfârșitul viitoarei sesiuni a parlamentului. Restricțiile impuse pe timpul de război își vor înceta valabilitatea la 1 ianuarie.”

CREȘTINII SUNT ÎNCERCAȚI DIN NOU

The Baltimore Sun din 7 ianuarie, ca și alte ziare din ținut, au publicat următoarea informație privind rejudecarea a opt dintre frații noștri:

„Opt oficiali și angajați ai International Bible Students Association, care au fost condamnați conform legii spionajului în iunie 1918, și mai târziu eliberați ... vor fi judecați din nou, a anunțat astăzi Leroy W. Ross, Avocat al Statelor Unite. Data noului proces este 7 aprilie. Pârâții sunt acuzați că au distribuit literatură care poate să împiedice aplicarea Legii Serviciului Selectiv. Tribunalul, în decizia sa spune că Judecătorul H. B. Howe, din Vermont, care a prezidat primul proces, a făcut observații care au putut influența juriul.”

ÎNAINTE DE A LE ARDE, AR TREBUI SĂ SE UITE

Din când în când, unii evangheliști entuziaști recomandă arderea unor volume ale noastre: un exemplu al faptei în sine este cuprinsă în cartea Faptele Apostolilor și în aparență a avut aprobarea apostolului Pavel. Oamenii care dețin cărți au tot dreptul să le ardă dacă așa doresc, dar ei nu urmează cu strictețe exemplul bisericii de la începuturi decât dacă sunt familiarizați cu conținutul cărții. Un editorial din Alexandria (Va) Gazette recent discută unele faze ale unui incident de acest fel:

„Ieri, două sute de rezidenți în Blakely, Pa. au luat cărțile Pastorului Russell de pe rafturile bibliotecii, le-au dus la un colț de stradă în centrul orașului și turnând gaz pe maldărul de cărți, le-au ars. Când flăcările care cuprinseseră cărțile pastorului s-au înălțat către cer, aceia care distruseseră cărțile, mergeau în jurul focului, cântând imnuri. Cărțile lui Russell au fost arse la întrunirile evangheliste ale Bisericii Metodiste Primitive. Un mahomedan pios niciodată nu calcă pe o bucată de hârtie de frică ca aceasta să nu conțină cuvinte de Coran. Multe persoane pot face excepții de la anumite deducții în literatura care este trimisă sub auspiciile Asociației Internaționale a celor care Studiază Biblia, rămâne faptul că aceste producții abundă în citați din Scrierea Sfântă.

„Este bine să spunem că cei mai mulți dintre cei două sute de clerici care au dansat în jurul focului în aer liber la care se face referire mai sus, nu au citit niciodată cărțile Pastorului Russell și dacă au făcut-o, atunci nu au înțeles nimic bun din ea. Cu ani în urmă, când regretatul Student al

Bibliei trăia, am citit șase dintre cărțile sale. Am întâlnit multe sugestii în ele care păreau plauzibile, dar sunt și unele de care ne îndoim. Ne-am asemuit totuși cu un om care nu putea să arunce un măr bun deoarece găsisse câteva Pete mici. Există Pete la Russell care pot fi trecute cu vederea, dar a arde munca de o viață doar pentru că am întâlnit doar câteva afirmații în care noi nu credem nu este dovadă de înțelepciune.

„În timpul ultimului război, Statele Unite au făcut multă publicitate lucrărilor regretatului Pastor trecând ultima publicație – „Misterul rezolvat” – în Index Expurgatorius. Una dintre primele exemplare ale cărții, direct de la tipografie, a ajuns la noi. Singura critică pe care o putem aduce cărții este că este cea mai neinteresantă dintre toate publicațiile Asociației Internaționale a Studenților Bibliei. Mai multe persoane care au luat parte la lucrarea pentru ca aceasta să vadă lumina tiparului, trebuie să amintim, au fost trimise la închisoare.

„Cărțile Pastorului Russell au accelerat studiul Bibliei. Doar acest fapt trebuia să le salveze și să nu fie arse.”

O BISERICĂ DE „JAZZ”

Ici și colo prin țară este un pastor care, epuizând puterea evangheliei de a atrage inimile oamenilor, aduce muzică jazz și alte mijloace pentru a-și crește audiența. The Denver Post, din 20 decembrie vorbește despre acest lucru. Cităm o parte a anunțului, nu pentru că este direct edificator, ci pentru că este o notă informativă:

„Religia va primi o întărire de jazz duminică din partea Rev. G. S. Lackland, Pastor la Grace M. E. Church. O orchestră de jazz de negri va încerca să „îi conducă în ceruri prin jazz” în biserica Dr. Lackland la ora 3 duminică după amiază. Va fi un program de muzică sincopată – melodii cu legănare și zburciuni – pentru serviciul de Forum deschis. În mod obișnuit, la această slujbă participă opt sute de oameni. Dr. Lackland se așteaptă ca prin jazz să umple sala până la refuz. Conform teoriei că muzica de obicei a servit congregației în bisericile obișnuite și ajută la somn mai mult decât religia, Dr. Lackland va aduce o orchestră de jazz în biserica sa duminică – o orchestră de jazz adevărată. Dacă experimentul se dovedește a fi un succes la slujba Forum Deschis, la care participă în principal membrii sindicatelor comerciale și rezidenții din Capitol Hill care nu merg de obicei la biserică, Dr. Lackland va considera cât este de bine să o folosească în slujbele sale din biserică.

CLERICII SUNT BUNI „POLIȚIȘTI” AI LUI DUMNEZEU

Preoții par a fi aceia care pleacă din cadrul Bisericii Libere din Scoția, dacă ar fi să dăm crezare următorului articol din Kokomo (Ind.) Dispatch:

„S-a spus la o întrunire a Asociației Libere Prezbiteriene aici că preoții scoțieni părăseau biserica și se alăturau forțelor poliției pentru un mic salariu.”

Condiția generală spirituală a lumii ecleziastice era descrisă în termeni neclari de Episcopul Lloyd din Illinois într-o scrisoare pe care el a trimis-o la Chicago Daily News:

„Biserica care folosește numele lui Cristos este cea mai ne-creștină instituție din lume. Are viziuni înguste, este egoistă, mândră, intolerantă, geloasă pe propriul său loc în lume, în timp ce mii de credincioși care ar primi cu bucurie mesajul simplu al preoților care se sacrifică pe sine nu pot ajunge la acel ajutor și inspirație pe care eroii spiritului, așa cum au dat dovadă Sf. Pavel și Sf. Francis. Distrugerea trebuie să preceadă construcția dacă apelul Salvatorului trece vreodată de un sistem care a preluat numele său și a uitat mesajul.

TURMA DE EVREI SE ÎNTOARCE ACASĂ

O fază mai fericită a activităților pământului se regăsește în Sionism. The New York American din 2 ianuarie, indică următoarele:

„Nouă mii de prizonieri evrei de război în lagărele de concentrare siberiene au întors definitiv spatele fostelor țări care i-au găzduit, Germania, Austria și Galicia și sunt hotărâți să

meargă în Palestina când vor fi liberi. Această informație este cuprinsă într-un raport către Organizația Sionistă a Americii din Krasnojarsk, cunoscut ca unul dintre cele mai reci locuri de pe pământ.”

Cu câteva săptămâni în urmă, exista se pare o anumită posibilitate ca o răzmeriță să pornească de la Împărăția din Hedjaz, dar următorul articol a fost publicat la 30 decembrie de New York American care pare să indice că acum există relații mai prietenoase:

„Prințul Feisal, al Împărăției arabe a Hedjay-ului, a oferit garanții că vor coopera pe deplin cu Sioniștii în stabilirea Ținutului Național Al Evreilor în Palestina și în crearea unei „înțelegeri” între acea țară, Arabia și Armenia eliberată. Organizația Sionistă a Americii tocmai a primit un mesaj în acest sens de la Emir, pe care el l-a trimis lui Herbert Samuel, fostul Director General al Poștelor britanic, un Sionist de seamă al Angliei”

SE FACE LOC PENTRU 20.000.000

Appleton (Mo.) Crescent ne transmite următoarele vești de la Londra:

„Există loc pentru 20.000.000 de locuitori în noul stat evreiesc care se creează în Palestina, conform lui Max Nordau, un autor faimos, care este foarte interesat să trezească interesul evreilor în acest proiect de-a lungul întregii lumi. „Acesta este momentul înainte de răsărit pentru evrei, mulțumită popoarelor vorbitoare de limbă engleză”, a declarat Dr. Nordau astăzi. „Pentru o mie de ani evreii au așteptat venirea lui Mesia și cred că venirea sa este aproape. Sper că nu va fi un Mesia fals. Evreii de abia încep să realizeze ce este cu adevărat această mișcare sionistă. Pentru evrei, sionismul este cu adevărat salvarea lor. Evreii din lume au asimilat obiceiurile din toate națiunile, dar ei realizează că Palestina este căminul lor cu adevărat. Masele de evrei au anunțat în gura mare această mișcare și nu ar trebui să fie decepționați. Cei care nu vor să meargă în Palestina, pot rămâne acolo unde sunt foarte ușor și Dumnezeu îi binecuvântează. Se așteaptă ca metoda să fie considerată ca acordând cetățenie în noul stat al Palestinei evreilor care nu doresc să meargă acolo imediat. S-a propus și un sistem de impozitare prin care evreii ar contribui la susținerea guvernului palestinian, indiferent dacă ei trăiesc acolo sau nu, dacă ei asigură documentele de cetățenie. Va fi o competiție pentru spațiu în Palestina. Granițele noului stat probabil vor fi definite conform liniilor Bibliei. Nu anticipăm o întoarcere a evreilor din afara țării, dar se știe deja că teritoriul noului stat se va întinde între Mediterana și râul Eufrat și va cuprinde 20.000.000 suflete.”

Multe dintre ziarele din această țară au publicat recent articole despre Palestina indicând un plan a unui inginer norvegian de a iriga anumite părți aride ale Palestinei și de a asigura o anumită cantitate de energie prin rularea unui apeduct subteran de la Marea Mediteraneană până la Moartea Moartă. Trebuie să ne aducem aminte că Marea Moartă are o adâncime de 1400 picioare sub nivelul mării și că această adâncime mare asigură cea mai bună oportunitate pentru asigurarea puterii electrice cu ajutorul apei.

UN INTERES MONDIAL ÎN SIONISM

Daily Mail din Londra ne oferă următoarele informații, care aparent sunt elaborate ca o compensație pentru declarațiile altor politicieni britanici care primesc o mare parte din publicitate:

„Acum doi ani guvernul a emis o declarație de politică în favoarea stabilirii unui cămin național palestinian evreiesc și pentru a sărbători aniversarea, s-a organizat o întrunire la London Opera House. Lordul Rothschild, care a prezidat, a citit scrisoarea din partea Lordului Curzon, care oferea o asigurare că nu a existat nici o schimbare în politica guvernului. Lordul Rothschild a spus că erau mult mai aproape de scopul lor decât înainte și erau siguri că vor vedea stabilirea caselor lor dorite în Palestina. Dl. Herbert Samuel a spus că Palestina cea nouă trebuie să fie într-o mai mică măsură un exemplu pentru lume.”

Acest anunț al guvernului britanic a fost primit mulțumită evreilor britanici proeminenți, printre care Dl. Herbert Samuel, așa cum informează Daily Journal din Aberdeen (Scoția), care remarcă:

„Au așteptat 2000 ani și își permit să aștepte probabil încă doi ani. Adesea întârzierea a fost un precedent pentru dezamăgire, dar s-a simțit sigur că nu așa va fi situația și pentru ei acum.”

Așa cum ne indică interesul mondial în materie, preluăm următoarele paragrafe dintr-un articol publicat de Evening News din Sydney (N.S.W.):

„La sediul internațional al Organizației Sioniste în str. Great Russel, Londra, planurile înaintază cu rapiditate pentru stabilirea miilor de evrei în Palestina. Este o zarvă plăcută în birourile unde se perfectează planurile și bărbații și femeii merg cu fețele luminate și cu vocile pline de entuziasm deoarece se întorceau acasă.”

„Pasul inițial va fi stabilirea universității în Ierusalim. Nucleele universității sunt deja la îndemână în diverse centre medicale în Palestina. Învățații evrei sunt implicați în cercetare în Ierusalim și în istoria evreiască. Există și o organizație considerabilă în Rusia care are o lucrare specială de traducere a clasicelor din toate limbile în ebraică. Această organizație va fi transferată *on bloc* în noua universitate, ceea ce la început va pune bazele Universității de Presă Evreiești.”

PETRU SCRIE DESPRE STILUL DE VIAȚĂ CREȘTIN

29 februarie – 1 PETRU 2: 1-5, 11, 12, 19-25

OAMENI ANUME PENTRU UN SCOP ANUME – O NOUĂ GENERAȚIE, CU O SCHIMBARE A NATURII DE LA UMAN LA SPIRIT – CUM ESTE INTRODUSĂ ACEASTĂ SCHIMBARE – POLITICA LOR NAȚIONALĂ – ARMATA LOR CARE STĂ ȘI AȘTEAPTĂ – APROVIZIONAREA CU HRANĂ – UNELE DINTRE CARACTERISTICILE LOR APARTE – UN TEMPLU SFÂNT AL LUI DUMNEZEU.

„Cine zice că rămâne în el trebuie să urmeze calea pe care a urmat-o și Isus.” – 1 Ioan 2:6

În timpul epocii evangheliei, a cărei lucrare acum se apropie de sfârșit, Domnul a pregătit o clasă anume de oameni pentru un scop precis, foarte glorios. Scopul este nici mai mult nici mai puțin decât domnirea împreună cu Cristos timp de o mie de ani, prin care nu doar familiile de pe pământ vor fi binecuvântate, ci și îngerii vor fi aduși la judecata cea dreaptă și răsplată și lucrurile din ceruri și de pe pământ vor fi aduse în armonie perfectă cu voința divină și în conformitate cu aceasta. De atunci pacea universală și bucuria și slava vor fi din abundență pentru gloria lui Dumnezeu.

Acești oameni aleși sunt un nou popor ales. Ei au fost aleși prima dată dintre oameni, „prin sfințirea spiritului și credinței în adevăr.” Sau, cu alte cuvinte, au crezut în mesajul de salvare prin Cristos, Mântuitorul și au acceptat cu recunoștință aceasta și au dorit cu cinste să fie în armonie perfectă cu voința divină și de aceea s-au dat în întregime lui Dumnezeu, au fost aleși de Iehova să fie poporul său ales.

Ceea ce face ca acești oameni să fie speciali comparativ cu toți ceilalți este o schimbare radicală – o schimbare de natură de la uman la spiritual. (2 Petru 1:4) Această schimbare de natură a fost adusă prin puterea adevărului, care duce la cei care au exercitat cu dreptate această putere prin consacrare completă a inimii și a vieții voinței și în slujba lui Dumnezeu, chiar până la moarte. Această schimbare a naturii a început totuși în viața prezentă și constă doar din schimbarea percepției și o schimbare a caracterului și a acțiunii în armonie cu noile speranțe, scopuri și aspirații generate de „promisiunile foarte mari și prețioase” ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu e de mirare că oamenii care au acționat în consecință cu aceste speranțe și scopuri trebuie să fie speciali, diferiți față de restul lumii, în lume dar nu aparținând ei.

O PREOȚIE ÎMPĂRĂTEASCĂ

Ei sunt într-adevăr un nou popor, adică, o nouă națiune, de natură nobilă, diferiți și separați față de neamul omenesc, deși ca noi ființe ei sunt de abia născuți și se dezvoltă ca embrioni, dezvoltarea completă sau nașterea fiind datorată învierii. Într-adevăr acest adevăr este minunat. „Voi [fraților] sunteți o generație aleasă.” – o nouă ordine a ființelor, alese de Dumnezeu ca moștenitori ai favorurilor sale speciale. Și nu doar atât, spune apostolul, dar „voi sunteți o preoție împărătească”, un popor care va fi investit cu autoritate și cu puterea de a sta între Dumnezeu și omenirea căzută pentru a ridica omenirea din degradare și pentru a-i readuce în grațiile divine. Acest popor este într-adevăr o preoție împărătească, a cărei putere și glorie va apărea la momentul potrivit, spre slava lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ.

Dar, spune mai departe apostolul, ei sunt „o națiune sfântă”. În ce sens tot fi numiți acești oameni o națiune? O națiune reprezintă o mulțime de oameni reuniți sub o formă de guvernământ și având interese comune și legați de obligații și consens comun, fie exprimat sau implicat, pentru a conserva aceste interese. Acești oameni, cu adevărat, această națiune, sunt poporul lui Dumnezeu sub Isus Cristos, Împăratul lor, și interesul lor este unul singur. Adică interesul adevărului referitor la stabilirea împărăției lui Cristos pe tot pământul. Dar obiectul său, spre deosebire de cel al tuturor celorlalte puteri ambițioase, nu este glorificarea egoismului, ci ridicarea umilinței și a dreptății și stabilirea păcii și fericirii universale. Chiar și cetățenii loiali ai acestei națiuni sunt interesați profund de politica sa și sunt gata să ia sabia în apărarea sa în orice moment. Ne aducem aminte totuși, că armele războiului nostru nu sunt carnale, ci cele sunt mărețe, prin Dumnezeu, pentru a dărma fortărețe. Sabia noastră este „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu,” și un exercițiu zilnic și nerăbdare de a-l folosi, ceea ce ne face soldați destoinici.

Atunci, toți membrii acestei „națiuni alese” și a „preoției împărătești”, acest „popor sfânt”, acești „oameni deosebiți” trebuie să caute din ce în ce mai mult – prin grijă, prin credință și prin sfințenie – să se separe de spiritul lumii, să se predea influențelor de transformare ale spiritului lui Dumnezeu, disciplinei și să se străduiască să folosească sabia spiritului, ca ei să poată „arăta slava celui care i-a chemat din întuneric în această lumină minunată.”

„COPII ÎN CRISTOS”

Acești oameni speciali sunt asemenea apostolilor, la începutul vieții lor în credință, ca bebeluși. Este posibil ca ei să fie totuși oameni maturi ca vârstă, dar sunt bebeluși care încep o nouă viață. Și apostolul îi sfătuiește, ca nou-născuți, să dorească cu sinceritate și să caute laptele sincer al Cuvântului lui Dumnezeu – adevărurile simple, doctrinele fundamentale. Acestea sunt afirmațiile clare și adevărate din Scripturi, (1) perfecțiunea inițială și gloria umanității, creată după imaginea lui Dumnezeu; (2) căderea lui Adam și a neamului reprezentat de el la judecată; (3) pedeapsa cu moartea; (4) salvarea lui Adam, și, de aceea, a neamului reprezentat de el, prin plata unui preț echivalent – sacrificiul „omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toți; (5) salvarea efectivă a neamului omenesc condamnat la momentul potrivit al lui Dumnezeu și la comanda sa. - Geneza 1 : 27, 31 ; 3 : 1-6, 17-19; Romani 6:23; 1 Corinteni 15:21,22; 1 Timotei 2:5,6; Faptele Apostolilor 3: 19-21.

Aceia care în credința simplă acceptă aceste adevăruri și care lasă deoparte toată răutatea, toată vinovăția, ipocrizia, invidia și nu vorbesc de rău, se străduiesc să trăiască astfel încât să fie vrednici de salvare, considerând că acesta este singurul mod rezonabil de a se devota astfel în serviciul lui Dumnezeu, sunt acceptați de el ca fii și moștenitori, sau fii spirituali. În ochii lui Isus Cristos sunt prețioși într-adevăr acești micuți. Referindu-se la ei i-a spus Domnul nostru lui Petru: „Hrănește-mi mieii” și din nou el a avertizat asupra falșilor învățători, spunând: „Orice ar prinde în capcană unul dintre cei mai mici care cred în mine, va fi mai bine pentru el decât piatra care îi atârână de gât și cu care este înecat în adâncul mării.” (Ioan 21:15, Matei 18:6, Diaglott) Din nou, cu imaginea unui păstor grijuliu care are grijă de un miel slab și rătăcit, El ne arată grija pentru acești bebeluși ai familiei, spunând: Acești micuți nu trebuie să nesocotească voința Tatălui vostru care este în ceruri.” – Matei 18:14.

CREȘTEREA DEPINDE DE HRANA PURĂ

Dar în timp ce acești bebeluși în Cristos, datorită slăbiciunii și lipsei lor de experiență, primesc grijă specială și pentru că ei sunt atât de mult iubiți de Domnul, și pentru că li se poruncește spiritului lor umil și pregătit pentru învățătură, Domnul nu vrea ca ei să rămână mereu bebeluși. El le poruncește să bea din laptele Cuvântului ca ei să crească, să treacă de copilărie și să ajungă la maturitatea vieții spirituale. „Ca noi să nu mai fim copii, clătinați și purtați de colo până colo cu fiecare vânt al doctrinei.” (Efeseni 4:14) În experiența oricărui copil sănătos, în creștere al lui Dumnezeu trebuie să vină o perioadă când acesta trebuie să poată să lase primele principii ale învățurii lui Cristos, principiile de bază, să le aibă bine întipărite în minte și de aceea, să nu aibă nevoie să le caute prea adânc în suflet și apoi să le învețe din nou, ci să meargă spre perfecțiune în grație și în cunoașterea adevărului. – Evrei 6 : 1-3.

Apostolul Pavel a reproșat unora în timpul său deoarece nu voiau să crească, spunând: „Atât de mult timp a trecut, încât ar fi trebuit să fiți învățători, și totuși aveți din nou nevoie ca cineva să vă învețe cele mai elementare principii ale cuvintelor lui Dumnezeu, și aveți nevoie din nou de lapte, nu de hrană solidă, pentru că cel care este obișnuit [doar] cu lapte, este lipsit de experiență, în cuvântul dreptății, pentru că este un bebeluș. (Evrei 5 : 12-14) Nu putem trăi doar cu lapte, „ci prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4) Unele dintre aceste cuvinte sunt simple adevăruri, cele despre care am discutat mai sus, laptele. Altele sunt adevăruri profunde, hrana solidă a celor care, îngrijiți cu lapte pur, au crescut și au ajuns la o rezistență considerabilă și la o tărie a caracterului ca a lui Cristos. Această „hrană solidă”, spune apostolul, este pentru adulți, care posedă capacitățile care sunt folosite în general pentru a discerne răul de bine. El îi avertizează și asupra rezultatelor groaznice pe care le poate avea asupra lor faptul că se îndepărtează. – Evrei 6 : 4-6.

Dacă pruncii în Cristos sunt hrăniți cu lapte amestecat, un amestec confuz de adevăr și greșeală concentrând doctrinele fundamentale menționate mai sus, ei vor fi bolnavi și vor muri, dacă această dietă nu este eliminată degrabă și nu se caută laptele pur și sincer și nu se folosește. Vorbind în general, niciodată un prunc în Cristos nu va avea destulă grijă să caute laptele pur al Cuvântului lui Dumnezeu și mulți dintre adulți sunt prea dezinteresați să le pună la dispoziție laptele acesta. Cei care sunt adevărații micuți ai lui Dumnezeu trebuie să își aducă aminte de sfatul apostolului să dorească și să caute doar laptele pur al Cuvântului, și să se lipsească fără nici o remușcare de restul. Niciuna dintre părerile teologice nu vor fi sincere comparativ cu doctrinele fondatoare menționate mai sus, așa cum sunt specificate clar în Scripturi, ci vor încerca să prevină și să le schimbe, și să le facă invalide, ceea ce înseamnă că ele nu sunt o dietă pură pentru copiii lui Dumnezeu.

UN TEMPLU SFÂNT AL LUI DUMNEZEU

Apostolul apoi ne arată (1 Petru 2 : 4-9) acești copii consacrați și credincioși ai lui Dumnezeu au privilegiul de a deveni membri ai unei mari case spirituale în care Isus Cristos este conducătorul. Forma construcției la care se face referire este aceea a unei piramide, și probabil a fost sugerată de cuvintele profetului Isaia (28:16), din care el citează o parte, spunând: „Iată, pun la Sion piatra principală de temelie, aleasă, prețioasă ... aceeași piatră devine piatra unghiulară, o piatră de încercare și o piatră a rușinii, chiar și pentru cei care se poticnesc de Cuvânt, fiind nesupuși”.

Marea lucrare de pregătire a acestor pietre vii pentru locul lor în cadrul acestei construcții a lui Dumnezeu este încă în plină desfășurare, deși este aproape finalizată. Aceasta este partea dureroasă a lucrării pentru fiecare dintre aceste pietre. Loviturile de ciocan și de daltă, disciplina dură a experienței, nu sunt de dorit decât pentru efecte, fructele pline de pace ale dreptății. Și dacă am avea rezultate, trebuie să ne lăsăm în liniște în voia procesului și să avem grijă ca acțiuni nedorite din partea noastră să nu intervină în timpul lucrării, pentru că o asemenea intervenție, mai devreme sau mai târziu, iar da posibilitatea Constructorului să ne abandoneze și să ne înlocuiască cu

o altă piatră mult mai pliabilă și mult mai maleabilă, pentru că timpul este scurt și ceea ce este de făcut trebuie făcut repede.

Dumnezeu vorbește insistent despre supunere și loialitate plină de dragoste din partea copiilor săi. A fost nevoie doar de puțină nesupunere din partea lui Adam care a costat pe cei care i-au urmat atât de mult și care va aduce efecte similare tuturor aceluia care, după ce au scăpat de condamnarea la moarte prin credința în Cristos, Mântuitorul, refuză după aceea să stea în fața lui Dumnezeu în haina dreptății lui Cristos, și preferă să apară cu propriile haine. Aceștia sunt meniți să se poticnească. Dar binecuvântați sunt cei supuși, pentru că ei vor rezista. „Domnul știe că ei sunt ai Lui”.

IOAN SCRIE DESPRE DRAGOSTEA CREȘTINĂ

7 MARTIE – IOAN 4:7-21

RELAȚIA DINTRE DRAGOSTE ȘI AUTORUL EI – CUM SE MANIFESTĂ DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU FAȚĂ DE NOI – ESTE NEVOIE IMPERIOS SĂ FACEM AȘA CUM FACE IEHOVA – RĂBDĂM ÎMPREUNĂ CU EL, IAR EL RABDĂ ÎMPREUNĂ CU NOI – SUCCESUL ESTE POSIBIL DOAR PRIN SPIRITUL SFÂNT

„Dragii mei, dacă Dumnezeu ne-a iubit și noi avem datoria de a ne iubi unii pe alții – 1 Ioan 4:11

Dragostea, cel mai mare atribut al lumii, are legătură cu toate lucrurile din univers. Ne vom referi pe scurt la unele dintre aceste relații în acest capitol, prin apostolul Ioan. Caracterul perfect al dragostei nu operează independent de alte atribute, ci cooperează cu ele prin înțelepciune și justiție. Nu se poate ca cineva să fie complet lipsit de dragoste, pentru dreptate este nevoie ca noi să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Și tot așa, înțelepciune fără dragoste, este o simplă coajă uscată. Aceasta este înțelepciunea lumii, care a înnebunit în fața lui Dumnezeu.

„Dragii mei, trebuie să ne iubim unii pe alții, pentru dragostea este de la Dumnezeu, și fiecare care iubește, este născut de Dumnezeu și Dumnezeu îl știe.”

Marele obiect de studiu al școlii noastre creștine este că noi putem fi făcuți ca și Dumnezeu. (Matei 5 : 48; 1 Petru 1 : 16) Dar nu suntem transformați peste noapte din caractere neechilibrate în ființe care să reflecte toată frumusețea dreptății lui Iehova. Transformarea este treptată, astfel că fiecare pas spre schimbare poate fi considerat și fiecare credincios individual poate coopera.

DUMNEZEU, AUTORUL IUBIRII

Prima etapă este dezvoltarea dispoziției lui Iehova și a fiului Său, Isus Cristos. Este o considerare elementară a acestei dispoziții, sau a spiritului, care ne atrage către Dumnezeu și care ne face să ne consacram Lui în totul. La această dispoziție care îl pune în mișcare sau care îl face pe Iehova să aibă de-a face cu ființele imperfecte sau blestimate datorită păcatului este Scripturile se referă prin cuvântul *iubire*.

Toată iubirea care există în univers vine de la Dumnezeu. Toată iubirea din lume vine de la El în sensul că el a plantat-o în copilul său uman perfect, Adam, iar Adam a dat o parte din această iubire posterității. Unele părți ale acestei iubiri, sau atitudinea conștientă către fiecare ființă, a existat în noi când am venit la Domnul. Prin percepțiile sale și prin exemplul propriului său plan de salvare și în special prin Fiul Său iubit Isus, suntem încurajați să dezvoltăm acest motiv atât de bun și această dispoziție generoasă către toți.

Prin operarea Cuvântului lui Dumnezeu în noi și prin lecțiile pe care le-am învățat prin experiența extinsă putem ajunge să avem o mică înțelepciune și un simț al dreptății ascuțit, dar datorită imperfecțiunii cărnii, creșterea noastră în această direcție nu este posibil să fie așa de mare pentru a ieși în evidență. Dar când vine vorba de dragoste, nu putem avea mai mult decât dorințe de

bine pentru frații noștri într-un fel limitat, pentru lume în general, și chiar pentru dușmanii noștri, totuși, înseamnă că facem bine tuturor oamenilor când avem ocazia (Galateni 6 : 10), dar motivul trebuie să existe mai întâi, adică întotdeauna există posibilitatea.

De aceea, există toate motivele ca noi să ne iubim unul pe celălalt. Dacă Dumnezeu în ochii căruia toate lucrurile sunt făcute să existe (Evrei 4 : 13) poate vedea un motiv pentru a iubi fiecare dintre adepții credincioși ai lui Cristos, atunci cu siguranță există motive serioase ca noi cei care suntem imperfecti trebuie să îi iubim pe cei asupra cărora Dumnezeu și-a pogorât favorurile prin Isus Cristos.

IUBIREA CA O RAZĂ DE SOARE

Nu există doar acest motiv, ci mai există unul – iubirea este în beneficiul și îl răsplătește pe cel care iubește. Este ca o rază de soare în inimă. Aceasta încălzește, extinde și face să crească toți mugurii buni ale fructelor spiritului sfânt. Iubirea este Dumnezeu, de aceea noi trebuie să iubim și să exersăm această trăsătură dumnezeiască. De fapt, nimeni nu iubește această modalitate de excepție decât cei care au fost născuți de Dumnezeu.

Această iubire nu este egoistă, de felul lacom al lumii, nici nu este măcar de felul nobil de a da și a primi, așa cum întâlnim în lume. Este o dragoste care radiază bunătate și binecuvântare și caută doar ocazii de a-și arăta răsplata. În măsura în care iubim, îl cunoaștem pe Dumnezeu, pentru că noi simțim această măsură tot așa cum o simte și El. Ajungem să apreciem motivele sale, astfel încât, dacă am avea puterea Sa, poziția și autoritatea, am face tot așa cum face și El.

„Cel care nu iubește, nu îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.”

Ultima parte a acestui verset este unul dintre cele mai citate texte din Biblie, și totuși este adesea citat pentru a susține teorii eronate. Oamenii de știință creștini folosesc acest text liber în încercarea de a dovedi că nu există nici un Dumnezeu personal, că Dumnezeu este pur și simplu un principiu. Ei duc acest raționament mai departe și spun că deoarece Dumnezeu este doar un principiu, este o prostie să te rogi la el. Dacă cineva are o problemă dificilă la matematică, atunci acea persoană nu se roagă la un principiu matematic, ci apelează la ajutor de specialitate. Astfel, oamenii de știință nu se roagă la Dumnezeu, ci apelează la un vindecător „competent” – și cam aici se reduce ajutorul.

DRAGOSTEA ESTE O CARACTERISTICĂ APARTE

Pentru cititorul corect, acest înțeles este aparent. Dragostea este atributul remarcabil al caracterului Tatălui în felul în care reacționează față de biserică în epoca evanghelică și în prevederile pe care El le-a făcut pentru binecuvântarea oamenilor. El este expresia vie a dragostei, și este unic, deoarece El este singurul de acest fel care există. La momentul potrivit, când omul va fi readus la imaginea lui Dumnezeu, și el va fi expresia vie a dragostei, deși cu o sferă mult mai limitată de activitate decât cea a Tatălui ceresc.

„Astfel se manifestă dragostea lui Dumnezeu față de noi, acest Dumnezeu l-a trimis pe singurul său Fiu născut în lume care noi să putem avea viață prin el.”

Tatăl ne-a iubit pe noi și această dragoste l-a făcut să facă ceva pentru noi, chiar dacă acest lucru a adus cu sine sacrificiul celei mai dragi comori din inima sa. Ceea ce trebuia să facem noi în primul rând, ceea ce este necesar a fi făcut înainte ca alte binecuvântări să se poată abate asupra noastră este să ne răscumpărăm sau să ne eliberăm de pedeapsa cu moartea sub care suntem născuți. Atâta vreme cât această sentință apasă asupra noastră, nimic nu mai putea fi făcut pentru noi, pentru că dragostea înseamnă mult, dar ea nu este totul. Dragostea îndeamnă, dar dreptatea îndreaptă și consolidează toate faptele perfecte ale lui Dumnezeu.

Cât de simplu și de scurt este spusă aici povestea răscumpărării! Motivul, faptele și beneficiile planului salvării sunt povestite în doar câteva cuvinte simple. Să îi lăsăm pe cei înțelepți din lume să râdă de planul gândit pentru propria lor binecuvântare și fericire. „Cel care nu iubește, nu îl cunoaște pe Dumnezeu.” Neexistând nici un răspuns în ființa lor, nu pot înțelege ce simte

Dumnezeu față de ei și față de noi. La momentul potrivit, ei vor fi încurcați și rușinați de părerile lor de astăzi.

ESTE NEVOIE DE SALVATOR

Fără salvatorul ce ne-a fost dat, planurile noastre pentru viață sau binecuvântare pe orice plan nu ar avea sorți de izbândă. Atunci când nu a mai existat sentimentul de milă și nici un alt braț pentru a salva brațul lui, Dumnezeu a adus salvarea. Domnul, Expresia perfectă a dorinței și scopului lui Iehova, a lăsat palatele de fildeș ale slavei, unde El deținea puterea, poziția și șansele. A venit pe pământ și a ajuns ființă umană prin procesul de concepere, concepție, dezvoltare și naștere. El ajuns să aibă înțelepciune și măreție până la vârsta de treizeci de ani. Iată, fiind fără păcat și perfect, el s-a dat pe sine drept răscumpărare, un preț corespondent, care să substituie pentru tot neamul lui Adam. (1 Timotei 2 : 5, 6) Au fost condamnați printr-un singur om, de aceea au putut fi salvați doar printr-un sigur om. – Corinteni 15 : 22.

Isus și-a jertfit viața sa umană perfectă pentru a plăti prețul de compensare pentru păcatul lui Adam și deoarece am primit condamnarea prin acel păcat (Romani 5 : 18) putem primi libertatea față de această condamnare prin supunere completă față de Isus (Romani 5 : 19) Condamnarea a adus moartea (Romani 6 : 23); libertatea față de această condamnare aduce viața. Această viață au avut-o în timpul epocii evanghelice aceia care au avut credință să se dedice complet planurilor Domnului. Pentru restul oamenilor, aceasta va fi pusă la dispoziție în timpul domniei mesianice, pentru că, trebuie să ne aducem aminte, „El este ispășirea păcatelor noastre, și doar pentru ale noastre, ci pentru păcatele întregii lumi”. – 1 Ioan 2:2.

„Aceasta este iubirea, nu că noi îl iubim pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi, și l-a trimis pe Fiul Său pentru a ne ispăși păcatele.”

Apostolul vrea ca noi să înțelegem că dragostea noastră nu este altceva decât o copie a iubirii lui Dumnezeu, și dacă este o copie, atunci aceasta nu este vrednică de a fi menționată ca un standard. Cea mai înaltă manifestare a iubirii lipsită de egoism este văzută în planul lui Dumnezeu unde dragostea sa a făcut ca înțelepciunea Sa să gândească un plan în dreptatea Sa ca aceasta să nu fie încălcată și puterea sa în același timp să poată aduce salvarea unui neam vândut păcatului. Nimic altceva decât bunăvoință pură nu ar fi putut iniția o astfel de acțiune, pentru că ar fi fost mult mai ușor pentru Atotputernic să facă un nou neam.

UN SEMN AL VOINȚEI LUI DUMNEZEU

„Dragii mei, dacă Dumnezeu ne-a iubit pe noi, atunci și noi trebuie să ne iubim unul pe celălalt.”

Concluzia este marcantă. Copilul lui Dumnezeu, care, nu la alegerea sa sau pentru că așa a vrut, a fost de acord să considere voința lui Iehova ca pe a sa, este nerăbdător să vadă toate îndrumările grației divine care îl vor îndrepta spre o înțelegere mult mai clară a acelei voințe. Dacă vedem în Cuvântul lui Dumnezeu că el urăște răul, atunci și noi urâm răul, pentru că suntem siguri că judecata Sa este fără cusur și că ne putem baza pe ceea ce gândește El. Pe de altă parte, dacă vedem că dragostea sa se îndreaptă spre o anume clasă de oameni, oricât de disprețuiți și umili ar putea fi în ochii lumii, dragostea noastră se îndreaptă spre acea clasă deoarece avem credința că Tatăl ceresc nu ar iubi ceea ce nu este vrednic de a fi iubit de El. Orice altă atitudine decât aceasta ar fi periculoasă pentru noua ființă, pentru că aceasta ar pune judecata noastră înaintea celei a lui Dumnezeu. Atunci am spune în mod evident că ne gândim că Domnul este prea naiv, că El a permis să fie păcălit de acești săraci de la marginea societății, dar că *noi* nu avem nici o intenție să fim păcăliți așa. Am cunoscut multe cazuri de acest fel, etc. etc.

„Nici un om nu l-a văzut pe Dumnezeu niciodată, dacă ne iubim unul pe celălalt, Dumnezeu sălășluiește în noi, iar dragostea Sa este perfecționată prin noi, astfel știm că noi sălășluim în El și El în noi, deoarece el ne-a dat spiritul său.”

Chiar și în starea sa perfectă, omul nu este astfel construit încât să poată vedea gloria lui Dumnezeu și să trăiască. El poate învăța despre El prim mesaje, prin cuvintele sale, și prin felul în

care tratează ființele individuale. Există chiar manifestări imperfecte ale caracterului lui Dumnezeu în om, care odinioară a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. La noile ființe în Cristos, manifestările caracterului lui Iehova le vedem mult mai marcant, dar în viața și caracterul Domnului nostru, Isus putem vedea cea mai completă delimitare a lui Iehova, atât cât ne este permis cât suntem doar ființe din carne și oase. – Ioan 14 : 7.

„DUMNEZEU SĂLĂȘLUIEȘTE ÎN NOI”

Dacă ne iubim unul pe celălalt și în măsura în care ne iubim unul pe celălalt, suntem mânați de același motiv care este atât de plăcut Tatălui, astfel și în această măsură Dumnezeu sălășluiește în noi. Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu este o persoană care sălășluiește în interiorul nostru, că suntem obsedați, ca să zicem așa, ci că principiile divine care îl fac pe El Dumnezeul care este funcționează și în noi. Dumnezeu Iehova este cu siguranță o persoană, dar acea persoană nu este împrăștiată haotic prin tot universul, așa cum panteismul ar vrea să ne facă să credem.

Versiunea revizuită spune că „dragostea sa este perfecționată în noi” dacă noi ne iubim unul pe celălalt. Cuvânt cu cuvânt, textul în limba greacă spune: „Dragostea sa, fiind perfecționată, este în noi”. Ambele gânduri sunt bune și edificatoare. Dragostea Sa s-a manifestat în cel mai înalt grad când l-a trimis pe Fiul Său să moară ca Mântuitor al omului, este în noi dacă gândim la fel ca și Isus Cristos, dacă suntem dispuși să ne punem viețile în slujba fraților săi și pentru beneficiul lumii. Dacă noi iubim pe frații Domnului pentru aceleași motive pentru care el i-a iubit, deoarece Iehova îi iubește și deoarece ei au nevoie de El, și nu datorită unor podoabe la modă sau volănașe, podoabe sau modul de a se comporta, atunci același tip de dragoste care ne-a fost indicat de El ca fiind perfect este în noi, totuși la noi se regăsește mult mai puțin din această dragoste.

Suntem asigurați de unitatea scopului care există între noi și Tatăl nostru ceresc prin faptul că El ne-a dat nouă spiritul Său. El ne-a uns pe noi, iar această ungere sălășluiește în noi și spiritul Său este martorul spiritului nostru că noi suntem fii Săi. Îi știm spiritul, sau puterea sfântă, care operează în noi, de când noi suntem ai săi putem să ne subjugăm trupurile pentru a duce la îndeplinire scopurile vrednice de laudă, astfel cum nu am fi putut să facem doar cu puterea noastră. Spiritul sfânt al lui Dumnezeu operează în noi și pentru a arăta idealurile și credința care ne-a guvernat odată. Doar puterea umană nu ar fi putut face acest lucru.

MĂRTURIA

„Și noi am văzut și suntem martori că Tatăl a trimis pe Fiul Său să fie Mântuitorul lumii. Absolut oricine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu sălășluiește în el și el în Dumnezeu.”

Apostolul a văzut și a mărturisit într-un fel foarte personal, așa cum au făcut toți apostolii, dar aceia dintre noi care nu l-au văzut pe Isus în carne și oase, au văzut poziția sa în cadrul planului divin și importanța acestei lucrări în ducerea la îndeplinire a planului. Deși nu am văzut Cuvântul viu în persoană, am văzut Cuvântul tipărit, referitor la care mărturisim către toți cei care au urechi să audă.

Acela care crede cu adevărat că Isus este Fiul lui Dumnezeu nu va avea nici o greutate în a-și mărturisi credința, deși această mărturisire îi va aduce batjocura lumii. Felul în care își mărturisește credința nu sunt doar simple cuvinte, care să fie repetate ca papagalul, ci expunând deschis faptele – adică Isus este fiul divin. Oricine face acest lucru, se lasă complet în voia planurilor divine și în cadrul unei perioade acceptabile de timp va fi primit în familia divină, pentru că l-a apropiat pe Dumnezeu prin credința în lucrarea meritorie a lui Isus. Iehova îl acceptă ca sacrificat comun împreună cu Cristos și pentru el începe o nouă viață pentru a evalua noua și glorioasă existență a ordinii de sus. Relația tată – fiu este astfel stabilită. Puterea divină energizantă lucrează și va lucra prin el, iar el sălășluiește în planurile lui Dumnezeu pentru binecuvântarea lui și pentru realizarea tuturor planurilor lui Iehova în și prin el.

DRAGOSTEA DOVEDITĂ ȘI ÎN CARE SE CREDE

„Și toți știm și am crezut în dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi. Dumnezeu este dragoste, și cel care sălășluiește în dragoste, sălășluiește în Dumnezeu, iar Dumnezeu sălășluiește în el”.

Dacă aceste cuvinte ar fi venit de la o persoană lipsită de experiență, nu ar fi avut prea mare importanță, dar toată viața apostolului susține aceste cuvinte simple. Era un băiețel când a ajuns la malurile Galieei cu Stăpânul și Prietenul său, sau când s-a lovit de îmbulzeala de la porțile orașului lui David, este sigur că el a avut acea combinație rară de dragoste și loialitate care l-au făcut să fie atât de drag în ochii Domnului. Acum apostolul este un om bătrân, el a fost ultimul dintre cei doisprezece, și multe vicisitudini a avut de îndurat când a ajuns în pustiul din Insula Patmos. Drumul de la Pentecost la Patmos a fost presărat cu mulți spini și bariere de piatră, când judecăm situația după confortul uman. Dar dragostea și loialitatea sa au crescut odată cu trecerea anilor, până când nici unul dintre cei doisprezece apostoli nu era mai loial sau mai blând decât el.

Dacă nu ar fi știut că Dumnezeu îl iubește, dacă nu ar fi crezut în sensul cel mai complet, nu ar fi putut să treacă niciodată prin ceea ce a trecut pentru a mărturisi pe Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Și cum de știa că Dumnezeu îl iubește? Stăpânul său i-a spus doar atât: „Tatăl însuși te iubește” – Ioan 16 : 27.

Dumnezeu este iubire, deși iubirea nu este Dumnezeu în sensul propriu al cuvântului. Greșeala lui Adam a fost că a manifestat dragoste față de zeul său și astfel l-a înlocuit pe Iehova din poziția pe care doar El trebuia să o ocupe. Acela care sălășluiește în razele de soare ale iubirii divine, sălășluiește în Dumnezeu, are un loc în planul său, iar dacă el va continua să exprime același tip de dragoste pe care Dumnezeu a avut-o pentru oamenii săi, atunci caracterul lui Dumnezeu, spiritul lui Dumnezeu, sălășluiește în el.

RĂSPÂNDITORUL DE RAZE DE SOARE

„Prin aceasta dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem încredere deplină în ziua judecății, pentru că așa cum este el, așa suntem și noi în lumea aceasta.”

Dacă stăruim în dragoste și astfel ne arătăm preferința pentru caracterul lui Iehova, uitând de al nostru, putem avea încredere în ziua deciziei finale a destinului nostru, pentru că știm că Tatăl va aproba propriu său caracter, fie în sine sau în noi. Cu cât avem mai mult din acesta, cu atât mai mult el ne va aproba.

Așa cum Iehova este expresia vie a dragostei în relația sa cu lumea, tot așa și de la noi se așteaptă să trăim ca întruchipare a iubirii în relația noastră cu lumea. Lumea poate fi pervertită de orbire, și să nu vadă dragostea providenței lui Dumnezeu asupra lor. Vălul ignoranței, al superstițiilor și lacrimile obturează în mințile celor mai mulți oameni frumusețea adevărată a caracterului lui Dumnezeu și al scopului său. Și dacă el și scopurile sale nu sunt cunoscute, sau, dacă sunt cunoscute în parte, atunci ajung să nu mai fie importante pentru oameni, noi, cu posibilitățile noastre de gândire vrednice de milă și numeroasele imperfecțiuni ale cărnii nu ne putem aștepta să nu fim subapreciați.

„În dragoste nu există frică, dragostea perfectă a alungat toată frica, deoarece frica aduce chinul, iar cel care se teme nu este perfect în dragoste.”

Aici ni se arată o parte negativă a dragostei. Există ceva ce ea nu poate să producă, și anume frica. Spaimă ar fi probabil cuvântul mult mai potrivit aici, altfel nu există nici o diferență posibilă între frica care te ține ca în lanțuri și respectul copleșitor, la care se face referire de asemenea în Scripturi prin cuvântul frică. O carte de aducere aminte s-a alcătuit pentru cei care „se temeau de Domnul, și care se gândeau la numele lui”, ni se spune. (Maleahi 3:16) Și tot așa, Domnul a auzit o poveste despre frica sa (Evrei 5 : 7) și „secretul Domnului este cu cei care se tem de el.” etc. – Psalm 25:14.

NU EXISTĂ SPAIMĂ ÎN IUBIRE

Unde există dragoste perfectă, nu există nici o spaimă. Spaima ar putea face pe cineva să îi pară rău, poate să îl facă să se schimbe, dar niciodată nu se va consacra cu totul lui Dumnezeu, și fără o consacrare, nu se poate face nimic altceva.

Dacă dragostea este perfectă, cu atât există mai puțină frică. Cele două sunt antagoniste și nu pot sta în aceeași inimă în același timp. Dar pentru o dragoste perfectă nu este necesar să ai un organism perfect, deși pentru a o exprima este necesar să avem o înțelepciune perfectă, dreptate perfectă, putere perfectă, ca și un corp perfect. Dragoste perfectă înseamnă bunăvoință, nepătată și nemurdărită de ranchiună sau răutate, de orice dorință de etalare sau răzbunare pentru răutățile pe care le-a suportat. Dacă avem aceeași dispoziție pe care Dumnezeu a avut-o față de fiecare ființă. Noi sălășluim în El, și dacă noi sălășluim în El care este Atotputernic, nu avem nici un motiv să ne temem, și nici o frică. Iubirea, atunci, ne pune în legătură cu tot ce este necesar pentru bunăstarea noastră. Dacă nu ne vom ruga pentru acest lucru, dacă nu vom respecta cu strictețe și nu vom elimina din inimile noastre tot ce nu este în armonie cu dragostea, bunăvoința și generozitatea.

„Dă viață intenției slabe
Și să fiu ceea ce vreau să fiu
Și să găsesc în tine folosul
Pacea care este mai dragă decât bucuria
Și să ies din mine ca să pot să iubesc
Și să mă împac cu cerul
Până când toate lucrurile dulci și bune
Îmi intră în obișnuință.”

„Noi îl iubim pe el pentru că el ne-a iubit pe noi mai întâi”

Dumnezeu este izvorul dragostei. Aceasta a început cu el. La început, căldura dragostei sale a fost ceea ce a trezit răspunsul vieții în noi. Așa cum căldura soarelui primăvara trezește la viață și hrănește mugurele, chiar dacă este o violă sau o biată păpădie, atunci știm deja de dragostea Tatălui pe care le ne-a arătat-o deja când ne-a dat cea mai dragă comoară a sa, Fiul Său, a făcut apel la inimile noastre și ni le-a mărit, ca el să fie mai mult sau mai puțin nobile potrivite într-un corp.

SĂ IUBIM PE CEI AI LUI DUMNEZEU

„Dacă un om spune, Îl iubesc pe Dumnezeu și îl urăsc pe fratele meu, este un mincinos pentru că acela care nu îl iubește pe fratele său pe care l-a văzut, nu îl poate iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut.”

Iată noul exemplar în carne și oase al noii ființe. Tendința este de a invoca o concepție sentimentală a lui Dumnezeu, care este cu adevărat întruchiparea propriilor noastre dorințe și preferințe, și să spunem că iubim acel fel de Dumnezeu și în același timp să ignorăm pe aceia asupra cărora Domnul și-a revărsat dragostea. Dacă Dumnezeu îi iubește, atunci și noi trebuie să îi iubim.

Acest pasaj nu înseamnă că noi trebuie să îi iubim pe toți oamenii lui Dumnezeu datorită numeroaselor și diverselor lor imperfecțiuni, ci mai degrabă în *ciuda* lor. Trupul lor poate să ne atragă sau nu (este posibil să nu ne atragă), dar noi nu suntem chemați să iubim trupul, nici măcar pe al nostru, ci mai degrabă *imaginea Domnului* în oamenii Domnului. Pentru a vedea imaginea lui Cristos trebuie să avem credință, pentru că noi de fapt vedem doar un fragment pe aici și unul dincolo. Dar prin diverse teste se poate demonstra că este prezent, tot așa cum îi testăm prezența în noi înșine.

Mintea lipsită de experiență constată că este dificil să credem că apa este principalul element din lemnul unui creion. Și totuși apa și cărbunele sunt aproape singurele substanțe care intră în compoziția sa. Se poate demonstra cu ușurință prin foc. Astfel, prezența imaginii lui Cristos nu este nicăieri mai ușor de observat, decât în focul încercării și în testele de credință. Înregistrarea pe care o avem despre credința adepților lui Cristos până în epoca evanghelică devine

o dovadă puternică pentru noi a imaginii lui Cristos în viețile lor. Iubim și admirăm credința și putem vedea repede că dacă ceva din spiritul lui Dumnezeu în organismele lor imperfecte ni se arată așa de frumos, atunci cu siguranță autorul și sursa aceluia spirit este cu mult mai de admirat decât orice copil imperfect al său.

NOUA PORUNCĂ

„Și această poruncă o avem de la el, ca acela care îl iubește pe Dumnezeu să își iubească și fratele.”

Iehova ne-a dat această poruncă prin Fiul Său, care este Conducătorul peste toate lucrurile bisericii care este corpul său. Fiul său a spus: „O nouă poruncă vă dau, Să vă iubiți unul pe celălalt, așa cum eu vă iubesc pe voi”. (Ioan 13:34) Un exemplu perfect ne-a fost dat de Domnul nostru Isus. El s-a dat pe sine fără rezerve pentru binecuvântarea și beneficiul discipolilor săi. El nu doar că i-a pregătit și au făcut multe lucruri utile pentru ei, ci s-a dat *pe sine*, având în inima sa interesul profund pentru bunăstarea lor și a continuat să facă așa, chiar în moarte.

Această poruncă implică sacrificiu. Sunt cererile de bază ale legii divine care spun că trebuie să îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră, cu sufletul, cu mintea și cu tăria și pe aproapele nostru ca pe noi înșine, dar aceste cereri sunt adresate ființelor inteligente. Nimănui nu i se cere să încheie un contract de sacrificiu, dar după ce a încheiat de bună voie un astfel de contract, este dator datoria celui care a semnat contractul să fie credincios. Și acest motiv este acoperit prin porunca sa pe care o avem pentru el. Nu putem să pretindem doar că suntem discipolii Domnului nostru sau învățăcei, dacă nu avem dragoste pentru frații săi, pentru că „prin aceasta toți oamenii vor ști că voi sunteți discipolii mei, dacă voi vă iubiți unul pe celălalt.” – Ioan 13:35.

IOAN PE INSULA PATMOS

14 MARTIE – APOCALIPSA 1:4-18

INTRODUCEREA – ANUNȚAREA VENIRII LUI MESIA ȘI PRIMIREA SA PE PĂMÂNT – PERSECUTAREA LUI IOAN DATORITĂ CREDINȚEI SALE – CELE ȘAPTE BISERICI – MÂNTUITORUL GLORIFICAT – VICTORIA ASUPRA MORȚII

„Isus Cristos este același și ieri, și astăzi, acum și de-a pururi.” – Evrei 13:8

Apocalipsa este o carte de reprezentări simbolice. Adesea, simbolurile nu pot lua forma unei imagini, dar fiecare metaforă are un înțeles real și aceste înțelesuri au un sens.

În unele privințe, primul capitol este în întregime o introducere, dar mult mai specific această afirmație este adevărată pentru primele opt versete. Mesajul în întregime este adresat „celor șapte biserici care sunt în Asia”, adică anumite părți sunt adresate bisericilor individuale, deși tot ce se spune era menit a fi aplicat tuturor bisericilor. Este în general recunoscut că aceste șapte biserici sunt reprezentative pentru toate etapele bisericii în această epocă evanghelică. Dacă am gândi altfel, ar însemna că am acorda mai multă importanță acelor șapte biserici comparativ cu bisericile mici din Asia Mică decât se pare că ar merita și ar implica o ignorare a celorlalte biserici mult mai numeroase și mai influente decât acestea, așa cum sunt, de exemplu, bisericile din Ierusalim, Antioh, Corint, Colose, Filipi, Tesalonica, etc.

La momentul viziunii pe care a avut-o în transă, Ioan era prizonier, exilat în Insula Patmos, colonie de deținuți în acele zile, o insulă aproape de nelocuit, stâncoasă, neroditoare. Astăzi, sunt nu mai puțin de șase mănăstiri și capele pe stâncile sale neprimitoare. Crima pentru care apostolul suferea această pedeapsă era credința în cuvântul Domnului.

Când a avut viziunea, deși era prin anul 96 D.Ch, Sf. Ioan trebuie să fi fost un personaj venerabil de cel puțin nouăzeci de ani. El fusese proscris din societate în sensul propriu al cuvântului, dar se știe că lipsa sa de considerații pentru lumea fusese mai mult inventată prin povești mult mai mari de favoare din partea lui Dumnezeu Tatăl. Revelațiile compensează cu mult persecuțiile pe care le-a suferit.

COMPENSAȚIILE VIETII

Ca și înțelegerea binecuvântată a revelațiilor sale pe care Domnul le-a dat bisericii sale la acest final al epocii evanghelice, compensează cu mult diferitele experiențe pe care providența sa le-a pogorât asupra oamenilor Domnului. Asigurarea sa este că toate lucrurile vor lucra împreună pentru binele acelor care îl iubesc pe Dumnezeu, pentru aceia care sunt chemați conform scopului său. Oricine își pune credința în această promisiune, poate într-adevăr considera toate lucrurile pământești ca refuz comparativ cu excelența cunoașterii lui Isus Cristos, Domnul nostru.

Cel de-al șaptelea verset ne oferă o declarație referitor la cea de-a doua venire a Domnului nostru Isus. Îl imaginează venind pe nori din ceruri. Limbajul amintește de limbajul Domnului asupra aceluiași punct: „Și atunci va apărea semnul Fiului omului în ceruri, și atunci toate semnițele de pe pământ vor plânge, și vor vedea pe Fiul omului venind pe nori din ceruri cu putere și cu mare glorie”. (Matei 24 : 30) Profetul Daniel a prezis cu mult timp înainte același lucru: „Am avut viziuni în noapte, iată, și au venit cu nori din ceruri acela care seamănă cu Fiul omului,” etc. – Daniel 7 : 13.

Nori grei și întunecați de confuzie au plutit deasupra cerurilor ecleziastice, în special de când aproape au convertit lumea și erau aproape să convertească lumea și erau aproape să stabilească Mileniul fără ajutorul lui Cristos – și apoi cel mai sângeros război al întregii istorii a izbucnit! A fost destul să zăpăcească pe oricine nu este obișnuit cu scopurile divine. Dar confuzia deja învăluisese clericimea cu mulți ani înainte de marele război. Soarele, mesajul evangheliei, fusese întunecat de faptul că aceasta a continuat. (Isaia 13 : 10) Mesajul evangheliei, așa cum este cuprins în Biblie a continuat foarte bine în cei o sută de ani de dinainte de marele război, dar înțelesul său simplu și comparativ clar a fost întunecat în mințile oamenilor de combinația biserică-stat, sau teoria stabilirii împărăției lui Cristos prin mijloace politice umane. Efectul final al mării perioade de nefericire va fi să se dovedească că aceasta este ca o „distrugere din partea Atotputernicului”. – Isaia 13 : 6.

EVREII ȘI PĂGÂNII TREBUIE SĂ ÎȘI DEA SEAMA

Încet, încet fiecare om va percepe situația reală, chiar și evreii care l-au străpuns. Toate neamurile de pe pământ vor suferi, vor fi nefericite până la momentul stabilirii împărăției lui Mesia și, de fapt, datorită faptului că împărăția se va stabili, pentru că multe lucruri care acum sunt dragi în inimile oamenilor va fi nevoie să fie luate înaintea unor bucurii mai pure și a unor plăceri mai puțin egoiste pe care Cristos le va da lor.

Domnul apoi s-a identificat clar cu mesajul Apocalipsei, spunând că el este primul și ultimul, „Ființa”, „Trecutul”, „Viitorul”, „Atotcuprinzătorul”. De la învierea sa, Domnul nostru spune despre sine că are toată puterea în ceruri și pe pământ (Matei 28 : 18) și depune mărturie pentru puterea sa scriitorul Bibliei după Evrei, spunând că el „ține toată lucrurile prin cuvântul puterii sale”. – Evrei 1 : 3.

Simplicitatea introducerii apostolului la cea mai minunată carte este demnă de a fi observată. El nu a scris titlul cărții așa cum apare în versiunile noastre obișnuite ale Bibliilor, care spun „Revelația după Sf. Ioan, Divinul”, adică Revelația după Sf. Ioan, Doctor în Divinitate. Din contră, Ioan nu pretinde recunoaștere pentru revelație, nu a fost a sa, ci așa cum el explică clar, a fost revelația de la Domnul nostru Isus Cristos pe care Dumnezeu i-a dat-o lui. Și nici nu a fost dată lui Ioan într-un sens special, ci, așa cum declară și el, a fost dată „servitorilor” lui Dumnezeu și trimisă prin „servitorul său Ioan”.

CLARITATE ȘI ONESTITATE

Această simplitate, pe care o întâlnim la toți apostolii, îi recomandă nouă ca oameni cu minți umile, ca fiind chiar tipul special de oameni ce trebuie să ne așteptăm ca Domnul să folosească ca servitori speciali și mesageri pentru poporul său. Această claritate și lipsă de fast este în contrast revoltător cu înfumurarea celor multora dintre cei care pretind că sunt elevii și servitorii lor adepți și care adesea sunt încântați de titluri precum Reverend, Reverend Drept, Reverend Suprem, Sfinția sa, Doctor în Divinitate și altele. În măsura în care spiritul lumii este prins de spiritul lui Cristos și în măsura în care oamenii Domnului sunt de neoprit în căutarea și găsirea „vechilor căi” (Ieremia 6 : 16), astfel aceste titluri umane care par atât de mult a fi din lume și din Babilon ajung să fie în van, neadecvate și înșelătoare.

În loc să adauge titluri pompoase și zgomotoase numelui său, cum ar fi Episcop, Supraveghetor al Bisericilor din Asia Mică, Ioan ni se prezintă ca „fratele vostru”, ca însoțitor al tuturor sfinților în nefericire, și în împărăție și în îndurarea fără cârtire a suferințelor pentru Isus Cristos. El a împărțit cu Cristos, ca membru al corpului său nefericirea, îndurarea și speranța că va fi un viitor membru comun în împărăția sa și în toate acestea, el a fost fratele tuturor discipolilor adepți, care au împărțit aceleași suferințe și probabil aceeași glorie în viitor o vor împărți.

În general se înțelege că Ioan fusese deja foarte grav persecutat, totuși cu o remarcabilă modestie, el trece mai departe nu doar serviciul său anterior în slujba adevărului, care i-a adus această persecuție, dar trece și peste persecuția în sine, care nu însemna decât că el a ajuns pe Insula Patmos din cauza fidelității sale pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că mărturisea că Isus este Cristos.

„NU TE DERANJA DE LUCRURILE MARI”

Claritatea, faptul că nu sunt fastuoși este așa de evident în scrierile tuturor apostolilor, ceea ce îi recomandă și cuvintele lor ne atrag atenția și le marchează ca nefiind în slujba gratificării vanității sau pentru a căuta o răsplată pe pământ de orice fel, ci pur și simplu ca servitori ai lui Dumnezeu care sunt încântați să îi facă voia și spun veștile bune și nu spun nimic despre faptele lor, cu excepția situației în care menționarea lor și a faptelor pe care ei le-au făcut ar fi necesară și ar ajuta biserica.

Toți adepții Domnului ar face bine să observe caracteristica Stăpânului și aceia pe care El i-a ales special să fie adepții săi și modelele noastre. În măsura în care noi reținem spiritul Domnului, acesta se va manifesta similar în sine în sentimentele noastre și în comportamentul nostru.

Apostolul spune că era în spirit în ziua Domnului, adică, era în transă. Transa a fost folosită de Domnul, fără îndoială, ca cea mai bună metodă de a imprima aceste imagini simbolice în mintea servitorului său, Ioan. Nu ni se dă nici o autorizare să ne așteptăm să intrăm în transă și nici nu ni se dau instrucțiuni să încercăm să ne intrăm în starea de transă. Fără a ne baza pe faptul că suntem în așteptarea unor viziuni și revelații (și nu este niciuna pentru biserica acum) nu ar fi îngâmfare din partea noastră să adăugăm revelațiile divine sub orice formă. Să adăugăm încercarea noastră de a ne pune în starea de transă fără îndrumare divină, ar însemna să ne considerăm foarte răspunzători de influența dăunătoare a demonilor, îngerii căzuți și păcătoși.

Să presupunem că Ioan s-a referit la prima zi a săptămânii, care acum se numește în general duminică. Pentru noi este ziua Domnului, ziua în care Domnul nostru s-a ridicat din morți și în care toate promisiunile Cuvântului Domnului a primit viață și în care speranțele noastre prin Cristos au fost însuflețite. Adică, probabil, nu este nerezonabil să înțelegem această expresie, „ziua Domnului”, pentru a aplica într-o oarecare măsură marii zile milenare, și să însemne că Ioan în viziune a purtat fluxul timpului până în ziua lui Cristos, ziua Domnului. Dar pentru a cuprinde înțelesul expresiei referitor la ziua milenară exclusiv, ar însemna să ignorăm faptul că o mare parte a viziunii lui Ioan se referea nu la ziua milenară, ci la timpul de intervenție.

VOCEA DIN SPATELE SĂU

Și cât de adevărat este că Domnul nostru, care s-a ridicat din prima zi a săptămânii și care cel mai adesea și-a manifestat puterile sale de înviere din acea zi, trebuie în aceeași zi să se arate și să trimită anumite instrucțiuni către biserică, astfel onorând și mai mult acea zi a săptămânii. Nu e de mirare de aceea că oamenii creștini din cele mai vechi timpuri au ținut prima zi a săptămânii în considerare specială, ca simbol al îndeplinirii tuturor speranțelor lor, despre care Dumnezeu a dat asigurări de înviere prin Domnul nostru Isus în această zi.

Atenția apostolului a fost apoi atrasă de vocea ca o trâmbiță a lui Isus din spatele său. Faptul că acea locație este menționată implică că acesta ar un înțeles simbolic. Acesta înseamnă că începerea acestui mesaj nu s-a produs în ziua lui Ioan, nu în același timp, dar că lucrurile care vor fi dezvăluite începuseră deja și erau deja într-o oarecare măsură în trecut – vocea din spate se ducea în mod clar și mai în spate, până în timpurile preoției pământești a Domnului nostru.

Vocea ca o trâmbiță indica ca acest mesaj să fie scrisă și trimis celor șapte biserici numite. Erau șapte biserici în Asia Mică care erau corespunzătoare celor menționate prin nume în această privință, dar în timp ce această revelație se poate să fi fost aplicabilă lor într-o oarecare măsură sau grad, era evident într-o mai mică măsură. Acele șapte biserici din Asia Mică, înțelegem, erau alese de Domnul ca simboluri reprezentând șapte epoci diferite în istoria unei biserici adevărate a lui Cristos, din ziua de Pentecost pentru adunarea ultimului bob de grâu la Domnul în finalul epocii acestei Evanghelii.

CĂTRE CELE ȘAPTE BISERICI

Mesajul este adresat acestor biserici – ne este transmis în al doilea și în al treilea capitol – sunt foarte remarcabile din multe motive. I se adresează lui Efes, Sardes și Laodicea în ceea ce privește capitularea lor în fața păcatului, în timp ce cu Smirna, Tiatira și Filadelfia vorbește în ceea ce privește victoria lor asupra păcatului. Smirna și Filadelfia nu primesc nici un fel de reproș și Sardes și Laodicea nu primesc nici un fel de condamnare. Este un fapt istoric interesant că în orașele Smirna și Philadelphia, referitor la care bisericile nu sunt mustrate deloc, și la Tiatira, au primit o pedeapsă ușoară și o muștrare blândă, au existat întotdeauna credincioși, în timp ce în alte locuri ale congregației care au existat odinioară, au fost rase de pe suprafața pământului în întregime.

Pentru fiecare dintre cele șapte etape ale bisericii, Domnul se descrie pe sine în limbaje diferite. Pentru Efes el este „cel care a ținut cele șapte stele și a mers de-a lungul celor șapte sfeșnice de aur”, pentru Smirna el este „primul și ultimul, mortul și viu”, pentru Pergam el este „cel care are sabia cu două tășuri ascuțită”, pentru biserica din Tiatira el „are ochii ca focul și picioarele ca alama fină”, pentru Sardes, el este acela care „are cele șapte spirite și cele șapte stele”, iar pentru Filadelfia „cel sfânt, adevărat, cel care ține cheia lui David, și pentru Laodicea, El este „Cel Supus, martorul credincios, începutul creației lui Dumnezeu.”

Promisiunile care sunt făcute prin Domnul Isus rămășiței credincioase din fiecare dintre aceste șapte etape sunt într-un fel diferite. Par să fie în special potrivite lucrurilor îndurate în timpul acestor perioade diferite – astfel acea fază a relației Domnului nostru cu biserica care este considerată a încuraja în situații specifice este folosită pentru fiecare biserică. Figura care transmite aceste binecuvântări în fiecare din primele trei cazuri este atrasă mai mult din istoria trecută a pământului, credincioșii din Efes erau încurajați să li se spună că ar trebui să mănânce din pomul vieții care este paradisul lui Dumnezeu. Această imagine este cu siguranță extrasă din Eden. Celor care au învins Smirna li s-a promis că nu vor fi prinși în ghearele celei de-a doua morți – această promisiune urmând după cea privind pomul vieții, așa cum păcatul și moartea au urmat Edenului. Celor credincioși din Pergam li s-a promis că pot mânca din mana cerească, în aparență o referire la experiențele din sălbăticie ale evreilor, așa cum și biserica a fost în etapa de sălbăticie în acel moment.

TIATIRA, SARDES, FILADELFIA

Cuceritorilor orașului Tiatira li s-a făcut o dublă promisiune, o figură fiind extrasă din gloria davidică a bisericii carnale (puterea asupra popoarelor) și alta din partea splendorii solomonice a Israelului (steaua de dimineată). Din acel punct, în ceea ce privește promisiunile nu sunt făcute așa de mult prin figuri pământești, cât prin cele cerești. Acest lucru este adevărat mai ales pentru ultima parte a promisiunii către Tiatira. Înainte ca Sardes să fie învingătoare în relația sa cu orașul sfânt, ei trebuia să poarte veșminte albe și să nu aibă numele scris în cartea vieții.

Filadelfia avea nevoie evident de promisiunile că vor fi stâlpii templului lui Dumnezeu și că vor avea numele lui Dumnezeu scris, sau că se va regăsi în ei caracterul lui Dumnezeu. Aceste promisiuni aveau de-a face cu poziția lor civică în orașul ceresc. Pentru învingătorii din Laodicea se fac mențiuni asupra poziției lor oficiale, ei vor sta cu Cristos pe tronul său, așa cum și el a învins și a stat cu Iehova pe tronul său chiar și mai mare.

Există o coborâre gradată a nivelului spiritual de-a lungul perioadei acoperite de cele șapte biserici, deși aceasta urcă cu fiecare etapă. Smirna, Tiatira și Filadelfia sunt mici vârfuri de colină, să zicem așa, în timp ce Laodicea, privind la marea masă de oameni care strigă numele lui Isus Cristos, se scufundă în cele mai grele adâncuri, până când ea a pierdut din vedere standardele și în măsura în care se știa că este slabă și săracă, fără haine și oarbă, ea cu adevărat se crede foarte puternică și bogată și frumoasă și că nu avea nevoie de nimic decât de ceea ce putea obține din alte părți decât de la Domnul ei.

Există o anumită ordine în toate aceste mesaje care sunt demne de notat:

I. ADRESARE ȘI MOD DE SALUTARE

- (1) Adresa**
- (2) Titlul vorbitorului**

II. SUBIECTELE PRINCIPALE

- (3) Elogiul**
- (4) Reproșul**
- (5) Avertismentul**

III. PROMISIUNI CU CARE SE ÎNCHEIE SUBIECT

- (6) Promisiunea pentru învingători**
- (7) Apelul solemn la atenție**

SIMBOLURILE LUCRĂRII LUI CRISTOS

Când Ioan a auzit vocea, el s-a întors și s-a uitat să vadă cine vorbea. A văzut un simbol, așa cum putem vedea noi acum prin ochii credinței, unul ca un Fiu al omului, ca o ființă umană și ca preot, așa cum este lăsat să se înțeleagă prin hainele purtate, mergând printre cele șapte sfeșnice aurite, purtându-le de grijă, aranjându-le fitilul, îngrijindu-se să fie ulei suficient, etc. Vedem că Domnul nostru Isus, Stăpânul nostru glorificat, deși nu este printre noi, a fost prezent în cadrul bisericii sale în ultimele aproape nouăsprezece secole, protejând interesele cauzei sale și aranjând toate afacerile oamenilor săi, în special verificând și având grijă de biserică ca cel care poartă lumina, un candelabru. Vai, cât de slabă este lumina care s-a arătat uneori în întuneric pentru lume, cât de mult aranjament a fost necesar și cât de mult s-ar putea să mai fie nevoie încă!

În Templu, și în consecință în Templul lui Solomon, lumina candelabrelor aurite și a lămpilor bătea prin îndrumarea Domnului. Nu erau șapte candelabre, ci un singur suport cu șapte brațe, reprezentând întreaga biserică, biserica completă în timpul acestei epoci a evangheliei. Dar aici, în Apocalipsa, același candelabru sau sfeșnic ne este supus atenției, părțile fiind separate. Unitatea relației dintre ele este asigurată de Mântuitorul nostru, anti-tipicul Mare Preot. Sfeșnicul simboliza poporul nominal la Domnului din această epocă evanghelică, inclusiv membrii săi adevărați. Aceasta ține lumina vieții, lumina care strălucește în întuneric și referitor la care el a spus

că aceasta trebuie să fie lăsată să strălucească în fața oamenilor care pot vedea buna noastră lucrare și să îl glorifice pe Tată în ceruri.

REPROȘURI ȘI ÎNCURAJĂRI

Vai! Stăpânul a aflat că sunt doar câteva lucrări bune, dar puțină lumină glorioasă care să strălucească de la reprezentanții săi pământești în multe dintre aceste epoci. Acest lucru este indicat clar de natura mesajelor sale, muștrărilor și încurajărilor sale, care au fost date pentru fiecare dintre aceste etape ale bisericii, reprezentate prin diferite sfeșnice.

Ar fi o greșală să considerăm imaginea lumii din versetele de la treisprezece la șaisprezece ca un portret al Domnului nostru în glorie. Este doar o imagine simbolică. El nu arată așa cum este descris aici când îl vedem așa cum este și îi vedem frumusețea, cea mai desăvârșită printre cei zece mii. Această imagine simbolică, totuși, are lecții prețioase pentru noi, mult mai utile decât o încercare de a descrie în mințile noastre o aparență a Domnului nostru ca o ființă spirituală, „sălășluind în lumina pe care nici un om nu o poate aborda,” și pe care nu ne este nouă dat să o apreciem până când nu vom fi schimbați și nu vom fi ca El și nu îl vom vedea pe el așa cum este.

Întregul corp era acoperit, sau ascuns vederii, de o haină, doar capul, mâna și picioarele fiind expuse vederii, astfel fiind de acord cu explicația dată nouă de apostolul Pavel (1 Corinteni 12 : 12-31) în care el reprezintă întreaga biserică ca fiind corpul lui Cristos și membrii în particular, dar indicând că unii membrii ai bisericii pot ocupa poziția unui ochi sau a unei urechi sau a unei limbi, și alții poziția picioarelor. Astfel, Domnul va fi prezent cu oamenii săi prin spiritul Său în ei, folosind diferite membre ale corpului pentru a realiza diferitele servicii pentru corpul Său.

Această acoperire a corpului poate reprezenta faptul că gloria lui Cristos s-a manifestat în persoana lui Isus, Conducătorul, în propria sa preoție și în a celor doisprezece apostoli ai săi, reprezentanții săi, și cu moartea lor, corpul adevărului era complet plecat aproape de-a lungul celor optsprezece secole de intervenție până acum, la momentul culesului, la sfârșitul vremurilor. Acolo, membrii-picioare au primit iluminare astfel încât ei să poată străluci în continuare, dar nu ca și conducător, ci ca și alama lustruită.

„CE FEL DE PERSOANE?”

Când ne gândim la marele avantaj în fiecare mod pe care îl avem la acest moment, avem tendința de a spune: Ce fel de persoane ar trebui să fim în toată sfințenia trăirii și a asemănării cu Dumnezeu. Noi, cei care avem concentrate razele inspirației divine și revelației din ultimii șase mii de ani care strălucesc asupra noastră cu cea mai arzătoare strălucire, cum ar trebui să consume în noi zgura egoismului, cum ar trebui să ne purifice, cât de umili ar trebui să ne facă, cum ar trebui noi să fim chiar în trupul nostru reprezentanți și ambasadori șlefuiți, luminoși, strălucitori ai Conducătorului glorios și ai membrilor lui Cristos!

Capul, cu părul său alb corespunzând cu Zilele din Vechime ale viziunii lui Daniel (Daniel 7:9), nu trebuie să ne învețe că Domnul nostru în glorie are forma unui om și că are părul alb, ci este doar o sugestie și o simbolistică a venerabilității, a cunoașterii, a experienței, a înțelepciunii. Expresia înspăimântătoare sau electrică din ochii săi trebuie înțeleasă la fel pentru a reprezenta inteligența penetratoare și abilitatea de a vedea și ști totul ce aparține oamenilor săi, bisericii sale. El nu este înșelat de forma externă sau de ceremonii, indiferent cât sunt de fățarnice, ci poate și citește fiecare gând și intenție a inimii. Simpla contemplare a privirii sale ar trebui să purifice inimile noastre și să pună departe de noi tot ce ar putea să atragă dezaprobarea sa

Gura, din care a ieșit sabia cu două tășuri ascuțită, nu trebuie să ne spună că acesta este apariția reală a Domnului nostru în glorie, ci doar că să ne simbolizeze faptul legat de cuvintele sale în biserică sa care trebuie să fie ca și sabia spiritului, pe care apostolul o consideră mai ascuțită decât orice sabie cu două tășuri, observând gândurile și intențiile inimii, împărțind și clasificând oamenii săi și separând din aleșii săi fiecare lucru impur și fiecare element instabil.

VUIET DE APE MULTE

Vocea sa, ca și sunetul multor ape, poate fi înțeleasă ca însemnând că Domnul poate și vorbește bisericii sale acum ca apele care susură și clipocesc ale pârului și din nou ca mugetul adâncului puternic. Este adevărat, dar mai mult ca singur trebuia să însemne că mulți oameni, popoare și limbi, așa cum este explicat oriunde altundeva în această carte, trebuie să fie considerate ca instrumente în transmiterea mesajului Domnului nostru. Multe limbi, multe limbaje au fost folosite în răspândirea Cuvântului său.

Mâna, în care cele șapte stele erau, trebuie să însemne o parte simbolică a viziunii, reprezentând puterea Domnului aplicată și funcționând în biserica sa. Stelele, așa cum spune povestea, sunt îngerii sau mesagerii, sau servitorii speciali ai bisericii în fiecare epocă. Aici se indică faptul că Domnul ar recunoaște în biserica sa, în fiecare dintre cele șapte etape ale sale sau dezvoltări, un reprezentant prin care el s-ar adresa în mod special și pregăti oamenii săi și pe care El îl păstrează și îl ține în mod special ca instrument al său.

Este Acela pe care noi îl știm și îl recunoaștem ca instructor și purtător de grijă al candelor, al bisericilor, pe care trebuie să îl recunoaștem că are în dreapta sa, în favoarea sa ca și în puterea sa, aceste șapte stele. În Apocalipsa 12:1, biserica este descrisă ca o femeie încoronată cu doisprezece stele. Aceste stele evident reprezintă cei doisprezece apostoli ca lumi speciale ale bisericii. La fel, în imaginea care ni se arată, cele șapte stele pe care Domnul le ține în dreapta par a reprezenta purtătorii de lumină speciali în biserică, în fiecare dintre cele șapte faze ale sale sau dezvoltări.

Se va observa că mesajele către diferitele biserici sunt toate adresate prin aceste stele sau mesageri sau îngerii ai bisericii, deși noi trebuie să înțelegem că mesajul corespunzător de fiecare dată sau în fiecare epocă în experiența bisericii va fi trimis de Domnul printr-o comisie specială ca reprezentant. Domnul nostru însuși este imaginat prin lumina puternică a soarelui și prin mesagerii săi speciali în biserică de-a lungul întregii perioade sunt reprezentate ca stele.

LUMINA STELELOR ȘI LUMINA LUMÂNĂRILOR

Diferența dintre imaginea stelei și a candelabrului este evidentă, lumina stelei este o lumină crească, o luminare spirituală sau o instrucțiune. Lumina lămpii este lumina pământească, reprezentând supunerea și conformitatea față de instrucțiunile cerești ale acelor care constituie oamenii Domnului în lume și care sunt sfătuiți să nu își pună lumina lor sub o baniță, ci pe un candelabru, și să lase lumina lor să strălucească pentru a-l glorifica pe Tatăl lor din ceruri.

Nu este ciudat că Ioan în viziunea sa a căzut ca de moarte la vederea reprezentării simbolice al lui Cristos. Se poate considera că apostolul reprezintă pe toți cei consacrați ai Domnului, care, în prezența sa își simt propria micime. Asupra tuturor acestora, el își așează mâna, o indicație a puterii sale și lor le transmite mesajul său: „Nu vă temeți, eu sunt primul și ultimul, eu sunt acela care trăiește și a fost mort și sunt viu pentru totdeauna, și am cheile morții și ale mormântului.” – Comparație Isaia 6 : 1-4.

Doar aceia care cad ca de moarte înaintea Domnului, care primesc mesajul său de apreciere și care sunt, așa cum se exprimă peste tot în această carte, văzuți, doar acelor li se va îndepărta frica, și doar ei pot știi că Domnul nostru a fost primul născut din toată creația, și ultimul, că el a fost începutul lucrării directe a lui Iehova și sfârșitul acesteia, și că toate ființele și lucrurile erau făcute prin sau de el. (Ioan 1:3) Aceștia pot știi și aprecia faptul că Domnul acum trăiește și pentru a aprecia acest lucru, ei trebuie să înțeleagă că el era de fapt mort timp de trei zile și nu era doar aparent mort – sufletul său a fost pogorât în moarte și a fost jertfă pentru păcat. – Isaia 53 : 10-12.

MOARTEA ȘI MORMÂNTUL

Pentru aceștia vine și un mesaj minunat, acest Salvator, acum glorificat, are toată puterea în ceea ce privește eliberarea neamului nostru din marea închisoare a morții. El are cheile, autoritatea

și abilitatea tehnică să realizeze toate scopurile lui Iehova pentru abolirea nu doar a iadului, a mormântului, dar și a pedepsei cu moartea și a tuturor efectelor morții. Puterea de a face aceste lucruri stă în meritul sacrificiului său de răscumpărare, sfârșit demult la Calvar.

Pentru majoritatea oamenilor, anunțul că porțile iadului trebuie deschise înseamnă ceva întunecat și fără sens. Induși în eroare, ei cred că Isus nu era cu adevărat mort, ci că a rămas în viață. Învățați greșit că moartea nu ține pe nimeni, ci că toți cei care sunt în viață fie în binecuvântare sau în chin, ei nu văd nici o forță, frumusețe sau semnificație pentru acest anunț. Ideea de deschidere a iadului pare că nu e dorită de ei. Dar acest lucru va îndeplini cu adevărat profeția făcută cu mult timp înainte profetului Isaia și pe care Domnul nostru a aplicat-o pentru sine la începutul preoției sale pământești: „Spiritul Domnului Iehova este asupra mea, deoarece Iehova m-a uns să predic veștile bune celor umili, el m-a trimis pe mine să reîntregesc inimile zdrobite, să vestesc libertatea celor captivi și deschiderea închisorii celor care sunt legați”. – Isa. 61 : 1, Luca 4 : 16-22.

DESCHIDERA ÎNCHISORII

Va fi o zi fericită pentru omenire când Isus Cristos va apărea în fața justiției divine și va prelua interesele neamului omenesc, primind meritul sacrificiului său de răscumpărare și în același timp semnând și stabilind Noul Legământ pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. Atunci justiția divină va avea un preț de decontare care va fi fără reținerea prizonierilor în moarte.

Aceia care sunt chemați din moarte, vor fi sfătuiți referitor la faptul că ei trebuie să poată aproba fie supunerea lui Cristos, fie nesupunerea lui Adam. Dacă ei ratifică comportamentul lui Adam, vor ajunge la pedeapsa cu moartea, care nu va fi atribuibilă lui Adam, astfel, va fi o a doua moarte sau o altă moarte. Dacă ei ratifică calea supunerii lui Isus, vor fi ajutați și susținuți să atingă tot ce este necesar pentru fericirea și perfecțiunea lor și participarea finală la intrarea sau readmiterea neamului care odată a fost păcătos prin porțile orașului, imperiul divin și universal. – Apocalipsa 22 : 14.

Celebrarea Comemorării

Echinocțiul de primăvară din 1920 cade pe 17 martie, ora Philadelphiei. Cea mai apropiată lună nouă de echinocțiu apare în dimineața de 20 martie, al ora 5:56. Luna Nisan începe să se numere deci din seara de 20 martie; și deci ziua de 2 aprilie va fi timpul potrivit pentru a celebra comemorarea instituirii Paștilor iubitelui nostru Răscumpărător. Luna este plină în dimineața zilei de 3 aprilie la 3:55, adică în aceeași zi cu participarea noastră la Comemorare, după calculul evreiesc.

Se întâmplă ca 2 aprilie să fie și Vinerea Mare, zi sărbătorită atât de Romano-Catolici cât și de Anglicani. Duminica de după ea, 4 aprilie este Duminica Paștelui, prima duminică după luna plină după 20 martie.

Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu se adună la o oră potrivită după apus, să zicem 7:30 pm, ar trebui cu toții să ne străduim pentru a realiza pe deplin solemnitatea faptelor prilejuite de ocazie. Nu suntem ai lumii, dacă este să ne dăm cu totul Domnului. Dacă am fi ai lumii, lumea ar iubi ce este al său; dar lumea nu pare să ne iubească.

Lumea să mă disprețuiască, să mă părăsească
Tot astfel au făcut cu Salvatorul meu
Foștii prieteni s-au deprins să mă mârșească
Și numai tu-mi rămâi loial, fidel mereu.

„Și când zâmbetul tău va fi deasupra-mi
Domn înțelept, viteaz, și iubitor
Urât fiind de dușmani, batjocorit de prieteni
Arată-ți chipul: tot va fi strălucitor.

Raportul filialei britanice

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD

Cu multă plăcere vă trimit raportul de activitate al Filialei Britanice pentru anul care tocmai s-a încheiat. Ca și anii care l-au precedat, anul 1919 a fost unul de serviciu fericit în câmpul secerișului. A avut partea sa de încercări, dar, în timp ce prietenii britanici au avut partea lor din încercările obișnuite care Domnul a îngăduit să treacă peste oameni în timpurile grele, au fost totuși cruțați de persecuțiile aspre pe care frații din America și Canada au trebuit să le înfrunte. Această țară nu a simțit încă suflarea aprigă a vântului ce aduce necazuri. Fără îndoială că experiența celorlalți și puterea pe care au dobândit-o în aceste zile de serviciu mai anevoios va servi pentru a-i pregăti pe frați pentru furtuna care va veni, furtună care, după orânduirea lui Dumnezeu, este încă amânată.

Atunci când sunt luate în seamă condițiile generale, cantitatea de muncă îndeplinită poate fi foarte bine considerată un record. În ansamblu, se poate spune că activitatea de acest an a fost cam la fel de intensă ca cea de anul trecut.

LUCRAREA DE DISTRIBUIRE A CĂRȚILOR

În serviciul de distribuire a cărților, o medie de 25 de frați s-au implicat în muncă total și cam alți 10 s-au dedicat regulat acesteia, folosind o parte din timpul ei. De asemeni, mulți alții și-au folosit o parte din timpul lor în acest serviciu binecuvântat. A fost nevoie să creștem prețul cărților, și, în mod natural, aceasta a dus la o oarecare întârziere a vânzărilor. Pentru volumele I, II și III cerem acum 2 dolari de fiecare, iar pentru volumele IV, V și VI, 3 dolari de fiecare. Avem plăcerea de a vă spune că numărul total de Studii ale Scripturilor distribuie în acest an este de 61.895.

Într-o parte a anului, a trebuit să depindem de Biroul Central pentru furnizarea unor materiale. Cu toate acestea, am avut norocul de a plasa o comandă consistentă de volume cât timp piața era în ce mai prielnică perioadă, și se pare că nu ne vor lipsi stocurile de materiale, de STUDII în viitorul apropiat. Inimile noastre merg la frații îndrăgiți care au lucrat atât de zelos și cu ardoare în această parte a câmpului secerișului. Cu siguranță că îi așteaptă o răsplată bogată pe frații care duc mesajul din ușă în ușă și care nu știu niciodată ce răspuns vor primi de la cei cărora încearcă să le predice despre lucrurile cerești. Circulația cărților precum MANA, POEME, PREDICI, SCENARIU, etc. totalizează 17.598 de exemplare, iar broșurile de tot felul însumează peste 18.000.

MUNCA VOLUNTARĂ

Această etapă a muncii a fost foarte mult redusă ca volum datorită dificultăților legate de stocul de hârtie și pentru că am fost obligați să nu vehiculăm mai mult decât un număr mic de broșuri, și, de asemeni, pentru că așteptăm îndrumări de la Biroul Principal cu privire la ce materiale ar fi potrivite pentru distribuire. Circulația noastră totală a fost de 1.549.000 de exemplare. În afară de acestea, am distribuit prin Londra și în provincii 1.080.000 de pliante care anunță întrunirile publice, fiecare conținând și un mesaj din Cuvântul adevărului. Aceste pliante prezintă doar întrunirile aranjate prin intermediul biroului de filială. Au fost multe altele distribuite de frați care au copiat stilul și subiectele biroului. O nouă ediție serie de 2.000.000 de „Speranță pentru omenirea suferindă” se tipărește, și va fi pusă în circulație. Cererea este deja mai mare decât ce putem furniza.

SERVICIUL DE PELERINAJ

Acesta a fost mult mai viu decât anul trecut. În prezent, 7 pelerin călătoresc printre frați, și s-au făcut 1200 de vizite în total. Fiecare dintre acești frați îndrăgiți, în timp ce se bucură de serviciu, ne raportează multe binecuvântări și împliniri spirituale, și ne face plăcere să primim vești de la ei regulat, despre clase care sunt, în general, loiale și fidele muncii Domnului și zeloase în străduința lor de a-l servi. Prietenii britanici sunt, credem noi., mai aproape unul de celălalt decât

la orice moment din istoria lucrării în această țară. Așa și trebuie să fie, căci ne-am bucurat atât de mult de grația și binecuvântarea Domnului și, dacă ar fi altfel, am manifesta o adâncă ingraturitudine.

CONGRESE

Am ținut mai multe congrese decât de obicei, cu totul 13. Unele dintre acestea sunt mici prin comparație, dar toate au fost perioade de înflorire, și așa a fost, începând cu convențiile de la Londra și Glasgow, cele mai mare, până la cele mai mici, la care au participat probabil doar 200 de persoane.

LUCRAREA PUBLICĂ

Pentru această lucrare se întrevăd perspective bune. Publicul pare să ne fi primit mesajul cu mai mult interes ca niciodată. Ne este relativ ușor să aducem un număr de oameni laolaltă. S-au ținut aproape 200 de întruniri publice. Publicul a variat de la 100 la 3.300 de persoane. Cel mai productiv subiect a fost „Lumea s-a sfârșit – milioane dintre cei care trăiesc ar putea să nu mai moară niciodată”. În prezent, folosim din nou vechile (dar mereu de interes) broșuri „Unde sunt cei morți?”. Așteptăm cu nerăbdare vremuri de activitate mai intensă, și ne bucurăm de perspectiva de a lua parte la noua lucrare a lui Dumnezeu.

LUCRAREA DE PĂSTORIRE

Lucrarea de păstorie continuă încă, și este folosită în numele Domnului. Am găsit în ea un foarte eficient instrument pentru seceriș. Cei care sunt mai îndeaproape asociați cu ea dovedesc mult entuziasm.

TOTALUL ACTIVITĂȚII FILIALEI BRITANICE pentru sfârșitul de an, 31 octombrie 1919

STUDII (toate volumele)	61.895
CĂRȚI: Mannas, Poeme, Scenarii, Predici, etc.	17.598
Broșuri	18.105
Studenti în Biblie (lunar)	1.241.000
Drama Voluntarilor	183.549
Scenarii gratuite	26.750
Turnuri ale Iadului	19.850
Broșuri cu Imnuri	78.759

TOTAL:	1.549.908
Pagini de Imnuri	14.152.864

ÎNTRUNIRI PUBLICE: Londra, 157; În țară, 143.

PLIANTE: 1.081.600

SCRISORI: Trimise, 22.743; Primate, 20.021.

INFORMAȚII GENERALE

Numărul de scrisori primite în acest an a fost de 20.021, și am trimis 22.743; în total, 42.764.

Personalul de la birouri a fost ținut ocupat. Suntem mai puțini ca număr decât înainte, dar serviciul inimos a făcut ca munca să decurgă bine. Toți cei din familia Bethel din Londra sunt uniți în armonie plină de iubire și dorință de a servi; și astfel, cu toții, de la centru până la marginile țării putem spune că suntem o familie fericită în Domnul.

Dăm glas dorinței tuturor fraților britanici atunci când spunem că am fi foarte bucuroși dacă, prin providența lui Dumnezeu, ați putea veni aici. Ar fi, într-adevăr o bucurie dacă, prin prezența dvs., s-ar putea reinnoi fericita tovărășie de care ne-am bucurat mai înainte.

Cu iubire cladă,

Sunt, dragă Frate Rutherford,
Fratele și servul tău,

J. HEMERY

Scrisori de aici și de departe

L-AM CITIT PE CEL DIN URMĂ MAI ÎNTÂI

DRAGI FRAȚI

Salutări în numele gloriosului nostru Mire, în a cărui puritate rămânem!

Sunt peste măsură de bucuroasă de acest privilegiu de a vă scrie. Sunt singură că restrânsul meu vocabular și cuvintele mele sunt inadecvate pentru a exprima profunzimea aprecierii și recunoștiinței mele față de iubitorul meu Tată pentru neprețuitul volum „Mister încheiat”. A fost primul volum din seria STUDII ÎN SCRIPTURI pe care l-am citit vreodată. Viziunea pe care mi-a deschis-o a fost inexprimabilă, minunată. Am crezut pe deplin în toate lucrurile de acolo, și, deși la început mi-a părut că vreme secerișului a trecut, vara s-a terminat și nu am fost salvată, pe măsură ce am continuat să citesc mi-am făcut o concepție mai clară despre „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” și mi-am dat seama că trebuie să fi păstrat o coroană și pentru mine, altfel nu mi-ar fi deschis ochii înțelegerii. Într-adevăr, mesajul cărții era ascuțit ca o sabie cu două tăișuri, distrugând toate greșelile și temerile impregnate în mintea mea încă din copilărie și mi-a revelat glorioasa persoană a Tatălui nostru ceresc iubitor. M-am simțit mișcată, îndemnată la acțiune imediată: m-am apropiat de el, iar el s-a apropiat de mine și influența transformatoare a început și a continuat – toată lauda și mulțumirea sfântului său nume.

Pot acum să văd clar unde și de ce Domnul, cu câțiva ani în urmă, a îngăduit ca eu să trec prin diferite experiențe care au generat în mine atitudinea mentală potrivită pentru a primi aceste minunate adevăruri atunci când timpul său fixat pentru mine s-a împlinit pentru a mi le prezenta. Domnul știe că sunt ale sale, și are diferite mijloace pentru a le separa, pentru a le distinge de Babilon, și, într-adevăr, Volumul 7 a fost instrumentul folosit de el pentru a-mi arăta calea către glorie, onoare și nemurire. Prin reflecție, rugăciune și studiu mi-a dat puterea de a înțelege tot mai mult din minunatul său caracter și, uneori, sunt aproape copleșită atunci când văd glorioasele sale atribute lucrând în asemenea armonie perfectă, în fiecare detaliu al planului său divin.

Atunci când voi trece dincolo de casa mea în glorie, sunt sigură că memoria mea va reține încă dulcea viziune a bunului nostru Tată ceresc și revelată mie prin „Misterul încheiat”. Pentru mine, este o *adevărată* fântână cu ape *limpezi*.

Sora voastră, prin grația lui,

MRS. ROY BADGERS, *Ontario*.

I-A FĂCUT PE AMÂNDOI SĂ SE CONSACREZE

DRAGI FRAȚI,

Felicități în numele iubitului nostru Mire! Am fost în adevăr de doi ani și, deseori, în această perioadă de timp am dorit să vă scriu, dar, dându-mi seama că timpul vostru e foarte limitat, m-am abținut, dar mi-am revărsat recunoștiința mea din toată inima către Tatăl nostru și v-am amintit întotdeauna înaintea tronului său de glorie. Recent, fratele Rutherford ne-a vizitat și am fost foarte privilegiată de compania lui, iar el a sugerat să dau curs dorinței mele și să scriu, povestind cum am primit adevărul.

Îmi petreceam tot timpul în plăceri, și nu aparțineam, nici nu credeam în nici o biserică atunci când adevărul din prezent m-a găsit. Nu m-am uitat în Biblie vreme de 10 ani, exceptând o singură dată, când am început să citesc Apocalipsa; dar, neînțelegând-o, am lăsat-o la o parte. Cu toate acestea, în 1917, pe când ni se tapeta apartamentul, cel care ne monta tapetul mi-a vândut Volumul 7. M-a întrebat dacă înțelegeam Apocalipsa, și, i-am răspuns „Nu”, firește. Apoi mi-a spus că are o carte care o explică verset cu verset. Am cumpărat-o.

Nu am auzit niciodată despre adevăr, și nu știam pe nimeni în adevăr, și nu am auzit niciodată de Păstorul nostru iubit până la acel moment când am citit porțiunea despre Apocalipsa din Volumul 7, m-am consacrat deplin, am găsit clasa și am cumpărat celelalte 6 volume. La început, nu voiam să particip la alt studiu decât despre volumul 7.

Îmi doream ca soțul meu să vadă ce mi-a oferit Domnul, deși nu prea a avut șanse, deoarece citeam cartea aproape în permanență. A participat la prima întrunire doar pentru că i-am cerut să vină cu mine. L-am întrebat ce a crezut despre ea, și mi-a răspuns: „Nu am putut înțelege un singur cuvânt, dar acești oameni sunt veritabili, sinceri, și ce m-a impresionat e că nu fac colecte. E prima dată când am primit ceva fără să plătesc nimic.”

Ziua următoare, a plecat din oraș cu afaceri și mi-a spus: „Unde e carte aia pe care mă tot bați la cap să o citești?” A citit-o pe tren și s-a consacrat și el. Vedeți, deci, dragi frați, noi suntem unele dintre roadele suferinței și eforturilor voastre.

Am văzut planul în ansamblu încă din Volumul 7, cu excepția mării mulțimi. Nu puteam înțelege o clasă de oameni care și-au pierdut șansa din cauza lipsei de apreciere. Nu mi-am lămurit asta decât după ce m-am aflat în adevăr vreme de 9 luni. Atunci, am văzut marea mulțime din Cântarea Cântărilor.

Îi mulțumim Tatălui nostru pentru că ne-a dat adevărul, și când vedem mărețul plan al Învățătorului, inimile noastre se înalță în extaz pios, de uimire, iubire și laudă.

Sora voastră prin favor divin,

EVELYN E. KENT, *Quebec.*

APRECIAZĂ SPIRITUL ADEVĂRULUI

DRAGI FRAȚI

Mi se pare de cuviință să fac o comparație între cei din opoziție și Societate, în măsura în care aceștia folosesc cu siguranță momeli pentru a „depărta discipolii”. În primul rând, ei „lucrează” pe baza simpatiilor prietenilor, dar sunt cazuri după cazuri în care orânduiri din prezent în lipsește spiritul Învățătorului.

Cât de mult diferă *Turnul de Veghere* în subiectele sale față de diferitele publicații ale opoziției! Primul este în totul hrană, în timp ce celelalte sunt, unul după altul, un val de insulte și critică agresivă. Nu pot oare aceștia să vadă că există un singurul Domn, și o singură credință, și un singur spirit? Este clar că nu pot exista două adevăruri, și de aceea diferențele trebuie să se ascute și așa mai departe. Cât de mult este în acord cu Biblia să îi onorăm pe aceia care au înfruntat oprobriul și ura în toate formele ei și răstignirea inimii pentru a înălța *adevăratul* steag al adevărului!

Am văzut cum aceia care s-au depărtat de noi s-au scufundat în bezna „întunericului de afară” și și-au pierdut, în general, credința în cronologie și chiar în sistemul de colaborare a martorilor. Cu siguranță adevărul este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri, tăind în două trup și suflet. Fie ca această atitudine pozitivă să persevereze, împreună cu grația divină.

Al vostru în serviciul adevărului,

JOSHEP GRIED, *Distribuitor de cărți.*

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

15 FEBRUARIE 1920

Nr. 4

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
MEMORIALUL SĂU	- Pag. 6
MAREA MULȚIME PURIFICATĂ	- Pag. 16
LUCRAREA LUI PETRU ȘI A LUI IOAN	- Pag. 19

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul orletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupuări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretele sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărata lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Februarie 1920

Nr. 4

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

O mișcare nouă în întregime este în plină desfășurare în această țară, lansată de prezbiterieni, pentru a uni cele câteva confesiuni importante ale Statelor Unite. *Vestitorul Lumii* din Omaha din 5 ianuarie, spune:

„Membrii celor cincisprezece confesiuni au acceptat invitația de la biserica prezbiteriană pentru a se consulta în Philadelphia, între 3 și 6 februarie, privind propunerea „pentru o unire națională a intereselor creștine sub numele de Bisericele Unite ale lui Cristos în America”, conform unui anunț făcut astăzi de la sediul prezbiterian din acest oraș. Mișcarea, care a început cu ceva vreme înainte prin adunarea generală a Bisericii Prezbiteriene în Statele Unite, își propune formarea unui consiliului ales de corpurile supreme ale diferitelor confesiuni. Consiliul va cuprinde doi preoți și doi delegați laici pentru fiecare 100.000 de membri ai bisericii. Constituirea propusă a noii organizații, anunțul specifică, „așteaptă în cele din urmă la o uniune completă organică a bisericilor protestante care intră în alcătuirea consiliului.” Anunțul mai spunea că această constituire „deschide calea spre unirea graduală a intereselor interconfesionale, în timp ce se rețineau prezentele organizații ecleziastice confesionale” și „este o mișcare înainte pentru organizația prezentă a Consiliului Federal al Bisericilor lui Cristos în America, deoarece aceasta deschide calea spre consolidarea agențiilor administrative și ducerea la îndeplinire a lucrării generale a bisericilor prin consiliul bisericilor unite.”

„Printre confesiunile avute în vedere sunt: Biserica Prezbiteriană din Statele Unite, Biserica Metodistă-Episcopală din Statele Unite, biserica Reformată din Statele Unite, Biserica Congregațională, Discipolii lui Cristos, Uniunea Creștină a Statelor Unite, Convenția Baptistă Nordică, Sinodul Evanghelic al Americii de Nord, Biserica Reformată Episcopală, Frăția Unită și Metodiștii Primitivi. Alte confesiuni care au abordat neoficial uniunea organică propusă cu o încercare de aprobare sunt Societatea Prietenilor, Biserica Unită Luterană și Biserica Reformată din America.

RĂZBOIUL UCIDE RELIGIA EUROPEANĂ

Condițiile generale ecleziastice în Europa au fost raportate pe scurt după cum urmează prin presa publică:

„Se pare că religia organizată în Europa este moartă și biserica a pierdut teren, conform Rev. Dr. Joseph Fort Newton, fost pastor la City Temple Church din Londra, care a sosit recent în Adriatică. „Episcopul de Westminster,” spune Dl. Newton, „a afirmat că optzeci de procente dintre tinerii din armată nu știu nimic despre religia creștină.”

Informații mult mai specifice referitor la stadiul activităților bisericii europene este dată de New York American din 23 decembrie:

„Întregul exod din biserică în Berlin aduce o îngrijorare profundă autorităților bisericii. Mai târziu, cererile pentru renunțare la calitatea de membru într-o biserică, care trebuie înaintate printr-un tribunal, au fost în medie de 800 zilnic.”

„Se estimează de la sfârșitul lui iulie, mai mult de 25.000 persoane au părăsit biserica în fiecare lună, astfel că acum sunt aproape un sfert de milion de locuitori în Berlin efectiv, inclusiv în orașel, care au rupt legăturile cu biserica.”

The Erie Daily Times, din 4 decembrie, publică un articol care pare să indice că Metodiștii pierd membrii foarte rapid:

„Biserica Metodistă-episcopală din Statele Unite a pierdut 60.000 membrii anul trecut. Acest anunț a fost făcut de Rev. Edgar Blake, secretar executiv al programului centenar, la convenția anuală a consiliului misiunilor locale ale bisericii metodiste-episcopale. El a spus că această stare este alarmantă și cu această situație se confruntau toate corpurile protestante și alte confesiuni căutau să găsească scuze pentru acesta. „Haideți să nu ne înșelăm cu scuze. Condiția există. Trebuie să o înfruntăm fără frică. Acest lucru nu se putea realiza cu succes prin fondul centenar de 113.000,00 dolari. Trebuie să avem o susținere solidă de mai mult de 4.000.000 metodiști din Statele Unite.

VĂ RUGĂM SALVAȚI BISERICA DE LA FALIMENT!

Evident că nu toate lucrurile sunt strălucitoare „În interiorul globului”. The Cleaveland Plain Dealer ne oferă următoarele informații:

„Rt. Rev. Dr. L. L. Kunsolving, Episcop de Brazilia, a provocat membrii Clubului Bisericii din Cleaveland și oamenii diocesei episcopale din Ohio în general „pentru a mobiliza tot ce este în voi, democratiza biserica episcopală și a înfrunta împreună cu omenirea ceea ce v-a dat Dumnezeu” pentru a salva biserica de la falimentul financiar și cel de personal și astfel să ajute la salvarea națiunii prin desfășurarea cu succes a mișcării bisericii din tot poporul. „Biserica pe care noi o iubim este împotriva acestui fapt, împotriva falimentului. Preoțimea sa este în cădere, trezoreria are datorii neplătite, forțele sale sunt dezorganizate, iar biserica care nu va face fața criticilor stă la fel de rău ca și omul de afaceri care nu este în stare să își înfrunte balanța de frica unui inevitabil faliment”, a declarat Episcopul. El a fost unul dintre vorbitorii la dineul din toamnă al Clubului Bisericii la Hotel Starler, unde mai multe sute de oameni au luat cina împreună în sala de bal, iar femeile erau spectatoarele de la balcoane.”

„Episcopul Kinsolving a spus că visteria misionară a bisericii indica un deficit de o jumătate de milion, posibil trei sferturi, educația bisericii era în urmă, dintre cele douăzeci și trei de foste colegii ale bisericii mai rămăseseră doar trei, inclusiv Kenyon și pentru a întruni o creștere de paisprezece procente în ceea ce privește membrii bisericii, exista o creștere de doar patru procente în rândul clericilor, inclusiv un procent și jumătate pentru alte confesiuni, astfel încât biserica în sine producea doar două procente și jumătate.”

„Ceva trebuie făcut. Și avem nevoie în primul rând de democrație în cadrul bisericii. Am depins foarte multă vreme de câțiva. Ne-am dus la ei pentru tot, pe zece procente am primit nouăzeci de procente, iar cele nouăzeci de procente au dat zece. Trebuie să simțim fiorul democrației. Trebuie să mergem la sursa puterii, sursa bogăției – oamenii.”

BAPTIȘTII „SUNT ADEPTII”

Bapțiștii muncesc intens pentru a aduna o mare sumă de bani. Într-o broșură pe care a tipărit-o Consiliul lor General de Promovare ei spun:

„O sută de milioane de la Bapțiștii de nord în cinci ani ... și noi suntem adepii care trebuie să facă acest lucru. – Să îl facem!”

Alt material din partea Consiliului spune:

„Lumea veche a fost distrusă de război, nimic nu va veni să îi ia locul. Va fi treaba acestei noi armate a bisericii să ajute la conturarea unei lumi noi, mai bună decât cea veche.”

Aceste dorințe sunt condamnabile, dar foarte puține lucruri din literatura lor „mobilizatoare” încurajează gândul că ei depind în întregime de Domnul și momentul său hotărât pentru stabilirea împărăției. Toți suntem prea imperfecti, iar spiritul critic ca motiv de viață nu duce la dezvoltarea unui caracter creștin. Totuși, observăm că Domnul a prezis că aceste condiții satisfăcătoare, în ceea ce privește credința, nu vor exista în biserica sa nominală în perioada laodiceană. Ea este cea care pretinde că este bogată și deține multe bunuri și că nu are nevoie de nimic. Atragem atenția asupra

acestor factori deoarece sunt parte din Cuvântul Domnului și deoarece trebuie să le sesizăm ca să putem evita același lucru în noi. Singuri nu putem face nimic. – Apocalipsa 3 : 17, Ioan 15 : 4, 5.

„NU SPUNEȚI, O CONFEDERAȚIE”

Există o mișcare puternică în plină desfășurare de ambele părți ale apei pentru a se face nu doar o federație a corpurilor bisericii, ci de fapt o uniune organică efectivă. Profesorul Cooper, identificat cu Societatea Bisericii Scoțiene, a avut următoarele de zis despre situația din Insulele Britanice, așa cum a apărut în Glasgow Citizen din 16 decembrie:

„Astăzi a început conferința la Societatea Bisericii Scoțiene în Birourile Instituției Religioase. Rev. Profesor Cooper, D. D., în cursul unei lucrări, a spus întregii lumi cum vedea reuniunea. Liga Națiunilor, a spus el, va distruge războiul, dar cum vor fi unite inimile oamenilor? Instrumentul lui Cristos a fost biserica – corpul lui, cel care s-a dat pe sine pentru răscumpărarea omenirii și nu pentru un popor anume, ci pentru toate. Liga Națiunilor trebuie să fie catolică dacă este să existe și biserica trebuie să fie tot catolică. A existat o mișcare pentru ca Vaticanul să poată fi reprezentat în Consiliul Ligii. În această cauză, celelalte mari biserici trebuie și ele reprezentate. Dar să presupunem că ar fi. Ce ar putea face reprezentanții lor fără cooperare și cum ar putea ei coopera fără o conferință sau fără instrucțiuni de la adepții bisericilor pe care ei le reprezintă? Reuniunea a fost marele subiect din mințile multor clerici mari și eminenti din toate părțile lumii și probabil pentru că eram mult mai aproape de reuniunea mării Biserici Catolice decât și-ar fi putut imagina cei mai mulți dintre oameni.”

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU TOATĂ LUMEA?

Tendința generală în ceea ce privește lipsa de legalitate și de supunere față de fiecare constrângere rezonabilă și adecvată din ce în ce mai aparentă în toată lumea este descrisă de editorul Memphis *Commercial Appeal* după cum urmează:

„Toate devierile de la ordinea obișnuită nu pot fi puse pe seama petrecăreților de Halloween și a oamenilor muncii. Sunt o mulțime de oameni care merg prin Statele Unite decât oricând înainte. Hotelurile din toate orașele sunt ocupate la capacitate maximă. Oamenii care merg spre vest se întâlnesc cu oamenii care merg spre est. Această migrare și mișcare încalcă direct ordinea obișnuită a lucrurilor. Oamenii ies din obișnuit, din liniile de afaceri stabilite și ies din alte linii. Absolvenții de la West Point pleacă din armată pentru a ajunge în poziții mult mai bine plătite în altă parte. Membrii corpurilor didactice universitare și profesorii de școli publice renunță la posturile lor pentru poziții mai bine plătite. Doctorii renunță la domeniul lor de activitate și se îndreaptă spre domeniul petrolier sau se organizează în societăți petroliere. Fermierii vând plantațiile pe care ei le știu și cumpără plantații despre care nu știu nimic. Jumătate din Arkansas-ul de Est și mulți acri de pământ în Deltă și-au schimbat proprietarii în ultimul an în holul de la Hotelul Peabody.

„Toată lumea se îndreaptă spre ceva. Pentru că nu au altceva de făcut, milioane de oameni intră și ies din mașinile lor. Afacerile cu jafuri pe autostrăzi înfloresc în toată țara. Marii bogătași se scufundă împreună cu alți mari bogătași și sunt rechini care să mănânce pe toți naivii care se nasc în fiecare zi. Acești rechini lucrează peste program. Unii sunt proprietari, alții sunt producători și unii sunt profitori. Generația prezentă de oameni și femei care trăiesc în minte cu expresia celui care a zis: „După noi potopul”.

„Care e problema tuturor? Ce otravă este în atmosferă care intră până și în sângele copiilor? Sub sloganul „să facem o lună sigură pentru democrație”, am barbarizat democrația noastră într-o formă inferioară de demagogie. Am confundat libertatea cu licența. Am pus deoparte restricțiile autorității și fiecare dintre noi este atras către acel stat unde fiecare este o lege pentru sine. Căutăm să ne guvernăm conform pasiunilor și poftelor noastre și nu conform motivelor și judecății. Căutăm să punem deoparte toate reglementările pe care oamenii le consideră a fi salutare pentru societatea umană deoarece, într-adevăr, am ajuns să credem că nu sunt democrații. Sfidăm constrângerile deoarece considerăm că este o interferență cu dreptul inalienabil de a fi liber în toate lucrurile. Oricine caută libertate deplină de acțiune, indiferent de libertatea aproapelui său. Denunțând

țarismul, fiecare este un țar în impunerea voinței sale împotriva voinței semenilor săi. Ne pierdem calmul în cadrul relației cetățenilor cu statul, a relației unui cetățean cu altul, în legătură cu proprietatea cetățeanului și a cetățeanului cu proprietatea. Salvatorul omenirii a spus, „Veniți la mine, voi toți cei care trudiți, voi toți cei care sunteți apăsați de nevoi, și vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt umil și smerit în inima mea și veți găsi odihnă în sufletele voastre. Căci jugul meu este ușor și povara mea este ușoară.” *Dar noi nu mai vrem să trudem deloc.* Ne revoltăm la orice povară. Nu suntem nici umili și nici smeriți în inimi deoarece aceste calități nu le considerăm compatibile cu independența spiritului. Decât să fim umili în inimă, mai bine să fim insolenți în vorbire și comportament. Indiferent cât e de ușoară povara, nu vrem să o suportăm, deoarece nu este o povară un semn de servitute? O dovadă că suntem la fel de buni și la fel de mari cu aceia care au făcut legile, noi sfidăm legile și încălcăm percepțiile părinților noștri deoarece ele sunt foarte vechi și aparțin unor vremuri apuse.

O FORȚĂ DINAMICĂ ÎNCĂ NEOBOSITĂ

Un ofițer al armatei engleze, așa cum se spune în San Francisco *Call and Post*, consideră că există o forță superioară care încă nu a fost încercată în afacerile pământului – puterea dragostei. Cu siguranță toate inimile oneste vor fi de acord cu maiorul în acest subiect și această forță dinamică este aceea care trebuie folosită de către Mesia în binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ:

„Iată-l pe maiorul Hamilton Gibbs, fratele corespondentului de război englez, Philip Gibbs, în ceea ce privește gloriile războiului: „Se pare că niște mâini aspre au rupt idealurile și au dat cu ele de pământ. Imaginea omului reprezentând-l pe Dumnezeu și religia au pălit sub lumina roșie a războiului. Creierul omului a văzut sclipirea, ceva de care să se agațe. Adevărat? Nu este nici un adevăr. Îndatorire? Este o farsă. Onoare? A dispărut demult. A mai rămas doar un singur lucru care să le poată da înapoi totul – Dragostea.”

MEMORIALUL SĂU

„Faceți acest lucru pentru pomenirea mea ... Pentru că ori de câte ori mănânci această pâine și bei din acest pahar, vestiți moartea Domnului, până când el va veni.” – 1 Corinteni 11 : 24, 26.

După 6 p.m., 2 aprilie următor, oamenii creștini vor sărbători marele eveniment de istorie. În ceea ce privește acest fapt, este înțelept și profitabil să avem în minte înțelesul evenimentului care trebuie sărbătorit. Isus din Nazareth a fost gata să realizeze cea mai mare lucrare a tuturor timpurilor oferindu-se pe sine ca jertfă pentru păcate, și chiar înainte de a finaliza faza pământească a acestei lucrări, el a dat instrucțiuni adeptilor săi referitor la comemorarea acestui eveniment și din când în când i-a condus spre lumina mai importantă ca semnificație reală a acestui eveniment.

Programul divin a fost dezvoltat maiestuos și progresiv și cu fiecare pas înainte grandoarea sa a sporit spre viziunea copilului lui Dumnezeu. Isus, fiind sămânța promisiunii – Cristos – este chiar elementul principal al planului divin referitor la om și de pe crucea sa radiază toată lumina istoriei sacre.

DUȘMĂNIA DINTRE CELE DOUĂ SEMINȚE PROMISE

Scopul planului lui Dumnezeu este să asigure și să garanteze viața fără sfârșit pentru ființele umane, pentru a dezvolta și inaugura noua creație și deasupra tuturor lucrurilor, să glorifice numele său. Marea dramă deschisă în Eden cu un bărbat și o femeie care aveau toată vigoarea, bunăvoința, frumusețea și gloria ființelor perfecte, împreună cu Lucifer, heruvimul ocrotitor sau supraveghetor în calitate de actori. Răul a intrat în inima lui Lucifer, adică, motivul, a dezvoltat prin gândurile sale și care controlează acțiunile sale ulterioare, era egoist și rău. El a cugetat în inima sa uzurparea puterii divine și a autorității și pentru a realiza proiectele sale diavolești, el s-a hotărât să înșele și să păcălească perechea umană perfectă în ceea ce privește moștenirea lor. Lucifer avea o inimă rea,

adică el avea o inimă care nu lua în considerare pe ceilalți și se îndoia intenționat de răutate. Dacă Lucifer a reușit să o seducă pe mama Eva, Adam a fost ușor atras în joc pentru a se alătura păcatului, preferând moartea decât o separare completă de soția sa. Pentru această infracțiune în ceea ce privește legea, Iehova a dat sentința împotriva păcătoșilor, spunând: „Voi pune dușmănie între tine [Satan] și femeie, și între sămânța ta și sămânța ei, și îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Și omului el i-a spus: „Îți vei câștiga pâine cu sudoarea frunții și te vei întoarce în pământ, pentru că din țărână ai fost luat, pentru că ești țărână și în țărână te vei întoarce.” – Genesa 3 : 15, 19.

Această scenă se mută de la frumusețile Edenului, la pământul neterminat, în care ființele umane, îngerii, demonii și noua creație au jucat un rol, și cu fiecare etapă progresivă dușmănia dintre Satan și sămânța promisiunii și-a făcut simțită prezența. Satan nu a pierdut nici o ocazie să încerce să distrugă sămânța promisiunii.

Iehova nu putea să întoarcă esențial sentința condamnării împotriva omului sau să se dea la o parte, dar cu constanță el putea avea această satisfacție, și pentru acest scop, El a prevăzut planul său. Viața omului perfect avea nevoie de justiției, astfel nimic din viața umană perfectă nu putea satisface acest tip de judecată. Păcatul a fost cauza morții (Romani 5 : 12), astfel trebuie adusă o jertfă pentru păcat. Valoarea acelei răscumpărări a păcatului trebuie să fie valoarea vieții umane perfecte. Valoarea trebuie să apară pe pământ, dar să fie prezentată justiției divine în ceruri, tronul justiției. Dumnezeu a prevăzut metoda pregătirii și prezentării jertfei pentru păcat în felul în care interacționează cu Israel. De secole el a făcut ca oamenii să aibă vedenii care să prevadă evenimentele mult mai importante care să fie dezvăluite la momentul potrivit referitor la eliberarea omenirii din lanțurile păcatului și morții.

Promisiunea a fost făcută lui Avraam: „În sămânța ta toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate”. (Geneza 12 : 3, 22 : 18) Binecuvântarea promisă implica viața și toate binecuvântările referitor la o viață perfectă. Satan a recunoscut sămânța promisă ca aceea care trebuie în cele din urmă să îi zdrobească capul. El era interesat de distrugerea seminței din două motive: (1) ca el să poată învinge scopul lui Dumnezeu de a binecuvânta toată omenirea și astfel să elibereze neamul omenesc de sub controlul său (al lui Satan); și (2) de a-și salva capul să nu fie zdrobit. Ca pas următor, el dorea să împiedice dezvoltarea seminței promisiunii și pentru aceasta căuta să infiltreze în mintea reprezentanților săi, ca și lui Faraon gândul de a o corupe pe Sara, soția lui Avraam. (Geneza 12 : 15) Dar Iehova a intervenit în numele celor pe care el i-a ales. Promisiunea referitoare la sămânța binecuvântării a fost reînnoită la fiul și la nepotul lui Avraam și la momentul potrivit, descendenții lui Avraam au mers să locuiască în Egipt, care este lumea – imperiul lui Satan. Aici Satan a oprimat poporul lui Dumnezeu până când opresiunea a devenit atât de mult încât Dumnezeu l-a trimis pe Moise, un om umil și supus la inimă, pentru a-și duce poporul din Egipt.

PRIMII NĂSCUȚI ÎN TIP ȘI ANTITIP

Sub conducerea lui Iehova, Moise, însoțit de Aaron în calitate de purtător de cuvânt al său, a apărut în fața faraonului, împăratul Egiptului și i-a spus că Dumnezeu a poruncit ca el să îi lase pe izraeliți să iasă din Egipt și să îl servească pe el. Faraonul a refuzat, iar Iehova a aruncat plăgi asupra Egiptului, transformând apele în sânge. Nouă plăgi diferite a trimis Dumnezeu asupra oamenilor din Egipt deoarece faraonul a refuzat să îi lase pe izraeliți să plece. El a promis că va face acest lucru și apoi s-a răzgândit în secunda următoare. Atunci „Domnul i-a spus lui Moise, Voi aduce încă o plagă pe capul faraonului și asupra Egiptului, după aceea el vă va lăsa să plecați ... Și Moise a spus: Așa a spus Domnul: La miezul nopții voi ieși în mijlocul Egiptului, și toți primii născuți în ținutul Egiptului vor muri, de la primul născut al faraonului care a stat pe tronul său, chiar și primul născut al servitoarei care învârte moara, și toți primii născuți ai animalelor . Și vor fi vaiete în tot ținutul Egiptului, așa cum nu a mai existat până atunci, și nici nu va mai exista până acum.” – Exodul 11 : 1 – 6.

Ca și cuvintele lui Isus care descriu cataclismul final care se va abate asupra omenirii la sfârșitul lumii: „Pentru că va fi mare nefericire, așa cum nu a mai existat de la sfârșitul lumii până acum, și nici nu va fi.” – Matei 24 : 21.

Conform obiceiului uman vechi, primul născut era cel favorizat. În Scripturi, fiara este folosită ca simbol al dominării prin violență, ca prinți financiari egoiști și puterile de conducere clerice egoiste, care operează împreună folosind violența împotriva tuturor celor cărora nu li se alătură în drumul lor egoist. Primii născuți dintre animale ar ilustra așadar foarte bine pe cei mai importanți sau foarte favorizați și onorați între regnul animal. Faraonul a fost tipul lui Satan și primul născut din împărăția sa ar fi de aceea sămânța sa, reprezentând sau tipizând sămânța șarpelui, adică pe Satan. Vorbind cu liderii clerici ai clasei fiarei din zilele lui Isus, care erau și cei mai favorizați, Isus le spune: „Voi sunteți ai tatălui vostru diavolul și voința tatălui vostru o veți face.” (Ioan 8 : 44) Aceste sugestii ne vor permite să localizăm primul născut al fiarei și primul născut al Egiptului în antitip cu zilelor noastre.

POPORUL LUI DUMNEZEU PROTEJAT

„Dar împotriva oricăruia dintre copiii lui Israel nici un câine [A se vedea Isaia 56 : 10, 11; Filipeni 3 : 2] nu își va arăta colții, împotriva oamenilor sau a animalelor, ca voi să puteți ști că Domnul a făcut o diferență între Egipt și Israel.” (Exodul 11 : 7) Când Domnul acționează la facerea lucrării sale minunate și splendide, înțelepciunea celor înțelepți („câinii”) va pieri și înțelegerea lor va fi ascunsă și ei vor amuți și nu vor avea nimic de spus împotriva fiarelor antitipice și nici împotriva copiilor lui Israel. – Isaia 29 : 14.

Sub îndrumarea Domnului, copiii lui Israel, chiar înainte de plecarea din Egipt, au împrumutat „fiecăruia om ... vecinului și fiecărei vecine, bijuterii de argint și bijuterii de aur.” – Exodul 11 : 2; 12 : 35, 36.

Domnul l-a condus pe Moise să pregătească congregația Israelului ca în a zecea zi a lunii Nisan să ia din fiecare gospodărie un miel fără pată, un mascul în primul an de viață și să țină mielul până în a paisprezecea zi a aceleiași luni, zi în care mielul trebuie ucis și sângele vărsat pe tocul și pe pragul ușilor, mielul gătit și apoi familia trebuia să îl mănânce cu pâine nedospită și ierburi amare, și în noaptea a paisprezecea a lunii Nisan, Domnul va trece prin Egipt și va lovi toți primii născuți, atât ai oamenilor și ai animalelor, și toți izraeliții care vor rămâne în casele unde a fost vărsat sângele vor fi în siguranță și protejați și nici unul dintre primii născuți în acele case nu vor muri. – Exodul 12 : 1 – 13.

Moise i-a chemat pe cei mai vârstnici din Israel și le-a dat aceste sfaturi și ei așa au făcut, și în a paisprezecea noapte a lunii Nisan primul născut în Egipt, atât al oamenilor, cât și al animalelor, au fost uciși. „Și Egiptul a plâns mult, și nu exista nici o casă [sistemul cleric în antitip] unde să nu existe un mort”.

A se compara cu Isaia 8 : 9-15.

Doar primul născut al Israelului în casa unde sângele mielului fusese vărsat a fost scutit de moarte, și atunci toți cei din acea casă au mâncat mielul, adică ei au fost potriviți cu valoarea hranei. Mielul ucis, vărsarea sângelui, etc. ne descriu marea jertfă pentru spălarea păcatelor care va fi făcută în numele lumii, și ne arată că primul născut, rămânând sub protecția sângelui, va fi salvat și după aceea întregul neam omenesc va avea șansa de a merita valoarea Mielului sacrificat. Este evident că Ioan profetul avea această imagine în minte când, arătând spre Isus, a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care a luat păcatul lumii”. – Ioan 1:29.

Conduși de Moise, cu primii născuți în căruțe, copiii Israelului au părăsit Egiptul în acea noapte plină de evenimente, au plecat spre Marea Roșie, și au fost conduși miraculos, fiind salvați atât de mare, cât și de teroarea trupelor egiptene și după ce au fost în siguranță pe partea cealaltă, sub conducerea conducătorului lor, ei au putut să cânte cântecul de slavă pentru Dumnezeu pentru salvarea lor. – A se vedea Exodul 15 : 1 – 23; Apocalipsa 15 : 1-4; Psalmul 118 : 14.

Dumnezeu le-a poruncit izraeliților ca această lună să fie pentru ei începutul lunilor și ca după aceea ei trebuie să respecte în fiecare an acest serviciu de sacrificare și mâncare a mielului în a paisprezecea a lunii Nisan. Acest mare eveniment de salvare din Egipt s-a produs la 430 de ani după

promisiunea făcută lui Avraam, marcând începutul perioadei legământului lui Israelului și a fost primul și următorul mare pas, urmând promisiunea, în dezvoltarea programului divin. – A se vedea Exodul 13 : 3-10; Galateni 3:17.

Scopul tipurilor sau imaginilor pe care Dumnezeu i-a făcut pe izraeliți să le creeze a fost punctul căii care duce spre viața eternă. Scopul luminării acestor tipuri sau imagini prin revenirea la realitate a fost de a se deschide drumul care ducea înapoi la Dumnezeu, la viață și fericire. De aceea, tipurile sunt de interes major pentru copiii lui Dumnezeu și acela care vede imaginea are o viziune mai clară asupra programului divin pentru binecuvântarea omenirii. – Galateni 3 : 24.

UMBRE ȘI REALITATE

Copiii Israelului în lanțuri în Egipt descriu întreaga lume în lanțuri pentru păcat și moarte, aduși în această stare datorită nesupunerii lui Adam și muncind în Egipt sub marele stăpân și opresor, Satan, care a fost reprezentat prin Faraon. Copiii lui Israel în această stare de sclavie și dorință de a părăsi Egiptul descriu întreaga creație, strigând și călătorind în durere, așteptând să fie salvați de Iehova prin intermediul lui Mesia – Isus conducătorul și biserica sa corpul. – Romani 8 : 19, 22; Evrei 12 : 23.

Moise, conducându-i pe copiii Israelului din Egipt, a fost un tip al lui Isus Cristos, un mare salvator, Salvatorul lumii. Aaron, asociat cu el ca purtătorul său de cuvânt, descrie biserica, membrii corpului lui Cristos – purtătorii săi de cuvânt pe pământ. Aceasta este imaginea generală; dar în cadrul acesteia există o altă imagine, referitoare specific la biserică.

Primul născut era moștenitorul. Biserica este moștenitoarea lui Dumnezeu și moștenitorii împreună cu Isus Cristos, cu condiția ca ei să sufere împreună cu el, întrunind cerințele divine. (Romani 8 : 16, 17) Primii născuți din Israel care se aflau în casele unde se vărsase sângele erau protejați. Sângele descrie meritul sacrificiului pentru răscumpărare atribuit fiecăruia care în timpul perioadei evanghelice s-a consacrat. Acela care primește meritul atribuit și este acceptat de Tatăl ceresc este născut pentru natura divină. De aceea, prin faptul că el să în fața lui Iehova este în Cel Iubit datorită meritului lui Cristos. Siguranța sa depinde de ceea ce cere el sub protecția sângelui, meritul răscumpărării prin sacrificiu. Primul născut include pe aceia care vor fi membrii ai marii clase a companiei. Primul născut este schimbat pentru seminția lui Levi, semniție care nu are nici o moștenire în țară, seminție din care preoții au fost luați, astfel prevăzând că primul născut antitipic nu are nici o moștenire pe pământ, moștenirea fiind una cerească și că din această clasă se aleg preoții împărătești antitipici. – 1 Petru 2:9,10.

Primii născuți din Israel erau singurii în pericol, prevăzând faptul că primii născuți, adică cei născuți în spirit, sunt singurii judecați (de aceea sunt în pericol de a fi față în față cu moartea) în timpul perioadei evanghelice. Părăsind Egiptul, primii născuți erau în car, sau în poziția de lider, astfel sugerând că în timpul epocii milenare, aceștia vor acționa în calitate de învățători, asistenți și conducători în numele omenirii.

Paștele se sărbătorește în noaptea care descrie epoca evanghelică ca fiind perioada de întuneric sau suferință, în timpul căreia apar nou născuții, a căror salvare va avea loc pe pământ în dimineața epocii milenare. „Dumnezeu îi va ajuta fără întârziere, chiar de dimineață.” – Psalm 46:5.

ADEVĂRATUL ÎNTELES AL PAȘTELUI

Mielul ucis îl reprezintă pe Isus, marele Dătător de viață și Salvator. El este Mielul ucis „de la începutul lumii”. (Apocalipsa 13 : 8; Efeseni 1 : 4) Mielul ales de izraeliți trebuia să fie fără pată, descriindu-l pe Isus, care a fost „un miel, fără pată, fără vină” (1 Petru 1 : 19), „sfânt, fără pată și fără vină”, și fără reproș. (Evrei 7 : 26) El s-a născut pentru a fi „oferit pentru păcate”. (Isaia 53 : 10) Mielul reprezenta atât de frumos și de bine pe Domnul. Un miel este inocent, o ființă fără apărare. „El este adus ca un miel la tăiere și este mut ca o oaie în fața celor care îlucid, așa că el nu a deschis gura.” – Isaia 53 : 7.

Casa Israelului a mâncat carnea mielului, acest lucru descriind modul în care întreaga lume va reuși să obțină viața prin faptul că vor merita valoarea sacrificiului lui Isus. „Sunt pâinea vie care

a coborât din ceruri, dacă orice om poate mânca din această pâine, poate trăi mereu, iar pâinea pe care eu o dau este trupul meu, pe care o voi da pe viață lumii” – Ioan 6 : 51; 1 Corinteni 5 : 7, 8.

Copiilor lui Israel li se cerea să mănânce din acest miel cu ierburi amare, ceea ce descrie încercările amare care sunt suportate de adepții care îi calcă pe urme lui Isus, suferințele care sunt indicatorul pentru cineva care evoluează pentru a fi membru în corpul lui Cristos. (1 Petru 2 : 21; 2 Timotei 2 : 11, 12; Romani 8 : 17) Când un izraelit mânca ierburile amare, acest lucru îi deschidea apetitul pentru mai mult din carnea dulce a mielului, acest lucru descriind modul în care încercările amare care vin asupra creștinului la scală mică îi hrănesc apetitul pentru mai mult din prezența Domnului.

Urmând porunca lui Iehova, izraeliții o dată pe an sărbătoreau acest serviciu de paște. Conform metodei evreiești de a înregistra timpul, ziua începea la 6 dimineața. De aceea, după 6 p.m. în a paisprezecea zi de Nisan, mielul era ucis și sângele vărsat pe tocul ușilor așa cum fusese poruncit și mai târziu seara mielul pregătit a fost mânca cu pâine nedospită și ierburi amare.

Isus era evreu, născut sub legea evreiască, și era de aceea hotărât să respecte legea. El ținea legea în toate aspectele. Era obligatoriu de aceea să respecte această sărbătoare de paște; prin urmare el a îndrumat pe discipolii săi să pregătească paștele: „Acum când seara trebuia să vină, el s-a așezat la masă cu cei doisprezece.” (Matei 26 : 20) Isus era acum pe cale să respecte tipicul.

MEMORIALUL INSTITUIT

„Și când ei mâncau, Isus a luat pâinea și a binecuvântat-o și a rupt-o și a dat-o discipolilor și a spus: Luați-o, mâncați-o, acesta este trupul meu. Și el a luat paharul și a mulțumit, și l-a dat lor, spunând: Beți cu toții din el, pentru că acesta este sângele meu, sângele legământului, care este vărsat pentru cei mulți, pentru iertarea de păcate. Dar vă spun, nu voi bea din acest fruct al vinului, până în ziua în care voi bea din el din nou cu voi în împărăția Tatălui meu. Și când ei au cântat o cântare, au mers pe muntele Măslinului.” – Matei 26 : 26-30.

Dacă cina de paște era consumată în ziua cu lună plină, dacă am calculat corect timpul în acest an, vom observa că sărbătoarea este ținută la momentul lunii pline. Luna este simbolică pentru legea mozaică. Chiar în momentul în care luna este plină, aceasta începe să descrească. Crucificarea lui Isus în această zi cu lună plină descrie faptul că răspândirea legii a ajuns la apogeu. El a îndeplinit-o și răspândirea legii începea să se finalizeze.

De ce a instituit Isus cu această ocazie o sărbătoare de pomenire pe care el a lăsat-o adepților săi să o respecte până la a doua venire a sa? Răspunsul este că Isus a fost marele Miel antitipic, ucis pentru a lua asupra păcatele asupra sa prin sacrificiu în numele lumii. El trebuie să respecte tipul și acest lucru se poate realiza la nici o altă dată în afară de cea pe care Iehova a lăsat-o prin lege, adică, a paisprezecea zi a lunii Nisan. Acest lucru fiind adevărat, Isus nu putea fi crucificat decât în a paisprezecea zi a lunii Nisan și să se îndeplinească cerințele legii. El a trebuit să moară în acea zi, și el a dorit ca adepții săi să își aducă aminte de această zi, astfel el a trebuit să instituie sărbătoarea de comemorare înainte de moartea sa și în aceeași zi cu moartea sa. Deoarece Iehova a poruncit ca paștele să fie sărbătorit o dată pe an, în fiecare pe an și de la moartea lui Isus s-a îndeplinit acel tip și moartea sa s-a produs o singură dată, apoi este adecvat să comemorăm moartea sa o dată pe an și doar o singură dată pe an.

ACUZAȚIA FAVORITĂ A LUI SATAN

De la potopul din zilele lui Noe până la venirea împărăției lui Mesia, ordinea socială a lucrurilor este determinată a fi „lumea prezentă a răului”. (Galateni 1 : 4) Este imperiul lui Satan, în care el este zeu. (2 Corinteni 4 : 4) „Întreaga lume zace în păcat”. (1 Ioan 5 : 19) Încă din zorii creației, a fost dorința lui Satan de a domina omenirea complet și de a distruge pe fiecare care ar fi îndrăznit să se opună sau să nu se lase controlat de influența sa păcătoasă. Isus a fost acuzat, condamnat și executat pentru o presupusă crimă de revoltă – acuzația favorită originală și aparținând mereu lui Satan șarpele – o acuzație ușor de făcut, ușor de dovedit pentru satisfacția celor care alcătuiesc imperiul său și acționează ca reprezentanți ai săi și o acuzație greu de apărat.

Subordonarea sperjurului (angajarea și folosirea de martori mincinoși) a fost folosită de multe ori pentru a asigura o condamnare. Așa s-a întâmplat și în cazul lui Isus. El le-a spus adeptilor săi să se aștepte la un tratament similar, dar să nu se teamă. – A se vedea Matei 10 : 24-32; Ioan 15 : 18 – 21.

Patru mii de ani s-au scurs de când Dumnezeu i-a spus lui Satan și femeii: „Voi pune dușmănie între sămânța ta și sămânța ei”. Cu fiecare ocazie adversarii lui Dumnezeu au acceptat provocarea luptei și s-au implicat când puteau în a distruge sămânța promisiunii. Când s-a anunțat că Maria va da naștere unui copil, al cărui nume va fi Isus, pentru că el va salva oamenii, Satan a recunoscut că acest copil nenăscut este sămânța promisă. În condițiile legii, o femeie vinovată de adulter poate fi omorâtă cu pietre. Satan l-ar fi păcălit pe Iosif să o omoare pe soția sa cu pietre, astfel distrugând copilul nenăscut. Dar acest plan nu a reușit, deoarece Dumnezeu a intervenit. – Matei 1 : 18 – 24.

O CONSPIRAȚIE PĂCĂTOASĂ

O conspirație este un plan de a comite un act greșit, în care se alătură două sau mai multe persoane. O conspirație păcătoasă de a distruge copilul Isus a fost atunci formulat de Satan, pe care el l-a pus în funcțiune prin reprezentanții săi naivi. Reprezentantul său Faraonul folosi „oameni înțelepți, vrăjitori și magicieni” pentru a se opune Domnului în zilele sclaviei din Egipt. (Exodul 7 : 11) Este foarte bine cunoscut studenților Bibliei că acești oameni înțelepți și vrăjitori erau devotați astrologiei – o formă de demonism.

„Acum când Isus s-a născut în Bethleem din Iudeea, în zilele lui Irod regele, iată, au venit înțelepții de la est la Ierusalim, spunând: Unde este acela care este născut Împărat al evreilor? Pentru că noi am văzut steaua sa la est și am venit să îl venerăm.” (Matei 2 : 1, 2) Trebuie observat că acești „înțelepți” – magicieni, astrologi – care erau evident cei fără minte, dar naivi, instrumentele lui Satan, au mers direct la Irod, un reprezentant al lui Satan. Dacă singurul scop al stelei era să ghideze acești oameni înțelepți la locul de naștere al lui Isus, de ce să mai meargă la Irod? Evident Satan i-a îndreptat acolo cu ajutorul „stelei”, ca Irod să poată participa la conspirație. Când Irod s-a consultat cu ei, „el a fost tulburat [deoarece el se temea că noul împărat va interveni în domnia sa], și ... s-au adunat toți preoții și scribii [sămânța lui Satan și de asemenea reprezentanții săi] ai oamenilor împreună și le-a cerut să i se spună unde s-a născut Cristos! – Unde îl putem găsi?

În cadrul acestei conspirații, Irod a consultat în privat oamenii înțelepți. „Atunci Irod, când i-a chemat pe înțelepți, le-a cerut să îi spună cu zel la ce oră a apărut steaua. El i-a trimis la Bethleem, și le-a spus: Mergeți și cercetați cu atenție copilul; și când l-ați găsit, să îmi spuneți din nou, ca să pot veni și eu să îl pot venera. Când ei l-au auzit pe împărat, au plecat, și, iată, steaua, pe care ei au văzut-o la est, au mers înaintea lor, până când au ajuns și au stat în locul unde era copilul.” (Matei 2 : 7 – 9) Satan și demonii au puterea de a face luminile să pară stele care apar, ceea ce este demonstrat rezonabil prin dovezile care au fost publicate recent pe scară largă în toată țara. „Steaua” menționată în această clipă nu era una din stelele creației lui Dumnezeu, dar evident Satan a făcut să apară o lumină strălucitoare pentru a-i ghida pe agenții săi către locul dorit. Cu adevărat au ajuns ei să îl venereze pe împăratul nou născut? Din contră, dovezile sunt clare și convingătoare că așa s-a întâmplat, ca naivi lui Satan, fără voie, au intrat într-o conspirație cu Irod pentru a localiza copilul și să îl distrugă, conspirație pe care Satan a inițiat-o și pe care el a regizat-o.

Este evident că scopul lui Irod ca să îi facă pe înțelepți să îi spună, și apoi, sub pretextul de a merge să îl venereze pe copilul Isus, să îl ucidă. Satan ar fi reușit în această conspirație păcătoasă, lucrând prin naivii și instrumentele sale, dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu și a salvat copilul. Acești magicieni înțelepți se bazau pe visele lor. Dumnezeu i-a făcut să aibă un vis de avertizare și ei au fugit din țară printr-o altă rută și atunci Iehova printr-un vis i-a îndrumat pe părinții lui Isus să ia copilul și să fugă în Egipt pentru a scăpa de dorința arzătoare și de scopul lui Irod. – Matei 2 : 11 – 13.

Supărat și dezamăgit de nereușita lor de a distruge copilul Isus, Satan acum a injectat în mintea lui Irod un al gând păcătos, sperând ca prin alte mijloace să își îndeplinească planul său

păcătos. Irod, acționând la sugestia satanică, atunci a făcut ca toți copiii din Bethleem să fie uciși, cu intenția evidentă de a-l include și pe Isus printre ei. – A se vedea Ioan 8 : 44.

Se poate să nu fie bine spus și susținut prin Scripturi că acești magicieni înțelepți de la est au fost îndreptați spre Domnul. Din contră, i-a făcut plăcere lui Dumnezeu de a dezvălui păstorilor umili care au grijă de turmele lor în câmpurile de lângă Bethleem și pentru a-i face martori referitor la nașterea Salvatorului. (Luca 2: 8- 18) Nu există nici un cuvânt în istorisire referitor la expediția înțelepților pentru a indica că are ceva benefic pentru omenire; dar din contră, se dovedește un subiect secret și pregătit cu grijă, cu Satan ca partener conspirator, pentru distrugerea Mântuitorului.

ÎNCĂ O ÎNCERCARE DE DISTRUGERE

La vârsta de treizeci de ani când Isus s-a oferit pe sine în deplină supunere față de voința Tatălui. După botezul său în apele Iordanului, el a mers în sălbăticie timp de patruzeci de zile, și la finalul perioadei Satan l-a abordat și s-a gândit să îi facă să încalce legământul cu Dumnezeu și astfel să îi aducă distrugerea. (Luca 4 : 1 -13) Cu fiecare atac, Isus i-a răspuns. „Așa este scris”. Când Satan s-a oferit să predea lui Isus conducerea lumii cu condiția ca el (Isus) să îl venereze, iar Isus a răspuns: „Dă-te înapoi Satan, pentru că este scris, Tu vei venera pe Domnul Dumnezeuul tău și doar pe el îl vei servi.” Din nou planurile diavolului au fost dejucate. Imediat el a început să implanteze în mințile copiilor săi gândul păcătos de a-l distruge pe Isus. S-au gândit îndelung la acest lucru, dar au fost împiedicați până când a venit momentul potrivit, care a fost momentul comemorării paștelui, când Isus trebuia să devină antipodul mielului și el însuși să fie ucis. Nimeni nu știa mai bine decât Domnul însuși că lupta era între el și Satan, și că Satan nu va precupeți nici un efort sau mijloc pentru distrugerea sa. Isus știa prea bine cine constituia sămânța șarpelui și el nu ezita să arate această sămânță. Odată el a spus: „Scribii și Fariseii au stat pe locul lui Moise” (Matei 23:3), însemnând că această clasă își asumase poziția de lider al poporului lui Israel. El știa că ei nu sunt sinceri și nu ezita să le spună. Le-a spus: „Sunteți ipocriți, îndrumători orbi, proști, ați închis împărăția cerurilor pentru oameni, voi devorați casele văduvelor pentru niște aparențe, vă rugați îndelung, voi străbăreți marea și întreaga țară pentru a face un nou adept, când el este al vostru, îl faceți de două ori mai mult copilul Gheenei decât voi”. Sunteți vinovați pentru că înșelați și păcăliți, „voi sunteți ca niște morminte albe ... plini de oasele morților și de toate lucrurile necurate”, voi sunteți „șerpilor, popor de vipere”. (Matei 23 : 13 - 33) ”De ce nu înțelegeți ceea ce spun? Pentru că nici măcar nu auziți ce spun. Voi sunteți ai tatălui vostru, diavolul și plăcerea tatălui vostru o veți face. El a fost un criminal de la început și nu a ascultat adevărul, pentru că nu este nici un adevăr în el. Când el spune o minciună, el vorbește despre a sa minciună, pentru el este un mincinos și tatăl acestei minciuni.” – Ioan 8 : 43, 44.

Dacă am spune că acest discurs simplu a enervat pe reprezentanții diavolului, am fi blânzi. Erau nerăbdători să fie folosiți și se gândeau profund cum puteau să îl distrugă pe Domnul și diavolul le-a dat tot ajutorul care era necesar.

O ALTĂ CONSPIRAȚIE PĂCĂTOASĂ

În cel an, Sinedriul a fost alcătuit din șaptezeci și trei de oameni, adică preoți, persoane în vârstă și doctori în drept – toți ipocriții farisei, sămânța șarpelui. Aceasta a fost tribunalul suprem al poporului lui Israel, a cărui funcție principală era să administreze justiția și să protejeze pe cei nevinovați de cei vinovați. Ei l-au văzut pe Isus făcând lucruri bune și oamenii care se adunau pe lângă el cu miile. „Atunci preoții și Fariseii au alcătuit un consiliu și au spus, Ce facem? Pentru că acest om face multe miracole. Dacă îl lășăm singur, toți oamenii vor crede în el, și toți romanii vor veni să ne ia locul și pe poporul nostru. Și unul dintre ei, pe care îl cheamă Caiafa, care era mare preot în același an, le-a spus: Voi nu știți nimic, și nici nu considerăm că este bine pentru noi, ca un om să moară pentru oameni, și ca întregul popor să nu piară. Și acest lucru nu vorbește despre sine, dar fiind mare preot în acel an, el a prezis că Isus va muri pentru acel popor ... Și de atunci, din acea zi, ei s-au sfătuit pentru a-l omorî.” – Ioan 11 : 47 – 51, 53.

Cu alte cuvinte, acest tribunal suprem s-a întâlnit în secret, l-au pus sub acuzare, au judecat în avans cazul său și convenit să îl omoare, doar așteptând ocazia pentru a face acest lucru. Au acționat ca mare juriu, procuror și tribunal. Ei au intrat într-o conspirație păcătoasă, care a fost formulată de Satan, tatăl lor, pentru distrugerea Fiului lui Dumnezeu. Ei au conspirat împreună cu Iuda și l-au cooptat, pentru suma derizorie de treizeci de arginți, pentru a-l trăda pe Domnul și a-l preda în mâinile lor. Ei au organizat o patrulă, au trimis oamenii după Stăpân, l-au arestat și l-au adus în fața acestui tribunal suprem pentru a fi judecat noaptea, ceea ce era contrar propriilor lor legi. „Cei care l-au luat pe Isus l-au dus și l-au predat lui Caiafa, marele preot, unde scribii și cei mai în vârstă se adunaseră”, ca o continuare a conspirației periculoase. – Matei 26 : 57.

CONDAMNAT CA REBEL

Mielul cel umil și fără apărare al lui Dumnezeu a fost condus în haita lupilor flămânzi, care erau însetați de sângele său. Nu au vrut să îi trateze cazul și nici măcar nu au formulat o acuzație împotriva sa. Ei s-au gândit, contrar legii, să îl facă pe el să depună mărturie împotriva sa. Ei știau că nu au nimic împotriva sa, și deși ei formaseră acest tribunal înalt al poporului Israel, ei judecau un caz de subordonare la sperjur. „Atunci, marii preoți și cei în vârstă, și întreg consiliul [întregul tribunal], au căutat martori falși împotriva lui Isus, pentru a-l omorî, dar nu au găsit pe nimeni, da, chiar dacă au venit mulți martori falși, ei totuși nu au găsit pe nimeni. La sfârșit au venit doi martori falși.” (Matei 26 : 59, 60) Acest lucru a ridicat tribunalul în slăvi, prin încălcarea tuturor legilor și fiecărui precedent cunoscut al jurisprudenței evreiești, îi cereau lui Isus să depună mărturie împotriva sa. „Marele preot s-a ridicat și i-a spus, ... Te rog fierbinte, pe Dumnezeu cel viu, ca tu să ne spui dacă ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu.” (Matei 26 : 62, 63) Și când el le-a spus adevărul, zicând, „Voi spuneți că sunt,” ei au zis, „Ce nevoie mai avem de alți martori?” pentru că am auzit și noi chiar din gura lui”. (Luca 22 : 66 – 71) Ei au votat imediat ca el să moară, de asemenea tot contrar legii lor, care cerea ca fiecare membru al tribunalului să ia în considerare cazul și apoi să voteze individual. Ei țineau ședința tribunalului noaptea pentru a-l condamna, și știau că procedează împotriva legii, atunci au convocat tribunalul pentru dimineața următoare pentru a ratifica sentința, care și ea era contra legii lor.

Ei l-au condamnat pe Isus la moarte, dar știau că nu au nici o putere legală să îl omoare. L-au dus în fața guvernatorului roman, Pilat și l-au acuzat în fața lui de revoltă, spunând, „L-am găsit pe acest om corupând poporul și interzicând să plătească tributul lui Cezar, spunând că el însuși este Cristos, un Împărat.” (Luca 23 : 1, 2) Ei știau că guvernatorul roman avea puterea să îl omoare pe Isus și de aceea, ei au căutat să îl judece el.

Pilat nu a fost convins de vina lui Isus și nu se gândea că ar trebui să moară și se gândea să îl elibereze. „Atunci Pilat le-a spus marilor preoți și oamenilor să nu îl considere vinovat pe acel om. Dar ei erau și mai înverșunați și spuneau, *El a instigat oamenii.*” (Luca 23 : 4,5) Când Pilat se gândea să îl elibereze, acuzatorii săi au strigat spunând: Dacă îl eliberezi pe acest om, nu ești prieten lui Cezar, oricine spune că este împărat, vorbește împotriva lui Cezar” – împotriva puterii civile și de aceea este vinovat de instigare. (Ioan 19 : 12) „Și el [Pilat] le-a spus a treia oară, ce a făcut el rău? Nu văd de ce ar trebui condamnat la moarte, de aceea îl voi pedepsi și îl voi lăsa să plece. Și ei imediat au cerut să fie crucificat. Și vocile lor și cele ale marilor preoți au fost mai puternice. Și Pilat a dat sentința să fie așa cum i s-a cerut.” Luca 23 : 22 – 24) Astfel puterea civilă s-a îndreptat spre importanța clericismului, iar Isus a fost dus și crucificat pe dealul de la Calvar. Iar Pilat, mult mai drept decât clericii, au pus pe crucea sa înscrisul: „Isus din Nazareth, Împăratul Evreilor”.

Așa a murit Fiul lui Dumnezeu, marele „Miel ... care a luat păcatul lumii” antipic. (Ioan 1 : 29) Aceia care au stat lângă el când a murit au considerat că el a murit ca un păcătos, crucificat între doi hoți, sub acuzația de nesupunere în fața puterilor constituite, și totuși în totalitate inocent, fără păcat și fără vină.

Satan trebuie să fi zâmbit cu satisfacție egoistă deoarece i se părea că acesta este triumful lui personal. Trei zile mai târziu, Isus s-a ridicat din morți. Atunci Satan și-a dat seama că nu a avut succes, și de asemenea, probabil pentru prima dată, a văzut că „sămânța” trebuia să fie spirituală și nu umană, ceea ce nu ar fi putut decât să îi sporească doar ura față de „sămânța femeii”. Cincizeci de

zile mai târziu a fost ziua de Rusalii, și aici Domnul și-a făcut cunoscut planul, prin care se anunța – Cristos, Mesia – sămânța conform promisiunii – va fi Isus, conducătorul și cei 144.000 membri ai corpului său, aleși dintre oameni. – Apocalipsa 7 : 4; 14 : 1.

O ALTĂ CONSPIRAȚIE

Mii de oameni au început să se întoarcă spre Domnul și Satan a continuat să reziste, luptând să distrugă sămânța promisiunii. „Ștefan, plin de credință și putere, a făcut mari minuni și miracole printre oameni. Apoi s-a ridicat o anume sinagogă, care a fost numită sinagoga libertinilor, iar cyrenienii și alexandrinii și dintre ei cei din Cilicia și din Asia [sămânța șarpelui], intrând în dispută cu Ștefan. Și ei nu au putut să reziste înțelepciunii și spiritului prin care el vorbea.” (Faptele Apostolilor 6 : 8 – 10) Sf. Ștefan a fost un credincios adept al lui Isus, și cu mintea sa luminată prin spiritul sfânt, a făcut ca reprezentanții lui Satan să se îndrepte spre clericismul acelor zile. „Apoi ei au mituit [au angajat să depună mărturie falsă] oamenii, care au spus: L-am auzit vorbind blasfemii împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu” – împotriva puterilor civile și ecleziastice. Și din nou și scribii au ieșit, au investigat arestarea Sf. Ștefan și l-au adus în fața aceluiași tribunal suprem distins al poporului lui Israel, acuzându-l de instigare și angajând martori falși pentru a dovedi această acuzație. Marele preot și asociații săi, ca reprezentanți ai lui Satan, au auzit cazul, l-au condamnat imediat la moarte și l-au executat.

Și astfel s-a transmit de-a lungul timpului. Sf. Pavel, când a primit aceeași acuzație, a petrecut patru ani în închisoare. Sf. Ioan, de asemenea s-a lovit de aceeași acuzație de instigare, a fost condamnat pe insula Patmos și închis acolo. Toți apostolii au suferit acuzații similare, și pe parcursul erei creștine, creștinii au de asemenea de suferit aceleași acuzații. Printre aceștia a fost John Bunyan, care a refuzat să se supună dictatelor bisericii și statului a fost acuzat că nu este loial și condamnat, și a primit o pedeapsă de doisprezece ani în închisoare pe care el a executat-o. De-a lungul acelei perioade, el a oferit lumii lucrarea „Progresul Pilgrimilor”, care a oferit creștinilor mângâiere și putere.

De ce au suferit adepții lui Isus? A fost un război între sămânța șarpelui și sămânța promisiunii, exact așa cum a prezis Iehova. „Pentru că ați fost chemați aici, deoarece Cristos a suferit și el pentru noi, dându-ne un exemplu, ca noi să îi călcăm pe urme.” – 1Petru 2 : 21.

ORIGINAREA PĂCATULUI

Ei l-au crucificat pe Fiul gloriei, crucificându-l, iar el a strigat: „S-a terminat”. Ce s-a terminat? Mielul antitipic, omul Isus Cristos, și-a terminat lucrarea pe pământ, și prin moartea sa a asigurat prețul de răscumpărare, care acum trebuie prezentat în ceruri pentru Dreptate ca ofertă pentru păcat. Lucrarea a început pe pământ. Apoi el s-a ridicat din morți, s-a înălțat la ceruri, a apărut în prezența lui Dumnezeu și i-a prezentat lui Iehova prețul vieții umane perfecte, oferindu-se să ia asupra sa păcatul lumii. Tipul, care an după an a indicat drumul care duce spre viață, a fost îndeplinit acum și drumul către viață a fost deschis, și la momentul potrivit al lui Dumnezeu, fiecare om va avea șansa de a beneficia de sacrificiul de răscumpărare și de a se întoarce în armonie cu Dumnezeu, pentru a se bucura de viață, libertate și fericire.

SĂRBĂTOAREA ANUALĂ

Era dorința lui Isus ca adepții săi credincioși să celebreze an de an comemorarea morții sale împărțind pâinea și vinul, reprezentând emblematic corpul său rupt și sângele vărsat în numele omenirii. „Așa să faceți, când veți bea, spre pomenirea mea. Atunci când veți mânca această pâine și veți bea din această cupă, ca să arătați moartea Domnului până când va veni. Este clar dorința Domnului ca adepții săi să își aducă aminte astfel de moartea sa și la ceea ce a dus la moartea sa, ca și scopul pentru care el a murit. Făcând acest lucru, adepții săi vor fi încurajați să își păstreze veselia

indiferent de experiențele de încercare care se pot abate asupra lor în timp ce ei se hrănesc cu promisiunile sale prețioase.

Specificând aceste lucruri, vom putea aprecia cuvintele apostolului: „Mă voi bucura în suferințele mele pentru voi și în trupul meu, să îndeplinesc ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos, pentru trupul lui, care este Biserica.” (Coloseni 1 : 24) „V-a fost dat ca privilegiu, nu doar pentru a crede în Domnul Isus Cristos, ci pentru a suferi împreună cu el.” – Filipieni 1 : 29, Diaglott.

RĂZBOIUL NU S-A SFÂRȘIT

Găsim cu siguranță o semnificație în cuvintele lui Iehova pe care el dorește să ni le amintim: „Și tu [Satan] îi vei zdrobii călcâiul.” Ultimii membri ai corpului lui Cristos sunt membri inferiori și cei din urmă sunt descriși ca fiind călcâiul. Nu trebuie să se înțeleagă că Satan va distruge membrii călcâi, ci mai degrabă că va porni un război crâncen împotriva lor. Când Sf. Ioan a fost închis sub acuzația ilegală de instigare, Domnul Isus i-a dat viziunea minunată a experiențelor apropiate pe care biserica le va avea pe pământ. El a avut o viziune despre fiară care era și nu mai este, și care a ieșit din fundul gropii și se va merge în pierzanie. O definiție a termenului fiară a fost folosit în Scripturi pe care l-am redat mai sus. „Aceștia vor porni război împotriva Mielului, iar Mielul îi va învinge, pentru că el este Domnul Domnilor, și Împăratul Împărăților, și cei care sunt cu el sunt chemați, aleși și credincioși.” (Apocalipsa 17 : 14) Astfel, el indică un conflict crucial și final între sămânța șarpelui și sămânța promisiunii. Și avem cuvântul lui Isus însuși, că în acest conflict sămânța șarpelui va fi pentru totdeauna nimicită

Avem toate motivele să tragem concluzia că Satan și sămânța sa își vor exercita puterea pentru a dispune de acuzația ispășită de instigare împotriva membrilor seminței promisiunii care intră în alcătuirea „călcâiului”. Nu poate fi deplasat din partea noastră să sugerăm că acest călcâi a fost deja rănit. Și s-ar putea să mai fie rănit, și dacă așa stau lucrurile, să fim răbdători și să așteptăm pe Domnul! „Trebuie să ai mult curaj și El îți va întări inima”; pentru că el este pentru noi mai mare decât toți cei care pot fi împotriva noastră. Când ”primul născut al fiarei” va cădea în întunericul nopții care stă să vină, nu putem să ne așteptăm ca „limba fiecărui câine” să fie redusă la tăcere, așa cum s-a întâmplat în cazul imaginii făcute pentru beneficiul bisericii! Deja această profeție s-a îndeplinit în parte.

NIMICIREA ÎMPĂRĂȚIEI LUI SATAN ESTE APROAPE

Judecarea lumii, așa cum este indicat de dovezile copleșitoare scripturale, vine la sfârșitul lumii, moment în care suntem acum. Împărăția lui Satan va fi nimicită de Miel, iar Satan însuși va închis și influența sa păcătoasă va fi restrânsă. Când Isus s-a rugat lui Dumnezeu, el a strigat, „Tată, slăvit fie numele tău.” Și s-a auzit o voce din ceruri spunând, L-am slăvit, și îl voi slăvi din nou. Oamenii, de aceea, care au stat prin preajmă, și au auzit, au spus că a sunat ca un tunet, alții au spus: Un înger a vorbit prin el. Isus a răspuns și a spus: Vocea a venit nu din cauza mea, ci de dragul vostru. Acum a venit judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul acestei lumi va fi aruncat afară.” Este evident din limbajul său că acest lucru s-a spus pentru beneficiul în special al celor care au crezut în el și de aceea s-a făcut referire la momentul judecății în loc de momentul când el a fost crucificat. Judecata lumii fiind acum aproape, momentul este acum să fie nimicit Satan și să triumfe Mielul lui Dumnezeu.

În acea viziune minunată a Sf. Ioan pe insula Patmos, Domnul ne dă o altă viziune asupra aceluiași lucru, dar cumva dintr-un unghi diferit, descriind acest lucru prin simbolismul biblic. Marea simbolizează starea turbulentă, fără odihnă a umanității, din care adepții lui Isus nu sunt parte și în care turbulențe și violență ei nu pot participa. Sticla simbolizează o viziune clară a evenimentelor care sunt dezvăluite. Focul simbolizează problemele destructive.

Studentii divinei profeții acum marchează îndeplinirea acestei părți a viziunii Sf. Ioan. El apoi descrie o clasă de oameni care „urmează pe Miel indiferent unde merge El.” (Apocalipsa 14 : 4) și care sunt de aceea credincioși și devotați lui, stând, așa cum era, pe această mare de sticlă – având o viziune clară și înțelegând ce înseamnă evenimentele care sunt dezvăluite. Aceștia au

suferit îndelung de dragul dreptății, s-au rugat, au sperat și au așteptat să fie salvați. Satan și sămânța sa au urmat războiul fără sfârșit împotriva lor. Acum fumul bătăliei se risipește, și prin ochiul credinței ei privesc un spectacol glorios!

Sf. Ioan îi descrie apoi cu fețele lor, întoarse spre Împăratul victorios, acoperite de zâmbete și ținând în mâini harpele lui Dumnezeu, însemnând că ei aveau o înțelegere clară și armonioasă a planului minunat al lui Dumnezeu. Iată, ei cântă! Și ce cântă? Cântă cântecul lui Moise, servitorul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului, spunând: ”Mari și minunate sunt lucrările tale, Domnul Dumnezeu Atotputernic, drepte și adevărate sunt căile tale, tu, Împărat al sfinților.” Și de ce cântă? Deoarece, ne răspunde Scriptura, ei „au obținut victoria asupra fiarei, asupra imaginii sale, și peste semnul său și peste numărul din numele său”. Acesta este cântecul lor de salvare din ghearele lui Satan și a seminței sale. – A se compara cu Exodul 15 : 1 - 21.

ÎNDRĂZNIȚI ȘI VĂ BUCURAȚI

Se pare că profetul Domnului avea acest conflict final în minte, și rezultatul victorios al Mielului, și de aceea încuraja: „aduceți până și ultimul membru”, spunând: „Lăsați sfinții să se bucure în glorie, să cânte tare din paturile lor [condiție a credinței depline și a încrederii, a odihnii], cântecul de slavă mare lui Dumnezeu să fie pe buzele lor și o sabie cu două tăișuri [adevărurile ascuțite, care înțeapă, cu care Mielul își va finaliza lucrarea] în mâna lor, pentru a răzbuna cerurile și să aducă pedeapsa asupra oamenilor, să lege împărații lor în lanțuri [să se vadă că teoriile și credințele lor făcute de om sunt inutile și că sunt reduse la tăcere – factori care controlează], și că nobilii lor [primii născuți onorați] sunt legați cu lanțuri de fier, pentru a executa judecata scrisă, această onoare o au toți sfinții săi. *Slăviți-l pe Dumnezeu* – Psalmul 149:5 - 9 ; Z '14-135: Psalmul 118: 14.

Acesta este privilegiul binecuvântat al sfinților să fie frânți cu Cristos. „Paharul binecuvântării pe care o binecuvântăm, nu este uniunea sângelui lui Cristos? Pâinea pe care o rupem, nu este uniunea trupului lui Cristos?” (1 Corinteni 10: 16) Pe măsură ce abordăm această sărbătoare de pomenire, de aceea, dragi frați, să ne bucurăm de privilegiul care este acum al nostru de a fi astfel frânți cu el și de privilegiul de a împărți moartea sa, ca să putem împărți și gloria sa. Să venim la această sărbătoare cu inimile noastre purificate de orice rea voință, de toate gândurile și acțiunile rele. ”Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit. Pentru că acum chiar Cristos este sacrificat pentru noi, de aceea să ținem sărbătoarea, nu cu influențele vechi, nici influențați de răutate și păcat, ci de pâinea nedospită a sincerității și adevărului.” (1 Corinteni 5:7, 8) Înainte ca, prin mila sa, dacă suntem credincioși, va fi privilegiul nostru să bem cu el din nou (inspirând adevărurile glorioase) în împărăția Tatălui nostru. Apoi bucuria noastră va fi completă, apoi cu el noi vom avea privilegiul de a primi binecuvântări nenumărate asupra întregii omeniri, ridicând sufletește și făcând bine tuturor, chiar aceluia care ne-au folosit cu intenții rele și ne-au persecutat. „Bucurați-vă în Domnul, și din nou să spun, Bucurați-vă.”

MAREA MULȚIME PURIFICATĂ

21 MARTIE – APOCALIPSA 7 : 9-17

TREI CLASE CARE ÎL PROPOVĂDUIESC PE CRISTOS – DOUĂ CLASE NĂSCUTE DIN SPIRIT – DIFERENȚA DINTRE CELE TREI CLASE – AMBELE ILUSTRATE ÎN PARABOLA DOMNULUI A FECIOARELOR ÎNTELEPTE ȘI A CELOR NESĂBUITE.

„Binecuvântare și glorie, și mulțumire, și onoare și putere, și tărie, să fie ale Domnului nostru mereu și mereu. Amin” – Apocalipsa 7 : 12.

Conform Bibliei, aceia care propovăduiesc în numele lui Cristos se împart în trei categorii generale. Nu este treaba noastră să citim inimile, dar este treaba noastră, așa cum a spus și Domnul nostru, să cunoaștem oamenii după ceea ce fac. Dar chiar și aici ne putem înșela. Singura modalitate sigură pentru noi, în ceea ce privește persoanele care pretind că sunt creștini și care trăiesc o viață dreaptă și morală este să îi judecăm după profesia pe care o au. Una dintre aceste clase, a fost considerată de Isus ca fiind „copiii celui păcătos”, deoarece prezența lor în biserică este rezultatul unor false doctrine, sădite în inima lor de dușman, de Satan. (Matei 13 : 24 - 30, 36- 43) După cum înțelegem, sunt foarte bine elaborate, foarte onorabile și pline de bogății. Totuși, ele nu au nimic de-a face, nici măcar parțial cu adevărata biserică a lui Cristos, ai căror membri sunt născuți din spirit prin Cuvântul adevărului.

În sensul că cei consacrați sunt chemați cu speranța chemării lor și sunt toți născuți dintr-un spirit prin Cuvântul adevărului, toți sunt dintr-o clasă, o singură biserică, sub un singur Dumnezeu, o singură credință și un singur botez. (Efeseni 4:4,5) Faptul că sunt împărțiți în două clase este rezultatul răcelii, indiferenței, fricii de a se sacrifica, fricii de moarte, din partea „celor mulți” la care se face referire în lecția de astăzi. Apostolul îi descrie, spunând: Prin frica de moarte ei sunt sclavi toată viața. (Evrei 2:15) Unii dintre ei se mai tem și de pierderea afacerilor sau a numelui, a faimei sau a poziției sociale. De aceea, ei se compromit în fața lumii și a spiritului său. Ei nu îl neagă pe Dumnezeu. Într-adevăr, mulți dintre ei mai degrabă ar muri decât să îl nege pe El. Totuși prin faptele lor, ei nu îl neagă, sunt rușinați de adevăr deoarece nu este popular sau sunt rușinați de frații lui Dumnezeu deoarece aceștia au o poziție umilă sau pentru că nu sunt așa de populari în rândul oamenilor. – Ioan 15 : 19.

În timp ce această clasă nu neagă numele lui Dumnezeu, totuși ei nu calcă pe urmele sale și de aceea nu vor renunța la premiul glorios ale acestei epoci evanghelice, și anume, gloria, onoarea, nemurirea, moștenirea alături de Isus în această împărăție milenară. Aceste binecuvântări și favoruri mari trebuie să fie garantate doar celor „mai mult decât biruitori”, „micii turme”, cărora Tatăl are marea plăcere de a le oferi împărăția, cărora „îl urmează pe Miel oriunde va merge El”, bucurându-se în probleme, cinstindu-l cu onoarea de a fi considerați vrednici de a suferi pentru Cristos, pentru cauza Sa, pentru cuvântul Său, pentru frații Săi. Și totuși această mică turmă, stilizată în Biblie ca bijuteriile Domnului, este descrisă de poet, care spune:

„Aceia pe care Dumnezeu îi face împărați ai săi și preoți
Sunt săraci în ochii oamenilor”.

CELE DOUĂ CLASE ÎN CONTRAST

Marea companie descrisă în lecția noastră va fi de învingători; altfel nu se vor bucura niciodată de binecuvântările veșnice pe care Domnul le acordă, acum la a doua venire a sa, când toți cei credincioși lui vor fi primiți în casa cerească, casa Tatălui. Ei vor fi învingători, sau cuceritori, în final deoarece Domnul îi va ajuta strângându-i pe aceia din această clasă care vor trăi în finalul epocii prezente și cu curaj nu își vor considera viețile prea dragi pentru ei în marea nefericire în care se va termina în această epocă. Faptul că atunci când va veni acest test, când se va ajunge la această criză, aceștia vor amuți mai degrabă decât să îl nege pe Domnul, ceea ce îi va face învingători și le va asigura binecuvântarea promisă în versetele șaisprezece și șaptesprezece.

Totuși, există o poziție mai înaltă care va fi atinsă de unii. Așa cum a fost necesar ca Isus să fie implicat în necaz, fie să recunoască pe Tatăl ceresc și să susțină adevărul, fie să îndure moartea a doua, tot la fel există o clasă în biserică, ce este asemenea Stăpânului și care va avea experiențe asemănătoare cu ale lui. Aceștia sunt descriși ca fiind „mai mult decât biruitori” deoarece ei nu doar că fac ceea ce trebuie – sunt de partea adevărului, a dreptății și a planurilor divine – dar fac acest lucru așa cum l-a făcut Isus – din propria voință, cu bună voință în inimă, imediat ce li se arată.

Aici vedem diferența dintre cele două clase în biserică, dintre care toți sunt născuți în spirit, toți au aceeași mare chemare, dintre care toți au șanse similare de a obține marele premiu. Mai mult decât cei învingători, copiii Fiului drag al lui Dumnezeu, credincioși până la moarte prin faptul că și-au pus de bună voie viața în slujba lui Dumnezeu și în numele fraților săi, aceștia vor fi mica

turmă care va moșteni împărăția, aceștia vor fi „preoția împărătească”; aceștia vor constitui mireasa, soția mielului și moștenitori împreună cu el. - 1 Petru 2:9; Apocalipsa 21: 9- 11.

SCRIPTURILE REFERITOARE LA CEA DE-A DOUA CLASĂ

Marea mulțime descrisă în lecția de astăzi trebuie să fie găsită oriunde. Ei nu au reușit să devină membri ai corpului lui Cristos, nu au reușit să primească marea răsplată, nu au reușit să devină împărați și preoți. Lor li se va garanta o binecuvântare, totuși, dar vor avea o poziție inferioară, care va corespunde cu cea a Leviților din vechime, care nu erau preoți, dar făceau parte din seminția preoților, servitori ai fraților lor din cadrul preoției. Din nou, ei sunt reprezentați în Biblie ca nefiind vrednici să aparțină clasei miresei, ci li se garantează marea onoare de a fi „fecioarele, tovarășii ei, care o urmează”. Cu alte cuvinte, ei sunt domnișoarele de onoare. – Psalmul 45 : 14, 15.

Această clasă este de asemenea reprezentată în parabola Domnului nostru, cum ar fi cea a fecioarelor nesăbuite (Matei 25:1-13) Ele erau fecioare, pure, justificate, astfel ele erau consacrate pe deplin Domnului. Dar ele au fost nesăbuite pentru că au permis ca lucrurile din viața prezentă să intre în balanță împotriva lucrurilor din viața care va să vină, față de care ei s-au consacrat pe deplin. Fecioarele înțelepte intră cu Mirele, ajung să aparțină clasei miresei, când va avea loc căsătoria cu Mielul la cea de-a doua venire a lui Cristos. Dar fecioarele nesăbuite nu vor fi admise, și ele aud cuvintele Stăpânului, „Nu vă recunosc”. Deși ei nu pot fi recunoscuți ca aparținând clasei miresei, totuși noi laudăm pe Dumnezeu pentru îndurarea lui, arătând că toți aparțin grupei de fecioare, însoțitoarele miresei care o urmează.

O imagine frumoasă a acestui lucru ne este dată în Apocalipsa 19 : 6 - 9. Tot aici ni se spune că marea mulțime care în final îl va slăvi pe Dumnezeu astfel că: „nunta Mielului a venit și soția lui este pregătită”, chiar dacă ei nu vor face parte din clasa miresei. Treziți din somnul lor și din stupoare, și separați de Babilonul cel mare prin focul său, aceștia în cele din urmă recunosc ce au pierdut. Dar ei îi mulțumesc Domnului pentru planul lor, atât de plin de binecuvântare, totuși vor fi avuți în vedere, chiar dacă clasa miresei a mers înainte. Atunci Domnul le dă mesajul cel prețios, „Binecuvântați sunt aceia care sunt chemați la masa de nuntă a Mielului”. Dar ei pot merge la masa de nuntă doar prin mari nefericiri, care vor testa până și ultima fărâcă de supunere în fața Domnului, chiar în fața morții.

În Psalmul 45 avem o imagine a Tatălui ceresc ca mare Împărat, Domnul Isus ca Fiu al Împăratului, biserica ca și mireasă, și marea mulțime ca tovarăși ai miresei, urmând după ea. Imaginea nu este doar frumoasă, ci plină de încurajare și susținere pentru toți.

DOUĂ COMPANII – DOUĂ RĂSPLĂȚI

În povestirea din lecția de astăzi, această mare companie despre care se vorbește ca „marea mulțime pe care nici un om nu ar putea să o numere”. Aceasta este o traducere deficitară, oricum. O redare mai bună ar fi „marea companie atât de numeroasă, încât nimeni nu îi știe numărul”. Noi știm numărul celor aleși, „mai mult decât biruitori”. La început au fost o sută și patruzeci și patru de mii aceia care au urmat Mielul indiferent unde merge. Aceasta este într-adevăr o mică turmă, comparativ cu milioanele de pe pământ în secolul optsprezece, dar aceasta este o companie aleasă. Marea companie nu are un număr predestinat. Nimeni nu poate spune care este numărul membrilor; pentru că ei nu au marea chemare, salvați prin mila lui Dumnezeu prin Cristos, deoarece ei nu au negat numele său, pentru că în inima lor, ei erau loiali, chiar dacă ei nu au reușit să arate suficient zel în îndeplinirea legământului de sacrificiu pe care l-au încheiat și în termenii prin care au fost acceptați în familia lui Dumnezeu.

Revelatorul spune că poziția lor este de glorie și onoare, nu pe tron cu mireasa, ci înaintea tronului, ca cei care sunt supuși. El îi vede pe ei fără coroană, cel mai mare simbol al victoriei, care este purtată doar de cei care sunt „mai mult decât biruitori”. Dar îi vede ca pe victorioși, totuși, - cu frunze de palmieri. Apoi el a auzit faptul că aceștia nu sunt membri ai clasei templului, ci servitori la templu, care îl servesc pe Dumnezeu în templul său. Mare este binecuvântarea lor. Domnul îi va

conduce pe apele vieții. Dar ei nu vor avea, ca și mireasa, nemurirea, ci Domnul nostru descrie apa vieții care izvorăște din poporul său. (Ioan 4: 14; 7: 37-39) Apa vieții pe care Isus o va da celei de-a doua clase va fi viața eternă în plan spiritual ca a îngerilor, dar nu în planul divin, nu nemurire, nu natură divină. – 1 Corinteni 3 : 11 - 15.

Văzând aceste lucruri stabilite așa cu drag în Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom fi noi mai corecți după aceea, mai loiali, mai credincioși, ca noi să putem obține cea mai mare răsplată, chiar pe aceea la care Domnul nostru ne-a invitat, de a deveni membri ai corpului lui Cristos, membri ai preoției împărătești? Ne vom bucura să ne dăm viața pentru frații Domnului, sau ne va fi frică de această moarte de sacrificiu și acest lucru ne va ține în lanțuri toată viața?” (Evrei 2 : 15) Dacă în diversele teste de credință și caracter pe care biserica trebuie să le susțină, va ieși victorioasă, nu vom avea nevoie să fim aceia care le spală hainele și le face albe în sângele Mielului în marea nefericire cu care se va încheia această perioadă; ci ne vom păstra hainele nepătate astfel încât să nu fie nevoie ca acestea să fie curățate. Dacă vom fugi la Domnul, înainte să vină timpul iernii al lipsei favorii din partea lui peste sistemele făcute de om din zilele noastre vom fi cruțați de rigorile fugii despre care El a spus: „Să vă rugați ca fuga voastră să nu fie în timpul iernii”. Vom fi de asemenea scutiți de dezamăgirea amară de a spune la acel moment, „Vremea culesului a trecut, vara a trecut, și noi nu suntem salvați” [nu salvați cu marea salvare, cu salvarea la care am aspirat]. (Matei 24:20; Ieremia 8:20). Cei care nu-I dau Domnului ce i-au promis, suferă mai mult decât cei care luptă lupta cea bună a credinței și cei care pun ambele mâini pe speranța pusă înaintea noastră în evanghelie.

Clasa „mulțimii” va spune „Aleluia” imediat ce vor pricepe dacă biserica este finalizată. Dar, ca și domnițele Rebecăi din vechime, ei trebuie să meargă în aceeași călătorie lungă ca și clasa miresei, dar doar pentru a fi primiți ca servitori în final. (Geneza 24 : 61 ; Psalmul 45 : 14) Să intrăm pe deplin în moștenirea noastră acum, în timp ce ușile sunt încă deschise pentru a face și pentru a îndrăzni în cauza Stăpânului? Sau să fim ca și clasa menționată la Ezechiel 44 care găsește ușa închisă deoarece au pornit mult prea târziu, și trebuie să știe că preoția cerească, prețul marii chemări, este închis pentru totdeauna și că singurul lucru pe care îl mai pot obține atunci este locul ca păstrători sau servitori la templu? Să ne bucurăm dacă noi suntem moștenitorii salvării până la urmă, dar să înțelegem că numai prin harul lui Dumnezeu, după cum ne spune Apostolul Ioan, „priviți la noi că n-am pierdut acele lucruri pe care..., ci că am primit o răsplată completă” – tot ce îi face plăcere Tatălui să dea acelora care îl iubesc suprem. – 2 Ioan 8.

LUCRAREA LUI PETRU ȘI A LUI IOAN

ÎNSĂRCINAREA DATĂ APOSTOLILOR – ÎNSĂRCINAREA ÎNȚELEASĂ GREȘIT – CUM A FOST ÎNDEPLINITĂ ÎNSĂRCINAREA – ARE TREI PĂRȚI – CUM ÎMPIEDICĂ DUȘMANII ÎNDEPLINIREA ACESTEI MARI ÎNSĂRCINĂRI

“Mergeți și faceți discipoli de la toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt; învățându-i să respecte toate lucrurile pe care eu vi le-am poruncit și iată, eu sunt cu voi mereu, chiar până la sfârșitul lumii.” – Matei 28 : 19, 20.

Planul a fost într-adevăr înțelept prin care Domnul nostru a fost înălțat și le-a dat discipolilor săi dovezi infailibile în ceea ce privește învierea sa și instrucțiuni necesare pentru a le aprecia, treptat așa cum ne povestesc Scripturile. În ziua învierii, au existat trei tipuri de manifestări; una o săptămână mai târziu, în a opta zi; a cincea, probabil două săptămâni mai târziu, și a șasea, probabil după zece zile. Astfel, s-au învățat cele două lecții necesare care trebuia să fie învățate: (1) faptul că învierea Domnului nostru, care nu mai era mort, ci era viu; (2) faptul că el a fost schimbat, nu mai era „omul Isus Cristos”, ci era acum o „strălucire de spirit”, manifestând puterile și atribuțiile care știau că aparțin ființelor spirituale – invizibilitate și puterea de a apărea în diverse forme ca un om,

capacitatea de a veni și de a pleca ca vântul, fără ca nimeni să știe când a venit și când a plecat. – Ioan 3:8.

Observăm înțelepciunea manifestată și în ordinea aparițiilor. În primul rând, el i-a apărut Mariei, care se pare că a fost o femeie de credință, dar și plină de zel și al cărei cuvânt avea influență în fața apostolilor. Apoi, el i-a apărut lui Petru, un conducător printre ei, care a fost convins. Apoi restul de unsprezece apostoli au fost și ei convinși, cu excepția lui Toma, care s-a îndoit și probabil unele dintre femei care erau cu ei, nementionate. Apoi a venit ceea ce lor li s-a părut cea mai lungă perioadă interimară în care el nu a apărut, în timpul căreia unii dintre ei s-au reîntors la pescuit. Apoi a venit experiența care să îi convingă că Domnul s-a ridicat din morți și că are toată puterea pe care el o avusese vreodată și putea să fie cu ei și să îi ghideze și să le asigure cele necesare așa cum se întâmpla când era om și era cu ei zilnic în carne și oase. Apoi el i-a sfătuit că misiunea lor trebuie să fie să hrănească oile și mieii săi și a plănuit o întâlnire generală, care ar avea dublu rol datorită sarcinii anterioare.

Când a venit timpul hotărât, prietenii lui Isus au fost adunați. Timp de aproape cinci săptămâni ei au studiat marile lecții ale providenței divine în legătură cu moartea și învierea Domnului nostru și să ia în considerare modul în care aceste experiențe ar putea veni la ei ca El să fie în continuare Mesia cel promis – da, așa cum a explicat el, cum aceste lucruri îi vor fi necesare pentru ca el să poată fi Mesia și să realizeze toate lucrările mari și minunate prezise prin Cuvântul Sfânt, cum trebuie să sufere el mai întâi pentru a salva omenirea, ca Împărat al Gloriei, el trebuie să fie autorizat complet și cu puterea de a-i binecuvânta cu viața eternă și cu toate privilegiile pentru cei salvați și împăcați.

Relatarea spune că atunci când l-au văzut, ei l-au venerat, dar unii s-au îndoit. Aceia care s-au îndoit, nu ne putem gândi că erau din rândurile celor unsprezece apostoli, pentru că ei erau pe deplin lămurii și se exprimaseră anterior. Cei care s-au îndoit, ne gândim că trebuie să fi fost dintre cei „cinci sute de frați” prezenți la această adunare hotărâtă, care nu avuseseră nici o interacțiune anterioară cu el de la înviere, unii dintre ei ne putem gândi că aveau o credință mult mai slabă decât apostolii și prietenii speciali deja comuni. Afirmatia că unii „s-au îndoit” este o dovadă de sinceritate a înregistrării evanghelistului. Acest lucru ne indică de asemenea că adeptii Domnului nu erau credincioși fără dovadă, ci mai degrabă erau dispuși să cântărească dovezile prezentate. În plus, cu un zel imediat, energie și spirit de sacrificiu de sine al celor care au crezut, ne oferă dovezi consistente în ceea ce privește dovada de sinceritate referitor la convingerile referitoare la învierea Domnului nostru, pe care și ei și noi recunoaștem că este chiar piatra de temelie a credinței noastre în el. Dacă Cristos nu s-ar fi înălțat, credința noastră ar fi în van și am fi încă împovărați de păcate. – 1 Corinteni 15 : 17.

Când a apărut Domnul nostru, mesajul său a fost acela de care ei aveau nevoie pentru a fi impresionați și prin care el a impresionat într-o oarecare măsură la aparițiile sale anterioare. Era ca și cum toată puterea din ceruri și de pe pământ îi fusese dată. Dar noi nu trebuie să înțelegem că Tatăl a abdicat sau a cedat puterea sau autoritatea sa, ci mai degrabă trebuie să ne aducem aminte că, așa cum spune în altă parte apostolul Pavel, în toate aceste afirmații Tatăl este întotdeauna exceptat. (1 Corinteni 15:27) Și nici nu trebuie să înțelegem că Domnul nostru a vrut să spună că toate puterea și autoritatea i-au fost date pentru a anula, abroga, sau ca să nu respecte toate caracteristicile legii sau ale planului divin. Ci mai degrabă trebuie să înțelegem cuvintele sale ca însemnând astfel: „Eu vin în lume pentru a face voia Tatălui și manifestarea supunerii mele pentru a face tot ce îmi cere această voie, nu doar pentru a răscumpăra de pedeapsa cu moartea prin Adam, dar și pentru a asigura pentru mine titlul și autoritatea promisă de Tatăl pentru a aparține lui Mesia. Din momentul în care m-am consacrat, am fost recunoscut ca fiind Mesia, dar faptul că eu sunt Mesia depinde de credința mea chiar dincolo de moarte, chiar și prin moartea pe cruce. În aceasta am fost credincios, și ca răsplată, Tatăl m-a înviat din morți, care a fost parte la natura divin[și moștenitorul tuturor promisiunilor milostive și binecuvântărilor care aparțin lui Mesia. Toate aceste puteri mesianice și autoritatea care odată a fost a mea recunoscută sau ar fi trebuit să fie a mea, pentru că am terminat lucrarea pe care Tatăl meu mi-a dat-o și pe care am acceptat-o. Faptul că el a acceptat s-a manifestat în învierea mea în starea mea prezentă a milosteniei și puterii spirituale.” – Faptele apostolilor 17 : 31.

MESAJUL DOMNULUI NOSTRU

„Astfel mergeți și faceți discipoli în toate popoarele.” Sarcina lor de a merge și a propovădui pe Mesia s-a bazat pe faptul că Tatăl a acceptat lucrarea sa, terminată la Calvar, și L-a recunoscut cu autoritate deplină ca Mesia, prin învierea sa din morți. De aceea, îl putem propovădui pe Isus, puterea lui Dumnezeu și canalul răspândirii întregi a milei și binecuvântările divine către toți cei care au „urechi să audă”, pentru toate popoarele, și nu așa cum se întâmpla înainte doar pentru poporul evreu.

Urmând această asigurare a autorității sale ca Mesia, Domnul nostru, adresându-se special celor unsprezece apostoli, dar indirect, prin ei, tuturor adepților săi, le-a dat lor și nouă marea poruncă care ne spune că oamenii săi, au propovăduit de atunci. Prin aceasta se poate spune că s-a stabilit că apostolii săi și toți adepții sunt preoți, ambasadori, membrii ai preoției împărătești, vorbind și predicând în numele Stăpânului, a lui Mesia cu puteri depline. Porunca se împarte în trei părți: (1) „faceți discipoli în cadrul tuturor popoarelor”; (2) „botezați-i”; (3) „învățați-i”. Cuvântul învățați în versiunea obișnuită (versetul 19) nu derivă din același cuvânt grecesc care redă „învățați” din versetul 20. Cuvântul din versetul 19 semnifică prozelirea sau atragerea de discipoli. În versetul 20, cuvântul redat de „învățați” înseamnă instruiți.

Din acest text, mulți studenți ai Scripturilor trag o concluzie greșită, când ei consideră că acest lucru înseamnă, „Mergeți și convertiți toate popoarele”. Nu așa stau lucrurile, ci mai degrabă, „Mergeți și adunați discipoli din toate popoarele și botezați-i și învățați-i” etc. Această opinie este în acord cu declarația Stăpânului din alte situații, în care el a mărturisit că popoarele nu vor fi convertite la această a doua venire a sa, ci chiar lucrurile vor sta exact pe dos. „Când Fiul Omului va veni, va găsi credință pe pământ?” Această interpretare este în armonie cu declarația Domnului la Matei 24:14: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea pentru a sta drept mărturie pentru toate popoarele; și atunci va veni sfârșitul”. Acela care nu înțelege cum trebuie această poruncă este pasibil să facă niște pași greșiți când va încerca să ducă la îndeplinire această poruncă. Aceia care au înțeles că Domnul a avut în minte o convertire a lumii sunt conduși spre diverse subterfugii, atât mental, cât și în comportament, pentru a duce la îndeplinire porunca pe care ei nu au înțeles-o așa cum trebuie.

Această înțelegere greșită îi face pe unii în prezent să ignore definiția scripturală a termenilor de membri ai împărăției lui Cristos, să coboare standardele atât ale credinței, cât și ale comportamentului pentru a admite o mare parte a familiei umane și pentru a se convinge pe ei, dar și pe alții dacă este posibil, că lumea este mai bună și că este convertită. Unii nu doar că au considerat că predicarea crucii lui Cristos și a credinței în salvare nu este necesară, dar au mers mai departe decât atât și au pretins că nici măcar cunoașterea istorică a lui Cristos nu este necesară, și că frații în religie trebuie să fie considerați ca o parte a predicării evangheliei și că supunerea oarbă față de obiceiurile lor religioase este considerată ca supunere față de evanghelie. Astfel, aceste interpretări mai mult sau mai puțin false ale poruncii îi conduc pe drumuri greșite pe mulți care nu văd nici o speranță sub nici o altă formă decât să ducă la îndeplinire ceea ce a poruncit Domnul acum nouăsprezece secole și care altfel ar considera că nu au reușit și au eșuat lamentabil și care nu are nici o speranță de a fi realizat.

DISCIPLINAREA LUMII

Pe de altă parte, considerăm că porunca care tocmai a fost citită și înțeleasă a fost îndeplinită: acest mesaj al lui Cristos și al împărăției a fost proclamat, direct sau indirect, cu mai mult sau mai puțină forță și energie, în fiecare popor sub cer, ca rezultat unii din fiecare popor au adus discipoli, și că incidental s-a oferit „mărturie” tuturor popoarelor de pe pământ în ceea ce privește salvarea și promisiunea divină pentru salvarea prin Mântuitor. Din acești discipoli adunați din toate popoarele prin mesajul Domnului, „o mică turmă” se va alcătui, și va fi plăcerea cea mare a Tatălui să dea împărăția acestei turme, ca moștenitori împreună cu Isus în glorie ca sămânță a lui Avraam, prin care toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate. Doar din acest punct de vedere

poate fi apreciată corespunzător însărcinarea dată de Domnul și poate fi recunoscută îndeplinirea acesteia.

Lucrarea evanghelistului are prioritate: Mergeți și adunați adepți, pe cât puteți de mulți, imediat ce aud mesajul vostru. Cuvântul „adepti” înseamnă elevi; și aceia interesați prin intermediul evanghelistului se presupune că sunt doar elevi la școala lui Cristos, în ciclul primar. Pe măsură ce aceștia devin instruiți în neprihănire, consacrarea lor este deplină și este atinsă, și este reprezentată prin botez – moarte pentru sine și pentru lume – îngropat cu Cristos prin botezul în moartea sa. (Romani 6:3-5) Apoi vine o a treia etapă, aceea de a-i pregăti pentru a respecta toate lucrurile pe care le-a poruncit Cristos. Dacă se neglijează această poruncă și această însărcinare a procedurii înseamnă un mare eșec, și totuși vedem din toate părțile că sunt neglijate caracteristicile sale specifice. Vedem că majoritatea creștinilor practicanți se botează prima dată, dintr-o poruncă greșită și pe drumul cel greșit. În al doilea rând, ei îi transformă pe discipolii lor în sectanți și îi fac membri ai sectelor, pentru a-i face să își dedice resursele financiare și energia în aceste aspecte mai degrabă decât Domnului. În al treilea rând, când îi au prizonieri în aceste lanțuri ale sectelor, ei îi neglijează pe acești sectanți și merg în căutarea altora, și nu reușesc să îi învețe nimic, ceea ce Domnul nostru spune că este necesar ca metoda de pregătire pentru a fi co-moștenitori în împărăția sa. Această activitate de învățare necesară înseamnă respectarea caracterului și planului divin, bunătatea spiritului sfânt și necesitatea de a înrădăcina spiritului Domnului – umilință, blândețe, răbdare, bunătate frățească, dragoste.

Pentru a urma instrucțiunile Domnului nostru, pentru preoția împărătească trebuie mai întâi, când se pregătesc discipolii, să informeze pe aceia care au urechi să audă că toată omenirea este păcătoasă prin păcatul lui Adam și prin imperfecțiunea moștenită în gânduri, în cuvinte și în acțiuni, și în consecință este inacceptabil în ochii lui Dumnezeu fiind sub pedeapsa cu moartea, care duce la moarte sau nimicire. Apoi trebuie să li se spună că Dumnezeu a făcut prevederea ca salvarea neamului lui Adam și întoarcerea lor în armonie cu el la viața veșnică, adică în armonie cu planul Tatălui, Isus Cristos a oferit un preț de răscumpărare, a întrunit pedeapsa pentru păcatul lui Adam și condamnarea acestuia, și scopurile de eliberare la momentul potrivit a tuturor care i se supun lui. Apoi ei trebuie să învețe că acum Domnul nostru oferă salvarea prin credință pentru toți cei care au urechi de auzit, „chiar pentru toți cei pe care Domnul Dumnezeu vostru îi va chema”; și că faptul că ei aud și acceptă chemarea, se poate considera că ei sunt justificați prin credință, ca având păcatele acoperite și astfel să fie împăcați cu Tatăl prin credința în Cristos, Salvatorul lor și că acum, dacă devin adepți sau discipoli ai lui Cristos, ei pot deveni adepți care se sacrifică împreună cu el și să fie făcuți moștenitori împreună cu el în împărăția sa și în cadrul marii sale lucrări de binecuvântare a tuturor familiilor de pe pământ.

Cei care sunt interesați de mesaj vor întreba despre modalitatea prin care ei pot obține aceasta; și răspunsul trebuie să fie acela al acceptării complete a faptului că pot fi discipoli trebuind să fie indicat printr-o consacrare completă a inimii, a minții și a trupului pentru Domnul, chiar și în fața morții și că această supunere a voinței în fața Domnului este considerată ca un botez, o înmormântare, o scufundare împreună cu el în moarte. Apoi trebuie explicat mai departe că imediat ce au realizat acest botez adevărat sau scufundare a voinței, ei trebuie să se supună pe ei pentru o scufundare în apă, care trebuie să simbolizeze această scufundare a voinței, descriind moartea lor și înmormântarea sinelui, pentru păcat și pentru lume și învierea lor la viața cea nouă și comportamentul ca membri ai corpului lui Cristos.

Sunt îndemnați să facă acest pas în ceea ce privește consacrarea în fața morții, nu în propria lor putere sau în numele lor, și nici în numele instructorului lor, ci ei trebuie să se îndrepte spre faptul că acest drum este autorizat de Tată, prin Fiul și prin spiritul sfânt. Aceasta trebuie să se facă „în numele” sau prin autoritatea Tatălui, a fiului, și spiritului sfânt, și nu în numele unei secte sau unei asociații religioase sau a unui învățător uman. Este o greșală din partea cuiva să considere că acest text înseamnă că cei convertiți trebuie botezați în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt. Din contră, apostolul Pavel spune foarte clar că noi trebuie să fim botezați în Cristos, ca membri ai corpului său. – Rom. 6 : 3-5.

Aceia care merg mai departe de aceasta, care răspund la predicarea evangheliei și pun întrebări în ceea ce privește modalitatea, adevărul și viața și care cu căință adevărată pentru păcatul

lor și cu muștrări de conștiință în inimă doresc să devină discipoli ai lui Cristos, și care apoi parcurg această etapă a consacrării, sunt botezați astfel în biserică, corpul lui Cristos. Aceasta nu este Biserica Baptistă, nu este nici o altă instituție umană, ci singura biserică adevărată, biserica lui Dumnezeu, ale cărei nume sunt scrise în ceruri. (Evrei 12 : 23) Ei nu au nevoie ca numele lor să fie scrise în nici un registru sau carte pământească. Numele acestora, ni se spune, sunt scrise în cartea vieții Mielului; și dacă ei sunt credincioși legământului lor, el nu va șterge numele lor, ne asigură El. Sigiliul acceptării lor este spiritul sfânt, ale căror îndrumări, instrucțiuni și calitate ale caracterului devin din ce în ce mai vizibile zilnic pentru ei și pentru alții, dacă ei caută să calce pe urmele lui Isus.

MESAJUL FOARTE MULT PERVERTIT

Dar ei încă au nevoie de pregătire. De fapt, toți cei care au înaintat în experiența lor creștină au fost pregătiți pentru a primi această pregătire; și când ei au ajuns la condiția de consacrare în fața lui Cristos, ei au devenit de abia „copiii lui Cristos”. Dacă ei sunt gata să primească hrana spirituală și trebuie să fie hrăniți cu laptele „sincerității [nealterat] al Cuvântului”, pentru ca ei să poată crește. Pe măsură ce fac progrese, Domnul însuși le face promisiunea că ei vor avea „hrană la momentul potrivit” și pe măsură ce ei pot suporta această hrană, ei vor trece pe „hrană solidă”, care este destinată celor care sunt dezvoltați, puternici în Domnul și în puterea tăriei sale, soldații „învingători” ai lui Cristos, cu armura sa și purtând lupta cea dreaptă, ridicând sus stindardul împărațesc și activi în a-i ajuta pe alții să obțină aceeași condiție. – Evrei 5 : 13, 14.

Satan, dușmanul nostru, trebuie să aibă mare influență în denaturarea acestei mari însărcinări, așa de bine specificată, făcându-o fără importanță așa cum am văzut, în primul rând aceasta înseamnă transformarea lumii în timpul acestei perioade, în al doilea rând, prin distrugerea ideii adevărate de botez, în al treilea rând sădind confuzie în rândul oamenilor Domnului în ceea ce privește disciplinarea și făcându-i să creadă că aceasta înseamnă să se adune și să adere la diverse secte, în al patrulea rând, făcându-i să creadă că doar acest lucru este necesar și predicarea în biserică este o pierdere de vreme, care trebuie să fie devotată a ceea ce adversarul numește „salvarea de suflete”, dar care în realitate este o încercare de a aduna oameni neintegrați în sisteme sectante și de a-i înșela și a-i face să creadă că ei sunt într-un oarecare sens al cuvântului membri ai adevăratei biserici a lui Cristos, și salvați, în al cincilea rând, prin inducerea în eroare a celor care nu pot fi astfel înșelați, dar care realizează că trebuie să existe o creștere și milostenie și în cunoaștere, în o neînțelegere a ceea ce spune apostolul, „Faptul că voi ați fost unși de el înseamnă că el sălășluiește în voi, și voi nu aveți nevoie să vă învețe nimeni”.

Sub influența acestei ultime înșelăciuni, mulți sunt îndepărtați de pregătirea pe care Domnul nostru o are în vedere să fie urmărită prin învățătorii pe care el trebuie să îi ridice – ei sunt îndepărtați prin capricii, vise și imaginații și interpretări eronate ale Scripturii, pe care ei și le imaginează ca și cum le-ar fi șoptite de spiritul sfânt, dar care adesea oferă dovezi că sunt sugestii fie ale propriei lor minți sau ale îngerilor căzuți.

Ca popor ai Domnului, trebuie să căutăm căile vechi, respectând foarte bine instrucțiunile Stăpânului în această privință, și fiecare dintre noi care caută să servească cauza sa, să lucreze exact printre rândurile marcate aici – fără a se gândi că judecata imperfectă a lor sau a celorlalți muritori este superioară celei a Domnului, dar din contră, doar Domnul, ca și Conducător al bisericii, este singurul competent să dea porunci care trebuie respectate implicit.

CUVINTE DE ÎNCURAJARE

Că Domnul nostru a dat această însărcinare, nu doar apostolilor, ci tuturor care trebuie să creadă în el prin cuvântul lor (Ioan 7 : 20), este clar indicat prin cuvintele care încheie această însărcinare: „Iată, sunt cu voi pe tot parcursul drumului, chiar și la finalul timpului.” Apostolul nu a trăit până la finalul timpului, și astfel cuvintele Domnului înseamnă că el va fi cu toți adepții săi care se supun acestei porunci și care depun toate eforturile să prezinte mesajul său acelora care au urechi de auzit din toate popoarele. Desigur, el nu a vrut să spună că el va fi prezent cu ei personal,

deoarece el deja le-a spus că el nu va mai apărea în persoană, că el va pleca și că va mai veni în persoană din nou la finalul vremurilor (Ioan 14 : 2), iar cuvintele sale nu trebuie înțelese ca însemnând altceva. Ceea ce a vrut el să spună evident este că el va supraveghea lucrarea lor, el va fi adevăratul conducător al bisericii, el le va supraveghea toate afacerilor lor, el va fi cu ei în sensul că va susține, îi ghida și sfătui pe aceia care vor merge pe calea sa și vor propovădui mesajul său – și în măsura în care ei vor fi credincioși însărcinării sale. Această asigurare a prezenței Domnului a avut menirea de a da apostolilor curaj pentru lucrarea pe care el i-a însărcinat să o facă. Atunci când el era cu ei în carne și oase, ei au urmat cu greu drumul său, și imediat ce El a fost doborât, ei s-au simțit ca oile care nu au un păstor și acum el a plecat, dar el și-a dorit ca ei să realizeze că puterea lor va fi cu ei așa cum el le-a garantat, așa cum era sigur că el a fost cu ei în carne și oase – deși aparent doar în ceea ce privește credința. Conform credinței lor, aceasta trebuie să fie pentru ei o putere, o caracteristică.

Cu siguranță acela care este atent să supravegheze lucrarea de răspândire nu este așa de interesat și atent în ceea ce privește secerișul. Atunci trebuie să continuăm să fim adepții adevărului cu energie cu curaj, amintindu-ne că noi îl servim pe Domnul Cristos, aducându-ne aminte că noi nu suntem responsabili pentru seceriș, ci doar pentru energia cu care ne implicăm în a spune adevărul acolo unde putem. Dacă lucrul este intens pentru a găsi câteva boabe de grâu, trebuie să ne bucurăm cu cât găsim mai multe și să învățăm să apreciem și să iubim mai mult pe cele care sunt împrăștiate și prețioase. Trebuie să ne amintim și că, în timp ce ne punem la contribuție toată înțelepciunea de care dispunem pentru a îndeplini acest serviciu, scopul Domnului când ne-a dat o parte a lucrării sale, nu este atât de mult ceea ce putem realiza noi, ci este binecuvântarea pe care acest lucru ne-o va aduce. Aceasta este o încurajare pentru cei dragi care sunt implicați în lucrarea EPOCII DE AUR; și dacă ei se înfruntă cu multe descurajări și nu obțin rezultate așa mărețe imediat, cum și-ar dori, gândul că Stăpânul știe că ei sunt ai săi și că el apreciază fiecare efort venit din inimă pentru a servi cauza sa și pentru a dispune de viețile noastre în interesul fraților, le va da curaj și putere acelora care altfel ar putea cădea în timpul acestei lucrări.

de TURNUL | VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineata, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

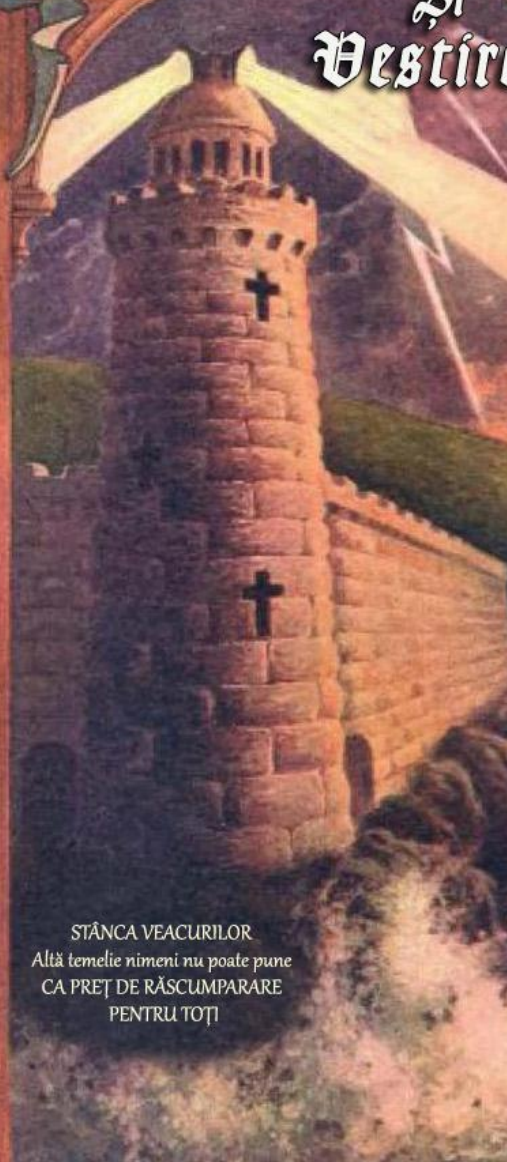
1 MARTIE 1920

Nr. 5

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
VICTORIA PRIN CREDINȚĂ	- Pag. 6
PUTEREA ÎMPOTRIVA SLĂBICIUNII	- Pag. 15
ISRAELUL JUDECAT DE JUDECĂTORI	- Pag. 16
DEBORA ȘI BARAC SALVEAZĂ ISRAELUL	- Pag. 19
RAPORTUL FILIALEI DIN ZONA AUSTRALO-ASTIATICĂ	- Pag. 23
SCRISORI DE AICI ȘI DE DEPARTE	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Martie 1920

Nr. 5

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

Membrii bisericii au ținut mult la preoții lor, ei au plătit salarii de care preoții nu aveau nevoie pentru a merge cu mâna întinsă pentru a cere de pomană. Dacă unui fermier i-ar păsa la fel de mult de preotul său, așa cum îi pasă de animalele sale, ar vedea că preotul este la fel de bine îngrijit ca și turmele sale. Biblia autorizează preotul care servește oamenii în ceea ce privește aspectele religioase trebuie să aibă asigurat traiul zilnic de cei pe care îi servește. (1 Corinteni 9 : 13) Cerșetoria printre membrii clericimii s-a răspândit fără îndoială în epocile întunecate, când se considera că este o virtute pentru un om să devină călugăr și să își petreacă timpul purtând un coș și mergând la vecinii înclinați spre caritate. Cerșetoria din ce în ce mai mare în rândul clericilor este unul dintre factorii principali în scăderea respectului pe care ei l-au avut odată.

În zilele de început ale creștinătății, preoții nu au insistat asupra planurilor cuprinse de Scriptură pentru a fi susținuți de cei creștini. Termenul de cleric modern era necunoscut, dar bătrânii locali sau presbiterienii, așa cum se numeau ei în mod obișnuit, aveau de obicei aceleași ocupații ca și ceilalți oameni și erau suficient de devotați în serviciul Domnului pentru a fi bucuroși să petreacă la fel de mult timp pe cât posibil propovăduirii evangheliei și lucrării pastorale printre oamenii creștini. Chiar și preoții care mergeau din loc în loc ca și apostolii, Timotei și Sila erau dispuși să se implice în „fabricarea corturilor”. În urmărirea acestui obicei de creație independent, studentul modern adevărat al Bibliei nu se așteaptă să trăiască în afara altarului, dar are grijă de propriile sale cheltuieli de subzistență, cu excepția cazului aceluia care își dedică tot timpul lor pentru această lucrare, și ei primesc o sumă infimă pentru subzistență. Ar fi mult mai bine pentru clericime să își câștige propriile resurse pentru traiul zilnic decât să fie dependenți și controlați de cei foarte bogați, așa cum se întâmpla când milioane de dolari erau dedicați de un milionar baptist pentru a avea grijă de preoții bapțiști săraci.

DIFICULTĂȚILE FINANCIARE ALE CLERICILOR

„Vă întrebați de ce oamenii care propovăduiesc creștinătatea trebuie să depindă de caritatea. În New Jersey un preot a povestit în cadrul conferinței sale că tot ce a obținut pentru că a popularizat evanghelia timp de douăsprezece luni a fost 200,00 dolari. Ar fi un dolar pentru fiecare lună pentru servicii obișnuite pe care le-a realizat și nimic în plus pentru înmormântări. S-a specificat, cu autoritate, că venitul în serviciu mediu de-a lungul țării este cu puțin peste 500 dolari.

„Dar dolarul preotului nu are o valoare mai mare decât orice alt dolar. Faptul că el l-a câștigat a venit ca răspuns la porunca divină și nu are nici un efect suprauman asupra puterii de cumpărare a salariului său. Dar preotul nu este în poziția de a-și stabili un preț pentru serviciile sale. Sunt prea mulți oameni care insistă ca salvarea să fie gratuită.

„Nu putem trage decât o singură concluzie: că omul obișnuit a încetat să mai fie interesat de religie suficient încânt să mai fie dispus să plătească pentru a auzi explicații sau discuții. Cine este de vină pentru această condiție? Este omul în sine sau este biserica? Este un fapt notabil astfel comparativ că doar câțiva oameni mai merg în biserică. Ei susțin participarea din partea femeilor din cadrul unei familii și consideră că este o idee bună pentru copii, dar în ceea ce îi privește pe ei – ei au „afaceri importante” în altă parte.

„Dacă tendința prezentă se va intensifica, ce se va alege de biserici și preoți? Va deveni lumea păgână în esență și ce se va întâmpla când se va ajunge aici? Susținerea caritabilă a preoților din buzunarele largi ale Dlui. Rockefeller nu ajunge la esența problemei. Dacă biserica este o instituție dezirabilă și nimeni nu va nega că așa se întâmplă, atunci ceva mai bun decât caritatea va trebui să apară pentru o reînviere în materie. Și ce trebuie să fie?

BISERICA CATOLICĂ SPUNE LUCRURILE PE FAȚĂ

În avansarea intereselor sale politice, biserica catolică s-a folosit intens de presa publică și a controlat presa, având editori și în special la cotidiene și în agențiile de presă ale managementului deținute de iezuiți și de alți romano-catolici zeloși. În aceeași direcție cu ceea ce spune clasa superioară americană, biserica a aruncat vălul secretului și s-a hotărât să spună totul pe față. Din ceea ce spune clasa superioară a bisericii, cităm dintr-un articol de John B. Kennedy în Scranton (Pa.) Times din 2 februarie, cu titlul „Biserica catolică spune lucrurile pe față”. Un pasaj interesant din această declarație este că „bunul nume al bisericii ca forță socială” va fi pierdut, doar pentru situațiile fericite (pentru biserică) în circumstanțele războiului.

BIROUL DE PRESĂ NAȚIONAL

„Cea mai veche dintre bisericile creștine – biserica catolică – cu aplicare caracteristică a marii maxime, „*Tempora mutantur et nos mutamur in illis*” [vremurile se schimbă și noi odată cu ele] s-a folosit de instrumentul încercat și adevărat care se numește publicitate ca mijloc de realizare a lucrării sale în lume. Pionierii care în mare parte au organizat publicitatea catolică, sunt Cavalerii lui Columb. Ei au fost pionieri practic în toate mișcărilor moderne catolice. Ei au alcătuit primul mare fond pentru a promova o educație superioară catolică, ei au fost primii care să recunoască necesitatea de a sigura săli și cluburi pentru universitățile de stat participante ale co-religionistilor. Și toată lumea știe că ei au intrat în branșă când era o nevoie acută privind un efort organizat de ajutor catolic în război, deși toată lumea nu știe că este o părere general exprimată în cadrul ierarhiei catolice ca acești Cavalerii lui Columb au salvat reputația bisericii ca forță socială când ei s-au implicat în lucrarea de război.

„Joseph C. Pelletier, din Boston, avocat suprem al Cavalerilor din Columb, a avut inspirația referitoare la un birou de presă național – primul de acest tip sub auspiciile catolice. Aceasta a fost în vara anului 1918, când războiul era în apogeul său. S-a format serviciul de știri de război al Cavalerilor lui Columb și operațiile acestui birou au demonstrat două lucruri – că editorii din țară erau bucuroși să primească informații autentice dintr-o sursă catolică (un fapt de care mii de catolici bine informați s-au îndoit) și că această informație trebuie să fie popularizată prin metodele cele mai moderne aprobate la un cost mult mai mic comparativ cu costurile operării ale altor organizații.

Printre alte declarații care urmează în acest articol, se regăsește și următoarea:

„Când au făcut propaganda, catolicii nu au ținut cont de „conversia” Americii, sau impunerea forțată a ideilor catolice specifice a publicului non-catolic.”

Dar această declarație poate fi comparată cu următorul citat din *The Catholic World*:

„Romano-catolicii își vor administra votul pentru scopul de a asigura ascendența în această țară. Toată legislația trebuie guvernată prin voința lui Dumnezeu și nu indicată de papă. Educația trebuie controlată prin autoritatea catolică și sub educarea opiniilor oamenilor și afirmațiilor din presă. Multe opinii trebuie interzise prin brațul secular, sub autoritatea bisericii, chiar și în fața războiului și vărsării de sânge.”

ELIBERAREA DE PERSECUTAREA DIN CANADA

Una dintre tradițiile esențiale ale anglo-saxonilor este aderarea la principiul libertății persoanei, a proprietății, vorbirii, presei și exercitării religiei. Fiecare american și canadian se uita cu mulțumire la Magna Charta, când s-a dat primul mare start în ceea ce privește libertatea mondială a anglo-saxonilor. Când războiul este în plină desfășurare și avem o luptă pe viață și pe moarte pentru o națiune, oamenii cu bună știință renunță la libertățile lor, dar sunt nemulțumiți și insistă la revenirea la aceste drepturi imediat ce criza ia sfârșit și ostilitățile prezente încetează. Așa s-a întâmplat de secole.

În Canada, când țara s-a reîntors la condiția de pace de Anul Nou, mulți oameni obișnuiți au fost indignați de continuarea arestărilor ca măsuri de război după armistițiu, și în special interferența cu exercitarea liberă a religiei. În timpul războiului, mulți interesați au profitat de legile războiului pentru a rezolva animozități personale, și o clasă care a făcut acest lucru a fost cea a clericilor canadieni, care a incitat la persecutarea studenților Bibliei atât în timpul războiului și cu mult după armistițiu. Acest lucru a fost observat de iubitorii de libertate canadieni și conform următoarelor declarații din *Grain Grower's Guide*, așa cum s-a raportat în Edmonton Bulletin din 24 ianuarie, persoanele care au incitat la persecutări și alte fapte reprobabile care pot fi luate în considerare:

„Oamenii din Canada nu își vor urma cu adevărat instinctele lor, tradițiile și drepturile lor juste ca oameni liberi, care se auto-guvernează, dacă ei nu cer și nu insistă să obțină, o explicație de la Ottawa în ceea ce privește procedurile arbitrare care au avut loc recent, la câteva luni după încetarea ostilităților, în invadarea caselor private, a colegiilor și a librăriilor, sub prevederilor unui ordin al consiliului adoptat de consiliu explicit pentru condițiile de război, confiscarea cărților și a documentelor și condamnarea persoanelor la închisoare pentru că aveau acasă literatură care fusese interzisă pe timp de război de cenzură.

„În Alberta și în Ontario aceste cercetări, aresturi, confiscări și pedepsiri au fost desfășurate într-un fel care avea de-a face cu vechile metode ale vechiului regim autocratic în Rusia și nu cu instituțiile de guvernare în această țară liberă.

„Este o democrație fundamentală și o libertate pe care cetățenii care sunt cu adevărat loiali responsabilităților lor de cetățeni nu vor consimți acestor măsuri arbitrare. Prețul libertății și al justiției este o vigilență neîncetată. Este de datoria reprezentanților aleși ai oamenilor în parlament de a aduce aceste măsuri pentru a fi discutate complet și liber, și de a determina guvernul să declare complet și fără echivoc. Aceste metode birocratice de absolutism se poate să nu aibă loc pe pământul canadian. Întreaga situație trebuie lămurită cât mai repede posibil.”

MAREA ACȚIUNE DE „SALVARE A SUFLETELOR”

Sute de delegați din mai bine de douăzeci și opt de confesiuni protestante s-au întâlnit recent în Atlantic City și au discutat planurile pentru lucrarea misionară de acasă și din străinătate prin care ei sperau să aducă în efect evanghelizarea lumii. Se așteaptă ca sarcina aceasta să coste cinci sute de milioane de dolari. Atlantic City Daily Press din 8 ianuarie, se spune după cum urmează:

„Mai mult de o mie de delegați și alte persoane interesate direct, lideri ai celor douăzeci și opt de confesiuni, în această după amiază au lansat formal marea Conferință de Supraveghere a Mișcării Interbisericești din America de Nord din care bisericile reprezentate se așteptau să proiecteze cea mai mare acțiune de salvare a sufletelor la care lumea a asistat vreodată. Bugetul pentru această acțiune este de 500.000.000 dolari. Sesiunea inițială, ținută la Steel Pier și prezidată de John R. Mott, secretar general al Y.M.C.A., care i-a luat locul lui Robert Lansing, Secretar de Stat, președinte al Comitetului Executiv, a fost însărcinat cu prezentarea faptelor pe baza sondajului de opinie a lumii religioase și a nevoilor sociale.”

O sumă ceva mai mare a fost menționată ca fiind necesară pentru lucrare pentru următorii cinci ani, conform Baltimore American, din 10 ianuarie:

„Bugetul pentru Mișcarea Mondială Interbisericească care va fi folosit pentru coordonarea energiilor confesiunilor protestante pentru evanghelizarea lumii, a fost aprobat astăzi la conferința a

1400 lideri de biserică. Pentru acest buget este nevoie de 1.330.000.000 dolari în următorii cinci ani. Această sumă asigură lucrarea evanghelică în America și în străinătate, finanțarea corespunzătoare a spitalelor și a căminelor, a sumelor pentru colegiile care se zbat în nevoi și pentru salarii mai bune atât pentru preoți, cât și pentru misionari. Se specifică că nici o parte din buget nu va fi modificată printr-un consiliu de revizuire care va fi numit cu reprezentare egală a tuturor confesiunilor, fără acceptul consiliului confesiunilor direct afectat.”

CREȘTEREA ALARMANTĂ A CRIMELOR

Pathfinder ne dă următoarele date în ceea ce privește crima din Statele Unite, pretinzând că această țară conduce în clasamentul mondial în ceea ce privește faptele criminale:

„Statisticile privind crima ne indică faptul că în ultimii treizeci de ani a crescut la 500% în Statele Unite, de patru ori mai mult decât numărul populației. Anul trecut erau la fel de multe crime în Omaha ca și în Londra, cu cei cinci milioane de oameni. Kansas City, cu o populație de 300.000 de oameni, a avut mai multe crime decât capitala engleză. Crimele din Kansas sunt în medie una pe zi. Adesea autoritățile nu reușesc să stăpânească criminalitatea și mulți sunt achitați chiar când se descoperă martori la crimă.”

VICTORIA PRIN CREDINȚĂ

„Aceasta este victoria care a depășit lumea, chiar și credința noastră.” – 1 Ioan 5:4

Chiar și victoria cuvântului sună bine în ureche. Așa cum este folosit în lume, acesta ne duce cu gândul la o armată victorioasă care se întoarce de la război și este întâmpinată cu urale de mulțimea de admiratori. Dar aceste victorii ca aceasta nu sunt de partea poporului Domnului acum. Când apostolul spune că această credință este victoria, nu trebuie să înțelegem că el a vrut să spună că nu mai rămâne nimic de făcut, după ce doar am crezut. Ci mai degrabă trebuie să credem că această credință este puterea care cucerește cu care putem să împingem mai departe lucrurile care sunt văzute și să îndreptăm cursul vieții noastre în armonie cu lucrurile care nu sunt văzute, dar din care nici unul nu este mai puțin real pentru noi, deoarece putem dispune de ele cu mințile noastre.

Columb era un om cu credință când a crezut și a acționat în baza acestei credințe când a știut că se poate îndrepta spre vest prin porturile din est. El nu fusese niciodată în vestul îndepărtat și pentru o inteligență medie, apele vestice erau mai degrabă sălașul strigoilor și al vârcolacilor. Orice opinie exprimată anterior asupra acestui subiect, totul, de fapt, părea să fie împotriva teoriei sale de a găsi India printr-un coridor vestic, cu excepția credinței sale în acest proiect. Dar acum trebuie să observăm că această credință a sa nu era doar o decizie arbitrară asupra subiectului fără a lua în calcul toate faptele cunoscute, ci era o concluzie rațională la care ajunsese după ce a luat în calcul toate punctele deja cunoscute. Astfel, credința creștină nu este o concluzie la care s-a ajuns pentru că avem o imaginație bogată, ci este o convingere la care s-a ajuns după ce au fost luate în calcul dovezile evidente din sursele cu greutate și de încredere.

CREDINȚA DE IMPORTANTĂ PRIMARĂ

Creștinul nu mai făcuse niciodată o astfel de călătorie. Diavolul, ca mare vârcolac, caută să îl descurajeze și să nu facă această călătorie, spunându-i că ar fi mai bine să rămână unde este în siguranță, pe pământ stabil și cunoscut. El este consolată cu sugestia încântătoare că drumul lumii trebuie să fie cel adecvat, deoarece toată lumea a mers pe acel drum. Cine s-ar fi gândit că s-ar câștiga ceva valoros prin auto-negare; nu este auto-negarea îndepărtarea directă de succes și fericire? Auto-afirmarea este singurul drum spre succes, așa ne spune lumea.

Este adevărat, pentru Columb era posibil să nu aibă dreptate cu creierul său uman imperfect. Și acest lucru este valabil și pentru noi dacă nu am fi fost ajutați. Această întâmplare este menționată pentru că promisiunile clare de bază sunt făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu referitor la cum trebuie să fie răsplata vieții în credință. Atunci este important să vedem dacă credința noastră este corectă, pentru că dacă această credință este construită pe teorii greșite, inspiră speranțe false și înșelătoare, aceasta va duce la eșec ca un naufragiat pe stânci.

Acest lucru se întâmplă pentru că această credință este importantă, fie înspre bine, fie înspre rău, și de aceea apostolul Pavel a fost așa de hotărât în a menține printre frații săi o credință adecvată (Coloseni 1 : 23) „credința care a fost dată odată sfinților”. (Iuda 3) El a insistat ca toți să demonstreze și să se asigure că sunt credincioși, că sunt convinși în adâncul sufletului și că nu sunt îndepărtați față de credința evangheliei, ci sunt înrădăcinați în Cristos și îl au în suflet. (Coloseni 2 : 7) El mai era preocupat foarte profund și de faptul că această credință a bisericii nu trebuie să constea în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2 : 5) El știa cât de importantă era problema credinței, pentru că fusese scris cu mult timp înainte: „Cei drepti vor trăi prin credința lor”. (Habacuc 2 : 4) Ceea ce transmite acest text fusese exprimat de Moise din vechime în aproape ultimele cuvinte ale aceluși venerabil patriarh când, revizuiind credința Israelului, el a spus: „Nu este un lucru în van pentru voi, pentru că este viața voastră”. (Deuteronom 32 : 47) Da, viețile noastre, destinele noastre eterne, au depins de loialitatea noastră în ceea ce privește drumul credinței pe care l-am urmat voluntar și am călcat pe urmele adepților Stăpânului.

Este bine să vedem că avem credință în Cristos, credința bine fondată pe Cuvântul lui Dumnezeu, o credință verificată și dovedită, înrădăcinată adânc în inimă și în minte, și, de aceea, stabilită ca o putere cuceritoare a vieții. Credința trebuie să fie o putere cuceritoare care trebuie să meargă în noi mai adânc decât în minte, trebuie să meargă în inimă și să pătrundă și să energizeze întreaga ființă, aducând nu doar un comportament vizibil, dar și fiecare gând trebuie să fie supus lui Cristos.

„Credința,” ne spune apostolul, „vine din auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.” Adică, Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde anumite informații, în ceea ce privește, în primul rând, starea noastră naturală de imperfecție, astfel, cuprinde mai multe informații referitor la ceea ce este relația noastră corespunzătoare cu el. Adevărul acestor informații ne conving atunci când am examinat faptele date. Primul pas în credință, atunci, este un motiv satisfăcut. Adică, noi suntem convinși că nu ne putem stăpâni să nu ne încredem în el. Dispoziția satisfacției mentale trece, dacă nu este împiedicată de interese egoiste și temporare, în satisfacția sau încrederea inimii. Dacă avem încredere în adevărul promisiunilor bune ale lui Dumnezeu de binecuvântare, ne așteptăm ca aceste promisiuni să fie îndeplinite, și deoarece promisiunile lui Dumnezeu nu aduc decât lucruri bune pentru cei cu dreptatea în inimă, binele infinit mai mare decât orice altceva am cunoscut, atunci cum am putea ajuta la dorința de a îndeplini aceste promisiuni? Ceea ce ne așteptăm și ne dorim, este ceea ce sperăm. Și speranța ne oferă culoarea vieților noastre de creștini.

Speranța ne ridică mintea și inima și ne ajută să apreciem și să considerăm măsura pentru a ne bucura de perfecțiuni pe care încă nu le-am experimentat. (Evrei 6 : 19, 20) Ne ajută să inspirăm dragoste, iar dragostea, la rândul său, inspiră mai multă credință (Galateni 5 : 6); și atunci cele trei se inspiră una pe cealaltă și sunt interdependente și se dezvoltă împreună.

COMBINAȚII ȘI AMESTEC DE MILOSTENII

Credința, speranța și dragostea, ca cele trei culori primare în natură, pot fi combinate în diverse proporții pentru a produce orice altă nuanță sau ton de culoare dorit. Culoarea dintre albastru și galben, de exemplu, este verde. Verdele are un efect liniștitor asupra sistemului și s-a constatat că are un rol benefic pentru acest scop. Tot așa, efectul produs asupra vieții de prezența credinței și speranței este pacea. Când suntem justificați prin credință, ne bucurăm de pace cu Dumnezeu. (Romani 5 : 1) Îndoielile noastre, fricile, interpretările eronate iau locul liniștii din minte și din inimă după ce am primit informații prin Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Speranța care

ne umple prin încrederea în îndeplinirea acelor promisiuni îndepărtează suferința noastră acută, deoarece vedem că suferințele noastre nu sunt în van și că lacrimile și durerea noastră vor înceta.

Roșul și galbenul combinate formează portocaliu, cea mai caldă dintre culori. Aceasta sugerează o stare de dezvoltare și de maturitate (ca fructele coapte); frunzișul viu de toamnă, grânele aurii, fructele lucioase – toate acestea arată că natura a lucrat cât de bine a putut. Tot așa, când speranța și iubirea sunt puternic prezente în inimă, rodul este *bucuria*. Noi ne bucurăm mai ales în speranță. Romani 12:12

Rosul și albastrul formează violet, ale căror tonuri variate fac apusul glorios și îi conferă frumusețe și celei mai modeste flori. În mod asemănător, când credința și iubirea lucrează împreună, se naște o asemănare nobilă, rară și regală cu Domnul. Iubirea fără credință se reduce la un sentimentalism pe care nu ne putem baza.

Puterea omului de a avea credință stă în faptul că el a fost făcut inițial după imaginea și asemănarea lui Dumnezeu, i-a fost dată posibilitatea de a percepe dovezile de la Dumnezeu cel invizibil. Dar credința include dependența de veridicitatea lui Dumnezeu, încrederea în integritatea sa. Astfel, încrederea este o parte a credinței, deoarece ea se bazează pe adevărul promisiunii și se spune despre cineva că „își păstrează credința” în altcineva, când el face o promisiune pe care celălalt se bazează. În consecință, credința în Dumnezeu este o calitate fermă a minții în lucrurile care ni se spun prin revelație divină.

„CREDINȚA FUNCȚIONEAZĂ PRIN DRAGOSTE”

Există un grad primar de credință care este adesea trecut de cei care învață despre mesajul Evangheliei. Este o cunoaștere speculativă și o asumare pură a adevărilor dezvăluite în Scripturile sacre. Despre acest tip de credință vorbește apostolul Iacov: „Credința, dacă nu lucrează, este moartă.” „Vedeți, atunci, cum prin lucrări un om este justificat, și nu doar prin credință.” (Iacov 2 : 17, 24) Adică, o credință de succes nu constă doar din profesia credinței, sau din asumarea pură a adevărului, fără lucrările bune care să derive din credință, indicând că aceasta este felul cel bun. Această credință intelectuală pură o au până și diavolii. „Crezi că există un singur Dumnezeu; ... și diavolii cred și tremură.” (Iacov 2 : 19) Ei sunt convingși că există Dumnezeu și Cristos este Fiul lui Dumnezeu și va fi Judecătorul lor, așa cum au învățat. – Matei 8 : 29.

Credința efectivă, totuși, îl primește pe Isus așa cum este el descris în Evanghelie. Pentru un astfel de om, viața, cuvintele, lucrările, suferințele, moartea și învierea lui Cristos înseamnă nu doar o expunere de fapte istorice, ci mult mai mult: ele înseamnă atât de mult pentru credincios, că ele inspiră încredere și el știe că se poate baza pe Isus Cristos și doar pe dreptatea sa pentru justificare ca bază a salvării noastre. Această credință aduce o supunere sinceră în viață și în comportament. De aceea, nu este o milostenie fără conținut, inactivă și inoperativă, ci se arată pe sine aducând-ne dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru.

Să comparăm credința cu maneta de pornire a unei locomotive, dragostea este aburul, puterea care o pune în mișcare, iar speranța este puterea de a vedea a tehnicianului, care se uită înainte spre scopul său. Așa cum maneta este acționată cu adevărat de abur, tot așa și dragostea este cu adevărat în spatele credinței. Dacă nu ar fi existat dragostea lui Dumnezeu și pentru dreptate care a fost implantată pentru prima dată în Adam, și care dragoste nu a murit de tot, nu ar exista speranță care să facă apel la inimă prin mesajul Evangheliei. Nu ar exista o putere de atracție, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu atrage doar binele. Dar în timp ce puterea aburului oferă primul impuls manetei, sistemul motorului în mișcare controlează fluxul de abur, făcând posibilă mișcarea continuă. Mai mult decât atât, aburul este evacuat în canalul de tiraj și astfel limbile de foc generează mai mult abur, mai multă forță care să acționeze maneta, mai multă mișcare, mai mult progres și indirect, mai multă căldură, mai mult abur, etc. Așa se întâmplă și cu dragostea, cu cât avem mai multă dragoste, cu atât este mai sfântă noua voință care își îndreaptă puterea spre

inspirarea credinței noastre și cu atât mai sfinte flăcările care energizează apa adevărului în noi, transformând-o în puterea care pune în noi mai multă forță motrice a iubirii. După cum aburul și apa sunt manifestări diferite ale aceluiași lucru, tot așa dragostea și adevărul sunt similare în esență. Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4 : 8) și Cristos este adevăr. – Ioan 14 : 6.

La anumite tipuri de motoare, există pericolul de a avea un centru „mort” sau absolut. Adică există o anumită poziție a manetei în care aceasta nu poate fi pornită decât prin puterea aburului. Este nevoie de o aplicare a unei forțe externe pentru a face ca maneta să pornească. Ceva asemănător se întâmplă și cu biata lume astăzi. Ei sunt morți, și centrați pe sine, capacitățile lor sunt moarte astfel încât când puterea dragostei, a dragostei divine, dragostea dezinteresată le este adusă pentru a primi mesajul Evangheliei, acesta nu îi mișcă. Nu atinge sau atinge prea puțin corzile inimilor lor, sau în orice caz, nu există un răspuns suficient pentru a deveni o putere care să pună în mișcare viețile lor. Este rău, într-adevăr, pentru noi, cei care am pornit pe un drum, dacă dragostea nu reușește să ne miște. Cel puțin, nu reușim să facem nici un progres și în timp aceasta va rugini și nu va mai avea nici o valoare. În ceea ce privește lumea, forța externă va fi adusă să îi susțină pentru a primi instrucțiunile și reglementările împărăției milenare, care le va oferi un punct de pornire în direcția cea bună și, dacă apare dragostea pentru dreptate, și ei vor putea face progres pe drumul sfințeniei, noul drum al vieții care va fi deschis atunci.

Maneta de pornire este mijlocul imediat care ajută motorul să pornească și să se miște, astfel, credința este agentul direct care ne face să depășim și să lăsăm în urmă nereușitele din trecut, trecând pe lângă stație spre gara cerească, Gara Uniunii de odihnă și tovărășie perfectă cu Dumnezeu și cu cei care au s-au dus înainte.

CREDINȚA TREBUIE SĂ ADUCĂ ODIHNĂ LUMII

Pentru a fi eficientă, maneta de pornire trebuie să fie în poziția corectă pe traiectorie. Dacă maneta iese de pe traiectoria sa, apar dificultăți extrem de serioase, dacă nu cumva o defecțiune totală. În cazul în care credința noastră se îndepărtează de Cuvântul pur al lui Dumnezeu, și de promisiunile care ne îndreaptă spre progres în linie dreaptă, putem face eforturi susținute pentru a-l avea din nou sau putem abandona Cuvântul atât de hotărâți, încât să se producă un dezastru. Nu va mai exista nimic care să ne țină să fim aliniați cu această lume, ne vom scufunda în pământ de propria noastră greutate, în lume și în felurile sale de a face lucrurile. – Romani 12 : 2, 3.

Dacă cursul este în stare bună, putem avea un progres destul de bun, chiar dacă avem de străbătut un deal, dar dacă îmbinările sunt slăbite sau șinele nu sunt în poziție bună, nu ar fi înțelept să mergem cu viteză prea mare. Caracteristicile doctrinale ale Cuvântului lui Dumnezeu, fiind obiectul și suportul cel mai tangibil al credinței, sunt cursul pe care noi trebuie să înaintăm. Astfel, aceste doctrine, singura sursă de informare cu adevărat adecvată în ceea ce îl privește pe Iehova și caracterul Său pe care o avem acum, în starea noastră de imperfecțiune, trebuie să fie stabilite cu exactitate și reglate corespunzător sau vom merge foarte încet, dacă nu ne oprim de tot. – 2 Timotei 2 : 15, 16.

Trebuie să luptăm împotriva aceluși spirit de aroganță și înțelepciune lumească care respinge verificarea atentă a cântecelor de slavă, a doctrinelor lui Cuvântului lui Dumnezeu, care doar ele ne pot indica direcția spre care ne îndreptăm și cum și de ce. Tehnicianul trebuie să fie atent la cursul său, cu cât merge mai bine, cu atât mai grijuliu trebuie să fie când supraveghează. Pentru a fi sigur, el trebuie să arunce câte un ochi din când în când la dealurile pe lângă care trece, un apus minunat îi poate distra atenția, dar el trebuie să mențină direcția. Nu, acestea nu sunt pentru el. El are o lucrare de făcut, un scop de atins și chiar dacă este iubitor de natură, el nu se poate opri să se desfete acum cu frumusețile sale.

Un alt lucru necesar pentru un motor pe o pantă înclinată și acela este nisipul. Fără acesta, maneta se poate roti și fără să existe mișcare înainte, rotirea va antrena atât șinele și manetele. Nisipul nu este parte a manetei și nici a șinelor, dar acesta constituie un mijloc de contact între obiecte este menținut la cea mai mare înclinare posibilă. Acest mijloc este rugăciunea. Fără aceasta, datorită înclinării drumului, nu suntem în siguranță. Credința noastră, deși intactă în înțelegerea

noastră, nu va funcționa eficient fără acest ajutor. Deși dragostea ne poate îndruma spre dorința de a câștiga premiul, dacă credința noastră nu are o legătură bine stabilită cu promisiunile și condițiile în care premiul poate fi obținut, nu vom merge mai departe. Rugăciunea, posibil rugăciunea stăruitoare, este ceea ce ne trebuie. Fără aceasta, credința va funcționa mai departe după aceeași metodă veche și nu vom ajunge nicăieri și nu vom realiza nimic decât să ne epuizăm încrederea. Adăugați rugăciunea stăruitoare și din suflet și să vedem dacă nu începem să facem progres chiar din acel moment. Lucrurile care odinioară erau lipsite de sens și neinteresante vor căpăta un nou înțeles și o nouă turnură impetuoasă.

Pe o pantă abruptă, locomotiva poate să meargă înapoi chiar dacă nu are nisip. Așa și noi, fără rugăciuni, putem să deraiem complet și să ajungem la ruină și nefericire. Aburul, mecanismul de acționare și viziunea nu vor fi de ajuns pentru a face ca motorul să pornească fără un contact corespunzător. Iubirea de dreptate, credința, speranța, fără rugăciune, dacă ne putem imagina o astfel de stare, tot ne-ar plasa într-o poziție nesigură. Rugăciunea ne determină să progresăm.

CREDINȚA, PUTEREA CARE CUCEREȘTE

Credința este puterea cuceritoare care depășește lumea. Depășirea indică starea conflictuală, de luptă și trebuie să avem clar în minte pentru cine luptăm și de asemenea împotriva cui ne îndreptăm eforturile. – Ioan 16 : 33.

Noi luptăm pentru noi în sensul că ne străduim pentru bunăstarea noastră eternă. Dumnezeu nu are nevoie de eforturile noastre inutile, dar ne permite să ne alăturăm Lui. Iehova, totuși, luptă pentru noi în sensul că el ne asistă și ne încurajează să purtăm lupta cea bună a credinței în numele nostru. Se pare că unii au chiar ideea că ei aproape îi fac un bine lui Dumnezeu alăturându-i-se Lui și astfel să dea greutate (?) influenței lor care altfel ar putea să fie o cauză pierdută. Dar viețile noastre sunt în joc, nu cea a lui Dumnezeu. El nu are nimic de pierdut și puțin, dacă nu nimic de câștigat, pe când noi avem de câștigat totul, și noi avem de câștigat de pe urma victoriei.

Textul nostru implică că puterea cuceritoare a credinței trebuie să fie îndreptată împotriva lumii – nu împotriva locuitorilor, astfel, nu împotriva celorlalte ființe, ci împotriva spiritului acestei ordini a lucrurilor prezentă diavolească, a dispoziției sale, mintea lumii, motivele care pun lumea în mișcare, mândria vieții și amăgirea celor bogați, pe scurt, împotriva lor și indirect, împotriva lui Satan, căruia trebuie să îi rezistăm, să fim tari în credința noastră.

Satan este reprezentat ca un zeu sau conducător atotputernic al acestei lumi și ai celorlalți doi aliați ai săi din lume și de carne. Deoarece carnea în starea sa prezentă ia parte la același spirit al lumii și tendințelor sale, putem să o descriem ca pe o lume în noi. Tendința puternică a cărnii se îndreaptă spre diavol. Este un amestec de gusturi, dorințe, ambiții, speranțe și afinități perverse și cele mai multe țin de ignoranță.

Alianța triplă a lui Satan (cu sine, cu lumea și cu trupul noii creaturi) este dispusă pe baza credinței, speranței și a iubirii. Credința își dispune forțele de partea noii ființe. De partea lui Satan, lumea se manifestă în cea mai mare parte și este recunoscută ca atare cu ușurință, stă în avangardă, ca să zicem așa, de armatele de diavoli, deoarece este chiar foarte bine spus că este lupta credinței împotriva lumii.

DUȘMĂNIA ASCUNSĂ ÎN AMBUSCADĂ

Spiritul lumii se manifestă în sine în multe mici particularități și practici care nu pot fi recunoscute din prima de noua ființă, atât de inteligent încât ele sunt ascunse în ambuscadă. Mândria, gloria în van, preferința proprie sunt unele dintre cele mai comune manifestări ale spiritului întâlnite în lume. Lumea din noi, trupul, iubește aceste lucruri și folosește fiecare mijloc pentru a se justifica pe sine în căutarea lor. Dar credința, și aici, este puterea cuceritoare pentru a câștiga victoria. Această victorie a fost câștigată când prin credință noi am convenit să ne pierdem viețile pentru a le găsi. Când am luat în considerare chemarea Stăpânului: „Dacă fiecare om va veni după mine, să se nege pe sine și să ia crucea și să mă urmeze.” (Matei 16 : 24), credința noastră și-a

pus încrederea în promisiunea lui Dumnezeu că acest curs nu va însemna pierdere pentru noi în cele din urmă, dar va însemna câștig cu adevărat. Ca și Columb, am început să călătorim pe un drum pe care nu mai fuseserăm înainte, dar eram convingiți că finalul său va fi glorios.

Când am purtat războiul consacrării noastre a fost o declarație pentru sine. Acum rămâne de văzut dacă problema va fi dusă la capăt sau credința va capitula înaintea mândriei sau auto-avansării. Testul credinței noastre vine când descoperim că prin ignoranță sau slăbiciuni am fost nedrepti față de alții. Mândria personală nu va recunoaște acest lucru, în primul rând deoarece doare și, în al doilea rând, pentru că ne motivăm că nu va aduce nimic bun. Dar dacă vom căuta instrucțiunile Stăpânului: „Mărturisește-ți păcatele” (Matei 5 : 23, 24); și încrederea noastră în integritatea caracterului Său ne îndrumă să ne umilim, crezând că El nu ne va da nici o poruncă care să nu fie în interesul nostru. Indiferent dacă cel jignit nu apreciază comportamentul și spiritul nostru în această problemă (și adesea acesta așa va face), pentru noi este mai bine să se întâmple așa. Dacă am fi siguri întotdeauna că vom fi apreciați în eforturile noastre, am merge înainte prefăcuți, în parte pentru a ne asigura lauda, mentală sau exprimată verbal a celui ofensat. Dacă scuzele cuiva nu sunt apreciate, acela este umilit mai mult și data viitoare va avea grijă de două ori mai mult. Grijă principală nu trebuie să fie reintegrarea în drepturi în favoarea celui ofensat, ci, prin virtutea credinței în poruncile lui Dumnezeu, să se câștige victoria în fața mândriei lumești care se regăsește în carnea noastră. Dacă suntem victorioși astfel în fiecare zi, fără îndoială vom fi victorioși până la final astfel. – 2 Timotei 4 . 6 – 8.

SINELE NU ESTE MEREU NEMILOSTIV

Este posibil ca preferințele egoiste ale cuiva să nu aibă mereu o tentă nemilostivă. Uneori ele sunt foarte binevoitoare. Uneori trupul are o dorință de a duce o viață plină de pace, liniștită și respectabilă, când serviciul în slujba Domnului ne poate chema mult mai direct la îndatoririle curent plictisitoare. Trupul poate fi foarte dornic să îl servească pe Domnul dacă acesta o poate face într-un mod respectabil și în confort. Acesta spune:

Doamne, să mă îndrept spre căile liniștite,
Prin pădure, prin văi și dealuri,
Da, să hoinăresc prin buruieni și mlaștini
Sau pe râulețe
Și să visez la tine.

Îmi voi construi altarul într-o vale liniștită, fără furtuni
Atât de liniștită, încât nici o priveliște
Nu va distruge cântecul meu de slavă
De dragoste pentru tine. Întotdeauna,
Da, așa să fie.

Dar dacă îl urmărim pe Domnul cu credință, este posibil să constatăm că suntem în orașul mizeriei și zgomotului, unde unele lucrări ale Domnului trebuie să fie făcute.

Uneori trupul se răzvrătește, ar fi mai ușor să se mențină spiritul devoțiunii dacă am avea timp în liniște pentru meditații. Da, credința răspunde, dacă datoria ne cheamă să ne spetim, printre laude, nu este cea îndatorire o voce care ne spune probabil altceva este mult mai necesar să fie ascultată la acel moment decât meditația în liniște, sau care ne spune nouă că acea devoțiune trebuie să fie pusă la încercare pentru a vedea cât de bine aceasta rezistă când toate sunt împotriva? Victoria asupra sinelui în această privință adesea înseamnă pentru noi să fim asociați cu aceia pe care nu i-am alege după natură, și nu să fim asociați cu acei pe care i-am alege instinctiv.

Chiar și în slujba Domnului, trupul are o dorință de a putea vorbi cu ușurință sau să pregătească și să prezinte discursuri care să stârnească auditoriul până în profunzime. Dar gândurile care stârnesc sunt aduse doar de experiență, iar ideea exprimată totuși niciodată nu ar avea lipsuri în

ceea ce privește acea forță care ar face-o să fie sursa de ajutor pentru alții. Credința ne spune că, dacă dorințele noastre prezente de a ajuta rămân neîndeplinite, noi, prin eforturile noastre neînsemnate, sunt pregătite pentru o lucrare de propovăduire nobilă viitoare, în care fiecare experiență va fi fără îndoială de folos.

Astfel, credința depășește tendințele pe care lumea o lucrează în noi, și chiar dacă nu sunt toți considerați diavoli, aceasta ne sfătuiește să nu luăm în considerare sau să îi îndepărtăm pe cei pe care nu îi putem folosi. Mândria lumii, pe de altă parte, ne îndeamnă să păstrăm tot ce ar putea să pună sinele în față și să nu fim prea siguri de lucrurile pe care nu le putem vedea. Dacă aceste lucruri sunt luate în seamă, apare îndoiala și își face loc și indiferența, descurajarea, dezamăgirea și disperarea urmează pe acest drum. Trebuie să ne amintim: „Cel care sălășluiește în tine este mult mai mare decât cel care este în lume”. – 1 Ioan 4 : 4.

Mai există o altă lovitură din partea trupului împotriva credinței care este mult mai subtilă decât aproape oricare alta, este sugestia că lucrarea Domnului în lume are în special nevoie de sfatul nostru, de cunoștințele sau de experiența noastră. Este unul dintre lucrurile cel mai greu de crezut, nu doar faptul că Dumnezeu este bun și că El are intenții și planuri bune pentru noi, dar să credem că lucrarea întreprinsă în numele Domnului și în armonie cu Cuvântul său va avea sprijinul Său, aprobarea și binecuvântarea Sa. Într-adevăr, unele dintre cele mai grele bătălii în tabăra credinței sunt purtate chiar asupra acestui punct, și, deși este trist să spunem, bătăliile nu sunt întotdeauna câștigate prin credință.

CREDINȚA FAȚĂ DE SPIRITUL PARTIZAN

Mai există un alt spirit al lumii pe care credința poate, trebuie și îl va depăși, și acesta este spiritul partizan, dispoziția de a fi mult mai loial persoanelor decât principiilor. Acest spirit partizan, apropiat ca sentiment afecțiunii tribale, este o afinitate care îi ține împreună pe aceia care sunt din întâmplare asociați, adesea indiferent de virtutea sau valoarea lor. Acesta poate fi sau nu folosit spre binele cuiva. În orice caz, credința ne obligă să avem cea mai mare apropiere față de Domnul, astfel încât orice altceva va fi de mai mică importanță, nu vom iubi oamenii doar pentru că se întâmplă să fim asociați cu ei, mai degrabă din principiu, datorită anumitor calități sau posibilități pe care le putem iubi în ei. Suntem ajutați în această direcție, în cazul poporului Domnului, pentru că ei au pecetea de aprobare a Domnului sub forma nașterii de spiritul său. Adesea, preferința noastră pentru familie sau pentru un cerc de prieteni sau cunoștințe apare datorită faptului că ei sunt toleranți cu slăbiciunile și nereușitele noastre, deoarece și ei au unele similare cu ale noastre. Mândria și modestia noastră de-o potrivă trebuie să interzică aceste asocieri, deoarece ele au tendința să ducă spre nereușite.

Spiritul de turmă poate ajunge ușor la mândrie sau glorie în „mișcarea” cu care se întâmplă să fim conectați. Trebuie să ne amintim că aceleași influențe lucrează împotriva noastră, așa cum au lucrat împotriva tuturor mișcărilor religioase în trecut. Cu siguranță nimeni dintre ele nu a putut pretinde nici un moment că noi, ca și indivizi suntem mai buni decât ei. Cine poate spune că dacă noi ar trebui să continuăm aici încă douăzeci și cinci de ani, noi, sau aceia care ne urmează, nu am fi aceeași sectanți neclintiți care au străbătut vreodată pământul? Cine se poate lăuda? Noi, la fel ca și alții, trebuie să ne luptăm împotriva acestor lucruri, să ne luptăm, dar nu cu pumnii, ci prin credință, credința că Dumnezeu își va realiza propriile sale scopuri, uneori cu cooperarea noastră, uneori indiferent dacă noi cooperăm cu El. Suntem noi ai lui Pavel, ai apostolilor, ai lui Cephas sau ai lui Cristos?

Spiritul lumii reiese și din spiritul de critică, sau al cenzurii aspre și nedrepte din comportamentul celorlalți. Criticismul obișnuit al oamenilor și lucrurilor este un semn nu al capacităților superioare sau a sensibilităților fine, așa cum ne sugerează trupul, ci este de fapt o slăbiciune morală și spirituală, care, în timp ce caută să se justifice pe sine prin gândul opoziției față de diavol, își desfată privirile cu trăsături care nu aparțin dragostei, astfel înaintea minții. „Dragostea”, din contră, „nu se bucură de nefericire, ci se bucură de adevăr”, cu spiritul dreptății, care nu suportă gândurile diavolului și nici măcar nu le ia în considerare, când există o posibilitate

de a scăpa de ele. Credința în cuvântul lui Dumnezeu că „nici unul nu este drept, nici unul,” trebuie să ne învețe că nu trebuie să ne așteptăm la perfecțiune sub nici o formă, nici măcar consecvență în comportament, deoarece acesta ar indica perfecțiune. Este nevoie de o mare credință pentru a porni o vânătoare mentală în ceea ce privește aspectele care pot fi condamnate într-o persoană, despre care ne-am obișnuit să credem că este întruchiparea trăsăturilor nedorite.

DRAGOSTEA ÎN CIUDA DEFECTELOR

Probabil un frate pare dur sau nedrept în tipul de comportament sau prin ceea ce spune, necivilizat sau crud prin metodele sale, probabil el nu ajunge la noi cu mesajul său. Credința ne spune că de aici avem o lecție de învățat. Probabil acesta este doar modul lui Dumnezeu de a ne atrage atenția asupra faptului că suntem lipsiți de dragoste. Dar ce putem spune despre acel frate. Domnul se va ocupa de el în felul său. Probabil acel frate nu are nevoie de exact aceeași lecție de care avem noi nevoie, sau poate că a avut parte de ele în trecut și își duce cicatricile dintr-un domeniu unde noi poate am fi fost învinși.

Este adevărat că nu putem admira pe oricare datorită imperfecțiunilor sale, dar îl putem admira în ciuda imperfecțiunilor sale, adică, pentru alte calitățile pe care le are fără îndoială. Cu astfel de credință, să considerăm că Dumnezeu se va ocupa cu ceilalți într-un mod drept și corespunzător fără ca noi să încercăm să aplicăm pedeapsa și să credem că el ne va învăța drept, ne dă o mulțumire chiar în situații supărătoare – nu mulțumire față de calitățile imperfecte, fie în noi fie în alții, dar mulțumire cu prevederile generale ale Domnului care ne permit să fim în contact cu alții la fel de imperfecti ca și noi. Aceia care ne poruncesc să îi admirăm în fiecare aspect particular și dacă experiențele noastre sunt dezvoltate în întregime astfel, nu putem avea musculatură și fibre îndeajuns. Și atunci, adesea descoperim că bietul nostru sine este la fel de mult recunoscător față de alții la fel cum ei ne sunt recunoscători nouă. Doar așteptați până când fiecare acțiune aproape începe să pară greșită, sau nepotrivită sau chiar inadecvată, și atunci să vedeți câtă iubire mai rămâne.

Tendința spre criticism din partea cărnii noastre se poate extinde și asupra modalității folosite în predicarea Evangheliei. Desigur, nimeni nu trebuie să creadă că nu poate exprima opinii mentale dacă dorește sau nu un gând sau o acțiune. Noi, ca ființe raționale, trebuie să facem acest lucru. Dar să criticăm doar ca un obicei este ceea ce ne face rău, dacă nu face rău și altora. Sunetul evangheliei poate sau nu poate să fie plăcut cărnii, în funcție de limbajul în care este prezentat. Acesta poate fi prezentat într-un mod întortocheat și să fie un efort pentru retorica sau logica noastră. Judecata noastră carnală sugerează că această expunere a adevărului nu poate să fie bună pentru nimeni. Dar, minunea minunilor! Unele inimi oferă dovezi că sunt alinate și ajutate. Domnul acum nu ne învață logică și filozofie în forma sa pură, ci ne învață credința și caută să ne inspire și să ne sădească un spirit de devoțiune în noi care să ne atragă din ce în ce mai mult spre el și să ne îndepărteze de spiritul lumii. Oricine are dragoste pentru Dumnezeu și pentru frați este bogat într-adevăr și dacă el trebuie să fie credincios până la moarte, el îl va avea pe Cristos, „în care sunt ascunse toate comorile de înțelepciune și cunoaștere”. – Coloseni 2 : 3; Apocalipsa 2 : 10.

Cât de subtilă este mintea trupului! Aceasta caută să judece și să decidă totul în funcție de observațiile naturale. Când observația naturală sugerează un gând care este contrar iubirii, iubirea, dacă este activă, va îndepărta acel gând și credința își va face loc și va spune: Cred că acel frate are o calitate veritabilă, indiferent dacă eu pot să o văd sau nu, cred că Dumnezeu nu face nici o greșală când El își manifestă iubirea acolo. „Credința” astfel „a lucrat prin dragoste”. (Galateni 5 : 6) Dragostea îndreaptă credința pentru a câștiga victoria împotriva nedreptății și răutății.

CREDINȚA ȘI MAREA NOASTRĂ ȘANȘĂ

Trebuie să fie acesta considerat un lucru minunat să credem în schimbarea naturii, când chiar natura existenței noastre temporare este problematică? Priviți sub cel mai puternic microscop la carnea umană și veți vedea că în loc să fie materie solidă, aceasta este cu adevărat compusă din

particule mici care nici măcar nu se ating, dar sunt acolo, fiecare după mărimea sa, separate, departe una de cealaltă. Chiar dacă viața noastră este un mister și un miracol, trebuie să ne gândim că este un lucru ciudat să credem în adevărul lui Iehova când spune că El ne va da o nouă viață? Dacă noi credem cu adevărat că El ne va da nouă lucrurile promise, ne vom conforma cu siguranță condițiilor, nu poate fi nici o îndoială despre acest lucru. Lucrurile promise sunt așa de minunate și de mari că, dacă noi credem cu adevărat, trebuie să ni le dorim.

Fiecare om, cu ambiții pământești mari, a putut realiza minuni într-o perioadă scurtă de timp, dedicându-se complet. Se spune că naturalistul binecunoscut, Audubon, când avea douăzeci și patru de ani, a observat o mică pată de sânge pe batista sa și atunci a știut că mai are doar câțiva ani de trăit. El era hotărât să obțină tot ce e mai bun de la acești ani și să facă ceva ce ar fi fost pentru binele public. În consecință, el s-a hotărât și într-o perioadă scurtă de șase ani, el a reușit să facă o lucrare colosală de clasificare a tuturor păsărilor din lume. Aceasta este o lucrare măreață și el a făcut-o de unul singur, dar noi avem toată puterea din univers care ne trebuie pentru a ne ajuta să realizăm marea lucrare pe care o avem în față. În consecință, credința noastră este singura regulă care măsoară puterea de care dispunem. Să ne dedicăm în întregime acesteia!

Nu trebuie să fim descurajați dacă avem calități care nu pot fi iubite sau care nu sunt plăcute iar acestea se arată în condiții de stres. Lucrarea de rafinare face acest lucru. Efectul avut în vedere al focului este să facă acest lucru – să scoată la suprafață zgura care se poate ascunde văzând cu ochii. Credința noastră este marcată de asiduitatea cu care ne punem în slujba purificării și nu a milosteniei pe care o afișăm în exterior ca trăsătură de comportament, chiar dacă este de dorit.

Tatăl promite să ne dea nouă înțelepciune cerească, dacă noi cerem cu credință, fără a ezita. (Iacov 1 : 6) Înțelepciunea cerească este o măsură suficientă care ne-ar da posibilitatea cu siguranță să ne îndreptăm toate afacerile spre gloria Domnului și astfel să fim ambasadorii săi credincioși. De asemenea, el ne dă nouă spiritul sfânt în aceleași condiții. Cine se poate îndoii că spiritul sfânt într-o mare măsură va lucra aceste fructe ale spiritului încât să ne garanteze o intrare triumfală în împărăția Domnului și Salvatorului nostru Isus Cristos? Atunci înțelepciunea este suficientă pentru toate exigențele pe care le impun timpurile noastre de încercare și spiritul sfânt ne pregătește pentru viitor. Ce poate fi făcut pentru noi mai mult? Și totul este proporțional cu măsura credinței noastre!

PURTAȚI BĂTĂLIA CEA BUNĂ

Noi suntem sub aripa oblăduitoare a unui șir nobil de învingători – Isus, Pavel, Petru, Ioan și mulți, mulți alții. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost așa de puternic încât să îi poarte spre victorie, dacă acesta, și nimic altceva, a putut să inspire în ei o credință victorioasă, de ce să nu se întâmple același lucru și cu noi? Poporul Domnului trebuie să fie rușinat să surprindă că au gânduri mici sau obișnuite. „Ce fel de oameni trebuie să fim noi în dialogul și dumnezeirea divină!” (2 Petru 3 : 11) Dispoziția de a ne arăta că suntem ambasadori vrednici este germenul victoriei; victoria asupra micimii, victoria asupra sinelui, victoria asupra lumii în trupul nostru, și aceasta poate fi susținută doar prin credință.

„Nu ai primit încă răspuns? Nu se poate ca credința să nu primească răspuns.
Este bine înrădăcinată în stâncă,
Printre cele mai aprige furtuni ea stă neclintită,
Și nu se înclină în fața celui mai cumplit fulger.
Ea știe că cel Atotputernic i-a auzit rugăciunile,
Și strigă, Se va împlini, cândva, undeva.”

PUTEREA ÎMPOTRIVA SLĂBICIUNII

„Când sunt slab, atunci sunt puternic.” – 2 Corinteni 12:10.

Nu trebuie să înțelegem că Apostolul a vrut să spună că Domnul va da putere fizică poporului său, într-un fel remarcabil, deoarece ei îi aparțin Lui, pentru că dacă El ar fi făcut acest lucru, poporul său ar fi cei mai puternici oameni de pe pământ, și știm că nu așa stau lucrurile. Puterea pe care Domnul o dă este puterea minții, un curaj mental și moral care compensează lipsa puterii fizice. Unii dintre copiii Domnului au o mică putere fizică, și totuși au curaj, o putere a inimii, mult peste cea pe care o au mulți care au o putere fizică mai mare.

Apostolul Pavel exclamă cu veselie: „Când sunt slab, atunci sunt puternic!” Astfel, prin exercitarea credinței și încrederii adecvate în Domnul, noi cei care îi aparținem Lui putem fi cu mult mai puternici decât am putea fi în alte circumstanțe și condiții. Totuși, putem să fim siguri că Domnul va da putere fizică specială poporului său dacă altfel ei nu ar putea realiza ceea ce El dorește ca ei să facă. Am demonstrat acest lucru. Am cunoscut creștini care nu erau puternici din punct de vedere fizic ca să li se garanteze o putere fizică specială mereu când exista o anumită lucrare importantă de făcut pentru Dumnezeu. Observând încrederea și credința lor, Domnul este fericit să le garanteze puteri speciale, astfel încât ei să poată îndura ceea ce alții cu o putere fizică mai mare aparent nu ar fi putut să îndure.

PACEA NĂSCUTĂ DIN CREDINȚĂ

„Domnul va binecuvânta oamenii săi cu pace.” Aceasta nu este adevărat într-un sens aparent. Acest lucru nu este valabil pentru Stăpânul nostru; și asociații săi speciali, apostolii, erau considerați toți ca adepți ai Domnului și așa au rămas de-a lungul epocii evangheliei. Adversarul face tot ce îi stă în putere pentru a ne face viețile neplăcute și nefericite. Trebuie să ne înfruntăm cu sau fără luptă. Nu este pace deloc fără luptă și nici liniște cu luptă.

Trebuie să ne luptăm cu propriul nostru corp; pentru că aici trebuie să câștigăm noi o parte importantă a victoriei. Noi trebuie să „ducem bătălia cea bună”, bătălia câștigătoare. Trebuie să depunem toate eforturile pe cât posibil pentru a ne lupta împotriva lumii, împotriva naturii noastre păcătoase și împotriva adversarului și a tuturor lucrurilor pe care el ar putea să ni le pună în minte și în inimă. Trebuie să obținem tot ce este mai bun din aceste lucruri. Domnul îi binecuvântează pe acei oameni care au puterea de a depăși acest influențe adverse și dificultăți și le dă pace în inimă chiar și atunci când sunt îngropați în aceste greutăți.

Nu trebuie să facem pace cu corpul nostru, ci întotdeauna trebuie să fim în război cu el. Avem pacea Domnului, totuși, care se naște din credință și implicit din încrederea în promisiunile sale. El ne-a promis nouă milostenie suficientă pentru fiecare moment când ne vom afla la nevoie. El ne-a promis că nu vom fi depășiți în încercări sau dificultăți, dacă rămânem credincioși legământului nostru. Suntem asigurați că vom avea victoria, punându-ne încrederea în puterea sa. El ne oferă odihna, pacea și încrederea. Atunci, pentru fiecare bucurie, putem cânta.

Ne putem pune încrederea în promisiunile prețioase ale Domnului – promisiunile pe care El le-a făcut nu celor care nu îi aparțin, ci celor care sunt alături de El. Ne putem pune încrederea în puterea și capacitatea sa de a se ține de promisiune. Noi știm că el este cel care ne-a chemat, și El poate să îndeplinească toate cuvintele sale bune și cu siguranță el va face acest lucru. (Iosua 23 : 14) Această pace și odihnă este o binecuvântare specială a spiritului sfânt. Doar în măsura în care noi primim spiritul sfânt, mintea sfântă, dispoziția sfântă a lui Dumnezeu, atunci putem avea promisiunile sale îndeplinite în noi. Este o chestiune de proporție simplă. Pe măsură ce avem din ce în ce mai multă milostenie și cunoaștere a Domnului, în cunoașterea adevărului său, vom avea mai multă liniște și putere. Vom putea astfel crește întru Cristos zi după zi și vom putea sălășlui în iubirea sa.

Domnul dorește ca și caracterele noastre să devină atât frumoase, cât și puternice. În natură există anumite substanțe care sunt frumoase în aparență, dar nu au nici rezistență și nici fermitate.

Rubinel este o piatră prețioasă, este și frumoasă, dar și dură, și noi avem un fel de mâncare, o gelatină rubinie, care ne amintește de rubin ca aspect, dar nu are fermitatea acestuia. Așa și unii oameni, au acest tip de caracter. Cu aceștia se va trata în timpul epocii următoare. Dar pe aceia pe care Domnul îi alege pentru a le pune diadema de frumusețe și glorie trebuie să aibă un caracter nu doar cu un element de frumusețe, dar să aibă și fermitatea structurii și calității – un caracter capabil ca prin grația divină să îndure cea mai severă presiune pe care cineva o poate suporta și să suporte șlefuirea și tăierea. Astfel noi vom deveni bijuterii de o rară valoare, și vom fi admirați de orice privitor, și vom fi capabili să arătăm tuturor gloria lui Iehova.

ISRAELUL JUDECAT DE JUDECĂTORI

4 APRILIE – JUDECĂTORI 2 : 6 – 23.

EXPERIENȚELE TIPICE ALE ISRAELULUI NATURAL, ALEGORICE – IDOLATRIILE TIPICE ȘI ALTE ANTI-TIPURI – JUDECĂTORII NATURALI AI ISRAELULUI SAU SALVATORII – ÎN CURÂND PALESTINA VA FI ÎN POSESIA LUI AVRAAM ȘI A SEMINȚEI SALE SUB SUPRAVEGHEREA LUI MESIA ȘI A BISERICII – PERIOADA PĂGÂNILOR TERMINATĂ – ÎMPĂRĂȚIA LUI MESIA A ÎNCEPUT

„Dumnezeu este refugiul și puterea noastră, un ajutor neprețios în momentele de răstribite.” – Psalm 46:1.

Studiul de astăzi ne spune despre moartea lui Iosua, care a devenit liderul izraeliților la moartea lui Moise. Iosua era un exemplu vrednic de credință în Dumnezeu. Sub îndrumarea divină, el a împărțit ținutul Palestinei printre semințiile lui Israel, acordându-i fiecăruia partea sa înțelegând că acea parte era darul lui Dumnezeu și că, cu cât aveau mai multă credință, cu atât va intra seminția lor în posesia acestei moșteniri.

Deși a fost trimis în mod special un înger ca reprezentant al lui Dumnezeu, izraeliții au fost gratificați de Domnul pentru a intra în posesia ținutului cât mai repede, îndepărtându-și dușmanii, distrugându-le idolii și altarele de venerare, și astfel cucerind întreaga țară pentru ei ca popor al lui Dumnezeu și îndepărtându-se, atât ei, cât și copiii lor de toate tentațiile idolatriei. Dar în loc să facă acest lucru, ei au făcut alianțe cu diverși oameni păgâni care locuiau în ținut să îi aducă într-o relație de prietenie mai mult sau mai puțin prietenoasă. Această nesupunere s-a dovedit a fi o capcană serioasă.

În studierea istoriei poporului lui Israel, trebuie să ne aducem aminte că apostolul Pavel ne spune că toate aceste lucruri care li s-au întâmplat erau alegorice. (1 Corinteni 10 : 11) Acestea au fost adevărate, sunt întâmplări reale, dar din punctul de vedere al lui Dumnezeu, obiectul și scopul lor principal era să ilustreze anumite mari adevăruri pentru Israelul spiritual, venind după aceea și cunoscut ca biserica evanghelică. Astfel, de exemplu, când creștinii au intrat în noua viață ca rezultat al consacrării lor lui Dumnezeu, aceasta corespunde traversării Iordanului – moartea vechilor interese și intrarea în posesie a noii moșteniri. Sub conducerea lui Isus, a lui Iosua al nostru, noi intrăm în noua viață plini de încredere. Și acest lucru duce la victorie.

Dușmanii Israelului spiritual

Atunci vom afla că noua ființă trebuie să învingă poftele depravate ale propriului trup, ceea ce corespunde oamenilor idolatrii care locuiau în Canaan. Este de datoria noii ființe de a îndepărta aceste speranțe pământești, aceste ambiții, slăbiciuni, depravări și opoziții în fața Domnului și a

dreptății sale. Dacă lucrarea de îndepărtare este dusă până la capăt, acest lucru trebuie să ducă la un caracter matur, puternic în Domnul, plin de credință, supunere și binecuvântare.

Totuși, ca și izraeliții din vechime, în foarte multe cazuri poporul Domnului face un armistițiu cu slăbiciunile propriului lor trup. Ei nu reușesc să le îndepărteze, nu reușesc să depășească altarul de pasiune, avariție, etc. Aceste slăbiciuni și depravări ale vechii naturi acoperă o perioadă de timp de dinaintea noii ființe, implorând la milă, răbdare și o măsură de satisfacție. Dar, pe măsură ce aceste implorări sunt satisfăcute, pasiunile și slăbiciunile devin din ce în ce mai puternice și în bătălie, noua ființă ajunge din ce în ce mai rău, până când acesta trebuie să strige spre Domnul pentru a fi salvat, ca să nu piară înainte de atacul propriilor pasiuni și dorințe. Astfel, viețile multor creștini reprezintă o succesiune de bătălii și înfrângeri, captivități. Bătălia decisivă trebuie să fi fost dusă la început. Voința trebuie stabilită cu fermitate de partea dreptății, a adevărului și a supunerii față de Dumnezeu.

Este suficient a se determina cât de mult suferă tot poporul Domnului ca rezultat al faptului că nu sunt destul de fermi, destul de riguroși în modul în care își tratează problemele propriului lor trup, în special la începutul experienței lor creștine. Singurul remediu este de a striga către Domnul, așa cum au făcut izraeliții când ei au constatat că sunt presați greu din toate părțile. Deoarece Domnul a salvat oamenii săi din vechime, tot așa el este dornic să salveze toți izraeliții spirituali. Totuși, este cu siguranță o rușine pentru creștini că înfrângerile lor sunt așa de numeroase, tot așa cum este o rușine pentru izraeliți că în timpul perioadei Judecătorilor, ei au fost oprimați de optsprezece ori de aproapele lor, erau sclavi acolo unde ar fi trebuit să fi fost stăpâni. Una dintre marile lecții din toate aceste experiențe pentru izraeliții naturali și pentru izraeliții spirituali este lecția milosteniei lui Dumnezeu. Domnul este foarte milostiv, dornic să ne ierte greșelile și să ne ajute să realizăm starea noastră greșită și cerem ajutor. Pentru toți aceștia se face promisiunea divină: „Le voi vindeca răul produs de faptul că nu au ascultat, îi voi iubi necondiționat”. – Osea 14 : 4; Efeseni 2 : 4-9.

Îndemnul înțelept al lui Iosua

Cartea lui Iosua se încheie cu relatarea despre moartea acestui mare conducător, iar cartea Judecători începe cu întâmplări care acoperă aceeași perioadă de timp. Atunci când Iosua și-a dat seama că și-a încheiat misiunea, că lucrarea lui era încheiată, și că va fi curând adunat la strămoșii săi și va dormi cu el în moarte, i-a chemat pe israeliți să se adune. Atunci când semințiile s-au adunat la Sihem, Iosua le-a amintit de îndurările și binecuvântările Domnului și favorurile clare manifestate față de ei până acum, aducându-i atât de departe și, dându-i fiecărei seminții, în cele din urmă, lotul său de moștenire din țara promisă a Canaanului. Apoi, i-a avertizat să respecte pericolele situației, nevoia de a rămâne separați de oamenii țării, de neamuri ; în caz contrar, ar fi tins spre idolatrie. I-a îndemnat grabnic pe toți să-și așeze cu fermitate și pe deplin gândurile și voința de partea Domnului și împotriva religiilor păgâne. Atunci Iosua a luat poziție și a anunțat: „Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți; Dar eu și casa mea îi vom sluji Domnului! „, Poporul i s-au alăturat în această hotărâre.

Lecția noastră de azi ne spune că, în zilele lui Iosua, și ale altor judecători care au trăi mai mult decât marele lor conducător, lucrurile le-au mers bine israeliților. Se bucurau de binecuvântarea Domnului și erau prosperi. Acești conducători aveau în gând minunatele lucrări ale Domnului cu poporul său, și, deci, și-au dat seama cât de important este să fii de partea Domnului să dorești să mai ai binecuvântarea lui. Idolatria a apărut abia după această perioadă.

Adevăratul Dumnezeu a interzis dintotdeauna idolii, închinarea la reprezentări, căci falșii dumnezei erau, de regulă, reprezentați în acest fel. După raționamentul uman, idolii par să fie un excelent mod de a ține religia în gând; dar nu este modul, nu este calea lui Dumnezeu și, deci, nu este avantajos. Din moment ce Israelii și-au dat seama de închinarea idolatră a vecinilor lor, au simțit fără îndoială că aceia erau mai religioși, datorită manifestărilor lor exterioare, fățișe. Mai mult, de formele păgâne de închinare se legau și numeroase practici licențioase, care, într-o anumită

măsura ar atrage prin curiozitate, și, din cauza slăbiciunii cărnii, i-ar fi ademenit pe israeliți. Adevăratul Dumnezeu, dimpotrivă, a instituit în mijlocul lor un sistem de venerare pur în sine, care condamnă în orice fel păcatul, subliniind necesitatea încetării păcatului și apropierii de Dumnezeu pe calea ungerii divine. Într-un cuvânt, adevărata religie făcea apel la cele mai înalte și mai nobile sentimente, în timp ce falsele religii din Canaan făceau apel la cele mai josnice pasiuni, combinând o formă de falsă pioșenie cu îngăduirea poftelor cărnii în diferite dansuri și saturnalii .

Unii creștini tind să-i condamne foarte sever pe Israeliți pentru rătăcirea lor repetată în idolatriile vecinilor lor păgâni, și cer să fie pedepsiți de Dumnezeu pentru a se întoarce din nou la el și a-l căuta pe Iehova pe calea cea dreaptă. Dar toți acești creștini trebuie să-și amintească de ceea ce prefigurează aceasta – cum formele de pioșenie exterioară sunt predispuse să ia locul adevăratei închinări, din toată inima, și cum slăbiciunile cărnii tind să se manifeste și să se impună, să se justifice și, dacă e posibil, chiar să se facă să pară în concordanță cu voința divină. Să-și amintească și că astăzi mai mulți sunt cei ce venerează vițelul de aur decât cei ce se închină lui Dumnezeu, și că este nevoie de strădanii și timp reînnoite pentru a-i corecta, pentru a-i trezi la adevărata lor condiție. Să-și amintească și că creștinătatea și-a făcut idoli la fel de hidoși ca păgânătatea – nu de piatră, sau lemn sau bronz, ci reprezentări greșite și înșelătoare mai hidoase ale persoanei divine – crezurile, doctrinele scrise – 1 Ioan 5:21.

Versetul 17 și cele legate de el par să indice că această consemnare studiată în lecția noastră acoperă o perioadă mare de timp din istoria Israelului, sub mulți judecători. Atunci când oamenii s-au căit, Dumnezeu a ridicat judecători, sau, cum am spune noi, salvatori, eliberatori, cu ajutorul cărora au trecut de momentele dificile și potrivnice. Totuși, chiar și aceste experiențe repetate nu au reușit să le înrădăcineze suficient de adânc marea lecție, așa că au trebuit să o învețe iar și iar. Atunci când judecătorul îi izbăvea din necazurile lor, și ei se bucurau de odihnă pentru restul vieților lor, cădeau și se abăteau imediat după moartea lui. Cu toate acestea, legământul lui Dumnezeu era cu întreaga națiune; iar secolele au arătat stăruința îndurării lui Dumnezeu – Romani 10:21.

Favoarea divină se întoarce la Israel

După cum am arătat mai înainte, Biblia indică foarte clar că ultima mare lecție de oprimare a Israelului sub Națiuni s-a încheiat în 1914. Lunga perioadă de pedeapsă, de 2520 de ani a început cu coroana smulsă regelui Zedechia, în 606 î.e.n. (Ezechiel 21: 25-27). În tot acest timp, Israelul nu a fost o națiune independentă. După cum a declarat Domnul prin profeții săi, Zedechia a fost ultimul din dinastia lui David care a condus înainte de întemeierea împărăției lui Mesia. Sfârșitul din 1914 al erei națiunilor marchează, deci, începutul împărăției lui Mesia. Se pot vedea oriunde manifestări clare care arată că el, că mare Judecător, preia lumea și faptele ei, și că eliberarea finală a Israelului a început, în sfârșit.

Înainte ca eliberarea să fie pe deplin împlinită, totuși, trebuie ca Israelul să sufere glorioasa schimbare a primei învieri. Astfel, Împărăția spirituală trebuie stabilit mai întâi. Urmând marele eveniment și timpul zbuciumat, plin de necazuri, va urma slăvirea reprezentanților Israelului natural, fizic, care vor fi reprezentanții pământești ai împărăției cerești mesianice. Aceștia vor fi vechii drepti ai poporului evreu – Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții, întorși din mormânt. Alți oameni din poporul evreu, salvați de sub asuprirea neamurilor, vor primi, cu toate acestea, binecuvântarea lor prin acceptarea aranjamentelor împărăției. Aceasta include și faptul că ochii înțelegerii lor se vor deschide și îl vor recunoaște pe marele Rege. Așa este scris, că aceia care l-au străpuns cu sulița îl vor privi și vor plânge când își vor da seama că l-au răstignit pe Prințul vieții. Cu toate acestea, se vor bucura de o mare binecuvântare, potrivită cu măsura în care au căutat să-l servească pe Dumnezeu cu zel, în mod conștiincios, ca și să respecte principiile dreptății, ale virtuții. Atunci, Domnul va turna asupra lor spiritual grație și îndurării, legat de care vor primi atât de multe binecuvântări (Zaharia 12:10) Iar această binecuvântare a Domnului, venind mai întâi peste Israel, înseamnă binecuvântarea întregii omeniri.

Toți cei ce-și dau seama de încheierea timpului Națiunilor trebuie să caute și să coopereze la următorii pași ai planului Divin. Unul dintre aceștia este reintrarea Palestinei, moștenirea lui Avraam și a familiei sale, în posesia Israelului. Timpul a sosit. Rămâne doar ca acei evrei care, prin favorul lui Dumnezeu, se bucură de bogăție, să și-o folosească pentru a apropia lucrurile la care speră Israelul. Dar un eșec din partea omului de a aprecia și a folosi oportunitățile nu va putea interfera cu planul divin. Căci, prin proceduri divine, Palestina este înmănată acum evreilor.

Debora și Barac salvează Israelul

11 APRILIE – JUDECĂTORI 4:4 - 16

ISRAELUL SUB JUDECĂTORI – ARANJAMENTE DIVINE PENTRU GUVERNAREA LOR – PRIMA BĂTĂLIE A ARMAGHEDONULUI – SISERA ȘI BARAC – DEBORA ȘI IAEL – A FOST CEA DIN URMĂ O UCIGAȘĂ? – CUM ”AU LUPTAT STELELE DE PE ORBITELE LOR ÎMPOTRIVA LUI SISERA” – SPERANȚĂ PENTRU CANAANIȚI ÎN ÎNVIEREA MORTILOR.

Dar, când în necazul lor s-au întors la Iehova, Dumnezeul lui Israel, și l-au căutat, el s-a lăsat găsit de ei.- 2 Cronici 15:4

Istoria Israelului începând cu timpul împărțirii Canaanului între seminții și până la ungerea lui Saul ca rege al lor este numită perioada judecătorilor, Iosua fiind primul lor judecător, iar Samuel ultimul. Judecătorii, evident, nu erau aleși pentru a-și ocupa poziția, dar erau ridicați în ea în chip providențial. Dar, din moment ce acești judecători nu aveau putere sau autoritate, nu strângeau venituri și nu aveau o autoritate pe care să o poată impune asupra celorlalți, rezultă că orice putere sau influență pe care o aveau era una personală, și, pentru a-i conferi acesteia greutate sau forță era nevoie de o confirmare adecvată a lor, ca oamenii numiți sau ridicați în funcție de divinitate. Acest aranjament a făcut ca poporul să caute mereu la Dumnezeu pentru sprijinitorii și conducătorii săi, în loc să se amestece minciunile ordinare ale politicii, în care ambiția personală și setea de putere ar fi dominat. Dumnezeu făcea nominalizările, și oamenii în mare parte, ca și cum ar fi venit în armonie cu el, luau cunoștință de alegerea sa și, practic, o sprijineau, sau o votau prin acceptarea judecătorului de către ei. În unele cazuri, exista o procedură ceva mai sistematică, așa cum se sugerează în Judecători 2:7, unde bătrânii Israelului, care au fost martori la intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu în numele lor, și care au trăit mai mult decât Iosua, par să fi constituit judecători în diferite seminții.

Acest aranjament, prin care Dumnezeu i-a dat Israelului judecătorii săi, este în puternică armonie cu lucrările sale legate de Israelul spiritual în această perioadă a veștii bune, ridicând din rândul lor, din când în când, sfătuitori, eliberatori, slujitori speciali. În mod similar, israeliții spirituali nu se înjosesc să tragă de sfori și să decidă pentru ei înșiși cine vor fi conducătorii lor spirituali, ci privesc pe Domnul ca marele lor Comandant Șef și cer de la el să ridice din când în când asemenea căpetenii spirituale, după placul lui. Acceptarea conducerii acestora, în calitate de persoane numite de Dumnezeu, nu înseamnă neapărat alegerea lor prin vot, ci poate fi indicată pur și simplu prin ascultarea învățăturilor în armonie cu Cuvântul Domnului. Conducerea unor asemenea locotenenți spirituali cu însărcinare divină va fi întotdeauna marcată de victorii spirituale și de aducerea poporului lui Dumnezeu într-o relație mai apropiată, din inimă, cu el. Orice conducere care nu dă roade este clar că nu aparține Domnului; căci spiritul Domnului nu duce la robie, ignoranță sau revoltă ci la dragoste, pace a inimii și liberate a conștiinței.

FORMA DE GUVERNARE A ISRAELULUI

Națiunea Israelului nu avea nevoie de guvern sau parlament, căci avea un singur Dătător de legi, Domnul, iar legea dată pe Muntele Sinai avea să fie îndreptarul perpetuu al națiunii. Sub această lege, preoții și leviții erau numiți sprijinitorii poporului în lucrurile ce țin de Dumnezeu, pentru a-i instrui în lege și a-i reprezenta în sacrificiul simbolic, tipic, lucrarea de ispășire, etc. De asemeni, în fiecare seminție, bătrânii se ocupau de lucrurile civile după puterea și capacitatea lor. Cât despre soldați și departamentul de război, Israel nu avea unul. Legea divină cerea să se deosebească de alte națiuni, și, dacă rămâneau credincioși Domnului, el avea să le fie protector împotriva oricărui dușmani

În mod similar, în Sionul spiritual al fiecărei adunări trebuie să se caute din rândul acesteia oameni potriviți pentru serviciile de care e nevoie. Legea lui Dumnezeu cere să se mențină departe, separați de uneltirile, războaiele și încurcăturile acestei lumi. Ei trebuie să fie poporul lui aparte, și doar ai lui, iar promisiunea lui pentru ei este că toate lucrurile vor conlucra spre binele lor atât timp cât îi rămân loiali și credincioși. Deci, nu au nevoie de armate cu arme fizice, materiale, deși sunt cu toții soldații lui Dumnezeu, care au jurat să lupte împotriva păcatului, mai ales cu ei înșiși, și să-și dea viețile unul pentru celălalt, fiind “frați” – 1 Ioan 3:16.

Dacă cartea biblică Judecători ar fi citită ca o istorie completă a Israelului vreme de patru secole și jumătate, ar fi o relatare descurajatoare, și, într-o anumită măsură, ne-ar face să tragem concluzia că se aflau întotdeauna în păcat și idolatrie, și că sufereau pedepse pentru acestea. Dar acesta ar fi un punct de vedere nedrept pe care l-am putea adopta. Din contra, consemnarea trece pe lângă perioada fericită și de prosperitate a lui Israel, și indică cu predilecție abaterile lor de la ascultarea de Dumnezeu, pedepsele lor pentru asemenea abateri și salvarea lor din necazuri prin judecătorii sau eliberatorii pe care Dumnezeu i-a ridicat pentru ei. Această perioadă a fost, în multe privințe, un timp favorabil, o vreme prielnică pentru israeliți, așa cum o sugerează promisiunea Domnului: „Îți voi da din nou judecători ca mai înainte și sfătuitori ca la început.” – Isaia 1:26.

Întâmplător, povestea lui Rut și a părinților lui Samuel ne permite să tragem câte puțin cu ochiul de cealaltă parte a vălului și să vedem secvențe; secvențe de pietate și teamă de Dumnezeu ce predominau la mare parte dintre oameni; secvențe de fericire și mulțumire de care se bucurau. Dacă, în zilele noastre, am judeca mersul lumii după relatările zilnice și detaliile din ziare, am putea avea impresia că crimele, grevele, conflictele, accidentele și încarcerările constituie întreaga viață de pe pământ; căci marea mulțime de oameni ce se ocupă cu mersul obișnuit al vieții este rareori menționată. În armonie cu aceste gânduri, iată următoarele rânduri ale poetului Whittier, în care își arată bucurie, în această țară de libertate și binecuvântare, fără să ia în seamă relatările nefavorabile despre ea care se răspândesc zilnic în lume prin intermediul presei:

*Orice știri despre nebunie, dizgrație sau crimă
Pe tot cuprinsul vastelor margini ale pământului
Sosesc, cu o viteză ce sfidează spațiul și timpul
La noi, prin firele acuzatoare.
Pe când despre toată bogăția și nobilele tale fapte
Căminele tale pline de pace, și voturile tale necumpărate
Dragostea ta ce stăruie pentru nevoile omenești
Și răul îndreptat de tine, se spune doar pe jumătate!*

PRIMA BĂTĂLIE A ARMAGHEDONULUI CONSEMNATĂ

Până acum, am arătat că marea bătălie a Armagedonului, cea reală, cea prefigurată de faptele Biblice, este apropiată, și că va urma curând după războiul mondial. Studiul de azi se referă la prima dintre marile bătălii din valea Meghido, cunoscută din cauza multelor ei măceluri, și, prin aceasta, făcută baza profeției divine cu privire la “vremurile de necaz așa cum nu au mai fost de

când există națiunile” și care vor precede și vor pregăti drumul pentru domnia glorioasă de o mie de ani a lui Mesia – 1 Corinteni 15:24-26; Apocalipsa 20:6.

Israelii se făceau vinovați de idolatrie, și, conform cu legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu ei, au fost pedepsiți, îngăduindu-se dușmanilor lor să-i nimicească. Ei au ajuns în momente de mare strâmtoare. Dușmanii lor se aflau într-o poziție puternică, cu brațele ridicate, cu mare influență. Generalul Sisera, al canaanților, îi umilise pe israeliții din Palestina de nord vreme de mulți ani, iar acum se îndrepta spre sud cu o armată mare, cu scopul de a obține victorii. Puterea armatei sale este arătată în afirmația că ar fi avut 900 de care de fier. Pe când pătrunsese în sud până la valea Meghido, solii au ajuns la el, informându-l că Barac, un conducător al israeliților, s-a bucurat de răzgulul dat de absența sa și vedea din sud cu o armată de 10.000 de israeliți. Sub călăuzire divină, Barac și-a situat tabăra armatei pe Muntele Tabor, locul care, în zilele lui Isus, a devenit cunoscut adeptilor săi ca Muntele Transfigurării, unde viitoarea împărăție a lui Mesia a fost reprezentată într-o viziune. Astfel, avem încă o trăsătură remarcabilă în imaginea viitorului, asocierea dintre viziunea împărăției apropiate și câmpul de dezastru al Armagedonului, care înfățișează schimbările necesare în acest moment de tranziție la domnia lui Mesia.

Subestimându-i pe israeliții slab înarmați, Generalul Sisera a înaintat spre Muntele Tabor cu armata sa, de ambele maluri ale râului Chison. Atunci cuvântul Domnului a venit înviorător pentru Generalul Barac, îndrumându-l să înainteze împotriva armatei canaanților. După cum am relatat în lecția noastră, măcelul a fost unul groaznic. Armata lui Sisera a fost atât de demoralizată, încât s-a împrăștiat. O furtună mare și o rupere de nori au umflat apele râului, prefăcând în mlaștini văile joase și făcând inutile carele lui Sisera. Soldații săi, fugind ca să scape cu viață, au fost tăiați de israeliți, în timp de alte mii au fost măturați de apele repezi ale râului, în mare. Acest amestec, această intervenție a lui Dumnezeu în numele popoului său Israel este reprezentată, în limbaj figurat, ca lupta “stelelor cerului” împotriva armatei lui Sisera. În chip asemănător, în marele Armagedon ce se apropie nu puterea sau vitejia umană va câștiga, ci armatele derutate și deznădăjduite vor suferi efectele destrămării depline a actualului sistem, a ordinii de acum a lucrurilor, căci “sabia fiecărui om va fi îndreptată împotriva fratelui său, și a aproapelui său.” (Ezechiel 38:21; Zaharia 8:10; 14:13) Ruperea de nori a adevărului și apele umflate ale cunoașterii sunt cele ce ne vor purta prin această mare catastrofă umană, pe care Domnul o va aduce spre binecuvântarea omenirii.

PUTEREA UNEI FEMEI CREDINCIOASE

Deși Domnului i-a fost plăcut, de obicei, să aleagă bărbați pentru împlinirea lucrării sale, nu doar ca și caractere tipice, ci și ca vestitori ai veștii bune, cu toate acestea, scripturile ne oferă portrete de femei nobile care, din cauza delicvenței bărbaților, au fost aproape forțate să intre în serviciul public prin providența lui Dumnezeu. Un caz notabil între astfel de episoade prezentate în Biblie este al profetesei Debora. Ea a înțeles că neglijarea legii divine a avut ca rod nefericit subjugarea popoului său, că aceasta se împrăștia prin cucerirea țării, și că era nevoie de o călăuză care să îi îndrume pe oameni înapoi pe calea cea dreaptă – înapoi la Dumnezeu. Evreii au fost cucerii tocmai de canaanii pe care nu i-au cucerit – Deuteronom 7:1-5.

Această cucerire a fost îngăduită de Dumnezeu. Acesta și trimis mesajul dezaprobat, în formă incipientă, atunci când Israelii au neglijat îndrumarea divină de a trăi separați de celelalte popoare. În loc să facă asta, au început să existe căsătorii mixte cu canaanii. Acestea, la rândul lor, i-a atras pe soți și pe copiii lor spre închinarea la zeii păgâni. Se pare și că mulți dintre israeliți, chiar dacă nu au căzut în idolatrie, și-au pierdut aproape în întregime cunoașterea și respectul pentru adevăratul Dumnezeu. Aceeași condiție este o greutate și în zilele de azi, în această țară și pretutindeni. Atragerea creștinilor, a popoarelor creștine către greșelile dogmatice monstruoase din trecut i-a înstrăinat pe mulți oameni de Biblie, cu credința că Biblia, ca și dogmele și crezurile, învață același lucru. Așa se explică stranele goale și dezgustul general față de religie. Lucrul de care au nevoie oamenii este informația corectă cu privire la adevăratul Dumnezeu al iubirii și adevăratul său plan, așa cum este trasat în Biblie.

În perioada întunecată a asuprii Israelului, conducătorilor semințiilor părea să le lipsească patriotismul, cât și credința în Dumnezeu. Fiecare seminție era, practic, un stat separat, și nu exista nici un fel de unitate, de coeziune între ele, căci legătura lor așa cum o intenționase divinitatea, religia adevărată, slăbise. Cam în această vreme Domnul, căutând o cale prin care să își arate îndurare față de poporul său, a găsit această cale într-o femeie – Debora. Ea și-a dat seama de situație cu mai multă agerime și clarviziune decât ceilalți, poate și pentru că era mai profund consacrată lui Dumnezeu și serviciului său. Ea s-a mutat din casa sa, din partea de nord a țării într-o regiune centrală, pe înălțimile lui Efraim. De acolo a trimis mesaje încurajatoare, stimulente pentru căpeteniile diferitelor seminții. Ea era respectată, sfatul ei era apreciat și căutat. În acest fel ea a judecat, a muștră Israelul.

DEPLINA DEVOȚIUNE A INIMII ESTE ESENȚIALĂ

Debora este numită o profetesă. Acesta putea să însemne un învățător public, sau cineva prin care Domnul trimitea mesaje speciale. Unele lucruri legate de povestea ei sugerează totuși ultima variantă. Este sigur că Domnul a folosit-o, și aceasta pentru că era un serv zelos și dedicat al cauzei sale, al poporului său. Ce lecție se află aici pentru tot poporul lui Dumnezeu, lecția că, pentru a fi folosit în serviciul Domnului și pentru a împlini lucruri pentru el, e nevoie de o deplină devoțiune a inimii!

Într-un moment oportun, când armata lui Sisera cu cele 900 de care ale sale se îndrepta undeva înspre sud, înspre Meghido, Debora i-a trimis vorbă lui Barac, un conducător din seminția ei, Neftali. Ea l-a îndemnat că acum era momentul să facă ceva pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu, și că ar trebui să mășăluiască imediat în bătălie cu 10.000 de israeliți. Barac a refuzat să facă asta, dacă ea nu avea să coopereze, să ajute. Ea a fost de acord să facă asta, spunându-i dinainte, totuși, că avea să împartă cu ea onoarea adusă de fapte, și că va pierde o parte din binecuvântarea sa din cauza acestei lipse de curaj. Astfel, atunci când armata lui Barac s-a mutat pe Muntele Tabor, deși forța se afla sub comanda lui Barac, adevăratul glas vestitor al lui Dumnezeu, sau agent al său, era de fapt o femeie, care îndruma mersul bătăliei care a adus o victorie atât de grăitoare și vădită a poporului Israel.

A FOST UCIDERA LUI SISERA JUSTIFICABILĂ?

Carele Generalului Sisera s-au împotmolit în noroi. Armata sa fiind învinsă, a fugit împreună cu alții, dar în cele din urmă doar ca să fie capturați de biruitori. Întrând într-un cort ce părea ospitalier, s-a ascuns și a adormit. Gazda a profitat de prilej și i-a bătut în tâmplă un țăruș de fixare a cortului. Această faptă a fost denunțată de unii ca o încălcare a obiceiurilor de ospitalitate, iar alții au apărut-o pe temeiul obiceiului încă în vigoare la arabii din Palestina că orice bărbat care pătrunde neinvitat în cortul unei femei este vrednic de moarte. Trebuie să ne amintim, în orice caz, că Iaela nu era o femeie creștină, nici născută din spirit sfânt, nici educată cu învățăturile lui Cristos și deci, orice am putea spune despre ea nu ar avea nici o importanță sau influență cu privire la creștini, care sunt sub legea spiritului dragostei.

Cu ac est prilej, să ne amintim că nici măcar unul dintre evrei nu a stat în aceeași relație și poziție față de Dumnezeu și scopurile sale divine ca cea ocupată de adevărații creștini. Războiul lor fizic prefigurează războiul nostru ca noi creaturi împotriva slăbiciunilor și poftelor cărnii noastre. Să ne amintim și că moartea lui Sisera și a armatei sale nu i-a aruncat într-un „iad de tortură”, ci a fost doar trecerea prin care au fost „adunați la strămoșii lor”, și „au dormit cu strămoșii lor”. Ei nu au mai știut nimic de atunci, și nu vor mai ști nimic nici în viitor, până la vremea trezirii lor, iar Dumnezeu a planificat cu grație acea trezire după ce Mesia va lua în stăpânire lumea, și prin așezarea regatului său, va fi răsturnat domnia lui Satan, păcatul și moartea.

La timpul fixat, Sisera și armata lui vor reveni la viață, ca și restul omenirii, ca rezultat al muncii de reabilitare a lui Isus, încheiat în locul numit Calvar. Ei vor reveni la viață pentru ca grația lui Dumnezeu să le fie mărturisită, și pentru ca să aibă un prilej ca, prin supunerea la legile

împărăției, să se pregătească să intre în viața veșnică pe planul perfecțiunii umane, într-un paradis pământesc, terestru. Cu acest lucru înaintea noastră, are prea puțină importanță dacă moartea vine asupra noastră prin război, suferință sau boală. În prezent, sunt supuși încercărilor doar cei care au auzit de Cristos, care l-au acceptat și care au fost născuți din spiritul sfânt ca ființe noi. Încercarea pentru restul lumii este în viitor; căci cunoștința este o încercare esențială pentru viața sau moartea veșnică.

Raportul filialei din zona Australo-Astiatică

DRAGI FRAȚI,

Din nou îmi revine marele privilegiu de a vă trimite raportul anual al operațiunilor filialei australo-asiatice a iubitei noastre Societăți în Australia și Noua Zeelandă. Anul care a trecut a fost un an de întinerire și înprospătare pentru noi în aceste foarte îndepărtate colțuri ale teritoriului de lucrare. Anul 1918 ne-a adus neliniște, dar nu și disperarea - și condiții care au chemat la o mare nevoie de întărire a credinței. Următorul an a văzut justificarea credinței și răbdarea răsplătită, iar lucrarea Domnului a fost înrădăcinată aici mai ferm ca niciodată. Pentru toate acestea, suntem adânc recunoscători Celui ce dă orice dar bun, prin a cărui bunătate nemeritată ni se îngăduie să cooperăm cu Domnul în lucrul pe care îl realizăm acum.

Acum, pe când vă scriu, sunt într-un tur misionar al provinciei Noua Zeelandă, și sunt seaparat de kilometri întregi de apă de biroul meu și munca mea din Melbourne. Dar știu un lucru, cu toate acestea: că anul trecut, oricare ar fi rezultatele puse în tabele, a fost unul de activitate susținută în aproape fiecare sector de serviciu.

Costul mare al vieții i-a împovărat foarte mult pe dragii noștri distribuitori de carte. Nu doar că a făcut publicul să ezite să investească în cărți, dar a crescut consistent și cheltuielile vitale ale vestitorilor; iar unii dintre acești prețuiți frați au fost nevoiți să renunțe la lucrarea lor temporară. Plănuim, oricum, să venim în sprijinul și salvarea acestor lucrători altruiși, ce se sacrifică pe sine, și să le asigurăm o mai bună permanență a lucrării de distribuire; iar respectul nostru plin de apreciere merge în special către cei care, în ani slabi sau bogați, au rămas cu curaj la lucrul lor. Un asemenea splendid exemplu este demn de imitat, și mă bucur să vă pot raporta câteva noi intrări recente în acest grup nobil.

Realizând valoarea interacțiunii personale cu iubiții noștri frați, am călătorit, în ultimul an, în lung și-n lat pe tot continentul australian – de la Brisbane la Melbourne și de la Sydney la Perth; iar acum încep o lucrare similară în Noua Zeelandă. A fost o mare încurajare pentru mine să văd zelul în serviciu și creșterea spirituală a fraților de peste tot. S-a depus o minunată mărturie publică în întreaga țară, sub diferite titluri, cum ar fi „Lumea s-a sfârșit”, „Bolșevismul și Biblia”, „Cristos s-a întors”. Fără îndoială în glas am proclamat distrugerea Marelui Babilon și întemeierea împărăției lui Cristos pe ruinele sale. E loc de mult lucru misionar pe acest vast continent; și, cu aprobarea voastră, intenționez să promovez mai viguros acest departament al lucrării în anul viitor. Și alți frați au făcut vizite misionare sau vizite ocazionale, frați care au fost folosiți mult de Domnul, atât în privat cât și în public.

Anul ce se sfârșește acum a fost unul neprielnic pentru congrese, cel puțin două dintre aceste minunate adunări fiind interzise din cauza regulilor de carantină pentru gripă. În ultima lună ianuarie, totuși, s-au ținut nu mai puțin de trei astfel de congrese folositoare, unul în Melbourne, unul în Perth, și unul în Noua Zeelandă, la Wellington. Vacanța de Paști ne-a dat și prilej pentru adunări la Adelaide, Melbourne, Perth și Brisbane și în Noua Zeelandă la Christchurch. Toate aceste fericite adunări au fost binecuvântate bogat de Domnul și s-au dovedit de cel mai mare ajutor pentru toți cei prezenți.

Sunt sigur că toți iubiții frați din toată Australia sunt în asentimentul meu și apreciază generozitatea Societății, care a anulat datoria acestei filiale. Deși nu vom avea, poate, șansa de a intra pe ușile lucrării, așa cum Domnul ni le deschide, ne vom strădui, cu toate acestea, să lucrăm cu

cuvenita responsabilitate pentru banii Domnului, și cu economia și eficiența pe care ne-o va permite înțelepciunea divină.

Pentru încheiere, permiteți-mi să dau curs din nou puternicei dorințe a fraților din fiecare parte a terenului repartizat filialei Australo-Asiatice de a vedea chipul dragului nostru frate Rutherford și chipurile altor oameni îndrăgiți ale căror nume s-au răspândit pe pământ ca martiri ai mesajului adevărului. Deși nu vrem să forțăm mâna conducătorilor Societății, avem încredere că veți privi stăruitoarea noastră rugămintă ca o dovadă a mării noastre iubiri pentru ei și a intensității dorinței noastre de a-i vedea pe viu. Fie ca iubitul Domn să deschidă calea împlinirii acestei dorințe.

Rugându-ne mereu Domnului pentru călăuzirea și binecuvântarea sa, și asigurându-vă de iubitoarea și loiala noastră cooperare în lucrarea Domnului, sunt

Fratele și colaboratorul vostru
WM. W. Johnston

Scrisori de aici și de departe

O REMARCABILĂ EXPERIENȚĂ

DRAGI PRIETENI,

Vă trimit 2,50 dolari pentru TURNUL DE VEGHERE și VÂRSTA DE AUR. Sunt foarte recunoscătoare că am intrat în contact cu „poporul adevărului.” Îmi plac mai mult interpretările pastorului Russel decât ale oricărei alte persoane care a încercat să mă învețe despre Scripturi. Explicația sa despre spiritele rele este cu siguranță adevărată. Chiar înainte de a primi ultimul său volum, „Misterul încheiat”, am devenit pe nesimțite un medium pentru spirite. Dar, după ce demonii m-au orbit și mi-au încetșat mințile, încât uitasem sau nu mai înțelegeam adevărurile spuse în Biblie, am reușit în cele din urmă să răstorn puterea lor cea rea. Tatăl meu ceresc m-a scos din ghearele lor, pe când vorbeam cu ei și le citeam Scripturi spunându-le despre moartea a doua, etc. În cele din urmă, au ieșit afară cu curaj și au spus că sunt diavoli.

Practicile și obiectele cu uz ocult devin din ce în ce mai populare. Am vorbit cu un preot prezbiterian despre acestea și l-am rugat să predice împotriva lor, dar a refuzat. El nu știe nimic despre învățăturile Biblice cu privire la spirite, și nu a dorit să-și avertizeze oamenii în privința lor. Dar, atunci când am menționat numele pastorului Russel, a devenit foarte răutăcios și a spus multe lucruri rele împotriva lui. După aceea, a făcut un atac virulent din amvon la adresa pastorului, dar aproape tot ce a spus este, bineînțeles, fals. Nu știe nimic despre ideile și convingerile religioase ale pastorului Russel.

Am părăsit bisericile, căci consider cărțile pastorului, împotriva cu TURNUL DE VEGHERE mult mai scripturale și după felul lui Cristos decât bisericile.

Sunt foarte recunoscătoare Tatălui meu ceresc care a trimis la mine tânărul cu „Misterul încheiat”. De atunci, am cumpărat și celelalte cărți din serie.

A voastră în Cristos,
D-ȘOARA. E.A. ELFORD

BUCURIA SA MULT SPORITĂ

IUBIȚI FRAȚI,

Acum, că mă aflu în vacanță și revizitez unele locuri care îmi trezesc amintiri dragi din Jamaica, profit de prilej pentru a-mi exprima iubirea pentru voi și toți voștri iubii colaboratori.

Aș dori să știți că sunt foarte binecuvântat de vizitele TURNULUI DE VEGHERE , și tot așa am fost și în ultimii trei an, astfel încât sprijin din inimă câteva articole speciale care par să fi

culminat glorios cu „Binecuvântați sunt cei neînfricați” și „Glorificându-l pe Dumnezeu”. Găsesc o plăcere deosebită în tonul calm și blând al articolelor care au ieșit de sub stiloul vostru; atât de curajoase, de puternice și, în același timp, atât de pline de dragoste și bunătate față de oponenți. Cu siguranță acei frați ai noștri care au fost amăgiți de lustrul și proliferarea „lucrurilor perverse” vor fi ajutați într-un mod minunat să vadă amăgirea adversarului și să fie salvați.

Cu 12 ani în urmă, am denumit ultimul volum din serie „Misterul încheiat”, exprimând pentru o clasă a poporului lui Dumnezeu credința că va fi, într-adevăr „scrisul de pe perete”, și că va face o muncă măreață de încercare în rândul poporului lui Dumnezeu. Dar nici nu îmi imaginam pe atunci că până și eu vor fi atât de implicat în ea, încât voi ajunge să mă îndoiesc de adevărul celor prezentate; într-adevăr, am avut niște dificultăți cu acest volum, încât după prima lectura nu doream să-l lansez. Am avut, însă, o mică întâmplare care m-a făcut să-mi amintesc repede că era înțelepciunea Domnului ca acesta să fie o încercare pentru pretinsa casă a Israelului.

Imediat după moartea iubitului nostru frate Russel, am început studiul lui Ezechiel și am ajuns la o înțelegere justă a profețiilor. Îmi amintesc de descoperirile mele despre Ezechiel 28 și cum comentariile din volumul 7 păreau să difere atât de mult de concluziile mele, pe care le-am obținut printr-o comparație temeinică și metodică a scripturilor, și care îmi păreau corecte. Dar cât de uimit am fost să găsesc, la o *a doua* lectură, că aproape toate prezentările sale din acel capitol sunt exact așa cum le-am găsit a fi corecte cu 18 luni în urmă! Am văzut scopul, mesajul; am trecut testul; și afirm cu tărie că, din primăvara lui 1918 până acum, când citesc această carte pentru a cincea oară, „bucuria mea în Domnul” a sporit îndoit față de ceilalți 21 de ani ai mei pe calea cea îngustă.

Voi primi cu bucurie o nouă ediție, din grija Domnului, cu multele ei astfel de cuvinte, de importanță similară. Dar iubesc cartea aceasta în forma ei originală, înainte ca Ioiachim să-și fi folosit cuțitul; căci oferă un mare prilej spiritului sfânt să se manifeste în *cunoaștere, umilință, și iubire de frați* – testul final ca fiu al lui Dumnezeu. Și cât de bucuros sunt că, pe întreg parcursul acestei experiențe, nu am vorbe nesăbuite sau gânduri de care să mă căiesc.

Să rămâneți la fel de credincioși Domnului pentru puținul timp care rămâne, așa cum ați fost în ultimii trei ani de când mesagerul laodiceean ne-a părăsit.

Fratele vostru prin grația sa,
J. A. BROWNE

OSPĂȚ LA MASA DOMNULUI

DRAGI FRAȚI ÎN DOMNUL,

În ultimii șase ani, eu și soția mea ne-am bucurat de planul minunat de izbăvire al lui Dumnezeu, ca rezultat al lecturilor și studiilor noastre din *STUDII SCRIPTURALE*. Ne-am ospătat cu toate mâncărurile puse înaintea noastră de „Al Șaptelea Înger” și credința noastră a devenit mai puternică cu fiecare zi. Cu cât privim mai mult la ultimii cinci ani de când am început să trăim cu adevărat și să mergem în prospețimea vieții, cu atât putem să apreciem mai mult bunătatea sa iubitoare și îndurările blânde, și să ne bucurăm că îl vom cunoaște cu toții într-un viitor foarte apropiat.

Am avut privilegiul de a-l întâlni pe pastorul Russel la puțin după ce am devenit interesați și i-am ascultat minunatul portret pe care l-a făcut Bibliei. După aceea, fiecare TURN pe care l-am primit părea să ne aducă o vizită personală de la dragul nostru Pastor, și nu avem nicio îndoială că Societatea a fost calea, este calea și va continua să fie calea până la sfârșit.

Apreciem în mod deosebit, în acest moment, eforturile pe care le faceți în serviciul Învățătorului.

TURNURILE devin din ce în ce mai bune și apreciem mult EPOCA DE AUR și privilegiul de care ne bucurăm în serviciul Învățătorului.

Am pus în plic și un cec de ... dolari, pentru a fi folosiți cum credeți de cuviință în serviciul Învățătorului.

Ne rugăm zilnic ca neîncetatele binecuvântări ale Domnului să vă aibă în grijă.

Fratele și sora voastră, din grația sa,
CHAS și HELEN JUDGE, *California*

BUCURÂNDU-NE DE BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU

DRAGI FRAȚI ÎN DOMNUL,

Văzând că clasele obișnuiesc în general să umple toate formularele de întrebări V.D.M., sunt foarte recunoscător Domnului pentru grația sa care mi-a îngăduit și mie să fac astfel. Deși simt că le-am răspuns departe de perfecțiune, nu aș fi putut face nici măcar atât fără un studiu atent și plin de rugăciune în Cuvântul divin, cu ajutorul STUDIILOR SCRIPTURALE.

Sunt recunoscător în mod deosebit dragului nostru Domn pentru vol. 7, căci îmi este de mare ajutor, permițându-mi să rezist puterilor răului. Mă bucur, de asemeni, și că el îmi permite să iau parte la declararea „căderii Babilonului”, și binecuvântatele știri ale apropierii împărăției. Sunt foarte recunoscător Domnului și pentru „Jurământ.”

Asigurându-vă de rugăciunile mele zilnice pentru voi, pentru hrana pe care Domnul ne-o dă pe această cale binecuvântată, și rugându-mă ca binecuvântarea Domnului să rămână asupra întregii Societăți până când ne vom întâlni cu toții într-un mare congres, cu toți cei dragi care au dispărut, sunt

Al vostru, în singura speranță
LEONARD HUNTER – *Australia*

RECUNOSCĂTOR PENTRU SERVICIILE NEÎNCETATE

DRAGI FRAȚI,

Salutări! Tocmai am primul cel mai recent TURN DE VEGHERE. Vă mulțumesc pentru serviciile noastre neîncetate. „Ideile” sale sunt, după umila mea estimare, constituie breviarul și îndreptarul de bază, ca selecție, compilare și valoare a serviciului pentru adunare. Dacă aș fi avut mijloacele, aș fi dorit o ediție special tipărită din acest număr, și i-aș fi trimis-o prin postă oricărui editor vorbitor de engleză, fie secular, fie religios, incluzând „Israelul”.

Al vostru în tovărășie de spirit
FRED LEON SCHEERER - *California*

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineata, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

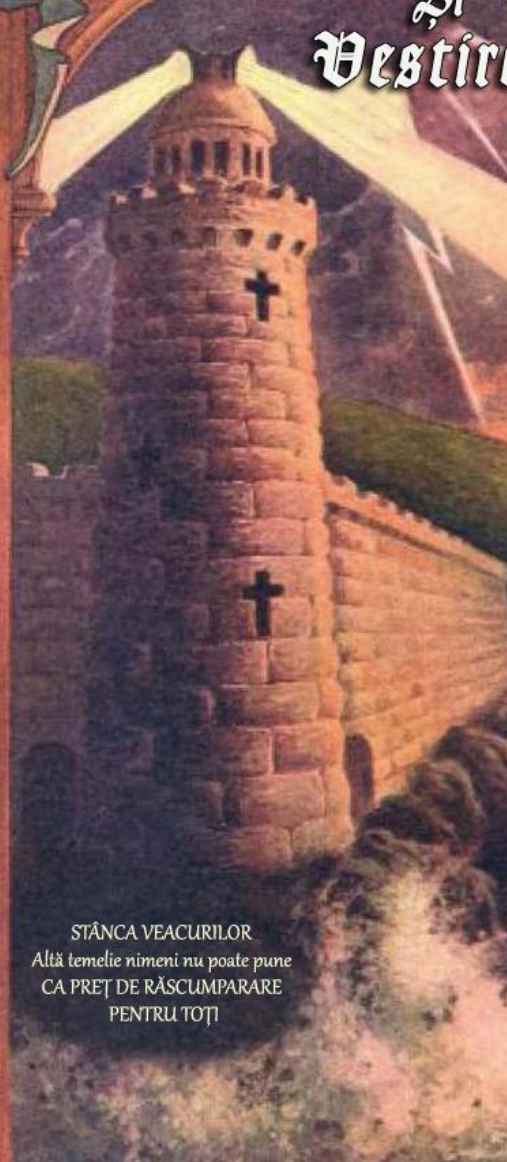
15 MARTIE 1920

Nr. 6

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

ÎNTREBUIȚĂRILE ADVERSITĂȚII	- Pag. 3
„BUCURAȚI-VĂ CHIAR MAI MULT”	- Pag. 11
VICTORIA CETEI LUI GHIDEON	- Pag. 17
ALEGEREA ÎNȚELEAPTĂ A LUI RUTH	- Pag. 21
ZELOȘI PENTRU ORICE SERVICIU	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot așa, când veți vedea întâm plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colțurile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul său. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Martie 1920

Nr. 6

ÎNTREBUINȚĂRILE ADVERSITĂȚII

„Este bine pentru mine că am fost lovit” – Psalm 119 : 71.

Isus, Mântuitorul nostru, le-a spus discipolilor săi: „Nu se poate să nu avem prilejuri de păcătuire” (Matei 18 : 7); și, din experiență vine și propriul său cuvânt de confirmare. Cineva a remarcat: „Prosperitatea este binecuvântarea din Vechiul Testament; adversitatea este binecuvântarea celui Nou”. Cu siguranță scrierile din Noul Testament sunt pline de referiri la suferințele adepților lui Cristos, și chiar despre sine se scrie că „el a învățat supunerea prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5 : 8) și că el a devenit „perfect prin suferințe.” (Evrei 2 : 10) De fapt, întreaga esență a Noului Testament întipărește în minte principiul de renunțare în condiții dificile, și mai mult. Pentru că adeptul Domnului Isus nu trebuie să fie doar o ființă care suferă pasiv, ci un combatant energic și perseverent împotriva forțelor opozante.

Vedem cum o anumită operație benefică de adversitate se poate urmări chiar și în alte locuri, nu doar în ținuturile creștine. Turiștii care călătoresc pe malurile Mării Mediteraneene adesea își exprimă surpriza pentru că peștele care se servește la masă nu are nici un gust. Această lipsă de gust se explică foarte ușor când se află că peștii din jurul coastei Spaniei, Italiei, Greciei și Asiei Mici sunt, în cea mai mare parte, prinși în lagunele liniștite sau în apele calme ale golfurilor și platformelor, unde nu li se solicită decât foarte puțin consum de energie și unde zilele trec într-o liniște indolentă. Cât de diferită este viața celor care se bat cu furtunile și vijeliile și cu valurile reci din partea ființelor care locuiesc în apele dure din jurul Orkneys, Shetlands și Hebrides of Scotland! Peștele care este prins în aceste zone este întotdeauna delicios.

FOCUL ADUCE STRUCTURĂ ȘI FARMEC

Se consideră că unele dintre cele mai fine articole de ceramică sunt cele care au culoarea aceea obișnuită maronie a argilei. Este modelată și se obțin vase care sunt pictate de artist, dar arată tot fără viață și culorile sunt pale și anoste, dacă nu chiar lipsite de armonie. Dar apoi sunt tratate la foc până când ajunge să rivalizeze cu cele mai frumoase flori în ceea ce privește delicatețea și frumusețea. Conturul, forma, elementele, toate sunt la locul lor, dar focul îi conferă structură, durabilitate și farmec. Cele mai bune piese sunt supuse la foc încă o dată și valoarea lor crește odată cu fiecare expunere la foc. Astfel, Domnul își trimite copiii în focul suferinței repetat astfel încât caracterele lor să rămână rare, de o perfecțiune princiară.

Problemele și suferințele sunt date pentru împărțirea milosteniei divine, scoțând la iveală capacități mult mai adânci ale inimii. Experiențe care ar putea omorî o minte încețoșată va duce la întărirea consacrării, bogăției minții și devotării celor preocupați. Odată, un violonist a intrat în posesia unui instrument fin, dar acestuia îi lipsea adâncimea necesare pentru a se face auzit într-o sală de concerte. Când a intrat pe scenă pentru un spectacol, el a lovit din greșală instrumentul de un colț ascuțit, lovindu-l într-o parte a capacului. Pentru că nu avea timp să cumpere alt instrument, el și-a început partea sa de spectacol și, spre marea sa surprindere, violoncelul scotea un sunet clar și răsunător de care îi era dor și toate posibilitățile de care era sigur că le distrusese când lovise instrumentul din greșală. Adesea tot așa se întâmplă și cu poporul Domnului, deși ei se lovesc de

experiențe neașteptate care amenință să se transforme în catastrofe, despre care au crezut că ar fi cu siguranță moartea lor, fiind utilizate pentru a îndeplini scopul Stăpânului.

ESTE NECESARĂ OPOZIȚIA SINELUI

Când reflectăm asupra condițiilor disciplinei impuse de Domnul nostru, nu trebuie să fim surprinși dacă anumite lucruri adverse sau neplăcute ni se întâmplă. El spune: „Cel care vine după mine, trebuie să se nege și să își ducă crucea și să mă urmeze”. (Matei 16 : 24) Primul pas al acestui drum este considerat a fi adversitatea auto-impusă împotriva noastră și drumul îngust niciodată nu se face mai lat și nici mai ușor. Apostolul Pavel, care el însuși a suferit atât de multă opoziție, era împăcat cu ideea în loc să descurajeze biserica la începuturile sale când el le-a spus: „Doar prin multă nefericire vom putea intra în împărăția lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 14 : 22) Un creștin fără necazuri este ca un vas care nu a fost niciodată lovit de furtună, dovada că el este vrednic să meargă pe mare lipsește. Nu s-a demonstrat de cât balastu este nevoie pentru a o balansa.

Înțeleptul spune: „Nefericirea este mai bună decât râsul: pentru că prin tristețea inimii, lucrurile devin mai bune.” (Eclesiastul 7 : 3) Apare o profunzime și o dulceață a caracterului datorită tristeții și suferinței care nu poate apărea sub nici o altă formă. Este adevărat, dacă problemele apar excesiv, atunci ele fac ca viața să își piardă strălucirea și să se întunece, dar dacă, ca un acid de curățare, influența distructivă poate fi îndepărtată foarte repede și contra atacată de uleiul spiritului sfânt, modurile sale de folosire sunt dulci și purificatoare și suferințele apar mai strălucitoare decât înainte.

Reprimarea se intensifică rapid sub influența soarelui sau a ploii calde, dar structura nu poate rezista rigorilor înghețului și zăpezii. Pe de altă parte, stejarul crește mult mai încet, dar acesta are fibră care este folosită de acesta într-o mare măsură contra adversității vântului și frigului. În exprimarea consacrării noastre, am ales modul în care aceasta face apel la cultura răbdătoare și rezistentă.

Unele tipuri de adversități sunt trăsături esențiale de caracter ale încercării și altele ale disciplinei. Prin disciplină trebuie să înțelegem ceea ce are o tendință directă de a determina îmbunătățire sau de a crea unele calități care nu existau înainte, și prin încercare, orice care tinde să presupună ce îmbunătățiri s-au făcut sau ce calități există. Ambele scopuri trebuie deservite în același timp.

ADVERSITATEA DIN DIFERITE SURSE

Adversitatea, opoziția, obstacolele sau rezistența resimțită pentru a susține progresul nostru creștin se pare că vin din cinci surse principale, diavolul, lumea, trupul, frații și de la Domnul Iehova.

Acea de la diavol este considerată a fi contrară în ambele scopuri sau efect, opoziție, ostilitate și dușmănie față de interesele noastre. Apostolul Petru descrie cu aceste cuvinte: „Adversarul vostru, diavolul, ca un leu care rage, înaintează, caută să vadă pe cine poate devora, cine va rezista drept în credință”. (1 Petru 5 : 8, 9) Rezistența sa față de drumul nostru creștin trebuie întâmpinată printr-o rezistență chiar mai puternică din partea noastră și nu prin propria noastră putere și rezistență, ci prin puterea credinței fiind povățuiți, inspirați și susținuți prin Cuvântul Domnului.

Metoda sa de opoziție nu constă întotdeauna în încercarea directă de a ne împiedica progresul, dar, deoarece el este înșelător, încearcă să ne facă să întârziem făcându-ne să fim interesați de diverse alte planuri și subiecte, altele decât cele care sunt vitale pentru noi. Într-un loc se face referire la el ca și „acuzatorul fraților noștri”. (Apocalipsa 12 : 10) Acuzațiile false făcute împotriva fraților tind să îi împiedice prin trezirea simțului lor de justiție. Ei sunt obligați să petreacă timp și să investească energie pentru a rezista dorinței de a recompensa răul cu răul, în loc să își dedice cauza lui, celui care judecă drept. – 1 Pet. 2 : 23.

Putem presupune foarte bine că dacă Domnul este considerat cel în drept să ne permită să ne confruntăm cu opoziția atât de dăunătoare și îndemnatică de la un dușman precum Satan, atunci el vede ceva bun pentru noi în toată această problemă, prin forța exemplului contrar putem învăța umilința. Adesea, un copil învață cât de dezgustător pare comportamentul său obraznic când îl vede la alții, iar o astfel de lecție este mult mai adânc imprimată în minte și mai eficientă decât toate prelegerile pe care părinții i le pot ține – sau mai degrabă decât toate prelegerile pe care le-a auzit înainte au avut o primă influență benefică.

LECȚIA AUTO-CONTROLULUI

Avându-l pe Satan dușman, învățăm auto-controlul. Este scris că Mihail, așa mare cum era el, „când se lupta cu diavolul, el spunea despre trupul lui Moise, nu a izbucnit împotriva sa cu acuzații de nemulțumire, ci a spus, Domnul te va muștra”. (Iuda 9) Dacă uneori ne simțim înclinați să criticăm aspru pe toată lumea și tot ce este drept în lume, ne putem aminti că Dumnezeu este încă în ceruri și că el va răsplăti fiecare act de dreptate, indiferent dacă dreptatea sa este în concordanță cu părerea noastră actuală sau nu. Cât de des ne-am simți apăsați de regretul plin de amărăciune dacă Domnul întotdeauna i-ar recompensa pe opozanții noștri după dispoziția pe care este posibil să o avem la momentul când s-a produs delictul lor.

Din nou, antagonismul lui Satan ne duce mai aproape de Dumnezeu, pentru că noi realizăm că diavolul este mai înțelept și mai puternic decât noi. Dar faptul că sălășluim sub umbra Atotputernicului, putem spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?” – Romani 8 : 31.

Una din metodele principale ale diavolului este de a ne demoraliza și a ne descuraja. El ne atrage atenția către idealuri, speranțe și dorințe am avut în trecut, doar pentru a ne trezi și pentru a vedea că sunt greșite sau false. El ne lasă să ne întrebăm dacă nu ne putem înșela și în această privință. Există Dumnezeu până la urmă? Este El interesat de mine? – Dar chiar și când experiența care ne aduce astfel de sugestii va fi de ajutor în vremurile următoare când vom avea de-a face cu unii care sunt înclinați să se îndoiască de ceea ce nu văd.

Atunci chiar și când Satan, care cu încăpățănare veghează pașii sfinților care trudesc din greu, poate fi un mijloc pentru un sfârșit nobil, dacă suntem lucrați cum se cuvine de acest antagonism.

OPOZIȚIA RESIMȚITĂ DIN PARTEA LUMII

Rezistența pe care lumea o opune progresului nostru are două sensuri: poate să vină de la lumea seculară sau din partea lumii religioase. Opoziția din partea lumii în sensul general constă din faptul că este sau acționează într-o direcție contrară, opusă sau opozantă în poziția sau față de cursul noii ființe.

Din aripa seculară a lumii vine opoziția pasivă, ca a unui corp fix care întrerupe trecerea unui corp aflat în mișcare. Lumea are ideile sale și idealurile de viață și acestea sunt specificate în Scriptură ca aparținând „celui viclean”. (1 Ioan 5 : 19) Adică, Satan, cel viclean, domnește în inimile oamenilor împingând la rele și protejând spiritul egoismului. Acest spirit de sine și idealurile și instituțiile pe care le-a generat sunt toate bine înrădăcinate și stabilite atât în mintea, cât și în inima lumii. Când poporul Domnului, astfel, se îndreaptă spre direcția opusă, se lovesc instinctiv de inerția reprezentată în lume.

Apostolul Iacob ne povestește că „prietenia lumii este dușmănia cu Dumnezeu” (Iacob 4 : 4), iar Sf. Pavel ne avertizează asupra pericolului de a fi conformați acestei lumi. (Romani 12 : 2) Cu cât ne conformăm mai puțin lumii, cu atât mai mult vom fi obiectele lumii de mirare și subapreciere. Adesea, aflăm despre defectele noastre din criticile îndreptate asupra noastră pe care ni le adresează lumea. Domnul a considerat că acest lucru nu ne face bine în general pentru aceia care gândesc așa cum gândim noi înclinăm să ne dominăm greșelile, deși frații au destul din lume în trupul lor pentru a minimaliza acest pericol considerabil. Se poate să fie așa pentru el a considerat

că acesta este cel mai bun mod în care Stăpânul s-a rugat Tatălui: „Dacă trebuie să îi scoți din lume, trebuie să îi ții departe de rău”. (Ioan 17 : 15) Schimbul de replici, fricțiunea, duritatea, zdrobirile primite din partea lumii au fost toate prevăzute de înțelepții strămoșilor noștri să li se întâmple copiilor lor – deși acest proces va fi în același timp aplanat și se va transforma de partea celor mulți care nu vor suporta tratamentul dur.

Când suntem criticați de lume, nu trebuie să considerăm mereu că ei greșesc, dar putem să ne dăm seama în ce măsură ei greșesc cu adevărat, dacă sunt suntem convinși că nu este vina noastră, atunci trebuie să fim atenți pentru a vedea ce lecție vrea Domnul să învățăm în ceea ce privește dificultățile noastre.

Atitudinea elevată și superioară a lumii seculare trebuie să sporească umilința și supunerea în noi și să ne ajute să nu căutăm lucrurile care se văd, ci să căutăm lucrurile care sunt eterne.

Există lucruri nobile în lume care pot deveni o piedică pentru noi. Prietenia uneori intră în această categorie.

„Dar pot să iubesc legăturile pământului atât de mult

Dar nu atâta timp cât tu îl vei locui?”

După câtă credință ai în sensul restrâns al cuvântului, suntem obligați să ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de prietenii de lume și de legăturile cu ei. Dacă mergem în credință după spirit, aceștia, mai devreme sau mai târziu, vor renunța la legăturile cu noi, pentru că nu va mai exista loc de inter-relaționare. Că unii au avut experiențe de acest fel este demonstrat prin picăturile de sânge pe care le-au lăsat în urma lor în sensul figurat al cuvântului:

„Prietenii te disprețuiesc, te-au abandonat?

Du-te și te roagă Domnului

În brațele sale te va lua și te va proteja.

Până vei găsi consolare.”

DE LA COMANDAMENTUL RELIGIOS

Oricât ar părea de ciudat, din partea comandamentului religios al lumii primim cea mai activă influență activă adversă. Este activă în efortul forței sale de a opri, respinge sau de a învinge atât progresul nostru, cât și planurile noastre. Referitor la adversitatea sa contra Stăpânului, în legătură cu Discipolul cel Iubit, se spune: „Nu vă minunați, frații mei, dacă lumea vă va urî”. ... „Știți că pe mine m-a urât înainte să vă urască pe voi.” (1 Ioan 3 : 13; Ioan 15 : 18, 19) În special lumea religioasă evreiască era pornită împotriva lucrării Stăpânului. Romanilor și grecilor puțin le-a păsat.

Dar, chiar dacă opoziția din partea lumii religioase ne este destinată; chiar dacă „durerea sau persecuția s-a ridicat de dragul Cuvântului” (Marcu 4 : 17); chiar dacă „legăturile și nefericirile ne așteaptă” (Faptele Apostolilor 20 : 23); chiar dacă vom fi trimiși înainte „ca oi printre lupi”; chiar dacă „toți cei care vor trăi dumnezeiește prin Isus Cristos vor fi persecutați” (2 Timotei 3 : 12); totuși știm că aceasta este metoda lui Dumnezeu de a ne proteja și cum „suntem înconjurați de brațe nemuritoare”. (Deuteronom 33 : 27) „Chiar dacă sunt înecat de nefericiri, tu mă vei aduce din nou la viață.” (Psalmul 138 : 7) Se poate să nu fie valabil și în cazul nostru, așa cum a fost valabil și în cazul izraeliților din vechime? „Cu cât îi năpăstuiam mai mult, cu atât numărul lor creștea, din ce în ce mai mare.” – Exodul 1 : 12.

„Binecuvântați fi voi cei care atunci când oamenii vă vor ponegri și vă vor persecuta, și vor spune fel și fel de minciuni împotriva voastră, de dragul vostru,” deoarece (1) aceste experiențe ne plasează în clasa profeților credincioși din vechime și a apostolilor, care „s-au bucurat că au fost considerați vrednici de a suferi rușine pentru numele Său” (Faptele Apostolilor 5 : 41), (2) constituie o dovadă a credinței noastre până în acel punct; (3) prin exemplu negativ învățăm despre suferințele îndurate îndelung, răbdare, toleranță, blândețe și smerenie; (4) aflăm despre dragostea frățească pentru suntem aduși și atrași spre cei care sunt folosiți în același mod ca și noi; (5) suntem învățați despre dragoste chiar pentru dușmanii noștri, deoarece vedem cât de pervertite sunt mințile lor și cum sunt ținuți în mrejele unei mari adversități.

„AICI AM FOST NOI CHEMAȚI”

Aflăm despre smerenie și camaraderie cu Cristos din opoziția acestei lumi, așa cum ne învață Apostolul Pavel: „Servitori, fiți supuși stăpânului vostru cu toată frica; nu doar față de cei buni și blânzi, dar și față de cei încăpățânați. Acest lucru este vrednic de mulțumire; dacă un om cu conștiință în fața lui Dumnezeu îndură durerea, făcându-i-se multe rele. Pentru ceea ce gloria este, dacă, atunci când sunteți loviți pentru *greșelile* voastre, veți îndura cu răbdare? Dar dacă, când faceți bine, și suferiți pentru lucrul acesta, îl veți îndura cu răbdare, aceasta este acceptabil în ochii lui Dumnezeu. *Pentru că voi ați fost chemați chiar aici*: deoarece Cristos și el a suferit pentru noi, dându-ne un exemplu, ca noi să îi călcăm pe urme, cine nu a făcut nici un păcat, este curat, cine, atunci când a fost ponegrit, nu a ponegrit și el la rândul lui; când a suferit, nu a amenințat; ci s-a dedicat celui care a judecat în dreptate.” – 1 Petru 2 : 18-23.

Opoziția din partea lumii intensifică dorința noastră pentru pace eternă – „unde păcatul încetează să mai existe și îngrijorarea nu se face simțită”. – Iov 3 : 17.

Ornitologiștii ne asigură că vulturul, condorul, albatrosul și chiar micul porumbel, ca și multe alte păsări care au aripi puternice, pot zbura mult mai bine împotriva unui vânt puternic decât împotriva unei adieri ușoare. Probabil de aceea ele sunt mult mai stimulate să își extindă rezistența musculară a aripilor. Dar, oricum ar fi, este știut că la navele cu aburi, cazanele ard mult mai bine când navele merg cu vânt din față. Efortul creștinului de a face bine este cel mai bine simțit când se lovește de opoziția celorlalți, pentru că această condiție ne aduce în contact cu resursele divine care sunt puse în acțiune pentru a ajuta pe poporul Domnului. „Vai de voi când toți oamenii vor vorbi de bine despre voi.” – Luca 6 : 26; Ioan 17 : 14.

Fiecare pas înainte al adevărului s-a lovit de împotrivire. Toate diversele mișcări de progres religioase de-a lungul epocii evanghelice s-au născut și au crescut în opoziție: și când opoziția s-a oprit, s-a oprit și progresul. Nu a fost doar atât: „Fraților, am făcut o greșală, acum, că vedem totul limpede, să ne schimbăm modul de a acționa.” Nu, nu a fost niciodată așa de simplu, însemna lupta pentru credință împotriva tuturor aparențelor, din punctul de vedere uman. Dar „nici un om nu trebuie să fie mișcat de aceste nefericiri, pentru voi înșivă știți că am fost numiți pentru aceasta”. – 1 Tesalonieni 3 : 3.

REZISTENȚA DIN PARTEA TRUPULUI

Rezistența pe care trupul o opune ia forma dorințelor contrare, care sunt opuse dorințelor sau binelui noii ființe. „Trupul este însetat de dorință împotriva spiritului, iar spiritul împotriva trupului, și acestea sunt contrare una față de cealaltă.” (Galateni 5 : 17) Este nevoie de firul electric pentru a conduce curentul până la punctul unde acesta va fi folosit, dar până și cele mai bune fire opun rezistență curentului și își împart forța și astfel, într-o oarecare măsură, contracarează chiar scopul pentru care a fost creat. Dar acesta nu este un rău neamestecat, deoarece chiar principiul rezistenței poate fi astfel aplicat pentru a modula sau controla forța curentului și astfel să îl aducă la punctul unde acesta poate fi controlat cu ușurință. Astfel, energia divină a spiritului sfânt se lovește de rezistența conductorilor carnali slabi. Dar și aici, acesta va servi scopurilor prezente ale Domnului cel mai bine, pentru că dacă acea putere sfântă a adevărului nu s-a lovit de influența fluctuantă din noi ne-ar da un șoc aproape mortal la primul contact. Dar mințile noastre slabe incoerente și buzele noastre sărmene rostesc mesajul lui Dumnezeu astfel încât oricine îl acceptă, face acest lucru doar datorită mesajului și nu datorită puterii minunate a vorbitorului. Dacă îngerii vin în veșminte strălucitoare pentru a propovădui adevărul, mii de oameni ar putea fi atrași care nu ar putea rezista testelor necesare pentru a dovedi ca sunt vrednici de un loc împreună cu Cristos.

În situațiile care ne afectează trupul suntem uneori „aruncați – dar nu distruși”. Chiar și un sentiment atât de descurajator, care apare este posibil să vină nu doar dintr-o vitalitate nervoasă insuficientă, să nu fie fără utilizare. Nu este posibil să fim mândri sau nesimțitori în timp ce suntem în această stare. Așa cum a spus Apostolul despre sine: „Mă bucur de infirmități ... pentru că atunci

când sunt slab, atunci sunt puternic”. (2 Corinteni 12 : 10) Încrederea și supunerea sunt astfel învățate într-o măsură care altfel ar fi imposibilă.

Trupul constituie un mijloc de testare a iubirii noastre pentru adevăr, pentru că în creierile noastre sunt multe prejudecii dureroase. Nu trebuie să permitem ca prejudeciile sau conceptele noastre să stea în calea adevărului, indiferent de costurile acestei acțiuni sau de cât doare.

ATACURI DIN PARTEA FRAȚILOR NOȘTRI

Da, cei mai apropiați prieteni sau asociați uneori ne pun piedici și curajul necesar să ne opunem acestor influențe este mai mare decât cel necesar pentru forțele externe, adică sunt implicate sentimentele aceluși om și ale celor dragi. Și nici acest curaj nu este implicat adesea dacă atrage după sine proslăvirea din partea oricui. Chiar și Stăpânul nostru a considerat necesar că trebuie să îi spună lui Petru: „Ești o *ofensă* la adresa mea, pentru că te bucuri mai mult de lucrurile care vin de la oameni și nu de lucrurile de la Dumnezeu”. – Matei 16 : 23.

Când vedem anumite slăbiciuni în trupul altora cum ar fi credința prețioasă, aflăm, cel puțin, când ei ne jignesc, că și noi putem fi cauze nevoite ale unei ofense aduse lor. Uneori influențele stânjenitoare din partea fraților vin din subdezvoltare sau supra-dezvoltare într-o anumită direcție. Acestea pot veni dintr-o lipsă de simpatie sau din prea multă simpatie sau dintr-o simpatie aplicată neînțelept. Că există diferențe care tind să ne deranjeze este foarte bine explicat în următoarea afirmație: „Noi, cei care suntem puternici, trebuie să purtăm infirmitățile celor slabi” (Romani 15 : 1), și apoi din nou: „În smerenie sfătuiește-i pe cei care se opun”. (2 Timotei 2 : 25) Un frate vorbește prea mult, un frate are o altă vină și unul o alta – dar trebuie să nu uităm că această opoziție de la frații noștri vine de la trupurile lor și nu într-adevăr de la inimile lor.

Suntem sfătuiți „ca nu cumva să dea lăstari vreo amărăciune, și să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea”. (Evrei 12: 15) De aceea, trebuie să existe pentru noi o modalitate de a beneficia de acele lucruri care tind de la sine să atragă nefericire. În primul rând, putem învăța umilința de o calitate extrem de rară, când încercăm să facem ceva bine și motivele noastre nu sunt bine înțelese sau sunt aplicate greșit. Mergem la un frate sau la o soră față de care dorim să ne scuzăm și să discutăm, și ei primesc de fapt confirmarea că nu avem dreptate în totalitate și că ei au dreptate în totalitate. Altfel, de ce am veni să le explicăm totul dacă noi nu ne-am fi dat seama că avem dreptate. Eșecul neașteptat al scopurilor noastre nobile astfel se intensifică și nu mai rămâne decât mândrie în urma sa.

De la frații noștri învățăm cât este de inutil să fim atenți la greșelile altora pentru a deveni mai buni. „Comparându-ne pe noi cu noi, nu suntem înțelepți.” (2 Corinteni 10 : 12) Nu, nu prin faptul că suntem atenți, chiar și cu simpatie la slăbiciunile fraților noștri mergem din glorie în glorie, ci mai degrabă dacă „privim ca într-o oglindă la gloria Domnului”. – 2 Cor. 3 : 18.

RĂBDAREA ȘI GENEROZITATEA

Să presupunem că un frate își asumă o atitudine de dreptate pe care și-o arogă singur și spune: „Nu domnule, nu am făcut niciodată un astfel de lucru și niciodată nu voi face așa ceva!” Atunci avem tendința de a spune: Această persoană este fie un ipocrit sau are o judecată slabă, pentru cine știe exact ce va face până nu se confruntă exact cu acea situație. Se pare că nu există nici un fel de lucru bun pe care să îl putem învăța de la acel frate. Dar trebuie să avem răbdare și să vedem: Spiritul contrar prima dată este produs în noi de o dreptate îndoielnică, deoarece aceasta ne mișcă atât de mult sentimentele de seninătate și adevăr. Dar chiar prin acea experiență, putem învăța despre dreptate și generozitatea gândului care nu ar fi niciodată posibil cu influențe mai dulci și mult mai blânde. Prin reflecție, acesta ne învață despre singurătatea minții, deoarece ne întrebăm dacă am putea face ceva mai bine sub aceleași influențe ale nașterii, experienței anterioare, etc. Sau, acest lucru ne face să ne întrebăm dacă avem vreo vină care este imediat observabilă pentru alții și pe care noi o vedem așa de puțin și ne întrebăm cu mijlocul tuturor acestora cum ne poate vedea Domnul pe noi și eforturile noastre de a-i face pe plac.

Acei oameni care sunt cei mai plăcuți nouă se pot dovedi în cele din urmă să nu fie aceia care ne-au ajutat sau ne-au dezvoltat cel mai mult. De aceea, nu trebuie să fim așa de porniți să căutăm sau să respingem prietenia acelor pe care providența divină i-a adus în calea noastră. Rezultatul direct al acestor experiențe poate să nu aducă alinare, dar în timp se va vedea că acea putere se va împărți cu ei.

Dacă ofensele fac așa de mult bine poporului Domnului, atunci de ce să nu ne întoarcem fața și să determinăm atâtea problemele câte putem? Dar nu: „Nu există lucruri dezgustătoare fără să existe și prilejul pentru ele, dar vai de omul prin care vine acel prilej de păcătuire!” (Matei 18 : 7) Nu, totuși, nu este vai de noi, nu este treaba noastră să recompensăm răul cu rău sau obstacolele cu obstacol. Necazurile sau dificultățile asupra celor care ne fac nouă rău, ca și asupra noastră dacă am păcătuțit împotriva cuiva, vor veni de la Domnul, care poate să judece și să recompenseze mai înțelept decât știm noi.

PEDEAPSA DE LA DUMNEZEU

Cât de mare e nefericirea unui suflet!

Dumnezeu, marele Gospodar, vede uneori cel mai bine cum să are solul din sufletele noastre cu probleme ca El le să poată planta semințele unei recolte mult mai bogate în fructele spiritului sfânt. Ați „primit cuvântul prin mare nefericire”. – 1 Tesalonieni 1 : 6.

„Dacă nu folosești nuiua, vei avea un copil răsfățat” (Proverbe 13 : 24) este principiul după care Părintele ceresc își dezvoltă relația cu copiii *Săi*, deși „cu dragoste, nu cu mânie, sunt date toate pedepsele sale”. Piedicile ușoare pe care le pune în calea noastră Tatăl nostru iubitor sunt, deși uneori dureroase, spre binele nostru cu siguranță, la fel cum este instrumentul de cauterizare pentru degetul otrăvit. „Înainte să fiu pedepsit, rătăceam.” – Psalm 119 : 67.

„În ziua prosperității bucură-te, dar în ziua nefericirii, *ia aminte.*” (Eclesiastul 7 : 14) Cât de des o evaluare spirituală, care să ne dezvăluie starea reală a inimii noastre, este urmarea împotrivirii. Desigur, într-un anumit sens, toată împotrivirea vine de la Domnul, adică El îi permite să apară, dar unele sunt mult mai directe decât altele și în altele intervenția sa este mai mult decât general văzută. Scopul acestei dificultăți nu este niciodată să ne îndepărteze de El, ci să ne aducă mai aproape de punctul în care ne arată punctele slabe și nevoia noastră de milostenia și prezența sa. „În lume veți avea nefericiri”. – „cu *mine* veți avea pace.” – Ioan 16 : 33.

„Chiar dacă Domnul v-a dat pâinea nefericirii și apa împotrivirii, totuși învățătorii voștri nu vor fi aduși în umbră, ci ochii voștri îi vor putea vedea pe învățătorii voștri.” (Isaia 30 : 20), care trebuie să recunoască instrucțiunile tale. Probabil am fost orbiți de providențele pline de învățături ale Domnului sau totuși înțelesul real al Cuvântului său până când mâna împotrivirii nu s-a abătut asupra noastră. Chiar despre Domnul nostru se spune: „Era oprimat, și era nefericit ... Domnul pusese pe umerii săi toată neliniștea noastră a tuturor,” – Isaia 53 : 7, 6.

Când nefericirile sunt așa de mari și se pare că nimeni altcineva nu poate înțelege pe deplin, putem fi siguri că micile noastre dificultăți vor fi apreciate la valoarea lor reală de Iehova Dumnezeu, pentru că este scris referitor la oamenii săi din vechime: „La toate suferințele lor, El a suferit.” – Isaia 63 : 9.

ÎMPOTRIVIREA, O BURUIANĂ AMARĂ

Lumea, cu un zâmbet răutăcios o poartă mai departe, dar există un alt tip de curaj mai fin decât acesta, el recunoaște și apreciază înțelepciunea divină când permite aceste greșeli tragice pe care le facem și este destul de vădit pentru a vedea, în ciuda agoniei inimii omului, că lumea păcatoasă prezentă este încălzită corect ca un furnal pentru a trage și a tempera metalul din care sunt făcuți sfinții.

Dacă suntem tentați să credem că Domnul nu trimite și nu face posibile aceste păcate, atunci să citim cum lui Isus i-a fost prezis că va fi un astfel de personaj încât va fi „o rușine pentru ambele case ale Israelului”. (1 Petru 2 : 8) Înțelepciunea divină ar fi putut să aranjeze un astfel de drum

pentru Salvatorul nostru încât să fi fost popular, iubit și atractiv pentru toți: dar nu așa au stat lucrurile.

Împotrivirea este o bucurie amară cu care noi mâncăm mesajul milosteniei sale, ca să nu devenim lacomi și să dăm totul afară. Stăpânul spune: „Inimile voastre să nu fie tulburate, credeți în Dumnezeu, credeți și în mine. În casa Tatălui meu sunt mai multe case”. (Ioan 14 : 1, 2) El nu a spus: Inimile voastre să nu fie tulburate, pentru că veți avea o viață liniștită, ușoară și respectabilă. Ci mai degrabă pentru pacea noastră, nu se vorbește la prezent, ci la viitor, și acesta este cuvântul Domnului prin Profetul Isaia: „O, voi cei nefericiți, loviți de furtună și neconsolați, iată pietrele voastre le voi vopsi cu culori frumoase, și voi pune safire la fundațiile voastre.” – Isaia 54 : 11.

De aceea, ne putem ruga cu încredere împreună cu Psalmistul: „Adu-ne nouă bucurie după zilele în care ne-ai dat nefericire și după anii în care am văzut răul”. (Psalmul 90 : 15) „O, binecuvântați pe Dumnezeu, voi oameni, și faceți să se audă vocea care îl preaslăvește, care ne ține sufletul în viață și nu face ca picioarele noastre să se miște. Pentru că tu, Dumnezeu, ne-ai dovedit, ne-ai încercat, așa cum este încercat argintul. Ne-ai adus în capcană, ne-ai adus nefericire. Ai făcut ca oamenii să ne calce în picioare, am mers prin foc și prin apă, *dar ne-ai adus într-un loc bogat.*” – Psalm 66 : 8 – 12.

Doar copilul experimentat al lui Dumnezeu poate spune: „Știu, O, Doamne, că judecata Ta este dreaptă, și că tu în credință m-ai lovit”. – Psalm 119 : 75.

ÎNCURAJAREA ȘI MÂNGÂIEREA DIVINĂ

Scripturile ne spun despre timpul când nu va mai exista durere. Durerea își va fi făcut lucrarea; permiterea răului își va fi învățat lecția sa. Chiar și pentru noi suferința nu mai durează mult. Așa cum spune apostolul: „Dumnezeul tuturor milosteniilor, care te-a chemat spre gloria sa eternă prin Isus Cristos, după aceea ai *suferit o vreme*, te-a făcut perfect, stabil, puternic, te-a așezat”. (1 Petru 5 : 10) Dar dacă această nefericire, care este îndurată un moment, nu va fi utilă în pregătirea noastră pentru greutatea eternă a gloriei, ci și pentru calificarea noastră pentru a vindeca biata omenire de toate durerile sale de cap, de inimă și de trup de toate felurile, atunci nu merită răbdată?

Toată filozofia imaginabilă nu va ușura lucrurile, nu va face adversitatea plăcută în sine. Dar o filozofie corespunzătoare asupra subiectului, ghidată de și bazată pe filozofia lui Dumnezeu, ne va da nouă posibilitatea de a evita disperarea și ne va ajuta în suferința noastră sfântă să fie calmă în momentele de restriște și îi va îndulci efectele pe cât posibil, și uneori va contracara complet efectele dure ale acesteia.

Nevoile, fără ajutorul spiritului sfânt, înseamnă orice, dar nu beneficiu, așa cum ne este arătat și de Profet: „Nefericirea și nevoile îl vor face [pe păcătos] să îi fie frică; ele vor avea întâietate în fața lui ca un împărat gata de bătaie”. – Iov 15 : 24.

„Puteți bea din paharul din care voi bea eu?” Întrebă Stăpânul. Da, Doamne, deși va fi prin focul și sângele simbolic; prin milostenie, vom putea. Dar omul natural nu poate să bea din pahar și ar fi inutil pentru el să încerce. Omul natural își vrea drepturile și strigă tare la fiecare încălcare a acestora. Dacă paharul nostru de încercare se pare a fi de o natură anume sau pare mult mai intens decât putem noi duce, este bine să considerăm dacă încercăm sau nu să îl întrunim în propria noastră putere.

Da, este bine pentru noua ființă să fie nefericită, pentru că aripile ispitirii se întind pentru o căldură mai mare și o flăcără mult mai strălucitoare a dragostei deja cuibărită în inima sa. Păcatul dovedește și testează corectitudinea noastră și îndepărtează ipocrizia și prefăcătoria. De aceea „luați aminte cu toată bucuria” și „considerați că nu este ciudat referitor la testul groaznic care vă încearcă”. – Iacob 1 : 12; 1 Petru 4 : 12.

Suntem avertizați dinainte și pregătiți din vreme mai mult decât cei din lume, care spun: „Eu nu voi fi mișcat: pentru că eu nu voi fi ispitit niciodată”. – Psalm 10 : 6.

Dacă afacerile propriilor noastre vieți sau în biserică în general se pare că sunt incompatibile cu înțelegerea noastră a armoniei, probabil aceste afaceri vor fi toate corecte când înțelegem mai

bine tema principală a scopului lui Dumnezeu; și probabil nu putem înțelege tema principală până când nu am fost ispitiți. Dacă alții par a avea o viață mai ușoară decât noi și nu au parte de întreaga pleiadă de nefericiri de care noi avem parte, putem ști că fie ei sunt pregătiți pentru un alt loc, sau au avut mai mult timp, sau nu fac așa de mult progres, sau ei consideră că este bine să își ascundă problemele; pentru că fiecare adept al lui Isus trebuie să calce pe urmele sale, cel care a fost un om al nefericirilor și a cunoscut durerea. – Isa. 53 : 3.

Este un proverb care spune: „Dezastrul transferă asupra dreptății un fel de magie, așa cum noaptea transferă stelelor o frumusețe”.

Mai dulci și mai pure decât sărutul unei mame sunt cuvintele stăpânului: „Nu lăsați inima să vă fie tulburată, și nici să îi fie frică”. (Ioan 14 : 27) Ispita va tulbura mintea, va aduce nedumeriri, dar dacă inima noastră este îndreptată spre Iehova, spre Domnul Isus, spre Cuvântul său și spre cele mai bune interese ale poporului său, atunci nu trebuie să fie mișcată.

„El se luptă pentru binele meu, cu puritate,
Dogoarea păcatului, se simte cu frică:
Pentru că toată greutatea sa se simte
Și vine de la Stăpân.
Și atunci spun în șoaptă, „Facă-se voia Domnului,”
Și, chiar dacă mă arde vâlvătaia, tot nu renunț.”

„BUCURAȚI-VĂ CHIAR MAI MULT”

1 TESALONIENI 5 : 16

Bucuria este cea mai vie senzație a sufletului; starea obișnuită și dreptul inalienabil al inimii în armonie cu Dumnezeu. Este variabilă în intensitate; *vesel* în condiții de stres și neliniște; *mulțumit* de favoruri mai puține și cât mai obișnuite; *bucuros* la eliberarea de sub dorință și durere; *extaziat* la lucrurile mulțumitoare ale celui mai mare moment.

Bucuria oștirilor de îngeri a fost exprimată în cântec când ei au „strigat tare de bucurie”. (Iov 38 : 7) Mesajul creștin în sine se deschide cu declarația „lucrurilor bune de mare bucurie” (Luca 2 : 10), în timp ce partea de binecuvântare a omului pentru vremea ce va să vină este în acea bucurie care „vine dimineața”. (Psalmul 30 : 5) și dintr-o lume nefericită și în nevoie se spune că, în cele din urmă, „ei se vor întoarce și vor veni la Sion cu cântece și bucurie veșnică pe chipurile lor”. (Isaia 35 : 10) Această bucurie este dorită în lume. Puterea de a ne bucura, ca și toate celelalte puteri a pierit de când păcatul a venit în lume și a deranjat polul magnetic al sentimentelor umane, făcându-le să devină false.

Dar în timp ce lumea nu este acum în cea mai fericită situație, biserica celor chemați afară din lume poate avea mai multă binecuvântare în bucurie. Referitor la Domnul nostru Isus, Conducătorul bisericii, citim scris în Psalmul 45 : 7 că el a fost uns cu uleiul bucuriei peste adepții săi, și că o parte a misiunii sale cu care a fost uns era „să îi numească peste cei care au plâns în Sion, pentru a le da frumusețe din cenușă, uleiul bucuriei pentru jale, hainele slăvirii pentru spiritul ceresc”. – Isaia 61 : 3.

Creștinul ideal nu este o întruchipare a proprietății fără patimă. Viața sa este bogată în diverse emoții și este marcată de încercări severe și bucurii sublime. Durerea și bucuria alternează în experiențele sale precum luminile și umbrele unui peisaj. Chiar dacă este nefericit, el întotdeauna se bucură.

Văzând, fără îndoială, prin viziunea profetică suferințele pe care copiii Domnului trebuie să le îndure de-a lungul acestei epoci evanghelice și cunoscând influențele descurajatoare care ar putea apărea și pe care ei ar trebui să le suporte din partea lumii, trupului, și diavolului, Apostolul evident

a căutat să interacționeze cu aceste influențe prin cuvinte de bucurie, de aici, textul nostru, care trebuie considerat în lumina avertismentului.

Bucuria creștină este un lucru care poate fi exercitat din mai multe cauze, și ele sunt toate diferite față de lucrurile care pot aduce plăcere celor din lume. Plăcea lor apare în principal din lucrurile pe care ei le pot realiza, adesea în dezavantajul altora. Bucuria noastră apare în principal din lucrurile pe care Dumnezeu însuși le-a făcut în numele nostru și care pot fi văzute în relațiile noastre cu El.

„BUCURAȚI-VĂ ÎN DOMNUL”

Prima dată vine îndemnul „bucurați-vă în Domnul”. (Filipeni 4 : 4) Această afirmație trebuie citită cu atenție sau vom înțelege ceva din ea care nu există. Sugestia nu este să ne bucurăm în *mediul* nostru, sau să ne bucurăm în *sentimentele* noastre mereu, ci vrea să spună că trebuie să avem o bucurie în noi, care să își găsească sursa chiar în Domnul însuși. În măsura în care am ajuns să cunoaștem pe Iehova Dumnezeu, El ne inspiră bucurie, datorită frumuseții caracterului său și al armoniei cu care toate principiile sale de bază conlucrează. Vedem cum dragostea sa este atât de mare, încât poate să îndrepte înțelepciunea sa pentru a alcătui un plan, astfel dreptatea poate rămâne neatinsă și puterea sa, în același timp, poate elibera pe toți aceia care au fost condamnați pe drept.

„Ne bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos.” (Romani 5 : 11) Caracteristica lui Dumnezeu, de dragoste ne este demonstrată în fața lumii în cel mai viu mod în persoana și în faptele Fiului său mult iubit; și bucuria care este inspirată de el a fost menționată în particular de apostolul Petru: „Pe cel pe care nu îl vedem, îl iubim; în care, chiar dacă nu îl vedem, și totuși credem, ne bucurăm cu o bucurie inimaginabilă și plină de glorie.” (1 Petru 1 : 8) Salvarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu prin Cristos devine o altă sursă de bucurie. Așa cum spune psalmistul: „Sufletul meu va fi fericit în Domnul; se va bucura în salvarea sa”. – Psalm 35 : 9.

Dumnezeu așa a prevăzut ca bucuria pentru El să fie doar pentru cei umili în inimă. Mândria lumii nu îl știe, pentru că zeul acestei lumi le-a orbit mințile. Dar atitudinea poporului Domnului este aceasta: „Sufletul meu se bucură în Domnul; cei umili vor auzi și se vor bucura”. (Psalm 34:2) Adică, vom ajunge să realizăm starea noastră de condamnare și vom afla că iertarea ne-a fost dată prin Isus Cristos. Dacă vom face tot ce este necesar și vom fi supuși, atunci vom avea parte de iertare. Când vom avea iertarea, eliberarea ne aduce bucurie, iar bucuria tinde să ducă spre cântec de slavă. „Gura mea te va slăvi cu buze bucuroase.” – Psalm 63 : 5.

Această bucurie pe care o avem în Domnul nu depinde de circumstanțe sau de mediul extern, astfel, nici o schimbare în mediul nostru nu poate strica această bucurie. Fericirea noastră este inspirată de faptul că Dumnezeu este bun în locul răului, și deoarece cu el nu avem nici un fel de variabile, nici umbră de întoarcere, nu există nici o posibilitate să pierdem acea bucurie atâta timp cât îl avem în inimă și cu pierdem din vedere faptele. Așa cum este spus profetic și de Domnul nostru Isus: „L-am pus pe Domnul întotdeauna înaintea mea, pentru că El este în dreapta mea, eu nu mă voi schimba. De aceea, inima mea este bucuroasă și gloria mea se bucură, trupul meu se odihnește și el în speranță.” – Psalm 16 : 9.

Că bucuria noastră în Domnul este inspirată chiar de natura ființei Sale și nu doar de beneficiile sale tangibile, ne este indicat de profeția care exprimă implicit încrederea în el, chiar în momentele de răstribite: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, și nici via nu va da roade, măslinile nu vor avea rod și câmpurile nici ele nu vor da grâne, turma va pieri din staul și nu vor mai fi vite în grajduri, Totuși mă voi bucura în Domnul și mă voi bucura în Dumnezeul salvării mele”. – Habacuc 3 : 17, 18.

„Fiecare legătură omenească va pieri,
Prietenul se dovedește a fi necredincios prietenului,
Mamele nu își mai iubesc puii
Cerul și pământul dispar în cele din urmă,
Dar nimic nu se schimbă
În dragostea lui Iehova.”

Bucuria noastră este inspirată de mesajul lui Dumnezeu, prin bucuria sa. Cel care este plin de dragoste „se bucură nu de nefericire, ci se bucură în adevăr”. (1 Corinteni 13 : 6) Adevărul îi oferă mulțumire, un fel de plăcere care nu poate fi reprodusă prin orice altceva în lume. „Binecuvântați sunt oamenii care știu sunetul bucuriei: ei trebuie să meargă, O, Doamne, în lumina ta fără întrerupere.” – Psalm 89 : 15.

Într-o parabolă, Domnul nostru și-a imaginat zelul și plăcerea cu care clasa celor chemați și aleși ar accepta adevărul și cerințele sale. Un anume om pentru bucurie a mers și a vândut tot ce avea pentru a obține perla marelui preț. (Matei 13 : 44) Din nou, Stăpânul ne spune că unul dintre scopurile sale pentru a-i învăța pe discipoli era că ei puteau avea o bază mult mai rațională și inteligentă de a se bucura. „Aceste lucruri despre care v-am vorbit că bucuria mea va fi cu voi, și că bucuria voastră va fi completă.” ... „Bucuria voastră nu vă poate fi luată de nimeni.” (Ioan 16 : 20 – 22) El vorbea despre fericirea pe care ei o simt când află că el a fost ridicat din morți.

Domnul nostru a fost înviat din morți și nici un om nu poate să facă pe adevăratul credincios să uite de acest adevăr, astfel, furându-i această bucurie. Dacă orice se întâmplă pentru a-i întuneca credința în acest fapt, el atunci este vrednic de milă într-adevăr, pentru că dacă Cristos nu este ridicat din morți, credința noastră este în van, și noi suntem prinși în păcatele noastre și suntem, dintre toți oamenii, cei mai nefericiți.

Plăcerea noastră în adevăr ne face să fim fericiți cu această veste. Așa cum a spus apostolul: „Ne bucurăm de faptul că este propovăduit Cristos”. (Filipeni 1 : 18) Suntem bucuroși pentru că știm cât de bun este Dumnezeu, și știm că mesajul său dacă este primit, va face și pe alții fericiți. Unde există o viziune spirituală, oamenii sunt fericiți, dar „unde nu există nici un fel de viziune, oamenii pier” – Proverbe 29 : 18.

BUCURAȚI-VĂ ÎN PROVIDENȚĂ

Al treilea element esențial al bucuriei noastre îl regăsim în providențele divine în numele nostru. Suntem fericiți de acțiunile lui Dumnezeu cu noi deoarece ei ne arată interes divin pentru bunăstarea noastră; și suntem bucuroși de faptele pline de bucurie ale lui Dumnezeu cu alții. Psalmistul spune: „Domnul nostru a făcut lucruri mari pentru noi în timp ce noi suntem bucuroși.” (Psalm 126: 3) Dacă noi îi suntem loiali, Dumnezeu ne apără prin providența sa față de toate relele omului nou; și, deși omul exterior este făcut pentru a pieri, omul din interior este reînnoit, întărit și împrăștiat prin aceleași experiențe, atunci el trebuie să strige de bucurie, deoarece tu i-ai apărât.” – Psalm 5 : 11.

Supraveghetorii lor le-au cerut fiicelor captive ale Sionului să cânte cântecele lor nobile în Babilon, dar ele au răspuns: „Cum putem să cântăm cântecele Sionului într-un ținut străin?” Dar când au fost salvate și s-au întors în țara lor străveche, identificată cu providențele lui Dumnezeu pentru ele, vedem că „multe ... au plâns ... multe au strigat de bucurie”. (Ezra 3 : 12) Cât de multă bucurie trebuie să fi fost în inimile acelora care au fost salvați din lanțurile cu atât mai înrobitoare ale Babilonului cel Mare, și li s-a permis să vadă și să aibă încredere în promisiunile care au fost odată făcute cunoscute sfinților.

„Când toate milosteniile tale, O, Dumnezeul meu,
Sufletul meu care se ridică, vede
Și mă las dus de ceea ce văd, sunt pierdut
În mirare, dragoste și slavă.”

În timpul serviciului Domnului nostru, discipolii au fost fericiți că până și diavolii au fost supuși puterii lor, și au fost obligați să se supună poruncii lor să înceteze să mai aducă nefericire unor anumiți oameni sărmani năpăstuiți. Totuși, el le-a spus că vor avea un motiv de bucurie mult mai mare decât acesta: „Ci mai degrabă să vă bucurați că numele voastre au fost scris în ceruri.” (Luca 10 : 20) Să fie atât de onorați încât să aibă perspectiva moștenirii comune cu Cristos și de a participa la toate gloriile care aduc o exaltare ca acea pe care Domnul Isus a simțit-o, trebuie să ne

umple de fericire continuă. Din nou apostolul Iacob spune: „Fratele cu o stare inferioară să se bucure că a fost ridicat”. (Iacob 1 : 9) Ridicat sau nu în propria sa estimare, nu neapărat în ochii celorlalți, dar ridicat de fapt – ridicat de la starea de lut și pus cu picioarele sale pe stâncă solidă, Isus Cristos. Nu mai puțin de atât a fost făcut și pentru fratele bogat sau pentru aceia pentru care avantajele lumii au fost mai mari.

În plus, sub providența divină, avem porunca de a ne bucura de fericirea altora. Unul dintre lucrurile esențiale ale vieții de creștin este simpatia adevărată. „Bucurați-vă cu cei care se bucură și plângeți cu cei care jlesc.” – Romani 12 : 15.

BUCURIE ÎN VIRTUTE

Un alt domeniu unde bucuria erupe, deși mică, nu trebuie pierdută din vedere. Este domeniul virtuții. Adesea s-a spus că „virtutea are propria sa răsplată”. Una dintre răsplățile virtuții, chiar și acum în prezent este bucuria. „Sfătuitorul păcii este bucuria.” (Proverbe 12 : 20) Aceia care fac toate demersurile pentru pace sunt cu conștiința împăcată știind că ei sunt de partea principiilor Prințului Păcii; și dacă ei reușesc sau nu să promoveze și să mențină pacea, răsplata acestei influențe virtuoză este a lor. Ei sunt fericiți să știe că au făcut tot ce le stă în putință și nu au adăugat nimic la luptă.

„Nu este o bucurie a celor drepti să judece”. (Proverbe 21 : 15) Oportunitățile noastre de judecare acum sunt limitate în principal pentru noi. Dar chiar și aici avem o plăcere comparând viețile și sentimentele noastre cu standardele stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu și prin corecțiile necesare care nu sunt plăcute trupului, ci dureroase, noul om simte o adevărată plăcere în a se corecta atâta timp cât poate vedea fiecare greșeală a sa. Dacă el permite ca mândria personală să îl împiedice în lucrarea sa de auto-judecare, el își va fura singur bucuria pură de a ști că este angajat pe drumul dreptății. Este nevoie de smerenie spre plăcerea de a găsi propriile greșeli, ca fiecare dintre ele să fie corectate, și ca fructele spiritului sfânt să poată fi substituită astfel, De aceea, „smerenia va spori bucuria lor în Domnul”. – Isaia 29 : 19.

Cu cât avem mai mult din spiritul sfânt, cu atât mai mare va fi bucuria noastră, pentru că noi „ne bucurăm în spiritul sfânt”. (Romani 14 : 17) Bucuria vine pe planul doi într-o listă de fructe ale spiritului sfânt. (Galateni 5 : 22) În plus, apostolul era foarte încântat să știe că influența sa personală fusese folosită în modul cel mai binecuvântat și sacrificând toate lucrările, propovăduirea mesajului milostiv al lui Dumnezeu. „Pentru a ne bucura în acest lucru, mărturia conștiinței noastre, pentru simplitatea și sinceritatea dumnezeiască, am dus mesajul în lume nu prin înțelepciunea lumească, ci prin milostenia lui Dumnezeu.” – 2 Corinteni 1 : 12.

BUCURIE ÎN NEFERICIRE

Oricât ar părea de ciudat, Scripturile Noului Testament identifică foarte clar nefericirile bisericii cu bucurie. Că există o legătură foarte strânsă între aceste puncte aparent paradoxale este indicat de Stăpân la Ioan 16: 19 – 24. El știa că discipolii săi erau pe punctul de a fi aruncați în marea nefericire a vieții lor. Trebuia ca el să fie luat dintre ei și să îndure infamia, rușinea și să îndure ocările din partea lor în anii ce vor veni. El totuși le-a spus că tristețea lor trebuie să se transforme în bucurie, așa cum se întâmplă cu femeia care își naște pruncul.

Dar acest lucru nu înseamnă că suferințele sunt întotdeauna o premisă pentru bucurie, pentru că dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci îngerii sfinți nu ar fi lăsați să se bucure. Dar este evident că scopul Domnului pentru biserica care se naște este de a avea o oarecare durere, pentru a scoate la iveală aprecierea ei și pentru a-i atrage atenția asupra posibilităților de bucurie reală. Această idee este susținută îndelung de Scripturile Noului Testament. Apostolul Iacob ne spune: „Bucurați-vă când sunteți încercați de diverse tentații” (Iacov 1 : 2), știind că influența aceasta de încercare astfel adusă pentru a vă baza pe credința voastră vă va ajuta, și chiar va aduce la viață calități care altfel ar rămâne necunoscute. Apostolul Petru spune de asemenea: „Dragii mei, să nu considerați că este ciudată această încercare groaznică pe care trebuie să o treceți, ca și cum un lucru ciudat vi s-a

întâmplat, dar bucurați-vă, pentru că luați parte la suferințele lui Cristos, adică, când gloria sa va fi arătată lumii, și voi vă veți putea bucura din plin”. – 1 Petru 4 : 12, 13.

Aici este subliniat raportul existent între nefericirea lui Cristos și bucuria creștină. Analizând acest lucru, se pare că este după cum urmează: Lumea este dominată de spiritul egoismului și „s-a datat celui rău”; spiritul său inspiră sau îndrumă într-o măsură mai mare sau mai mică acțiunile și gândurile locuitorilor pământului; torentul se mișcă în acea direcție și când poporul Domnului prin virtutea credinței în mesajul pe care Dumnezeu l-a dat lor, recunosc neliniștea direcției spre care sunt îndreptați și ei se îndreaptă în direcția opusă, atunci ei suportă firesc fie opoziția studiată sau cea nestudiată a lumii – aceia care nu prea iau în seamă voința lui Dumnezeu și care nu fac niciun fel de efort pentru a face această voie.

Dacă ar fi trebuit ca poporului Domnului să le lipsească experiențele de acest fel, dacă nu ar fi existat niciun fel de opoziție din partea lumii, acest lucru ar fi un indicator bun al faptului că ei fie ar sta fără să facă nimic sau ar fi purtați de torent, viețile lor nu se vor desfășura în așa fel încât să atragă atenția sub orice formă asupra clasei religioase a lumii. Totuși, în măsura în care nefericirea apare din această sursă, este un indicativ suficient că individul face progrese împotriva preferinței lumii și împotriva idealurilor sale. Stăpânul nostru s-a implicat în măsura în care el spune: „Binecuvântați sunteți voi când oamenii te vor lovi și te vor persecuta și vor spune tot felul de lucruri urâte împotriva ta de dragul meu. Bucurați-vă și umpleți-vă de bucurie; pentru că mare este răsplata voastră în ceruri”. – Matei 5 : 12.

Primii discipoli ai Domnului, ni se spune, „s-au bucurat că bunurile lor au fost luate”. (Evrei 10 : 34) Luarea bunurilor lor nu însemna că îi admirau pe cei care le luau bunurile, și nici că au considerat că este bine să fie distruse lucrurile lor doar pentru a face o demonstrație. Ceea ce căutau ei nu era în lumina rampei. Bucuria lor nu a venit din distrugerea proprietății în sine; ci din faptul că acea persecuție era pentru ei o dovadă că nu mergeau cu lumea, ci îl urmau pe Miel indiferent unde acesta mergea. Referitor la cei doi apostoli, vedem că ei se bucurau că erau considerați vrednici să sufere pentru numele lui. (Faptele Apostolilor 5 : 41) Aceiași apostoli care îi spusese odinioară Domnului că ei vorbea din cupa sa erau acum fericiți deoarece lor le fusese dată o șansă în condiții de grele încercări și nefavorabile pentru a dovedi adevărul celor spuse de ei.

Aceste cuvinte la care se face referire de obicei ca „fericiri” toate cuprind un sâmbure din același gând.

Cuvântul „binecuvântat” în aceste promisiuni cuprinde cu adevărat ambele gânduri exprimate de *binecuvântat și fericit*. Astfel, citim: „Binecuvântați sunteți voi când oamenii vă vor urî și când vă vor separa de ei și vă vor aduce ocări și vor considera că numele vostru este rău de dragul Fiului Omului. Bucurați-vă în acea zi și săriți de fericire, pentru că iată, răsplata voastră este în ceruri, pentru că tot așa au făcut și părinții lor profeților.” (Luca 6 : 22, 23) Este adevărat că aceasta este o sursă de bucurie adevărată care poate fi găsită oriunde în pe urma acestor oameni nobili ai lui Dumnezeu care au suferit din vechime. Totuși, în aceasta nu putem considera că bucuria noastră va face suferința mai puțin intensă. Sigura influență atentă este aceea care vine din cunoașterea că este o onoare să suferim de dragul lui Cristos și să știm că în cele mai multe cazuri, cel puțin, aceia care perpetuează persecuția nu sunt complet conștienți de propriul lor spirit.

BUCURAȚI-VĂ ÎN SPERANȚĂ

Dar indiferent de bucuriile care pot apărea din cauze locale în viețile poporului Domnului, elementul esențial al fericirii lor prezente este în speranță. Speranța constituie căldura vieții de creștin. Este alcătuită din două elemente: așteptarea și dorința. Promisiunile glorioase care se regăsesc în Cuvântul lui Dumnezeu referitor la propriile noastre binecuvântări din viitor și binecuvântările lumii ne inspiră să avem încredere deoarece noi suntem familiarizați cu integritatea Celui care face aceste promisiuni. Aceste promisiuni de viață și binecuvântare nu sunt îndeplinite în momentul de față, dar așteaptă un viitor, astfel, trebuie să ne așteptăm că se vor îndeplini. Și, deoarece aceste promisiuni se referă la lucruri mult mai bune decât ne-am fi putut aștepta noi sau să fi experimentat vreodată, nu putem decât să ni le dorim. Acele lucruri, de aceea, pe care noi le

așteptăm activ și ni le dorim cu adevărat, dau naștere în noi bucurie. Speranța anticipează bucuria noastră viitoare.

Se va vedea că această bucurie nu este adusă la suprafață doar prin situații fericite. Promisiunile care inițial au inspirat bucuria noastră sunt încă aceleași, ei rămân nemodificate în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă odată ele ne-au umplut mintea și inimile cu posibilități pline de fericire, este logic că ele trebuie să poată face acest lucru din nou. Într-adevăr speranța, cu bucuria care o însoțește, constituie principalul imbold pentru o devoțiune constantă pentru Tată când suntem în perioada de încercare. Dacă ne putem imagina că speranța ar dispărea din viețile noastre, ce motiv am mai avea pentru a ne sacrifica? Nici unul într-adevăr. Sacrificiu nu este starea normală a ființei și fără unele condiții anormale care să o alimenteze și să o susțină, acest curs al evenimentelor ar fi illogic. Dacă de-a lungul întregii epoci, viitorul nu ar avea și perspectiva de eliberare din durere, am fi într-adevăr nebunii pe care lumea consideră că suntem.

Dar peste tot în Scripturi vedem promisiuni pentru eliberarea de sub durere în cele din urmă. „Cei care au plâns cu lacrimi amare, vor zburda de bucurie.” (Psalm 126 : 5) Poate exista o reacție naturală organică când se suferă în vederea înălțării la cer, dar acum evident nu acesta este subiectul la care ne referim în acest text. Nu se spune că aceia care vor plânge cu lacrimi amare, vor zburda de bucurie, ci aceia care sunt implicați în lucrarea Domnului, încercând să răspândească adevărul, mesajul său, în situații nefericite, și cu durere pentru ei, vor avea răsplata de bucurie în cele din urmă. Domnul nostru a spus același lucru în fața adepților săi în parabola talanților, spunând că aceia care sunt credincioși în lucrurile mici care le sunt acum încredințate, vor fi considerați vrednici de a participa la responsabilitățile și onorurile mult mai importante. „Intrați în bucuria Domnului vostru.” (Matei 25 : 21) Domnul însuși a suferit rușinea și infamia preoților săi pământești și a fost la finalul perioadei sale ridicat la acea bucurie care a fost stabilită pentru el dinainte. – Evrei 12 : 2.

Din nou apostolul identifică speranța cu bucuria noastră când spune: „Și Dumnezeuul speranței vă va umple cu toată bucuria și pacea în binecuvântări, ca voi să puteți fi plini de speranță prin puterea spiritului sfânt.” (Romani 15 : 13) Cu alte cuvinte, această speranță nu se hrănește în sine; este inspirată și susținută de mijlocirea activă a spiritului sfânt în mintea și inima adepților consacrați ai lui Dumnezeu. Lumea și spiritul său tind să renunțe și să distrugă speranța noastră.

Esența adevărată a vieții noastre creștine este legată de acea speranță care ne este pusă înaintea în evanghelie și menționată de apostol când el spune că noi „ne bucurăm în speranța gloriei lui Dumnezeu” (Romani 5 : 2), a gloriei divine, de participare în bucurii și privilegii ale naturii divine. „Bucurați-vă în speranță” (Romani 12 : 12), este unul dintre sfaturile generale date nou de apostol. În altă parte el explică că această speranță este lucrată în noi de lanțul de experiențe pus în mișcare de nefericire. „Ne facem cinste și în nefericire, știind că nefericirea aduce răbdare, și răbdarea experiență, și experiența speranță, și speranța nu ne face de râs, pentru că dragostea lui Dumnezeu este cuibărită în inimile noastre de spiritul sfânt, care ne este dat.” – Romani 5 : 3-5.

În plus, suntem asigurați că noi vom fi făcuți părtași cu Cristos dacă noi „păstrăm încrederea și bucuria speranței până la sfârșit”. (Evrei 3 : 6) Dacă ne ținem tari până la sfârșit, putem intra în bucuria adevărată, pentru că „Voi mă faceți să fiu plin de bucurie cu stăruința voastră”. – Faptele Apostolilor 2 : 28.

Bucuria care apare din speranța noastră nu se datorează simplului fapt că o sperăm pentru propria noastră binecuvântare. Suntem bucuroși că toată lumea trebuie binecuvântată, dar în locul nopții întunecate de păcat și moarte care apare acum, lumina glorioasă a dimineții milenare se va arăta în cele din urmă în Soarele Dreptății cu puteri de vindecare în aripi, și în loc de întuneric, oamenii vor afla despre gloria lui Dumnezeu, cunoaștere care va umple tot pământul. Suntem asigurați chiar și în ceea ce privește deșertul; „Acesta se va bucura chiar cu cântece și veselie”. (Isaia 35 : 2) Apoi din nou: „Domnul va binecuvânta Sionul, el va mângâia toate locurile sale părăsite, și va face sălbătică ei precum Edenul, și deșertul ei precum grădina Domnului, bucuria și veselia se vor regăsi aici, mulțumirea și răsunetul melodiei”. – Isa. 51 : 3.

CUM SĂ NE SPORIM BUCURIA?

Atunci cum putem cultiva și spori bucuria noastră ca popor al lui Dumnezeu?

- (1) Prin intenția plină de recunoștință a motivelor noastre de bucurie, dintre care unele au fost specificate mai sus.
- (2) Dând curs sfatului Domnului nostru: „Cere și vei primi, ca bucuria ta să fie completă”. (Ioan 16 : 21) Dacă bucuria noastră este searbădă și limitată, doar noi suntem vinovați. Iată cuvântul Stăpânului nostru arată că putem cere și primi lucruri, care sunt necesare și cele mai bune pentru noi, și că dacă facem acest lucru, bucuria poate fi completă. Dacă realizăm nevoia noastră de bucurie, nu îl vom ruga să ne dea bucurie? Tatălui nu îi va dispăcea această cerere, pentru că apostolul său ne încurajează spunându-ne că Dumnezeu nostru „ne va da tot ce avem nevoie conform abundenței sale în glorie prin Isus Cristos.” (Filipeni 4 : 19) Abundența sa în glorie este mare, de aceea, ne va satisface nevoile din plin, numai dacă nu le cerem. Iar ceea ce nu merită să cerem sub forma binecuvântării și bucuriei divine, nu merită să avem.

Uneori, bucuria noastră este în pericol să se piardă respectând doar lucrurile care se văd și care sunt trecătoare. În măsura în care inimile noastre sunt setate și fixate pe lucruri care nu se văd, lucrurile eterne ale lui Dumnezeu, în acea măsură bucuria noastră va fi completă, din abundență și îndestulătoare.

Dar indiferent ce bucurie avem acum, este doar începutul și cea mai mare bucurie va fi când vom fi perfecți. „În prezența ta este împlinirea bucuriei, și în dreapta ta sunt plăceri și mai mari.” (Psalm 16 : 11) „Acum că el poate să vă țină să nu cădeți și să vă prezinte fără pată înaintea prezenței gloriei sale cu bucurie și mai mare, singurului Dumnezeu înțelept, Salvatorul nostru, să fie slavă, măreție, stăpânire și putere, acum și în vecii vecilor. Amin.” – Iuda 24, 25.

VICTORIA CETEI LUI GHIDEON

18 APRILIE – JUDECĂTORI 7 : 1-8, 16-21

UN OM CU JUDECATĂ – UN CHARACTER PUTERNIC – PREA UMIL PENTRU A AVEA ÎNCREDERE ÎN EL – CREDINȚA DUPĂ DOVADĂ – ÎNDRĂZNIND ȘI FĂCÂND PENTRU DUMNEZEU – O MICĂ ARMATĂ PREA MARE – DE CE AU FOST ALEȘII CEI CARE AU LIPĂIT – FAPTUL O PARABOLĂ – APLICAREA SA.

„Nimic nu îl împiedică pe Iehova să salveze prin mulți sau prin puțini.” – 1 Samuel 14 : 6.

Deși Scripturile ne spun că nu mulți dintre cei mari, bogați, înțelepți și puternici sunt aleși de Domnul pentru lucrarea Sa, putem fi siguri că acest lucru nu se întâmplă pentru că ei nu ar fi acceptabili, ci deoarece înțelepciunea lor, bogăția, puterea, curajul, de obicei îi fac să aibă prea multă încredere în ei și nu sunt suficient de umili să fie învățați despre Dumnezeu și să fie bucuroși de șansa de a fi în serviciul său. Lui Ghedeon, un viteaz tânăr izraelit i-a fost trimis un înger al Domnului cu un mesaj și cu o lucrare. Salutul îngerului a fost: „Domnul este cu tine, mare om de valoare.” Ghedeon a răspuns cu o logică excelentă: „Dacă Domnul ar fi cu noi, ni s-ar mai întâmpla toate acestea? Și unde ar fi toate miracolele sale despre care părinții noștri ne-au povestit?”

Midianții și alte popoare nomade din est, văzând că pământul Cananului era foarte fertil, l-au invadat imediat și au confiscat multe roade ale țării. Într-adevăr, cu această ocazie a vizitei angelice, Ghedeon treiera câteva spice de grâu, temându-se, ca midianiții să nu îl fure și să îi mărească taxa.

Îngerul nu era acolo pentru a discuta teologie, totuși, ci pentru a-l inspira pe Ghedeon și pentru a-l face mesager al Domnului în salvarea poporului Israelului. Umilința omului indică în

protestul său că familia sa era una dintre cele mai sărace seminții din Manase și că el însuși era inferior fraților săi din casa tatălui său. Cu siguranță s-a făcut o greșală în această selecție și s-ar fi putut găsi o persoană mult mai capabilă! Dar la protestul său, îngerul Domnului i-a răspuns: „Cu siguranță eu voi fi cu tine, și tu vei zdrobi medianiții ca un singur om”.

DOVEZI DE NECREDINȚĂ NAȚIONALĂ

Când ne aducem aminte de promisiunea Domnului către Israel că el îi va apăra și le va proteja interesele, când ne aducem aminte că interesele lor erau pământești, atunci trebuie să ne aducem aminte și că această protecție depindea de loialitatea inimii Israelului și credința în Dumnezeu. În același legământ, Domnul i-a asigurat pe oameni dinainte că dacă vor mai rătăci în idolatrie, le va aduce tot felul de neplăceri – că dușmanii lor le vor fura culturile, etc. Astfel, putem ști răspunsul la întrebarea lui Ghedeon de ce Domnul a permis nefericirea în care se găseau familiile izraelite. Nu, Dumnezeu nu era credincios legământului său, ci oamenii nu își respectaseră obligațiile.

O dovadă a acestei necredințe se regăsește la Judecători 6 : 25-32. Tatăl lui Ghedeon era responsabil de altarul lui Baal și de Astartee. Reprezentarea lor se regăsea aproape de casa sa, aparent pe proprietatea sa. Aceste păduri erau mari, semnificative pentru onoarea lor, ridicate lângă idoli și acestea erau întreținute de oameni din orașul lui Ghedeon, tatăl său fiind unul dintre cei mai importanți. Iată secretul neajutorării Israelului și a spunerii față de midianiți. Acest lucru se pare nu se întâmpla oamenilor pe care Domnul îi defavoriza, așa cum se manifestă în succesul dușmanilor săi, era problema neloialității către Domnul în idolatrie, pentru că aparent într-un anume sens al cuvântului, ei îl respectau pe Iehova și în același timp îl venerau pe Baal.

Deși aparent Ghedeon nu știa cu siguranță cine era vizitatorul său, ceva din conversație l-a convins că el avea în față un invitat onorabil. El a pregătit un ospăț și l-a adus și pe străin. Dar în loc să mănânce, îngerul a spus ca supa să fie turnată pe o stâncă de jur împrejur și apoi el a atins turțile și mielul. Miracolul care a urmat a demonstrat că vizitatorul era un înger al Domnului. Focul care a ieșit din stâncă a consumat în întregime hrana, care a fost astfel acceptată ca sacrificiu. Imediat, îngerul a dispărut din ochii lui Ghedeon, pentru că el își îndeplinise scopul său.

SERVICIUL ÎNGERILOR

Mai avem o altă ilustrare a faptului că suntem înconjurați de ființe spirituale, invizibile pentru ochii noștri și a faptului că în vremurile din vechime Dumnezeu comunica cu omenirea prin acești îngeri. Despre unul dintre aceștia citim: „Îngerul Domnului și-a pus cortul lângă cei care se temeau de el și i-a salvat”. Din nou, „Nu sunt ei cu toții spirite propovăduitoare trimise pentru a propovădui celor care vor fi moștenitori ai salvării” Fără îndoială îngerii Domnului sunt prezenți cu poporul său dintotdeauna, într-adevăr mai mult în timpul epocii evanghelice de la Rusalii mai mult decât înainte, pentru că acum poporul lui Dumnezeu sunt cei născuți din spirit prețioși în ochii Tatălui lor. - Psalm 34: 7; Evrei 1 : 14.

„Îngerii lor întotdeauna au acces la Tată”, a fost ceea ce ne-a spus Domnul Isus în ceea ce îi privește pe adepții săi. Este o parte a ceea ce au ei de făcut, să aibă grijă de membrii consacrați ai corpului lui Cristos și să îi salveze deoarece care nu ar fi în avantajul lor, în armonie cu asigurarea că „toate lucrurile vor lucra împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu”. Dar este luat în calcul interesul, binele noii ființe, nu interesele trupului. Acești mesageri, deși nu sunt mai puțin puternici, sunt invizibili de-a lungul întregii epoci evanghelice deoarece Domnul și-a dorit ca membrii casei fiilor să meargă prin credință, nu prin vedere. Totuși, în timpurile vechi, în timpurile casei servitorilor, reprezentanții Domnului își luau chip uman și apăreau în mod obișnuit în vizită oamenilor, ca ei să poată avea o șansă să vorbească direct și să prezinte instrucțiuni când își comunicau mesajele. Astfel, îngerii Domnului i-au apărut lui Avraam și au mâncat cu el. Dar el nu a știut cine sunt până nu și-au dezvăluit identitatea.

CURAJUL LUI GHEDEON MANIFESTAT

În aceeași noapte, după vizita îngerului, Domnul a mai trimis o revelație lui Ghedeon, spunându-i să distrugă idolii de pe proprietate și să răstoarne altarului lui Baal și să construiască în loc un altar pentru Iehova, să ucidă unul dintre taurii tatălui său și astfel să facă jertfe Domnului, folosind pentru acest scop un țărșuș de lemn sau un „lemn din pădurice”, care îi făcuse cinste înaintea lui Baal. Lucrarea a fost realizată noaptea, deoarece tatăl său, frații săi și oamenii satului s-ar fi opus vehement, dacă ar fi știut ce are de gând să facă. De aceea, Ghedeon, a fost foarte curajos când a știut că a fost chemat de Domnul să facă lucrarea Sa.

Într-adevăr putem spune cu convingere că lucrarea noastră vine de la o autoritate divină, este o putere în sine în inima unui bărbat sau a unei femei. Aceasta este partea care lipsește astăzi, lipsa de credință în Dumnezeu, oamenii nu reușesc să vadă misiunea care vine de la Dumnezeu. Mare parte a ceea ce se predică, a rugăciunilor și a faptelor bune este, de aceea, formală, „având o formă de dumnezeire fără puterea sa”. De la aceasta noi ne întoarcem fața, așa cum ne-a sfătuit apostolul Pavel. Căutăm să fim servitorii lui Dumnezeu și cu siguranță dorim să cunoaștem Cuvântul divin. Înarmați cu acesta, „un singur om poate urmări o mie”.

Când sătenii au descoperit ce se întâmplase și și-au dat seama că era Ghedeon, s-au dus la tatăl lui pentru a-l omorî. Dar tatăl a răspuns cu înțelepciune că un zeu atotputernic nu are nevoie să fie apărat. Dacă Baal nu se putea apăra singur, nu putea apăra nici Israelul. Acest argument a fost puternic. Oamenii au fost pregătiți să caute un alt Dumnezeu să le fie mântuitor. Între timp, în armonie cu această sarcină, în timp ce medianiții se adunau, Ghedeon a trimis mesaje la diferite seminții, iar rezultatul a fost că treizeci și două de mii de voluntari au răspuns pentru a ține piept invadatorilor. În acest timp, Ghedeon a solicitat dovezi de la Domnul că el îndeplinește voia divină. Unul dintre acestea a fost că o bucată de lână a fost pusă afară într-o noapte și care era toată udă, deși pământul în jurul ei era uscat. Domnul a răspuns și a garantat dovada: Ghedeon a scurs din bucata de lână un vas cu apă. Dar acest lucru nu a fost de ajuns. Cine putea să spună că apa nu a fost atrasă în bucata de lână într-un mod special? El ar fi inversat testul și i-ar fi cerut lui Dumnezeu să îi garanteze o demonstrație că bucata de lână nu a fost saturată cu rouă și că s-ar fi putut usca. Și această cerere a fost satisfăcută.

O PROCEDURĂ CIUDATĂ

Acum trebuie să ne gândim totuși că dacă Domnul i-a garantat dovezi lui Ghedeon, ar fi bine și pentru noi astăzi să facem astfel de teste. Avem mult mai multe avantaje în toate sensurile. În spate avem experiențele lui Ghedeon și alții de mii de ani, adăugându-se la ceea ce avem din Noul Testament ca înregistrări ale favorurilor lui Dumnezeu pentru omenire și Domnul Isus. Avem „minunatele cuvinte de viață” și o introducere către Tatăl ceresc prin nașterea prin spiritului sfânt ca rezultat al credinței în sângele prețios. Dar cazul nostru este diferit. Domnul vrea să mergem pe calea credinței în lecțiile pe care deja ne-a învățat și nu prin semne și viziuni ale propriului nostru timp.

Mica armată de treizeci și două de mii au mărșăluit până la poalele Muntelui Gilboa și au stabilit tabăra la izvorul Harod, un lac mic care scurge la est de Iordan. Pe partea cea mai îndepărtată a lacului erau midianiții, o sută și treizeci și cinci de mii de oameni. O gazdă invadatoare, i-au lăsat o vreme pe izraeliți în pace; dar acum au aflat că armata lui Ghedeon se aduna și s-au adunat și ei pentru a o zdrobi.

În timp ce Ghedeon știa că armata sa era mult prea mică pentru o astfel de bătălie, unul la patru, Domnul i-a spus că din contră, armata sa era prea mare și că ar fi în pericol ca victoria pe care Dumnezeu și-a propus să o dea ar putea fi să nu fie considerată ca venind de la Domnul, dar se considera că indică dexteritatea războinicilor Israelului. Conform indicațiilor divine, Ghedeon a poruncit armatei sale că cei care se temeau se puteau întoarce acasă. Mulți s-au temut – douăzeci și două de mii. Harod, numele primăverii, înseamnă laș, și s-a presupus că numele său i-a fost dat pentru că frica s-a manifestat prin cei care s-au întors acasă.

Cu siguranță credința lui Ghedeon a fost încercată deoarece armata sa s-a topit și au rămas doar zece mii de oameni! Dar Domnul i-a spus că erau chiar prea mulți. „Adu-i la apă și eu îi voi încerca pentru tine aici ... Cei ce vor lipăi apa ca un câine cu limba să-i desparți de cei care vor îngenunchea să bea apă.” Trei sute dintre ei au lipăit apa și Domnul a spus că aceștia vor fi cei care vor câștiga victoria. Restul de zece mii totuși, se vor alătura în urmărirea dușmanului.

Obiceiul de a lipăi apa cu mâna este încă des întâlnit la oamenii din Palestina. Păstorii, etc. au devenit experți. Simbolic acest act se pare că semnifică vigilență și supunere. Un bou bea apă punându-și gura în apă și sorbind, când îi este sete el acordă întreaga sa atenție sorbitului apei, refuzând să dea ascultare comenzilor stăpânului său și chiar rezistând nuielilor primite. Un câine, din contră, în timp ce lipăie apa cu limba, el este în stare de alertă, cu ochii în toate direcțiile, văzând tot ce este în jurul lui și gata să renunțe la apă în orice moment pentru a îndeplini o comandă.

VICTORIA LA ARMAGEDON

Dacă se presupune că aici apa, ca și oriunde în altă parte în Biblie, reprezintă adevărul, aceste două detașamente ale armatei lui Ghedeon ar reprezenta două clase care iubesc și apreciază adevărul. Ambele clase beau din apa adevărului. O clasă, totuși bea mai mult pentru satisfacția sa; dar cealaltă clasă, atentă, în alertă, bea conform nevoilor lor și nu neglijează starea de alertă în slujba Stăpânului, păstrându-și ochii deschiși și urechile ciulite pentru a primi indicațiile providenței divine întotdeauna. Această clasă mai înțeleaptă este reprezentată de cei trei sute care erau cu Ghedeon, el însuși reprezentându-l pe Isus, Căpitanul salvării noastre.

Armatele din vechime evident nu păstrează înregistrări așa de stricte ca și armatele moderne. În orice caz Ghedeon și tovarășii săi de încredere au putut să pătrundă în întunericul nopții printre corturile midianiților. Ascultând, ei au auzit un soldat care își povestea visul despre o frunză de orz care se înfășurase pe un deal și făcuse ravagii. Un alt soldat îi oferea interpretarea sa că aceasta reprezenta pe Ghedeon și mica sa armată, care era posibil să reprezinte nimicirea midianiților. Incidentul ne indică faptul că midianiții erau temători, neliniștiți. Ghedeon era plin de încredere. Credința sa era și mai puternică datorită micii experiențe pe care Domnul i-a permis să o aibă.

La miezul nopții, la scurt timp după momentul schimbării gărzilor la medianiți, era momentul stabilit pentru atacul lui Ghedeon. Metoda de atac era nouă. Cei trei sute au fost împărțiți în trei detașamente și răspândiți de-a lungul suprafeței mari lângă medianiți. În plus față de armura lor obișnuită, sabia, etc., Ghedeon și cei trei sute de ostași ai săi aveau arme noi. În mâna stângă fiecare om avea un urciur de pământ, în fiecare urciur era câte o lampă și fiecare soldat avea în cealaltă mână câte o trâmbiță din corn de berbec. Celor trei detașamente separate le fuseseră date instrucțiuni ca cei care erau în imediata apropiere a lui Ghedeon să facă ceea ce făcea și el, iar celelalte detașamente, când auzeau trebuia să imite, ținând în față ulcioarele ca lumina să strălucească, strigând tare, „Iehova și Ghedeon” și sunând din trâmbiță.

Medianiții, trezindu-se din somn, văzând luminile și auzind strigătele și sunetele trâmbițelor, au crezut că sunt înconjurați de o armată mare și pe jumătate uluiți, au fugit. Ei s-au luptat unii cu alții, luându-se din greșeală unul pe celălalt drept dușman. Ghedeon și cei trei sute de soldați ai săi i-au urmărit și imediat au început bătălia, ajutați de restul de nouă sute de mii din armata sa. Victoria a fost măreață. Domnul a fost recunoscut ca fiind salvator, iar servitorul său Ghedeon a fost onorat în consecință.

UNELE LECȚII PENTRU ASTĂZI

Referindu-se la problemele Vechiului Testament, apostolul spune: „Aceste lucruri au fost scrise dinainte, ca voi să știți”. (Romani 15 : 4) În plus față de lecțiile învățate la acel moment, Domnul dă și anumite lecții spirituale Israelului spiritual prin unele din aceste experiențe din trecut. Chemarea lui Ghedeon ne aduce aminte de chemarea evangheliei pentru voluntarii de partea dreptății, a dreptății contra păcatului, a adevărului împotriva greșelilor. Mulți din lume au auzit

mesajul, au fost sensibilizați de el și au răspuns, propunându-și să fie soldați ai lui Cristos. Dar înainte de a fi acceptați în cele din urmă, vocea lui Isus îi cheamă, spunând: „Stați și măsurați costurile, este bine să nu puneți mâna la treabă și să deveniți servitori ai Domnului și după aceea să priviți în urmă și să vă doriți să nu fi devenit servitori.”

Fiind față în față cu dușmanul, „frica de moarte” (Evrei 2 : 15), îi face să nu meargă de partea Stăpânului, deoarece prețul este prea mare. Când au răspuns inițial chemării, s-au gândit la glorie și onoare, dar au pierdut din vedere faptul că acestea puteau fi obținute doar prin suferințe și răbdare. Pentru acei lași care și-au întors fața și nu au depus niciodată jurământul de consacrare cu adevărat, nu este mai rău decât dacă nu ar fi răspuns chemării niciodată. Dar ei nu vor avea nici un rol în marea victorie, laurii nu vor fi ai lor, coroana vieții nu va intra în posesia lor.

Apoi vine cel de-al doilea test, acela al supunerii și loialității. O clasă a poporului Domnului, ca un câine credincios, s-a supus mai întâi vocii Domnului, nerăbdători să îi îndeplinească voia. O altă parte a poporului consacrat al lui Dumnezeu au auzit mai puțin vocea Stăpânului și nici măcar nuiaua; și fiind mai puțini implicați în serviciul Domnului, ei au fost mai puțin folosiți de el.

Comparativ cu lumea, cei mai implicați oameni sunt foarte puțini. Poporul Domnului care este implicat sunt aceia pe care El îi alege și le garantează cele mai mari șanse de serviciu. Aceștia sunt aceia care își doresc cel mai mult să zdrobească vasul de pământ, pentru a-și folosi viețile pământene în slujba Domnului, pentru ca lumina adevărului să poată străluci și cauza adevărului să poată triumfa. Acești zeloși sunt cei mai credincioși când suflă din trâmbiță, reprezentată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia au șansa binecuvântată să lase lumina lor să strălucească. Zelul lor le oferă privilegii și șanse speciale.

Victoria Domnului este obținută de Ghedeonul antitipic și mica sa armată de adepți credincioși, „nu prin măreție, nu prin putere, ci prin spiritul meu, spune Domnul.” Spiritul Domnului este reprezentat de lumina lămpii care strălucește din vasul spart. Vasele sparte ale armatei lui Ghedeon reprezintă modul în care poporul lui Dumnezeu își dau trupurile pentru un sacrificiu viu, dumnezeiesc și acceptabil pentru Dumnezeu, în slujba sa, lăsând lumina să strălucească, în lupta lor dreaptă împotriva păcatului.

ALEGEREA ÎNTELEAPTĂ A LUI RUTH

25 APRILIE – RUTH 1 : 14 – 22

BUNICA REGELUI DAVID CEL MARE – O POVESTE FRUMOASĂ – O PRIVIRE RAPIDĂ DIN VIAȚA DE FAMILIE A ISRAELULUI– DINCOLO DE APARENȚE – POPORUL DOMNULUI ÎNSTRĂINAT – INTERESELE RELIGIOASE MULT MAI IMPORTANTE DECÂT CELE TEMPORALE – ÎNTOARCEREA LUI NAOMI – TRANSFORMAREA LUI RUTH

” Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu ” – Versetul 16.

Chiar dacă cartea lui Ruth nu este profetică, ci doar istorică, aceasta este valoroasă pentru noi în multe feluri. (1) Aceasta este o legătură importantă în lanțul cronologic până la Împăratul David și astfel o parte a liniei cronologice care merge până la Omul Isus Cristos. (2) Aceasta ne oferă o privire de ansamblu asupra obiceiurilor și deprinderilor ale izraeliților care în general se ocupau cu agricultura . În această privință, aceasta este în contrast marcant cu cărțile Judecătorilor, Împăraților și Cronicilor, care tratează în special conducătorii, generalii și războaiele. (3) Povestea lui Ruth ne oferă o foarte frumoasă lecție de fidelitate, simpatie și dragoste printre oamenii din acel timp și inspiră o lecție asemănătoare de bunătate a sufletului printre izraeliții spirituali, garantându-le binecuvântări atât pentru prezent, cât și pentru viitor.

Povestea cărții lui Ruth ne oferă o mică parte din spiritul adânc al spiritului religiei care povestește despre lucrurile din spatele războaielor, captivităților, etc., care în mod natural ne atrag atenția asupra istoriilor acelor oameni. Deschiderea a fost la Bethlehem, „orașul lui David”, unde se va naște și Isus secole mai târziu, „Fiul lui David și Domnul lui David”. Sentimentul religios al familiei este indicat de importanța numelor lor. Elimelech, numele soțului, înseamnă „Dumnezeul meu este Împărat”. Numele soției sale, Naomi, se spune că însemna „Plăcerea lui Iehova”. Ei au avut doi fii, Mahlon (cel bolnăvicios) și Chilion (cel nemulțumit). Au fost descurajați datorită invaziilor dușmanilor lor și pentru că pierdeau adesea roadele muncii lor. În cele din urmă, din cauza unei secete severe care aproape a adus foamete, ei și-au părăsit casele și au traversat Iordanul în ținutul lui Moab, unde au locuit timp de zece ani. Acolo, cei doi fii s-au căsătorit. Amândoi au murit, lăsând în urmă câte o văduvă; și cu timpul și Elimelech a murit.

ALEGERI CARE NU SUNT BENEFICE MEREU

Evident, faptul că au părăsit ținutul promisiunii, ținutul legământului, pentru a locui printre oameni care era idolatrii și care nu țineau legământul cu Dumnezeu în nici un fel, nu a adus beneficii familiei, pentru că atunci când Naomi a ajuns la concluzia că trebuie să se întoarcă în țara ei natală, nu avea nimic. Este bine acum pentru noi, că tot am atins acest subiect, să învățăm lecția efectului, adică nu este niciodată bine să ne sacrificăm interesele religioase pentru cele temporare. Pentru toți creștinii, moto-ul trebuie să fie „Dumnezeu în primul rând”. Nu este de ajuns să spunem că această familie s-a mutat la Moab pentru a face o mică lucrare misionară, pentru că deși moabiții erau descendenți ai lui Lot, și de aceea legați de izraeliți, legământul lui Dumnezeu se făcuse cu descendenții lui Avraam; și ceilalți erau străini în comunitatea din Israel, ca și toți ceilalți păgâni. Și nici nu ar fi fost drept ca acești izraeliți să încerce să îi convertească pe moabiți; pentru că Dumnezeu îi chemase doar pe izraeliți. – Amos 3:2.

Totuși, mulți creștini au făcut aceeași greșală pe care a făcut-o și familia lui Elimelech, dacă sunt creștini într-adevăr, ei sunt cu atât mai responsabili, deoarece creștinii au o relație mult mai strânsă cu Dumnezeu și trebuie să aibă o cunoaștere mult mai profundă a voinței divine și mai mult din „spiritul unei minți sănătoase”. Nu era înțelept ca cei doi băieți să fie luați și duși într-un ținut păgân, exista posibilitatea ca ei să fie contaminați. Ci, trebuia făcut tot ce era omenește posibil să fie influențați pentru a-și păstra loialitatea față de Iehova. Fără îndoială că Naomi a realizat toate acestea, așa cum este indicat prin cuvintele ei: „Eu sunt mult mai îndurerată decât voi, căci mânia lui Dumnezeu s-a întors împotriva mea”. Dar aici din nou vedem că mâna Domnului împotriva ei era pentru binele ei, și că aceasta a avut o influență bună asupra ei și a adus-o înapoi pe tărâmul făgăduinței.

DOUĂ PERSONAJE FRUMOASE

Naomi trebuie să fi fost un personaj frumos. Acest lucru este evidențiat și de afecțiunea profundă pe care o aveau față de ea cele două nurori. Amândouă au preferat să i se alătore și să se întoarcă cu ea acasă, să își părăsească casele lor și să înceapă o nouă viață cu ea. Dar după cum a spus și ea, ele ar fi fost străine într-un ținut străin și s-ar ofili de dragul casei lor, așa cum și ea se ofilea, ea le-a sfătuit cu blândețe să se mai gândească, să se întoarcă în casa lor și printre ai lor, cu obiceiurile și deprinderile lor, să se recăsătorească, etc. Una dintre ele a luat această hotărâre și a sărutat-o pe Naomi de la revedere. Dar cealaltă, Ruth, i-a vorbit cu cuvinte atât de elocvente, încât acestea au devenit literatură clasică. Nu vrem să spunem că Ruth a devenit creștină când spunem că a fost convertită, sau că a devenit o moștenitoare a promisiunilor creștine, pentru că acestea nu au existat decât după ce Isus, prin moartea sa, a deschis drumul pentru „noul mod de viață”, mai presus de toate. Ea a fost convertită la iudaism și aceasta este o dovadă vie a credinței vii a lui Naomi.

Un lucru trebuie observat aici, și anume, pozitivitatea cu care Ruth a luat această decizie. Nu era o propunere de a încerca pentru o vreme cum ar fi să trăiască în Iudeea. Era o decizie până la moarte. În această privință, toate convertirile sunt la fel. Creștinul, de exemplu, nu devine creștin cu

adevărat până când nu face o astfel de consacrare definitivă și pozitivă față de el pentru a părăsi lumea, afacerile sale, lucrurile pe care le iubește, speranțele și ambițiile sale, și să se dedice și să fie dedicat chiar până la moarte în slujba Domnului. Nu putem supraaprecia valoarea deciziei pozitive în ceea ce privește viața. Mii de vieți sunt luminate datorită lipsei de decizie. Caracterul neîndoielnic față de Dumnezeu este singura condiție în care putem spera „să ne facem sigură chemarea și alegerea noastră”.

Credincioase față de promisiunea lui Dumnezeu față de poporul evreu, Naomi și Ruth au fost binecuvântate la întoarcerea lor la Domnul, la poporul său, sub aripa legământului și făgăduinței sale. Trebuie să ne aducem aminte că toate promisiunile față de Israelul natural erau pământeste, în timp ce acelea față de Israelul spiritual erau cerești. Atât noblețea, cât și înțelepciunea caracterului lui Naomi se manifestă în cursul pe care l-a urmat când a ajuns la Bethleem practic fără nici un ban și când nu putea să trezească interesul soțului și fiilor săi în ceea ce privește partea lor de pământ. Ea nu a rugat, și nici nu a pus-o pe Ruth să facă acest lucru. Nu au existat nici lacrimi false și nici falsă modestie. Ruth a mers înainte, ca și celelalte femei sărace, să adune grânele după secerătoare. După legea mozaică, una din prevederile lui Dumnezeu era pentru cei săraci, ca nimeni să nu adune boabele de grâu de pe câmp, ci să le lase pentru cei săraci. Naomi a sfătuit-o pe Ruth să meargă să culeagă grâne de pe câmpurile uneia dintre rudele sale bogate, pe nume Boaz.

UN STRĂMOȘ AL LUI DAVID ȘI AL LUI ISUS

Așa cum Naomi se gândise, bogatul Boaz a observat-o pe tânăra modestă care aduna zilnic grâne de pe câmpurile sale. După aceea, el a aflat că era o rudă a sa prin căsătorie. El a urmat legea evreiască și Ruth a devenit soția sa. Fiul lor s-a numit Obed, Iese era numele fiului său, iar David a fost cel mai mic dintre fiii lui Iese. Astfel Ruth cea păgână s-a identificat cu familia împărătească ca un strămoș și cu Fiul cel mai important al Împăratului David – Isus.

Biblia este o carte foarte corectă. Nu ascunde faptul că Rahab, prostituata lui Ierihon, a fost primită în cadrul poporului evreu prin căsătorie și a devenit strămoș a lui David, Solomon și Isus. Nu ascunde faptul că Ruth era prin natură o străină, o păgână, și odată o idolatoare. Nici o altă carte nu este atât de corectă. La fel, Noul Testament ne povestește cu o candoare minunată toate detaliile despre cum unul dintre discipolii Stăpânului l-au trădat, cum toți s-au lepădat de el și au fugit, cum după aceea nobilul Petru s-a lepădat de el cu blesteme și cum Petru și Ioan, când predicau la Templu, au fost percepuți de oameni ca fiind ignoranți și needucați. La fel, slăbiciunile și păcatele Împăratului David și a ale altora din familia împărătească nu sunt sub nici o formă ascunse sau tănuite. Ele sunt toate povestite și blamate, se specifică ce pedeapsă au primit, și ni se spune și despre căința celor vinovați. Îndrăznim să avem încredere în scriitorii aceștia atât de cinstiți, așa cum am avea tendința și în istoria zilelor noastre să avem încredere și astfel de scriitori. Într-adevăr, nu știm să existe nici un fel de istorie modernă care să aibă aceeași candoare ca cea a Bibliei.

În aceste studii ale Bibliei nu încercăm să facem o încercare de a face un apel plin de pasiune. Ci mai degrabă, cu cuvintele lui Isus, sugerăm că atunci când ne gândim dacă el se va alătura sau nu Domnului, va deveni un adept al lui Cristos, fiecare „va sta mai întâi în liniște să cântărească costurile”, așa cum a spus și Stăpânul. Totuși, cu sinceritate îndemnăm să cântăriți importanța deciziei și o decizie pozitivă este esențială pentru o pace a minții și pentru un progres creștin adecvat și pentru o moștenire cu sfinții sub termenii acestei epoci evanghelice. (Coloseni 1 : 12) Aceia care ajung la concluzia să-și dea inimile lui Dumnezeu trebuie să știe că „nu mai este nici un alt nume dat sub ceruri sau printre oameni” unde să putem fi salvați pentru favoarea lui Dumnezeu, pentru a ne fi permis să intrăm în casa fiilor, decât numele lui Isus. În numele lui înseamnă, tot ce reprezintă numele său pentru a avea credință în Dumnezeu, supunere față de termenii săi, etc. Dar când decizia este luată aceasta înseamnă, „Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu”.

CUM SĂ DEVENIM CREȘTINI

Decizia este de a ne alătura casei fiilor prin Cristos. Trebuie să observăm că nu am recomandat aderarea la nici o confesiune; și nici Biblia nu face acest lucru. Scripturile ne sfătuiesc ca, pentru a fi un membru al casei fiilor, fiecare trebuie să se alătore Domnului nostru Isus Cristos și prin El, Tatălui, pentru a fi un moștenitor al lui Dumnezeu și un moștenitor împreună cu Cristos. Așa fac cei care au numele scris, nu pe un registru pământesc de membri, ci „în cartea vieții Mielului”, „în ceruri”.

Următorul pas ar fi să spunem, „Poporul tău va fi poporul meu”. Și așa de sigur este că oricare dintre poporul lui Dumnezeu sunt găsiți, ei sunt toți frați ai unei singure familii, fie că se regăsesc printre romano-catolici, bapțiști, metodiști, prezbitenieni, luterani sau anglicani, sau fie că ei se regăsesc în afara oricărei confesiuni. Poporul lui Dumnezeu este ca unul singur, deoarece printr-un singur spirit sunt ei toți botezați într-un singur corp spiritual; al cărui Conducător este Cristos, al cărui spirit trebuie să aibă întâietate în fața tuturor membrilor săi. Nu doar că trebuie să căutăm pe poporul lui Dumnezeu, ci trebuie să îi cunoaștem și să ne întovărășim cu ei, fie „Unul este Stăpânul vostru, chiar Cristos este”.

Cursul de urmat pentru toți cei care vin în Cristos este de a se întreba și de a căuta „vechile cărări”, calea pe care au urmat-o Isus și apostolii, învățăturile lor, practicile lor, și să nu fie influențați de abaterile moderne, filozofiile și așa-zisele științe false, sau prin crezurile și teoriile epocilor întunecate. „Ei vor fi toți învățați despre Dumnezeu” este o promisiunea pe care o face întreaga credință; și Cuvântul lui Dumnezeu este „adevărat la timpul potrivit” și este puterea prevăzută pentru propria creștere, pregătind și elaborând o parte în Împărăția lui Dumnezeu.

ZELOȘI PENTRU ORICE SERVICIU

DRAGI FRAȚI ÎN CRISTOS:

Salutări vouă în numele Învățătorului nostru și fie ca îndurarea Domnului nostru Isus să fie cu voi și pacea să vă fie înmulțită!

Sunt câteva luni de când mi-am anulat abonamentul la *Turnul de Veghere* și mi-am întrerupt legătura cu Asociația Internațională a Studenților în Biblie și acum, după această perioadă de întineric mă bucur că m-am întors în serviciul dragului nostru Domn și că pot să continui lucrarea cea bună cu mai mult zel ca niciodată. După ce am pierdut atâta timp ”stând pe loc” sunt mai mult decât fericit pentru toate ocaziile de serviciu pe care le-am avut de când mi-am deschis ochii la acea înșelăciune.

Vreau să vă cer iertare, dragi frați, pentru că v-am trimis scrisoarea aceea cerându-vă să-mi anulați abonamentul la *Turnul de Veghere*. Cu atât mai mult îi cer iubitelui nostru Domn să mă ierte și să îmi arate care este voința sa în toate lucrurile și să îmi dea hrana sa prin acest canal, Societatea, pe care a folosit-o și o folosește de atâția ani.

După cercetări atente referitoare la Societate și la întrebările importante care se ridică în aceste timpuri, sunt convins acum că nu am niciun motiv să părăsesc acest canal și îmi pare teribil de rău că nu am cercetat aceste lucruri mai devreme. Cu toate acestea, experiențele pe care le-am avut și lecțiile pe care le-am învățat sunt toate spre bine și cu siguranță că ”pașii celui drept sunt conduși de Domnul.” Astfel voi considera că Domnul a învins în totul. Sunt convins că nu voi mai fi indus în eroare din nou, ci că s-ar putea să merg credincios pe urmele Domnului până la moarte.

Fie ca Domnul să vă îndrume și să vă conducă în toate căile sale.

Fratele vostru în cea mai bună sclavie.

Lloyd B. Burch, - *Ore*.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineata, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

1 APRILIE 1920

Nr. 3

A.D. 1920 – A.M. 6049

Cuprins:

SĂ LOCUIM ÎN PACE

- Pag. 3

ÎNSUȘIREA DE A FACE PARTE DIN LUME SAU
A NU FACE PARTE DIN LUME

- Pag. 11

BĂIATUL SAMUEL

- Pag. 22

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul ardeului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Aprilie 1920

Nr. 7

SĂ LOCUIM ÎN PACE

„Iată, ce bine și cât e de plăcut pentru frați să locuiască în unitate” – Psalm 133 : 1.

Războiul dintre fiară și Miel este în plină desfășurare, iar adepții credincioși ai Mielului sunt implicați în acest conflict. Una din metodele de război ale adversarului este să stârnească sfada între adepții Domnului. În timpul ultimilor trei ani, experiențele au fost chiar înfricoșătoare, dar nici un creștin nu este surprins de acest lucru. „Dragii mei, să nu fiți surprinși de focul dintre voi, care vă este dat pentru a fi încercați, ca și cum un lucru ciudat s-ar fi abătut asupra voastră.” (1 Petru 4 : 12, *Diaglott*) Frații sunt diferiți între ei și văd problemele cu percepții diferite, și astfel au avut unele neînțelegeri; și este un lucru de înțeles. Oricum, suntem siguri că orice are spiritul lui Dumnezeu și al cărui scop principal este să îi facă pe plac Domnului și să câștige marele premiu al chemării, dorește să uite lucrurile care sunt în urmă, să spună din nou, să fie de acord și să urmeze regulile divine dispuse pentru guvernarea bisericii, să conviețuiască în unitate și să acționeze ca un sigur corp armonios.

Se pare că nu a existat niciodată un moment atât de important pentru sfinți ca ei să poată conviețui în pace și unitate. Loialitatea este una din cerințele divine și loialitatea Domnului înseamnă să fi loial membrilor corpului său. Suspiciunea este un dușman. Suspiciunea duce la lipsa de încredere și lipsa de încredere poate duce la lipsă de loialitate. Dacă adversarul poate săpa o prăpastie între poporul Domnului, aducând sfadă, atunci în acea măsură adversarul reușește în conflict. Călătoria bisericii este aproape de finalul său. Este timpul pentru sfaturi să „ne uităm la noi, ca să nu pierdem acele lucruri pe le-am făcut, și să primim răsplata completă”. – 2 Ioan 8.

Acum ceva timp, un frate în Marea Britanie, dorindu-și să aducă un spirit de unitate mai mare și de cooperare, a constituit un comitet pentru a discuta punctele de divergență și a adresat o scrisoare Președintelui Societății întrebând ce putea fi făcut în acest sens. S-a legat o corespondență, și comitetul a raportat Președintelui Societății că scrisoarea sa era foarte satisfăcătoare și că s-a înaintat o cerere ca aceasta, sau substanța acesteia, să fie publicată în TURNUL DE VEGHERE. Unele puncte sunt rediscutate aici, pentru beneficiul fraților noștri din Marea Britanie și pentru frații din întreaga lume.

UNELE PROPUNERI

Punctele divergente se pare că aveau în vedere relația Societății de Biblii și Tratat Turnul de Veghere față de diverșii ecleziaști și față de biserică ca și corp, întrebările VDM și „Misterul Finalizat”, după cum spune cel de-al șaptelea volum al STUDIILOR ÎN SCRIPTURĂ. Unii au spus că aceste puncte sunt condiții ale apartenenței. Mai întâi trebuie să facem o scurtă trecere în revistă a punctelor și apoi să tratăm problema mult mai în detaliu.

- (1) Înțelegem că Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere, ca și corporație, este servitorul bisericii și nu exercită control și autoritate asupra poporului Domnului.
- (2) Baza pentru adepți și unitate în biserică este relația cu Dumnezeu prin Isus Cristos și armonia cu planul divin.
- (3) Trebuie să existe libertate de conștiință deplină, fără nici o încercare de impunere a părerilor altora.

- (4) Guvernarea bisericii trebuie întreținută conform cuvântului Stăpânului și al Apostolilor și toți trebuie să fie de acord să fie guvernați de majoritate. Acest principiu se aplică ecleziastilor separați și întregului corp al bisericii.
- (5) Societatea asigură servicii de pelerini pentru ecleziaștii care au nevoie de ele.
- (6) Societatea nu are nici un fel de autoritate pentru a determina calificarea sarcinii diverșilor ecleziaști; dar aceasta nu are nici un fel de autoritate să determine calificarea acelor care sunt ofițerii săi (ai Societății) sau servitori și sigura autoritate pentru a determina cine vor fi ofițerii și reprezentanți.
- (7) Motivul care guvernează toate acțiunile bisericii sau cele dintre membrii individuali, trebuie să fie dragostea.

CANALUL

Unii dintre frați au susținut că Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere este canalul folosit de Domnul pentru transmiterea și răspândirea mesajului adevărului prezent pentru casa credinței. Alții au făcut excepție de la această afirmație și au insistat că Societatea își asumă o poziție care nu este scripturală și contrară planului divin. Credem că diferența de opinii s-a datorat în întregime unei neînțelegeri. Astfel, luăm în considerare problema cu speranța că o vom lămuri.

Un canal este definit corespunzător ca „mijlocul prin care trece orice; mijlocul de trecere, transport sau transmitere, ca în *Știrile ne-au fost transmise prin canale diferite*”. – Webster. Cu alte cuvinte, este un instrument sau un mijloc de transmitere a adevărului. Canalul în sine nu dă naștere adevărului, ci este doar folosit ca mijloc către o finalitate.

Pentru a înțelege planul divin și dacă Domnul, în perioada secerișului, are un canal sau un mijloc pentru transmiterea mesajului său către biserică, trebuie să determinăm următoarele întrebări:

- (1) Credem că Isus Cristos este prezent și a fost prezent în ultimii patruzeci de ani, sau mai mult, îndrumând în lucrarea de stabilire a împărăției sale?
- (2) Credem că Domnul alerge ca reprezentant pământean pentru a servi casa credinței pe servitorul înțelept și credincios pe care el l-a făcut conducător peste casă și că persoana astfel aleasă a fost Charles Taze Russell?
- (3) Credem că Domnul l-a îndrumat pe Fratele Russell în timpul serviciului său în ceea ce a făcut el cu referire la desfășurarea lucrării sale (a Domnului)?

SCOPUL SOCIETĂȚII

Presupunem că fiecare în adevărul prezent, realizând cunoașterea sa a adevărului prezent a venit de la Domnul prin intermediul servitorului său; va răspunde la următoarele întrebări afirmativ; și răspunzând afirmativ, avem o bază din care să considerăm dacă Societatea este sau nu canalul folosit de Domnul așa cum se sugerează mai sus.

Nimeni în cadrul adevărului prezent nu se îndoiește nici un moment că Fratele Russell a îndeplinit sarcina „servitorului credincios și înțelept, pe care Domnul său l-a pus conducător peste casa sa, pentru a le da carne în anotimpul corespunzător”. (Matei 24 : 45) El a organizat societatea la puțin timp după ce și-a început lucrarea, dar aceasta nu a fost înregistrată până în 1884. Fără îndoială că el a văzut că există posibilitatea ca lucrarea să fie continuată și după ce el va fi schimbat din funcție. Cât timp a fost pe pământ, el a condus totul personal referitor la lucrarea de seceriș; dar în pregătirea pentru evenimentele viitoare, el a scris și publicat TURNUL DE VEGHERE în octombrie, 1884:

„... prin intermediul acesteia [Societatea] s-a făcut o mare lucrare, și în mâna lui Dumnezeu a fost o putere în publicarea adevărului, a cărui influență se simte deja pe ambele părți ale Atlanticului, dar încă nu a fost înregistrată în condițiile legii. Această înregistrare nu a fost considerată necesară de prietenii săi, aceasta având deja toate puterile necesare pentru lucrarea prezentă și similară cu alte nouăzeci ale celorlalte societăți mici.

„Dar apare o nouă parte a întrebării. Pare destul de sigur că unii sfinți vor fi în carne și oase în timpul unei mări părți cel puțin în timpul „nefericirii” și dacă așa stau lucrurile, atunci, probabil, ca și acum, și posibil, se va ține seama de ei, pentru atunci când judecata Domnului va fi „pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea” (Isaia 26 : 9) În cazul în care aceia care se identifică acum cu lucrarea nu sunt *ultimii* care să fie „schimbați”, ar rezulta unele întreruperi ale lucrării; dar aceasta poate fi preîntâmpinată printr-un cadru legal, garantat de Carta Statului.

„... s-a considerat că este cea mai bună aplicare a cartei; și s-a făcut. Ne așteptăm că aceasta va fi garantată fără întârziere.”

La 13 decembrie 1884, s-a garantat cartea, o notificare a acesteia s-a publicat în TURNUL DE VEGHERE din Ianuarie, 1885.

Din limbajul folosit de Fratele Russell este clar că el se aștepta ca Societatea să numească succesorul său să continue lucrarea după ce el va fi finalizat ceea ce își promisese față de el.

„ACEL SERVITOR”

În numărul din 1 octombrie 1909 al TURNULUI DE VEGHERE, el a publicat un articol care trata problema „acelui servitor” și printre alte lucruri, el spunea:

„Oponenții noștri sunt gata să admită că Domnul a folosit Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere ca și canal sau servitor al său în transmiterea mesajului secerișului în cel mai remarcabil grad – într-o modalitate și într-o măsură greu de crezut și niciodată egalată – în multe limbi și la îndemâna multor „servitori adepți”, vânzători ambulanți, pelerini, voluntari, etc. Ei admit că nu se pune la îndoială faptul că se transmite un serviciu remarcabil, și astfel nimeni nu poate discuta și orice cine crede că este o lucrare de seceriș în plină desfășurare și că Societatea a fost servitoarea mesajului secerișului în cel mai profund și deosebit sens, chiar dacă ei se îndoiesc că acest lucru a fost îndeplinit la Matei 24 : 45, ca fiind „servitorul acela”.

El spune mai departe în cadrul aceluiași articol (pagina 293):

„Prietenii noștri au răspuns doar Domnul, și nimeni altcineva trebuie să determine cine și când și ce se va da pentru „casa credinței” și doar El va decide când va trimite acea hrană spirituală printr-un canal sau prin mai multe canale. Ei îndeamnă ca cei care sunt flămânzi și însetați de adevăr, toți cei care îl caută pe Domnul pentru a se hrăni, toți cei care au starea mentală corespunzătoare, sunt umili și se lasă învățați, vor fi gata să spună, „Doamne, făcă-se voia ta” Ție îți datorăm fiecare binecuvântare, fiecare milostenie, fiecare rază de lumină, și preferăm să o primim atunci când vei voi să ne-o dai! Nu vrem nimic și nu cerem nimic! Ne rugăm doar, Făcă-se voia ta!” Ei îndeamnă apoi ca oponenții să considere că mesajul secerișului s-a desfășurat în ultimii treizeci și cinci de ani, și că dacă Domnul trebuie să schimbe programul și canalul său de transmitere a adevărului, acest lucru ar fi remarcabil – este mai puțin rezonabil să se presupună că el va continua să folosească „acel servitor”. În plus, ei îndeamnă, ca toți cei care vor să se desprindă de Societate și lucrarea sa, în loc să prospere ei sau să întărească pe alții în credință și în milostenia spiritului, se pare că fac exact pe dos – încearcă să aducă prejudicii cauzei pe care au servit-o în trecut, și, cu mai multă sau mai puțină agitație, se scufundă treptat în uitare, rânindu-se doar pe ei și pe cei care sunt posedați de același spirit discutabil.”

ORDINEA DOMULUI

Ordinea este un aranjament divin. (1 Corinteni 14 : 40) Credem că mai sunt lucruri de făcut pentru sfinți după schimbarea Fratelui Russell? La această întrebare, fără îndoială, toți sfinții vor răspunde afirmativ. Atunci nu este logic că să credem că Domnul își va duce mai departe lucrarea ordonat? Dacă el vreodată a considerat Societatea ca fiind un canal, servitor, vehicul sau mijloc de transmitere a adevărului, avem motive, scriptural sau altfel să credem că el a adoptat sau a organizat un canal separat sau diferit și dacă este așa, atunci care este acesta? Simplul fapt că el ar fi continuat să folosească societatea ca și canal nu ar însemna că alții nu sunt în armonie cu Societatea. Întrebarea este: Toți cei care sunt în adevăr lucrează împreună în armonie? Nu avem nimic cu cei

care doresc să caute adevărul prin alte canale. Nu vom refuza să considerăm pe cineva frate doar pentru că el nu a crezut că Societatea este canalul Domnului. Despre aceasta, Fratele Russell a scris și a publicat (Z '09 – 293):

„De la început am spus că nu se va permite ca acest subiect să aducă nemulțumire și amărăciune. Fiecare trebuie să tragă concluziile și să acționeze în consecință. Dacă unii cred că ei pot găsi în altă parte ceva la fel de bun sau chiar mai bun, sau că pot găsi de unii singuri ceva la fel de bun sau chiar mai bun, atunci să își urmeze drumul. Toți cei care se simt nemulțumiți de hrana spirituală pe care marele nostru Stăpân ne-a dat-o ca privilegiu pentru fiecare popor, *cu siguranță trebuie să caute în altă parte și oriunde ceva mai bun*. Ne dorim ca ei să găsească ceva mai bun. Dacă și noi am fi fost nemulțumiți, sau dacă am fi știut că putem obține ceva mai bun, cu siguranță am fi căutat, indiferent de consecințe.”

APAR UNELE ÎNTREBĂRI

Fratele Russell și-a terminat lucrarea în 1916. Conform ordinului primit, s-au ținut alegeri în ianuarie 1917, și s-au ales directorii Societății. În octombrie 1917, s-a ținut un referendum cu votare în întreaga biserică pentru a stabili cine trebuia să fie servitorii sau directorii Societății pentru anul viitor. La 5 ianuarie 1918, acționarii, constituiți legal pentru a valida votul legal, au convenit, în armonie cu și în supunere față de referendum, directorii și servitorii aleși ai Societății. Candidații opoziției au fost nominalizați și înainte de votare, s-au adresat trei întrebări fiecărui candidat astfel nominalizat și li s-a cerut să răspundă în public înainte ca acționarii să voteze. Aceste întrebări erau:

- (1) Sunteți în armonie cu Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și cu lucrarea sa, așa cum este întregită de caracteristica sa și voința Fratelui Russell?
- (2) Ați răspuns la întrebările V.D.M.?
- (3) Acceptați „Misterul Finalizat” ca cel de-al șaptelea volum al STUDIILOR ÎN SCRIPTURI, așa cum a fost publicat de Societate?

Acționarii aveau dreptul să știe dacă directorii sau servitorii pe care ei trebuia să îi aleagă le vor îndeplini sau nu dorințele, și de aceea ei au amânat întrebările de mai sus. Aproape în unanimitate, votul a fost în favoarea directorilor aleși care au răspuns afirmativ la aceste întrebări. Societatea, în ședință ordinară, cu un vot copleșitor majoritar, și-a exprimat dorința astfel: Fratele Russell a îndeplinit funcția de „acel servitor” și și-a finalizat lucrarea. În timp ce a îndeplinit această funcție, acționând sub supravegherea Domnului, el a organizat Societatea și a lăsat-o ca succesorul său să continue lucrarea care trebuie făcută și ca directorii săi, care trebuie aleși, să fie reprezentanții săi aleși legal și să fie în armonie cu voința exprimată a Societății și astfel specificate înainte ca ei să fie investiți în funcțiile respective.

Această acțiune a fost întreprinsă, ca lucrarea să poată fi făcută „decent și corespunzător”; și, de aceea, a fost în întregime corespunzător și scriptural. Într-o altă fază, marea majoritate a spus: Considerăm că Societatea astfel constituită de Fratele Russell sub supravegherea Domnului, are o poruncă de la Domnul, poruncă sau autoritate pe care Domnul nu a retras-o niciodată și de aceea are o lucrare de făcut, și îndatorirea și obligația îi revine să facă acea lucrare și să o facă „decent și cuviincios”.

O minoritate mică care îi iubește pe Domnul trebuie să aibă o părere diferită, dar majoritatea nu ar fi dispusă să își aleagă directorii și servitorii din rândul acestora, deoarece nu ar putea fi o acțiune armonioasă. Dacă onora nu le-a păsat să lucreze în armonie cu Societatea astfel constituită, acesta ar fi privilegiul lor, totuși nu ar însemna că trebuie să existe resentimente sau că nu mai trebuie acceptați în rândul adeptilor. Dacă Domnul a început o lucrare prin intermediul unei organizații sau societăți constituită în condițiile legii, și dacă acea lucrare s-a intensificat și dacă asupra ei s-a manifestat binecuvântarea Domnului, atunci se pare că aceia care doresc să fie în armonie cu aceștia care doresc să fie în armonie cu Domnul doresc să coopereze în cadrul planului său. Dacă alții văd problema diferit, este privilegiul lor. Trebuie să existe o libertate deplină de conștiință.

Aplicând aceeași regulă mai multor ecleziaști care compun întregul corp, să presupunem că o adunare este compusă dintr-o sută de persoane, dintre care șaiszeci vor spune: Nu suntem în armonie cu Societatea și cu lucrarea sa; de aceea noi vom alege ca superiori și servitori pe aceia din cadrul majorității care ne împărtășesc punctele de vedere. Cu siguranță, nici o persoană imparțială nu ar nega că ei au avut privilegiul de a face acest lucru. Dacă ei consideră că Domnul ar fi mai mulțumit de ei și de acțiunile lor dacă ar urma acel curs, atunci este privilegiul lor să-l urmeze. Pe de altă parte, să presupunem că acei șaiszeci sau marea majoritate ar spune: Suntem în armonie deplină cu Societatea și cu lucrarea pe care aceasta încearcă să o facă. Credem că este o poruncă de la Dumnezeu și că este în conformitate cu voința sa ca noi să lucrăm în armonie la proclamarea mesajului său, de aceea, noi vom alege ca directori și servitori doar din rândul acelor care au păreri similare și a căror lucrare este în armonie cu a noastră. Nu este acesta privilegiul lor? Cu siguranță nimeni nu poate nega acest fapt. Dar ce putem spune despre majoritate? Trebuie să nu mai fie adepți? Nu, cu siguranță nu. Ei trebuie tratați cu bunătate, tratați ca frați, în armonie cu sfaturile scripturii care ne spun că trebuie să facem bine tuturor, în special acelor în credință. Trebuie să fie tratați ca frați? Cu siguranță că da. De ce să fie cineva tratat nepoliticos dacă nu poate vedea lucrurile așa cum le vedem noi? Fiecare trebuie să își exercite spiritul de dragoste, spiritul lui Cristos, către frați deoarece „dacă un om nu are spiritul lui Cristos, el nu este unul dintre noi”.

SERVICIUL DE PELERINI

Va asigura Societatea servicii de pelerini pentru clasele care nu și-au ales directorii în deplină armonie și simpatie cu Societatea și lucrarea sa? Da, dacă această clasă solicită un astfel de serviciu și va audia cu respect pelerinii care sunt trimiși. Această acțiune va fi întreprinsă pe baza teoriei că este dorința de a ajuta pe oricine, în special pe cei care ne arată că au spiritul Stăpânului. Societatea, prin directorii săi constituiți în condițiile legii, va determina să trimită și când nu ar fi în armonie cu voia Domnului să asigure un astfel de serviciu.

Are Societatea autoritatea de a îndrepta diverși ecleziaști să propună întrebarea celor care trebuie aleși: „sunteți în armonie cu Societatea și cu lucrarea acesteia?” Nu, cu siguranță că nu, deoarece Societatea nu îi alege pe acești directori sau servitori. Are adunarea locală dreptul de a propune aceste întrebări? Da, într-adevăr, adunarea locală își alege servitorii și învățătorii. Membrii săi au dreptul de a spune (dacă aceasta este dorința lor din inimă): Credem că Fratele Russell a organizat Societatea cu aprobarea Domnului și că a fost lăsat ca succesori săi să facă lucrarea după ce el a terminat-o pe a sa și dorim ca învățătorii noștri să fie în armonie cu noi ca noi să putem avea pace și să putem lucra în armonie cu planurile Domnului, făcând lucrurile decent și așa cum trebuie.

Este un privilegiu să servim adunarea ca bătrân sau servitor; și este privilegiul exclusiv al adunării să stabilească cine vor fi directorii sau servitorii săi. Aceasta este ordinea din scriptură, sau cea divină. Nici un om nu are privilegiul sau dreptul de a cere ca această adunare să îl aleagă în orice poziție, iar dacă el nu este ales, nu există niciun motiv să se simtă ofensat. Este o mare diferență între a fi ales într-o anumită poziție de serviciu și părtășie. S-ar putea ca unul să fie un membru deplin al adunării și totuși adunarea să nu considere justificat să îl aleagă într-o poziție de serviciu.

LUCRAREA PREZISĂ

Practic în tot în adevărul prezent, dacă nu chiar în tot, noi credem și suntem de acord la gândul că „omul ... îmbrăcat în olandă, cu călimara de cerneală la brâu” (Ezechiel 9 : 2) l-a prevăzut pe Fratele Russell; că Fratele Russell avea o poruncă din partea Domnului de a face o anumită lucrare; și că a terminat această lucrare și că el a informat în consecință. (Ezechiel 9 : 11) Aceasta este o altă imagine a „acelui servitor”. Se va observa din această Scriptură că au mai fost implicați alți șase oameni. „Și iată, șase oameni au venit de la poarta mai mare, care era în partea de

nord și fiecare dintre cei șase avea o armă în mână; și unul dintre ei [care ar fi fost al șaptelea] era îmbrăcat cu olandă și avea călimara la brâu și ei au intrat și au stat lângă altarul de alamă.” Faptul că veneau din nord să facă o lucrare ne arată că acești oameni aveau o poruncă de la Dumnezeu. Ei au intrat și au stat lângă altarul de alamă, locul de sacrificiu, indicând că ei erau în serviciul ordinii preoțești pentru a face lucrarea în numele Domnului. Dacă cel cu călimara la brâu avea o poruncă divină, și ceilalți șase aveau o poruncă divină. Credem în acest lucru în armonie cu construcția biblică când spunem că cei șase simbolizează toți membrii corpului care au rămas de această parte a vălului după moartea Fratelui Russell, care, supunându-se voinței lui Dumnezeu, s-au străduit pe deplin să facă această lucrare. În special lucrarea Fratelui Russell a fost cea care a fost indicată prin această poruncă, care să ofere celor care căutau adevărul o înțelegere intelectuală a Cuvântului lui Dumnezeu referitor la căderea omului, salvarea sa, lucrarea de sacrificiu a lui Cristos, capul și corpul, care i-a dus pe ei în special spre consacrare. În fiecare discurs ținut, el se referea la consacrare. A fost odată solicitat să țină un discurs referitor doar la restituire, dar a refuzat.

LUCRAREA CARE A RĂMAS DE FĂCUT

Este clar atunci că, cei care au rămas să facă lucrarea după ce el nu a mai fost, au și ei o poruncă de la Dumnezeu. Și cum ar putea fi aceasta mai bine reprezentată decât într-un corp armonios, lucrând împreună pentru proclamarea mesajului referitor la împărăția Domnului? Ei au primit poruncă să „ucidă pe cei bătrâni și pe cei tineri, fete și copii, femei, dar să nu se apropie de oamenii care au semnul; și să începeți cu Lăcașul meu cel sfânt”. (Ezechiel 9 : 6) În fapt, aici, să ucidă înseamnă să ucidă cu sabia spiritului, Cuvântul adevărului. Ei au început cu „oamenii bătrâni”, adică cu clasa clericilor, și li se spune să transmită mesajul adevărului cu claritate și energie, făcând diferența dintre creștinii nominali și aceia care îl venerază pe Dumnezeu în adevăr și în spirit. Ei au poruncă să declare ziua răzbușării lui Dumnezeu și să îi aline pe cei care jelesc, îndreptându-i pe aceștia spre faptul că împărăția cerurilor este aproape și binecuvântările salvatoare vor veni curând.

Trebuie să observăm în special că această poruncă spune: „Dar să nu vă apropiați de nimeni care poartă semnul”, ceea ce noi înțelegem că înseamnă că pe aceia care au cunoașterea adevărului prezent nu trebuie să facem nici o încercare să îi schimbăm. Astfel este sigur atunci, că Fratele Russell avea o poruncă să se facă o lucrare distinctă, astfel cei care rămăseseră ai bisericii aveau o poruncă să facă o anume lucrare; și se pare că este clar că a fost voința lui Dumnezeu și a Domnului Isus ca această lucrare să fie făcută așa cum se cuvine prin intermediul Societății; și că Fratele Russell la acest lucru s-a gândit când el a scris: „Se pare că e destul de sigur că unii dintre sfinți vor fi cu noi în carne și oase o mare parte din timp, cel puțin în „timpurile de nefericire” și, dacă așa vor sta lucrurile, atunci va fi nevoie de material tipărit, de cântece de slavă, etc., pentru că atunci, ca și acum, este posibil să aibă importanță ... Dacă cei care se identifică acum cu lucrarea [evident se referea la el] nu vor fi *cei din urmă* care să fie „schimbați”, pentru că acest lucru ar duce la o întrerupere a lucrării; dar acest lucru poate fi evitat printr-un cadru legal, garantat de Carta Statului.” El a lăsat în urmă o lucrare de făcut și a fost voința Domnului ca Societatea să o facă; și dacă nu greșim când tragem această concluzie, se pare că Domnul nu a autorizat pe alții, nu are importanță cât de cinstiți sunt, să meargă și să organizeze alte mișcări pentru a face în continuare lucrarea sa; și că cei care se opun lucrării Societății nu vor face o lucrare în armonie cu misiunea divină. Noi nu judecăm pe nimeni. Fiecare are dreptul să aibă propria părere. Dar noi credem că este în interesul tuturor celor care îl iubesc pe Domnul și cauza sa să ia poziție în această problemă cu blândețe, dar cu fermitate.

SOCIETATEA CA EDITOR

Un alt punct demn de luat în seamă: Societatea a publicat toate scrierile Fratelui Russell. El era redactor, nu editor. El a transferat din punct de vedere legal toate drepturile, titlurile și interesele în și pentru toate lucrările sale Societății. Societatea controla publicațiile, făcea demersurile

necesare pentru scoaterea pe piață a cărților și a altor publicații și le distribuia. Societatea încă deține și controlează în exclusivitate toate scrierile Fratelui Russell, inclusiv Volumul VII. Dacă Societatea este canalul pentru începuturile acestor publicații, există vreo dovadă care să indice că Domnul a ales de atunci un alt canal de comunicare? Dacă Societatea nu este canalul pentru transmiterea acestui mesaj al adevărului către oameni, atunci de ce a permis Domnul acesteia să aibă controlul exclusiv asupra publicațiilor? Aceasta include TURNUL DE VEGHERE, care a fost întotdeauna recunoscută ca o instituție oficială a Societății.

De aceea, concluzia Comitetului Editorial – și la aceasta directorii Societății sunt de aceeași părere – că Societatea este canalul pe care Domnul îl folosește pentru a-și îndeplini lucrarea, și care se străduiește, prin mila Domnului, să o realizeze. Dacă alții au o altă părere, atunci ei să se bucure de aceasta, dar să ne lase pe noi în pace împreună. Nu este loc de controversă. Nu ne certăm cu nimeni care are altă părere.

Putem admite că mai există mulți alții care dețin adevărul și îl transmit și care nu lucrează în armonie cu Societatea, și totuși cu franchețe, și cu tot respectul și iubirea, trebuie să spunem că noi considerăm că Societatea este canalul Domnului prin care el își desfășoară lucrarea sa *specifică* și că nu există nici un alt canal pentru lucrarea specifică a Domnului. De aceea, Societatea nu recunoaște competiția și nu are nici un fel de controversă cu nimeni care are o poziție diferită față de cea specificată. Aceasta își specifică doar poziția sa și garantează privilegiul fiecăruia și fiecare poate urma propriul său curs. Dar orice alt corp de creștini simte că au o poruncă din partea Domnului de a face o anumită lucrare, atunci cu zel ei trebuie să înainteze în acea lucrare. De aceea, nu putem fi acuzați că ne gândim că Societatea este canalul, deoarece, așa cum este indicat și prin citatele de mai sus din spusele Fratelui Russell, el se gândise la acest lucru cu ani în urmă, și că el a organizat Societatea cu acest gând în minte, și noi am ajuns la aceeași concluzie.

MISTERUL FINALIZAT

Fratele Russell se gândise să editeze STUDIILE ÎN SCRIPTURI în șapte volume și în anul 1886, el a anunțat acest fapt. După moartea sa, Societatea a elaborat și publicat Volumul VII, „Misterul finalizat”, ca una din seria celor șapte anunțate anterior de Fratele Russell. Doctrinile stabilite aici sunt în armonie exactă cu acelea stabilite în celelalte șase. Că aceasta cuprinde unele greșeli este recunoscut liber. Chiar și Biblia conține unele greșeli. Prin greșeli înțelegem neînțelegeri sau interpretări eronate. Aceasta nu cuprinde nici un fel de doctrine eronate. Aceasta încearcă să transmită – și vom fi iertați pentru că spunem că și reușește, într-o oarecare măsură cel puțin – mesajul care parte să fie cuprins în porunca dată celor șase descriși la Ezechiel 9. Societatea, în întrunirea sa oficială anuală a adoptat-o ca Volumul VII al seriei STUDII ÎN SCRIPTURI când, printr-o majoritate copleșitoare, a cerut ca fiecare director care urmează să fie ales să specifice că el acceptă aceasta ca Volumul VII: A fost de aceea în deplină armonie cu aceasta, orice adunare după aceea va solicita viitorilor săi directori și sfătuitoari: „Acceți cel de-al șaptelea volum și ești gata să îi înveți și pe alții din această carte?” Dacă el spune. Nu, el nu este exclus din comunitate, nu se pune nici un fel de presiune pe el. Ci, doar i se spune cu bunătate. Ne dorim să avem pe cineva care să ne învețe, pe cineva care este în armonie cu Societatea și cu lucrarea sa. Nu există nici un fel de scuză sau justificare pentru nici un frate, sfătuitoar bătrân sau servitor, să se supere sau să se retragă din clasă. Cursul corespunzător ar fi și este să rămână și să se străduiască să sălășluiască în pace în studiul Cuvântului lui Dumnezeu.

Prin ilustrare, există totuși o serie de membri în clase în diverse locuri care nu înțeleg doctrina vitală a justificării și consacrării și care nu pot să aplice doctrina așa cum trebuie. Există mulți care nu pot să facă o diferență clară între răscumpărare și jertfa pentru păcate; și totuși nimeni nu se poate gândi să îi îndepărteze din organizație deoarece ei nu pot face toate aceste lucruri. Din aceleași motive, ar fi total nepotrivit să excludem din organizație pe cineva doar pentru că nu poate accepta tot ce se specifică în al Șaptelea Volum. Dragostea trebuie să fie forța care controlează, călăuzind acțiunile fiecăruia. Este foarte clar că o clasă care își alege sfătuitoarul și acesta nu este în armonie cu Societatea și se opune celui de-al Șaptelea Volum, acesta ar crea imediat dezordine, în

loc să stabilească ordinea, unitatea și pacea, și doar aceasta este o dovadă grăitoare că acesta nu este cursul care i-ar face plăcere lui Dumnezeu. Intrarea noastră în împărăție nu depinde de o viziune clară asupra tuturor învățăturilor planului divin, dar, este clar că aceasta depinde de o condiție pură a inimii fiecăruia. Dumnezeu a promis să își exercite puterea nu în numele cuiva anume, ci în numele purității inimii. (2 Cronici 16:9) De aceea, concluzionăm că acolo unde majoritatea clasei acceptă „Misterul Finalizat” ca cel de-al șaptelea volum, aceasta are dreptul de a-și alege sfătuitoarii în armonie cu aceasta; și aceasta este o problemă doar pentru adunare de determinat și nu pentru Societate, sau pentru minoritate.

ÎNTREBĂRILE V.D.M.

Unii se poate să se fi supărat deoarece aceia care au candidat pentru funcția de director au fost întrebați: „Ai răspuns la întrebările V.D.M. și ai trecut examenul?” Nimeni în cadrul adevărului prezent nu are ocazia să se supere pe o altă persoană pentru că întreabă aceste lucruri. Fratele Russell a stabilit întrebările V.D.M. și a specificat în mod expres că el a făcut acest lucru pentru a evalua cine are calificările să învețe pe alții, că el se aștepta să vină un moment când va fi nevoie foarte mare de învățători ai planului divin și când „noi vom dori să știm de unde îi putem lua” – chiar așa a zis.

Calificările scripturale stabilite pentru sfătuitoarii (1 Timotei 3 : 1-7; Tit 1: 6-9), printre alte lucruri, specifică că un sfătuitoar trebuie să fie „capabil să învețe pe alții”. Cum ar putea adunarea să determine mai bine calificările unui învățător decât să îi trimită întrebări cum sunt întrebările V.D.M.? Deoarece adunarea este un organism exclusiv care poate determina cine îi sunt sfătuitoarii, este adecvat ca această întrebare să fie adresată pentru a ajuta membrii corpului adunării să determine dacă sfătuitoarii săi sunt calificați sau nu să învețe pe alții. Oricine candidează la această funcție care ar refuza să răspundă la întrebare trebuie să indice, așa ni se pare nouă, o dispoziție necorespunzătoare și o lipsă de dorință de a ajuta clasa.

S-a spus de către cei care se opun că Societatea a elaborat aceste teste cu întrebări pentru admiterea ca membru. Această acuzație este total nefondată. Cităm din TURNUL DE VEGHERE din 1918, pagina 70, referitor la acest subiect: „Acest lucru nu înseamnă că aceste persoane care nu răspund la întrebările de mai sus afirmativ trebuie să fie excluse din organizație. Din contră, ei trebuie să fie încurajați să studieze Cuvântul lui Dumnezeu și să acumuleze cunoștințe și fructele și grațiile spiritului.”

TESTELE PENTRU ADMITEREA CA MEMBRI

De aceea, Societatea nu dorește să testeze pe nici unul dintre frați, pentru nici un scop nu testează pe nimeni, decât pe aceia care s-au oferit să candideze ca directori și servitori ai Societății, și acest lucru este clar că intră în atribuțiile sale ca, în cadrul întrunirilor oficiale, să testeze candidații, așa cum am stabilit aici. Aceasta nu și-a propus și nici nu dorește sau nu încurajează testarea specifică a fraților în ceea ce privește apartenența lor ca membri cu excepția celor care sunt desemnate de Scripturi. Aceasta nu a făcut acceptarea din partea Societății un canal de testare a apartenenței ca membru, nici cel de-al Șaptelea Volum, nici întrebările V.D.M. Aici, totuși, unii se retrag singuri și se opun cu violență Societății, apoi vorbesc de rău Societatea, și afișează un limbaj insultător, găsesc pricini, critică sever, etc., dar aceasta este treaba lor. Nu avem nici timpul, nici dispoziția de a ne apleca asupra acestor probleme. Scopul nostru este să ne străduim cu umilință să predicăm mesajul împărăției, și aceia care au o părere diferită, sunt liberi pe deplin să își urmeze propriul curs. De aceea, TURNUL DE VEGHERE nu încearcă și nu va încerca să răspundă multor acuzații neadevărate care au fost exprimate referitor la directorii săi, modalitatea în care își desfășoară lucrul, cel de-al Șaptelea Volum, etc. Domnul este judecătorul nostru.

Pentru că putem pune întrebarea: De ce orice adunare sau membrii acestuia ar avea dreptul să ceară ca Societatea să reintegreze orice persoană într-o poziție oficială ca reprezentant al Societății? Această întrebare trebuie să primească un răspuns negativ, deoarece dacă întregul corp

alege membrii oficiali ai Societății și îl consideră membrul executiv, prin autoritatea conferită, pentru a determina cine vor fi ceilalți reprezentanți și vor îndeplini funcția de reprezentanți. Timpul în care îndeplinesc această slujbă, fie că pentru termen lung sau scurt, nu trebuie considerat ca o reflecție asupra oricui. Pot apărea condiții care să facă necesară o schimbare, acesta nu poate fi considerat ca un test de admitere ca membru sau dacă cineva este activ sau nu ca reprezentant al Societății. Fiecare trebuie să considere acesta ca un privilegiu să servească într-o astfel de calitate pe care el o îndeplinește, fie ca director al Societății, un director sau servitor al adunării, sau oriunde altundeva în slujba Domnului. Trebuie să avem credință în ceea ce a spus Apostolul, că Dumnezeu adună membrii corpului așa cum îi place Lui, și în felul său bun el va aranja toate lucrurile.

CONCLUZIE

Ca o concluzie atunci, ne exprimăm concluzia că Fratele Russell a fost servitorul ales de Dumnezeu, că el a organizat Societatea să facă lucrarea după moartea sa ca succesori ai săi, că Societatea este servitorul bisericii, că aceasta nu are nici un fel de autoritate sau jurisdicție peste adunarea locală în ceea ce privește pe cine ar trebui ei să aleagă sau nu ca sfătuitori sau servitori, că are jurisdicție sau autoritate să determine care sunt calificările celor care candidează pentru a fi directori sau servitori ai Societății; că majoritatea trebuie să decidă, atât la nivel local al adunării și al întregului corp; și că trebuie să aibă libertatea de conștiință și să nu încerce să testeze admiterea ca membru a celorlalți în afară de cerințele scripturale; a Volumului VII. STUDIILE ÎN SCRIPTURĂ și întrebările V.D.M. nu au fost testați niciodată pentru a fi admiși ca membri și nici nu trebuie să fie, că baza pentru admitere ca membru și unitatea în cadrul bisericii este și trebuie să fie relația membrii lui Iehova prin Cristos și în armonie cu planul divin și acest lucru înseamnă că toți cei care cred în Domnul Isus Cristos ca Salvator al lor, care și-au consacrat viețile pentru a face voința lor și care se străduiesc să îi calce pe urme, manifestând rezultatele și milostenia spiritului, trebuie să fie primit ca membru deplin, că există o diferență de opinii în ceea ce privește construcția Scripturilor, aceste diferențe trebuie să fie specificate ca un fel de modalitate blândă, plină de dragoste: că toate trebuie să „urmeze pacea și sfințirea” așa cum ne-a sfătuit Apostolul. „Voi sunteți toți unul în Isus Cristos”. (Galateni 3 : 28) Deoarece nu trebuie să fie, și de fapt nu poate fi nici o divizare permanentă în corpul lui Cristos.

ÎNSUȘIREA DE A FACE PARTE DIN LUME SAU A NU FACE PARTE DIN LUME

*„Să nu vă conformați acestei lumi, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.” –
Romani 12:2*

Nu este posibil să forțăm standardele și ideile lumii să se asemene cu cele ale Bibliei, sau acelea ale Bibliei să fie în armonie cu standardele lumii. Cele două sunt mult prea diferite, și, cu cât recunoaștem acest fapt mai devreme și cu cât acționăm noi mai bine pe baza a ceea ce știm, cu atât mai înțelepți suntem.

„Să nu iubiți lumea, și nici lucrurile care sunt în lume.” „Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu?” „Voi nu sunteți din lume, așa cum nici eu nu sunt din lume.” „Nu vă dau cum vă dă lumea.” Toate aceste texte ne indică faptul că Stăpânul are în vedere o distincție clară care trebuie să existe între copiii împărăției și copiii lumii. Faptul că nu reușim să vedem acest lucru, că nu reușim să vedem aceste fapte, a determinat multe, dacă nu cele mai multe dintre problemele pe care le-a avut biserica lui Cristos de-a lungul celor optsprezece secole de existență zădărnice a sa. Acest lucru s-a întâmplat pentru că ea a desconsiderat și a refuzat cuvântul Stăpânului în ceea ce

privește separarea față de lume, acea simplitate pură a bisericii de la începuturi s-a pierdut – considerarea bisericii creștine *en masse*.

SEPARAREA NU ÎNSEAMNĂ MONAHISM

Dar nu s-a crezut că adepții lui Isus ar trebui să se ascundă de contactul cu lumea și să ducă o viață monahală. Nu, trebuie să călcăm pe urmele Stăpânului, „să mergem așa cum el a mers”. (1 Ioan 1:17) El este punctul nostru de referință în acest sens, dar și în altele, și Domnul nostru nu s-a izolat față de alte ființe umane. Uneori el a căutat liniștea munților pentru rugăciune, uneori umbrele întunecate ale unei grădini, dar el nu s-a izolat într-o mănăstire sau în sihăstrie. El a fost lângă oameni aproape mereu, și totuși el spunea despre sine „Nu sunt din lume”. Separarea Lui de lume însemna nu atât de mult persoana sa, ci afecțiunile și idealurile Sale, scopurile și strădaniile Sale.

Apostolul a avertizat biserica că va exista o mare cădere din aproape toate separările bisericii (2 Tesalonieni 2:3); și căderea aceasta a făcut posibilă dezvoltarea Omului Păcatului, pentru că toți credincioșii nu s-a adunat aproape de Domnul și Cuvântul său, și atunci nu ar mai fi existat nici un fel de influență care să apară și să domine biserica.

„Biserica și Lumea s-au depărtat
De-a lungul timpului
Lumea a cântat un cântec nesocotit
Iar Biserica un imn sublim.
Vino, da-mi mâna, spune Lumea cea veselă,
Și vino cu mine pe drumul acesta
Dar biserica cea bună și-a ascuns mâinile
Și a răspuns cu solemnitate „Nu,
Nu îți voi da deloc mâna
Și nu voi merge cu tine
Drumul tău e drumul care duce spre moarte
Domnului meu eu trebuie să îi fiu credincios

BISERICA CAPITULEAZĂ ÎN FAȚA LUMII

Dar, prin lingușire, prin amenințări, biserica a fost convinsă să se umilească și să ia seama de îndemnul lumii și de a intra în această competiție pentru popularitate și putere și – bani.

Dar, în timp ce biserica, văzută ca un întreg, nu a fost credincioasă și s-a prostituat și s-a purtat ca și cum nu ar avea nici o grijă și ar fi indiferentă, nu aceasta a fost experiența tuturor *credincioșilor*. A mai existat un credincios care a fost credincios Domnului și care a considerat că suferințele acestui prezent nu sunt demne să fie comparate cu gloria care avea să vină. Pentru spiritul creștinului credincios poate fi urmărit la Domnul său, atunci spiritul lumii este vizibil în „zeul acestei lumi”, Satan, care „a lucrat în inima copiilor în nesupunere”.

Influențele care au dus la căderea în păcat a lui Satan și nesupunerea sa au contribuit foarte mult la experiențele lumii; pentru că spiritul lumii este acela al egoismului, al încrederii de sine, al auto-înălțării, și, mai presus de toate, de iubire de sine, peste și deasupra supunerii față de Dumnezeu – acestea sunt caracteristicile care pot fi observate în ambiția și lupta lumii. Nu toate aceste calități sunt rele în sine; cel puțin una dintre ele este măsurabilă și necesară în interacțiunea noastră cu ceilalți oameni, dar când dragostea de sine se opune voinței lui Iehova, sau aceasta împinge individul să se lanseze în unele planuri și proiecte fără a consulta sau măcar a privi principiile guvernării divine, nimic altceva decât nefericire nu poate apărea.

PĂCATUL ȘI SINELE

Intrarea voinței de sine, sau a egoismului în lume s-a întâmplat prin faptele greșite ale primilor noștri părinți. Nefericirea nu a fost dintotdeauna aici, pământul nu a rezonat dintotdeauna cu ecoul vocii omului. În Eden totul era pace și fericire datorită armoniei și conformității cu legea lui Iehova. Atunci mințile cerești și pământestești conviețuiau în fericire împreună. Nici o notă discordantă nu se auzea în toată creația, nici o suferință, nici o neliniște nu apăsa pe inima umană și nici nu încovoia spinarea omului.

Acum nu suntem în Paradis, ci într-o lume unde moartea și lacrimile, sudoarea frunții și inimile zdrobite sunt la ordinea zilei. Dacă ne întrebăm ce a transformat acel Paradis într-un câmp al morții, străbătut de oftaturi și vaiete, răspunsul este doar un sigur, *păcatul*, iar păcatul înseamnă sinele.

Unele minți caută să-l acuze pe Domnul spunând că dacă el nu ar fi interzis, omul nu ar fi păcătuț. Dar aceștia nu reușesc să aprecieze măreția și onoarea omului. Un om care ar fi trebuit să rămână fără de păcat, desigur, deoarece îi este imposibil să păcătuiască, un om care îl onorează pe Dumnezeu așa cum cântă privighetoarea, deoarece cântecul odată ce a fost pus acolo, nu ar mai fi un om vrednic să fie în aceeași tovărășie cu Iehova, și nu ar fi un copil al Său.

PĂRĂSIREA ȘI MERGEREA MAI DEPARTE

Dumnezeu nu a cerut ca oamenii să părăsească ceva ce ei aveau. Dumnezeu nu a cerut ca el să facă cine știe ce lucrare laborioasă și obositoare, omului nu i-a fost *oferită*, ci *interzisă*. El se putea bucura de tot și putea avea tot ce era acolo. Dar era un singur lucru pe care el nu trebuia să îl facă, să facă acel lucru însemna moartea. El nu trebuia să meargă mai departe cu ceva ce nu era al său, să nu meargă mai departe cu acel lucru bun pe care el de fapt nu l-a avut niciodată. Se putea numi tentație, o încercare, un test?

Ah! Să nu facem acel lucru și încă să nu îl dorim e cel mai greu lucru din lume. Cea mai grea luptă și cea mai amară încercare – aici ne luptăm cu fiecare gând și cu fiecare mușchi din trup, ceea ce este comparat cu liniștea și resemnarea. Lucrurile pe care le posedă nu îl bucură așa tare pe omul natural, așa cum îl fac fericit cele pe care nu le are. Da, mai degrabă ar da ceea ce are în mână și ar întinde mâna și ar zice: „Mă supun, Dumnezeul meu, pentru că aceasta este voia Ta.

Pe calea care nu poate răni a auto-negării, Adam a fost condus și a ajuns să fie omul perfect. *Voința proprie și auto-negarea*, de aceste două lucruri atârână fericirea și lacrimile a douăzeci de miliarde de suflete.

„PĂCATUL A INTRAT ÎN LUME”

„Și atunci când femeia a văzut acel copac care era bun de mâncat și a văzut că era plăcut la vedere, și că era un copac care putea să îl facă pe om înțelept, ea a luat fructul acestuia și a mâncat din el și i-a dat și soțului ei, și a mâncat și el.” – Geneza 3:6.

Așa s-a întâmplat lucrul cel groaznic, păcatul. Și nu era doar mâncatul mărului, ci mult mai mult. Omul a încălcat flagrant legătura de dragoste și încredere dintre el și Iehova, așa că a fost o palmă pe obrazul Tatălui și Dumnezeului său – deoarece el, prin Eva, a ascultat de vocea șarpelui, deoarece a crezut că Dumnezeu este un mincinos, pentru că a crezut că Tatăl fiecărui bine își reținea binecuvântarea și dorea să îl înrobească.

Și în om a apărut dorința irezistibilă de a înainta, de a urca mai sus, de a cerceta mai profund natura lucrurilor. Dumnezeu însuși plantase sămânța aceasta. Dumnezeu însuși era fără îndoială gata să îl conducă spre scopul său pe căile sfinte. Fără îndoială că era prevăzut ca ochii săi să se deschidă din ce în ce mai mult spre adevăr, spre ceea ce era bine și ce era rău. După păcat omul a devenit „ca Dumnezeu” dintr-un singur punct de vedere, și anume, că acționa independent, ca

Dumnezeu, dar sub toate celelalte aspecte nu mai era ca El. Apoi ochii i s-au deschis să afle ce este sfințenia și păcatul, viața și moartea, libertatea și sclavia.

Eva s-a scufundat prima în păcat, fiind aceea care a contestat și s-a luptat cu ea însăși. Ea a păcătuit, dar tremurând. Ea a stat și a ascultat până când a devenit confuză. A început prin faptul că a vorbit cu cel păcătos, ea a intrat în discuție și în dispută. – Toată blândețea, toată curtoazia și îngăduința către păcat duce la înfrângere. – Ne putem imagina scena:

Ea stă acolo. Ea, nu doar că îi răspunde celui care o tentează, dar își apleacă urechea la vocea sa flatantă. Cu cât pare mai dulce vocea lui, cu atât mai stridentă și ascutită îi pare vocea lui Dumnezeu. Chipul său încântător și grațios se transformă în mintea ei în chipul unui tiran rece și invidios. Ea privește la fruct, la fructul interzis, și i se pare chiar mai dulce și parfumat și și-l dorește din ce în ce mai mult, devine din ce în ce mai indispensabil, sângele începe să îi fiarbă. Imposibil, ea nu se poate abține, - gata, s-a făcut! Și îngerii își ascund fața.

ÎNAINTE ȘI DUPĂ PĂCAT

Înainte și după păcat, ce diferență în inima unui om. Înainte, păcatul părea așa de dulce, cu siguranță ar fi adus plăcere și odihnă, cu siguranță ar fi îmbunătățit percepțiile și capacitățile. Apoi, ah, da, după aceea. Neliniștea a apărut în inimă, febra și tristețea, mul cu siguranță ar fi dat totul să desfacă ceea ce el făcuse din proprie inițiativă.

Omul, păcătosul, s-a disprețuit pe sine pentru că păcătuisese. A căutat frunze mari de smochin să se ascundă de sine. El, cel care printr-o singură cădere intrase în păcat, crezuse că s-a ridicat atât de sus, își pierduse respectul de sine după păcat.

Cum distruge și nimicește păcatul fiecare legătură socială pe pământ! Vedeți bine că aceasta este prima mare nefericire. Omul ar fi trebuit să fie domnul și capul femeii, și în loc, el s-a supus pe sine voinței sale de rebeliune și păcatului din făgăduiala ei. Femeia ar fi trebuit să fie tovarășa bărbatului care să îl servească, și ea devine cea care îl tentează, este cea care îl atrage în moarte. Totul este cu susul în jos. Ea i-a dat, el a luat, el a mâncat, ca și cum nu s-ar fi putut să fie și altfel.

SACRIFICIU FĂRĂ PRINCIPIU

Adam a abandonat eternul de dragul temporalului, compania divină pentru cea umană. El s-a gândit să facă un fel de sacrificiu a companiei lui Dumnezeu pentru a avea compania soției sale, dar ca orice sacrificiu care nu acordă atenție principiului, nu a avut un rezultat remarcabil, adică acea unitate la care el s-a gândit cu egoism să o rețină cu orice cost. Păcatul frânge orice legătură nobilă, deoarece acesta face ca victimele sale să fie reci și egoiste. Nu are importanță cât se străduiesc să își mențină armonia, imediat ce se pune problema ca ei să suporte rușinea, atunci toți s-au gândit cum să își spele păcatele și să le transfere asupra altora. Observați tonul rece al lui Adam: „Femeia pe care tu mi-ai dat-o mie mi-a dat din pom și eu am mâncat”.

Iată germenul primei cerți maritale. Cât de diferite sunt aceste vorbe față de salutul plin de voieșie cu care a întâmpinat-o el prima dată. El a aruncat cu răceală vina asupra femeii. Ea putea să aibă grijă de ea, el ar fi făcut totul să transfere responsabilitatea. Același păcat prin care ei s-au gândit să își mențină unitatea, acel păcat care a gonit suflarea cea blândă a iubirii. Păcatul frânge și deformează orice legătură umană, chiar și cea mai tandră și puternică. Cain, primul fiul, a omorât de fratele său, și imediat întreaga lume a fost cuprinsă de ură, de lupte și vărsare de sânge. Visele de binecuvântare ale Paradisului au fost înecate în sânge uman.

ARUNCAREA ȘI RIDICAREA VINEI

Începutul luptei printre rasa păcătoasă stă în efortul său de a arunca vina asupra altcuiva. Sfârșitul tuturor disensiunilor se va găsi în Prințul Păcii, care, prin sfințenie și curățenie, ia asupra sa de bună voie vina pentru nesfințenie.

„Și Domnul Dumnezeu i-a spus femeii, Ce ai făcut? Și femeia a zis, Șarpele m-a ademenit și eu am mâncat.” Prin această intrare a spiritului egoismului în lume, lucrul pe care îl observăm cel mai pregnant este încăpățânarea lui Adam căruia, deși îi era rușine, nu ar fi admis totuși că este vinovat pentru păcatul său. De aceea, el i-a întreat: Unde sunteți? De ce ați făcut așa?

Dar, ca mulți după aceea, păreau că sunt dornici de a face orice altceva decât să mărturisească cu umilință: Eu, eu am fost, eu am făcut, doar eu. Relații, situații, tovarășii, impulsul natural, diavolul, ignoranța, temperamentul, toate acestea au de suferit, dacă sinele său cel drag va scăpa nepedepsit. Adam a spus că s-a ascuns pentru că auzise vocea lui Dumnezeu. Dar aceeași voce fusese până atunci atât de dragă lui. Dar ce a adus această schimbare? Oh, nu era plăcut să mai discute în acel punct.

În plus, deoarece el nu putea nega faptul că mâncase, a dat vina pe Eva, da, pe Dumnezeu însuși. *Tu mi-ai dat femeia. Femeia mi-a dat mărul.* Și eu? Eu, ar fi trebuit să spună el, ar fi trebuit să îl arunc și să îl zdrobesc sub picior. Eu, bărbatul, domnul, capul, sunt un păcătos, ai milă de mine, O Tată. Dar nu, el nu avea de gând să facă acest lucru, el căpătase atât de multă înțelepciune de la șarpe că el știa cum să se scuze. Ochii lui erau acum deschiși. „Și am mâncat. Ca și cum așa ar fi fost natural. Cum te puteai aștepta la altceva în această situație?

CUM E TATĂL, AȘA E ȘI COPILUL

Nu trebuie să căutăm prea departe spiritul acestei lumi; acesta s-a manifestat din plin în Eden. Nu a mai existat nimic original de atunci. Dar este vrednic de menționat că în timp ce nici o carte din lume nu cuprinde o expunere așa de profundă a greșelilor și viciile umane ca Biblia, nici o carte nu vorbește despre ei cu mai puțină amărăciune și mulțumire.

Esența spiritului lumii atunci, este dragostea de sine supremă, de căutare a sinelui și a voinței proprii deasupra voinței Domnului și de a face sinele într-un fel sau altul să fie centrul spre care țin constant toate gândurile, grijile și scopurile omului.

Sfatul textului nostru se adresează, ca toate scrierile Noului Testament, bisericii, acelei adunări de credincioși în Isus Cristos, membrilor cărora și-au dat inima, și tuturor celor care nu își mai servesc sinele, ci pe Domnul Dumnezeu. Ei îi calcă pe urme celui care zice: „Am venit nu să fac voia mea, ci voia celui care m-a trimis”.

Fiecare membru onest al bisericii lui Cristos poate depune mărturie asupra adevărului cuvintelor Apostolului Petru: „Trecutul din viețile noastre ne-a oferit destul timp să fi satisfăcut voința trupului”. Doar aceia care văd situația din acest punct de vedere pot fi sfătuiți corespunzător să nu se conformeze în fața lumii, pentru că ei nu pot evita acest lucru. Cele cinci simțuri ale lor sunt constant deschise și conștient sau inconștient, ele absorb influențe care vin de la lume, din ordinea generală socială a lucrurilor. Unele dintre aceste influențe sunt nobile și admirabile, dar unele dintre ele sunt foarte rele, dar niciuna dintre ele nu poate fi numită spirituală.

Toate aceste influențe se revarsă asupra minților poporului lui Dumnezeu; cum ar putea ei să evite să nu se conformeze lumii? Nu ieșind din lume, pentru că nu aceasta a fost dorința Stăpânului. (Ioan 17 : 15) Acest lucru poate fi făcut doar de o putere superioară decât toate influențele combinate ale tuturor elementelor din lume. Această putere nu aparține în mod natural poporului Domnului. Ei nu sunt înțelepți, ci, după cum se spune, prostuți, iar aceia care nu pretind o putere extraordinară, și de origine modestă, aceia sunt în mod obișnuit și nefericiți considerați inutili de oameni și care sunt priviți de sus ca și cum nu ar fi ființe. Ei sunt cei aleși de Domnul pentru ca dorința trupului să nu poată avea nici un avantaj sau să facă vreo diferență în prezența sa.

MÂNDRIA VIETII

Lumea caută să construiască egoist, social, financiar sau politic. Se chinuiește să construiască case mari, nume de familie, blocuri de afaceri, dinastii și linii. Dar toți aceia a căror inimă este setată pe lucruri de acest fel, fie obțin tot ce au sperat sau nu, sunt sortiți să fie dezamăgiți, deoarece sistemul social prezent, conform Cuvântului Domnului, trebuie schimbat total

la începutul domniei lui Mesia. „Văzând că toate aceste lucruri vor fi dizolvate, ce fel de persoane trebuie să fim în toată comportarea și dumnezeirea sfântă!” – 2 Petru 3 : 11.

Conformitatea cu lumea este cel mai ușor lucru pe care un creștin îl poate face. Tot ce are nevoie să facă este să se abandoneze valului care bate continuu peste stâncile noii sale rezoluții; influențele care vin peste el din partea celor cu care lucrează în birou, la magazin, sau pe stradă, și ceea ce este totuși mai puternic, obiceiurile cultivate, cele de demult, metodele și ideile pe care le găsește în interiorul corpului său.

„POFTA TRUPULUI SAU A OCHILOR”

Așa cum descrie situația Apostolul Iacob: „Când un om este tentat, el este îndepărtat de poftele sale,” sau de dorințele puternice. Există dorința de putere, de societate, de cunoaștere, de libertate și independență, de putere și superioritate. Este cel mai posibil ca dorințele trupului să ducă înspre direcția de conformitate cu lumea, mai există foamea, setea și instinctul sexual.

Toate aceste dorințe sunt date de Dumnezeu omului și nu este nici înțelept și nici drept să le considerăm greșite în sine. Puterea atracției lor stă în faptul că ele nu sunt de obicei greșite. Dificultatea este că trupurile noastre sunt imperfecte și că echilibrul nostru este deficient. Aceste dorințe puternice, de aceea, ne solicită o mare parte a atenției și, fără o organizare atentă în armonie cu instrucțiunile divine, acestea vor determina comportamentul. Aceste lucruri se întâmplă deoarece aceste influențe sunt prea puternice pentru noi ca să dispară, așa că ni s-a dat ceea ce Scripturile numesc spiritul sfânt, sau puterea, care poate fi atrasă prin credință pentru a ne potoli dorințele și pentru a ne inspira determinarea spre acele „lucruri care sunt deasupra”, lucrurile cerești, lucrurile din altă lume.

EMOȚIILE CA MIJLOACE ȘI FINALITATE

Diferența imensă între lume și biserică constă în clasa de emoții, senzații și capacități ale corpului care sunt adesea folosite ca finalitate sau ocazii de folosire imediată, pierzând din vedere voința și scopul Creatorului, în timp ce cu cealaltă clasă de emoții, senzații și capacități ale trupului sunt folosite ca mijloace și sunt supuse voinței Domnului, așa cum este din ce în ce mai evident, fie pentru a propovădui sau cel puțin pentru a se feri să interfereze cu dezvoltarea unui caracter în armonie cu biserica Domnului și Conducătorului.

Deși toți oamenii care trăiesc în lume sunt fie de o parte, fie de cealaltă, adică fie sunt cu biserica, fie cu lumea, există totuși diferite gradații, unele fiind mai aproape de linie de o parte și unele mai aproape de cealaltă. În lume, unii îl caută pe Dumnezeu, dacă din fericire îl găsesc și din biserică sunt unii care se întorc spre lume, pentru voința proprie, peste cea a lui Dumnezeu este spiritul lumii și lucrul pentru care conformitatea trebuie evitată.

PARTEA DE VOINȚĂ ÎN TRANSFORMARE

Faptul că sfatul din textul nostru se adresează noilor ființe implică în mod clar că ei au o mai mare responsabilitate atât să se păzească pe sine și în stărpirea spiritului lumii în ei. Cum se poate face acest lucru? Noi spunem că voința este factorul determinant care este inteligent sub toate aspectele. Nu doar că voința în sine are multă putere, dar Domnul a plănuț să coopereze cu noi mai degrabă decât să opereze asupra noastră. Stăpânul spune: „Dacă toți oamenii vor face voința Sa [a lui Iehova], atunci va cunoaște doctrina” – el va avea toate informațiile și instrucțiunile necesare pentru a realiza hotărârea și scopul său sfânt.

Dorința sa de a face voința lui Dumnezeu este doar o altă afirmație de consacrare deplină în fața Domnului, pentru că voința înseamnă mai mult decât simpla dorință. Când ne-am dat Domnului noi vrem să facem voia lui Dumnezeu ca singurul standard pentru deciziile și comportamentul nostru. Nu înseamnă că poporul lui Dumnezeu renunță la voință, sau că renunță la ființa lor când

voința lor se conformează cu cea a Tatălui, nu înseamnă că ei devin victime fără voință sau instrumente pasive ale altei voințe, ci că toată puterea și forța voinței lor este acum îndreptată spre Iehova, și nu spre sine.

MICI SUPĂRĂRI ȘI TESTE

Înțelegerea se realizează când ne dăm pe noi înșine Domnului. Dar să o ducem mai departe înseamnă vigilență constantă, deoarece voința Domnului este atât de diferită față de înclinațiile noastre naturale. Atât de bine sunt înrădăcinate înclinațiile egoiste în ființa noastră că dragostea de sine este cel mai derutant lucru. Pare a fi o problemă generală, că marile întrebări ale vieții nu ne pun așa mari probleme ca lucrurile mici, în care confortul nostru imediat, sau preferința sau fericirea pare să fie deranjată, ignorată sau tulburată.

Trupul nostru, care este de lume, are diferite aranjamente pentru a-și justifica dorințele. Multe dintre lucrurile acestea mici sunt perfect capabile să ne încerce credința, dacă aceasta nu rezistă, să ne tenteze. Să nu obținem ceea ce am sperat ar fi providența lui Dumnezeu pentru noi, să vedem pe alții cum obțin ceea ce am sperat în secret pentru noi, să vedem cum alții sunt mult mai apreciați, să vedem că alții au mai mult succes, să avem dorințe mai mult sau mai puțin conștiente, probabil pentru mai multă afecțiune decât avem, probabil mai multă mândrie, sau mai multă distincție, sau mai multă considerație din partea altora pentru anii noștri de experiență, etc. etc.; aceste lucruri sunt așa de mici și preponderente că putem să nu le recunoaștem imediat ca fiind tentaculele din partea lumii, care ne îndepărtează de spiritul dulce al „Facă-se voia Ta”.

SUPUNERE ȘI FERICIRE

Așa cum nefericirile de pe pământ au apărut din voința de sine și nesupunere față de primii noștri părinți, și încă tot din aceste surse apar, tot așa și fericirea din ceruri, și în cele din urmă, fericirea restabilită pe pământ, va apărea din *supunerea perfectă față de Dumnezeu*. Supunerea și conformitatea voinței ființei să facă voia Creatorului este piatra de temelie a fericirii atât în ceruri, cât și pe pământ.

Întreaga rasă umană a căutat fericirea timp de șase mii de ani prin voința proprie; și cu exemplele nereușitei fenomenale cu care ne confruntăm, nu ar fi puțin pentru noi să ne gândim că am putea avea fericire așa. Dar sarcina herculeană de a înăbuși faptele trupului, ceea ce nu se obține fără determinarea voinței individuale, are în același timp aportul întregii puteri divine necesară pentru a avea succes, fără a mai menționa încurajarea morală a interesului și iubirii Domnului și speranța legitimă pentru o răsplată nobilă.

„VOI” ȘI „SPIRITUL”

Apostolul spune: „Dacă voi prin spirit faceți să moară faptele trupului, veți trăi”. (Romani 8 : 13) Atât „voi”, cât și „spiritul” sunt elemente indispensabile pentru victorie. Conducătorul de cale ferată s-ar simți probabil descurajat dacă ar trebui să tragă trenul și să îl oprească prin puterea sa. Nu ar putea face acest lucru. Dar el are puterea, prin exercitarea voinței și prin folosirea unei măsuri a propriei sale puteri, să cheme forțele invizibile ale aburului și ale aerului comprimat pentru a porni și a opri marele tren după cum dorește.

Astfel, noi avem constrângerea unui lucru care aduce cu sine altul. Trebuie să fim transformați pozitiv și să nu ne conformăm lumii. Când simțim că alunecăm și că ne ducem în direcția lumii, dacă avem credința să aplicăm mecanismul, aducând în acțiune nu doar forțele restrictive ale propriei noastre ființe, dar și pe acelea ale spiritului sfânt sau ale puterii, epava poate fi îndreptată cu siguranță. Astfel, ceea ce este încă mai dificil, dacă suntem în impas, putem din nou să amânăm transformarea minților noastre și pregătirea pentru moștenirea sfinților în lumină, ceea ce fusese scopul nostru pentru care am pornit la acțiune inițial.

Dar să presupunem că atunci când conductorul trenului dorește să pornească din nou sau să aibă o viteză mai mare, nu s-ar uita niciodată la mâinile sale și să spună: Niciodată nu voi putea face acest lucru, da, știu, că am în mâinile mele un mecanism care se spune că poate face acest lucru posibil pentru mine să pornesc forțele invizibile, și știu o mulțime de situații când acesta a funcționat cu succes, dar mă îndoiesc, talentul meu superior îmi spune că nu se poate face. Sau, dacă trenul s-ar îndrepta cu o viteză amețitoare pe o pantă abruptă și conductorul ar ști că există o curbă la capăt și și-ar spune: Nu pot să opresc acest tren; nu sunt responsabil că există gravitația; dacă trebuie să ne sfărâmăm în bucățele, asta e, ne sfărâmăm în bucățele. Știu că am frâna la îndemână, dar mă îndoiesc că va merge – acest om ar fi nebun.

PARTEA POZITIVĂ A TEXTULUI

Până acum am discutat doar partea negativă a acestui text. Dar să ne uităm și la cea pozitivă: „Veți fi transformați prin reînnoirea minții voastre”. Noul ideal de viață implantat în creștinii născuți în spirit prin Cuvântul lui Dumnezeu este în contrast orbitor cu lumea sinelui în care trăim. Reînnoirea minților noastre este efectul transformării, și mințile noastre sunt susceptibile la influențele binelui sau răului din alte minți. Dacă mințile noastre sunt în contact cu mintea Domnului, caracterele noastre vor fi marcate de dulceață și lumină, dacă suntem mult mai apropiați de mintea lumii, caracterele noastre vor fi marcate de voința proprie și auto-dreptate. Constanța și apropierea asocierii noastre mentale determină modul în care ne dezvoltăm. Nu este nici un fel de mister în acest lucru, este clar așa cum estul este est și vestul este vest.

Biblia, ca și Cuvântul lui Dumnezeu, este locul de întâlnire al minților noastre cu cea a Tatălui. Avem privilegiul de a intra în contact strâns cu mintea Sa prin ajutorul și cu ghidarea lui Isus și a apostolilor. Și spiritul acesta sau mintea Domnului, în contrast cu spiritul lumii, este probabil acum mai bine stabilit decât în capitolul treisprezece din 1Corinteni.

Contemplarea cinstită și insistentă a standardelor mari stabilite nu poate avea decât un efect de reînnoire asupra minții noi. Aceasta va reînnoi, va revigora și reînsufleți și va hrăni noua minte și o va îndepărta de influențele de seducție ale lumii.

FĂRĂ DRAGOSTE NU E DECÂT PUSTIU

Apostolul ne spune că acela care merge pe drumul cel mai strălucitor de realizări în lume este mai puțin probabil să fie admirat decât cel care merge pe calea iubirii. „Are o lipsă de elocvență, o lipsă de cunoaștere și chiar în credință, inutilitate în liberalitate și sacrificiu unde nu este dragoste.”

Este foarte probabil ca nici o altă calitate a caracterului să nu fie așa de divers descrisă de oameni ca și dragostea. Dar apostolul spune că este în primul rând lipsită de egoism și că nu ar putea să caute mulțumirea pe seama nefericirii altora. Bărbații și femeile lipsiți de sfințenie nu pot avea dragoste adevărată. Afecțiunea naturală nu este iubire. Mii de bărbați și femei, de la Adam încoace, s-au dat la o parte cu onoare, cu caracter, cu auto-respect să mulțumească afecțiunea naturală nedisciplinată și nerestricționată. Iubirea umană, ca și natura umană, este căzută, astfel că și cele mai minunate manifestări printre oameni ne arată egoism, gelozie și lipsă de considerație. Dar dragostea, iubirea adevărată, „nu dorește răul aproapelui” (Romani 13 : 10) și este „așa cum spune și apostolul, „de la Dumnezeu”. „Dumnezeu este iubire”, și „cel care nu a iubit, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, ... pentru că iubirea este de la Dumnezeu ... Și cel care a sălășluit în iubire, a sălășluit în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.” – 1 Ioan 4 : 8, 7, 16.

MILOSTENIA CARE ARE MULTE FAȚETE

„Iubirea strălucește de delicatețe socială și este plină de bună-voință față de întreaga omenire. Față de cei aflați la nevoie este benefică, față de cei păcătoși este milostivă, față de cei răi

este răbdătoare, pentru cei răbdători aduce speranța. Nu este invidioasă pe măreția altora, nu este geloasă pe cei prosperi, este respectoasă față de cei superiori și față de cei inferiori chiar mai curtenitoare. Nu este fățarnică, nu iubește mândria, nu este egoistă. Nu este imperioasă și nici nerăbdătoare, nu tratează pe nimeni de sus și nici nu se umilește, nici nu se agață de cei puternici și nici nu caută să îi zdrobească pe cei slabi. Nu poartă vorba și nici nu bârfește, nu intervine în viața nimănui, aceasta este iubirea. Îi place să se afișeze deschis, dar nu strigă nelegiuri în gura mare. Când lovește o face cu duioșie, și dacă trebuie rănește cu blândețe, niciodată nu va trimite săgeți și nici nu va pune otravă în capătul lor. Nu invidiază pe nimeni, dacă obosește, niciodată nu se epuizează, se desparte de bună voie de cele mai prețuite averi, și nu cere nimic în schimb, indiferent cât este prețul, dacă doar reușește să facă o singură inimă tristă fericită și o inimă fericită chiar și mai fericită.”

Dragostea aceasta va fi pe planul divin, sau chiar pe planul uman perfect, nu știm exact. Dar trebuie să fie ceva mult mai mare decât orice altceva ce putem cunoaște sau experimenta.

TENSIUNEA IUBIRII ȘI MELODIA IUBIRII

„Iubirea e îndelung răbdătoare”, ne spune apostolul. Trebuie să înțelegem că această declarație indică nu doar faptul suferinței, ci și o anumită dispoziție de a suferi destul de mult pentru binele celui iubit. „Iubirea rabdă totul.” Ca o strună de vioară, iubirea este supusă tensiunii, nu doar tensiunii în sine, ca aceasta să poată reda cea mai dulce muzică a bunătății. Cuvântul grecesc folosit aici pentru bunătate vine dintr-o rădăcină care înseamnă *a furniza ceea ce este necesar*, adică tact și astfel, prin asociere, bunătatea inimii. Experiența ne arată că bunătatea, diferită față de afecțiunea personală, nu vine din creșterea spontană așa de mult ca din reflectarea și cultivarea unei simpatii mult mai mari. O persoană poate avea bunătate și un minim de afecțiune personală. Pe de altă parte o altă persoană poate avea afecțiune personală puternică și să fie atât de lipsită de tact, aspră, crudă sau stângaci în comportament încât să îl facă să fie neplăcut.

„Aceste mâini dure, cu bune intenții în care avem încredere
Printre corzile inimii unui prieten.
Vechiul adevăr bolnav pe care l-am fi păstrat –
Cine știe cât de adânc lovește?
Nu avea nici un rost să spunem așa –
Cine știe cât de tare a răsunat?”

Suntem sfătuiți: „Trebuie să fiți buni unii cu ceilalți, plin de iubire față de aproapele vostru” (Romani 12:10), și „să fiți buni unul cu celălalt, calzi, iertători, așa cum este Dumnezeu de dragul lui Cristos și v-a iertat pe voi.” (Efeseni 4 : 32) Domnul ne-a dat toată puterea de a influența personal prin care avem parțial în puterea noastră fericirea sau nefericirea celor de lângă noi. E ciudat într-adevăr că nu suntem mai buni. Toată lumea are nevoie de acest lucru. Cât de minunat lucrează; cât de mult îl răsplătește pe făptaș cu căldură și cu bunătatea inimii, cum alungă amintirea amară a greșelilor care caută să ne bântuie!

„Iubirea nu e invidioasă.” De ce să fie iubirea invidioasă când ea are bogăția unei alte lumi în inima ei? Lucrarea creștină în sine nu este nici o protecție față de un sentiment necreștin; și acesta este adesea necesar să fie chiar mai generos în lucrarea creștină decât în altă parte. Iubirea care este plină de invidie nu vine din conștiința uniunii cu Dătătorul fiecărui dar bun și perfect. Știm că interesele noastre sunt interesele lui, și că, deoarece noi suntem ai Lui, nu le putem dori mai mult.

„Iubirea nu e lăudăroasă și nici nu se îngâmfă.” Bunătatea făcută în secret este admirabilă, dar rănilor produse în secret sunt detestabile. Iehova este binele invizibil, diavolul este răul invizibil. Adesea e nevoie de o dragoste mult mai pură pentru a face ceea ce este lipsit de demnitate decât pentru a face ceea ce este dureros. E o anumită doză de eroism în marile suferințe sau marile sacrificii care poate aduce mândrie celui care suferă. Dar dacă putem face un mic serviciu care nu ne va aduce nici un fel de aplauze pentru că apare în circumstanțe ciudate, dacă putem face toate

aceste mici lucruri într-un fel simplu și nepretențios, iubirea strălucește în felul său pur și încântător. Iubirii adevărate nu îi pasă să se vorbească despre ea.

După ce am suferit îndelung și am făcut multe fapte bune și am fost generoși, atunci trupul își manifestă tendința de a „elimina”. Dar, cu cât este mai mare inima, cu atât este mai mică voința de a vorbi despre propriile sale virtuți și realizări. Nu trebuie să vorbească. Renunță chiar la scopul dorit egoist până în punctul în care aceasta vorbește de la sine, pentru unii va părea chiar lăudăros.

„Iubirea nu se va purta niciodată necuviincios.” Cineva a spus: „Virtutea în sine se ofensează când este pusă laolaltă cu maniere interzise”. Dragostea curtenitoare nu este întotdeauna subliniată de gândul propriei sale independențe. Mulți oameni se consideră independenți care sunt în realitate doar sclavii propriei lor persoane – a căror fericire și alinare depinde dacă fac totul așa cum vor ei. Iubirea nu pune pe nimeni să se comporte bătăran sau necuviincios în prezența altora, deoarece propria sa esență este lipsită de egoism.

„Dragostea nu caută propria fericire.” Această afirmație a uimit lumea și chiar pe mulți creștini. În Vatican MS nr.1209, acest pasaj spune: „Nu caută ceea ce nu e al ei”, dar relatarea din MSS alexandrină și sinaitică spune exact așa cum este aceasta în versiunea de Biblie a noastră obișnuită. Să cauți ceea ce nu este al tău nu este iubire deloc, nici pură onestitate.

De o mare importanță este cuvântul *să nu caute*. Chiar aici este germenul diferenței între această lume, dominată de Satan, și cealaltă lume, dominată de Dumnezeu iubirii. Ca cineva să își caute dreptatea este corect, dacă acel cineva știe exact ce este drept, ca cineva să renunțe la drepturile sale este mărinimos, după ce au căutat și s-au asigurat, dar să nu caute obiectul dorinței, fie că este o persoană sau un drept, până când Domnul nu ne îndreaptă să facem așa, este cea mai nobilă floare a spiritului sfânt.

Lumea detestă acest spirit pentru că diavolul îl detestă. Lumea spune: Îmi place ca un om să aibă robustețe și coloană vertebrală, să știe ce vrea și să ia cu orice preț. Dar să ne aducem aminte de Satan, să ne aducem aminte de Eva, să ne aducem aminte de Adam, să ne aducem aminte de Împăratul Saul, să ne uităm la întreaga lume, să ne uităm la propriile noastre nereușite în această privință și să vedem dacă merită.

DRUMUL CRUCII

Ca un val al unei mari anateme se spune povestea despre supunerea și ascultarea față de Domnul nostru. (Filipeni 2 : 5-9). Exact opus cu spiritul lui Satan, El nu a intenționat ca prin uzurpare să fie ca cel Atotputernic. (Isaia 14 : 14) Contemplând gloria și puterea lui Iehova, trebuie să îi fi părut un lucru de dorit. Dar în loc să se plângă și să își dorească să avanseze, el, de bună voie a coborât în scala evoluției și a devenit om. Chiar și așa, deși perfect, și având dreptul la toate binecuvântările de pe pământ, el nu s-a îngâmfat și nu a căutat să domnească peste lume, ci a servit-o, până într-acolo încât și-a dat viața pentru ea, și nici acest lucru nu a fost înțeles.

Dar Dumnezeu a apreciat atât de mult acest drum al Fiului său mult iubit, că, așa cum vedem scris, El l-a pus în prima treaptă a gloriei din tot universul, chiar lângă El.

NU ESTE LACOMĂ, CI ȘTIE SĂ SE ÎMPARTĂ

Așadar, iubirea nu este lacomă, ci știe să se împartă prin natura sa. Iubirea nu este un lucru fără scop care nu are nici un fel de preferință. Sunt lucruri care sunt ale sale – obiecte ale afecțiunii sale cele mai nobile. Dar iubirea divină nu le caută pe acestea. Dacă îi vin în cale nu le dă cu piciorul, ci este fericită și recunoscătoare, simțindu-și propria micime. Pe de altă parte, dacă obiectul atașamentului său este pierdut sau negat, ea poate să cânte

„Tată, indiferent ce binecuvântări pământești așa avea

Ele sunt stăpâne peste toate pierderile.”

fără a se plânge, ci cu mulțumire că Domnul este așa de mult interesat de bunăstarea ei încât El îi interzice ceea ce nu ar putea fi în interesul ei. Să cauți și să pierzi, să dai și să trăiești. Acesta este

planul divin pentru biserică, pentru că ea trebuie să învețe că „viața unui om nu constă doar din mulțimea de lucruri pe care el le deține”.

„Iubirea nu poate fi provocată cu ușurință.” Aceasta „arată tandrețe față de ceea ce este greu, îngăduință față de ceea ce este de necontrolat, căldură sufletească față de ceea ce este rece, milă față de ceea ce este nemilos”.

LINII GENERALE DE COMPORTAMENT ȘI OBIECTIVITATE

„Iubirea nu gândește de rău.” Cât e de diferit față de cei care nu cunosc dragostea! „Cel cu inima prefăcută nu are parte de nimic bun”. (Proverbe 17 : 20) Gândind de rău, ca și atunci când se vorbește rău, dacă se persistă, nu aduce decât pierderea respectului de sine față de ceilalți, și, treptat, a standardelor divine în sine. Dar trupul spune: Crezi că am de gând să mă păcălesc pe mine și să cred că gândesc că poate exista un motiv bun în spatele acțiunilor fratelui când eu, cu intuiția mea superioară, pot vedea foarte bine că nu așa stau lucrurile? Câtă vanitate! Ci mai degrabă să întrebe: Am de gând să mă prostesc pe mine și să cred că motivele sale sunt cu siguranță diabolice după dovezile insuficiente și circumstanțiale?

La prima vedere, atât de multe lucruri par a fi rele, dar care arată total diferit dacă considerăm cunoașterea adecvată că într-o simplă situație – să nu mai menționăm și iubirea – noi trebuie să nu luăm cea mai defavorabilă decizie până nu cunoaștem toate faptele și motivele pentru care acestea au fost făcute. Adesea suntem blamați cel mai mult pentru faptele pe care le-am făcut pentru cele mai bune motive și din cele mai pure considerente. Atunci de ce să nu ne amintim aceste lucruri în legătură cu altele și să ne spunem: Nu trebuie acel frate sau soră să aibă o explicație pentru comportamentul lor care să permită cel puțin existența unui bun motiv?

SINCERITATEA IUBIRII ADEVĂRATE

Iubirea „nu se bucură de neliniște, ci se bucură de adevăr”. Iubirea este aici indicată în relația sa cu dreptatea. Sinceritatea este baza tuturor caracterelor vrednice de a fi luate în seamă; și nimic, indiferent cât este de iubitor, nu poate avea succes dacă nu se bazează pe adevăr și dreptate. În măsura în care ne bucurăm în adevăr de principiile dispuse de Domnul și apostolii săi și viu portretizate în acest capitol al primei scrisori către corintieni, fiind deja transformați de reînnoirea minților noastre, prin aducerea lor în contact cu agentul revigorant al adevărului.

„Tot ce este în lumea aceasta, poftele trupului și poftele ochilor, mândria vieții, nu vin de la Tată, ci vin de la lume. Și lumea a trecut mai departe și pofta a urmat-o, dar cel ce îndeplinește voia lui Dumnezeu va sălășlui de-a pururi.” – 1 Ioan 2 : 16, 17.

„Mințile din lume să urmeze lumea
Nu au nici un farmec pentru mine
Odată admiram și eu falsitatea ei
Dar milostenia m-a eliberat.

„Oamenii nu îmi mai schimbă hotărârea
Îi îndepărtez pe toți
Numele Său, iubirea Sa, vocea sa plină de milostenie,
Au intrat în inima mea rătăcitoare.”

BĂIATUL SAMUEL

2 MAI – 1 SAMUEL 3 : 1 – 13, 19, 20

MAREA LECȚIE A DEVOȚIUNII FAȚĂ DE DOMNUL – SUPUNERE ȘI PERSEVERENȚĂ ÎN FAPTE BUNE – PREGĂTIREA DE LA ÎNCEPUTURI A LUI SAMUEL – PREZENTAT ANTERIOR ÎN SLUJBA DOMNULUI – LA DOISPREZECE ANI A FOST MESAGERUL DOMNULUI PENTRU ELI.

„Fiul Meu, dă-mi inima ta, și lasă ochii tăi să se bucure de căile Mele.” – Proverbe 23:26.

Samuel, profetul este unul din personajele cele mai mari și mai puternice din timpul Vechiului Testament. Povestea sa care începe de timpuriu de devoțiune față de Domnul și supunerea și perseverența în fapte bune constituie o lecție minunată, nu doar pentru creștinii tineri, ci și pentru aceia mai bătrâni, inclusiv părinți. Deoarece povestea lui Ruth ne oferă o privire de ansamblu asupra unei perioade din viața izraeliților care în general nu este prezentă în înregistrările de război și neazuri, tot așa este și povestea lui Samuel. El era din seminția lui Levi, deja consacrat Domnului și acceptat. O privire de ansamblu asupra smereniei părinților lui Samuel ne este dată de primul capitol al cărții care poartă numele său. Un copil născut în această situație de rugăciune și devoțiune față de Domnul nu putea, sub legile naturale, să nu fie cu suflet nobil și cu înclinații religioase.

Născut ca răspuns la rugăciune și consacrare, Samuel fără îndoială a fost un copil remarcabil, iar părinții săi au fost sinceri în rugăciunile lor prin faptul că el a fost adus devreme spre preoție la Șilo și a fost prezentat formal în serviciul Domnului. Citim că acest eveniment s-a produs când el a fost „întărcat”, dar nu ne gândim că s-a întâmplat când era bebeluș și a fost întărcat de la sân, ci mai degrabă trebuie să interpretăm cuvântul în sensul larg, trebuie să îl înțelegem ca fiind timpul când putea să se descurce fără grija mamei sale. Acest lucru s-a întâmplat probabil când avea zece sau doisprezece ani.

Suntem adesea surprinși că părinții creștini, născuți din spiritul sfânt, nu manifestă mai mult din spiritul care i-a mobilizat pe părinții lui Samuel. Mulți oameni care par a fi consacrați își rețin cele mai prețioase posesiuni, copiii lor, de la Domnul și înclină să se devoteze aceeași chemări de lume în viață spre medicină, drept sau industrie. Această cale fie este exemplificată fie de o mare umilință sau de un egoism mult prea mare, dar aceasta nu este treaba noastră să stabilim; dar se pare că oricare dintre ei au credea să vadă că Domnul va accepta oferta lor sau altfel să nutrească, probabil doar pe jumătate conștienți, o dorință să își vadă copiii prosperând după moda lumii, și să se teamă că această consacrare a lor față de Domnul ar putea cumva străluci în planurile lor pământești. Ce mare greșală! Nu știu acești părinți că este privilegiul lor să se prezinte Domnului și toate posesiunile lor, inclusiv copiii lor? Nu știu ei și că „binecuvântarea Domnului, care îi face bogați și că el nu a adăugat nici o nefericire”? (Proverbe 10 : 22) Nu pot ei realiza că este bine să fie păzitorul în casa Domnului decât să sălășluiască în cortul păcatului? (Psalm 84 : 10) și că e o fericire mult mai mare să aibă o viață devotată, chiar dacă ar fi săraci, apoi ar putea merge pe orice alt drum, chiar înconjurat de lux? Nu au învățat aceste lecții din experiență? Nu pot aplica aceste lecții la fel și pentru copiii lor?

MESAGERUL DOMNULUI DE DOISPREZECE ANI

Samuel a servit la Eli în Tabernacol adică; el a servit pe marele preot, care era în special servitorul și reprezentantul Domnului, iar casele sale erau doar adiacente structurii sacre a sanctuarului din apropierea Tabernacolului, pentru că Templul nu era încă construit. Prin supunerea vieții timpurii a lui Samuel îndatoririlor de servitor, părinții săi îl înscriau cu adevărat în cea mai excelentă școală.

Povestea primul mesajului al Domnului pentru Samuel este frumoasă prin simplitatea sa. Evident că băiatul era obișnuit să se supună chemărilor lui Eli pentru diverse servicii la diferite momente și până la acel moment era casa sa în care dormea în apropiere, Eli fiind un servitor de

saptezeci de ani. De trei ori Domnul l-a chemat pe Samuel, iar băiatul a răspuns, „Iată, aici sunt.” și a mers la el. după a treia chemare, Eli i-a spus să spună: „Vorbește, Doamne, pentru că servitorul său ascultă”.

Povestea spune că pentru o perioadă lungă de timp acest mesaj de la Domnul fusese „prețios”, adică sacru. Deși era un om bun și sincer, credincios și bun în toate afacerile sale cu Samuel, Eli fusese prea neclar în afacerile sale cu proprii săi fii, care erau preoți și care erau prea implicați în slujba Lăcașului și care de aceea ar fi trebuit să fie umili și exemplari în toate sensurile cuvântului. Domnul trimisese deja un mesaj de avertisment lui Eli referitor la fii săi, care erau depravați și păcătoși fățiși, nu doar în problemele financiare, dar și în cele morale. Eli ar fi trebuit să își fi îndeplinit responsabilitățile sale, ar fi trebuit să verifice cursul lor greșit și, dacă era necesar, ar fi trebuit să îi destituie din serviciul de la Locaș, chiar dacă ei erau fii săi. Dar în măsura în care lui îi slăbise mintea și trupul, ei deveneau tot mai puternici, mânați de voința proprie și lipsiți de evlavie; și se pare că bătrânul nu mai avea puterea necesară de caracter să trateze cu ei. Mesajul Domnului trimis lui Samuel se referea la familia lui Eli și pedeapsa pe care ar fi venit asupra lor prin păcatele lor, care ar fi fost mult mai dureros în ceea ce privește faptul că ei erau sfătuitoarii și instructorii oamenilor.

VOCEA DOMNULUI

Dimineața, Samuel a ezitat să îi spună stăpânului său bun, Eli despre mesajul nefavorabil pe care l-a primit din partea Domnului în acea noapte. Dar Eli era nerăbdător să știe ce avea de spus Domnul și l-a rugat cu insistență până Samuel i-a spus totul. Este o lecție bună aici pentru poporul Domnului, o lecție de umilință și bunătate. Este foarte probabil ca băiatul să se fi simțit rău să se gândească că Domnul, care vorbea așa de rar altora, îi vorbise acum. Se poate ca el să fi fost onorat și deasupra lui Eli, adică mesajul vorbea despre confuzia celui din urmă. Mândria poate că îl făcuse pe Samuel atât de plin de el și de lipsit de considerație despre sentimentele stăpânului că putea fi încântat spunându-i despre calamitățile care aveau să vină și despre marea onoare conferită lui de Domnul. Din contră Samuel arăta atâta supunere, aparent fără a considera onoarea care îi fusese conferită, ci, mai degrabă, simpatizând cu stăpânul său, el ar fi preferat să nu apese nici un fel de povară pe inima lui Eli datorită mesajului despre nefericiri.

DEZAPROBAREA DIVINĂ PENTRU CARACTERUL SLAB

Când Eli a auzit ce spusese Domnul despre familia sa, el a răspuns cu cea mai mare loialitate: „Este Domnul, să facă ceea ce crede de cuviință”. Dar oricât de credincios și supus ar fi putut părea, știm că nu era satisfăcător pentru Dumnezeu caracterul său. Sunt mulți ca Eli, gata să primească fără cârtire pedepsele pe care le trimite Dumnezeu, dar Domnul preferă caracterele care sunt puternice. Dacă Eli avea mai multă fermitate de caracter, o apreciere mult mai clară a îndatoririi lui față de Dumnezeu, ca servitor al său și față de copiii săi ca tată al lor, ar fi putut să fie pe placul lui Dumnezeu mai mult. Putem fi siguri că aceste caractere puternice sunt mai plăcute oricui. În unele aspecte poate fi mai greu de tratat cu ei, dar fermitatea caracterului este ca o bijuterie, prețuită foarte mult de bărbații și femeile înțelepte, dar și de Domnul.

Samuel a câștigat favoarea Domnului și a lui Eli și a tuturor oamenilor din Israel, după ce au ajuns să îl cunoască. Ei au înțeles că spiritul Domnului era cu Samuel, și că el ar fi reprezentatul lui Dumnezeu printre ei. Nu toți din timpul lui Samuel puteau fi preoți, ci doar aceia din seminția de preoți. Nu toți atunci puteau fi profeți, ci doar aceia de care Dumnezeu era mulțumit să îi folosească ca purtători de cuvânt. Așa cum ne spune apostolul Petru: „Oamenii sfinți din vechime spun că mulți erau mișcați de spiritul sfânt.” Dar, așa cum spune în continuare apostolul, profețiile nu erau în general înțelese de aceia care le reproduceau, dar trebuia ca ele să fie înțelese de biserica evangheliei, la momentul potrivit, așa cum spiritul sfânt poate face problema cunoscută, „la momentul potrivit.” – 2 Petru 1 : 20, 21; Matei 24 : 45.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineata, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

15 APRILIE 1920

Nr. 8

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
ELI ȘI FII SĂI	- Pag. 16
VICTORIA SUB SAMUEL	- Pag. 18
PRIMUL ÎMPĂRAT AL ISRAELULUI	- Pag. 20
IONATAN ȘI ASISTENTUL SĂU	- Pag. 22
ÎNTRUNIREA DE LA TEATRUL HIPODROM DIN NEW YORK	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul arlelului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Aprilie 1920

Nr. 8

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

„Sectantismul este în cădere; Creștinătatea avansează”, spunea Reverendul Doctor Lyman Abbot recent în New York. Cu greu se putea găsi cineva care să nege prima propoziție; dar se puteau găsi mulți care să aibă o problemă cu cea de-a doua. Desigur că scopul adevărat al lui Cristos este să avanseze, dar creștinătatea, având o influență puternică în formularea idealurilor și modului de gândire al lumii, face orice altceva, dar nu avansează. Drept dovadă, vă prezentăm câteva dovezi, în primul rând cele mai bune pe care le-am putut găsi pentru a indica pașii înainte pe care îi face creștinătatea, apoi alte dovezi contrarii – și toate sunt extrase din cotidiene.

În Statele Unite se plănuiește o uniune imensă de douăzeci și două de organizații ale bisericii. Se are în vedere o uniune organică. Se nutrește speranța că:

„Bisericile evanghelice vor conferi o nouă credință și ardoare spre propovăduirea evangheliei, ceea ce este singura speranță a lumii noastre îndurerate, și pentru toți acei preoți ai iubirii creștine și conducătoare pentru comunitate, popor și națiuni, prin care ei vor dezvălui oamenilor mintea lui Cristos și vor grăbi venirea împărăției sale.”

Plain Dealer din Cleveland într-o serie de articole admite că biserica de astăzi este total diferită față de ceea ce era acum cincizeci de ani. Se vorbește mult în articol despre cauza posibilă, despre ce a dus la îndepărtarea „religiei cerului” și în final se specifică:

„În descrierea marilor schimbări evoluționare cum este aceasta, este imposibil să se stabilească prin metoda datelor și locurilor. Nu sunt doi istorici care să cadă de acord asupra momentului când biserica a început să balanseze spre aspectele sociale.

„Este posibil să fi început când criticismul superior, la finalul secolului al optsprezecelea, a mușcat pentru prima dată din dogma religioasă. Dar nu este nico îndoială că a fost nevoie de mult pentru a avansa către acceptarea generală a teoriei darwiniene privind descendența omului, în ultimul trimestru al celui de-al nouăsprezecelea secol.”

Trecând la o nouă fază, în aceeași serie se spune:

„În zilele de început, mersul la biserică constituia singura ocazie de a ieși din casă, pentru satisfacerea instinctelor sociale și recreaționale, deși preoții acelei generații ar fi fost probabil îngroziți să audă ceva exprimat atât de clar. Mai degrabă le plăcea să creadă că ascultătorii lor veneau doar pentru a fi educați, dar nu așa stăteau lucrurile. Adunările săptămânale și semi-săptămânale ale fermierilor și ale soțiilor lor le ofereau șansa mult așteptată de a afla ultimele noutăți și bârfe și a satisface dorința perfect umană de companie.”

CRITICISMUL SUPERIOR AGRESIV

Aspectele pregnante ale criticismului superior sunt ușor de observat în presa zilnică. *Post* din Denver, povestind despre o slujbă din Prima Biserică Congregațională a orașului Denver, a Reverendului Robert Hopkin, povestește că Doctorul spunea:

„Nu ezit să spun că eu cred, ca și marea majoritate a creștinilor cinstiți în acel proces care poartă numele de evoluție. În paginile cărții *Naturii*, Creatorul scrie povestea evoluției mult mai complet și detaliat decât este povestea pe care o găsim în *Genesa*.

„Omul nu a fost creat perfect, în acele timpuri mistice și misterioase pe care noi le numim început, el era departe de perfecțiune, fizic, mintal, moral și social decât este astăzi.”

The Guardian Manchester (Anglia) apare cu un articol despre o altă (?) ecleziastică, avansată, care spune:

„Dumnezeu nu l-a ucis pe Uzia pentru că a încercat să salveze chivotul, iar povestea care spune că el a făcut-o este pur și simplu interpretarea greșită a omului a ceea ce s-a întâmplat. Era o zi mare, de bucurie și fericire națională și chiar în momentul în care taurul s-a împiedicat și Uzia a întins mâna, așa cum se întâmplă uneori în mulțimile de oameni surescitate, el a căzut lovit de o boala fatală. Oamenii, imediat, cu ideile lor exagerate despre sanctitatea chivotului și alte idei greșite despre caracterul lui Dumnezeu, au tras concluzia. Este mâna lui Dumnezeu, și acest lucru s-a întâmplat pentru că el a atins Chivotul.”

The Journal Kansas City mai adaugă un pic:

„Toți aceia care vorbesc despre finalul lumii, este un non-sens frenetic, și tot așa este și așteptarea celei de-a doua veniri a lui Cristos,” spune Rev. C. F. Aked, D.D., L.L.D., într-o discuție recentă. El a adăugat că studiul a ceea ce se cheamă profeția neîmplinită este, din partea persoanelor sănătoase la cap, bazată pe o concepție complet greșită despre natura și scopul profeției, și o neînțelegere a Bibliei, de la început la sfârșit. Dar majoritatea persoanelor care fac un studiu de viață al „profeției neîmplinite”, a declarat el, „fie erau nebune când au început, fie înnebunesc când termină.”

CELE ZECE PORUNCI

Unii ecleziști se înverșunează împotriva „bolșevismului” – termen care este aplicat acestei țări și nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decât *neliniște*. *The Buffalo Evening News* vorbește despre planificarea unei mișcări imense religioase cu un final neliniștit:

„Oamenii de afaceri și filantropii americani sunt gata să contribuie cu milioane de dolari pentru o campanie națională pentru a stimula interesul în religie ca mijloc de a combate bolșevismul.

„Se pregătește o campanie care să folosească orice mijloace să aducă oamenii înapoi la Cele Zece Porunci” pentru a reînvia vremurile de demult la o amploare neegalată până acum pentru a dota școlile și colegiile unde se pune accentul pe învățătura religioasă.”

„Obiectivul nostru este să aducem oamenii înapoi la Cele Zece Porunci și pentru a realiza acest lucru ne-am asigurat suportul celor mai mari oameni de afaceri și ai lumii civice.”

Ne întrebăm cum ar fi fost să aibă susținerea Domnului împreună cu acești eminenți oameni de afaceri. Ce ar reînvia, ne întrebăm? Nu credința în Biblie, cu siguranță, pentru că suntem avertizați că este scris în parte de un „bolșevic”, Dr. Case, de la Universitatea Școlii Divine din Chicago. Probabil că este doar învierea reînvierii, un fel de substitut al unei isterii cu alta. „Cel ce stă în ceruri va râde, Domnul îi va lua în derâdere.” – Psalm 2:4.

Mișcarea Mondială Inter-bisericească, care este faza muncitoarească a Federației Bisericii în această țară, tocmai a lansat o mișcare imensă pentru un miliard treizeci și trei de milioane de dolari, doar că nu o numesc mișcare. Este o „strângere de fonduri simultană unită”. Se sugerează că cei care contribuie la această strângere de fonduri pot avea reduceri la impozitul pe venit din partea guvernului. Acest trust religios are ca scop perfectarea unui mare sistem al fiecărui bărbat, femei și copil din Statele Unite, cu tot felul de informații intime despre ei.

DECLINUL ECLEZIASTICII

Pe de altă parte, ziarele sunt pline de articole care sunt confesiuni elocvente ale stării decadente a ecleziasticii.

„Până în 1914,” spune the *New York Globe*, „era posibil să se creadă că lumea intra într-un proces de civilizare treptată care în final l-ar face creștin, dacă nu sfânt cu numele.”

Dar, pentru cel care respectă religia, nu mai este posibil să mai creadă acest lucru. The *Raleigh (N. C.) News and Observer* a publicat recent acest articol:

„Declinul religiei în Statele Unite a fost discutat de Rev. Joseph Fort Newton, într-o predică astăzi la Biserica Paternității Divine [New York], în care el a declarat că „douăzeci la sută dintre pastorii care au fost cu noi înainte de război au demisionat pentru a practica alte meserii.”

The *Sandusky (Ohio) Register* a tras unele concluzii asupra situației:

„Un cleric nu demult sugera o grevă clericală, dar el și-a retras sugestia bazându-se pe faptul că publicul nu va fi probabil deranjat de această de această retragere din activitate. El se îndoia, să spunem așa, că pastorii mai erau necesari.”

The *Cleveland Plain Dealer* citează un om al bisericii care spunea:

„Biserica nu mai este ceea ce a fost deoarece a degenerat într-un club, sau în cel mai bun caz o organizație caritabilă și filantropică. Nu își va mai câștiga niciodată prestigiul pierdut până când nu va înceta să se mai amestece în aceste afaceri și nu se va întoarce la predicarea lui Cristos și a crucificării sale.”

Aceiași articol adaugă că un chestionar recent statistic „a descoperit cazuri în care preoții de ani întregi raportau două sute de membrii decedați din totalul de cinci sute sau șase sute.”

CAMPANIILE ECLEZIASTICE

Nu toți preoții aprobă mișcările financiare extensive care au devenit atât de familiare în aceste zile și frecvente. The *Denver Post* spune:

„Dr. George A. Gordon, de la vechea biserică din sud din Boston, se ridică și cheamă biserica la acțiuni „și campanii fără precedent din partea ecleziaștilor.”

„În primul rând, este cea mai nerușinată și falsă autocrație pe care am cunoscut-o vreodată. Anumiți oameni ai căror nume nu l-am aflat, de ani de zile, sau oricum de mult timp, au pus la cale un plan prin care fiecare nevoie morală sau religioasă a locuitorilor planetei va fi investigată și clasificată, și se va afla starea fiecărui protestant din această țară.”

„Din toate acestea, bisericile nu au primit nici măcar un singur cuvânt. Probabil nici un preot în douăzeci dintre această federație nu știe nimic despre acest plan.”

The *Cleveland News* vorbește despre starea protestanților din Ohio:

„Să declarăm că protestantismul pierde teren foarte repede în toate părțile din Ohio, și că pentru 1.000 persoane este doar un singur pastor de orice confesiune în districtele rurale ale statului, B.F. Lamb, supervizorul rural al statului Ohio, a realizat acest raport joi pentru membrii Mișcării Mondiale Interbisericești din America de Nord, în ședința la biserica Old Stone.

„Într-un district, după cum ne-au arătat investigațiile sale, mișcarea baptistă a pierdut 3.000 membrii anul trecut, și 175 biserici din district erau fără pastori.”

Bisericii îi lipsește și altceva în afară de pastori și membrii, după cum spune Reverendul Haldeman, Pastor al Primei biserici baptiste din New York, în the *Newarack News*:

„Bisericile de azi duc o campanie educațională, social și athletică. Structurile care inițial fuseseră create ca locuri de venerare sunt transformate rapid în centre comunitare, săli de lectură unde se discută politică, civică și etică, și enoriașii pot afla aici despre orice altceva, dar nu despre Cuvântul lui Dumnezeu.”

Bisericile fără pastori, fără membrii și fără Dumnezeu lasă mult de dorit!

The Buffalo News informează din Rochester:

„Că mai mult de jumătate din bisericile rurale din New York sunt într-o stare de declin, una din nouă este literalmente moartă și trei din nouă sunt pe moarte, spune Henry S. Huntington, editor la *Christian Work*, în prezentarea sa a raportului de evaluare rurală asupra Mișcării Mondiale Interbisericești înainte de ședința de seară în ziua deschiderii ședinței la conferința de trei zile a pastorilor statelor”

METODIȘTII AU CELE MAI GRELE PIERDERI

„Biserica Metodistă Episcopală a pierdut 60.000 de membrii anul trecut,” conform unei evaluări publicate în *Gazette Times* din Pittsburgh realizată de Reverendul Edgar Blake, Secretar Executiv al Programului Centenar.

The Evening Day din New London (Conn.) ne oferă această informație care pare să capete substanță comparativ cu vechea zicală că „Puritatea este aproape de dumnezeire”:

„Faptul că mai multe biserici din diverse părți ale Angliei s-au transformat în cinematografe a dus la scăderea prezenței în biserici și, în consecință, la dezorganizarea sau amestecul congregațiilor. La Torquay un fost loc de venerare s-a transformat în spălătorie.”

Dar transformarea bisericii în spălătorie nu este prea aproape de transformarea amvonului într-o cutie de săpun, așa cum sugerează un articol din *the Detroit News*;

„Propovăduirea nestăpânită și netemperată a „evangheliei urii” în timpul războiului a adus amvonul în dispreț și a făcut ca propovăduitorul și propovăduirea să piardă teren, Rev. George II. Combs, din Kansas City, Mo., distinsul autor-propovăduitor al Confesiunii discipolilor a spus la Uniunea Pastorilor din Detroit la întrunirea sa lunară în această dimineață la Y.M.C.A.

„În numele patriotismului, amvonul a fost transformat într-o cutie de săpun și noi acum plătim prețul pentru acest lucru,” a adăugat el.

Peste tot pastorii renunță la posturile lor, unii dintre ei devin fermieri, alții vând mori de vânt și utilaje pentru fermieri, alții sunt comercianți, etc. etc. Nu doar cei modești renunță, ci și cei importanți. Recent existau cinci posturi vacante în Biserica Angliei, deoarece episcopii de Lincoln, de Oxford, de Chester, de Truro, și de St. Albans demisionaseră.

NEVOILE BISERICII

Life oferă câteva gânduri despre predicatori:

„Marea nevoie a bisericilor este să îi facă pe clerici să fie interesați de religie și să facă în așa fel încât cea mai mare parte a lor să știe ceva despre aceasta, și să îi capteze mai mult decât până acum. Când oamenii nu mai au așa de multă religie în ei că aceasta continuă să se adune natural în mințile altor oameni, ei sunt în starea necesară pentru a fi predicatori. Dar ceea ce se întâmplă în mod obișnuit este că preoții, ca și ceilalți oameni, trebuie să folosească religia după cum este necesar. Ei știu despre organizare, canalizare, legislație, drept penal, teologie, cum să strângă bani și cum să îi cheltuiască, dar aceia care știu cum să treacă de la vizibil spre invizibil sunt foarte puțini, și fără îndoială dintotdeauna au fost. Așa că, probabil, cel mai important lucru care poate fi făcut pentru biserici este să facă ca preoții să fie interesați cu adevărat de religie.”

SPIRITISMUL devine din ce în ce mai răspândit, dacă ar fi să credem rapoartele care sunt publicate ici și colo. Acum câteva săptămâni s-a publicat peste tot o poveste despre patru cazuri de

nebunie datorită folosirii planșetei de spiritism într-o familie. Cităm din the Newark *Evening News*:

„După arestarea lor ca suspecți nebuni după ședința de douăzeci și patru de ore cu planșeta de spiritism, Adeline Bottini, mama lor, Dna. S. Bottini, Dna. Joseph Holdavini și Dna. Edward Morro au fost internate în spitale de stat pentru nebunie de Tribunalul Superior aici [Martiney, Cal.] ieri.

„Femeile erau într-un grup de șapte bărbați și femei arestat într-o casă la El Cerrito, în apropiere.

„Cei trei oameni din grup au mărturisit la audiere că ei au încercat să le determine pe femei să înceteze ședințele de spiritism, dar fără niciun efect. Oamenii au admis că ultima ședință la care au participat a durat douăzeci și patru ore și au fost atât de devotați plăcilor de spiritism încât nu s-au oprit nici măcar să mănânce sau să doarmă.”

La aceasta the New York *Evening World* adaugă:

„Satul din El Cerrito [Cal.] este pregătit astăzi de o examinare psihiatrică a „spiritismului”. La o întrunire în masă la primăria orașului aseară s-a decis că fiecare dintre cei 1.200 cetățeni vor fi examinați de experți mentali pentru a determina dacă planșa de spiritism i-a atins. La întrunire s-a decis să se interzică planșa de spiritism, deoarece este primejdioasă și nimeni din oraș nu mai avea voie să dețină așa ceva.

„Acțiunea El Cerrito a urmat cu arestarea a șapte persoane considerate nebune după ce deveniseră prieteni de spiritism.”

Pericolul planșei de spiritism este comentat de editorul din Petersburg (Va.) *Evening Post* astfel:

„Sir Oliver Lodge, care este acum în America vorbind despre spiritism și posibilitatea de a comunica cu spiritele morților, ne avertizează despre ceea ce se poate numi „diletantism” în acest subiect. El spune că o persoană care are o minte slabă poate suferi consecințe dramatice pe termen lung dacă se „joacă” pe acest plan.”

PUTEREA DE A DISTRUGE A SPIRITISMULUI

Dinamita, chiar și în mâinile celui mai mare expert nu este întotdeauna sigură. Așa crede Dr. Hickson, din Chicago, după cum ne informează the Chicago *Daily News*:

„Mai bine ați renunța la planșa voastră de spiritism și la controlul spiritului favorit – dacă nu doriți să aveți într-un laborator psihopatic, luptând cu disperare să treceți testul de inteligență. Dr. Willian J. Hickson, director al laboratorului psihopatic cel mai bun din lume, care este amplasat chiar aici în primărie, privește nebunia cu planșa de spiritism cu un interes viu. Dr. Hickson este considerat ca psihopatologul cel mai bun din America.

„Am primit o mulți de spiritiști aici”, a explicat el, „ca și fani ai planșei de spiritism și cei care merg des la ședințe de spiritism. Desigur, ei sunt priviți ca demenți la început înainte ca ei să continue și să asculte bătăieala fantomelor și să îi asculte cum rostesc mesajul de pe lumea cealaltă de planșa de spiritism. Dacă nu ar fi fost așa, nu s-ar fi dat la asemenea imbecilități.

„Nu este chiar inexplicabil – nebunia cu lumea cealaltă. Lumea este plină din ce în ce mai mult de victime ale demenței precoce. Un dement este o persoană a cărei dorință înăscută este să fugă de lumea așa cum este ea, să evadeze de responsabilitățile sale materiale. El se raportează la dispozitive curioase pentru a-și îndeplini ambiția. Halucinații, obsesii și ce nu pune stăpânire asupra lui. Planșa de spiritism și ședințele de spiritism oferă și ele o cale de scăpare.

„S-a vorbit mult despre spiritism, și abate atenția tuturor victimelor demenței de la aceasta și dacă se va continua așa, ne vom trezi că fiecare dement, semi-dement, subdezvoltat și nebun din țară va vorbi cu lumea cealaltă.”

„Pe când Dr. Hickson vorbea, o femeie a intrat în laborator. Ea a zâmbit și a vorbit o clipă, apoi a început brusc să cânte, apostrofându-l pe Dumnezeu și îngerii săi și deplângând jalnic spiritele de dincolo.

„Așa stau lucrurile,” spune Dr. Hickson, „un caz avansat – aceasta, oricum, are halucinații religioase. Avem zeci de oameni așa.”

„Conform estimărilor generale, sute de oameni din Chicago își pierd rațiunea zilnic, dacă nu chiar mințile din cauza planșei de spiritism și încep să vorbească prostii.

„Oamenii nu sunt așa de bine din punct de vedere mintal pentru a experimenta astfel de lucruri în siguranță,” spune Dr. Hickson. „Este aparent obișnuit ca unii oameni sănătoși la cap să aibă crize nervoase de la planșa de spiritism. Am avut zeci de cazuri în ultimele luni – prin „spiritism”.”

Se pare că lucrurile nu stau mai bine nici în Anglia. The Richmond (Va.) *Times Dispatch* ne oferă materialul pentru a ne gândi că ei sunt complet nepotrivți sau chiar mai rău, deși nu au aceeași populație corcită așa cum avem noi:

„O sută de mii de cazuri de nebunie în Marea Britanie cauzate de spiritism, conform Dr. A. T. Schofield, un doctor londonez important.”

Chiar și Sir Oliver Lodge în cartea sa „Raymond” spune:

„Garantând existența unei lumi spirituale, *este necesar să fim pregătiți ca voința noastră să fie invadată de o ordine inferioară de inteligență și moralitate.*”

Bernard Shaw consideră că spiritismul adaugă o nouă teroare morții:

„Să ne imaginăm”, spune el, „sărmanii morți trebuie să își petreacă timpul balansând mese pentru oamenii din această lume! Și să sune din clopoței și să trimită mesaje. Iată de ce, adaugă o nouă teroare morții!”

Rabinii din Palestina s-au întâlnit recent în Ierusalim pentru prima dată în o mie cinci sute de ani. În Philadelphia Press a apărut acest articol:

„Pentru prima dată în 1.500 de ani, s-a ținut o conferință a rabinilor palestinieni în Ierusalim. S-au reunit la inițiativa Oficiului Rabinilor din Ierusalim, cu susținerea Comisiei Sioniste. Scopul său principal a fost să vindece rana pe care a lăsat-o proiectul sionist în rândurile evreilor palestinieni. Cât de mult succes a avut, rămâne de văzut.”

AMENINȚAREA IMIGRĂRII ÎN MASĂ

The Des Moines Register ne oferă câteva vești despre planurile de imigrare către Palestina:

„O sută de mii de familii de evrei, cu o medie de cinci persoane de familie, sunt gata să emigreze din Polonia spre Palestina, a anunțat astăzi Organizația Sionistă din America în numele Dr. Jerzy Rosenblatt, un membru al Dietei Polonee, care este în New York pentru a ține conferințe împreună cu liderii sioniști.

„Mulți evrei polonezi și-au lichidat proprietățile pentru a se muta. Organizația Sionistă descurajează mișcarea până când statul evreiesc nu este stabilit de liga națiunilor sau până la tratatul de pace cu Turcia.”

Evident că unii dintre ei nu dau curs rugămintelor stăruitoare de a sta acolo unde sunt până când nu se lămurește situația politică. Este chiar posibil, Domnul știe, ca ei să nu îi ia în seamă. Suntem îndatorați ziarului *Valley Journal* din Ottawa (Can.) pentru această știre:

„Un grup de 564 evrei din Rusia de Sud, care au adunat fiecare cent din economiile lor pentru a închiria un vapor la Odessa cu cele 3.000.000 ruble pe care le-au strâns, au ajuns la Jaffa, în Palestina, conform unui anunț făcut public astăzi de Organizația Sionistă din America. Imigranții au trecut de restricțiile guvernamentale și sioniste care îi rețineau până când teritoriul este deschis pentru emigrație prin semnarea tratatului de pace cu Turcia, după cum spune anunțul.

„Întreaga comunitate din Jaffa salută acest fapt, primul mare grup de evrei care au ajuns în Palestina, reprezintă avangarda „masei din lume” de evrei către acest Pământ Sfânt, după cum se specifică.”

NUMĂRUL DE SINAGOGI MARI SE INTENSIFICĂ

Speranțele sioniste și nimic mai mult, au fost responsabile pentru activitatea crescută din cercurile religioase evreiești de aici. Sinagogile evreiești au câștigat foarte mulți membri. Cităm următorul articol din Springfield (Mass.) Daily News:

„Sinagogile evreiești au câștigat un număr mare de membri în Massachusetts în ultimii zece ani din 1906 până în 1916 decât toate celelalte organizații religioase la un loc, conform unui raport asupra corpurilor religioase ale biroului federal de cenzori, care a fost făcut public recent. S-a constatat prin comparații făcute publice astăzi de Mișcarea Mondială Interbisericească în elaborarea datelor despre sondajele religioase din Massachusetts care se desfășoară acum.

„Avem aici cifrele: membrii sinagogilor evreiești au crescut cu 781%, ..., ortodocșii de răsărit cu 43%, ..., romano-catolicii cu 30%, ..., protestanții cu 11%. ”

„NU AȘA CUM DĂ LUMEA”

„Partea lui Iehova este în poporul Său; Iacob este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, în sălbăticie, unde auzea numai strigăte înfiorătoare, l-a luat, l-a îngrijit, și l-a păzit ca pe lumina ochilor. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară pe deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și îi poartă pe penele lui. Așa l-a călăuzit Iehova singur și nu era nici un Dumnezeu străin cu el.” – Deuteronom 32: 9-12, R.V.

Venerabilul Moise, sub inspirație și ghidarea spiritului sfânt, ne oferă aici o imagine a felului în care tratează Iehova cu Israel, și, deoarece Israelul era „pentru mărturia lucrurilor care erau pentru a fi spuse” (Evrei 3:5), putem aplica foarte bine și profitabil aceste lecții, ilustrate aici, pentru noi ca membrii ai Israelului spiritual, acum la încercarea și cu încrederea că nu vom „cădea în același exemplu de nespunere” pe care ni l-a lăsat Israelul lumesc. – Evrei 4:11.

În versetul 8 al cântecului lui Moise se arată cum Dumnezeu de la început a condus evenimentele din toate popoarele astfel încât să țină sub control creșterea și expansiunea lor pentru bunăstarea poporului lui Israel care avea să vină. Când teritoriile popoarelor au fost împărțite prin limbile vorbite și condiții climaterice, sau prin orice alte mijloace a mai folosit Domnul după aceea, Israelul este descris cum cade în ochii lui Iehova, și cum devine partea Sa. – Deuteronom 7:6.

Versetele de la 10 la 12 ne arată cum Iehova a condus și susținut națiunea care de abia se născuse în experiențele sale în sălbăticie, atât literal, cât și figurat. Așa cum în urmărirea cursului unui râu, topograful experimentat nu acordă nicio atenție vastelor mlaștini și zonelor mari cu apă stătută care se pot întinde la șes, tot așa și cel care observă cu îndemânare scopurile lui Dumnezeu în și printre națiunile de pe pământ acordă foarte puțină atenție vastelor și impunătoarelor întinderi ale vechiului Egipt, Asiria, Nineve și Babilonia, dar observă cu cel mai viu interes fiecare mișcare a Israelului, micul râuleț al umanității care trebuia să se miște până când aceasta va îndeplini scopurile sale care au pus toate lucrurile în mișcare după cum i-a fost voința. – Efeseni 1 : 11.

BISERICA ÎN SĂLBĂTICIE

Experiențele bisericii în sălbăticie (Faptele Apostolilor 7 : 38) au fost trăite fără îndoială ca toate binecuvântările să poată fi văzute ca fiind din surse divine, nu umane; pentru că ei nu aveau nici un fel de uniune cu nici o parte a lumii exterioare, în ceea ce privește asigurarea hranei sau a învățaturii – Iehova le asigura pe toate. Nu un zeu străin, cum ar fi Baal sau Astartea, dădea vreo mână de ajutor.

Moise a folosit o ilustrare care trebuie să îi fi fost familiară, așa cum își tratează mama vultur puii. În versetele 10 și 11, se face referire la două faze diferite ale activității mamei vultur. Iehova este descris ca mama pasăre, prima dată cum încălzește, îngrijește și cum protejează poporul său inocent și în al doilea rând, cum duce în străinătate acea națiune de vulturi tineri, învățându-i cum să zboare și protejându-i împotriva fiecărei nefericiri. Putem ilustra atât prin maternitate, cât și prin paternitate relația lui Iehova cu copiii săi; și aceasta este una dintre ocaziile unde acea relație tandră, dar înțeleaptă.

Israelul a fost *găsit* de Iehova (a se compara figura copilului expus în Ezechiel 16 : 3-6) la momentul când el era fără casă și putea să fi pierit din dorință; El s-a ocupat cu tandrețe atunci de Israelul, și în cele din urmă l-a adus într-o țară care avea din abundență tot ce avea el nevoie. – Ieremia 2 : 6, 7.

Următoarea frază descrie pericolul serios al sălbăticiiei – izolarea sa sterilă și fiarele sălbatice înspăimântătoare care se găseau aici. (Deuteronom 1:19) Lumea care este descrisă aici ca *vastă* implică o sălbăticie și dezolare. (A se vedea Psalmul 107:4) În plus Domnul a înconjurat sau a împresurat Israelul); el l-a învăluit cu protecția sa (a se compara Psalmul 32 : 10); ca un măr sau pupila ochiului său – sensul figurat pentru ceea ce este mai tandru și mai drag – Iehova l-a apărut cu o grijă geloasă. – Psalmul 17 : 8.

PREGĂTIREA PENTRU CREDINȚĂ

Cuvântul vultur din versiunea noastră obișnuită a Bibliei este tradus din cuvântul evreiesc *nesher*, care nu era cu adevărat un vultur, ci un tip de vultur numit vultur pleșuv, care este foarte des întâlnit în Palestina, care se poate vedea mereu, fie în munți, fie în câmpii. Este cel mai mare și mai magnific din specia de vulturi, dar deoarece este aproape de a fi un vultur decât un corb cum este cunoscut în general în emisfera vestică, traducătorii au avut probabil un motiv să folosească cuvântul vultur. Este aceeași pasăre, totuși, așa cum este menționat de Domnul nostru în Matei 24 : 18; pentru că un vultur nu este o pasăre de pradă.

Imaginea Exodului 19 : 4 este aici dezvoltată de Moise pentru a ilustra afecțiunea paternală a lui Iehova în pregătirea Israelului pentru o credință care va nu va depinde de orice set de circumstanțe, ci doar de el. Așa cum pasărea agită cuibul, cu obiectul încurajării tinerilor pui să zboare, dar în același timp planează ca să fie la îndemână pentru a-i susține pe propriile lor aripi, în cazul în care nu mai au putere și sunt în pericol să cadă, așa cum Iehova și-a întins aripile și a purtat Israelul pe ele până când poporul său nou-născut își va maturiza puterile, sau cel puțin va avea șansa să le dezvolte.

Acuratețea acestei imagini așa cum se aplică aceasta fie corbului sau vulturului este confirmată de mai mulți biologi. Un scriitor spune: „Când puii ei sunt destul de maturi să zboare, vulturul își zdrobește cuibul pentru a-și obliga [puii] să își folosească puterile să zboare dând din aripi peste ei, ca prin imitație să poată învăța cum să își folosească aripile, dar, când nu doresc să zboare, își întinde aripile și îi poartă în aer și apoi îi scutură și îi obligă astfel să își folosească aripile.”

PUII DE VULTUR

Biologul Davy, face următoarea observație de pe vârful unui munte: „Doi părinți pe Ben Nevis își învățau puii, două păsări tinere, manevrele de zbor. Prima dată făceau cercuri mici și tinerii îi imitau, apoi se odihneau pe aripile lor, așteptând până când reușeau să zboare pentru prima dată, ținându-i cu aripile extinse când păreau obosiți, și apoi o nouă rotire mai mare, ridicându-se întotdeauna spre soare și lărgind cercul, astfel încât să facă mereu o spirală din ce în ce mai mare.”

Trebuie să observăm că există patru părți sau cursuri în școala elementară a poporului Domnului, (1) ei sunt „găsiți”, (2) sunt „înconjurați”, (3) sunt „pregătiți” sau se are grijă de ei, și (4) „păziți”, așa că sunt patru puncte în cursurile mai avansate ale pregătirii primite; (1) cuibul este agitat, (2) mama pasăre zboară deasupra puilor, (3) ea își întinde aripile, și (4) îi poartă pe aripile ei.

Tot așa și Domnul în pregătirea poporului său ca să zboare din cuib, are grijă de ei cu tandrețe și îi hrănește până când sunt gata să suporte metode de pregătire mult mai puternice, ceva mai mult din disciplina divină a vieții.

SOCIETATEA PĂRĂSITĂ A PĂMÂNTULUI

Termenul „pământ părăsit” este sugestiv pentru goliciune, ariditate, singurătate. Un deșert este o parte a pământului care a fost privată de rezervele sale de apă, și așa cum pământul este un simbol sau o imagine a societății umane, tot așa și deșertul este un simbol sau o imagine a societății umane în starea sa prezentă, cu apele sale care împospătează și revigorează ale adevărului foarte greu de găsit. Această stare de goliciune și ariditate este urmăribilă prin influența lui Satan în afacerile pământului, pentru că el „a făcut lumea ca o pustietate” (Isaia 14 : 17), pentru că a făcut dificil pentru oameni să se țină și să respecte adevărul.

Undeva în această stare de înstrăinare de Dumnezeu, printre cei care suferă din lipsa unui număr suficient de membri, în special pentru ei și pentru Iehova, sau găsit din toate vârstele care fac parte din poporul Domnului. Știm prea bine povestea tristă a păcatului și a condamnării și despre tristețe, suferință și moarte. Și ca rezultat, întreaga lume este o sălbăticie, „întreaga lume zace în sălbăticie” (1 Ioan 5 : 19), toată a ajuns fără glorie și astfel în afara tovarășiei cu Dumnezeu, Tatăl.

Nu doar că este o sălbăticie, dar este o vastă sălbăticie care urlă, așa de intensă este lipsa de tovarășie divină, că mii, da milioane – toți – sunt pe moarte, în timp ce fac tot ce pot pentru a trăi doar prin respirație. Cum se bucură inimile noastre când află mesajul fericit că acest deșert nu va fi de-a pururi, pentru că este același deșert din care se vor revărsa apele, așa cum Profetul, în izbucnirea de anticipare plină de fericire, ne spune. (Isaia 35:6) Sălbăticia și locul singuratic vor fi atunci fericite, iar deșertul se va bucura și va înflori ca un trandafir. Omenirea nu va mai rătăci, flămândă de apa adevărului și de pâine vieții.

ÎNȚELEPCIUNE CA INSTRUCTOR

Vulturul este folosit în Scripturi pentru a reprezenta atributul ceresc al înțelepciunii. (Apocalipsa 4:7) Aici poate fi înțeles că vulturul reprezintă faptele providențiale ale lui Dumnezeu, care sunt îndreptate și planificate prin înțelepciunea lui. Așa cum aripile emană din corpul păsării, tot așa sunt și susținerile speciale providențiale care ne sunt asigurate în vremurile când suntem foarte slabi.

Unicitatea instrucțiunilor lui Iehova în numele poporului său este clar văzută în modul în care tratează cu Israelul lumesc. Ei au fost găsiți în deșert, au fost înconjurați, au fost pregătiți și păziți, din cuibul egiptean. Au fost experiențe plăcute și neplăcute, au fost pene de favoare divină și loviturile persecuției egiptene, dar „cu cât îi chinuiau mai mult, cu atât creșteau și se înmulțeau”. (Exodul 1:12) Și acesta era scopul Domnului să îi aibă în cuib. Aici ei au crescut și s-au dezvoltat național minunat, de fapt, Scripturile spun că înmulțirea lor a fost aproape miraculoasă.

Înțelepciunea divină a văzut că era timpul ca Israelul să învețe să zboare, să nu mai depindă de vechiul set de situații care îi înconjurau în Egipt, și să învețe că Iehova este Dumnezeu complet separat față de mediu, circumstanțe, poziția după naștere, sau orice altceva. Atunci, cuibul egiptean a fost zdrobit în bucăți și poporul abia născut a ieșit, nu ca să îl rănească, ci să i se poată dezvolta credința până la un punct în care ar fi fost imposibil să mai crească și să se extindă.

CUIBUL EGIPTEAN ZDROBIT

Israelul a fost condus sub Moise, așa cum este descris în Exodul 19:4: „Ați văzut ce le-am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la mine.” Psalmistul povestește că ei au beneficiat doar temporar de această salvare și spune că ei nu au lăsat să lucreze în ei credința necesară, așa cum este scris: „El i-a salvat din mâinile celor care îi urau, și i-a salvat din

măinile dușmanului. Și dușmanii lor au fost acoperiți de ape, și nu a mai rămas nici unul. Și apoi au crezut cuvintele sale, ei cântau spre slava sa. [Dar] curând au uitat cuvintele Sale, nu au mai așteptat sfatul Său, ci i-a apucat pofta în pustietate, și l-au ispitit pe Dumnezeu în deșert. Și El le-a dat ce au cerut, le-a trimis neliniștea în suflet.” – Psalm 106:10-15.

Prin comportamentul nu spuneau decât: Ne dorim să fi fost din nou în cuibul egiptean, suntem obosiți să tot poposim din copac în copac. De ce ne-a adus Dumnezeu aici, departe de casa noastră, chiar dacă acela ne era potrivnic? S-au bazat pe propria lor înțelegere. L-au ispitit pe Dumnezeu și au devenit un exemplu de pui de vultur care doar bombăne și nu sunt buni de nimic. Israelul niciodată nu a învățat lecția credinței complete în Iehova – și ce șansă au pierdut! Au fost purtați mereu pe aripile vulturului, mereu au fost protejați de grija divină, până când le-au crescut penele în gloria regimului lui Solomon. Dar poporul avea mai mult pene decât putere, mai multă fală decât credință, și, atunci, în cele din urmă, s-a dovedit că sunt nevrednici să mai fie sub tutela și ghidarea înțelepciunii cerești și nevrednici de cel mai important premiu.

ISRAELUL SPIRITUAL ÎNVĂȚAT

Imaginea aceasta, fără îndoială, se aplică Israelului lumesc, dar să aruncăm o privire și asupra Israelului spiritual, biserica, și să vedem dacă ei au avut parte de aceste instrucțiuni și ghidare. Oul de vultur a fost depus, planul divin a fost expus demult în promisiunea avraamică și pentru perioada sa de incubație s-a așteptat mai degrabă timpul și condițiile corespunzătoare.

De multe secole oul a fost depus aparent steril, nearătând nici un fel de semn de viață. În cele din urmă, promisiunea referitoare la sămânța s-a împlinit, a dat semne de viață, în cea ce privește corpul acelei semințe, de Rusalii. Prin urmare, biserica care a învățat să zboare a fost hrănită și s-a avut grijă de ea și pregătită doar așa cum o mamă tandră poate să facă și toate acestea în cuibul evreiesc, chiar și Israelul trupesc a crescut în dimensiuni și putere în cuibul Egiptului.

Ierusalimul și Iudeea obiceiurile evreiești toate au constituit un cuib, sau o stare de susținere morală, prin delicatețea tinereții Israelului după spirit. Cum ar fi putut să susțină biserica de început toate acestea dacă nu ar fi fost credința generală într-un singur Dumnezeu, dacă n-ar fi fost acceptarea generală a profețiilor, și prezența speranței mesianice printre poporul evreu? Casa fiilor ar fi putut cu greu să supraviețuiască dacă ar fi fost aruncată dintr-o dată în piscurile stâncoase și golașe al păgânismului. Biserica pui de vultur nu a fost aruncată prea brutal sau prea devreme din mediul său. Perioada de la Rusalii la pustiirea Ierusalimului și a Iudeei s-a terminat cu marea șansă de a aduce hrana apostolică spre gurile deschise ale primilor credincioși, ca biserica să aibă timp să asimileze învățăturile lor și să realizeze că va veni o schimbare absolută de împărțire. Este posibil ca acesta să fi fost motivul pentru care evreii au fost ținuți împreună din punct de vedere politic mulți ani după a expirat favorul special pentru poporul și oamenii.

Dar nu era prevăzut ca biserica pui de vultur să rămână întotdeauna în cuib. Venise timpul pentru experiențe mult mai vaste; și când a devenit suficient de puternică și dezvoltată încât să se implice în aceste experiențe în siguranță, cuibul a fost scuturat. Ca și în cazul literal, cuibul în sine nu avea valoare. Valoare avea doar când era corelat cu scopul său, și acest scop era să susțină și să asigure baza de operații pentru micii vulturi ai epocii evanghelice.

BISERICA PREGĂTITĂ DE LUPTĂ

Dacă Israelul ar fi rămas, putem presupune fără să greșim că planul lui Dumnezeu de răspândire a evangheliei și pentru activitățile bisericii în țările vestice ar fi fost îndeplinite altfel. Când cuibul a fost zdrobit în bucățele în mâinile armatei romane, atunci toți credincioșii au fost siliți să se uite mult mai constatat spre Tatăl ceresc. A fost cu adevărat o criză. Dar a pierdut biserica din epoca evanghelică pierdută deoarece a fost silită să uite cuibul? Nici o istorie sau o sugestie a primului nostru text va indica că așa a fost.

Biserica de început a profitat așa de mult de pe urma cuvintelor și a asistenței spirituale a apostolilor imediat ce au putut folosi pe deplin aripile lor și să se avânte deasupra norilor negri de

nefericire și persecuție și luptă care a acoperit pământul și să ajungă la purul eter prin bucurie nemărginită (1 Petru 1 : 8), ca „un vultur în aer”. (Proverbe 30 : 19) Mai târziu, în timpul perioadelor de sălbăcie ale bisericii, în timpul perioadelor întunecate, biserica folosise aceste aripi de vultur, pentru emanațiile speciale ale înțelepciunii divine, pentru că din ele ea putea fi și în siguranță pentru că ea îi făcuse moștenitori și știuse cum să îi folosească. – Apoc. 12 : 14.

Spre finalul epocii evanghelice biserica uitase misiunea sa înaltă, ea obosise de zburat în aerul pur al speranțelor și aspirațiilor spirituale și se cuibărise în vehiculul cuib al dreptății morale și umanitare. Ea se cocoțase în vârful copacilor și al piscurilor înalte ale „cetăteniei creștine”, și chiar să meargă cu curaj pe pământ, cu muzică de jazz și vodevil, în pericol amarnic de a prinde în capcană vânătorul de păsări. Din nou, biserica adevărată a fost împinsă și ajutată să își dezvolte puterea aripilor sale – credința.

STAREA NOASTRĂ CU CARE NE-AM NĂSCUT

Dar oricât de bine se aplică textul nostru la modul în care tratează Domnul cu poporul său , se pare că se potrivește experiențelor noastre individuale mult mai bine. Fiecare dintre noi se găsește în această stare de deșert a pământului, fără favoarea divină, fără amestecul de adevăr, separat de „lucrările păcătoase” din camaraderia deplină cu Tatăl. (Coloseni 1 : 21) Dar în timp ce trăim în această condiție de deșert, am ajuns să nu mai fim în armonie cu ea. Experiențele de viață așa au reacționat asupra noastră încât am încetat să admirăm și să aprobăm lucrurile mici strălucitoare de pe pământ. Am ajuns în punctul în care căutăm cursurile de apă (Faptele Apostolilor 17 : 27) și adăpost față de soare care ne arde al condamnării divine care a venit asupra noastră deoarece suntem membrii ai rasei lui Adam. – Romani 5 : 18.

Dar dacă Domnul poate să vadă răul și binele (Proverbe 15 : 3), și dacă nu există nici o creatură care să nu se manifeste în ochii săi (Evrei 4 : 13), cum se poate spune că el ar putea să ne găsească vreodată? Răspunsul este că noi nu am fost dintotdeauna aici, ca unii dintre poporul său sau chiar ca cei care să avem sentimente pentru el. Noi am fost găsiți tot așa cum cineva poate găsi câteva spice de grâu înainte de cules. Pe la câmp mereu și nu găsim nimic și într-o zi să găsim câteva boabe de grâu care au căzut între timp. Erau și cu o zi înainte tot aici, dar nu erau coapte și nimic altceva decât boabele coapte sunt potrivite pentru scopul nostru. Datorită influențelor la care sunt supuși, au fost preschimbați de la condiția generală de necopt de pe câmp la o condiție în care ele să fie atractive pentru noi.

ADEPTUL LUI IEHOVA

Este foarte probabil ca Iehova la un moment dat uitându-se pe pământ să ne fi văzut, dar nu a văzut ceea ce voia să vadă. Inimile noastre nu erau în afara acordului cu lumea și cu idealurile sale și în acord cu dreptatea. Influențele și experiențele ulterioare au schimbat acest lucru, totuși, și noi ne-am supus planurilor Tatălui. Apoi, el a început să ne dea o serie de lecții și ajutor binecuvântat. El ne-a înconjurat cu planul Său roditor pentru justificarea noastră în Isus Cristos, de fapt, toată bunătatea sa se extinde către noi prin Domnul și Salvatorul nostru, Isus Cristos. (1 Corinteni 8:6) Am fost adăpostiți în „umbra marii stânci într-un ținut epuizat” (Isaia 32:2); iar micul amestec de adevăr a fost apreciat de noi și mărit pentru noi datorită relației noastre cu Isus Cristos, Piatra. În acel sol amestecat al inimii a căzut sămânța bună a împărăției, din care vor emana în cele din urmă influențele revigorante și pline de viață pentru binecuvântarea restului de oameni.

Oh, nu vom face nimic pentru a opri creșterea acestei mici oaze în deșert! Oh, dacă am putea face ceva pentru a consolida credința cea mai sfântă, ca noi să nu putem fi considerați „râuri fără apă”! – 2 Petru 2 : 17.

PREGĂTIȚI ȘI PĂZIȚI

Apoi Domnul în bunătatea sa ne pregătește: El ne dă suficiente cunoștințe pentru a ne ajuta să ne menținem consacrarea și apoi destule cunoștințe pentru a ne permite să fim credincioși în această consacrare, chiar dincolo de moarte. Nu este posibil ca el să ne dea mai mult, pentru că aceste cunoștințe nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea.

El ne păzește sau ne veghează ca pe lumina ochilor. Pupila ochilor este păzită remarcabil, pentru că este un organ expus și sensibil. Deși acel mic orificiu filtrează toată lumina care stimulează sensul văzului. Este acoperită cu corneea, care este dură, dar transparentă, și înconjurată de o structură osoasă, care este dublu arcuită și foarte puternică. Dacă un obiect mare se apropie de ochi, acesta mai întâi trebuie să străpungă această protecție osoasă exterioară înainte de a putea răni ochiul. Dacă un obiect mic se apropie de ochi și ajunge în linia vizuală, ochiul se va închide automat, astfel încât acesta este protejat astfel. Evident, Domnul dorește să credem că nu se va întâmpla nimic atât de brusc, nici o situație dramatică a vieții nu va apărea așa din senin, dar că înțelepciunea și puterea divină pot îndrepta cu abilitate încât să nu rănească interesele eterne ale noii creaturi. Suntem asigurați că nici o tentație nu va cădea asupra noastră, decât atât cât vom putea duce (1 Corinteni 10 : 13), și apoi că „toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu, pentru aceia care sunt chemați după scopul său”. – Romani 8 : 28.

MAI SUNT ÎNCĂ LECȚII

Astfel, Domnul ne duce mai departe și ne instruește pentru a ne ajuta să creștem și să putem urma un curs mult mai avansat de instruire – școala zborului.

Ca un vultur, când își antrenează puii săi să zboare, prima dată îi scutură sau îi ridică din cuib, tot așa și Domnul ne scutură din cuibul vechilor noastre stări, obiceiuri, speranțe și ambiții și ne scoate afară din acele medii în care suntem obișnuiți pentru propriul nostru beneficiu și pregătire. Când mama vultur scutură cuibul cu aripile ei și rupe crengile, cei mici plâng și se uită cerând îndurare de la mama lor. Până acum ea li s-a părut întruchiparea tandreții și a considerațiunii, dar inima ei acum aparent este de piatră și ea este surdă la plânsul lor care îi rupe inima. Micuții sunt forțați să iasă și fără să știe cum să își folosească aripile, ei cad. Dar mama pasăre se duce în jos sub ei, îi poartă pe spatele ei pentru a le da putere, apoi îi lasă să cadă din nou, până când micile păsări descoperă modul în care își pot folosi aripile și învață cum să zboare singuri.

Sunt momente când trupul tremură înaintea înțelepciunii Domnului. Acesta spune, ca și vulturii în acțiune: Oh, mă vei răni, aici am fost crescut, aici sunt obișnuit, nu vreau să părăsesc aceste crengi frumoase și aceste pene. Poți să îmi cânti și să mă hrănești, dar, nu, nu agita cuibul! Cât de puțin realizează ei că tocmai scopul hrănirii lor a fost să poată deveni destul de puternici pentru a suporta și a experimenta această scuturare a cuibului. Atunci toată hrana și toate lecțiile inițiale pe care Domnul ni le dă sunt pentru întărirea noastră până în punctul în care putem părăsi vechile condiții ale lumii, vechile medii și tendințe ale minții noastre.

DIVERSE CUIBURI SCUTURATE

Probabil era un cuib al ideilor preconceptionale și îndelung nutrite, probabil era un cuib al bisericii confessionale, probabil erau legături de familie speciale sau un anumit cerc de prieteni, care trebuiau scuturate în cazul nostru. Acelora născuți din spiritul lui Dumnezeu care nu au fost împinși afară de voința plină de iubire a Domnului, mai devreme sau mai târziu, vor fi scoși afară de puterea sa, dar prea târziu ca să își dezvolte aripile și să zboare.

Probabil Domnul a trebuit să ne împingă afară în unele faze ale lucrării sale. Este posibil ca situațiile să fi fost aduse în atenția noastră chiar prin forță, și într-o astfel de modalitate care nu i-a plăcut trupului chiar deloc. Trupul a înregistrat obiecțiile sale și a refuzat să aprecieze proiectul. Dar tânărul vultur, noua minte, noua voință, cooperează cu bucurie cu planurile înțelepciunii divine.

La început nu știm cum să trăim prin credință, cum să fim susținuți prin spiritul promisiunilor lui Dumnezeu. Putem să ne vedem cum cădem. Dar promisiunile specifice ne sunt aduse în atenție sub înțelepciunea lui Dumnezeu și pe ele ne putem baza până când încrederea noastră ne este restabilită. Pe măsură ce câștigăm din ce în ce mai multă experiență, puterea Cuvântului, spiritul său, adevărul pătrunde ființele noastre spirituale și încrederea noastră crește din ce în ce mai mult devine o obișnuință și nu suntem depășiiți de teroarea oricărei schimbări care vine în viața noastră.

BRAȚELE VEȘNICE

Cum ar putea să știm vreodată adevărul complet al promisiunilor sale, cum ar putea să știm că „suntem în brațele sale veșnice” (Deuteronom 33:27) dacă nu suntem niciodată aruncați să dovedim, și cum am putea fi aruncați dacă am locui mereu în cuib, într-o stare de amețire, de visare și de apatie ? Starea de întunecare a minții și de visare își au locul lor desigur, fără îndoială, dar ai au un loc foarte mic în mintea unui adept al Domnului. Mulțumită lui Dumnezeu, sunt destule fapte glorioase pentru a umbri cele mai ușoare produse ale imaginii. Cum ne putem alege cu „aripi de vultur” (Isaia 40:31), cum putem fi salvați de „capcana vânătorului de păsări” (Psalmul 91:3), dacă nu putem zbura? Cum putem fi adunați împreună unde este corpul (Matei 24 : 28) dacă aceste experiențe de scuturare a cuibului și antrenării de aripi nu ar fi avut loc, dacă Domnul nu ne-ar fi împins la un moment dat în afara rădăcinilor noastre ale gândurilor sau în afara vechilor noastre împrejurări?

LECȚIILE ÎN PARTE PRIN OBSERVARE

Pe măsură ce observăm exemplele înțelepciunii instructive a Domnului pentru poporul său , nu putem învăța ceva prin observație? Nu putem vedea și considera într-o oarecare măsură înțelepciunea de a aplica greutățile ca un factor de dezvoltare a caracterului? Cu siguranță că putem. Toate aceste exemple ne sunt date ca povește (1 Corinteni 10 : 11; 1 Petru 1 : 10-12), așa cum ne asigură apostolii. Așa că putem fi siguri că atunci când aceste experiențe vor veni, înțelepciunea divină va plana asupra noastră pentru a ne supraveghea și a încuraja eforturile noastre timide, puterea divină ne va primi când suntem cu capul plecat, și ne va duce spre locul de odihnă când suntem oboșiți și epuizați de pe urma efortului neobișnuit.

Vom fi povățuiți în parte prin exemplele pe care Domnul ni le-a dat și vom fi pregătiți să cooperăm prin experiențele de zguduire a cuibului când vor veni, sau vom fi obligați să învățăm toate prin experiența unor lucruri pe care le-am fi putut învăța dacă am fi acceptat cu umilință mărturia pe care aceste exemple ne-a aduc în minte?

Așa cum Avraam a fost credincios prin experiențele sale, vom face noi mai puțin, noi cei care avem atâta încurajare? Și dacă evreii nu au profitat de lecția lor, dacă nu au reușit să învețe cum să depindă cu deplină încredere în Iehova, noi putem cel puțin să îi păstrăm în minte ca pe un exemplu și avertizare. „Atunci, să depunem toate eforturile pentru a ajunge la acea stare de odihnă, ca nici un om să nu cadă după același exemplu de necredință.” – Evrei 4 : 11.

UN EXEMPLU NOBIL

În Noul Testament avem figura care ne inspiră a apostolului Pavel. Cât de sus a putut el să zboare pe aripile credinței sublime și a încrederii! Pentru că el spune: „Cine ne poate separa de dragostea lui Cristos? Va putea face acest lucru nefericirea, sau neputința, persecuția, foamea, frigul sau pericolul sau sabia? (Așa cum este scris: De dragul tău noi suntem uciși toată ziua, suntem considerați ca oile pentru ucigaș) Ba mai mult, în toate aceste lucruri suntem mai mult decât cuceritori, prin cel care ne-a iubit. Pentru că sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, prin principatele, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile care vor veni, nici înălțimea,

nici adâncimea, nici o altă ființă nu ne va putea separa de iubirea lui Dumnezeu, care se manifestă prin Isus Cristos, Domnul nostru”. – Romani 8 : 35 – 39.

Apostolul era foarte mult deasupra experiențelor sale zilnice, deși aceste experiențe erau atât de dramatice deoarece era încarcerat, fiind bătut cu biciul, luptându-se cu fiarele sălbatice, etc. Chiar dacă incidentele ar fi fost plăcute pentru trup, el ar fi avut aceeași măsură a credinței și a speranței, a încrederii și siguranță în Domnul. Ce exemplu nobil!

Atunci ce putem învăța din toate acestea? În principal că Dumnezeu se așteaptă ca noi să putem trăi sub diferite circumstanțe variate așa cum el consideră că poate fi mai bine pentru noi ca noi să învățăm să aderăm la principiile de bază glorioase la care se raportează și el, ca noi să putem învăța să trăim fără să fim legați de ceva sigur, de ceea ce este etern. Și doar astfel putem fi pregătiți pentru cea mai mare provocare dintre toate, când vom părăsi pământul în care suntem, ca noua creație de păsări ale lui Dumnezeu, care au fost îngrijite și hrănite și când vom primi un nou punct de vedere, mult mai înalt din care să știm și să administrăm nevoile omenirii.

VEDEM CU CREDINȚĂ VIITORUL

Doar credința poate cuprinde viziunea grandorii aceluia timp. Ce bucurie va fi când aceste părți dure ale învățaturii noastre se vor termina și când ne putem alătura acelei ceremonii fastuoase strălucitoare, acelei cavalcade magnifice, celui mai minunat corp care a fost vreodată pus laolaltă, înconjurat probabil de mii și mii de îngeri care au văzut progresul fiecăruia cu interes și dragoste! Și ca această pregătire cerească – fiecare dintre ei un miracol de grație, fiecare o bijuterie radiantă pentru a reflecta bogăția nemăsurată a favorii lui Dumnezeu de-a lungul tuturor epocilor – ca acea pregătire merge pe calea îngerilor, a principatelor, a puterilor, a lunii, a soarelui, a stelelor, a tronului îndepărtat al lui Dumnezeu și al lui Cristos, vom ști lecția completă a zborului vulturului.

„Tată, iartă inima care se ține laolaltă,
Astfel, tremurând, pentru lucrările timpului
Și îmi supun sufletul, și aripile care zboară
Să mă înalț spre zone mai pure.”

ELI ȘI FII SĂI

9 MAI – 1 SAMUEL 4 : 5 – 18

**O PREOȚIE CORUPTĂ – OAMENI DEMORALIZAȚI – O ÎNCERCARE DE A-L
ADUCE PE DUMNEZEU ÎN RĂZBOI – CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI CAPTURAT –
PEDEAPSA PRIMITĂ DE LA DUȘMANI – MOARTEA TRAGICĂ A LUI ELI ȘI A
FIILOR SĂI – ISRAELUL RESTABILIT.**

„Pedeapsa pentru păcat este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața eternă în Isus Cristos, Domnul nostru.” – Romani 6 : 23.

La douăzeci și trei de ani după ce Dumnezeu a prezis dezastrele care se vor abate asupra lui Eli și a familiei sale, s-a produs tragedia despre care vorbim în această lecție. În toți acești douăzeci de ani, nu s-a produs aparent nici un fel de reformare. Eli, care era în vârstă, acum avea nouăzeci și opt de ani, nu renunțase la servitori sau la serviciul Domnului. El a permis ca afacerile să fie preluate de fii săi, fără a ține seama de necinstea lor în lucrurile lui Dumnezeu și exemplele lor imorale și periculoase. Este posibil ca Samuel să nu fi fost prezent la această lecție la acel moment și probabil și în anii de dinainte. Indiferent unde ar fi fost el, putem fi siguri că era un servitor adevărat al lui Dumnezeu și era din ce în ce mai mult recunoscut astfel de oameni.

Nu trebuie să subestimăm condițiile morale și religioase ale oamenilor în toți acești douăzeci de ani, dar putem presupune că exemplul rău al preoților, fii lui Eli, pe care el i-a asociat cu el în slujba preotească, au avut un efect vătămător asupra oamenilor, un efect demoralizator. Conform legământului lui Dumnezeu cu poporul, Domnul trebuia să îi condamne, să îi pedepsească. A avut loc o nouă invazie a palestinienilor. Izraeliții au mers în întâmpinarea dușmanului pe câmpul de bătălie și au fost înfrânți. În amărăciunea lor și în încercarea de a se regrupa pentru a obține un pic de ajutor, ei s-au îndreptat spre Dumnezeu, așa cum toate popoarele din Europa se uitau la Dumnezeu pentru ajutor în timpul războiului, dar se rugau în van.

Obiceiurile de atunci în aceste condiții sunt asemănătoare cu cele de astăzi, o încercare de a-l implica pe Dumnezeu în război, o încercare de a invoca asistența simbolurilor religioase, etc. Într-adevăr, izraeliții aveau mai multe motive pentru a face acest lucru decât au popoarele de astăzi, pentru că Dumnezeu a spus că el era Păzitorul Israelului, și că ei erau o națiune specială. (Exodul 19 : 3 – 8) El promisese să îi protejeze atâta timp cât poporul îi era loial. Pe de altă parte, împărățiile acestei lumi nu aveau această promisiune divină, nu aveau niciun motiv pentru a avea astfel de așteptări de ajutor divin. Ei își aranjau în mod fals împărățiile creștine, în timp ce ei nu aveau nici o susținere sau nici un rol în Domnul. El nu recunoaște nici un fel de alt popor decât Israelul natural al trecutului și Israelul Spiritual în prezent. 1 Petru 2 : 9; Amos 3 : 2.

MAREA GREȘALĂ A ISRAELULUI

Fără îndoială că izraelienii auziseră cum Chivotul pornise înaintea lor în călătoria în sălbăticie, cum aceasta era în mijlocul Iordanului când poporul a trecut cu picioarele uscate și cum aceasta era în procesiunea care a trecut prin Ierihon când zidurile au căzut. Și astfel, ei erau hotărâți să aducă Chivotul Domnului și să îl pună în bătălie cu poporul Israelului. Astfel au gândit pentru a asigura victoria pentru ei înșiși. Aparent, ei s-au gândit că Dumnezeu nu va permite ca Chivotul Legământului să fie zdrobit sau capturat și ca astfel era obligatoriu ca victoria să fie de partea Israelului.

Vedem cu ochii minții spectacolul grandios: Iată Leviții, purtând Chivotul sfânt a lui Dumnezeu; apoi cei doi fii ai lui Eli, ridicăți ca preoți ai Atotputernicului, reprezentanți ai sfințeniei lui Dumnezeu și poporul a urmat, entuziasmat de gândul victoriei prin Chivotul lui Dumnezeu și cântând imnul lor obișnuit de bătălie – „Ridică-te, O Doamne, și lasă dușmanii tăi să fie împrăștiați și lasă-i să urască flota ta înaintea ta.” – Numeri 10 : 35.

Poporul a uitat că ei trăise necredincios, încălcând legământul lor cu Dumnezeu și că legământul lor spunea că ei vor fi pedepsiți de mâna dușmanului lor. Uitaseră că cei doi preoți nu reprezentaseră sub nici

o formă dreptatea divină, că cei doi hoți și jefuitori îmbrăcați ca preoți ai lui Dumnezeu, că ei erau imorali, impuri, postând ca reprezentanți ai sfințeniei divine. Ei uitaseră că nu trebuie să se aștepte la binecuvântarea lui Dumnezeu în aceste condiții.

O PARALELĂ ÎN ZIUA DE ASTĂZI

Din păcate ! Chiar dacă sunt situații întâlnite acum mult timp, vedem aceeași condiție și în zilele noastre – multă rușine, multă falsitate, interpretare greșită a lui Dumnezeu din partea aceluia care pretind că sunt poporul său . Astăzi, ca și în zilele fiilor lui Eli, oamenii au făcut o încercare deoarece ei au amestecat cauza lui Dumnezeu cu proiectele lor naționale. Din nou ei au uitat că cele două sunt complet separate, că totuși cauza lui Dumnezeu este sub direcția divină și că această cauză a sa va prospera cel mai bine permițând o mare înfrângere a tuturor acestor sisteme ale oamenilor, elaborând incidental pregătirea pentru stabilirea împărăției lui Mesia, după ce Armagedonul din Biblie ar umili lumea și ar face ca lumea să fie gata să aclame Noul Împărat Immanuel și împărăția sa, „dorința tuturor popoarelor”.

Strigarea pe nume a Domnului și faptul că au adus Chivotul lui Dumnezeu în bătălie nu i-a ajutat pe izraeliți. Au avut parte de un mare măcel și forțele lor au fost împrăștiate în fața

dușmanilor lor. Cei doi fii ai lui Eli au fost măcelăriți. Chivotul lui Dumnezeu a fost capturat. Dezertorii din armată au fost aduși la Șilo, unde Eli stătea ca judecător pe marele său scaun la poartă, mirându-se cu neliniște, amintindu-și cu frică de predicția dezastrului de acum douăzeci de ani. Fugarul i-a povestit lui Eli că rezultatul bătăliei nu era în favoarea izraeliților, că cei doi fii ai săi au fost măcelăriți și că Chivotul Domnului fusese capturată de filistenii.

ISRAELUL DIFERIT FAȚĂ DE ALTE POPOARE

Eli ascultase totul până la ultima propoziție cu sânge rece. Când a aflat despre comoara sa prețioasă, pentru care el fusese gardian din porunca divină, care fusese luată de filistenii, bietul om a căzut leșinat, scaunul său s-a răsturnat și și-a rupt gâtul. Deși a fost credincios din toată inima până la nouăzeci și nouă de ani, el totuși nu se poate spune că este fără reproș pentru că și-a neglijat familia și nu a văzut că lucrarea care i se încredințase nu era realizată și de cei din casa sa. Loialitatea sa față de Dumnezeu nu a fost suficient de mare să îl împiedice să se eschiveze de la responsabilitățile sale. În caracterul său era prea mult din spiritul de „pace cu orice preț”, nu destul din acel curaj care este nevoie pentru a fi pregătit să moară de dragul dreptății.

Lecția fusese predată poporului din cadrul legământului cu Dumnezeu, izraeliții, următoarele pedepse ale Domnului trimise asupra filistenilor, astfel încât ei să fie bucuroși că dau înapoi Chivotul poporului lui Dumnezeu. Unii erau înclinați să facă lumină în ceea ce privește afirmația că filistenilor li se trimiseseră boli de tot felul atâta timp cât ei aveau la ei Chivotul Legământului și aceste boli au dispărut când Chivotul a fost redat izraeliților. Nu avem niciun motiv totuși să ne îndoim că filistenii au făcut acest lucru doar pentru că acestea erau boli speciale, iar Scripturile se pare că rețin această idee că ele veneau de la Dumnezeu.

Acest lucru nu ne dă voie să presupunem că fiecare gen de boală de astăzi este de la Domnul, că este o pedeapsă specială a lui Dumnezeu. Când luăm în considerare această problemă, trebuie să ne amintim că poporul lui Israel și tot ce ținea de el se afla în cadrul relației speciale a legământului cu Dumnezeu și sub supravegherea divină. Orice atingea Israelul sau oricare dintre aceste lucruri care aparțineau sistemului tipic era în acea măsură contrar lui Dumnezeu, cauzei sale, intereselor sale și aceasta putea fi realizată doar cu permisiunea lui Dumnezeu. De aceea când Domnul și-a dorit să aducă înapoi Chivotul sau să salveze poporul său din asemenea situații, a fost de datoria sa să aducă lucrurile de așa natură încât să se realizeze acest scop.

Astăzi nu mai avem această condiție a lucrurilor care să prevaleze. Poporul lui Israel este temporar în afara protecției divine, care odată era cu ei, și această separare va dura până când toți păgânii vor fi aduși în Israelul spiritual. Apoi întregul Israel va fi restabilit din întuneric și din înstrăinarea de Dumnezeu, așa cum este scris: „Acesta este legământul meu cu ei când eu le voi ridica păcatele.” – Romani 11 : 26 – 32.

VICTORIA SUB SAMUEL

16 MAI – 1 SAMUEL 7 : 2 – 17

**PROFETUL ȘI JUDECĂTORUL SAMUEL – INFLUENȚA SA PENTRU
DUMNEZEU – ISRAELUL SE CĂIEȘTE – O CONVENȚIE PE MUNTELE MIȚPA –
TURNUL DE VEGHERE – GRĂBINDU-SE ȘI RUGÂNDU-SE – FAVOAREA LUI
DUMNEZEU NEÎNCETATĂ – FILISTENII MUSTRAȚI – ISRAELUL BINECUVÂNTAT
PENTRU CREDINȚĂ**

„Îndreaptă-ți inima doar spre Iehova și servește-l doar pe el.” – 1 Samuel 7 : 3.

Profetul Samuel poate că l-a servit pe Eli Preotul, dar nu putea să devină succesorul său, deoarece nu provenea dintr-o familie de preoți. Probabil de aceea, când a ajuns la maturitate, el și-a găsit altă slujbă, dar pentru o perioadă de douăzeci de ani cel puțin nu există nici o înregistrare pentru activitatea sa. Întrebarea este totuși, a fost el credincios lui Dumnezeu și intereselor poporului său și dacă poporul aveau încredere în el ca servitor al lui Dumnezeu. Putem fi siguri, de aceea, că el nu era lipsit de activitate, el era implicat în lucrarea cea bună. Este foarte probabil ca el să se implicat în pregătirea poporului referitor la condițiile greșite în care se aflau, care permiteau idolatria printre ei, care îl neglijau pe Dumnezeu, etc.

Lección noastră ni-l prezintă ca lider incontestabil al momentului, când poporul devenise interesat de un anume sens al nedumnezeirii lor, a nevoii lor de Dumnezeu și a nevoii lor de ajutor mutual dacă ar fi avut din nou o relație cu Dumnezeu. Pentru că adusesse poporul în această stare potrivită a minții, Profetul Samuel a convocat o adunare generală pe un mic munte numit Mițpa, însemnând, Turnul de Vegherere. Ei au venit într-un număr considerabil și cu inimile îndoite de durere cu recunoaștere a faptului că ei erau păcătoși și că de aceea fuseseră iertători – în afara favorii divine. Ei veniseră căutându-l pe Dumnezeu și el era aproape de ei – 2 Cronici 15 : 2.

O MARE REFORMARE PERFECTATĂ

Profetul Samuel a prezentat problema înaintea poporului în cuvinte simple și distincte, spunând, „Dacă vă întoarceți la Domnul cu toată inima voastră, atunci renunțați la zeii ciudați și la Astartee și pregătiți-vă inimile pentru Domnul și serviți-l doar pe El, și El vă va salva din mâinile filistenilor”. Samuel avea un motiv să spună poporului că ei vor fi salvați din puterea filistenilor, pentru că aceasta era convenția lui Dumnezeu cu ei prin legământul pe care el îi încheiase cu ei, și anume, dacă ei se vor supune legilor sale și vor fi loiali lui, el va fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul său și el le va păzi interesele lor până în cel mai înalt grad, atât ca popor cât și persoane, dar dacă ei nu își vor respecta legământul și nu vor fi loiali lui, atunci El îi va lăsa în mâinile dușmanilor lor și îi va pedepsi de șapte ori. Dumnezeu își păstrase partea sa de legământ, Israelul era acel care nu ținu legământul, iar Samuel le spunea pe bună dreptate atenției lor acest fapt și cerea căință.

Samuel s-a rugat pentru poporul Israelului, „Și ei au scos apă și au turnat-o înaintea Domnului și au grăbit acea zi și au spus, Am păcătuit înaintea Domnului”. Mărturisirea păcatelor nu este singura acțiune care să ne arate că poporul își manifestă onestitatea și sinceritatea, dar este bine că ei au făcut acest lucru când i-au cerut lui Dumnezeu pe care ei l-au supărat să îi primească din nou în cadrul legământului. Poetul a spus că mărturisirea face bine sufletului și cu siguranță toate mărturisirile s-au dovedit a face acest lucru. Mărturisirea a însemnat obligația lor. Umiliința care este necesară pentru a face o astfel de mărturisire trebuie să fie profitabilă în ceea ce privește construirea caracterului lor.

Apa turnată poate fi privită din diverse unghiuri. O viziune poate fi că aceasta reprezintă adevărul pe care ei nu îl puteau nega, nu îl puteau retrage, așa cum apa vărsată pe jos nu poate fi recuperată. O altă sugestie ar putea să fie că apa este scoasă din adâncimile pământului, astfel că mărturisirea lor a venit din adâncul inimii lor. O altă interpretare este că aceasta reprezenta jurământul lor de credință în fața Domnului, care sunt la fel de irevocabile ca și apa turnată.

O LECȚIE PENTRU ISRAELUL SPIRITUAL

„Și Samuel a judecat copiii Israelului la Mițpa.” Adică, ca judecător, ca sfătuitor el a sfătuit, a luat decizii în ceea ce privește afacerile lor, disputele, comportamentul adecvat, ce e bine și ce e rău într-un anume subiect, etc. Astfel, poporul Israelului avea un nou început; și ca popor ei erau mult mai aproape împreună decât oricând în istorie din zilele lui Iosua încoace. Dar deși erau încercați în credință, chiar în acest moment, în timp ce ei se îndreptau spre cursul dreptății, dușmanii lor, filistenii, auzind de adunare, au căutat să înăbușe din fașă rebeliunea și au venit împotriva lor cu o armată considerabilă.

Izraeliții nu se adunaseră pentru bătălie, ci pentru rugăciune, totuși probabil erau mai mult sau mai puțin înarmați. Dar s-au simțit chiar nepregătiți să întâlnească armatele filistene. Și ei i-au spus lui Samuel: „Nu înceta să strigi la Iehova, Dumnezeul nostru pentru noi, ca el să ne salveze din mâinile filistenilor”. Ei învățaseră să caute ajutorul în direcția cea bună. Acest țipăt care venea de la Domnul după ce ei își abandonaseră idolii și juraseră să fie loiali lui Iehova, le dăduse o atitudine diferită față de el decât cea pe care o aveau acum douăzeci de ani, când ei ceruseră Chivotul lui Dumnezeu să îi conducă în bătălia împotriva filistenilor fără nici o reformare a caracterului, fără nici o caință pentru păcate.

Nu avem aici nici o lecție pentru tot poporul lui Dumnezeu? Nu este acest lucru valabil și astăzi cum a fost dintotdeauna că este în van pentru poporul lui Dumnezeu să îl cheme pe Domnul în ajutor și să îi ceară binecuvântarea în timp ce ei trăiesc în păcat, în încălcarea legământului lor și a obligațiilor lor? Prima lecție dintre toate, atunci, pentru aceia care realizează faptul că ei sunt în păcat este caința și jurămintele lor definite pentru Domnul să respecte credința în cererea lor către El pentru mila sa. Aceia care vin la Domnul acum, ca și creștini, sub conducerea Domnului nostru Isus Cristos, sunt siguri că au mila divină și „milostenia ajutorului de fiecare dată când au nevoie”.

Ca răspuns la strigătul oamenilor, Samuel Profetul a oferit Domnului un sacrificiu – un miel de un an. El nu știa, dar era tipul de „Miel al Domnului, care ștergea păcatul lumii”. În afară de acest sacrificiu tipic, Samuel a strigat către Dumnezeu în numele poporului său și Domnul l-a auzit. Cu toate acestea, în afară de Sacrificiul Antitipic, și în numele și prin meritul aceluia Sacrificiu, ca poporul al lui Dumnezeu legați prin legământ cu El – ștergând păcatele și slăbiciunile cât putem de bine, putem fi siguri că avem ajutorul divin, salvarea.

MANIFESTAREA FAVORURILOR DIVINE

Cât timp jertfa se afla încă pe altar, zgomotul armatelor care se apropiau al filistenilor s-a auzit. Cum își putea susține Dumnezeu poporul său? Cum puteau ei să speră că vor fi salvați împotriva armatelor filistene? Se vor împărștia ei cu frică sau se va manifesta puterea lui Dumnezeu de ajutor? Salvarea a venit sub forma unei mari furtuni violente și bruște. Venind cu putere, aceasta a măturat cu totul dealul Mițpa din fața armatelor care se apropiau. Ei s-au întors cu spatele la furtuna violentă, iar izraeliții, văzând această șansă, s-au mișcat în aceeași direcție ca și furtuna, împingându-i pe filistenii înaintea lor și astfel obținând o mare victorie. Locul victoriei a fost chiar locul acela, douăzeci de ani mai târziu unde Chivotul lui Dumnezeu a fost capturat de filistenii. Samuel a pus acolo o piatră ca stâlp și monument și apoi i-a spus Ebenezer, zicând, „Aici ne-a ajutat Domnul pe noi”. – Versetul 12.

Așa s-a întâmplat cu creștinii și victoriile lor cu ajutorul lui Dumnezeu, când prin mila Domnului ei au obținut victorii, ei trebuie să construiască monumente în mințile lor, în inimile lor și nu trebuie să uite de aceste binecuvântări sau să uite că victoriile au câștigat prin ajutorul de sus. De aceea, fiecare creștin, trebuie să aibă Ebenezer-urile sale, monumentele sale ale victoriei, așa cum a fost acolo, al ajutorului divin împotriva dușmanilor, a lumii, a trupului și a adversarilor și trebuie să se bucure de toate acestea.

PRIMUL ÎMPĂRAT AL ISRAELULUI

23 MAI – 1 SAMUEL 9 : 15 - 10 : 24

DORINȚA OAMENILOR DE A AVEA UN ÎMPĂRAT – AMBIȚIA PENTRU FUNCȚIE ȘI POZIȚIE PRINTRE OAMENI – SAUL UNS SĂ FIE ÎMPĂRAT – ZESTREA SA NATURALĂ ȘI APARENTA MODESTIE – CO-OPERATORI DE BUNĂ VOIE – LOIALITATEA NOASTRĂ ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU ȘI NU ÎN FAȚA OAMENILOR

„Temeți-vă de Iehova, și serviți-l în adevăr cu toată inima voastră.” – 1 Samuel 12: 24.

Deși poporul lui Israel își doreau din toată inima un împărat ca toate popoarele din jurul lor, este meritul lor că ei și-au dorit ca Domnul, prin profetul său Samuel, să facă selecția aceluia care va îndeplini cel mai bine această sarcină. Totuși, fără îndoială, oameni din diverse seminții își doreau această poziție. Dacă am presupune altceva atunci ar însemna să nu luăm în seamă cunoștințele noastre și experiența noastră în ceea ce privește natura umană. Dacă pozițiile importante în politica locală și națională sunt căutate și vâdate în primării astăzi, de ce ne așteptăm să fie trase sfori când s-a auzit despre alegerea unui împărat? Ne temem că un contrast între oamenii creștinătății și izraeliți în această privință nu ar fi favorabil pentru cei din urmă. În toate țările care constituie creștinătatea, cât de puțini sunt aceia care, atunci când se aleg cei în funcții înalte, care iau în considerare alegerea Domnului pentru respectiva poziție! Chiar și atunci când ne gândim la alegerea preoților în confesiunile bisericii nominale, vedem că tot acest contrast este chiar nefavorabil, pentru alegerea unui episcop sau preot, se face într-adevăr aparent rar referire la Domnul exclusiv, cu dorința de a face voia sa și pentru a se respecta alegerea sau și nu alta.

SAUL ESTE NUMIT ÎN FUNCȚIE

Ghidat de Domnul, Saul, un tânăr dintr-o familie influentă din seminția lui Benjamin, a fost uns să fie împărat. El a fost adus la profet pentru a fi uns printr-o serie anumită de circumstanțe. Tatăl său avea o turmă de măgari care se rătăcise, iar Saul, după ce i-a căutat în van, a apelat la Profet să îl ajute să îi găsească, și astfel el și-a arătat încrederea în Dumnezeu, și în Samuel ca profet al său. Nu se specifică nicăieri despre interesul tânărului în chestiuni religioase până în acel moment, dar el este menționat favorabil ca un tânăr „bun”. După ungerea sa el a ținut totul secret cu modestie impresionantă, așteptând ca planul Domnului să se dezvolte mai bine și să îi aducă în cele din urmă înaintea poporului. Este chiar probabil ca această rezervă să fie provocarea lui Samuel.

La momentul potrivit, Samuel a trimis vorbă Bătrânilor Israelului să îl întâlnească cu el la Mițpa (Turnul de Veghe) și la sosirea lor au urmat și problemele din această lecție. Samuel le-a repetat despre favoarea Domnului așa cum fusese și în timpul secolelor anterioare, începând cu salvarea lor miraculoasă din Egipt. El le-a spus că toată grija Domnului a fost pentru binele lor, că nici un împărat nu ar fi putut face pentru ei un serviciu mai bun decât marele lor Împărat, și că nici un fel de guvernare nu ar fi putut fi exercitată spre fericirea lor decât aceea de care ei se bucuraseră și pe care o respingeau acum prin cererile lor să primească un împărat, cerere pe care Dumnezeu se hotărâse să o îndeplinească. În armonie cu aceasta ei hotărâseră – nu toți oamenii, ci reprezentanții din toate semințiile și din diverse familii din fiecare seminție. Ignorând ungerea lui Saul care deja se realizase, Saul a lăsat totul în seama providenței, ca oamenii să știe că alegerea a fost făcută de Dumnezeu și nu de Samuel.

Atunci când sorții l-au ales pe Saul, bătrânii din diferitele seminții au început să îl caute. Unde era? L-au găsit ascuns, din timiditate, între lucruri – între bagajele care aparțineau oamenilor care au venit la întrunire. Pe măsură ce înainta – un tânăr în floarea vieții, înalt, probabil, de peste 2 metri, cu un trup altetic – oamenii îl vedeau ca o împlinire a idealului lor. Ei erau încântați de alegerea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu deja i-a sortit lui Saul să fie un rege plin de succes, dacă i se va dovedi loial, credincios și supus.

SINGURUL SUPERIOR

Așa poporul Israelului a strigat în semn de recunoaștere capacității lui Saul de a domni, tot astfel toate popoarele omenirii vor striga de bucurie atunci când vor simți prezența Cristosului lui Dumnezeu, marele Regele, cel ce îi va elibera de sub Satan, de sub domnia strâmbă, de sub orice dușman – Domnul care trebuie să domnească până îi va aduce pe toți dușmanii la picioarele sale, ultimul dușman care va fi nimicit fiind însăși moartea. Nu doar că va fi adevărat că Unsul lui Dumnezeu trebuie să fie capul și umerii peste toți ceilalți dar va fi și „Turnul turmei”, „Cel deosebit dintre zece mii, cel plăcut în toate”, va fi, de asemeni, adevărat într-o anumită măsură, și că toți cei

care sunt asociați strâns cu membrii corpului lui Cristos în viața prezentă, înainte ca el să fie proclamat Rege al întregii lumi, vor putea să vadă, să recunoască mărinimia și bunătatea inimii în cei pe care Domnul îi alege, din locul său de onoare, pentru a călăuzi treburile oamenilor. Ei vor putea să știe că aceia au fost cu Isus, să le vadă mărinimia, înălțimea morală, și să distingă în ei spiritul unei minți tefere, sănătoase.

GARDA DE CORP A LUI SAUL

Consemnarea spune că un grup de israeliți, o gardă de corp, s-au atașat imediat de Saul – oameni „ale cărori inimi au fost atinse de Dumnezeu”. Ei au fost atinși de conștientizarea faptului că Dumnezeu a făcut această alegere, El l-a ales pe Saul și de dorința de a fi în armonie cu Domnul și de a sprijini voința divină în ceea ce-l privește pe cel ales, și de a coopera în această privință. Aceasta este o lecție potrivită pentru tot poporul lui Dumnezeu de acum. Prin Isus, vedem alegerea Tatălui de a ne aduce în unitate cu El; pentru că vedem manifestat în Isus caracterul Tatălui, suntem dispuși să lăsăm totul și să îl urmăm. Tot astfel, dacă ne dăm ajutorul, sprijinul nostru oricărei ființe umane, ajutor legat de orice lucru de pe planul și serviciul divin, trebuie să o facem doar din acest motiv, pe acest temei - și nu din favoritism sau atracție personală sau dorința de a face pe plac, ci pentru că inimile noastre au fost atinse de Domnul cu conștientizarea faptului că liderul, conducătorul, se bucură de aprobarea Lui, este uns de El. Astfel, vom fi mereu loiali lui Dumnezeu, și nu oamenilor. Cu toate acestea, ne vom găsi colaborând într-un mod cât de poate de folositor și care ajută serviciul Domnului; fiind „colegi de lucru” cu Dumnezeu și cu toți cei care sunt servii săi aleși. Fără îndoială că la fel va fi și în viitor, când marele Rege va prelua cu desăvârșire frâiele guvernului; cei mai buni din rândul oamenilor vor roi în jurul lui, nerăbdători să știe și să împlinească voința sa, și să fie în deplină armonie cu el, ca reprezentant al Tatălui ceresc și al împărăției lui.

IONATAN ȘI ASISTENTUL SĂU

30 MAI – 1 SAMUEL 14 : 1 – 46

IZRAELIȚII DOMINAȚI DE FILISTENI – UN MARE TEST DE CREDINȚĂ – NEREUȘITA LUI SAUL DE A AȘTEPTA INSTRUCȚIUNI – DINASTIA ELIMINATĂ DIN FAMILIA LUI SAUL – SCUZELE LUI SAUL – JONATHAN UN FIU FAVORIT – VICTORIA LUI JONATHAN ASUPRA FILISTENILOR.

„Fiți puternici și curajoși.” – Iosua 1 : 6.

Armata care s-a adunat la Saul și care a realizat victoria înregistrată la 1 Samuel 11 a fost împărțită și, în consecință împăratul avea o armată de trei sute de oameni care aștepta. O mie din aceștia erau sub comanda fiului său Ionatan. Restul constituiau garda împărătească și erau sub comanda directă a lui Saul. Aparent, ținutul Israelului era complet dominat de filistenii, care aveau în toate părțile gârzi. Ei erau mulțumiți să scoată o anumită sumă din impozite de la oameni, cum guvernau britanicii India.

Israelii erau slab înarmați, pentru că filistenii nu le-ar fi permis să aibă arme de război de frică să nu se răscoale. La fel, britanicii împiedicau ca muniția de război să ajungă în India din același motiv. Când Ionatan a lansat un atac asupra garnizoanei filistenilor și i-a măturat, nu s-a auzit nici un fel de zgomot, așa cum s-ar fi întâmplat dacă oamenii din India s-ar fi ridicat împotriva garnizoanelor britanice de acolo. Acest lucru ar fi însemnat război. Evreii tremurau la gândul a ceea ce se putea întâmpla.

CEI PUȚINI AU DEVENIT ȘI MAI PUȚINI

Filistenii au intensificat ocupația lor armată și izraeliții – neînarmați, cu excepția uneltelor agricole, etc. – erau terorizați de filistenii războinici. Armata lui Saul de trei mii s-a micșorat și s-a ajuns la șase sute, totuși el a primit vorbă de la Profetul Samuel să aștepte șapte zile de la sosirea sa, aparent cu intenția ca oamenii să își simtă pe deplin neputința și apoi să ceară sprijinul Domnului. Împăratul Saul a făcut așa cum i s-a poruncit, adică a aștepta șapte zile și când acest timp s-a scurs, văzând cum armata sa se împutinează și că Samuel nu s-a întors, în cea de-a șaptea zi el și-a luat răspunderea de a fi propriul preot. El a oferit sacrificii lui Dumnezeu fără autoritate.

Tocmai când terminase sacrificiile, Profetul Samuel a apărut, l-a certat dur și i-a spus că datorită nesupunerii sale față de Domnul complet, familia sa nu trebuie să mai fie reprezentanții Domnului în împărăția Israelului. Împăratul și-a cerut iertare, a explicat situația – astfel era necesar să se facă ceva și ceea ce a făcut el a fost singurul lucru l-a care se puteau gândi. Câțiva împărați sau generali din zilele noastre ar fi pregătiți să facă ceva asemănător referitor la voia Domnului așa cum a făcut Împăratul Saul. Foarte puțini ar fi așteptați șapte zile sau ar fi acordat vreo atenție Profetului. Doar puțini și-ar fi cerut iertare Profetului după aceea și ar fi explicat de ce ar fi încercat să ofere sacrificii lui Dumnezeu.

Este bine să observăm de ce sacrificiul Împăratului Saul prin jefele sale către Domnul a fost condamnat ca un păcat. Acest lucru s-a întâmplat deoarece Dumnezeu a ratificat o lege specială care era în vigoare și care spunea că doar preoții pot aduce sacrificii naționale. Apoi vine întrebarea: De ce ar trebui Dumnezeu să limiteze oferirea de sacrificii la seminția de preoți? Răspunsul este că acea seminție în mod obișnuit reprezenta biserica – consacrată complet lui Dumnezeu și acceptată de el. Apostolii au creionat antitipurile, nu doar ale împăraților Israelului, dar și ai preoților Israelului. Sf. Petru spune despre biserică în general și nu doar despre clerici în special, „Voi sunteți o clasă de preoți împărătești”.

LECȚIILE DE VIAȚĂ ÎN RETROSPECTIVĂ

Câte dintre familiile umane au simțit, când au ajuns pe patul de moarte, că dacă ar fi avut o viață să trăiască din nou, lecțiile din experiențele lor ar fi prețioase și le-ar permite să facă lucrurile mult mai bine! Bărbatul sau femeia care nu a avut unele experiențe de-a lungul vieții sale din linia de nereușite și care să le permită să le depășească și să facă lucrurile mai bine, și-au trăit viața degeaba. Să ne încurajăm unul pe celălalt în lupta pentru idealuri înalte, și să nu fim descurajați de nereușitele noastre neintenționate.

Copleșiți de propriile noastre slăbiciuni cu care suntem născuți, înconjurați de alți semeni care și ei au slăbiciuni ale minții, ale trupului și slăbiciuni morale și sunt asaltați, așa cum ne asigură Scripturile că sunt de Satan și de îngerii căzuți, care caută să ne prindă în capcană și să ne îndepărteze de la Dumnezeu și de la dreptate, mai este de mirare că noi nu reușim să ajungem la înălțimea propriilor idealuri și de aceea nu reușim să ajungem la înălțimea standardelor perfecte ale Cuvântului lui Dumnezeu?

Cea mai simplă afirmație din legea lui Dumnezeu este regula de aur. Totuși câți dintre cei care înțeleg regula de aur și spiritul său perfect pot pretinde că ei trăiesc la înălțimea sa în fiecare oră, în fiecare zi? „Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta, și îți vei iubi aproapele ca pe tine însuși.” Tot ce poate face oricare dintre noi este să fim cinstiți cu noi înșine, să ne mărturisim păcatele, să ne luptăm zilnic să le depășim și să ajungem din ce în ce mai mult la standarde divine în gânduri, în cuvinte și în fapte.

În lecția noastră, Împăratul Saul nu a avut astfel de experiențe, Salvatorul nu murise încă, el nu apăruse încă în prezența lui Dumnezeu, să ofere ispășirea sau să deschidă calea spre un nou stil de viață. De aceea, Saul avea doar planul care era comun pentru toți evreii – o Zi obișnuită de Izbăvire, o dată pe an, pentru izbăvirea păcatelor întregului popor pentru tot anul, inclusiv preoțimea tipică, prin care mesajul Domnului le era comunicat. Și pentru el însuși era parțial un tip,

Împăratul Saul era necesar să aibă de-a face cu dreptatea strictă și împărăția trebuia confiscată de familia sa deoarece jertfa sa către Dumnezeu nu fusese autorizată.

SAUL ȘI IONATAN

Ionatan, cel mai mare fiu al Împăratului Saul, era moștenitorul natural al tronului său, și fără îndoială i-ar fi succedat tatălui său Saul dacă acesta nu ar fi intrat în dizgrația divină și nu i s-ar fi anulat acest privilegiu și pentru moștenitorii săi. (1 Samuel 13 : 13) Ionatan a fost un fiu devotat tatălui său și un servitor devotat și energic al lui Dumnezeu și al poporului său. Atașamentul profund al tatălui și al fiului se manifestă în mai multe fapte, Ionatan ar fi putut întreprinde expediția sa periculoasă împotriva filistenilor doar prin păstrarea proiectului său secret față de tatăl său (1 Samuel 14 : 1) Efectul ciudatului jurământ al lui Saul este subliniat prin afecțiunea sa pentru fiul său. (1 Samuel 14 : 39-44) Acel obiect drag pe care el spunea că l-ar sacrifica, dacă va fi nevoie, în îndeplinirea jurământului său. Dar oamenii l-au salvat, spunând că Dumnezeu este de partea lui Ionatan. Aceasta a fost încrederea foarte bine marcată între tată și fiu. (1 Samuel 20:2) „Iată, tatăl meu nu va face nimic, nici important sau lipsit de importanță, ci mă va urma.” Și Ionatan a avut o mare influență asupra tatălui său (1 Samuel 19 : 6) și a fost foarte activ în cooperarea cu el în apărarea poporului lui Dumnezeu împotriva dușmanilor și opresorilor lor.

Ionatan l-a iubit pe Domnul și pe poporul său și a avut încredere nezdruincată în puterea lui Dumnezeu în numele lor. Ca și David înaintea lui Goliat, cu credința în Dumnezeu, el și asistentul său au intrat în garnizoana filistenilor, spunând: „Poate Dumnezeu va lucra pentru noi, pentru că Dumnezeu nu are nici o piedică să salveze prin mulți sau prin puțini.” – 1 Samuel 14 : 6.

Lecția noastră va povesti cum Ionatan și asistentul său, binecuvântați de Dumnezeu, au înfrânt dușmanii și cum filistenii, împărțiți în trei tabere, s-au confundat unii pe alții, crezând că sunt evrei și s-au măcelărit unii pe alții.

Întrunirea de la teatrul Hipodrom din New York

Duminică, 21 martie, am asistat la una dintre cele mai de succes întruniri ținute de Studenții în Biblie Internaționali, din punct de vedere al participării, atenției acordate și belșugului. Într-adevăr, unele persoane cu experiență în astfel de evaluări o proclamă drept cea mai mare mulțime adunată vreodată din toate întrunirile noastre, luând în considerare și numărul de persoane ce au dorit să fie primite. Avem încredere că s-a făcut mult bine și multe inimi au fost mângâiate de mesajul bun al Cuvântului lui Dumnezeu astfel încât lunga noapte de păcat și moarte să fie aproape de sfârșit, iar glorioasa lumină a zorilor milenari să fie gata să-l vestească și să aducă Soarele Dreptății, cu razele sale vindecătoare, încât întreaga carne să nu fie distrusă, nici măcar în cea mai aspră etapă a timpului necazurilor, ci o parte din carne să fie salvată, astfel încât „Milioane de oameni ce trăiesc acum să nu moară niciodată”.

Prietenii adevărului actual din zona metropolitană a New York-ului, cât și cei care locuiesc pe o rază de aproximativ 300 de km au pus multe eforturi, gânduri și rugăciune în pregătirea pentru întrunire. Aproape 320.000 de exemplare suplimentare din *Epoca de Aur* conținând un anunț de 2 pagini despre întrunirea de la (teatrul) Hipodrom au fost distribuite cu grijă în cartierele cu vorbitori de engleză ale orașului. Au fost folosite pe o arie mare afișe mari lipite pe aviziere, cât și unele mai mici în stații de metrou și gări. Au fost publicate anunțuri de o pagină sau de o jumătate de pagină în toate ziarele mai mari din metropolă. Pe scurt, nu a rămas piatră neîntoarsă care ar fi putut să contribuie la anunțarea oamenilor că o întrunire avea să se țină pe încăpătorul teatru de renume mondial.

MULȚI SE STRĂDUIESC SĂ INTRE

La ora două fix, s-au deschis ușile și la două și jumătate întreaga teatru se umpluse, exceptând rândurile cele mai de sus. De la două până la trei, muzicienii de un talent recunoscut s-au oferit să interpreteze niște selecțiuni muzicale foarte potrivite, unii cu instrumente cu corzi și arc, alții la orgă cu tuburi. Înainte de trei, fiecare scaun era deja ocupat, și aproape 800 de oameni stăteau în picioare. Aproape 5500 de oameni se aflau înăuntru, iar poliția a închis ușile în fața miilor care doreau să li se îngăduie să intre. Evaluatorii competenți și dezinteresați au aproximat numărul celor cărora nu li s-a permis accesul înăuntru la 7000. Chiar și la patru fără douăzeci, oamenii încă veneau, cu speranța că unii din public vor pleca și le vor putea lua locurile – dar aproape nimeni nu a plecat.

Domnul a pus în inimile unora dintre copiii săi dragi dorința de a aduce și de aranja un mic Eden de flori pe scena cea mare, lucru care, împreună cu celelalte, au creat o atmosferă cât se poate de potrivită și în ton cu mesajul în sine.

După intonarea unei cântări și o rugăciune scurtă pentru îndrumare divină asupra întrunirii, fratele Rutherford a pășit pe scenă și și-a început cuvântarea. Timp de aproape două ore, vasta audiență a ascultat cu atenția încordată și a dat dese semne de aprobare la tot ce se spunea. Cităm din remarcile făcute:

„Această întrunire este ținută sub auspiciile Asociației Studenților Bibliei, al căror președinte am privilegiul să fiu. În numele Asociației, deci, vă urez bun venit. Această întrunire este doar una dintre miile ce se țin în toată lumea într-un scop similar. A.I.S.B. nu este o sectă în accepțiunea obișnuită a cuvântului. Este alcătuită din oameni creștini care provin din toate confesiunile și din exteriorul tuturor confesiunilor. Ca o asociație, aceasta nu caută să își atragă un număr mare de membri, considerând că cei ce urmează spiritul acestui moment și sunt căluziți de principiile care ar trebui să-i governeze pe toți creștinii vor fi bucuroși să împărtășească vestile bune glorioase ce trebuie vestite acum lumii.”

„Asociația este organizată cu scopul de a face un singur lucru. Crede că are un mesaj de la Domnul și că misiunea ei este să anunțe oamenii de venirea iminentă a împărăției lui Mesia, să-i anunțe că am ajuns la o perioadă din istoria lumii când oamenii vor primi o binecuvântare ce întrece orice vis al lor.”

„Multora dintre voi le va părea o afirmație forțată din partea mea să anunț cu îndrăzneală, cum am făcut și în acest caz, că milioane de oameni ce trăiesc acum pe acest pământ nu vor muri niciodată, dar când veți auzi dovezile și veți examina atent și le veți lua în considerare, nu cred că veți mai spune că e o afirmație forțată.”

SPERANȚĂ ÎNDELUNG AMÂNATĂ

„Vreme de 19 secole, creștinii au așteptat cu nerăbdare timpul când omenirii îi va fi oferită viața veșnică. Întrebarea pe care ne-o punem este, deci: Am ajuns la acea perioadă din istoria lumii? Dacă da, atunci indiferent de crez sau confesiune, ar trebui să o vestim, să o promovăm cu bucurie în inimi. Cu mai mult de 4000 de ani în urmă, Dumnezeu a făcut o promisiune lui Avraam, spunând: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Bazându-ne pe această promisiune, care a fost apoi repetată altora din vremurile profetice, evreii au așteptat împlinirea promisiunii, vremea binecuvântării oamenilor. Deci, concluzia că am ajuns în acel timp, în acea vreme este bazată pe mărturia combinată a celor 24 de profeți inspirați ai lui Iehova și a lui Isus din Nazaret, cel mai mare dintre învățători, și a discipolilor pe care i-a inspirat.”

„Astăzi, deși evreii nu îl acceptă pe Isus ca pe Mesia (și nu suntem aici ca să le-o cerem să facă acum), toți ortodocșii și evreii devotați au fețele întoarse spre Ierusalim, așteptând acea vreme, și acea vreme este apropiată, când vor găsi un cămin pentru poporul lor și binecuvântările pe care le-au așteptat toate aceste secole îndelungate.”

„Deci, dragi prieteni, mesajul nostru nu reprezintă interesele nici unei societăți, ordin sau confesiune, evreiască sau a națiunilor, ci interesul vital al fiecărui bărbat și fiecărei femei . . .”

„Fiecare student recunoaște faptul că Iehova a făcut un legământ cu națiunea lui Israel și, după ce a luat autoritatea de la această națiune, a făcut aranjamente astfel încât națiunile acestui pământ să aibă puterea pentru o anumită perioadă (precisă) de timp. Acea perioadă de timp, stabilită clar în cronologia biblică, a început cu 606 ani înainte de Cristos, și a durat 2520 de ani. În mod necesar, deci, trebuie să se termine în 1914. Ce spun scripturile că se va întâmpla când va veni acel timp? Profetul, cel mai mare care a vorbit sau scris vreodată, a spus că atunci când va veni cel timp, națiunile vor fi furioase iar mânia lui Dumnezeu va veni. E remarcabil că mărturia tuturor profetilor din vechime este în armonie cu această profeție a lui Isus și cu alte profeții ale apostolilor săi pe acest subiect . . .

DATE REMARCABILE – 1914 ȘI 1925

„Acum vă voi da o altă dată. Anul 1914 iese în evidență azi ca unul purtător de blazon pe eșichierul istorie, ca o dată care nu poate fi disputată de nimeni. Și, atât de sigur pe cât e că ne aflăm cu toții aici în această după-amiază, veți putea vedea că o altă dată iese în evidență la fel de puternic. Și care este această dată. Nu sunt un profet, dar am ajuns la această concluzie printr-o examinare atentă a profețiilor, iar singurul meu scop pentru care v-o aduc în atenție astăzi este ca în acest ceas de primejdie, în acest ceas de suferință, în acest ceas de frământări pe întregul pământ, oamenii să gândească cu speranță la o dată, în viitorul apropiat, când toate relele și suferințele omenirii vor începe să fie tratate cu un remediu divin – iar această dată este, dacă îmi îngăduiți, anul 1925.

„Deși întrunirea a fost cu ușurință cel mai mare subiect de știri din întregul oraș din ziua aceea, nu a existat nici o relatare despre ea în nici unul dintre jurnalele din New York. Aceasta, desigur, nu trebuie să ne surprindă, date fiind circumstanțele. Lumea are, desigur, propriile sale politici de urmat, și, dacă acestea nu sunt clar delimitate, cea mai bună politică este tăcerea. Chiar acum, puterile clerico-politice ale țării sunt într-o stare de neliniște. Nici un partid politic nu știe pe ce poziție va ieși la alegerile viitoare. Orice vor face sau spune, deci, referitor la o clasă nepopulară de oameni, ar putea să se întoarcă în defavoarea lor în cele din urmă. Fără să știe care sunt grăunțele bune și care nu, au decis să închidă moara cu totul.

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

1 MAI 1920

Nr. 9

Cuprins:

AMBASADORI AI PĂCII	- Pag. 3
HRANA STĂPÂNULUI	- Pag. 9
EȘECUL LUI SAUL	- Pag. 16
UN PĂSTOR ALES ÎMPĂRAT	- Pag. 19
"SFINȚI ÎN ISUS CRISTOS"	- Pag. 23
O SINGURĂ ȚINTĂ ȘI UN SINGUR SCOP	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul arlelului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în lăsteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se af-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Mai 1920

Nr. 9

AMBASADORI AI PĂCII

„Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: "Dumnezeul tău împărățește!" - Isaia 52:7

Stând astăzi peste o mare de sticlă amestecată cu foc, creștinul care nu are nici o simpatie pentru metodele nelegiuite ale fiarei, dar care a avut victorii asupra fiarei, a imaginii și a numărului numelui ei, este martor al unui spectacol așa cum nu a mai fost văzut până acum. Din ce în ce mai înalte se rostogolesc valurile agitate ale umanității și din ce în ce mai sălbatice cresc furtunile și lovesc în părțile stabile ale guvernelor pământului. Marea simbolizează elementul de agitație și nemulțumire a umanității; focul reprezintă distrugerea. Sentimentul fricii a pus stăpânire pe inimile oamenilor, națiunilor, spiritelor și limbilor. Suntem martorii împlinirii cuvintelor lui Cristos: “ Peste pământ va fi mare strâmtoare printre neamuri care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor, inimile oamenilor se vor umple de frică”. Nimeni nu înțelege și apreciază înțelesul exact al acestor cuvinte așa cum o face creștinul consacrat și datorită acestei înțelegeri îi revine o mare responsabilitate. Este privilegiul lui de a duce la îndeplinire un lucru pe care nu îl are nimeni altcineva pe pământ.

O TREIME NESFÂNTĂ

Există o combinație între puterile financiare și forțele politice în control, și elementul ecleziastic nominal, a căror combinație este alcătuită în scopul păstrării existenței fiecăruia dintre acestea și de a rămâne în vâltoarea furtunii. Remediile variate recomandate arată cât de dezorientați sunt, iar franchețea discursului autorităților oficiale dă glas confuziei pe întregul pământ. În New York Times din aprilie, ei spun :

„ În luna aprilie va fi probabil o perioadă critică în dezvoltarea problemelor de muncă europene. Germania se apropie de a alege dintre forțele organizate ale guvernului și cele revoluționare, mai puțin organizate. Cerul relațiilor de muncă este înnorat în Marea Britanie, deși nu se întrevăd furtuni majore. În Franța sunt greve minore în multe dintre districte și o grevă mai mare în ruinele de după război din zona Lille – Roubaix – Turcoing.

„Situția este de o mare gravitate în Italia. Fabrica Sovietică a crescut atât de mult în putere și îndrăzneală, încât nu doar o dată au avut tendința de a-și înfrunța proprietarii pentru propriul lor beneficiu. Împotriva unei astfel de acțiuni la Napoli, premierul Nitti a luat decizia de a trimite trupe care au înfrânt muncitorii care au strigat la vărsarea de sânge. La Torino, Mazzoni Brothers, compania de prelucrare a bumbacului, a preferat să închidă afacerea pentru a anula solicitările muncitorilor. În ciuda presiunilor făcute de către autorități, au rămas fermi pe poziție, în ciuda avertismentelor guvernului că vor rechiziționa fabrica peste capul proprietarilor acestora și că vor pune reprezentanții lor să o conducă și că vor da practic muncitorilor tot ceea ce au cerut.

„De-a lungul zonei industriale a Italiei de Nord, muncitorii au refuzat să recunoască timpul de vară legal și proprietarii privați și chiar municipalitățile au fost nevoite să renunțe, deși căile ferate funcționau după un program al guvernului.

„Ziarul extremist arată deschis revoluția și liderii sindicali recunoșteau că existența muncitorilor sovietici – care au un sistem de reprezentare în marea Uniune Sovietică centrală, un model rusesc – sunt pur și simplu „încercări” în pregătirea pentru guvernarea țării când va veni revoluția. În ultimul an, bolșevicii italieni au planificat o mare demonstrație pentru ziua de naștere a lui Lenin în a doua săptămână din aprilie. În acel moment țara era măturată de un val de naționalism, iar oponenții naționaliști ai bolșevismului s-au întâlnit cu demonștrării sindicali pe străzile din orașele nordice și au reprimat întreaga mișcare prin forță. Vor îndrăzni ei sau vor putea repeta performanța în acest an în cazul în care comuniștii îi vor provoca din nou?”

„În Austria, Ungaria și Polonia, foametea, falimentul iminent și bolile netezesc calea unei revoluții. Și în afară de mișcarea comunistă, care o inspiră, îndreptându-o spre zecile de mii de cursuri, stă grupul bolșevic din Moscova, foarte inteligent, foarte determinat și chiar lipsit de scrupule în felul cum își va atinge scopul, care admite fățiș stabilirea dictaturii proletariatului în întreaga lume.

„Un lider sindical englez, George Lansbury, tocmai întors de la Londra, scrie în ziarul său, *The London Daily Herald*:

„Lenin și prietenii său sunt convinși că sistemul capitalist poate fi eliminat doar printr-o revoluție violentă. Rușii se întreabă doar un singur lucru: „Vreți să puneți bazele socialismului? Este acesta scopul eforturilor voastre să distrugeți puterea capitalistă de exploatare? Ei cred că partizanii din fiecare țară trebuie să conlucreze pentru a-și îndeplini scopurile prin toate mijloacele posibile.”

„Nimic nu poate fi mai clar sau mai explicit. Fiecare mișcare sindicală mare din fiecare țară își trage inspirația din Moscova, este susținută cu bani de la Moscova, cu sfatul Moscovei și propaganda Moscovei. America a avut dovezi destule prin propriile sale mișcări sindicale și totuși Atlanticul este o barieră mare și este mai greu să aterizezi cu oameni și documente dintr-un transatlantic decât să le trimiți de-a lungul frontierelor europene, care nu sunt așa de păzite decât pe autostrăzi și căi ferate.

„La sfârșitul lunii aprilie vine 1 mai, care are o importanță din ce în ce mai mare începând cu 1900, cu ocazia demonstrațiilor proletare. Anul trecut sângele a curs chiar pe străzile Parisului naționalist. În acest an, vom putea vedea foarte bine evenimente decisive în Italia, Germania, Austria și Polonia. Chiar dacă lucrurile vor degenera mai devreme sau mai târziu, planuri s-au făcut peste tot și guvernele Europei par inactive sau neajutorate înainte de furtuna care amenință.”

GREVE ȘI DIFICULTĂȚI LARG RĂSPÂNDITE

Un alt cotidian din New York din 30 martie spune:

„Agenții consulari din toată lumea raportează Departamentul de Stat că aici sunt greve generale și răzmerițe.

... Rapoartele recente din Anglia, Franța, Germania, Spania, Italia, Japonia și țările din Africa de Sud toate ne îndreaptă atenția spre neliniștea generală a sindicatelor și indică faptul că muncitorii înșiși, în ciuda acestor activități similare ale guvernelor, vor conduce în curând lucrurile.

„Numitul M. Bidegaray, Secretarul general al Federației Căilor Ferate, adresându-se congresului: „Trebuie să executați deciziile Federației de Muncă și să colaborați, întrucât o revoluție generală va trebui să se realizeze în beneficiul proletariatului și fără rezultate în favoarea burgheziei, așa cum a fost în cazul altor revoluții”. Această declarație a fost făcută în legătură cu discuțiile legate de sărbătorirea Zilei Muncii.

„Toate indiciile conduc către o grevă generală în Anglia, în momentul de față grevele fiind mai curând o „sondare” a forței.

„Chiar și în Japonia, a început revolta muncitorilor. Un raport din Japonia venit prin intermediul Moscovei și Londrei, declară astăzi că „situația grevei este acută. Muncitorii îșiucid proprietarii.”

„De la Rio de Janeiro a venit astăzi un anunț spunând că „prima grevă generală din istoria orașului s-a încheiat după cinci zile de încercare a reluării activităților portuare”.

REMEDII FĂCUTE DE MÂNA OMULUI

Numeroase partide politice au propus rezolvări pentru actuala dezordine, dar toate acestea vor eșua, din cauza a cel puțin două motive: întâi de toate pentru că aceste planuri sunt formulate de omul egoist și imperfect, iar astfel de eforturi s-au dovedit de-a lungul secolelor ca fiind inutile. Și al doilea motiv este acela că a sosit timpul Domnului, de descompunere a vechii ordini și de stabilire a noii ordini a dreptății, sub marele Mesia.

Oamenii de stat ai lumii, temându-se de un nou război mondial și cu dorința exprimată de a-l evita, s-au întâlnit și au format Liga Națiunilor. Această acțiune a fost vestită peste tot ca o mare acțiune de emancipare a umanității de la condițiile actuale. Dar această necesitate va trebui să eșueze. În Statele Unite, Liga deja a întâmpinat opoziția unor oameni puternici și a fost respinsă de către Senat. Dar chiar dacă Statele Unite ar adopta Liga Națiunilor alăturându-se altor state ale lumii, nu ar putea să-i atingă scopul asumat, din motivul că este formulată de către oameni, într-un mod egoist, și din acest motiv se opune căilor Domnului.

Iehova a prevăzut că aceste condiții se vor răspândi în aceste vremuri prezise de profeții din vechime. El a prezis formarea Ligii Națiunilor și a ceea ce va fi rezultatul său final. (Isaia 8 : 9; Țefania 3 : 8) Bisericile protestante nominale s-au unit în ceea ce ei au numit Mișcarea Mondială Inter-bisericească, organizație care declară scopul său de a îndeplini dorințele omenirii. Împreună, au strâns o sumă mare de bani și și-au asigurat influența marilor puteri financiare și a conducătorilor politici; dar se va dovedi a fi absolut inutilă. În scopurile sale declarate, Mișcarea Mondială Inter-bisericească spune:

„Credem că este timpul pentru această unitate de acțiune din partea protestanților uniți, ca, fără să încerce să rezolve problemele care apar din punctele de vedere divergente și susținute conștient asupra doctrinei și politicii, bisericile sunt gata pentru un program de acțiune comun.”

O MIȘCARE POLITICO-ECLEZIATICĂ

Cu alte cuvinte, această mare mișcare este organizată mai mult pentru scopuri politice decât altele, deși își asumă numele lui Cristos. Profetul, rostind profecția divină cu secole în urmă, spunea: „Sfătuiți-vă și nu va avea niciun rezultat, spuneți cuvântul și acesta nu va rezista.” (Isaia 8 : 10) De ce nu a avut succes această Mișcare Mondială Inter-bisericească? Motivul pentru care s-a întâmplat așa este că este a rostit cuvântul contrar modului marcat de Isus Cristos, Conducătorul bisericii, și de aceea este contrară planului divin. Dumnezeu prin Profetul său spune tuturor acestora: „Gândurile mele nu sunt gândurile voastre, nici căile mele nu sunt căile voastre, spune Domnul. Pentru că cerurile sunt mai sus decât pământul, tot așa și căile mele sunt mai înalte decât căile voastre și gândurile mele decât gândurile voastre.” – Isaia 55 : 8, 9.

Cu adevărat trăim în ziua Domnului, în ziua răzbunării sistemelor de nedreptate de pe pământ. Această zi, conform celor prevăzute în vechime de divinitate, s-au abătut asupra bisericii nominale și a lumii în general ca un hoț în noapte, și acum aceste organizații încearcă în van să scape de problemă. Sf. Petru a scris referitor la acest timp: „Ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte, în care cerurile [sistemele ecleziastice] vor trece cu mare pompă, și elementele se vor topi cu dogoare, iar pământul [societatea organizată] și lucrările care sunt cuprinse aici vor fi arse [distruse]”. Mișcarea Mondială Inter-bisericească face mult zgomot și puterea și influența sa pălesc în mijlocul acestui zgomot, așa cum a prezis apostolul. – 2 Petru 3 : 10.

Într-adevăr întreaga lume este agitată de la un capăt la altul de conflictul limbilor, de controverse, tumult și confuzie. Fiecare element – social, politic, financiar, industrial și ecleziastic – se topește din cauza dogorii. Vechea ordine socială pălește. Puterile care există folosesc măsuri represive, căutând să scoată toate elementele care sunt în armonie cu ei să cadă în influența și puterea lor. Acest lucru este ca și cum ar adăuga gaz peste foc, și vâlvătaia crește din ce în ce mai mare. Această stare de neliniște, de luptă, confuzie și distrugere este ceea ce Sf. Ioan pe insula Patmos a văzut în viziune și el a văzut clasa adeptilor mielului, Isus Cristos, stând deasupra acestei

dezordini și bucurându-se. Fiecare creștin consacrat care își îndeplinește îndatoririle și privilegiile sale aparține acestei clase astfel descrise de CEL CARE A AVUT REVELAȚIA DIVINĂ.

În aceste momente de nefericire, Domnul, a pus pe umerii ambasadorilor săi o îndatorire de la care ei nu se pot eschiva și în același timp să se dovedească că sunt credincioși și loiali lui.

ÎNDATORIREA CREȘTINĂ

Oamenii obișnuiți ai pământului, de fapt, marile mase ale omenirii, doresc pacea, liniștea, libertatea, prosperitatea și fericirea. Ei au devenit prea înțelepți să creadă că remediile făcute de mâna omului oferite îi vor salva de dificultățile lor. În diferitele confesiuni religioase sunt milioane de oameni buni, care iubesc ordinea, care sunt nerăbdători să știe ce să facă ca acea condiție ideală să poată fi stabilită în cadrul familiei umane. Ei ignoră planul lui Dumnezeu. Copilul consacrat al lui Dumnezeu are o înțelegere a planului divin, și atunci în funcție de șansele sale, poate aduce binecuvântarea în inimile lor și poate să aline inimile care sunt zdrobite. Acești creștini consacrați sunt singurii care, la acest moment, înțeleg și declară pacea reală care va aduce dorința tuturor popoarelor. Aceștia au mintea Domnului și îl urmează pe Miel indiferent unde îi duce acesta. Treaba lor, ocupația lor, tot ce au ei este pentru el și pentru cauza sa a dreptății. Eu nu pot participa în controverse luând partea oricăror elemente rivale. Ei sunt ambasadorii Împăratului împăraților și Domnului domnilor, și privilegiul și datoria lor este să propovăduiască, celor care au urechi de auzit să audă mesajul, îndreptându-i spre Prințul Păcii care va aduce ordine în haosul actual și va stabili regula dreptății pe tot pământul. Aceștia sunt cei care vor constitui membrii de bază ai corpului lui Cristos și Profetul îi reprezintă ca picioarele lui, marele Prinț al Păcii, stând la distanță față de împărățiile acestui pământ și propovăduind celor care au urechi de auzit mesajul salvării, mesajul de pace, veștile cele bune. Despre aceștia Profetul spune: „Cât de frumoase sunt pe munte picioarele celui care aduce veștile bune, care propovăduiește pacea, care aduce veștile cele bune, care propovăduiește salvarea, care spune pe Sion, Dumnezeuul tău domnește!” (Isaia 52 : 7) Niciodată nu au avut creștinii de pe acest pământ o poziție mai de dorit sau o șansă de a anunța lumea că ne așteaptă o vreme de pace neegalată, prosperitate și fericire, și că aceasta va fi adusă doar prin propovăduirea împărăției lui Mesia și că aceste chinuri de acum ale lumii sunt doar premergătoare stabilirii unei condiții ideale.

ÎNDATORIREA SFINȚILOR

Cu mai mult de treizeci de ani în urmă acel înțelept și credincios servitor al bisericii laodiciene, pe care Domnul l-a pus să conducă peste întreaga sa gospodărie, a scris referitor la momentul pe care îl trăim acum, stabilind îndatoririle și privilegiile clasei sfinte:

„Apare problema importantă referitoare la îndatorirea sfinților în aceste timpuri zbuciumate și atitudinea lor corespunzătoare față de cele două clase opuse care acum ies în față. Că unii dintre sfinți vor fi încă în carne și oase cel puțin în timpul unei părți din această perioadă tulbură pare posibil. Poziția lor este totuși diferită față de a altora, nu doar că ei vor fi salvați în mod miraculos (deși este promis specific că apa și pâinea lor va fi asigurată), ci de faptul că, fiind pregătiți prin Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu vor simți aceeași neliniște și lipsă de speranță care se va împărstia în toată lumea. Ei vor recunoaște problemele din timp și se vor pregăti, după planul lui Dumnezeu, în binecuvântarea întregului pământ și ei vor fi lăudați și alinați de-a lungul lucrării lor. Acest lucru este specificat cu tărie în Psalmul 91; Isaia 33 : 2-24.

„Aceia alinați și binecuvântați prin asigurarea divină, prima îndatorire a sfinților este să lase lumea să vadă că în mijlocul tuturor problemelor arzătoare și a nemulțumirii și chiar și atunci când ei împărtășesc o problemă și o nemulțumire, ei sunt plini de speranță și se bucură întotdeauna de rezultatul glorios prezis prin Cuvântul lui Dumnezeu. ...

„Dar sfântul nu trebuie să ia parte la acea luptă. Jurământul său de consacrare a fost ca el să se lupte pentru un premiu mult mai înalt, mai cersc și astfel el este lecuit de ambițiile pământești și

nu se chinuiește pentru lucrurile pământești, decât pentru a asigura lucrurile decente și de nevoie, pentru că dă curs drumului și exemplului Stăpânului și al apostolilor. ...

EXEMPLE DE SUPUNERE

„Dacă exemplul sfinților este astfel unul de supunere și anticipare plină de bucurie, și o supunere fericită încercărilor prezente în speranța sigură a lucrului bun ce va să vină, aceste exemple de viață doar sunt lecții valoroase pentru lume. Și în plus față de exemplul nostru, *sfatul sfinților către cei din jurul lor trebuie să fie în armonie cu credința lor*. Acesta trebuie să fie ca un balsam care vindecă. Trebuie să se profite de situațiile care îndreaptă lumea spre evenimentele bune care vor veni, să le propovăduiască acestora venirea Împărăției lui Dumnezeu și să le arate cauza reală a problemelor din prezent și singurul remediu.

„Săraca lume geme, dar nu doar din cauza bolilor sale reale, ci și a celor închipuite și în special datorită nemulțumirii egoismului, mândriei și ambiției care frământă și îngrijorează pe oameni deoarece nu le pot îndeplini complet. Astfel, în timp ce noi vedem ambele părți ale problemei, trebuie să lăsăm ca sfatul celor care doresc să asculte în supunere de calea sa, le va aduce multe binecuvântări, iubire și înțelepciune.

„... Dar dacă ne îndeplinim misiunea noastră, propovăduirea veștilor bune pentru *răscumpărarea* dată pentru TOȚI, și *binecuvântările* care vin pentru TOȚI, vom fi cu adevărat vestitori ai împărăției – ambasadorii păcii. ...

„Problemele acestei „Zi a lui Iehova” va aduce oportunitatea pentru predicarea veștilor bune ale venirii sale, ceea ce noi rar ne permitem, și binecuvântați sunt aceia care acum calcă pe urmele stăpânului, și fie ca bunii samariteni să ne aline rănile și să toarne vinul și uleiul mângâierii și bucuriei. ...

„... Copiii Domnului nu trebuie să aibă niciun fel de simpatie față de dorințele arogante, de nestăpânit și modalitățile de acțiune a nici unei clase. Felul în care ei vorbesc trebuie să fie calm și moderat și întotdeauna trebuie să militeze pentru pace atunci când nu este în joc un principiu.” – A 338-342.

AMBASADORI, ATENȚIE!

Atunci, oricine este un ambasador al lui Cristos, trebuie să plece urechea la aceste cuvinte de înțelepciune rostite sub îndrumarea Domnului secerișului. Toți cei implicați în serviciul de pelerini trebuie să aibă curajul în acest moment în care lumea este dezorientată, și cu spiritul Prințului Păcii să meargă mai departe cu energie renăscută, propovăduind mesajul Său glorios. Toți aceștia trebuie să se abțină de la a avea un limbaj dur împotriva oricui, și trebuie să avem vorba ca aceia care au devenit sfinții lui Dumnezeu. Adevărul trebuie să facă umilința, amintindu-ne că „deși noi avem un trup din carne și oase, nu ne războim după legile trupului, pentru că armele noastre nu sunt carnale, ci sunt sfinte prin Dumnezeu care ne întărește [de greșeli].” (2 Corintieni 10 : 3, 4) Ne sfătuim prietenii dragi oriunde să aranjeze întruniri publice ori de câte ori este posibil, pentru că o propovăduire în public a mesajului de alinare și pace să poată fi auzită de oamenii de acum. Nu avem de îndeplinit niciun scop egoist. Singurul nostru scop este să aducem veștile bune celorlalți ca ei să poată fi salvați din suferințele lor și de poverile lor și să poată aștepta împărăția glorioasă a lui Mesia care este tot mai aproape.

Nu toată lumea se poate implica în propovăduirea verbală a mesajului păcii, a veștilor bune și a voinței bune, și nici acesta nu este cel mai eficient mod. Ambasadorul lui Cristos care poartă mesajul sub formă tipărită adesea oferă un bine mult mai durabil decât acela care îl propovăduiește verbal. Domnul a prevăzut plin de bunătate și împărțirea de cărți și nu este nimeni care să ocupe o poziție așa de plină de onoare cum este cea a celor care împart cărțile. Trebuie să ne amintim în fiecare zi că acela (sau aceea) care merge mai departe în fiecare zi, prin faptul că aduce acest mesaj de pace, este un ambasador al lui Cristos și având spiritul lui Cristos și fiind membru de bază, el (sau ea) este din acea clasă care se ridică deasupra neliniștii acestei lumi, deasupra dezordinii din

împărățiile prezente, și propovăduiește mesajul salvării, al păcii și al alinării celor care au urechi de auzit.

Acum trăim timpurile despre care scria Fratele Russell acum mai bine de treizeci de ani, așa cum am citat mai sus. Trebuie să apreciem atunci importanța acestui moment și privilegiul pe care îl avem. Atunci el a prevăzut, așa cum a spus și el, că aceste timpuri „vor oferi șansa propovăduirii veștilor bune ale venirii lui Cristos, așa cum ne este rar permis, și binecuvântați sunt aceia care vor călca pe urmele Stăpânului și să fie bunii samariteni care alină rănilor și toarnă uleiul și vinul mângâierii și veseliei.” Binecuvântată este misiunea aceuia care se implică în serviciul de împărțire de cărți!

UN NUMĂR MARE DE CĂRȚI

Mulți dintre frații dragi care au fost implicați în serviciul de împărțire de cărți au fost nevoiți să se oprească lunile acestea pentru că noi nu am mai reușit să le asigurăm cărțile, acest lucru s-a întâmplat deoarece tipografiile și producătorii nu au mai putut să ofere cărțile Societății. Diverse situații au afectat lucrarea. Dar acum suntem fericiți să anunțăm că după un efort imens avem la îndemână și în stoc mii de volume și alte multe mii vor fi gata în scurtă vreme. Aceste cărți ne-au lipsit, dar acum sunt disponibile 55.000 de exemplare și alte 55.000 vor fi gata într-o lună. În plus, prima ediție a broșurii „Vorbind cu morții” a fost emisă în 250.000 de exemplare. Apoi există posibilitatea de a solicita abonamente pentru EPOCA DE AUR și de a oferi broșura „Vorbind cu morții” ca bonus, astfel oferind și mai bine șansa de a propovădui adevărul.

Trebuie să ne amintim că lunile aprilie, mai și iunie sunt mult mai bune pentru serviciul de împărțit cărți decât lunile de vară. În plus, cei mai mulți oameni au acum bani să cumpere și există șansa de a se împărți aceste volume celor care doresc ca mesajul de alinare și cei care doresc să cunoască planurile lui Dumnezeu. După aceste luni ne așteptăm ca oamenii să fie strămtorați din punct de vedere financiar, după alegerile din toamnă. Ne putem lovi de măsurile mult mai represive din partea celor care sunt orbiți de adversar și aceluia care se opun adevărului. Atunci trebuie să fim atenți și să ne facem treaba. Sfătuim fiecare frate și soră care poate găsi oportunitatea de a face acest lucru să se implice în serviciul de împărțire de cărți, aducând oamenilor STUDIILE ÎN SCRIPTURI, sau să se implice sub altă formă în lucrarea EPOCA DE AUR sau să le îmbine.

Știm ce luptă și nefericire s-a abătut asupra pământului acum. Știm din Scripturi care va fi rezultatul; și știm din Cuvântul lui Dumnezeu că sigurul remediu pentru aceste boli este împărăția lui Mesia. De aceea, este privilegiul nostru să aducem oamenilor singurul mesaj care este stabilizator, alinător și care va turna ulei pe apele involburate, dând multora posibilitatea de a evita lupta și controversa și care va calma inimile lor și îi va ajuta să aștepte cu răbdare și vor înfrunta problemele din prezent până când împărăția dreptății marelui Mesia va fi complet stabilită. Dacă toți oamenii s-ar întoarce către Domnul și ar accepta mesajul adevărului așa cum este stabilit în planul divin, atunci nu ar mai exista lupte, nu ar mai fi mișcări bolșevice, nu ar mai fi mișcări anarhiste. Iubirea fiind forța motrice, fiecare ar trebui să caute să sălășluiască în pace și să facă bine aproapelui său. Este îndatorirea noastră solemnă și un privilegiu, ca și creștini, să purtăm acest mesaj pentru fiecare în lume care are urechi de auzit, care doresc să fie alinați, echilibrați și ajutați, să poată fi ajutați astfel. Considerând atunci îndatoririle și privilegiile pe care le avem, fiecare ambasador al Prințului Păcii trebuie să sesizeze șansa de a îndeplini serviciul după cum apare aceasta, și acest serviciu de credință pentru Domnul va aduce acea pace și bucurie care aduce toată înțelegerea umană.

Sugerăm că vânzătorii ambulanți de cărți își vor epuiza rapid stocul, astfel că ei vor avea la îndemână un stoc mare în cazul în care serviciile de transport sunt întrerupte. Solicităm de urgență ca aceia care nu sunt implicați în serviciul de împărțire de cărți și care pot găsi timpul pentru a face acest lucru să se implice activ, și să fie astfel un ambasador activ al păcii, al alinării aceluia care au nevoie. Nimic din această lume nu poate aduce această alinare oamenilor decât mesajul referitor la împărăția lui Mesia. STUDIILE ÎN SCRIPTURĂ și publicațiile de acest gen sunt singurele de pe pământ care cuprind mesajul care explică Biblia. Atunci, fiecare dintre noi, trebuie să realizeze și să

aprecieze șansa noastră de a propovădui acest mesaj de salvare și pace a lumii și spunând în același timp Sion-ului nominal „Dumnezeu tău domnește!” – Ați așteptat venirea lui Mesia. El este aici! Acum pune bazele împărăției Sale!

HRANA STĂPÂNULUI

„Am hrană despre care voi nu știți ... Mâncarea mea este să fac voia celui care m-a trimis și să termin lucrarea Sa.” – Ioan 4 : 34-36.

La finalul convenției Domnului nostru cu femeia samariteană la fântâna lui Iacob, discipolii săi, care se duseseră în orașul învecinat Sychar pentru a cumpăra provizii, a venit la El spunându-i, „Stăpâne, mănâncă”. Răspunsul lui Isus a fost că el avea hrană de mâncat despre care ei nu știau. Concluzia lor firească a fost că cineva îl vizitase cât fuseseră ei plecați și i-au adus hrană și gustări.

Ei nu au înțeles semnificația adâncă a cuvintelor sale, pentru ei că nu le puteau înțelege, fiind încă oameni naturali. Trebuie să luăm în calcul faptul că Stăpânul vorbea ca o ființă nouă născută din spirit. „Eu [omul nou zămislit din spirit] am carne de mâncat despre care voi [încă nenăscuți din spirit și astfel neluminați de acesta] nu știți.” Cu alte ocazii, Domnul nostru a atras atenția către incapacitatea discipolilor săi de a înțelege ceea ce le spunea El. Odată el a spus: „Mai am încă multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți cuprinde acum, totuși, când spiritul adevărului va veni, vă va ghida în adevăr”. La momentul acestui fapt spiritul „încă nu fusese dat, deoarece Isus nu fusese încă glorificat”. – Ioan 16 : 12, 13; 7 : 39.

O BINECUVÂNTARE ȘI PRIVILEGIU PENTRU CEI DIN INTERIOR

Este un privilegiu să înțelegi orice parte a sfaturilor și scopurilor lui Dumnezeu, și nu poate fi considerat de fapt un *drept*. Iehova, de aceea, a încheiat o înțelegere privind voința sa în funcție nu doar de capacitățile mentale și de perspicacitatea umană, ci mai degrabă pe disponibilitatea de a fi învățat de Domnul când acesta vrea și prin mijloacele pe care El consideră potrivit să le folosească. Înțelepții lumii nu au cunoscut sfaturile lui Dumnezeu pentru că ei „au respins cuvântul Domnului și atunci ce înțelepciune ar putea avea ei?” – Ieremia 8 : 9, Psalm 25 : 9.

Deși discipolii nu au înțeles la acel moment semnificația cuvintelor Stăpânului, în observația sa nu au văzut nimic care să le indice că ei nu o vor înțelege niciodată. Din contră, observăm că atunci când și-au terminat lucrarea de sacrificiu, din morți se ridicase o nouă ființă glorioasă și se ridicase în înălțimi pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu în numele credincioșilor, apoi Tatăl cerească a trimis discipolilor credincioși, care așteptau la Ierusalim indicații din partea Sa o capacitate imensă de înțelegere în aspectele spirituale. – Faptele Apostolilor 2 : 18.

Când Isus le-a spus discipolilor că aveau carne să mănânce, trebuie să ne amintim că în engleza veche cuvântul carne nu face referire special la carne, așa cum se întâmplă în utilizarea de astăzi. Cuvântul înseamnă hrană, iar hrană este ceea ce se îngerează în sistem pentru a-l susține, pentru a-l menține activ și pentru a-l îngriji. Traducerea observației Stăpânului în afara limbajului figurat în care aceasta a fost concepută, ar însemna: „Am ceea ce mă întreține ca ființă nouă, ceea ce mă ține activ, adică ceea ce îmi susține viața ca nouă ființă, ceea ce tu încă nu poți aprecia.”

Discipolii au murmurat ceva în răspuns, dar prin aceasta a ieșit în evidență doar ignoranța lor în fața a ceea ce El spusese. Apoi, Stăpânul a spus mai departe: „Ceea ce mă îngrijește, ceea ce mă menține activ, ceea ce mă susține ca ființă nouă este să fac voia celui care m-a trimis și să termin lucrarea Sa.” Nu cunoașterea îi susținea viața ca ființă nouă, nu înțelegerea scopurilor divine, deși ambele ajutau enorm, ci armonia și conformitatea cu voința lui Dumnezeu sau scopul său pentru el în condițiile speciale date.

DEDICAREA UNUI SERVICIU EXTRAORDINAR

Voia lui Iehova era lucrul cel mai important din mintea lui Isus de-a lungul celor treizeci și unu de ani cât a durat încercarea sa specială. Cu multe secole înainte de consacrarea sa specială la Iordan, Profetul a vorbit pentru el, spunând: „Iată, vin; (în volumul unei cărți este scris referitor la mine) să fac, O, Dumnezeul meu, voia ta”. (Psalmul 40 : 7, 8 *Septuaginta*) Dedicarea către voia specială sau determinarea în ceea ce privește salvarea omenirii este astfel indicată ca fiind esența consacrării speciale a Domnului nostru. El a făcut întotdeauna voința Tatălui, el a fost întotdeauna în armonie perfectă cu acesta. Dar voia lui Dumnezeu, în condiții normale, nu înseamnă sacrificiu. Sacrificiul este un lucru anormal, un lucru neobișnuit în univers. Și, de aceea, lui Isus i s-a dat șansa să se dedice unei lucrări speciale, care implică pericole speciale și care oferă o răsplată specială.

În Războiul spaniolo-american o parte a forței navale a Statelor Unite se afla în afara portului din Santiago și s-a ivit o oportunitate pentru un serviciu special periculos. Fiecare om de la bord de pe aceste nave jurase să îndeplinească orice serviciu necesar în cadru luptei pentru țara sa, dar pentru acest serviciu neobișnuit au fost solicitați voluntari. Așa s-a întâmplat și cu Domnul nostru Isus. El a încheiat un contract de bună voie, știind că acesta prezenta pericole extraordinare, dar și o recompensă extraordinară. La această voință se referă El în special ca fiind carnea sa sau hrana ca ființă nouă.

Că voia sau scopul lui Iehova pentru El și pentru întreaga familie umană era gândul proeminent din mintea sa de-a lungul activității sale este evident din observațiile pe care le-a făcut cu diferite ocazii. O dată El a spus: „Nu vreau să fac voia mea, ci voia Tatălui care m-a trimis”. (Ioan 5 : 30) Din nou: „Am coborât din ceruri, dar nu ca să fac voia mea, ci voia celui care m-a trimis”. (Ioan 6 : 38) Și în momentul cel mai important de încercare în Grădina Ghețimani, el a fost credincios principiului acesta când se ruga: „Să se facă voia Ta, nu a mea”. (Luca 22 : 42) Avea și el o dorință, o preferință foarte puternică, și nu îi era rușine să o menționeze, dar a explicat cât se poate de clar că dacă această preferință a sa ar fi interferat sub orice formă cu scopul divin așa cum era convenit prin contractul special de sacrificiu, atunci el era dornic ca propriile sale preferințe să fie ignorate.

DOAR PRIN VOIŢA PROPRIE NU EXISTĂ FERICIRE

Nu putem ști cât de mult din această voință a lui Dumnezeu, cu drumul său de sacrificiu de sine l-a costat pe Domnul nostru drag, dar, în măsura în care suntem adepții săi credincioși, trebuie să putem aprecia unele lucruri, cât de mult l-a costat pe El, sau cel puțin unele oportunități, care i-au fost prezentate pentru a face altfel decât voia Tatălui. De exemplu, pe la mijlocul serviciului său, când el era foarte popular, s-a întâmplat o întâmplare care este foarte semnificativă, care trebuie menționată. După ce Domnul nostru a trimis pe cei doisprezece apostoli în diferite părți ale Iudeii și în Galilea, și după ce ei s-au întors la el la Bethsaida, a dorit să îi audă povestind experiențele. Dar oamenii veneau și plecau, ceea ce a făcut imposibil să se facă o întrunire în sat, astfel că Stăpânul și discipolii săi au navigat de-a lungul mării către o mică insulă lângă partea de sud-est a lacului. În aparență, vântul le era potrivnic, pentru că mulțimea, sesizând direcția spre care se îndreptau, s-a grăbit să ajungă în partea de sud a lacului și au ajuns în acel loc imediat sau cu puțin înainte ca Domnul nostru să ajungă. Atunci el a hrănit prin minune pe cei cinci mii și mai bine de oameni. – Marcu 6 : 30 – 44.

Trei dintre evangheliști nu prea au spus multe despre atitudinea oamenilor, dar Ioan, a cărui Evanghelie a fost scrisă chiar târziu și în parte menționând problemele care au fost omise în mare parte de ceilalți, ne-a lăsat câteva cuvinte sugestive. El spune: „Când a înțeles Isus că ei vin la el și îl iau cu forța să *îl facă împărat*, el a plecat din nou singur pe un munte.” (Ioan 6 : 15) Domnul nostru a fost la înălțime. El nu avea nici cea mai mică intenție de a se îndepărta de metoda lui Iehova de a binecuvânta omenirea cu toate că ar fi fost un moment psihologic. În acel moment se puneau la cale o răzvrătire împotriva Romei. Naționaliștii evrei căutau în toată țara un om capabil să fie liderul lor. Nu mai era nimeni altcineva care să iasă în evidență atât de non-partizan cu ceva cum

era importanța de care se bucura Domnul nostru. Marele preot și membrii Sanhedrinului din Ierusalim erau în mare parte oportuniști, care, atunci când nu lungeau lanțurile romane, s-au gândit că mai bine fug decât să suporte riscul unei revolte. În ei nu puteau avea încredere ca lideri în revolta contra Romei. Oamenii știau că Isus nu este popular printre funcționarii ecleziaști și probabil și-au imaginat că poate fi convins să se implice în conducerea unei mișcări politico-militare. Cât de puțin înțelegeau ei misiunea adevărată a Domnului nostru! În loc să-l aprecieze ca pe un instructor, în loc să vină la el să fie învățați despre voia divină, ei veneau la el cu nerușinarea de a insista ca el să coopereze la planurile și ideile lor neînsemnate.

CALEA LUI IEHOVA ESTE CEA MAI BUNĂ

Dar ne întrebăm, nu ar fi putut Isus să reușească să rupă lanțurile romane? Da, dar pentru un singur lucru. Cu acest obstacol dat la o parte, El cu cunoașterea sa superioară a slăbiciunilor umane și a nevoilor umane, putea, fără îndoială, să fi condus o revoluție împotriva romanilor, să răstoarne acel vast imperiu, să pună Israelul pe culmile gloriei afacerilor pământene, pe El în fruntea acelei națiuni și să aducă binecuvântarea omenirii. Ar fi putut să învețe oamenii cum să mănânce și cum să cultive pământul în avantajul lor. Ar fi putut să realizeze o astfel de viață ca ei să se bucure de multe lucruri plăcute și să fie mult mai fericiți. Dar nu putea să le dea viața veșnică, și îmbunătățirea condițiilor lor de viață, le-ar fi stimulat dorința lor să o continue.

Acel lucru care îi stătea în cale (în afară de propria sa voință de a face voia lui Dumnezeu, desigur) era decretul lui Iehova care stabilea 2520 ani de supremație a dominației mondiale a păgânilor, iar al patrulea dintre imperiile mondiale, cel roman, era încă la putere.

Dar apelul către Isus să devină împăratul lor nu a găsit niciun răspuns în el. Pe de altă parte, trebuie să fi fost nespus de descurajator să constate că ei nu au niciun răspuns după optsprezece luni de propovăduire, să constate că ei sunt atât de ignoranți la scopul adevărat al lui Dumnezeu pentru ei. În loc să se ridice la nivelul cererilor lor zgomotoase, relatarea ne spune: „El s-a izolat pe un munte să se roage”. Din acea zi, favoarea sa către oamenii obișnuiți a început să pălească, doar a mai licărit puțin înainte de crucificarea sa când ei s-au gândit că în cele din urmă că El le va conduce lovitura politică la care speraseră atât de mult.

Ne este relatat un alt episod care ne arată cât de mult nu era Domnul de acord cu sentimentul popular. Era aproape de terminarea perioadei sale de încercare. Momentul de sărbătorire a Praznicului Corturilor era aproape. Ceilalți membri ai casei sale în Capernaum îi îndemneau să meargă în Iudeea și să participe la Praznic în Ierusalim. Răspunsul său a fost: „Nu mă ridic”, dar în același timp îi îndemna să se ducă. Mai târziu, în cursul săptămânii, el a coborât, așteptase evident câteva indicații privind voința divină în ceea ce privește participarea sa. Înregistrarea ne spune: „În ultima zi, acea mare zi de sărbătoare, Isus a stat și a plâns, spunând: Dacă cuiva îi este sete, să vină la mine și să bea”. – Ioan 7 : 37.

„DACĂ CUIVA ÎI ESTE SETE”

Praznicul Corturilor se ținea chiar după sărbătorirea Zilei Ispășirii și celebrau în parte rătăcind în sălbăticie, dar în special celebrau puterea salvatoare a lui Dumnezeu în timp ce ei rătăceau astfel. În timpul acestor patruzeci de zile își curățau încălțările și hainele. Iehova era singurul lor mijloc de instrucțiune și suport. Acest gând profund, totuși, era complet pierdut din vedere de evrei și ei își aduceau aminte temporar de felul de locuire pe care le avuseseră predecesorii lor în sălbăticie. În timpul săptămânii acestui Praznic, nu locuiau în casele lor obișnuite, ci se mutau pe acoperișul caselor lor, unde locuiau în corturi sau gherete. Ultima și cea mai mare zi a Praznicului cădea de Sabat. Istoria evreilor ne relatează că în acea zi se obișnuia să se petreacă după-amiaza cântând psalmi meniți să le inspire speranțele naționale. Există un cor pregătit în acest sens, care adesea aduna cinci mii de voci. Este foarte posibil ca pentru această ocazie specială să fi cântat un anume psalm cum este Psalmul patruzeci și doi, care spune: „Cum cerbul este însetat după apa de izvor, așa și sufletul meu este însetat după tine, O Dumnezeul meu. Sufletul

meu este însetat de Dumnezeu, de Dumnezeu cel viu.” (Psalm 42: 1, 2) În tot cazul, la momentul oportun, Domnul nostru s-a ridicat în mijlocul unei mulțimi vaste de oameni care fără îndoială se adunase în curtea Templului și spuneau: „Dacă unui om îi este sete, lăsați-l să vină la mine și să bea”.

Isus le oferea lucrul de care aveau nevoie – reîmprospătarea inimii și a minții, individual și național. Ei fuseseră sinceri în recunoașterea situației reale, unii cel puțin au venit la Isus și i-au spus: Suntem interesați de ceea ce ai de spus și am vrea să ne explici cum este posibil pentru noi să obținem binecuvântarea de care vorbești. Ce putem face ca providența divină să înceapă să funcționeze și în favoarea noastră? Dar se pare că niciunul dintre ei nu era suficient de interesat încât să facă atât de mult cât i se ceruse.

Praznicul corturilor era unul dintre cele două evenimente sociale importante ale anului, în ceea ce îi privește pe evrei. Praznicul Corturilor din primăvară și Praznicul Corturilor din toamnă erau evenimente importante peste an și chiar erau anumite situații când evreii încercau să participe la unele dintre aceste sărbători, sau, dacă locuiau la distanță mare, să trimită unul sau mai mulți reprezentanți din comunitatea lor. Nu este nerezonabil din partea noastră să presupunem că existau evrei despre care vorbea Domnul nostru care reprezentau pe toți evreii din toată lumea. În perioada Paștelui din următoarea primăvară, caracterul reprezentativ al audienței este clar indicat. (Faptele Apostolilor 2 : 8-11) Practic, toți evreii despre care vorbea Isus, și toți evreii dintre cei preocupați de propriile lor idealuri să îl asculte „vorbind cum niciun om nu vorbise”.

Se poate să nu fi fost încurajator pentru Domnul nostru, dar poate că era descurajant să constate că cei trei ani de muncă ai săi au fost așa de lipsiți de roade în ceea ce privește mulțumirea și aprecierea din partea poporului care era al său în mod special. La sfârșitul unei zile speciale ne putem imagina Domnul nostru sub cerul liber contemplând stelele pe care, el ca trimis special al lui Iehova, avusese privilegiul de a le crea acum milioane de ani. Cu greu putea uita marea diferență dintre gloria pe care o avusese cu Tatăl înainte de lume și lipsa de onoare sau recunoaștere pe care o avea pe pământ. În ceea ce privește binecuvântarea omenirii, el părăsise palatele de fildeş ale gloriei, părăsise starea mult mai înaltă și mai bogat a ființei și venise pe pământ. Ne putem aștepta ca un trimis al cerurilor să fie primit pe pământ cu toate onorurile și ovațiile ce le poate da o ființă umană. Dar pământul era în rebeliune față de universul fericit al lui Dumnezeu. Departe de a fi aclamat și onorat aici, „el era disprețuit și respins de oameni”. – Isaia 53 : 3.

CONTRACTUL LUI ISUS CU TATĂL

Nimeni nu ar fi putut să îl învinovățească pe Domnul nostru dacă El s-ar fi gândit la sine: Am muncit cu credință timp de trei ani pentru a le transmite acestor oameni o concepție mai exactă asupra caracterului lui Iehova. Am fost întâmpinat aproape peste tot cu lipsă de respect și mesajul meu a fost ignorat. Chiar dacă merg mai departe și salvez această rasă, la ce bun? Ei nu știu ce este viața și nu indică nici o dispoziție să fie binecuvântați. De unde să știu eu că voi avea de beneficiat de pe urma acestui sacrificiu?

Dar dacă astfel de gânduri i-ar fi trecut prin minte Domnului nostru, ele nu aveau nici o putere asupra sa, nu aveau nici o putere să îl îndepărteze de la contractul pe care îl încheiase. Contractul său nu era încheiat cu evreii, ci cu Iehova. Nu depinde de aprecierea, recunoștința sau răspunsul din mintea evreilor, ci era încheiat de bunăvoie pentru a le da lor ceva ce altfel nu puteau avea. „Carnea” sa nu trebuia să facă pe plac nici evreilor sau păgânilor, ci „să facă voia Tatălui său care este în ceruri și să termine lucrarea sa”.

Isus a mai fost supus la un test când, la încheierea perioadei sale de încercare, un prieten apropiat nu a reușit să îl susțină. Când Petru s-a lepădat de Domnul, Isus, pe bună dreptate ar fi putut să spună: Iată-l pe Petru, unul dintre cei mai favorizați trei apostoli, acela deasupra tuturor celor doisprezece pe care te poți bizui pentru că are aceste calități, cei trei au fost cei mai favorizați din cei doisprezece, cei doisprezece au avut toate avantajele dintre toți evreii, poporul evreu a fost mai avantajat față de alte popoare de pe pământ, dacă Petru nu putea face un astfel de lucru cu toate avantajele pe care el le-a avut, ce puteau face ceilalți chiar dacă erau salvați? Chiar dacă greșeala lui

Petru a produs o adâncă durere Domnului nostru, nu este înțelept să îl îndepărtăm când vorbim despre îndeplinirea voii Tatălui. „Carnea mea [cea care mă îngrijește, cea care mă susține, cea care mă ține activ ca ființă nouă] este să fac voia celui care m-a trimis, și să termin lucrarea Sa.”

HRANA CARE A HRĂNIT

Această hrană cerească s-a dovedit că l-a susținut pe Domnul nostru Isus? Fără îndoială că da. Aceasta a avut succes, nu doar că a făcut posibil ca viața sa să fie nu doar perpetuată, ci și ca el să primească cel mai glorios corp și toate puterile atașate acestuia. Așa de mult a reușit că apostolii au putut spune cu adevărat despre el că datorită fidelității sale extraordinare „Dumnezeu l-a înălțat atât de mult și i-a dat un nume care să fie deasupra tuturor numelor”. (Filipeni 2 : 9) Atât de mult a reușit că a fost posibil ca în Scripturi să se spună că Isus este acum înălțat „mult deasupra tuturor împărățiilor, și puterii și dominării, și a fiecărui nume care este numit, nu doar în această lumea, ci și în cea care va veni”. (Efeseni 1 : 21) Atât de mult a reușit că a fost posibil ca autorul scrisorii evreiești să spună despre Isus: „PE cel pe care el l-a numit moștenitor al tuturor lucrurilor, prin care el a făcut toate lumile, atât de strălucitoare era gloria sa și imaginea expresă a persoanei sale și susținând toate lucrurile prin puterea sa, când el prin sine a spălat toate păcatele, a stat în dreapta Atotputernicului în înălțimi, fiind făcut mult mai bun decât îngerii, deoarece el avea o moștenire primită printr-un nume mai mare decât avuseseră ei”. – Evrei 1 : 2, 4.

Apostolul Petru ne spune că Domnul nostru ne-a lăsat un exemplu „că noi trebuie să îi călcăm pe urme”. (1 Petru 2 : 21) Din nou Stăpânul ne sfătuiește: „Munciți nu pentru carnea care se strică, ci pentru carnea care rezistă în viața veșnică, pe care v-o va da Fiul omului”. (Ioan 6 : 27) Din nou Domnul nostru ne încurajează spunând: „Dacă fiecare om va face voia sa, el va cunoaște doctrina, fie că vine de la Dumnezeu, fie că o rostesc eu însumi”. (Ioan 7 : 17) Într-un alt loc, Stăpânul i-a identificat pe adepții săi cu sine în problema facerii voii lui Dumnezeu, voia specială a lui Dumnezeu, când el a spus: „Nu fiecare dintre cei care mi-au spus, Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care a făcut voia Tatălui meu care este în ceruri.” (Matei 7 : 21) O identificare ulterioară a adepților săi a fost făcută de Domnul Isus când el a spus: „Acela care va face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela este fratele meu și soră, și mamă”. – Matei 12 : 50.

Această ultimă afirmație a fost făcută când Isus îi instruia pe discipolii săi și pe ceilalți ascultători care stăteau prin preajmă. Mama lui Isus și alți membrii ai familiei sale au apărut în exteriorul cercului, iar apostolii, dintre care unii erau și ei rude de sânge cu Isus, se gândeau mai mult la confortul social al timpului decât la adevărurile eterne pe care le explica Isus, întrerupându-l spunându-i: „Iată, mama și fratele tău stau în afară, și doresc să îți vorbească”. Dar Isus nu i-a muștrat pentru încălcarea disciplinei și pentru că i-au întrerupt discursul și învățătura, ci a transformat această întâmplare într-o bună descriere, întrebându-i: „Cine este mama mea? Și cine sunt frații mei?” Discipolii nu știau la ce se referă, chiar dacă de obicei ei nu știau. Au fost prea mult luați prin surprindere să mai încerce să răspundă: atunci Isus a răspuns la întrebare după modalitatea citată mai sus. Ce a vrut el să spună? Evident că s-a referit la aceasta: relația cu un frate este o relație *strânsă*, cea cu o soră, în afară de faptul că este strânsă, este și *tandră*, relația cu mama, în afară de faptul că este apropiată și strânsă este o *relație vitală*. Stăpânul a vrut atunci să spună: „Acela care îndeplinește voia tatălui meu care este în ceruri, acela are o relație cu mine, care este imediat strânsă, tandră și vitală” – mai vitală, mai tandră și mai apropiată decât poate fi orice relație pământească.

CARNEA CARE NU SE STRICĂ

Noul Testament este plin de referiri la recunoașterea noastră, la familiarizarea și conformitatea cu voia Domnului. Apostolul Pavel spune că noi trebuie să „fim nu lipsiți de înțelepciune, ci să avem înțelegere a ceea ce este voia Domnului”. (Efeseni 5 : 17) Din nou el ne spune că trebuie să ne conformăm „nu în slujba ochiului, pentru a face plăcere oamenilor, ci ca servitori ai lui Cristos, făcând voia lui Dumnezeu din inimă”. (Efeseni 6 : 6) Voia lui Dumnezeu

pentru biserică în timpul epocii evanghelice este astfel încât că este imposibil să facem acest lucru acceptabil doar prin simpla conformitate cu anumite ritualuri. Are o astfel de natură de cercetare că nu poate fi făcută fără cooperarea inimii, într-adevăr fără stimulul inimii și impulsul acesteia. Apostolul din nou s-a rugat pentru unii frați ca „ei să poată fi plini de cunoaștere despre voia lui Dumnezeu”. – Coloseni 1 : 9.

În al patrulea capitol al cărții Evreilor, apostolul folosește o imagine generală despre hrană, spunând: „Oricine folosește laptele nu prezintă abilități în lumea dreptății: pentru că el este un bebeluș. Dar carnea solidă este pentru adulți, chiar pentru cei care prin modalitatea de folosire a simțurilor lor au exercitat puterea de a discerne atât răul și binele”. (Evrei 5 : 13, 14) Laptele este pentru bebeluși sau este corespunzător pentru bebeluși, nu doar pentru că este comod, ci pentru că există o analogie chimică apropiată între lapte și sângele uman. Acest fapt face posibil ca laptele să fie asimilat cu o risipă mică de energie vitală. Carnea solidă, sau în limba modernă hrana solidă, pe de altă parte are nevoie de o cantitate considerabilă de energie vitală pentru a o digera, dar există și beneficii mai importante. Un om trebuie să aibă totuși o rezervă de energie înainte ca aceasta să fie investită în acest proces digestiv greoi fără a dăuna organismului ca întreg. Acest copil nu are, pentru nevoile sale energie pentru a construi musculatura și celulele nervoase și țesuturi.

LAPTELE ȘI HRANA SOLIDĂ

Există o situație similară pentru noi ca ființe noi în Cristos. Voința desemnată a Domnului, determinarea sa pentru sacrificiu în timpul acestei epoci evanghelice este la fel de necesară pentru viața noastră când suntem bebeluși în Cristos ca și atunci când am făcut mai mult progres. Conformitatea cu voia sa este un lucru vital pentru noi mereu. Dar acea voință este mai puțin complexă la începutul experienței noastre creștine decât mai târziu. E nevoie de mai puțină credință din partea noastră pentru a răspunde instrucțiunilor la începutul drumului nostru decât la finalul acestui drum, deși poate nu e nevoie de așa puțină credință față de cât avem. La început, când suntem bebeluși în Cristos, voia lui Dumnezeu este o teorie în mare pentru noi. Dacă vedem o experiență contrară în calea noastră, nu avem niciun fel de amintiri ale experiențelor anterioare ca ființe noi care să ne ajute să transformăm percepțiile noastre tocmai în ceea ce experiența trebuie să însemne. Posibil să fie nevoie de toată credința pe care o avem pentru a face față experienței, dar nu avem multă credință de pierdut. Pe măsură ce mergem mai departe, și cu fiecare experiență care trece peste noi, avem amintirea durerii, a tristeții, a umilirii cauzată trupului de aceste experiențe ca un fel de *pedici* sau bagaje. Dacă suntem confrunțați cu o altă încercare, trebuie să avem încredere că vom depăși amintirea tuturor experiențelor similare pentru a înfrunța rezultatul în această problemă unde Domnul ne asigură cu vitalitate spirituală din ce în ce mai mare, credință din ce în ce mai mare, chiar prin aceste experiențe. Astfel, trebuie să învățăm adevărul promisiunilor din Scriptură, că Domnul nu ne va părăsi și nici nu se va lepăda de noi, ci ne va susține. – Evrei 13 : 5.

În viața fizică o persoană care este sănătoasă, puternică și virilă, nu trebuie să se îngrijoreze de digestia sa. Când este înfometat, perspectiva unei mese este plăcută, actul de a mânca este plăcut și după aceea, îi aduce fericire. Dar o persoană care este bolnavă, îngrijorată și la pământ, poate lua în calcul cu neliniște toate nevoile sale de hrană. Gândul de a mânca nu este atractiv pentru el. În timp ce mănâncă trebuie să aibă atât de multă grijă că cea mai mare parte din apetitul lui se duce, și după ce a mâncat, efectele nu sunt deloc stimulatoare.

CREȘTINII SĂNĂTOȘI ȘI CEI ÎNGRIJORAȚI

Ambele părți se pot regăsi în lumea spirituală. Unii adepți ai Domnului sunt într-o bună condiție spirituală. Ei așteaptă cu nerăbdare să vadă providența divină cu considerație, chiar dacă trupul poate să nu coopereze de bunăvoie cu determinarea noii minți. Ei se bucură în nefericire știind că e nevoie de răbdare, experiență, speranță. Efectele de după aceea sunt plăcute lor ca noi ființe. Ei privesc în urmă la experiențele date sau încercările lor și cu adevărat simt că nu s-ar fi lipsit de aceste teste pentru nimic în lume. Privind în urmă, ei își aduc aminte cât de aproape le-a

fost Domnul și cât de complet le-a îndeplinit el promisiunile. Dar acela care este neliniștit spiritual, care recunoaște conformitatea cu voia divină ca fiind singurul mijloc de a-și perpetua experiența ca ființă nouă, care tremură mereu înaintea hotărârilor divine, este într-o stare vrednică de milă. El vede voia Domnului într-o experiență dată în fața sa și dorește să fie o cale ca să iasă, sau să termine cu ea, sau să se învârtă în jurul cozii – oricum, dar nu chiar în mijlocul ei. În timp ce se confruntă cu experiența aceasta, se teme că Domnul nu are grijă cum trebuie de interesele sale. Când se termină totul, el mormăie gândindu-se la perioada nefericită pe care a petrecut-o. Acesta este slab ca nouă ființă în Cristos. Această ființă trebuie să se roage pentru o credință puternică, pentru capacitatea de a vedea toate experiențele trupului așa cum le vede Iehova, la fel de valoroase și indispensabile ca instrumente care dau putere.

Oamenii fac aproape orice pentru a-și asigura hrana. În timpurile de foamete și asediu, ființele umane au mâncat lucruri aproape de necrezut. Acum mulți ani un cercetător a fost separat de restul grupului său în marele district Ungava al Canadei. Deoarece este neobișnuit ca atunci când cineva se pierde în pădure, el descrie un cerc mare și revine în aproape două zile la locul unde grupul din care făcea parte campase. Când au părăsit locația, bucătarul grupului a lăsat un os de căprioară, curățat bine de carne. După două zile de rătăcire în pădure, neavând ceva de mâncare, cu excepția câtorva bucățele de ananas, acel os fără carne arată foarte atractiv pentru cel care rătăcește. El fierbe și curăță osul și se hrănește foarte bine cu el. Face o altă încercare de a-și găsi drumul, dar se întoarce după două zile în același loc. Osul care a fost curățat de carne de două ori încă arată bine pentru el. Îl fierbe, îl sparge în bucățele, sugă bucățelele, și astfel își asigură îngrijirea. În cele din urmă, omul ajunge la ananghie, încât își mănâncă proprii mocasini din piele netăbăcită. Acum un mocasin nu este considerat ca o delicată culinară, dar acest om nu a considerat că este rău să îi mănânce. A simțit ceva alinare și a recunoscut nevoia sa de alinare.

NICIUN PREȚ NU ESTE PREA MARE

Dacă omul s-ar îndrepta spre extreme pentru a-și păstra viața imperfectă în condiții imperfecte pentru câteva ore, sau zile, săptămâni sau ani în cel mai fericit caz, și așa de mult însoțit cu atâta nefericire și dezamăgire, atunci de ce să nu fim de acord să ne conformăm voii Domnului pentru noi, deoarece astfel nu va mai exista doar alinare pentru noi și putere în viețile noastre noi, ci de fapt le-am susține astfel încât să putem avea puterea lor deplină, nu sub condițiile imperfecte, ci pe planul cel mai slăvit și plin de îndepliniri din partea Lui care a îndeplinit tot? Cu siguranță nu există termen de comparație.

Iubesc voia Ta, O Dumnezeu!
Fie binecuvântată voia Ta perfectă,
În care inima aceasta altă dată rebelă
Acum e satisfăcută și liniștită.

Iubesc voia Ta, O Dumnezeu!
Este bucuria mea, odihna mea
Slăvește sarcina mea obișnuită
Face fiecare încercare să fie cea mai bună

Iubesc voia Ta, O Dumnezeu!
Raza de soare sau ploaia,
Unele zile sunt luminate de rugăciune, și unele
Dulci cu durerea acceptată.

EȘECUL LUI SAUL

6 IUNIE – 1 SAMUEL 15

„Tu l-ai respins pe Iehova, și Iehova te-a respins pe tine” – 1 Samuel 15 : 26.

PERIOADELE DIN VIAȚA LUI SAUL – DOUĂ TESTE IMPORTANTE – DECRETUL DIVIN ÎMPOTRIVA AMALECIȚILOR ȘI MOTIVELE PENTRU ACEST LUCRU – PORUNCA LUI IEHOVA ASCULTATĂ CU DRAGOSTE – CELE TREI EȘECURI ALE ÎMPĂRATULUI SAUL – TESTE IMPORTANTE DE CARACTER

Lecția noastră de astăzi vorbește despre testarea Împăratului Saul, eșecul său de a trece de aceste teste și, în consecință, respingerea familiei sale și a lui din împărăție. Relatarea poate fi împărțită în patru părți: (1) Oportunitățile favorabile ale acestui tânăr plin de energie, frumos și modest, iar alegerea ca împărat al Israelului a fost în general considerată ca fiind excelentă. (2) În primii ani ai domniei sale, el a fost un general de succes și un organizator capabil al împărăției sale. (3) În perioada sa de testare, el a eșuat și a fost respins, în parte la început, după aceea, din ce în ce mai mult. (4) Declinul supremației sale, pierderea rațiunii și în final moartea sa tragică și a fiilor săi. Lecțiile de astăzi tratează în special trei dintre aceste epoci – testarea sa în ceea ce privește supunerea în fața voinței divine.

Evident că au trecut niște ani de la testarea Împăratului Saul în ceea ce privește sacrificiul și cea de-a doua testare despre care discutăm în lecția de astăzi. Israelul interimar a crescut puternic ca popor, și venise timpul pentru îndeplinirea declarației divine făcută cu mult timp în urmă, și anume, că amaleciții vor fi distruși amarnic. Ca ramură a familiei lui Esau, ei erau rude cu izraeliții și cu arabii de astăzi. Ca și cei din urmă, ei erau crescători de cai, înfloriseră prin prăduirea vecinilor lor. Nu erau destul de puternici ei înșiși să îi rănească pe izraeliți, ei s-au asociat cu alți dușmani ai Israelului, fie participând direct în război sau indirect, urmând ca după bătălii, a aduna victoriile. Trebuie să ne amintim că ei s-au luptat împotriva izraeliților în sălbăticie când și-au căutat drumul spre Canaan. (Exodul 17 : 8 – 16) Trebuie să ne amintim și că ei s-au opus din nou izraeliților în cucerirea țărâmului promisiunii; și că Domnul a spus prin Moise că aceștia trebuie amarnic distruși și i-a dat Israelului această poruncă. – Deuteronom 25 : 17 – 19.

SUPUNERE PARȚIALĂ NESATISFĂCĂTOARE

Că Împăratul Saul a folosit din plin șansele sale ca organizator al împărăției este evidențiat prin faptul că o armată mare a fost adunată în armonie cu porunca Domnului către Profet: „Două sute de mii de infanteriști și zece mii de iudei”. Această armată era evident atât de dispusă să intercepteze pe amaleciții care ar fi putut fugi. Între timp se trimisese vorbă către keniți, care locuiau printre amaleciți, spunându-li-se să părăsească locul pentru a nu fi pedepsiți de amaleciți și explicau că deoarece keniții favorizaseră pe poporul Domnului, erau iertați dacă recunoșteau acest fapt, pentru că distrugerea amaleciților era în armonie cu decretul divin, datorită opoziției lor în fața Israelului. – Deuteronom 25 : 17 – 19.

Toți oamenii au fost măcelăriți cu excepția împăratului, pe care Împăratul Saul l-a scutit, păstrându-l ca pe un fel de trofeu. Animalele au fost și ele distruse, cu excepția turmelor, deoarece distrugerea lor ar fi fost contrară poruncii divine.

Când Profetul Samuel a venit la împărat, cel din urmă l-a salutat ca pe un reprezentant al lui Dumnezeu și a povestit că el a făcut totul conform poruncii divine. Apoi a urmat procesul, „Dacă așa s-a întâmplat, atunci ce înseamnă behăitul oilor și mugetul vitelor?” Răspunsul lui Saul a fost probabil o minciună: că acestea erau păstrate pentru a fi oferite Domnului ca sacrificiu. Apoi Samuel l-a muștrat, arătându-i că a încălcat porunca Domnului de a le păstra. Totuși, împăratul, a protestat că oamenii le păstrau, că Israelul le-a dorit și putem să ne dăm seama imediat că trebuie să fi existat chiar o opoziție între izraeliți privind risipirea lucrurilor bune ale amaleciților, așa de

obișnuiți erau oamenii în acele timpuri, ca și astăzi, să își dorească lucruri de valoare. Este posibil într-adevăr ca Saul să se fi aliniat cu decretul divin cerând supunere față de Domnul și astfel să se piardă favoarea oamenilor; doar astfel putea să aibă în continuare aprobarea divină. Așa cum era, Profetul a exprimat dezaprobarea divină, spunând: „Se bucură Domnul nespun de mult de jertfele și sacrificiile aduse, sau de spunere față de ceea ce spune Domnul? Iată, să vă supuneți este mai bine decât sacrificiu și mai bine primit decât grăsimea de berbecuț.”

Atunci, iată lecția noastră. „Supunerea este mai bine privită decât sacrificiul” de Dumnezeu. El nu va aproba și nici nu va răsplăti neglijența din partea noastră în această privință. Din contră, neatenția față de voința sa directă va însemna din partea noastră că nu suntem potriviți pentru a fi în slujba sa directă, fie aici, fie de acum încolo. Implică din partea noastră o loialitate față de Domnul, iar o astfel de neatenție în ceea ce privește serviciul său, o recunoaștere a fiecăruia în fața Domnului și a slujirii sale, și noi trebuie să fim foarte atenți la mijloacele cu care servim cauza sa. Astfel spune și apostolul: „Să mergem cu grijă și să cercetăm cu atenție.” – Efes. 5 : 15.

TESTELE PREOȚIEI ÎMPĂRĂTEȘTI

Preoțimea împărătească este supusă unor teste destul de dese după ce au fost multă vreme în educarea în Cristos. Vorbindu-le acestora, apostolul spune: „Pentru că atunci când trebuie să fiți învățători aveți nevoie ca cineva să vă învețe din nou care au fost primele principii din cuvântul lui Dumnezeu,” doctrinele, învățăturile lui Isus Cristos. (Evrei 5 : 12) Uneori suntem surprinși de ceilalți, uneori de noi, că am făcut progrese atât de mici, că am câștigat în aparență o victorie mică în construirea caracterului și considerarea principiilor care trebuie să guverneze printre aceia care sunt unșii Domnului și testele poate să reprezinte din partea noastră:

- (1) Un spirit egoist, adică o dorință pentru unele lucruri pe care Domnul le-a condamnat, adică o dorință de a scăpa de ele deoarece ele fac apel la noi dintr-un punct de vedere egoist, din punctul de vedere al trupului.
- (2) Un spirit de om temător. Și Saul s-a temut să nu își aducă ocară oamenilor, temându-se că va fi considerat prea îngust la minte pe de o parte și prea fără chibzuință pe de altă parte, așa că ispita vine pentru poporul Domnului pentru a le ghida drumul lor nu în întregime prin Cuvântul Domnului, ci și cu referire la sentimentele celorlalți. Aceasta este teama omului care îl prinde în capcană. (Proverbe 29 : 25) Suntem prinși în capcană de spiritul lumii. Despre acestea Domnul spune: „Cum puteți crede [fiind discipoli], voi cei care primiți onoarea unul de la celălalt și nu căutați onoarea care vine doar de la Dumnezeu?” – Ioan 5 : 44.
- (3) Cea de-a treia dificultate a lui Saul era că el avea prea puțină apreciere pentru Cuvântul Domnului, și aceasta este dificultatea care apare aproape la oricare dintre adepții Domnului care greșesc din punct de vedere al doctrinei sau al comportamentului. Cu câtă grijă trebuie să ne păzim noi să devenim părtași la o mai mare binecuvântare ca cea pe care o implică ungera noastră, oricare dintre noi trebuie să nu se îndepărteze de realizarea sa glorioasă în cadrul împărăției. Trebuie să avem grijă să îndepărtăm toată iubirea, de păcat sub orice formă, și să prețuim favoarea Domnului atât de mult încât să nu ne lăsăm influențați de prietenia umană, să nu aibă nici cea mai mică influență asupra noastră, cu excepția faptului că aceasta trebuie să fie în acord complet cu planul divin, și în conformitate cu întreținerea acestor relații adecvate, să ne plecăm urechea la cuvântul Său.

Trebuie să ne aducem aminte cuvintele apostolului că nu ne luptăm cu trupul și cu sângele, ci cu spiritele păcătoase aflate în poziții înalte. (Efeseni 6 : 12) Să ne amintim că aceste spirite păcătoase au putere într-o oarecare măsură să ne aducă sentimente greșite, că în măsura în care ne plecăm urechea la un canal egoist, păcătos sau care nu este nobil, în aceeași măsură acești adversari nevăzuți ai sfinților vor avea putere asupra lor. Să ne amintim, din contră, că în măsura în care

inimile noastre sunt loiale Domnului și Cuvântului său și spiritului bisericii, spiritului iubirii, în aceeași măsură suntem înconjurați de o aureolă care ne protejează, ca despre aceasta să se poată scrie. „Cel păcătos nu a ajuns la el”. – Ioan 5 : 18.

PROBLEMELE BISERICII ȘI ALE LUMII

Dacă testarea caracterului aprobată de Dumnezeu este iubirea – iubirea perfectă pentru Dumnezeu, pentru frați, da, și pentru dușmanii noștri – atunci să lăsăm ca acel gând să fie mereu în mințile noastre în măsura în care nu vrem să fim depășiți, să nu fim înșelați de adversarul cel mare, care încă își dorește să pună negură acolo unde e nevoie de lumină și lumină acolo unde e nevoie de întuneric. Când ne pregătim de testare, despre care am citit că vor exista și cei care vor să înșele, dacă este posibil, chiar pe cei aleși? Noi considerăm că aceste teste vor veni pe filiera iubirii perfecte. Iubirea și egoismul sunt cele două mari puteri care mișcă lumea și fiecare persoană din această lume. Deja am văzut că egoismul, care a copleși lumea în scurtă vreme, va însemna lipsă de dragoste în măsura în care Scripturile spun, „Fiecare om va ridica mâna împotriva aproapelui său și nu va găsi pace nici cel care iese, nici cel care intră”. (Zaharia 8 : 10; 11 : 16) Aceeași stare de fapt se așteaptă să fie și în cadrul bisericii – fiecare om să ridice mâna împotriva aproapelui său, fiecare frate să vorbească de rău un al frate în Domnul? Furia, răutatea, ura, invidia și rivalitatea trebuie permise ca ele să copleșească biserica lui Cristos? Pot avea aceste lucruri un loc, putere sau influență asupra aceluia care au cunoașterea adevărului? Considerăm că trebuie să avem o idee despre acestea.

Avem obiceiul de a presupune că aceste cuvinte ale Domnului nostru: „Fratele se va ridica împotriva fratelui în moarte” se aplică doar pentru timpul Domnului nostru și nu în timpul Epocilor întunecate. Uităm că la aceleași condiții trebuie să ne așteptăm la sfârșitul acestui veac? Trădarea poate totuși să nu fie fizică, crucificarea, pedeapsa poate să nu fie înțeleasă literal, dar credem că ne putem aștepta la aceleași lucruri cu singurele limite pe care le impune societatea noastră. Aparent nu este un test suficient pentru noi „să fim urâți de toți oamenii de dragul numelui meu”. Trebuie să fim testați de cei urâți, de răutăcioși, de cei care hulesc și de cei dedați diavolului, de cei care sunt părtași cu noi în lucrurile prezente, la darurile divine la masa Domnului, hrana spirituală. Da! Dacă așa stau lucrurile, trebuie într-adevăr să ne așteptăm la zilele de sfârșit ale bisericii, a corpului lui Cristos, experiențele care nu sunt similare cu cele care au fost trăite de Stăpân în Grădina Ghețimani, una dintre cele mai grele încercări trebuie să fi fost sărutul lui Iuda.

TRISTEȚEA ÎN DUMNEZEU DUCE LA CĂINȚĂ

Când unii dintre aceia care au auzit pe apostoli în Ziua de Rusalii ajungând să înțeleagă care era situația de fapt și că ei și conducătorii lor îl crucificaseră pe Prințul vieții – unii dintre ei în fapt și alții dintre ei pentru că nu protestaseră – aceia care aveau inima la locul ei au fost zdrobiți și au început să strige, „Ce e de făcut?” Apostolul i-a asigurat că sunt iertați pentru că nu au făcut-o cu intenție. Așa se întâmplă și cu noi. Dacă fiecare dintre noi constată că prin capcana sau înșelăciunea adversarului am fost împinși să facem un lucru rău unui frate, trebuie imediat să fim zdrobiți și trebuie să mergem la Domnul pentru iertarea divină și a celor în fața cărora am greșit, și pentru partea lor de iertare și de aceea nu trebuie să fim învinși de adversar.

Fără îndoială că o astfel de furtună vine și așa cum spune și profetul, întrebarea este nu „cine va cădea, ci, cine va putea să reziste” (Maleahi 3 : 2) Cei aleși nu vor fi înșelați, dar întrebarea este: Suntem noi cei aleși? Și răspunsul nostru trebuie să fie că Domnul va decide această problemă conform metodei în care noi decidem când suntem testați. Este imposibil pentru noi să presupunem ceea ce poate fi considerat aparent un motiv să ne ridicăm împotriva fraților sau pentru pierderea iubirii unui frate. Dacă aplecăm urechea la adversar, acesta ne va face să credem că este bine să ne îndepărtăm de regula obișnuită de procedură, și, dacă suntem doritori, ne facem să credem că suntem îndreptățiți complet să nu respectăm toate îndrumările pe care ni le-a dat Dumnezeu. Este nevoie de multă iubire din partea noastră pentru Dumnezeu și pentru frații noștri pentru a putea

rezista acestor încercări ale zilelor noastre și nu putem în acest moment să nu ne aducem aminte de dragii adepți ai Domnului în ceea ce deja s-a spus în STUDIILE ÎN SCRIPTURĂ, Volumul VI, Capitolul 9, cursul pe care noua ființă trebuie să îl aibă în fiecare problemă în care el consideră că un frate l-a ofensat, așa cum este subliniat de Domnul nostru la Matei 18 : 15 – 17.

Trebuie să ne gândim că adversarul va folosi toate mijloacele pentru a ne îndepărta de la regula iubirii specificată atât de clar; că el va depune toate eforturile pentru a ne face să credem că nu poate fi aplicabil pentru dificultatea care ne macină pe noi. Atunci răspunsul nostru pentru toate aceste sugestii pe care le face Satana să fie: „Piei din fața mea”. Scriem acest lucru punctual, deoarece se aud ici și colo acuzații care vin din partea fraților care înțeleg greșit și în unele cazuri o manifestare a spiritului ipocrit, nu a spiritului de frăție, un spirit în opoziție directă cu regula de aur și cu instrucțiunile Domnului, pentru a merge la El singur, și să căutăm să câștigăm un frate și să nu îl izolăm și să îl excomunicăm. Din contră, este bine să fim gata să murim pentru el. „Trebuie să ne dăm și viața pentru frații noștri”. – 1 Ioan 3 : 16.

UN PĂSTOR ALES ÎMPĂRAT

13 IUNIE – 1 SAMUEL 16 : 1 – 13

„Spiritul lui Iehova a venit cu putere asupra lui David din acea zi”. – 1 Samuel 16 : 13.

AJUTORUL LUI SAMUEL PENTRU SAUL ÎNCETEAZĂ PRIN RESPINGEREA CELUI DIN URMĂ – SAMUEL, CĂRUIA I SE PORUNCEȘTE SĂ ÎL VIZITEZE PE IESE PENTRU A-L UNGE PE UNUL DINTRE FIII SĂI – INTERPRETĂRILE GREȘITE ȘI REPREZENTĂRILE PARȚIALE – SPIRITUL LUI DUMNEZEU ȘI PUTEREA ASUPRA TÂNĂRULUI DAVID.

Înregistrarea arată că „Samuel nu a mai venit să îl vadă pe Saul până în ziua morții sale”. Dumnezeu nu i-a mai acordat ghidarea specială lui Saul și nu mai avea o relație specială cu el, nu mai era dreptul lui Saul ca reprezentant al lui Dumnezeu să meargă frecvent la el și să îl îndrume referitor la interesele împărăției. Relatarea ne spune că Samuel avea o mare simpatie pentru Saul și că a plâns pentru el. Tot așa se întâmplă uneori cu copiii lui Dumnezeu referitor la propovăduirea acestei evanghelii. Manifestăm un interes deosebit pentru probleme și persoane din anturajul nostru, și uneori putem fi tentați să credem că Domnul a făcut o greșală în felul în care a acționat cu ei – în special dacă ei sunt aproape de noi și ne sunt dragi nouă, și avem legături de sânge sau prin asociere. Noi trebuie să învățăm, așa cum a făcut și Saul, să nu punem la îndoială metodele Domnului, ci să ne bazăm pe înțelepciunea sa infinită în administrarea propriei sale cauze. Cu o mustrare ușoară Domnul l-a trimis pe Samuel să îl unșă pe succesorul lui Saul, spunând, „Umple cornul tău cu ulei și du-te, te voi trimite la Isai, Betleemitul, pentru că mi-am dat un împărat dintre fii săi”.

Samuel era un om înțelept, și știa instinctiv că în timp ce Saul fusese destul de pregătit să primească ungera el însuși, nu ar fi consimțit să fie un altul uns ca succesor al său în împărăție, ci ar fi dorit să rețină autoritatea, poziția pentru membrii familiei sale. De aceea, el i-a răspuns Domnului: „Cum să mă duc?” Nu va fi întreruptă misiunea mea dacă Saul află de intențiile mele și nici nu voi avea șansa de a o îndeplini, pentru că el mă va ucide și își va justifica acțiunea sa sub pretextul că sunt un trădător față de împărat. Domnul a răspuns: „Ia o vițică cu tine și spune: Am venit să aduc un sacrificiu Domnului”.

DREPTATEA MORALĂ ADESEA ESTE O PIEDICĂ

În cazul în care oricare dintre oamenii dragi ai lui Dumnezeu, neavând un echilibru așa cum trebuie în ceea ce privește acest subiect, va fi înclinat să respingă o recunoaștere fătășă ca fiind o

minciună, un neadevăr, și să spună că scopul adevărat al lui Samuel și al Domnului ar fi fost să ungă un împărat și oferirea de sacrificii ar fi fost doar un subterfugiu și o interpretare greșită, o falsitate în care se îmbracă întreaga problemă și vor ezita să considere un astfel de drum atât ca vorbind și acționând ca o minciună doar pentru că Domnul a fost acela care a îndrumat și l-a inspirat pe Profet care a dus la îndeplinire, am putea răspunde că principiul implicat este același indiferent cine îl duce la îndeplinire. Dacă această acțiune ar fi fost greșită pentru Samuel sau pentru oricare alt om, ar fi fost încă mult mai greșită pentru Dumnezeu Atotputernic. Dar dacă, așa cum pretindem, este drept și bine pentru cel Atotputernic, va fi la fel de bun pentru oricine să îl urmeze.

Nu ar fi fost bine să se spună că el avea de gând să aducă un sacrificiu dacă nu ar fi existat intenția de a aduce un sacrificiu, ci doar să ungă un împărat! De fapt, sacrificiul a fost scopul vizitei, în ceea ce îi privește pe oamenii din Betleem, problema ungerii fiind doar treaba Domnului și a lui Isai și a familiei sale. Deoarece ungeria nu era problema oamenilor din Betleem, era drept ca aceasta să nu le fie menționată. Domnul nostru a urmat adesea același drum în timpul serviciului său, spunându-le doar acele lucruri pe care auditoriul său le putea „suporta”. Uneori el vorbea în parabole, ca mulțimea să poată auzi și să nu înțeleagă importanța adevărată a mesajului său și acest lucru le explica El apostolilor, spunând: „Vouă vă este dat să cunoașteți misterul împărăției lui Dumnezeu, dar celor din afară aceste lucruri le sunt explicate prin parabole, ca văzând ei să observe, dar să nu priceapă și auzind ei să poată auzi, dar să nu înțeleagă”. (Marcu 4 : 11, 12) Din nou El le spune discipolilor: „Am multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți suporta acum”. – Ioan 16: 12.

Nimeni nu poate avea o relație adevărată cu Domnul decât dacă este sincer din inimă, dar acest lucru nu înseamnă că el trebuie să spună tot ce știe tuturor.

ȘAPTE FII REFUZAȚI

Evident că relatarea nu este completă. Putem să ne gândim că toți și-au dorit să se apropie de Domnul prin jertfa pe care au realizat-o, iar când praznicul a fost la sfârșit, Samuel a mers cu Isai la casa sa și s-au uitat la fiii săi, așteptând ghidare din partea Domnului cine trebuie să fie cel uns. În aparență Isai fusese rugat să trimită unul după altul la Profet, și au venit, cel mai mare mai întâi. Astfel șapte dintre fiii lui Isai au trecut prin fața lui Samuel și Domnul i-a respins pe toți, niciunul nu era potrivit, în inimă, ceea ce nu era pentru cineva din afară de observat, care ca și Samuel ar fi gândit contrariul. Atunci Samuel, evident surprins, i-a spus lui Isai, „Sunt toți copiii tăi aici?” și el a răspuns, „A mai rămas cel mic, și, iată, el este cel care păstorește oile”. Și Samuel a spus: „Trimite să-l aducă, pentru că noi nu ne vom așeza până când nu va fi și el aici”. Cel mai mic fiu era David, și noi vedem scris: „Era rumen și frumos la chip și era o încântare să îl privești”. Descrierea are menirea de a indica că David avea tenul alb și părul era castaniu. Se presupune că avea optsprezece ani. Domnul i-a spus lui Samuel: „Ridică-te și unge-l, pentru că el este acela. Atunci Samuel a luat cornul cu ulei și l-a uns în mijlocul fraților săi.”

Dumnezeu a căutat aceleași caracteristici în David pe care el acum le caută în aceia pe care în epoca aceasta el îi cheamă să fie unși pentru împărăție. El a găsit în el credință, umilință, curaj, energie și supunere plină de iubire. Cu toate acestea el era tânăr și fără experiență, nepregătit pentru îndatoririle înaltei slujbe pentru care fusese chemat. Această din urmă condiție, pentru care, după părerea oamenilor, ar fi fost o piedică de netrecut, nu a fost un obstacol după părerea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu poate să îi inspire pe cei pe care îi cheamă cu spiritul său și să îi înarmeze cu toată puterea sa. Așa a făcut și cu David și tot așa face cu Cristos – Domnul nostru Isus și cu corpul său, biserica. În Psalmii lui David, caracterul său tipic este foarte bine indicat, uneori personificându-l pe Isus, Conducătorul nostru și uneori întregul corp al lui Cristos. Astfel, de exemplu, când el spune: „Ei au împărțit straietele mele între ei și trag la sorți pentru cămașa mea,” se face referire doar la Conducătorul nostru, în timp ce în alte cazuri, cum se întâmplă în Psalmul 23, se face aplicare la întregul corp, al cărui Păstor este Domnul Iehova.

„ÎNCEPÂND DIN ACEA ZI”

„Și spiritul Domnului a venit cu putere asupra lui David începând din acea zi”. Din această afirmație nu trebuie să înțelegem că David a fost zămislit din spiritul sfânt, așa cum sunt membrii corpului lui Cristos, biserica, în timpul acestei epoci evanghelice. Nu, binecuvântarea noastră este specială din partea Domnului, iar aceasta nu a venit niciodată înainte de Rusalii, cu excepția unei singure situații la botezul Domnului în apa Iordanului, când el a primit spiritul sfânt . Spiritul, influența, puterea lui Dumnezeu asupra lui David era asemănătoare ca mod de acționare și efect cu ceea ce fusese acționat asupra lui Samuel și asupra profeților. Fără îndoială că i-a dat înțelepciune, putere și curaj și i-a însuflat înțelepciune pentru a-i oferi șanse să învețe lecțiile imperfecte din experiențele sale zilnice, toate au fost zile de pregătire sau școlire pentru lucrarea sa viitoare ca împărat.

David când a fost uns era doar un adolescent. El nu a fost dintre aceia care să își irosească tinerețea în van. El era mugurul promisiunii, un tânăr nobil – umil, modest, blând, credincios, curajos în îndeplinirea îndatoririlor și curajos când înfrunta pericolul și când îndura greutățile lucrării sale cele bune, în special atunci când interesele poporului lui Dumnezeu erau la mijloc. Văzând în el această trăsătură de caracter definitorie, Dumnezeu l-a chemat pentru o îndatorire mult mai înaltă.

UN PRIETEN CA ADVERSAR

Întrebare: Ce a vrut Domnul nostru să spună când s-a referit la Apostolul Petru ca adversar? A se vedea Matei 16 : 22, 23.

Răspuns: Acest lucru s-a întâmplat chiar după ce Petru a recunoscut deschis credința sa în Isus ca Mesia și după declarația lui Isus că biserica sa va fi fondată pe acea declarație. După discuția sa cu discipolii, Domnul nostru i-a însărcinat în special să nu facă public oamenilor că el este Mesia. Acest lucru sugerează că nici discipolii și nici Domnul nostru nu anunțaseră înainte că el este Mesia, ci că doar predicau că împărăția cerurilor este aproape, fără a spune precis cine trebuia să fie împăratul. Porunca de a nu face problema cunoscută era evident datorită faptului că rezultatul unui astfel de program ar fi fost să instige cel puțin spiritul de sărbătoare printre oameni, unii dintre ei acceptaseră miracolele sale, etc. și ar fi susținut cauza sa, în timp ce alții împreună cu fariseii s-ar fi opus, și astfel ar fi urmat în mod firesc o revoltă. În plus, s-ar fi intersectat considerabil cu programul pe care Dumnezeu l-a văzut marcat pentru el în Cuvântul divin – moartea sa ca jertfă pentru răscumpărarea păcatelor. El nu trebuia să spună că este Mesia, pentru că el știa aceasta și așa cum a specificat deja, se va face voia Tatălui și că aceia care nu sunt de partea Tatălui, și nu sunt dispuși să devină discipolii săi, nu vor fi atrași în mod special de proclamarea faptului că el este Mesia și de perspectivele împărăției.

PETRU, O PIATRĂ DE ÎNCERCARE, UN ADVERSAR

Pregătind mințile discipolilor prin afirmarea că Hadesul , sau locuința morții nu i se va permite să triumfe asupra bisericii sale, Domnul nostru a început din acel moment să le aducă treptat informații în ceea ce privește propria sa moarte și învierea din morți. Tot atunci, același nobil Petru a uitat de el, așa cum am spune noi, și a început să îl corecteze pe Domnul nostru și să îi sublinieze alte lucruri. El a fost îndemnat spre aceste lucruri, nu din pure motive egoiste de prejudecată și prin speranța de a împărți împărăția și de a evita rușinea, ci fără îndoială din dragoste pentru Domnul nostru și prin dorința sa de a vedea Stăpânul onorat și înălțat la ceruri, decât să îl vadă nimicit și omorât. Dar pentru că și cu alte ocazii acest nobil a spus lucruri, „neștiind ce să spună”, este clar că acum el nu a realizat importanța celor spuse de el și cum, dacă ar fi urmat ceea

ce el spunea, ar fi însemnat pentru Domnul nostru că respingerea planului Tatălui să fie înlocuit cu un plan mult mai plăcut pentru trup.

Testul spune că „Petru l-a luat” și din aceasta noi putem înțelege că înseamnă că Petru l-a luat pe Domnul de lângă ceilalți. Era o discuție privată pentru a aduce diverse argumente care să îi susțină punctul de vedere, de exemplu că discipolii ar fi descurajați de o astfel de discuție, etc. Totuși, el doar „începuse”, și nu a reușit să termine argumentarea sa; pentru că Stăpânul era atât de plin de loialitate față de Tatăl și de planul său încât nu putea să îndure nici măcar o sugestie contrară, și în nevoie trebuia să grăbească când respingea o sugestie așa lipsită de loialitate. Răspunsul său a fost o muștrare severă la adresa lui Petru, totuși, fără îndoială o binecuvântare pentru el atâta timp cât trăia și probabil l-a ajutat după aceea să fie mult mai modest.

Când Domnul nostru a spus: „Pleacă din fața mea, Satana”, nu voia să spună că el considera că Petru este posedat de diavol. Ci mai degrabă, în cuvântul inițial Satana este un „adversar” și era folosit corespunzător în ceea ce privește orice persoană care avea o poziție contrară sau se opune față de altcineva. Marele adversar al lui Dumnezeu și al omului se numește Satana, acest cuvânt fiind folosit pentru el ca nume propriu. În acest moment Domnul nostru s-a întors spre Petru și i-a adresat cuvintele astfel încât apostolii să poată auzi ceea ce spune, pentru ca problema să poată fi și mai impresionată și să fie o lecție mult mai valoroasă pentru ei, ca toți să poată ști că Stăpânul lor nu va compromite niciodată voia Tatălui sub nici o formă și în nici o măsură. „Pleacă din fața mea, dușmanule, tu, cel care ești ispită [care ești părtaș] nu în lucrurile care vin de la Iehova, ci în lucrurile care vin de la oameni” – tu vezi lucrurile nu din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ci din punctul de vedere al oamenilor căzuți și slabi.

Așa stau lucrurile și astăzi și așa au fost dintotdeauna în ceea ce privește biserica, corpul lui Cristos. Dacă au de gând să îi calce pe urme Domnului, trebuie să se aștepte ca adversarii să se ridice și să dorească să îi îndepărteze de la calea sacrificiului și îndatoririi, să îi facă să creadă că drumul este prea greu sau să le distragă atenția cu alte planuri sau metode mai puțin solicitante, mai în armonie cu mintea trupească. Trebuie să ne ducem aminte de drumul Stăpânului și să alegem un drum similar și să indicăm acelora, dacă ne sunt prieteni și în adevăr (și aceștia adesea sunt, așa cum a fost și Petru), că influența lor este exercitată într-o direcție greșită, împotriva adevărului, împotriva celor mai bune interese ale noastre, împotriva planului divin și astfel ei sunt adversarii nu doar ai noștri, dar și ai Domnului. De aceea, trebuie să căutăm să le atragem atenția și să îi ajutăm să meargă în aceeași direcție cu noi, în loc să aleagă drumul lăaturalnic pe care ar duce influența lor prin intenția plină de grijă, dar periculoasă.

Cuvântul folosit aici „ofensă” ar fi mult mai bine tradus, așa cum este în Versiunea Revizuită ca „piatră de încercare”. Astfel, vedem că același Petru a cărui confesiune nobilă a avut așa un efect benefic asupra Domnului încât a binecuvântat alți discipoli și pe Petru însuși, și care în această relatare este tratat ca o piatră de încercare, un indicator al caracterului puternic, care era acum, datorită aceleiași tărie de caracter, hotărât, determinat, în pericol de a deveni, nu o piatră la templul Domnului, cu un caracter puternic, ci să devină o piatră de încercare pentru noi, iar noi avem ilustrat de Domnul drumul pe care trebuie să îl urmăm – să ne întoarcem față de la aceștia, refuzând să ni se pună piedică, refuzând să fim derutați.

CONDIȚIILE PENTRU A FI DISCIPOL

Domnul nostru a folosit această ocazie pentru a le arăta cât se poate de clar discipolilor săi faptul că dacă iubeau viața prezentă mai mult decât pe cea viitoare cu toate dezavantajele ei prezente, nu aveau ce căuta printre discipolii săi; și că oricine dorea să îi fie discipol trebuia să se renege pe sine și să manifeste un spirit de sacrificiu, lucruri absolut necesare pentru a fi discipoli. De asemenea, ei trebuiau să fie pregătiți, fără să aibă nici o nesiguranță în minte sau în scopul de a-l urma pe Isus pe cruce – aici nu se vorbește despre o cruce literală, ci aceasta simbolizează înlocuirea propriei voințe umane (sau sacrificarea ei, ca și cum ar fi jertfită pe cruce) cu voința divină.

”SFINȚI ÎN ISUS CRISTOS”

Întrebare: Este recomandabil să aplicăm termenul biblic ”sfinți” celor care nu sunt altceva decât membri încă în probă ai Cristosului? Nu ar duce aceasta la confuzii?

Răspuns: Cuvântul ”sfinți” este unul foarte atrăgător. El se referă la cei sfinți, acei credincioși care sunt sfințiți în Isus Cristos. În prezent există multă opoziție față de acest cuvânt, opoziție care pare să aibă două cauze: prima este că marea majoritate a celor care se declară creștini știu că nu sunt sfinți, nu sunt făcuți sfinți, căci ei nu trăiesc pe cât pot ei de aproape de Domnul, și nu sunt separați de lume, de carne și de Diavol nici măcar în inima lor. Aceste persoane au motive puternice pentru care să le displacă folosirea cuvântului ”sfinți”. Ele își dau seama că acesta le-ar exclude pe ele, pe toți prietenii lor și mai ales pe cei asociați cu ele în lucrarea religioasă. Un alt motiv pentru care există opoziția aceasta față de cuvântul ”sfinți” este acela că în vechime se obișnuia ca bisericile romano-catolice și greco-catolice și într-o anumită măsură și cele armeniene și anglicane să *canonizeze* sau să desemneze în mod legal ca obiecte de reverență anumite persoane despre care, după ce trec mai multe secole, nu se mai amintește nimic de rău, dar se amintesc multe lucruri văzute ca fiind onorabile și demne de laudă. Cuvântul *sfinți* a devenit astfel separat de sfinții vii. Într-adevăr acest lucru s-ar putea să se fi întâmplat deoarece au fost puțini creștini cu adevărat atât de vii pentru Dumnezeu încât să fie astfel de reprezentanți ai celor sfinți.

Un alt motiv pentru care oamenilor nu le place termenul acesta este că ei consideră că acesta denotă laudă de sine. Unii ar spune chiar că este o dovadă de ipocrizie deoarece, după ce au pierdut din vedere ”justificarea prin credință” și efectul pe care îl are aceasta asupra poziției credinciosului înaintea tronului îndurării divine, se obișnuiesc să se gândească la toți creștinii și să se roage pentru ei ca pentru ”păcătoși nevrednici”, ignorând faptul că sunt și unii în care ”se împlinește dreptatea legii”, deoarece ”ei nu umblă potrivit cărnii, ci potrivit spiritului.” Valoarea jertfei lui Cristos acoperă toate greșelile lor neintenționate. – Romani 8:4

Trebuie să păstrăm în minte faptul că acest cuvânt, *sfinți*, nu reprezintă numai perfecțiunea efectivă, așa cum a fost în cazul Domnului nostru, ci și pe cei care sunt *făcuți* sfinți prin el. Apostolii au fost sfinți și incluși în clasa sfinților lui Dumnezeu, declarând despre acest lucru: ”Și noi suntem oameni cu aceleași slăbiciuni ca voi.” – Faptele 14:15

Cerere de vizite ale misionarilor

Pentru a facilita revizuirea anuală a listelor noastre cu cereri pentru vizite ale misionarilor, Turnul de Veghere îi îndeamnă pe cei care doresc o reluare a vizitelor periodice de către vorbitorii Societății să răspundă cât mai repede la întrebările atașate acestui anunț. Se recomandă folosirea cărților poștale pentru a face aceste cereri. Întrebările nu trebuie să fie repetate, însă răspunsurile trebuie să fie date consecutiv în ordine: a,b,c etc. Vă rugăm scrieți citeț, folosiți o mașină de scris dacă este posibil. Dorim să subliniem nevoia de a fi informați de voi cu privire la orice schimbare ar interveni față de cele scrise în cerere. Nerespectarea acestei cerințe este de obicei cauza pentru cheltuieli considerabile din partea Societății, pierdere de timp pentru frații ce fac vizitele și dezamăgire pentru întreaga adunare a fraților.

Credem că nu este nici o adunare a Asociației Internaționale a Studenților în Biblie din Statele Unite care să nu fi fost pe listele noastre cu cereri pentru vizite ale misionarilor pe parcursul anului trecut și considerăm că toți frații vor decide, în armonie cu cerințele rezonabile prezentate aici, să își reînnoiască cererile pentru anul care vine.

Acum că războiul mondial s-a sfârșit, primim un număr tot mai mare de cereri pentru a se face întruniri publice. Fără îndoială că acest lucru se datorează faptului că mințile oamenilor sunt alertate de aceste timpuri periculoase în care ne aflăm și că ei doresc să afle ce au de spus Scripturile despre consecințele necazurilor mondiale din prezent.

Aceste cuvântări sunt într-un mod special reprezentative pentru Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, care îl reprezintă pe Domnul. El reprezintă astfel împărăția care acum se apropie, iar frații sunt pregătiți să servească la câte două întruniri în fiecare zi – preferabil după-masa și seara, deoarece diminețile sunt cel mai des folosite pentru a călători și pentru studiu.

În ceea ce privește cazarea acestor frați misionari, nu se așteaptă nimic luxos – doar o cameră curată și confortabilă și mâncare simplă și hrănitoare. Societatea le plătește cheltuielile, iar ei reprezintă numai interesele ei. Societatea alege cu mare grijă acești frați pentru ca modul în care prezintă ei adevărul să fie clar și util pentru cei puri și cu inimile sincere, zidindu-i pe aceștia în cea mai sfântă credință.

Pe măsură ce împărăția se apropie tot mai mult, nu e de mirare că cererile pentru vizitele misionarilor se înmulțesc pe zi ce trece. Cine poate ști cât va mai dura acest timp ”numit zi” înaintea ca noaptea să se aștearnă cu totul, perioadă în care frații misionari vor fi nevoiți să își oprească vizitele făcute adunărilor? În continuare veți vedea întrebările care necesită răspunsuri imediate care să ne ajute să ne facem și noi partea:

- (a) Câți studenți în Biblie din adunarea voastră acceptă seria completă a Studiilor din Scripturi?
- (b) Țineți întruniri săptămânale?
- (c) Unde vă întâlniți duminica? (Scrieți adresa completă și numele sălii, al auditoriului sau al sălii unde se ține și anunțați-ne referitor la orice schimbări survenite.)
- (d) La ce ore se țin întrunirile de duminică?
- (e) Ați organizat vreun vot pentru a trimite cererea de vizite ale misionarilor?
- (f) Doriți ca duminica să se țină discursurile publice speciale? Și cât de frecvent?
- (g) Au ales membrii adunării voastre conducători în armonie cu Volumul VI, capitolele 5 și 6?
- (h) Trimiteți-ne adresa și numele unui membru al adunării (altul decât secretarul) pe care îl putem anunța cu privire la vizitele misionarilor.
- (i) Dacă orașul vostru nu are o stație de tren, dați numele unei gări potrivite din apropierea orașului vostru la care se pot opri frații.
- (j) Câți kilometri sunt de la gara respectivă la locul de întâlnire?
- (k) Dați numele și adresa complete ale secretarului de adunare (anunțați-ne întotdeauna de orice schimbare)
- (l) Orice observații adiționale.

O SINGURĂ ȚINTĂ ȘI UN SINGUR SCOP

DRAGUL MEU FRATE RUTHERFORD

După o vreme atât de plăcută de tovarășie la Convenția Comemorării, urmată de o scurtă, deși foarte profitabilă vizită la Bethel, simt că am atins un apogeu foarte potrivit prin citirea foarte utilului vostru articol din primul număr al *Turnului* din aprilie, despre poziția și scopul Societății. Mă refer la primul articol din ediție.

Pentru mine, acest articol pare nu doar călăuzit de Domnul, dar trebuie să pară că este cât se poate de consecvent și că arată spiritul Învățătorului chiar și celor care nu sunt de perfect acord cu Societatea în fiecare privință. Citirea lui atentă mi-a adus o mare mulțumire.

Ca popor ai Domnului, avem o singură țintă și un singur scop, și ne-a rămas în mod sigur prea puțin timp ca să ne certăm pe probleme neesențiale atunci când marele Premiu este atât de aproape. Cât de mult tânjesc să fiu cu voi toți la acel mare Congres, dragă frate.

Am făcut un jurământ cu câțiva ani în urmă, o condiție a lui fiind să îmi amintesc mereu de frații dragi de la Bethel. Am încercat să păstrez acel jurământ de atunci, și, deși am fost destul de lent în luarea de hotărâri, dându-mi seama de multele mele slăbiciuni, mi-am mai propus totuși ceva, un lucru pe care, prin îndurarea Domnului, sunt sigur că îl voi respecta. Acest lucru este că

sunt sigur că sunt perfect de acord cu toate punctele doctrinare ale Societății, și, din moment ce nu există idei esențiale pe care să le văd într-o lumină câtuși de puțin diferită, voi refuza să discut sau să vorbesc în contradictoriu despre aspectele neesențiale, și îmi voi folosi slabele mele puteri pentru a construi, nu pentru a dărâma.

Veți primi, vă rog, această scrisoare a mea, folosind-o după cum doriți, ca o exprimare a celei mai calde iubiri, și a dorinței mele arzătoare de a vă fi de ajutor și de a vă bucura în orice fel, dumneavoastră și altor frați iubiți care caută zilnic să-și pună la dispoziție viețile pentru frații lor?

Prin îndurarea sa, fratele vostru devotat în Domnul,

WALTER H. BUNDY, *New York*

DRAGĂ FRATE RUTHERFORD,

Timp de câteva săptămâni, eu și sora Baker ne-am mai întâlnit încă o dată cu clasa A.I.S.B. (Asociația Internațională a Studenților în Biblie) de aici, și ne-am dat seama tot mai mult de poziția greșită în care ne-am aflat. Există un singur lucru pe care trebuie să îl mai facem, totuși, înainte de a ne îndrepta pe deplin pașii greșiți, iar acesta este să ne cerem iertare pentru că v-am minimalizat și v-am criticat, pe dumneavoastră și pe alți frați de seamă.

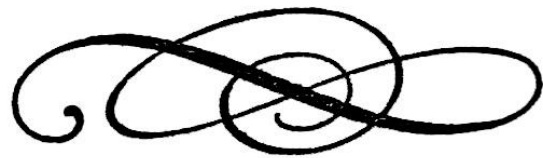
Dacă am fi fost călăuziți de spiritul lui Cristos, în loc să căutăm aspecte de criticat, ne-am fi străduit să vă sprijinim cu rugăciuni și simpatie în încercările prin care am trecut. Dragă frate, vă cerem iertare.

Probabil că lucrul care ne-a ridicat împotriva voastră și ne-a ațâțat cel mai tare a fost că am găsit că ne umple un spirit răutăcios și suspicios, și că ne-am dat seama că acesta era rezultatul firesc și logic al lucrurilor cu care ne hrăneam.

Ne dăm seama că mișcarea conservatoare își are începutul în „negarea învățării”, și își va menține strânsoarea asupra fiecăruia, atât timp cât aceștia refuză să învețe despre Isus – umili și cu inimile smerite.

Suntem hotărâți să ne folosim puterile rămase pentru a vesti „apropiata Împărăție”.

Ai voștri, prin îndurarea sa,
Fratele și sora E.J. BAKER, *Washington*.

de TURNUL | VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

15 MAI 1920

Nr. 10

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
„ȘI SĂ FIȚI RECUNOSCĂTORI”	- Pag. 9
DRUMUL FRATELUI GILLESPIE A LUAT SFÂRȘIT	- Pag. 14
SENSUL SUFLETULUI	- Pag. 15
UNDE SUNT CEI DRAGI NOUĂ, CARE SÂNT MORTI?	- Pag. 18
RESPONSABILITATEA PARENTALĂ	- Pag. 19
DOMNUL PĂSTORUL NOSTRU	- Pag. 21
VIAȚA NOBILĂ A LUI SAMUEL	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul ardeului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Mai 1920

Nr. 10

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

Nu este treaba oamenilor lui Dumnezeu să hrănească stârvul morților și lumea în descompunere. Hrana lor este mult mai aproape de “festinul cu bunătați grase și vinuri” pe care Iehova l-a pregătit pentru întărirea și înviorarea lumii sub împărăția lui Mesia de pace și belșug. Dar în timp ce oamenii Domnului nu se implică în afacerile curente ale lumii, ei sunt interesați profund de urmărirea și observarea lor, deoarece în acestea se văd împlinirile profețiilor și semnelor activității Domnului și Conducătorului lor.

Reverendul William Allan, Pastor la Metropolitan Tabernacle în New York, când a întrebat „Este Domnul printre noi sau nu?” New York American a răspuns:

„Veți observa că întrebarea nu este „Sunt printre noi cei bogăți sau nu?” Noi nu punem la îndoială valoarea bogățiilor, în special când, în aceeași persoană, găsești bogăție și milostenie în același timp. Și nici nu vrem să întrebăm dacă „Printre noi sunt cei talentați sau nu?” deși atunci când talentul este pus la picioarele lui Cristos, se adaugă la puterea evangheliei o valoare deosebită. Totuși, dacă Domnul nu este printre noi, niciuna dintre acestea – bogăție, talente sau orice altceva – nu poate să îi ia locul sau să facă ceea ce doar El poate să facă.

„Pentru a-L avea printre noi trebuie să fim pregătiți să plătim prețul. Nu pot exista jumătăți de măsură: niciun compromis cu dușmanul, fără flirturi cu lumea. Cristos trebuie să fie Stăpânul și elementul principal în viețile noastre. El trebuie să fie prezent din ce în ce mai mult, nu trebuie să lipsească.”

Când Domnul este printre noi, cei morți, din punct de vedere spiritual, vor fi introduși în noutatea vieții, miopii vor avea vederea bună, cea spirituală, cei fricoși vor fi curajoși ca leii, netemători de privirea încruntată a oamenilor, ci căutând doar favoarea lui Dumnezeu. ...

„Unul dintre motivele pentru care avem atâtea motive să ne plângem de prezența atât de redusă în cele mai multe biserici este pentru că Domnul nu este printre noi. În cele mai multe cazuri Cristos este în exterior căutând să intre în timp ce noi suntem mândri de sumele mari de bani pe care reușim să le strângem prin marile noastre mișcări de mase, acționând mereu ca și cum argintul și aurul ar putea să ia locul puterii spirituale și milosteniei lui Dumnezeu, amândouă vin când Domnul este printre noi. Când El este printre noi, se va anunța cu surle și trâmbițe că El este aici și lumea se va aduna încă o dată în locul unde este Isus.

„Oh, pentru vremurile vechi, cu Domnul în mijlocul oamenilor Săi, conducând și dominând diversele activități ale bisericii!”

Le lipsește vocea Mirelui .

LUMEA ÎN BISERICĂ

Mișcarea Mondială Inter-bisericească, la care se face referire în citatul de mai sus, are parte de multă publicitate în aceste zile. Într-adevăr, mișcarea are o publicație proprie. Dacă susținerea celor mari, puternici și vicleni din lume ar putea aduce succesul, această Mișcare Mondială ar putea fi încoronată cu glorie. Dar ne temem că mișcarea este doar ceea ce implică și numele – mișcare mondială între biserici, o mișcare din partea lumii și printre bisericile profesate ale lui Cristos

pentru a domina politicile sale și pentru a determina drumul său în armonie cu înțelepciunea mondială.

În Canada aceasta se numește Mișcarea Înainte Inter-bisericească și, pentru prima dată în istoria acelei țări anglicanii s-au adunat cu alte patru mari confesiuni – cea baptistă, metodistă, prezbiteriană și congregaționistă – într-o mișcare simultană. Au existat două seturi de obiective, spirituale și financiare. Rezultatele, financiare desigur, au fost foarte mulțumitoare pentru participanți și bucuria conducătorilor este mare.

Dar toate confesiunile nu privesc cu aprobare Mișcarea Mondială Inter-bisericească ca fiind un panaceu pentru toate bolile bisericii. Unii dintre ei par să se gândească că o fac și mai bolnavă. Baptiștii de sud au respins această mișcare cu fermitate, dar cu blândețe când au fost abordați. The Shreveport (La.) Times povestește despre o acțiune a șapte biserici locale, confirmând acțiunile întreprinse anterior de Baptiștii din sud în Louisville, după cum urmează:

„Întrucât Mișcarea Mondială Inter-bisericească dorește să supravegheze și să direcționeze energiile tuturor confesiunilor evanghelice;

„Și întrucât pastorii și bisericile sunt chemate să se unească în planuri și programe de promovare a acestei organizații super-bisericești;

„Noi, pastorii, diaconii și membrii celor șapte biserici baptiste din Shreveport, Louisiana, la adunarea generală pe care am ținut-o, considerăm că este înțelept să specificăm poziția noastră cu credință, cinstit și frățește în ceea ce privește această mișcare.

„În primul rând, trebuie să ne declarăm afecțiunea noastră sinceră creștină față de toți oamenii, indiferent de numele sau credința lor, care îl iubesc pe Domnul Isus Cristos cu sinceritate și trebuie să mulțumim pentru unitatea aceasta spirituală care nu poate fi realizată sau tulburată printr-o biată uniune mecanică.

„Ne bucurăm de asemenea de privilegiul de a coopera cu aceștia de orice fel [de credință] sau de credință creștină, în promovarea acestor interese umanitare deoarece nu are niciun fel de influență asupra principiilor fundamentale ale conștiinței și convingerilor.

„Și prin aceasta noi afirmăm ca standard suprem al comportamentului nostru, nu sentimentul, nu eficiența, nici puterile unite ale organizațiilor divergente, ci legea Domnului Isus așa cum este exprimată în Noul Testament.

„Nu putem privi cu indulgență și nici nu putem coopera cu această mișcare inter-bisericească.”

SE DOREȘTE O INTERPRETARE

The Cincinnati Christian Standard, un organism discipol, dorește ca cineva să fie atât de bun, încât să vină și să interpreteze mișcarea. Acesta spune:

„Când oamenii înființează o societate pe acțiuni, ei pun la punct toate detaliile societății lor și oferă publicului informații exacte despre aceasta. O mișcare religioasă, în care publicul este solicitat să investească sentimente, timp și bani, ar trebui să funcționeze pe aceeași bază. Informațiile referitoare la o societate sunt pepita de aur atât de mult dorită.

„Mișcarea Mondială Inter-bisericească este o societate, lansată în grabă, cu surle și trâmbițe. Nici o altă mișcare religioasă în istoria bisericii nu a mai făcut atât zgomot într-o perioadă de timp atât de scurtă, așa cum a făcut Mișcarea Inter-bisericească. Un capital împrumutat, a închiriat o mie și una de trupe care au fost trimise să mășăluiască pe diverse străzi – toți muzicienii cântând la instrumentele lor până când li se înroșește fața. S-a avut în vedere a se capta atenția publicului – zgomotul întotdeauna atrage atenția. Și când publicul se uită la aceasta, consideră că este extraordinară – dacă este extraordinară la vedere. Convențiile, conferințele, „sistemele” statului (fiecare afacere care costă o avere), o armată de oameni bine plătiți la trenurile Pullman și în hotelurile de primă clasă, cu o chirie de 350.000 dolari pe an pentru spațiile de birouri din New York și alte minunății, mult prea numeroase pentru a le menționa – toate se petrec prin fața lumii care se uită la ele mirată. Este clar că oamenii de oriunde s-au întrebat: Despre ce este vorba?

„Un editor plin de înțelegere răspunde: „Este programul lui Dumnezeu de după război”. Un alt editor spune că este o uniune creștină funcționând activ – uniune care a apărut pe neașteptate și din senin, chiar în momentul psihologic când toate confesiunile erau gata să renunțe la diferențele dintre ele și să se unească în sarcina de a salva lumea. Pe de altă parte, oamenii care țineau de platformă (în special în Atlantic City Convention) au mers pe drumul lor pentru a explica că Mișcarea Mondială Inter-bisericească nu depune toate eforturile pentru a promova uniunea creștină și că aceasta există în primul rând pentru a întări confesionalismul. Din nou, revistele și alte materiale oficiale au încurajat federația, chiar în măsura în care o anunțau ca o parte a programului și în același timp, liderii inter-bisericești au insistat că mișcarea este deasupra oricărei suspiciuni de alcătuire a unei federații. Și așa mai departe – interpretările oficiale ale Mișcării Inter-bisericești sunt ciudate, evazive, neutre și, în general, sunt la fel de clare, ca și ceața londoneză.”

Nu poate fi negat de cel mai împătimit prieten al mișcării, că interesele comerciale și financiare sunt puternice în cadrul acesteia și că acestea sunt mult mai intense decât faza spirituală a problemei. Există desigur o lucrare evasi-spirituală pentru aceia care au înclinații spirituale, dar aceasta nu înseamnă mare lucru. The New York Times mai degrabă implică faptul că, în afară de faptul că este o mișcare financiară în numele lui Cristos, aceasta are și o coloratură politică puternică, atunci când spune:

„Directorii Mișcării Mondiale Inter-bisericești au anunțat astăzi că „Big Business” și „Wall Street” sunt în spatele mișcării pentru a combate bolșevismul și comuniștii și că diverșii multimilionari sunt obligați să susțină campania de educare și eliberare îndreptată împotriva radicalismului.”

INTERESELE COMERCIALE ÎN PĂGÂNĂTATE

Din *Buletinul Inter-bisericesc* extragem următoarele paragrafe, care au intenția de a sublinia în mintea cititorului faptul că misionarii au fost de un real ajutor pentru activitățile comerciale în ținuturile păgâne:

„China datorează competența sa în tipărire, ca și în ceea ce privește bumbacul și horticultura.

„Siam-ul a devenit expert în tăbăcirea pielii prin ajutorul științific al misionarilor.

„Brazilia și India și-au crescut calitatea solului lor prin ajutorul oamenilor din misiuni.

„Japonia este mai bogată prin introducerea pomilor fructiferi americani prin agenții de teren ai creștinătății.

„Nativii din Africa de Sud, înainte fără nici o ocupație, acum își câștigă salariul pe plantațiile de trestie de zahăr și a boabelor de cacao, introduse de misionari.”

Creștinătatea pare să fie un alt nume pentru afacerile bune, deoarece așa tinde să ne demonstreze un alt extras din același ziar. În tot cazul, aceasta indică faptul că, așa cum este, creștinătatea, merge mână în mână cu marile afaceri:

„George W. Wickersham, fost procuror general al Statelor Unite, spune într-un interviu că nu există nici o incompatibilitate între creștinătate și metodele moderne de afaceri. Un oficial de frunte de la Biserica Episcopală declară că de ceea ce bisericile au nevoie mai mult decât orice este o injecție puternică de metode de afaceri în modul lor de administrare.”

Biblia sugerează insistent că e nevoie de mai multe lucruri în biserică decât metodele moderne de afaceri, oricât de utile ar fi acestea. Un paragraf din Cincinnati Christian Leader cu titlul „Venirea Domnului nostru” dorește să vină în întâmpinare și să admită că unele lucruri sunt cel puțin *la fel de* importante:

„În general, discipolii nu își doresc să Îl vadă venind, rar, dacă nu niciodată, nu au menționat venirea Sa, și niciodată, așa cum au făcut Pavel și Ioan, nu s-au rugat pentru venirea Sa. Niciun alt subiect nu este menționat mai mult în Oracolele sacre decât venirea Domnului nostru și niciun alt subiect nu este așa de mult neglijat, dacă nu este vorba despre „finanțele bisericii”. Această afirmație se bazează pe și este controlată de departamentul nostru și prin discursurile, învățăturile și predicile noastre și de rugăciunile noastre, atât cele private, cât și cele publice.”

O VOCE ÎN PROTEST

The *Leader*, este departe de a fi în grațiile Mișcării Mondiale Inter - bisericești. Editorialistic, acesta spune asupra subiectului:

„Mișcarea Mondială Inter-bisericească se pare că este o mișcare cu surle și trâmbițe. Propovăduiește lucruri mari (?), trebuie să spunem că pare că propune unitatea spirituală și organizarea printre confesiunile care iau parte la ea. Nu peste tot este primită cu brațele deschise, chiar și printre aceia numiți ca cei care au format o fuziune. *The Journal and the Messenger*, un ziar baptist, spune:

„Începe să pară din ce în ce mai mult ca și cum bapțiștii, congregațiile și o secțiune a Discipolilor trebuie să fie principalii suporteri ai Mișcării Mondiale Inter-bisericești. Cel puțin trei dintre ziarele prezbiteriene sunt fie lipsite de entuziasm sau cu siguranță împotriva acesteia. Episcopalii au fost întrebați dacă se poate conta pe ei. Bapțiștii din sud sunt cu siguranță împotriva acesteia. Metodistii au pus interesele bisericii lor înaintea acesteia, și mulți dintre Discipoli sunt cu siguranță împotriva acesteia. se poate conta pe susținerea unor secte mici, posibil luteranii, dar, după cum se pare acum, bapțiștii au un vâslaş muncitor și se așteaptă ca ei să facă cea mai mare parte a lucrării. Dl. John D. Rockefeller Jr., și câțiva dintre bogații din New York, susțin financiar și atâta timp cât ei sunt doritori să susțină cu facturi achitate, și cu mașinării, cel puțin, totul va fi susținut în mișcare.”

„În tot ceea ce am citit până acum referitor la aceasta și ceea ce este propus să fie realizat prin aceasta, trebuie totuși să vedem învățăturile Bibliei în ceea ce privește devenirea unui creștin și trăirea vieții de creștin menționată ca standard prin care toate credințele și practicile trebuie încercate și măsurate. Se pare că politica este, „Noi vom fi așa cum ești și tu și tu să fii așa cum suntem și noi, nu vom spune nimic despre învățăturile și practicile tale, oricât de absurde și nescripturale ar fi și tu nu trebuie să spui nimic despre credința și practica noastră, oricât de carnală și nescripturală ar fi.”

„Orice efort de a asigura o unitate aparentă în sentiment și organizare în afară de *doctrina lui Cristos* este în întregime nevrednică de a fi întreprinsă de oricine care acționează pentru recunoașterea suveranității Domnului și Salvatorului nostru. Nici unitatea pentru care El s-a rugat atât de des, și nici organizarea care are aprobarea Sa, nici spiritul vieții Sale, nu pot fi obținute prin respingerea doctrinei lui Cristos. Spiritul și viața lui Cristos nu se pot manifesta într-un individ sau într-o organizație de indivizi dacă în primul rând nu este doctrina lui Cristos. Toată vorbăria despre realizarea unei uniuni în spirit și organizare fără a face apel la toate pentru a se supune evangheliei lui Cristos, este o înșelăciune, o fraudă, o decepție, un instrument al Satanei pentru a-i înșela pe cei prea încrezători. Este un conglomerat de uniuni caraghioase pentru scopul principal de a aduce biserica lui Cristos într-o poziție compromițătoare și astfel să zdrobească forța evangheliei distructive pe care ea o predică, să o facă să fie atât de odioasă în ochii tuturor confesiunilor pentru a nu exista unitate în cadrul Mișcării, pentru ca toți să o evite.

„Miopia, sau incapacitatea de „a vedea lucrurile care sunt mai departe, ci doar lucrurile care sunt aproape” poate duce la o nereușită în a vedea modelul corespunzător și care va duce la „măsurarea noastră doar cu noi înșine, și la compararea noastră doar cu noi”, ceea ce nu este recomandat ca fiind un lucru înțelept de făcut. Modelul corespunzător ne este indicat.

„Iubitul apostol Ioan, în prima sa epistolă, spune: „Ceea ce a fost de la început, despre care să fi auzit, pe care să-l fi văzut cu ochii noștri, despre care spunem referitor la Lumea vieții, pe care L-am văzut și auzit și vă spunem și vouă despre El, *ca și voi să vă puteți alătura nouă*, da, și noi suntem alături de Tată și de Fiul Său Isus Cristos.” – 1 Ioan 1 : 1-3.”

FLUIERATUL OPREȘTE BARCA

The Continent, un jurnal prezbiterian de frunte, cuprinde unele cuvinte semnificative:

„Care este totuși problema? Niciodată nu am avut atât de mulți bani. Niciodată nu am avut atât de mulți secretari grozavi! Niciodată nu am vorbit atât de mult și nu am avut lipsă 28.000 de

membri. A fost nevoie de toată forța noastră pentru a face ca mașina să meargă? Mă tem că suntem în poziția bărcii lui Lincoln care avea un motor așa de mic și un șuierat puternic, iar de fiecare dată când se auzea șuieratul, motoul se oprea.”

The Aberdeen (Scot.) Daily Journal când oferea o recenzie a unui editorial la o adresă printr-o misiune scoțiană în China dezvăluia faptul că fața comercială a „creștinătății” și a activităților „creștine” nu este limitată de această parte a Atlanticului sau a Pacificului. Unele din paragrafe spun:

„Când spunem că adresa trimisă de Dr. Dugald Christie din China ieri membrilor Camerei de Comerț din Aberdeen este cea mai interesantă pentru că membrii au auzit totuși că nu ne îndepărtăm de niciun fel de la standardul înalt menținut de când au fost instituite aceste adunări de lansări de adrese. Subiectul nu poate fi considerat foarte incitant, totuși Dr. Christie i-a convins pe cei prezenți că și China are posibilități de comerț în direcțiile spre care merită să îndreptăm atenția întregii comunități comerciale și de asemenea în contact strâns cu Aberdeen-ul, care are deja o tradiție chineză, constituită de faimoasele corăbii cu pânze Aberdeen-Line.

„Dr. Christie este conducătorul colegiului Moukden Medical College, Manchuria și el, în două moduri, s-a dovedit a fi în timpul unei vizite în această țară un misionar. El își dorește să dezvolte Manchuria College, de care el este legat în ultimii treizeci și opt de ani, dar el de asemenea cere lărgirea relațiilor comerciale cu acel podiș vast al Asiei de Est unde sunt patru sute de milioane de oameni.”

Nu este nici o îndoială că toate misiunile au ajutat la dezvoltarea comercială a țărilor păgâne. Și nu este nici o îndoială că această dezvoltare comercială sau industrială a funcționat uneori pentru beneficiul nativilor. Nu este nici o îndoială: întrebarea este dacă aceste lucruri trebuie să fie respinse ca rezultate vizibile și tangibile ale creștinătății în ceea ce privește banii lingușitori din buzunarele reticente și în retragere ale oamenilor de afaceri.

Managerul chinez al Standard Oil Company, de exemplu, este, sau a fost recent un fost misionar care a învățat limba și a cunoscut oamenii. Toate dovezile ne indică că Doctorul este un manager foarte capabil și că el are informații statistice despre Imperiul chinez pe care însuși guvernul de la Pekin le are. Dar ce are a face acest lucru cu misiunile? Nimic, doar dacă misionarii însuși, ca și mulți oameni îi suspectează să fie, cu adevărat misionari comerciali, în loc de misionari creștini. Ei nu au fost, de regulă, constituiți în misiuni comerciale. Fără îndoială ei sunt cei mai cinstiți și corecți muncitori, dar adesea sunt considerați că au puteri comerciale și semi-religioase pentru protecție sau favoruri, și acest fapt tinde să minimalizeze influența lor pentru totdeauna.

MESIA SINGURUL MANDAT CAPABIL

O ediție specială a *Babson's Reports*, devotat cauzei inter-bisericești, sugerează cât de bine ar fi dacă totul ar fi bine în lume:

„Întrebarea care apare este cât de mult este în interesul salariaților din țară, membrii ai bisericii și cum se reaprinde în acești muncitori dorința de a produce și de a se bucura de serviciu. Am specificat că acest lucru se poate realiza doar când noi, oamenii de afaceri creștini, care ne putem permite, vom face o demonstrație adevărată de serviciu public, din punctul de vedere al muncitorilor. Am sugerat că noi am putea opera ca un trust public în același mod cum ne realizăm asociațiile liberale, comitetele de ospitalitate și instituțiile caritabile.

„Răspunsul a fost că dacă fiecare om de afaceri de acum nu ar fi criticat sever de asociații săi și probabil nu ar fi înțeles corect de soție și copiii. Acest lucru este probabil adevărat, *dar ar mai fi adevărat dacă un lucru mare ar fi făcut acest lucru?* Dacă mii de producători și comercianți, cu afaceri brute de miliarde de dolari pe ani, ar trebui să fie de acord să își folosească profiturile astfel încât o comisie imparțială să fie considerată cea mai bună pentru comunitate, sunt sigur că niciunul dintre acești mii de oameni nu ar fi criticat. În schimb, cred că vor intra în istorie ca și cântăreții Declarației de Independență. Ei vor face pentru industrie ceea ce înaintașii noștri au făcut pentru democrație.”

Și cine se va constitui ca o „comisie imparțială”? Imparțial înseamnă, desigur, că membrii acestei comisii vor fi cunoscuți cu simpatie ca donatori și nu parțial, ca niște elemente inferioare ale societății. Orice formațiuni sociale chiar apropiate, care lasă să se înțeleagă dorința lucrurilor pe care D-l Babson le-a sugerat, la o anumită dată devin radicali periculoși, comuniști, bolșevici, etc, etc. Dar Dl. Babson este în siguranță cu adevărat în oferta sa, pentru că mii de oameni de afaceri nu au de gând să își prezinte demisia din holdingurile lor în favoarea unei comisii imparțiale.

Reverendul Colonel David Carnegie în articolul din Toronto Globe spunea:

„Toată creștinătatea organizată, ceea ce eu consider „Biserica” este implicată într-o mare parte a problemelor industriale de astăzi. Modul de ieșire din această încâlceală industrială de astăzi este problema. Este din ce în ce mai greu să trăiești cu decență și cu un oarecare confort, ceea ce este elementul care pune probleme când ne gândim la planurile de realizare și menținere a păcii industriale. Câțiva oameni sunt normali. Unii disperă doar pentru a ajunge la un rezultat corect și echitabil. Alții sunt speriați de revoluție, considerând-o inevitabilă. Judecata echilibrată, curajul și bunul simț sunt o răsplătă. Niciodată nu a mai existat așa o insecuritate în planurile oamenilor.”

„Biserica, de partea aceasta a Atlanticului, în orice caz, este de partea claselor guvernante și angajatoare, datorită interesului propriu. Nu a fost loială și credincioasă sarcinii ce i s-a atribuit, ci, în ciuda tuturor, rămâne unul din mijloacele prin care se exprimă tot ce reprezintă creștinătatea. Doar ea are mesajul spiritual pentru regenerarea industriei.

„Cum poate Biserica descoperi și folosi secretul puterii sale? Ea trebuie să descopere că societatea și industria sunt legate inseparabil una de cealaltă, că amândouă sunt principiile fundamentale, iar ea este exponentul acestora.

„Ea are garanțiile scripturale pentru a-și lua locul său în industrie și doar ea face „regulile jocului” în comerț și producție, cele care contează. Ea nu poate scăpa de locul său de drept în industrie.”

ȘCOLILE TEOLOGICE ȘI CRITICISMUL SUPERIOR

The Chicago *Herald and Examiner* prezintă o adresă a unui preot metodist astfel:

„Preoților metodiști li s-a spus ieri că școlile teologice din America se îndepărtează de învățăturile lui Cristos și că Biblia nu mai este considerată de mulți predicatori ca un standard al credinței.

„Dr. Henry Paul Sloan de la conferința anuală din New Jersey a Bisericii Episcopale Metodiste a luat cuvântul la întrunirea preoților ținută la First Church, Clark and Washington Sts., la cursul de studiu pe care biserica îl solicită pentru fiecare preot. El spunea că douăzeci și cinci de conferințe anuale trimiseseră o petiție la conferința generală care avea loc în curând care se va ține la Des Moines în luna mai, cerând ca acest curs să fie revizuit.

„Mulți preoți metodiști nu mai cred în unele concepții fundamentale ale creștinătății și predică criticismul superior, ceea ce este distructiv pentru fundamentele credinței evanghelice.” a spus vorbitorul.

Cel puțin un predicator avea mai multă religie decât putea el cuprinde, conform declarației din Hamilton (Ont.) *Herald* al Reverendului Dl. F. W. Hollinrake când și-a prezentat demisia sa din funcție după douăzeci și șase de ani:

„În măsura în care mulți prieteni se întreabă de ce am decis să mă retrag și să nu mai fiu pastorul bisericii din strada Barton, cum voi anunța la această conferință care se apropie, mi se pare corect să explic situația. Această acțiune locală a devenit o necesitate datorită deciziei mele de a mă retrage din Biserica Metodistă și această din urmă decizie am luat-o după îndelungi frământări, pentru că nu mai sunt în armonie cu politica și învățămintele bisericii în care am fost crescut și de care am fost strâns legat ca student și preot timp de 29 ani.

„Acceptarea mea, învățăturile și predicile mele, din punct de vedere premilenar ,al împărăției lui Cristos, care trebuie să vină în curând ,este motivul principal al acțiunii mele. Deoarece Isus și apostolii săi toți au vorbit despre venirea Sa ,care se întâmplă pentru biserica Sa și apoi pentru scopul de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe pământ, eu nu pot să fac altfel decât să

cred în acest lucru. Acceptarea acestei învățături îmi aduce bucurie în suflet și este principala mea inspirație pentru predicile mele.

„Pe de altă parte, învățăturile și predicile din acest adevăr premilenar, biserica metodistă le respinge și nu are nimic de-a face cu acest lucru. În timp ce oamenii din alte comunități nu ezită să combată această interpretare a Scripturii, totuși metodismul acționează ca și cum ar fi însărcinată cu sarcina divină de a stârpi premilenarismul, ca o creștere nocivă în domeniul teologic. În interpretarea scripturilor așa cum fac eu, mă văd forțat să trag două concluzii:

„(1) Că agențiile bisericii din zilele noastre nu sunt prevăzute în planul lui Dumnezeu de a aduce transformarea lumii, ci mai degrabă evanghelizarea lumii, ca oamenii să fie chemați din toate popoarele pentru a forma biserica, care este corpul Său.

„(2) Că această epocă de milostenie se va termina în judecată, ca și alte foste sisteme religioase, datorită păcatului din lume și apostaziei bisericii care profesază. Luând această poziție și acceptând Scripturile așa cum spun ele, constat că nu sunt în armonie cu biserica mea în ceea ce privește inspirația și autoritatea divină a Cuvântului lui Dumnezeu.”

„Implicit consider că oamenii sfinți din vechime au scris pe măsură ce ei erau mișcați de Spiritul Sfânt și când ei spuneau că Isus va veni din nou nu pot să fac altfel decât să cred, să învăț și să predic, chiar dacă poziția creată este atât de inconfortabilă încât duce la ieșirea din biserica mea. Întreaga problemă a supranaturalului constă sau se referă la acceptarea sau respingerea cuvintelor lui Isus și a le lui Pavel, așa cum este inspirat de Spiritul Sfânt.

„La fel ca și acestea, prin provocarea generală a inspirației și autorității Cuvântului lui Dumnezeu, s-a ajuns la situația de a se trece la declinarea doctrinală hotărâtă în biserică. Divinitatea Domnului nostru este pusă la îndoială. Sacrificiul înlocuitor al lui Isus pe cruce pentru păcatele noastre prin vărsarea sângelui Său prețios este anulat ca o doctrină epuizată. ...

„Această declinare doctrinală devine atât de evidentă astăzi încât pare imposibil să mai sperăm la o îmbunătățire, dacă rămânem în cadrul sistemului religios.

„Speranța binecuvântată este strâns legată de poziția premilenară, accentuând, așa cum aceasta face, spiritualul în toată viața mea interioară și în activitatea care oferă satisfacții, mă determină să accentuez faptul că serviciul social al bisericii mele este o greșeală.”

„Deoarece predicarea brută a adevărului, așa cum Dumnezeu m-a făcut să-l văd, înseamnă o divergență continuă, la nivel local, cât și la cercurile mai largi, rezultând în întreruperea apartenenței, vieții furându-i-se mult din bucuria sa reală. Trebuie acum să caut compania printre aceia care au aceleași păreri ca și mine.”

„ȘI SĂ FIȚI RECUNOSCĂTORI”

„În toate lucrurile să fi recunoscător, pentru aceasta este voința lui Dumnezeu întru Isus Cristos referitor la voi.” – 1 Tesalonieni 5 : 18.

Recunoștința este aici descrisă ca fiind o parte a planului lui Dumnezeu pentru noi. Într-un alt loc, același apostol ne imprimă în minte importanța recunoștinței spunând: „Pacea lui Dumnezeu să domnească în inima voastră, către care și voi sunteți chemați într-un singur corp, și voi să fiți recunoscători.” (Coloseni 3 : 15) Unul dintre cele mai reprobabile lucruri din lume este ingratitudea. Într-adevăr, ingratitudea reprezintă cel mai prominent factor în experiența umană. Apostolul spune că ea a contribuit atât de mult la depravarea oamenilor. Referitor la păgâni, el spune: „Când ei l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca pe Dumnezeu, și nici nu au fost recunoscători; dar au devenit înfumurați în imaginațiile lor și inima lor prostească s-a întunecat”. – Rom. 1 : 21.

Recunoștința este ca o cutie cu mir care nu binecuvântează doar pe posesor, ci umple camera și întreaga casă cu o aromă plăcută. Este sugestivă pentru lucrurile bune din viață. Recunoștința este o recunoaștere umilă și o recunoaștere din inimă a binefacerilor primite sau despre intențiile bune

exercitate în numele nostru. Constatăm că acesta izvorăște (1) când nu ne așteptăm la aceste fapte bune și gânduri bune, (2) când nu avem niciun temei legal să le pretindem, sau (3) când ne așteptaserăm ca doar justiția să acționeze, dar am obținut milă și clemență în schimb. Recunoștința este o afecțiune specială care pare să combine sentimentul de bunătate cu un fel de recunoaștere emoțională a superiorității într-un act cel puțin.

BUNĂTATEA LUI DUMNEZEU APRECIATĂ

Recunoștința începe cu *prețuirea*. Ajungem să apreciem bunătatea lui Dumnezeu, așa cum este dezvăluită în Cuvântul Său. Mințile noastre percep unele lucruri implicate, le învățăm pe de rost, reflectăm asupra lor și le admirăm, apreciem înțelepciunea lui Dumnezeu și interesul lui Dumnezeu în omenire așa cum se manifestă în prevederea Sa plină de milostenie pentru binecuvântarea lor. Dacă această apreciere mentală a calităților lui Dumnezeu găsește răspuns în inimile noastre, apoi prețuirea se afundă și preia controlul asupra celor mai intime afecțiuni ale noastre. Prețuirea astfel crește, și ajunge să fie recunoștință, iar recunoștința este doar un cuvânt modern pentru mulțumire.

Dacă inima este plină de recunoștință, aceasta va căuta căi de exprimare. La fiecare șansă adecvată, la fiecare deschidere rezonabilă, inima recunoscătoare va căuta să atragă atenția către bunătatea lui Dumnezeu și strălucește în fața lui Isus Cristos. Persoana recunoscătoare nu va fi printre aceia care „nu îl recunosc pe Dumnezeu întru glorie”.

Vedem recunoștința îndreptându-se spre Dumnezeu Iehova. Recunoștința este parte din atitudinea noastră de devoțiune către El. Așa cum apostolul spune: „În fiecare lucru prin rugăciune și implorări cu mulțumire lăsați ca cererile voastre să fie cunoscute lui Dumnezeu”. – Filipeni 4 : 6.

„Izvor de milă, care se răsfânge

Poate privi și să vadă cum se trece

Acceptă gândurile mele de mulțumire. Nu am cuvinte –

Sufletul meu, din care revarsă recunoștința

Respinge vorba, Doamne, iată inima mea.”

În al doilea rând, recunoștința noastră nu se îndreaptă doar spre Iehova și spre Fiul Său Isus, care sunt superiorii noștri sub toate aspectele, dar și spre semenii noștri, spre aceia din același plan al ființei, pentru faptele de binefaceri și simpatie. În al treilea rând, nu este un lucru necunoscut că recunoștința noastră merge spre cei inferiori. Este greu să ne imaginăm să putem fi recunoscători unor porci, dar pot fi unele situații când putem fi foarte recunoscători unui câine sau unui cal.

În ceea ce privește pe cei din același plan ca și noi, apostolul ne oferă o rețetă prin ce mijloace se pot dezvolta prețuirea și recunoștința. El spune: „Fiecare să își prețuiască aproapele mai mult decât pe el însuși”. (Filipeni 2 : 3) Dacă avem o apreciere adevărată a devenirii noastre și o prețuire adevărată a virtuților în alți membrii ai corpului lui Cristos, putem să căutăm cu cinste printre noi și să ne spunem: Aș vrea să am forța morală a acelei surori, curajul acelui frate, generozitatea minții acestuia, sau bunătatea inimii celui alt. Dacă nu putem să vedem unele fructe admirabile ale spiritului în alți membri ai corpului lui Cristos, este un semn nefavorabil în ceea ce privește propria noastră sănătate spirituală. „Acela care nu îl iubește pe aproapele său pe care îl poate vedea, cum să Îl poată iubi pe Dumnezeu pe care el nu Îl vede?” – 1 Ioan 4 : 20.

FÂNTÂNA ȘI CANALUL DE MILĂ

Dar ,deși există multe ocazii pentru a fi recunoscători fraților noștri, membrilor rasei umane, sau în fața regnului inferior animal, nu poate exista nici o îndoială că cei care primesc în principal recunoștința noastră sunt Dumnezeu Iehova și Fiul său, Isus Cristos, Salvatorul nostru. Ca autor și sursă a fiecărei gratificații, Iehova merită toată recunoștința pe care o putem simți. Ca și canal prin care merg toate aceste binecuvântări către noi, Domnul nostru Isus Cristos trebuie să fie la fel de onorat din partea noastră. Nu este o problemă de etichetă și curtoazie. Nu este o îndatorire neplăcută

să realizăm acest lucru . Este o atitudine adevărată din inimă către Dumnezeu pentru bunătatea Sa față de noi. Fără îndoială unul din motivele pentru care Iehova a aprobat atât de mult pe Regele David, stă în faptul că David era atât de recunoscător, de mulțumitor, plin de apreciere față de propria sa nevrednicie și a bunătății mari a lui Dumnezeu. Odată el a spus: „Binecuvântează suflete al meu pe Domnul, și nu uita toate binefacerile Sale”. (Psalmul 103 : 2) Beneficiile divine, favorurile cerești, sunt atât de numeroase și prezente ,că suntem siguri că poate mai uităm vreunul, dar este complet de neiertat dacă le uităm pe toate. Unii merg chiar mai departe de atât și spun „Nu există Dumnezeu” (Psalmul 53 : 1), chiar atunci când continuă să folosească beneficiile adevărate pe care le-a dat Dumnezeu și chiar atunci când folosește fiecare suflare și fiecare putere a vorbirii pe care înțelepciunea sa a făcut-o posibilă pentru om.

„Când toate milosteniile Tale, O, Domnul meu,
Sufletul meu înălțat le vede
Transformat de vederea acesta, sunt pierdut
În mirare, în iubire și laudă.”

Tendința spre ingratitudine este atribuibilă Satanei, tatăl ei. Când el a fost pus să conducă pe om în Eden, în loc să își folosească șansele extraordinare de a-l glorifica pe Dumnezeu și să întărească în om tendința spre mulțumire, el a folosit greșit puterile sale și a reușit să imprime în mintea mamei Eva un gând lipsit de recunoștință. Acest gând a însemnat că Dumnezeu încerca să pună de o parte binecuvântările pentru ei și că El făcea acest lucru motivat de gelozie.

INGRATITUDINEA ȘI ISRAELUL

Ingratitudinea stă la baza păcatelor Israelului carnal. În Deuteronom 8; 9:5,6 și în alte locuri, Domnul, prin Moise, se luptă să imprime în mintea izraeliților binecuvântările de recunoștință și rezultatele otrăvitoare ale lipsei de recunoștință. El spune: „Fiți atenți, să nu Îl uitați pe Iehova, Dumnezeul vostru, ... [și] inima ta să nu ți se umfle de mândrie fie și să uiți de Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din Egipt și din lanțuri, care te-a condus prin mare și teribila sălbăticie, unde sunt șerpii fioroși și scorpionii și unde pământul însetat nu are niciun fel de apă, care ți-a adus apă din stânca de cremene, care te-a hrănit în sălbăticie cu mana cerească, pe care părinții tăi nu au cunoscut-o, ca să te smerească și ca să te încerce, să îți facă bine apoi ,până la sfârșitul zilelor tale și ca să nu spui în inima ta; Puterea și tăria mea mi-au adus această bogăție. Dar trebuie să îți aduci aminte de Iehova, Dumnezeul tău, pentru că este Cel care ți-a dat putere să obții această bogăție.”

Psalmistul David ,într-o izbucnire de mulțumire, a devotat întregul Psalm treizeci și trei pentru revederea binefacerilor lui Iehova. Printre alte lucruri, el spune: „Pământul este plin de bunătatea iubitoare a lui Iehova. ...

Tot pământul să se teamă de Iehova, toți locuitorii lumii să fie copleșiți de evlavie pentru El. pentru că El a vorbit, și s-a făcut, El a poruncit și s-a făcut lucrarea. Iehova a adus sfatul popoarelor la nimicire, El a făcut ca gândurile oamenilor să nu aibă niciun efect. [Dar] sfatul lui Iehova dăinuiește de-a pururi, gândurile inimii Sale către toate generațiile. Binecuvântat este poporul al cărui Dumnezeu este Iehova, oamenii care au ales propria Sa moștenire ... Sufletul nostru L-a așteptat pe Iehova, El este ajutorul și scutul nostru. Pentru că inimile noastre se bucură de El, deoarece noi avem încredere în numele Său sfânt. Bunătatea Ta iubitoare, O, Iehova, să pogoare asupra noastră, după cum noi am sperat în Tine.”

Sunt multe ocazii ca recunoștința noastră față de Iehova să se manifeste. Unele dintre ele pot fi menționate cu încredere.

Putem fi și ar trebui să fim recunoscători pentru susținerea ființei noastre – pentru viață, chiar și o viață fragmentară.

„Doamne, sunt bucuros pentru marele dar al vieții,
Bucuros pentru zilele de viață cu soare strălucitor și mângâieri de ploaie,
Recunoscător pentru trudă, cu mulțumiri nesfârșite,
Recunoscător pentru răs și recunoscător pentru durere.”

Cum ar fi dacă viața pe care o avem acum ar fi prinsă în tot felul de imperfecțiuni și dificultăți? Este singura viață pe care o avem, și este de datoria noastră să ne folosim de ea spre favoarea divină. Cu siguranță că nu putem fi nerecunoscători față de Cel care „ne-a ținut sufletul în viață și a suferit ca picioarele noastre să nu fie mișcate”. – Psalmul 66:9.

HRANĂ, HAINE, ADĂPOST, SIMȚIRE

Ca o continuare a susținerii pentru ființa noastră și pentru a face posibilă continuarea lecțiilor și experiențelor pe care Domnul vrea ca noi să le învățăm ca noi creaturi, avem prevederea divină pentru hrană, haine și pentru adăpost pentru corpul nostru natural. Fără prevederea minunată a lui Iehova privind productivitatea suprafeței pământului, nu am fi putut avea niciuna dintre aceste lucruri, dacă nu ar fi lucrat miracole speciale în numele nostru. Istoria Bibliei ne arată că și atunci când un lucru atât de minunat cum este pâinea din ceruri care a fost dată evreilor, a venit în momentul când recunoștința lor a pălit și chiar a murit. Există un pericol foarte mare de a subaprecia prevederea lui Dumnezeu privind nevoile noastre zilnice și de a ne gândi sau a spune că toate aceste lucruri ne sunt aduse de sudoarea frunții noastre și prin energia noastră.

Din nou, putem și trebuie să fim recunoscători Domnului pentru încântarea simțurilor noastre – pentru privilegiul de a vedea, de a auzi, de a gusta, de a atinge și mirosi. Acestea sunt singurele mijloace prin care simțul percepției poate ajunge la noi. Dacă toate aceste lucruri ne-ar fi luate brusc, am fi într-o veritabilă moarte vie. Într-adevăr, este îndoielnic cât ar mai putea corpul să continue să funcționeze și pentru cât timp. Toate aceste simțuri au fost folosite de Domnul ca figuri de stil pentru a conferi percepțiilor noastre prăfuite o idee despre adevărul pe care El vrea să ni-l aducă. Chiar și exercițiul zilnic și natural al acestor simțuri aduce o încântare inimii mulțumitoare.

„E ceva în lumina soarelui
Ce nu am mai văzut înainte
E o dulceață în cântecul măcăleandruului
Ce nu am mai auzit-o înainte.”

Și din nou:
„Speranțe dulci, păsări dulci și flori dulci,
Au căpătat o nouă dulceață pentru mine.”

O altă ocazie pentru a fi recunoscători este privilegiul de a ne exercita facultățile noastre raționale. Suntem invitați să facem acest lucru de Iehova însuși. „Veniți acum, să gândim împreună”. (Isaia 1 : 18) Toate subiectele sublime, toate visele mărețe aduse în atenția noastră în Cuvântul lui Dumnezeu nu puteau fi considerate de noi dacă organismul uman nu ar fi fost dotat cu aceste capacități pentru a face posibil ca noi să gândim într-un anume fel, din punctul de vedere al lui Dumnezeu.

CASA DE PE PĂMÂNT ȘI PRIETENII

Putem fi recunoscători pentru casa pe care o avem pe pământ și pentru prieteni. Nu toți oamenii lui Dumnezeu au o casă pe pământ, dar toți au prieteni. Aproape toți, dacă nu toți, au un fel de casă în timpul vieții lor. Ei pot fi recunoscători pentru aceasta deoarece le asigură o bază de comparație pentru casa lor din ceruri, casa care trebuie să fie și unde nu există imperfecțiuni sau dificultăți, unde nu există moarte, unde nu intră nefericirea. Cea mai înaltă formă de prietenie este cea care există între aceia cu caracter similar, și deoarece toți oamenii Domnului se străduiesc să îi facă pe plac aceluiași Domn și au în comun mai mult decât orice alt grup de oameni pe pământ, ei au baza pentru cea mai adevărată, mai durabilă și mai fructuoasă prietenie. Această prietenie este încercată din greu, este testată mereu datorită imperfecțiunilor organismelor acelora pe care

Stăpânul i-a numit prieteni. Dar există o practică cu o valoare inestimabilă în tot acest lucru, să nu mai spunem despre bucuriile de recunoștință față de Dumnezeu care nu ne-a lăsat singuri pe cărările strâmte.

Nu vom uita și nici nu vom neglija să fim recunoscători pentru privilegiul de a răspunde chemării celei înalte și cerești.

„Milostenia nu m-a salvat ea singură,
Mi-a adus sângele prețios al lui Cristos,
M-a căutat când eram un străin
A pribegit din ușa lui Dumnezeu,
Dar în afară de această mare salvare
Dumnezeu mi-a arătat milostenia Sa minunată,
M-a chemat spre ceruri
Chiar mi-a arătat fața Sa.”

În goana după premiul acestei mari chemări avem multe privilegii ale serviciului divin. În primul rând avem onoarea incomparabilă de a fi aduși în familia divină prin Isus, singurele mijloace de acces la Dumnezeu. Apoi avem privilegiul să practicăm având anumite posesiuni. Niciunul din oamenii Domnului nu are posesiuni vaste; dar fiecare are ceva. Și cu acel ceva, noi putem demonstra fie credința noastră, fie necredința, atât de profund, încât Împăratul împăraților și Domnul domnilor va determina destinul nostru în armonie cu comportamentul nostru. Să presupunem că nu avem nimic, absolut nimic, nici măcar un briceag sau un ceas sau un creion: cum am putea practica? Cu siguranță trebuie să fim recunoscători pentru posesiunile noastre, pentru că prin ele ne putem spori responsabilitatea noastră. Și tot așa, dacă avem ceva timp la dispoziție, ceva influență personală, ceva educație, ceva experiență, o oarecare putere de exprimare cu care putem practica, noi putem demonstra Domnului nostru intențiile noastre bune și onestitatea dorinței noastre de a-L servi.

METODE INSTRUCTIVE DIVINE

Probabil că nu suntem întotdeauna destul de recunoscători pentru metodele pe care Domnul le folosește când ne pregătește. Cu siguranță trebuie să fim recunoscători pentru libertatea pe care El ne-o permite în cursul nostru de consacrare. El tratează cu noi astfel încât să nu ne creeze automatisme, ci mai degrabă astfel încât să ne poată oferi ocazia să Îl venerăm pe Dumnezeu în spirit și în adevăr. Înțelepciunea instructivă pe care El ne-o oferă este pentru a ne convinge de dorința Sa referitor la această cale și a inferiorității noastre. Uneori acest final este cel mai bine văzut de noi când ne lasă să mergem pe drumul nostru, doar pentru a ne arăta cât de bine ar fi fost să fi urmat cu mai multă grijă instrucțiunile Domnului. Dacă încercăm destul de mult să mergem pe drumul nostru, este foarte posibil ca El să ne lase, dar aceasta va afecta curățenia sufletului nostru. – Psalm. 106 : 15.

Inima recunoscătoare și plină de grație poate să treacă din milostenie la milostenie, de la putere la putere, de la cunoaștere la cunoaștere, de la cunoștințe la cunoștințe, dar dacă recunoștința începe să pălească și acumulările noastre sunt acceptate, fie ca măsuri ale propriilor noastre cunoștințe sau prin noroc, în aceeași măsură vom constata că ne răcim din punct de vedere spiritual, și cu lipsa de recunoștință va veni vanitatea și mândria spirituală, și toate acestea vor duce la moartea spirituală și, dacă persistăm în acest lucru, la moartea a doua.

Este clar astfel, că în cultivarea spiritului de prețuire, grație și apreciere plină de iubire a manifestării bunătății lui Dumnezeu, este secretul unui creștin pentru o viață fericită. Și pentru a cultiva un astfel de spirit este necesar să ne amintim mereu în gând de faptele lui Iehova de milă și milostenie, că în rugăciunile noastre noi îi spunem cum ne aducem aminte mereu de toată bunătatea Sa, cum ne aducem aminte de fiecare dovadă vie a iubirii Sale și cum grija Sa face ca și credința să

fie cât mai adâncă în suflet și cum capătă sens prezența Sa și cum favoarea Sa este mai bine realizată.

Gratitudinea va face ca fiecare încercare și sacrificiu din partea noastră să pară mic și corespunzător ușor de oferit; și va face ca mila lui Dumnezeu și favoarea Sa către noi să apară proporțional mai mari și mai importante și inspiratoare.

„Binecuvântat fie Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, care a făcut doar lucruri minunate. Și binecuvântat fie numele Său slăvit de-a pururi: și întregul pământ să fie plin de gloria Sa; Amin și Amin.” – Psalmul 72 : 18, 19.

„Tată, de fericire pământească
Suveranitatea ta o vor nega,
Acceptat pe tronul Tău de milostenie,
Lasă această cerere să fie auzită.

„Dă-mi o inimă calmă și recunoscătoare
Pentru fiecare zumzet,
Binecuvântările milosteniei Tale împarte-le,
Și fă-mă să trăiesc pentru Tine.

„Lasă dulceața gândului că Tu ești al meu
Și fiecare oră să îmi spună așa
Prezența Ta să mă însoțească în călătoria mea strălucind,
Și să fie capătul călătoriei mele.”

Drumul fratelui Gillespie a luat sfârșit

Mulți dintre cititorii noștri au avut ocazia să-l cunoască pe fratele misionar J.A. Gillespie, pe măsură ce călătorea din sat în sat și din oraș în oraș, cu cuvinte de mângâiere și voie bună. Tocmai am fost informați că și-a isprăvit calea plină de jertfe, fidel în îmbrățișarea prilejurilor de a servi adevărul până în ultima clipă.

A murit în somn în Akron, Ohio, vineri seară, la ora 6, pe 23 aprilie. Cauza imediată a morții a fost stabilită ca fiind o tensiune foarte mare a sângelui, împreună cu epuizarea. Chiar și cu câteva zile înainte de sfârșitul său, fratele Gillespie servea atât publicului cât și prietenilor adevărul, atât prin limbaj vorbit, cât și prin cel al semnelor. Următoarea scurtă notă informativă a fost găsită în buzunarul său:

„John A. Gillespie, născut în Pennsylvania, în 5 iunie 1845, absolvent al Universității de Stat din Iowa; înscris și servind Regimentului 20 de Cavalerie din Iowa în războiul Civil vreme de 2 ani și 3 luni; profesor timp de 2 semestre în școli publice; predat 6 luni în Școala pentru Surzi din Iowa; supraveghetor al Școlii pentru surzi din Nebraska vreme de 19 ani; autor al „Metodei auriculare de predare pentru cei parțial surzi”; am găsit adevărul, planul lui Dumnezeu în jurul anului 1910, și am servit ca pelerin sub auspiciile A.I.S.B. începând cu 1912.”

SENSUL SUFLETULUI

[Unii dintre cei care studiază Scripturile cinstiți și cu vederea bună au scris următorul tratat interesant asupra sufletului. Nouă ne-a parvenit sub forma unor pagini de revistă, fără titluri. Este în armonie cu propria noastră înțelegere asupra subiectului, așa că noi vom reproduce o parte a acestuia – Ed. Com.]

Singurul mod posibil de a înțelege corect înțelesul spuselor individuale este prin ceea ce el spune. Să presupunem că acestea ar avea alt înțeles decât ceea ce se spune, este un pur nonsens. Este foarte adevărat în ceea ce privește problema sufletului, care, în lumina Sfintei Scripturi doar, e la fel de clar ca lumina zilei. Dar când o persoană acceptă interpretări umane absurde și ridicole despre suflet, în locul învățăturilor sensibile despre Biblie, el devine aproape încrâncenat în legătură cu adevărurile fundamentale ale evangheliei.

Primul care a presupus că omul prin natură este nemuritor a fost Satana. În Geneza 3 : 4 se poate constata că predica condamnării în care dușmanul viclean a adăugat un „nu” la cuvintele lui Dumnezeu, făcându-le să sune, „Cu siguranță *nu* vei muri”. Astfel, autorul teoriei populare că toți oamenii sunt nemuritori este aceea prin care Isus a declarat că el este „un mincinos de la început”. Totuși, în ciuda tuturor cimitirelor din lume, corporațiilor pentru asigurări de viață, testamentelor, mașinilor mortuare, întreprinzătorilor, pietrelor de mormânt, etc., prima minciună a diavolului este insistentă, persistentă, dar nu este consistentă, actualizată, în special în cursul discursurilor funerare.

Un micuț i-a spus mamei sale îndurerate la mormântul tatălui său: „De ce a spus pastorul că tata a mers în ceruri, când el *știe* că îl punem în mormânt? Mamă, de ce te uiți înspre cer? Nu e tata în *pământ*?”

„Desigur, corpul este în pământ,” a spus cineva, „dar sufletul?” Ca și cum o entitate cu o presupusă conștiință ar putea exista independent de trup! Dacă așa ar fi stat lucrurile, de ce ar mai fi fost nevoie de învierea corpului material, care ar avea un spirit ce se presupune că este conștient, invizibil și fericit? Și unde sunt acești fluturași fericiți înainte de nașterea trupului? Acela care presupune, așa cum a sugerat Satana, că omul are ceva nemuritor care trăiește după moarte, independent de trup, a creat și nevoia de a sugera etape intermediare ale acestor spirite presupus conștiente.

PAVAJUL DRUMULUI CĂTRE NONSENS

Această teorie nu doar că scade valoarea și pierde adevărul pur scriptural referitor la parable, viziuni, înviere, judecată, cea de-a doua venire, răsplată și pedeapsă, și nu doar pavează drumul spre spiritism – lucrarea diavolului în ceea ce privește înșelarea – dar un astfel de nonsens și o presupunere nescripturală face în cel mai logic și inevitabil mod pe cineva să creadă într-un lac de pucioasă arzând mereu și o chinuire eternă în locul „pedepsei eterne”. Ca și cum răsplata pentru păcat ar fi viața eternă, în chinuri. Ca și cum diavolul însuși ar fi servitorul nemuritor (?) și de încredere al lui Dumnezeu și aliatul Său, în loc să fie adversarul mincinos, înșelător, care face minuni, care este el însuși condamnat la distrugere și care știe prea bine acest lucru. – Revelația 12 : 12.

Spiritul și sufletul sunt menționate în Biblie de peste 870 de ori, dar nici măcar o dată nu se spune că sunt nemuritoare și că trăiesc veșnic. Dar vedem scris în Ezechiel 18 : 4, 20, „Sufletul care a păcătuit, va muri”. Vă rugăm observați: „*Acesta* va muri.”

Dar ce este sufletul?

În primul rând vreau să spun că nu sunt un teolog care despică firul în patru. Nu am niciun fel de teorii preferate proprii de prezentat. Nu voi merge peste ceea ce s-a scris, dar mă voi strădui

să atrag atenția asupra ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre suflet și cum cuvântul „suflet” este folosit în general în Biblie, de la Geneză la Revelație.

Dumnezeu este „izvorul vieții”. (Psalmul 36:9) El a dat viață și suflare la tot ce există. (Faptele Apostolilor 17 : 25) Toate ființele pământești respiră. Nu ar putea să trăiască fără respirație. În plus, ființele pământești au „aceiași suflare”. (Eclesiast 3 : 19) Nimeni nu trebuie să presupună că suflarea vieții este o entitate nemuritoare, conștientă, pentru că acest lucru ar duce inevitabil la concluzia logică că fiecare ființă care se târăște, sare, aleargă, înoată sau zboară are un suflet nemuritor, conform cu o astfel de concepție. Dintre toate ființele pământești, doar omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ca o ființă responsabilă, doar el are speranță dincolo de moarte, totuși doar prin Isus Cristos, care deține cheile.

Dar cum a fost omul creat și ce este sufletul?

CA O LOCOMOTIVĂ „MOARTĂ”

Geneza 2 : 7 ne explică totul. Și trebuie să ne aducem aminte, acesta este primul loc în Biblie unde este menționat sufletul. În toată simplitatea, vă rugăm observați ce se spune: „Domnul Dumnezeu a făcut omul din țărână și i-a suflat răsufierea vieții [nu un suflet nemuritor] și omul a devenit un suflet viu”. Deși l-a făcut după imaginea și asemănarea lui Dumnezeu, omul a fost fără viață până când a primit „răsufierea vieții”. Drept rezultat pentru că a primit „răsufierea vieții”, omul format *a devenit* un suflet viu. Organele trupului erau acum active. Aveau funcții. Avea gânduri. Întreaga ființă, omul care respiră este sufletul viu.

Dar când omul pierde „suflarea vieții”, funcțiile corpului încetează în întregime și omul este mort complet. Fără „răsufierea vieții”, omul nu poate fi activ, tot așa cum o locomotivă „moartă” nu poate trage după sine trenul. Și, pe de altă parte, „răsufierea vieții” nu mai poate dăinui și nu poate gândi și acționa, independent de trup, tot așa cum nici cărbunele, apa și focul, nu pot, fără o locomotivă, să tragă trenul.

Omul cel viu în totalitate este sufletul viu, dar nu este un suflet nemuritor. Viața sa eternă este condiționată de supunere. După cădere, el a fost îndepărtat de la „pomul vieții” păzit, ca să nu fie părtaș la el, *după* ce a păcătuit și să trăiască de-a pururi. Păcătoșii nu sunt niciodată nemuritori. Necredincioșii trebuie să piară. Ioan 3 : 16.

DOVEZI SIMPLE PENTRU PURGATORIU

Am în fața mea un catehism intitulat „Catehism pentru Școlile Parohiale Catolice ale Statelor Unite”, de W. Faerber. La pagina 11 apare următoarea întrebare:

„Cum l-a făcut Dumnezeu pe om?”

Apoi întrebarea aceasta primește următorul răspuns:

„Dumnezeu i-a făcut trupul lui Adam din țărână și i-a insuflat răsufierea sufletului nemuritor.”

Totuși mereu, versiunea romano-catolică Douay a Bibliei ne spune cu adevărat. „Dumnezeu l-a făcut pe om din lut și i-a suflat în față răsufierea vieții și omul a devenit un suflet viu”. Când oamenii acceptă născocirile dogmatice și superstițiile catehismelor umane în locul adevărilor senine ale Sfintei Scripturi, ei sunt astfel făcuți să creadă orbește în stările imediate, de venerare a sfinților, a rugăciunilor pentru morți, a maselor populare și devin dovezi simple pentru exploatarea purgatorială.

Repet, Omul viu în totalitate este sufletul viu. Răsufierea vieții și spiritul vieții sunt unul și același lucru. A se vedea Iov 27 : 3; Psalmul 104 : 29; și Iacob 2 : 26, interpretare pe margine. Geneza 7 : 21, 22, interpretare pe margine, vorbește explicit despre „suflarea spiritului vieții”.

Când citim în presa zilnică titlurile care vorbesc despre mulțimea de suflete care s-au înecat, au fost arse sau ucise sub orice altă formă, toată lumea știe imediat că tot atâtea persoane au fost omorâte, și că este strict vorba despre suflet în sensul atribuit de Biblie. Dar când același cuvânt este folosit de teologii din cercurile religioase, în special în serviciul funerar, prea mulți își închipuie că

este vorba despre un fel de fluturaș invizibil, nemuritor și conștient, ceva total separat de corp și acest lucru este un non-sens total.

UN SUFLET ÎNCĂTUȘAT

Citând din Geneza 2 : 7, Pavel spune în 1 Corinteni 15 : 45, că „Adam a fost făcut un suflet viu” – nu că i-a fost dat un suflet nemuritor, ci că a fost făcut un suflet viu. De atunci, sufletele sunt „născute”, așa cum vedem scris în Geneza 46 : 15, 18, 22, 25. Sufletele au urechi, buze și mâini, ni se spune la Leviticul 5 : 1 – 4; și au sânge așa cum ni se spune la Ieremia 2 : 34. Vedem scris la Leviticul 7 : 27 și Luca 12 : 19, că sufletele mănâncă și în Proverbe 25 : 25 că ele beau. În Geneza 46 : 27 și Exodul 1 : 5, vedem scris despre cele șaptezeci de suflete care au plecat în Egipt, și în Deuteronom 10 : 22 se spune că erau persoane. Persoanele în schimb, sunt sufletele, ni se spune în Gen. 14 : 21, interpretare pe margine.

Sufletul lui Iosif, care a fost „strâns în fiare”. (Psalmul 105 : 18) Să ne imaginăm polițaiul mergând pe stradă cu un suflet fluture invizibil legat bine în lanțuri.

Sufletele pot fi cumpărate. (Leviticul 22 : 11) Să ne imaginăm un cumpărător de sclavi care să aibă o concepție populară conform căreia sufletele pot „avea un preț redus” pentru el la câteva mii de dolari și să aibă sarcina satisfăcătoare de a scăpa basma curată. Știți că sclavii sunt cumpărați pentru a munci; dar în Proverbe 19 : 15, 16, vedem că și sufletele pot munci.

Psalmul 63:9 spune că Saul s-a gândit la sufletul lui David. Putea oricine să îl convingă pe Saul că el îl avea, până când nu l-a avut pe omul David însuși?

Faptele Apostolilor 27 : 37 ne spun despre 276 de suflete care sunt naufragiate, iar la 1 Petru 3 : 20 cu Geneza 7 : 21,22 ni se spune despre sufletele care sunt înecate. Isaia 47 : 14, interpretare pe margine, ne spune că ele pot fi arse. Astfel, referitor la această primă moarte, sufletele pot fi omorâte de om; dar referitor la cea de-a doua moarte, doar Domnul o poate administra. (Matei 10 : 28 și Luca 12 : 4, 5) Iosua, cu sabia sa, „a distrus amarnic” sufletele. „Au măcelărit toți oamenii, ... și nu au mai lăsat pe niciunul respirând.” (Iosua 10 : 28, 30, 32, 35, 37, 39, 40 ; 11 : 11, 14) Astfel, sufletele vii respiră, dar sufletele moarte nu. Când suflarea spiritului vieții părăsește permanent un om, el este mort, el este absolut inconștient și în curând va arde mocnit în mormânt. A se vedea Eclesiast 12 : 7; Psalmul 104 : 29, Iac. 2 : 26; interpretare pe margine; Psalmul 146 : 3, 4; și Eclesiast 9 : 5, 6, 10.

De ce preoții creștini protestanți continuă să servească teoria prostească cu „sufletul nemuritor”, „asezonată” cu sosul picant al „pedepsei veșnice”, când lumea tânjește după adevărurile satisfăcătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu? Viața doar prin Isus Cristos, pentru creștinul individual, este învățătura care atinge sufletul, a Cărții Biblia

SMOCHINUL DIAVOLULUI

În prima sa minciună către om, diavolul a plantat sămânța „copacului sufletului nemuritor”. Ca și smochinul, acesta s-a scufundat în inima carnală și a crescut și a ajuns să aibă proporții monstruoase, blestemând întreaga lume cu toate fructele sale grele și dăunătoare. Și totuși acel copac greu trebuie să cadă; pentru că așa spune Cuvântul, „Fiecare plantă pe care Tatăl Meu ceresc nu a plantat-o trebuie să fie scoasă din rădăcini”. (Matei 15 : 13) Ramurile sale nu sunt un loc sigur în care să se construiască un adăpost. Aceia care nu s-au umilit să ajungă la acel vechi copac babilonian ci și-au construit siguranța pe cuvântul lui Dumnezeu, vor avea acces la copacul vieții.

După ce a-ți luat parte la următorul simpozion, marcați aceste texte importante din propria voastră Biblie; Dumnezeu este „nemuritor” (1 Timotei 1 : 17); doar Dumnezeu „este nemuritor”. (1 Timotei 6 : 16) Cristos „a adus viața și nemurirea la lumină prin evanghelie” (2 Timotei 1 : 10); omul este muritor (Iov 4 : 17); și trebuie „prin continuitatea răbdătoare a faptelor bune să caute gloria, onoarea și nemurirea, viața eternă” (Romani 2 : 7). Acestea trebuie să fie „purtate, „îmbrăcate în viață” (2 Corinteni 5 : 1 – 4) – nu lepădate, ca și cum un spirit ca un fluture invizibil

ar trebui eliberat din trup, ci purtate. Cine a văzut o haină umblând fără ca o persoană să o poarte? Punch și Judy vorbesc doar când păpușarul le mânuiește.

Credincioșii muritori trebuie „să îmbrace haina nemuririi” la cea de-a doua venire a lui Cristos. (1 Corinteni 15 : 51 – 53; 1 Tesaloniceni 4 : 16 – 18; Revelația 20 : 5, 6) Astfel, viața eternă este un „dar de la Dumnezeu” prin Isus Cristos, dar singurul pentru credinciosul individual (Romani 6 : 23; Ioan 3 : 16; Revelația 22 : 11) „Acela care îl are pe Fiu, are viața.” (1 Ioan 5 : 11, 12) Ca și sămânța și moștenirea promisă lui Avraam, Dumnezeu „a chemat acele lucruri care nu sânt ,ca și cum ar fi” (Romani 4 : 17), datorită siguranței din toate acestea. Prin credință, credinciosul are viața eternă, chiar așa cum un om primește un cec de la bancă. Dar cecul „vieții eterne” nu va fi încasat până la a doua venire a lui Cristos, „pentru că sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când Cristos, care este viața noastră va apărea, atunci și voi veți apărea cu El în glorie”. – Coloseni 3 : 3, 4.

Trebuie să credem în cuvântul lui Dumnezeu. El vorbește serios și spune ceea ce gândește. Învățătura anti-biblică este un non-sens. Ce valoare au papele tocate față de grâne?

UNDE SUNT CEI DRAGI NOUĂ, CARE SÂNT MORȚI?

[Republicăm următorul articol din the *Christian Leader*, din Cincinnati, pentru credința sa nestrămutată în învățăturile Bibliei. Probabil unii dintre cititorii noștri își vor aminti că the *Leader* a fost publicația care l-a susținut pe Elder White în dezbaterile sa cu Fratele Russell în 1908. Este foarte mulțumitor să știm că cele mai multe puncte pe care Fratele Russell le-a susținut în acea dezbateră sunt acum publicate pe prima pagină a unei publicații opuse nouă. Noi suntem interesați în a răspândi adevărul, și dacă unii nu văd lucrarea anume care ne revine nouă datorită înțelegerii noastre a celei de-a doua prezențe a lui Cristos, putem cel puțin să ne bucurăm în măsura în care veștile bune se răspândesc una câte una. Cuvintele cu caractere italice nu ne aparțin.]

Într-un articol recent al publicației the *Leader* un frate întreba dacă cineva i-ar da niște informații referitor la pedeapsa morților, și încă nu am văzut nimic în the *Leader* [ca răspuns] la această întrebare. Fraților, când luăm în considerare importanța acestei întrebări, nu trebuie să trecă neobservată, pentru că, moartea le este dată tuturor oamenilor, de ce să nu vrem să „cercetăm în Scriptură, pentru că aici considerăm că avem viața eternă și aici găsim dovezile de care avem nevoie”? Ioan 5:39.

Acum trebuie să luăm în considerare câteva Scripturi. În primul rând, trebuie să o luăm cu începutul, da, înainte ca moartea să fie adusă pe pământ. Dumnezeu care a făcut „toate lucrurile”, inclusiv pe om, i-a spus „cele mai importante” dintre creațiile Sale pământesti să „îngrijească și să păstreze grădina” și că putea mânca din toate fructele, cu excepția celor din copacul din mijloc, care era copacul cunoașterii „binelui și răului” și dacă el ar fi mâncat din acesta „în acea zi cu siguranță ar fi trebuit să *moară*”. Dragă cititorule, uită-te din nou la acest cuvânt, *să moară*, acesta nu înseamnă altceva decât să înceteze să mai trăiască. Webster spune, „A muri – a expira, a pieri”. Atunci, dacă Dumnezeu care l-a făcut pe Adam i-a spus că „va muri cu siguranță”, aceasta însemna că el va pieri, nu că va trăi pe pământ sau în altă parte, ci că este mort. Dumnezeu, nu poate minți, pronunțând acest blestem asupra sa, ci acest lucru l-a făcut dușmanul nostru care a apărut pe scenă și care a spus exact contrariul, că Eva (și o mare parte a copiilor ei încă mai cred și preferă aceste supuse spuselor binecuvântate ale Domnului) nu ar fi murit. Trebuie să ne aducem aminte că el este *părintele* tuturor minciunilor. El nu i-a spus adevărul mamei Eva, pentru că ea a murit așa cum a spus Dumnezeu că se va întâmpla, astfel că ea și tatăl Adam au adus moartea pe pământ. „Pentru că așa cum toți oamenii vor muri în Adam, tot așa *toți* oamenii vor fi *înviați* întru Cristos” (1 Corinteni 15 : 22) Atunci vedem, dragă cititorule, că putem să nu rămânem morți, pentru că Cristos ne-a cumpărat cu propriul său sânge. „Pentru că prin om a venit moartea, și tot printr-un om va veni și

învierea din morți.” (1 Corinteni 15 : 21) Atunci trebuie să ne aducem aminte: „Voi nu sunteți ai voștri, pentru că voi ați fost cumpărați cu un preț”. (1 Corinteni 6 : 19). Prețul este viața lui Cristos. Din nou vedem că Iehova Dumnezeu, nu a lăsat ca rasa umană să rămână moartă, pentru că El „L-a dat pe singurul Său Fiu zămislit, ca acela care crede în El să nu piară [moară], ci să trăiască veșnic”. (Ioan 3 : 16) A fost nevoie de această viață perfectă , dragă cititorule, pentru a ne salva sau a ne răscumpăra din starea noastră de morți. „ Eu sunt lumina lumii, acela care mă urmează nu va merge în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8 : 12) Din nou: „Cristos a venit să slujească și să își dea viața Sa ca răscumpărare pentru viața celor mulți”. – Matei 20 : 28.

Am văzut că păcatele părinților au adus moartea în lume. „Pentru că pedeapsa pentru păcat este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața eternă prin Isus Cristos, Domnul nostru.” (Romani 6 : 23) Să observăm citatul de mai sus din Sfântul Pavel. El n-a spus că „pedeapsa pentru păcat este eternă”, torturi nesfârșite, nici nu a spus că se va duce o altă viață pe un alt plan, ci că este moartea. Astfel, vedem aici că nici Dumnezeu și nici Sf. Pavel nu sunt de acord cu Satana că Eva „nu a murit”. Și, nimic din Sfânta Biblie, nu ne vorbește despre plecarea oamenilor, care să indice că ei sunt mai vii după ce au părăsit această lume decât erau înainte, ci, din contră, citim: „Și ei au dormit lângă părinții lor”, „Ei au fost puși să doarmă,” „Să doarmă somnul morții,” „Să doarmă în țărână”. Chiar dacă sunt mai multe observații pe această temă, considerăm că este suficient.

Am văzut într-un fel acum că cei pe care i-am iubit în cursul vieții au murit cu adevărat, și nu trăiesc în tortură, nici în altă parte, iar acum să vedem unde s-au dus. Prima dată vom consulta pe cel mai înțelept om care a trăit vreodată: „Dacă mâinile tale găsesc ceva de făcut, fă cu toată puterea, pentru că nu mai este nici o lucrare, niciun instrument, nici o cunoaștere și nici înțelepciune în mormântul în care vei merge”. (Eclesiast 9 : 10) Pentru cei imparțiali, aceasta ar fi o dovadă suficientă că toată lumea a mers în mormântul său după ce a murit, dar să ascultăm „omul după inima lui Dumnezeu”: „O, Doamne, mi-ai *adus sufletul din mormânt.*” (Iov 33 : 22) Marele Profet bătrân a spus că cel bun și cel rău au mers în același loc. Omul perfect, Cristos, „a avut mormântul lângă cei păcătoși”. – Isaia 53 : 9.

Dar, mulțumim lui Dumnezeu, El nu le va permite întotdeauna să rămână în mormântul lor, ei trebuie scoși afară. Mormântul va fi distrus. „O, groapă, voi fi distrugerea ta.” (Osea 13 : 14) Mormântul își va pierde victoria. „O, groapă, unde este victoria ta?” – 1 Cor. 15 : 55.

Acum, în concluzie, să auzim ce va face Dumnezeu cu aceia care au trăit după poruncile Sale. „Voi readuce judecătorii tăi ca la început, și sfătuitoarii tăi ca în primele zile.” (Isaia 1 : 26) El a vorbit prin gurile tuturor profeților Săi sfinți, că va exista un moment când El va „restabili toate lucrurile”. – Faptele Apostolilor 3 : 21.

Frații se pot întreba dacă putem vedea mai multă iubire din partea Tatălui, în felul în care tratează cu rasa căzută, care „tipă și se tăvăleşte de durere ... așteptând adoptarea, înțelegerea, salvarea trupului nostru”. (Romani 8 : 22, 23) Aceștia, și toți ceilalți pot citi scripturile la care facem referire mai sus, pentru a cunoaște mai bine modul în care Dumnezeu tratează cu ființele sale. Acest sfat poate fi acceptat cu iubire, pentru că este dat din dorința sinceră de a ajuta pe cineva.

RESPONSABILITATEA PARENTALĂ

Dragul frate, cel care suntem siguri, are interesele oamenilor Domnului în inimă, ne scrie astfel: „Există o lamentabilă indiferență din partea multora referitor la pregătirea religioasă a copiilor lor. Acest lucru este evidențiat prin manifestarea unei lipse de control parental a copiilor și prin dezordinea și confuzia creată de copii în casele unde se țin întrunirile de atelier. Este evident, copiii au tendința să își piardă respectul pentru părinții care își dedică timpul și studiul pentru propria lor bunăstare, dar nu fac acest lucru pentru copiii lor, cărora li se permite să alerge în voie și nu primesc niciun fel de educație religioasă. Unii dintre prieteni sunt foarte preocupați de această problemă și întreabă, iar eu încerc să le arăt avantajele lecțiilor Studiul Bibliei pentru Copii în

EPOCA DE AUR. Alții le permit copiilor lor să meargă la Școlile de Duminică nominale, să învețe multitudinea de erori care sunt predate aici și simt că își fac datoria față de copiii lor cum se cuvine. Sugestia pe care a repetat-o îndelung Fratele Russell, că doar Cuvântul lui Dumnezeu face un părinte responsabil pentru pregătirea religioasă a copilului, a rămas fără ecou.

„Cred că mulți prieteni adevărați subestimează importanța și valoarea acestor întrebări, dar și obiectul lor. Se pare că unii dintre ei consideră că sunt destinate copiilor din lume. Alții consideră că întrebările sunt „prea mature” sau „prea profunde” pentru copiii așa de mici care au cinci sau șase ani. Mai sunt și alții care consideră că, deoarece sunt menite să fie „întrebări pentru copii”, nu au niciun fel de valoare pentru adulți. Consider că toate aceste sugestii sunt greșite, și că mai degrabă aceste întrebări trebuie să servească lumii și *în special* prietenilor adevărului – întrebările care sunt puse și textele dovadă citate pentru ușurința părinților cărora le lipsește timpul sau abilitatea de a face acest lucru ei înșiși. Acest lucru face ca instrucțiunile să fie foarte simple și ușoare. Este o greșeală să considerăm aceste întrebări prea mature pentru copiii care sunt suficient de mari să meargă la școală sau prea puerile pentru cineva sub o sută de ani cel puțin. Adevărații părinți pot obține un profit adevărat de pe urma acestor studii în pregătirea copiilor lor, gândul și textul devenind din ce în ce mai bine fixat în minte.

CÂTE O ÎNTREBARE ÎN FIECARE ZI

„Sugestia că părintele poate folosi o întrebare în fiecare zi, ajutându-și copilul să găsească o înțelegere corectă a textului citat, este una excelentă. În plus, se pare că este o idee excelentă ca acele clase care au doi sau mai mulți copii, fie a părinților consacrați sau neconsacrați, să aleagă o soră (sau frate) plin(ă) de tact să revadă cele șapte întrebări ale săptămânii într-un studiu de treizeci de minute, *ca o clasă de studiu*, duminica. Acest studiu poate să urmeze sau să preceadă clasele de studiu obișnuite.”

Aprobăm din toată inima sugestiile cuprinse în comunicarea de mai sus și ne amintim de situația din Biblie când Marele Preot Eli, care nu a reușit să își educe copiii, în timp ce în același ținut și în același timp, părinții tânărului Samuel erau credincioși și aveau binecuvântarea Dumnezeului Israelului. Sub aranjamentul divin de lucruri din lume, bărbatul este capul femeii, trebuie să observăm că atât bărbatul, cât și femeia sunt capul casei, în ceea ce privește copiii minori. „Copiii, se supun *părinților* lor întru Domnul.” (Efeseni 6 : 1) Relația mamei cu copilul este masculină (în ceea ce privește autoritatea, dar nu neapărat ea este cea care tratează) așa cum, relația bărbatului și a femeii cu Isus Cristos este feminină – el este „Capul tuturor lucrurilor pentru biserica care este corpul Său”. Acestea sunt fapte de bază și clare, dar aplicarea lor corectă ne duce direct la responsabilitatea parentală. Dacă ideea copilului despre părinții săi este că ei sunt în parte comozi și în parte o bătaie de cap, se vor pierde unele din cele mai valoroase lecții din viață.

RESPONSABILITATEA ESTE O BINECUVÂNTARE

Observăm că nu există o greșeală mai comună pe care părinții să o facă decât aceea de a presupune că ai lor copii nu pot aprecia corespunzător lucrurile religioase la o vârstă fragedă – să spunem la doisprezece ani. Experiența lui Samuel și experiențele multora ne asigură că unele dintre cele mai profunde sentimente religioase pot fi experimentate la frageda vârstă de doisprezece ani. Acest lucru trebuie avut în vedere de părinți și trebuie să fie cultivat cu mult mai multă grijă decât cea revărsată asupra florilor cele mai tandre din grădinile lor. Înflorirea venerării, spiritualității, speranței, credinței, încrederii, în mintea copilului, trebuie și are nevoie de cea mai dulce grijă, sădire și îngrijire. Părintele, prin natura și îndrumarea divină ocupă poziția plină de responsabilitate a grădinarului pentru aceștia, trebuie să aprecieze florile în inimile propriei sale familii. Dacă el neglijează această responsabilitate în această privință, este vinovat și va suferi cu siguranță, nu doar dezamăgirea în ceea ce privește copiii săi în viitor, dar va pierde și anumite binecuvântări ale propriei sale inimi: pentru că este parte din planul divin ca el să fi udat pe alții, ca și el, la rândul lui, să fie udat. – Proverbe 11 : 25.

Responsabilitățile și îndatoririle publice și eforturile de a salva copiii altor oameni, nu pot scuti niciodată un părinte creștin de responsabilitățile față de propriul copil; și nici nu poate pasa aceste responsabilități profesorilor de la Școala de Duminică. Dacă el neglijează aceste îndatoriri, cu siguranță acest lucru va lucra în dezavantajul său și al copilului său și dacă în trecut el a neglijat această problemă, nu poate remedia situația prea curând, deși va avea nevoie să se roage și să caute să exercite o mai mare înțelepciune pentru a depăși acest trecut neglijat.

DOUĂ FELURI DE PĂRINȚI NECREDINCIOȘI

Există două feluri de necredință din partea părinților:

- (1) Părinții duri, cruzi și păcătoși, care nu doar că induc o dispoziție spre rău, dar și inspiră această dispoziție prin percepțe sau exemplul propriu. Dacă ambii părinți sunt de același fel, starea copilului este aproape fără speranță pentru viața sa prezentă. Condițiile de restabilire ale Mileniului vor fi necesare pentru a eradica tiranul. Dacă totuși unul dintre părinți îi aparține lui Dumnezeu, rezultatul poate, sub providența divină, să fie invers. Copilul nu doar că este născut sub o stare mai bună, dar discernе răul din calea părintelui său și este astfel mai căit și pregătit să urmeze un drum opus.
- (2) Acel tip de „părinți buni și indulgenți” care sunt foarte necredincioși cu datoria lor. Față de copiii noștri, care sunt părtași la slăbiciunea generală a rasei, manifestarea bunătății și indulgenței, care permite ca neghina dăunătoare să se dezvolte în caracterele lor, este inumană, foarte reprobabilă în ochii lui Dumnezeu și a acelor care sunt în acord cu Cuvântul Său. Într-adevăr, este posibil ca acest termen, „părinți buni și indulgenți” să fie folosit de multe ori necorespunzător. În multe cazuri, se pare că e mai corect să spunem, chiar dacă este mai puțin politicos: „Un părinte slab și incompetent”.

Cu siguranță toți părinții adecvați din punct de vedere divin vor fi buni cu copiii lor, și toți aceștia trebuie să fie fericiți să fie indulgenți și, în măsura în care acest lucru este în interesul copilului lor, vor permite atât cât știu măsura, niciun pic mai mult. Dar nuiaua trebuie folosită atunci când este necesar, dar nu sever; totuși cea mai bună regulă posibilă, acolo unde dispoziția copilului o permite, este regula iubirii. Începând devreme, iubirea părinților, combinată cu fermitate, trebuie să modeleze mintea copilului ca acesta să aibă încredere absolută în iubirea părinților și în loialitatea lor în fața regulilor lui Dumnezeu în toate aspectele vieții. Pentru un astfel de copil, privirea tristă și regretul sau lacrimile de iubire de pe fața părintelui vor fi mult mai eficiente decât cele mai multe lovituri și cel mai violent limbaj.

DOMNUL PĂSTORUL NOSTRU

20 IUNIE – PSALMUL 23

**O IMAGINE FRECVENTĂ ȘI SEMNIFICATIVĂ – PERSONAJELE
PROEMINENTE ALE OII – VOCEA PĂSTORULUI – INSTRUCȚIUNILE PĂSTORULUI
ȘI GRIJA PLINĂ DE IUBIRE A OII – ODIHNĂ, REVIGORARE ȘI LIPSĂ DE FRICĂ –
CUPA ÎMPĂRȚIRII DIVINE.**

„Iehova este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.” – Psalm 23 : 1.

Domnul, prin faptul că își numește oamenii „oi, , a ales o emblemă foarte semnificativă a caracterului pe care El vrea să îl vadă manifestat în ei. Cele mai evidente caracteristici ale oii sunt smerenia, docilitatea și supunerea față de păstor, în a cărui grijă ea are încredere complet. Ele sunt foarte loiale păstorului, ei îi studiază vocea, sunt atente la indicațiile sale și la ceea ce vrea el și se

supun cu încredere lui. Când îi aud vocea, imediat și fără nici cea mai mică ezitare sau șovăială, ele se supun imediat. Dar nu vor urma niciodată vocea unui străin, pentru că ele nu cunosc vocea unui străin.

Ce lecție valoroasă pentru „mica turmă” a Domnului, peste care El este bunul Păstor. Mielul cel mai slab din turmă cunoaște vocea și Îl aude spunând: „Acesta este drumul, pe aici mergeți”. Și în timp ce se aud mii de voci care le strigă, acum în direcția aceea, acum în cealaltă, oile Domnului, obișnuite cu spiritul și cu Cuvântul Său, își întorc fața de la toți și urmează vocea binecunoscută a Păstorului. În multe feluri, Păstorul nostru vorbește turmei Sale de oi și miei. Cuvintele Sale scrise, prețuite în inimile lor, marchează drumul adevărului continuu, în special îngrijirea dumnezeiască trasează drumul specific al fiecărui individ, și prezența statornică a spiritului Său sfânt face să se observe fiecare încercare potrivnică a unui alt spirit care caută să înșele și să îi împrăștie. Adevărata oaie va asculta cu atenție cele mai fine accente ale vocii Păstorului – adică, îi vor măsura cuvintele cu inima, îi vor studia acțiunile chibzuite și vor cultiva acea apartenență de comuniune personală cu Dumnezeu, care este privilegiul lor. Aceia care sălășluiesc astfel în El, nu se pot îndepărta niciodată.

„Nu vor rătăci drumul niciodată, niciodată.”

Bogăția relației lor cu „Marele Păstor” și cu Fiul Său este mai intensă, după cum consideră ei, în măsura în care vor acumula din ce în ce mai multe cunoștințe. Așa cum a spus Salvatorul nostru: „Această este viața eternă, ca ei să te poată cunoaște pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos, pe care Tu L-ai trimis.” – Ioan 17 : 3.

NICIUN LUCRU BUN NU ESTE REȚINUT

„Nu îmi va lipsi nimic” se poate aplica pentru necesitățile vieții prezente. Suntem asigurați că „niciun lucru bun nu ne va fi reținut, dar în special se referă la faptul că nu ne va lipsi disciplina, încercările, instrucțiunile, încurajările, muștrările și asistența necesară pentru a realiza „toate lucrurile glorioase pe care Dumnezeu le-a rezervat aceluia care Îl iubesc.” Singura condiție referitoare la promisiune este că vom avea iubirea Sa, vom fi în turma Sa, vom continua să ascultăm vocea Sa și vom urma indicațiile Sale. Cât e de periculos atunci pentru toate oile adevărate orice măsură de ambiție luminează, mândrie și supra-apreciere! Cât e de necesar ca inima să fie dreaptă, să dorească să cunoască și să se supună vocii Păstorului! Cu ce grijă trebuie oile să cerceteze motivele pentru care se comportă așa cum se comportă zilnic, cuvintele lor și gândurile din inimile lor!

A nu se împotrivi înseamnă să fie liniștiți, să fie fericiți. Acesta este privilegiul tuturor oilor adevărate ale Domnului. Din afară pot fi deranjați și puși „pe fugă”, asaltați de lume, de trup, de adversar, dar ca „noi creaturi” pot fi liniștiți, în pace, datorită apropierii lor de Domnul, de Păstor, și datorită credinței lor în providența care domnește peste toate, care poate să facă „toate lucrurile să lucreze împreună pentru bine”. „Pacea cea mare o au aceia care iubesc legea și nimic nu îi va supăra [împiedica].” Aceștia lasă „pacea lui Dumnezeu să domnească în inimile lor ... și sunt recunoscători”. Lor li se aplică cuvintele Domnului: „Pacea mea v-o dau vouă ... Nu lăsați ca inimile voastre să fie tulburate, nici să le fie frică.”

Această odihnă, această pace a inimii, este absolut esențială pentru dezvoltarea noastră ca „noi creaturi”, chiar ca și cristalele care sunt depozitate din lichide atunci când sunt liniștite și nu când sunt agitate. Astfel, caracterul cristalin pe care Dumnezeu îl dezvoltă în noi cere absolut ca o condiție de odihnă, pace, liniște a inimii să fie atinsă și pentru atingerea acestei stări de răbdare, credință și iubire, sunt necesare manifestările principale ale spiritului.

REPUȘI ÎN DREPTURI ȘI CONDUȘI CORECT

Acela care îl urmează cu grijă pe Stăpân, experimentează cu adevărat afirmația, „El mi-a restabilit sufletul”. Unii consideră că puterea lor spirituală este înprospătată când merg pe calea dreptății pe care ne conduce Domnul. El îi conduce „de dragul numelui Său”. Acesta este unul din considerente; Domnul nostru, Păstorul, s-a angajat să păstorească, să adune turma. Promisiunea Sa

este implicată, onoarea Sa este în joc! Trebuie să fim siguri că nu doar datorită iubirii Sale pentru noi ne va ghida El pe drumul cel drept, ci datorită faptului că ar fi o dezonoare pentru El să facă cea mai mică greșeală în ceea ce privește îndrumarea noastră. El este Păstorul cel Credincios. Armatele de îngeri privesc și învață lecțiile în ceea ce privește păstorirea turmelor, toate în cel mai strict sens – „Lucruri pe care îngerii doreau să le cerceteze”. – 1 Petru 1 : 12.

„Valea umbrelor morții” a intrat în rasa noastră datorită nesupunerii părinților noștri. Am fost în vale aproape șase mii de ani. Umbra morții a planat asupra familiei umane și a adus boală, durere și tristețe și s-a extins asupra fiecărei creaturi. Textul citat reprezintă încrederea adevăratelor oi, deoarece spune; „Nu îmi este frică de niciun diavol”. Cât este de adevărat, cât este de adecvat! Slabi și săraci și insuficienți și înconjurați de dușmani, totuși nu trebuie să ne fie frică. Oilor dezvoltate nu le este frică de ceea ce oamenii răi sau îngerii răi ar putea să le facă, știind că „toată puterea în ceruri și pe pământ” este în mâinile Păstorului nostru Împărat și că El ne îndreaptă drumurile și ne-a garantat că fiecare experiență va lucra ca o binecuvântare și că atunci când permite să avem încercări El dorește doar să ne corecteze și să ne pregătească pentru dreptate și caută să ne apropie și să ne facă să semănăm cu Fiul Său, în măsura în care prin prima înviere, El ne poate lua la El și să ne dea o parte din împărăția milenară.

Nuiaua sau bățul păstorului era din lemn tare, uneori descrisă și de preferat în forma unei băte de golf, cu excepția faptului că era mult mai scurtă și mai grea. Cu ea păstorul era gata să apere turma, să combată fiecare dușman. Ea semăna și cu un baston încovoiat la capăt. Cu vârful său, păstorul uneori îndemna oile care erau nepăsătoare și cu partea încovoiată el ajuta o oaie, care se împotmolea în șanț, punând partea încovoiată sub picioarele ei din față. Tot așa și Păstorul nostru, are o nuia pentru dușmanii noștri și una pentru oile Sale – una pentru protecția noastră, și alta pentru eliberare, asistență și corectare.

CUPA BINECUVÂNTĂRII

Imaginea păstorului și a oilor pălește din ce în ce mai mult, acum e în trecut. În locul pășunilor și pâraielor, acum avem masa și paharul. În armonie cu promisiunea Scripturilor cuprinse în Ioan 10;5, pentru toți cei care își deschid inima să Îl primească pe Domnul, El vine și este alături de ei. Da, El se coboară ca servitor și vine și ne servește – lucrurile noi și pe cele vechi. În cadrul acestui serviciu, toate adevărurile vechi devin proaspete și apetisante, dau puteri și întăresc. Și noile adevăruri sunt ale noastre, corespunzătoare pentru o anumită perioadă de timp în care noi trăim și cu încercări speciale și teste acum care acum vin peste frații credincioși ai Domnului.

Să nu stricăm această imagine frumoasă cu orice fel de gând despre ungerea capului oii, ci mai degrabă să considerăm mai nobil și mai bine că Domnul Isus este Cristos, cel Uns și că ungerea Sa este tipică prin ungerea lui Aaron cu uleiul prețios (care simbolizează spiritul sfânt), care îi curge pe barbă și pe veșminte. Să ne gândim la acest lucru ca la spiritul sfânt de Rusalii, care a uns toate oile care au ajuns la ușa și în corpul lui Cristos. Să apreciem această ungere și să stăm sub semnul ei, să îi permitem din ce în ce mai mult să fie ceea ce Apostolul numește o ungere din partea Celui Sfânt, afectându-ne fiecare talent și putere și aducându-le în supunere față de puterea divină a iubirii.

„Paharul meu e gol.” Paharul Stăpânului nostru era unul al suferinței, infamiei, al rușinii și al morții. Suntem părtași. Devine și cupa noastră, dar El ne promite o nouă cupă de bucurie și fericire, pe care El o va împărți cu noi pe deplin în împărăția Sa. Acea cupă a bucuriei și a păcii și factorul divin și binecuvântarea Stăpânului nostru este împărtășită prin credință. Și noi de asemenea avem aceeași cupă plină până la refuz, dar nu o putem aprecia la deplina ei valoare până când nu ne schimbăm și nu suntem la fel ca și Conducătorul nostru și nu îi împărtășim gloria. Prin credință, ne putem bucura și știm, realizăm că este plină și dă pe dinafară. Și bucuriile noastre în viitorul etern vor fi depășite și vor fi mai numeroase cu mult decât am fi putut cere vreodată sau să ne fi gândit că există.

„Cu siguranță bunătatea și mila mă vor urmări în toate zilele vieții mele.” Aceasta pare să fie cea mai strictă traducere și cuprinde un gând bun. Aceste oi ale Domnului, „mica turmă” – aceste

„noi creaturi” ale lui Isus Cristos, în loc să fie urmate de frică și teroare și prinse în capcană și în lanțuri, îl urmează pe Bunul Păstor și se iau după vocea Lui, și, conform promisiunii Sale, bunătatea și mila lui Dumnezeu îi urmează, se ține după ei, îi păzește, îi asistă, are grijă de ei, îi veghează în încercările lor. Acestea, fără îndoială, sunt incluse în declarația apostolului: „Nu sunt ei toți spirite care propovăduiesc, trimise pentru a propovădui aceluia care vor fi moștenitorii salvării?”

Concluzia întregii probleme – la finalul călătoriei care este? Să ocupăm un loc în locurile cerești din casa Tatălui nostru! Ce consumare glorioasă a tuturor speranțelor! De ce trebuie să comentăm sau să ne plângem de duritatea călătoriei care ne duce pe un drum așa de glorios?

VIAȚA NOBILĂ A LUI SAMUEL

27 IUNIE – 1 SAMUEL 12 : 1-5, 13 – 25

A VENIT MOMENTUL PENTRU ÎNCORONAREA ÎMPĂRATULUI SAMUEL – O REPRODUCERE ÎN PUBLIC A POVEȘTIILOR LUI SAMUEL CA JUDECĂTOR AL OAMENILOR – O MĂRTURIE DIN INIMĂ A CREDINȚEI – O INDICARE A DEZAPROBĂRII DIVINE A CEEA CE AU ALES OAMENII – ÎNDATORAREA ȘI IUBIREA PENTRU OAMENI A LUI SAMUEL

„Vă voi pregăti pentru calea cea bună și dreaptă” – 1 Samuel 12 : 23.

În paginile de istorie sacră, Profetul Samuel are un loc de cinste ca un personaj nobil – foarte asemănător în multe feluri cu Moise. El l-a servit pe Domnul și pe oameni cu credință pentru o perioadă lungă de timp, și atunci, la cererea expresă a oamenilor și cu acceptul lui Dumnezeu, el l-a uns pe Saul să fie împăratul lor. Cel din urmă a fost primit mai degrabă cu jumătate de inimă, dar bătălia cu amoniții și marea victorie pe care Domnul a dat-o oamenilor Săi și lui Saul, cu acea ocazie, le-a schimbat inimile lor și Samuel a perceput că a venit momentul pentru încoronarea publică a împăratului și transferul formal al autorității pentru el, ca reprezentant al Domnului în afacerile temporale ale poporului. În consecință, o convocare a oamenilor s-a ținut la Ghilgal – unul din mai multe locuri pentru adunările publice – unul din locurile unde Samuel își ținea curtea când, în calitate de un fel de judecător suprem, el a mers în diferite anotimpuri ale anului în diferite părți ale teritoriului Israelului pentru a auzi și pentru a decide cauzele și diferențele pe care bătrânii tribului nu ar fi putut să le hotărască satisfăcător.

Samuel a ales această ocazie pentru a reda în public propriile sale povestiri. Ca servitor al lui Dumnezeu, el a ocupat un loc principal în cadrul justiției poporului, dar alegerea unui împărat a dezvăluit Profetul, implică datorii și responsabilități mai mari. El i-a chemat ca pe un popor întreg pentru a stabili dacă el a luat vreodată de la ei ceea ce putea fi considerat ca mită, care în orice sens al lumii se putea spune că îi influențează judecata sau deciziile în aceste probleme. Cu o voce, oamenii au declarat că el a fost credincios, și el a strigat către Împăratul și Suveranul Atotputernic, pentru a asista la declarația oamenilor, ca protecție împotriva a orice ar fi putut fi spus împotriva sa în viitor.

MARILE RESPONSABILITĂȚI ALE FAPTULUI DE A FI ÎMPĂRAT

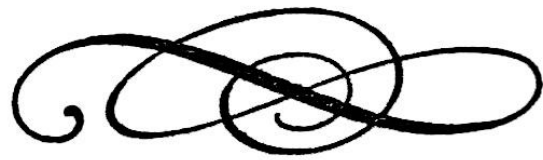
În 1 Sam.1;13-18, Profetul revizuieste situația prezentă a poporului. Ei l-au respins pe Domnul de la început și nu au vrut să fie Împăratul lor, dar El nu i-a respins și nu a vrut să facă acest lucru. Ei nu au ales ceea ce era mai bun, dar Domnul nu i-a pedepsit pentru acest lucru. De aceea, El l-a uns pe împăratul lor, ca reprezentant al Său și binecuvântările lor ulterioare depind acum de cât de adevărat ei și împăratul lor vor rămâne în acord cu Domnul. Conform noului plan,

împăratul ales de ei i-a reprezentat, și un păcat din partea sa, o delăsare de la supunerea față de Domnul ar însemna un păcat național., pentru care oamenii, dar și împăratul vor fi pedepsiți. În timpul judecătorilor pe care Domnul i-a pus, dacă judecătorul a greșit, el era agentul Domnului și era pedepsit în conformitate, și, dacă oamenii greșeau, și ei erau pedepsiți. Astfel ei au ales marele risc de a-și alege reprezentantul, de a pune puterea în mâinile sale, deoarece slăbiciunile și egoismul umanității sunt astfel construite ca acela care este ridicat să fie mult mai responsabil pentru încălcarea poruncilor divine. În armonie cu acest lucru, trebuie să observăm cum păcatul lui David a fost considerat păcat național și a adus o pedeapsă națională. – 1 Cronici 21 : 12-27.

Prin îndrumarea Domnului, Samuel a dat un semn pentru coroborarea declarației sale că această cerere a lor era o respingere a Domnului ca Împărat al lor și totodată un păcat din partea poporului. Trebuia să fie o furtună în mijlocul perioadei de strângere a recoltelor, și întâmplarea spune că acest lucru este foarte rar în Palestina de sud. Venind imediat ca o îndeplinire a predicției lui Samuel, acest lucru le spunea oamenilor, convingându-i pentru prima dată că drumul lor nu era cel bun și un păcat de crasă ingraturdine. Ei i-au spus lui Samuel: „Roagă-te pentru servitorii tăi la Domnul Dumnezeuul tău, ca noi să nu murim, pentru că noi am adăugat tuturor păcatelor noastre și acest rău, să cerem un împărat pentru noi”.

RUGĂCIUNEA PENTRU OAMENI

După ce i-a asigurat pe izraeliți că nu trebuia să le fie frică de Domnul, pentru că El este milostiv, și că dacă ei l-ar fi urmat pe El cu credință ,sub un împărat sau altfel, El cu siguranță nu i-ar fi lăsat de izbeliște, Profetul răspunde la rugăciunea lor pentru ei. El spune: „În ceea ce mă privește pe mine, Doamne ferește să păcătuiesc împotriva Domnului și să nu mă mai rog pentru voi”. Ce caracter sublim este acesta care este adus în fața noastră! Este remarcabil atunci când observăm că Samuel nu a aparținut dispensării spiritului, că el nu a avut de aceea avantajele pe care noi, poporul Domnului ai acestei epoci evanghelice de la Rusalii încoace ne-am bucurat și totuși, vai! cât de puțini din cei zămisliți întru spirit manifestă acest spirit, aceeași probitate față de caracterul și spiritul Domnului! În câți se ridică mintea naturală și să spună; Aveți un împărat acum, v-am prezis că este un păcat și o ingraturdine împotriva Atotputernicului și împotriva Mea, dacă acum mergeți pe drumul vostru și nu vedeți dacă ceea ce v-am spus se îndeplinește și veți vedea cât de rău vă va fi.

de TURNUL | VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineata, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

1 Iunie 1920

Nr. 11

Cuprins:

PUNCTE DE VEDERE DIN TURNUL DE VEGHERE	- Pag. 3
CURTEA: TIP ȘI ANTI-TIP	- Pag. 7
ERATĂ LA VOLUMUL AL ȘAPTELEA	- Pag. 14
TALERUL DE FIER ȘI CĂDEREA ORAȘULUI	- Pag. 22
DAVID ÎN CÂMP ȘI ÎN CURTE	- Pag. 24

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Impărăția lui Dumnezeu este aproape.

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Iunie 1920

Nr. 11

Puncte de vedere din Turnul de Veghere

BRESLE, SOCIETĂȚI, REFORMATORI

Ziariștii romano-catolici au format o breaslă, conform raportului din the *New York American*:

„Cinci sute de ziariști catolici din domeniul jurnalistic și a periodicelor din New York și din vecinătate au fost invitați la o întrunire la Hotel Biltmore în această seară pentru a forma Breasla Scriitorilor Catolici din New York.

„Se înțelege că întrunirea este organizată la îndemnul Episcopului Hayes, care a fost de acord să accepte președinția onorabilă a organizației, și că breasla este organizată cu intenția de a fi o unitate importantă în lucrarea de reconstrucție a Bisericii Catolice în această țară.”

O altă societate este organizată pentru a lupta împotriva catolicilor, așa cum suntem informați de un articol din the *New York Times*:

„Vorbind în fața fiilor și Fiicelor la Washington, o organizație nou formată „militantă și care luptă pentru protestantism” la Hotelul Pennsylvania ieri după amiază, J. W. Forrest, un avocat din Albany și un descendent al Colonelului Thomas Forest din Războiul Revoluționar, a alcătuit un plan mai amar al Bisericii Catolice și al celor de această credință. Biserica catolică este roata, al cărei punct central este papa, și a cărui coroană este controlul politic și vorbitorii sunt Cavalerii lui Columb și alte diferite societăți și organizații catolice, spune el. mai mult de 300 de persoane au participat la întrunire.

„El a declarat că 75% din oamenii serviciului guvernamental erau catolici, de la Joseph Tumulty, Secretarul Președintelui Wilson, până la omul care aduce poșta, deși existau în Statele Unite ale Americii, conform Directoriului Catolic, doar 17.000.000 catolici, în timp ce existau 89.000.000 protestanți. În Statul New York, spunea el, 90% din oficialii și angajați sunt catolici, conduși de Guvernatorul Alfred E. Smith, în timp ce restul de 10% aparțin celorlalte credințe religioase.”

Liga Civică New York a încercat să legifereze creștinătatea în fața unui public care nu o aprecia. Se constată că este o sarcină foarte dificilă și descurajantă, conform unui număr recent al *The Reform Bulletin*:

„Trăim vremuri îngrijorătoare aici la Albany și de asemenea în alte multe legislaturi. Totul pare să meargă împotriva noastră. Ne temem vom primi prea multe bile negre și nu vom avea deloc bile albe importante. Probabil am avut prea mult încredere în eforturile umane și în organizația umană și nu a reușit să „privim spre dealurile de unde ne-a venit odată ajutorul. Ajutorul nostru a venit de la Domnul.” Niciodată nu trebuie să uităm acel fapt. „Cu excepția faptului că Domnul a păstrat orașul, paznicul s-a trezit degeaba.”

Ele sunt în special descurajante pentru Dickstein Bill, care este o listă pentru a legaliza afacerea evreiască Duminica. Lista a trecut deja de Senat și sunt semne că va trece deja de Senat. În măsura în care ideea eronată prevalează în mințile oamenilor acestora că această țară sau oricare alta este un tărâm creștin, nu există decât descurajare pentru ei. Constituția aceste țări spune în mod specific: „Congresul nu va adopta o lege referitor la stabilirea religiei”: și Noul Testament, constituția bisericii, spune în mod specific că adepții lui Cristos „își vor face treaba lor” și nu va

încerca să se amestece în politicile lumești și să reformeze lumea în avans față de timpul lui Dumnezeu pentru a avea un lucru real și de durată, nu va reforma nimic, ci va renova și reconstrui.

FONDUL DE REABILITARE A PALESTINEI

Văzând tendința generală printre corpurile religioase pentru a îndeplini obiectivele financiare, evreii se încadrează și conduc o campanie pentru strângere de fonduri pentru repunerea în drepturi a Palestinei. Suma avută în vedere este modestă în comparație cu unele dintre cele mai mari sume – este doar de zece milioane de dolari. Conform acestei „mobilizări” putem cu siguranță să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu. The Appleton (Wis.) *Post-Crescent* are următoarele lucruri de spus despre această cotă locală:

„Appleton are partea sa completă în a ajuta la strângerea fondului de 10.000.000 dolari pentru refacerea Palestinei. Luni, comitetul executiv al Districtului Appleton al mișcării americane Sioniste, condusă de dl. Kiss, președinte, se va întruni pentru a formula planurile pentru strângerea sumei de 3.000 dolari, care este alocată acestui oraș.

„Dl. Kiss spune că multe orașe din Wisconsin lucrează deja la strângerea de fonduri și menționează în special Green Bay, unde s-a strâns suma de 10.000 dolari. Evreii au donat 5.000 dolari și bancherii din orașul de pe vale s-au organizat pentru a strânge restul printre cei care nu sunt evrei.”

„Experții ne indică faptul că solul și clima Palestinei ne amintesc foarte mult de cea a Californiei. Datorită conducerii greșite turcești, țara a fost devastată, dar cu o canalizare și repopulare a pădurilor corespunzătoare, aceasta poate să devină din nou „țara laptelui și a mierii”. Bani care sunt acum adunați trebuie să fie folosiți pentru a face pământul fertil și pentru a eradică malaria și alte boli care acum au împânzit ținutul.”

Extragem un alt articol similar din Washington *Times*:

„Inaugurarea campaniei pentru strângerea de fonduri la Washington – 80.000 dolari din suma propusă de 10.000.000 dolari pentru fondul de refacere a Palestinei, la care evreii de frunte din oraș la întrunirea ținută în Eight Street Temple aseară au strâns o sumă de mai bine de 42.000 dolari.

„Lucrarea de asigurare a cotizațiilor pentru a completa fondul va fi continuată zilnic și se așteaptă ca suma dorită să fie asigurată înainte ce campania programată de trei săptămâni să fie prelungită.”

„S-a anunțat că s-a făcut o cotizație în valoare de 24.000 dolari de către un om important din Washington, în timp ce dl. Berliner a donat 10.000 dolari.”

Filmul va fi folosit pentru scopuri sioniste, așa cum ne anunță un articol din Oklahoma *News*:

„Doi directori ai Corporației Cosmo Film, John Ezra și Joseph J. Calder, au navigat în Palestina și Egipt, unde vor fi amplasate scenele importante ale unor filme noi.

„Ei lucrează la un film care vizualizează visul cel vechi al Israelului, de salvare a Palestinei din sclavie și să devină un stat independent și o putere printre popoarele lumii.

„Jucătorii americani ai rasei evreiești se vor uni cu directorii din New York pentru a organiza preselecții pentru acest film, care se va numi cel mai probabil „Judarael”, și cele mai multe scene vor fi turnate în Ținutul Sfânt, compuse din tipuri alese dintre nativi.

„Elaine Sonia, care a jucat roluri de star în filmele străine înainte de război, se va alătura campaniei în Franța.”

LINIA DE GRANIȚĂ A PALESTINEI

Un alt test de credință este în fața sioniștilor, tratatul de la Versailles a dezvăluit ca ultim exemplu de absurditate diplomatică un plan pentru o linie arbitrară pentru separarea sferei de influență franceză în Siria față de cea britanică în Palestina. Această graniță, specificată de reprezentanții implicați ai puterii, este astfel trasată încât să priveze Palestina de controlul capului

de apă al râului Iordan și Litani. Acest lucru implică compromiterea viitorului economic al Palestinei; pentru că aceste ape sunt o sursă potențială de putere tehnologică.

Dar aceste dificultăți nu pot interfera cu scopurile Domnului, de acest lucru putem fi siguri. Dacă Linia Sykes-Picot Line necesară, cu toate aranjamentele sale, poate, ca și armatele lui Sennacherib, să fie zdrobite în preajma victoriei. S-a spus că:

... „puterea păgânilor, după zdrobirea prin sabie, s-a topit ca zăpada în ochii Domnului.”

Câteva vești din New York *American* arată căci câțiva evrei, altfel incapabili să obțină Ținutul Sfânt, au mărșăluit într-acolo pe jos:

„După o călătorie de 1500 mile pe jos un grup de alpiniști evrei au ajuns la Ierusalim din Persia, conform unui raport primit ieri de Organizația Sionistă a Americii. Un grup de 120 de evrei din Casablanca, cu intenția de a face din Orașul Sfânt casa lor viitoare, mărșăluiesc în acea direcție.”

PESTILENȚĂ ȘI HRANĂ SPIRITUALĂ

Unele din cele mai favorizate secțiuni din această țară sunt amenințate de o pierdere serioasă, conform unui comunicat al Associated Press recent:

„Milioane de viermi ca o armată, s-a spus că au călătorit către câmpurile verzi ale Văii Imperiale din desertul de vest a Dixie Land, ... au fost întâlniți când s-au luptat cu fermierii care au fost pregătiți astăzi pentru a otrăvi podurile de-a lungul șanțurilor de irigație și pentru a preveni intrarea viermilor.

„De unde au venit viermii nu se știe. S-a raportat că deșertul este acoperit cu viermi de-a lungul unei zone pe câteva mile. Ei se mișcau în ceea ce părea a fi, după cum au declarat cei care au văzut, o migrare fără sfârșit în culturile bogate ale văii.

„Viermii au făcut ca pe autostrăzi șoferii să alunece pe drumul alunecos.”

Nu este nimic nou în următorul articol. Se știe de fapt că oamenii prost îngrijiți, fie că sunt tineri sau bătrâni, sunt mai puțin fericiți, dacă nu direct spus sunt o problemă. Dar statul Pennsylvania încearcă experimente în această direcție care sunt interesante, așa cum am fost informați de Chicago *Daily News*:

„Copii răi,” conform teoriei Institutului Henry Phipps în Philadelphia, „pot exista doar copii malnutriți sau copii prost hrăniți. Probabil tânărul Adam nu este prost și rău deloc. Probabil doar îi este foame.”

„Se pare că teoria ne oferă adevărul încercării. Statul Pennsylvania plătește prețul pentru a fi molipsit un grup de copii mici și Institutul Henry Phipps contribuie la aceasta. Este posibil ca planul să fie extins pentru a cuprinde întregul stat. S-a sugerat că un băiețel mic care era cel mai rău din Philadelphia poate fi transformat într-unul din cei mai buni băieți mici dacă este hrănit corespunzător.”

„Ar fi o rușine să dăm numele tinerilor care au fost îngrășați prin bună purtare la Phipps. Aceia interesați pot consulta direct dosarele. Dar acestea ne arată că foarte mulți din cei cu greutate mică au fost îngrășați în mai puțin de o săptămână. La cincizeci de livre un copil era prea mic pentru comunitate și o pierdere pentru școală. Dacă își adăuga patru livre, îl făcea să fie mai liniștit și fericit și cu un comportament adecvat. Acesta devenea un bun școlar, în loc să fie unul cu probleme.

SALARIILE ȘI COSTURILE VIEȚII

Condițiile economice nu încurajează ideea că toată lumea va fi fericită imediat dacă este hrănită corespunzător. The Chicago *Daily News* are o altă informație referitor la costurile de trai:

„Oamenii din Chicago care au lucrat sub îndrumarea lui E. O. Griffenhagen, de la Arthur Young & Co., la reclasificarea salariilor angajaților în Districtul Columbia au ajuns la concluzia că munca lor și raportul lor este acum în mâinile comitetului mixt din congres privind reclasificarea.

„Munca lor, care s-a întins pe o perioadă de un an, este similară cu cea întreprinsă pentru Canada – și anume, de a investiga ratele de compensare plătite angajaților civili ai guvernului și diferitelor departamente executive altele decât marina și serviciile poștale.”

„Au descoperit că în timp ce plățile au crescut de la 14.000 în 1893 la mai mult de 100.000 în 1919, creșterea medie a salariului a fost de doar 40% în timp ce costul vieții a crescut cu 159% în timpul aceleși perioade.”

La această povară se adaugă și creșterea rapidă de impozite și se pare că e nevoie de mai mult. The Greensboro (N.C.) *Daily News* dedica un spațiu condiției așa cum este însumată de Senatorul Freylinghausen:

„Senatorul Freylinghausen declară că se estimează că toate cheltuielile guvernamentale din 30 iunie 1920 până în 30 iunie 1921, sunt cu puțin peste 9.000.000 dolari, cea mai mare estimare a venitului guvernamental pentru aceeași perioadă este cu puțin peste 6.000.000 dolari. Cu alte cuvinte, Statele Unite propun să cheltuiască cu 50% mai mult decât este posibil să primească.

„Este suficient pentru a îngrozi cel puțin observatorul care vede că guvernul își propune să cheltuiască 9.000.000 dolari, nu în timp de război, ci în al doilea an de pace. Împrumuturile externe către aliați, doi ani de război cu Germania au făcut să crească datoria noastră națională la puțin sub 15.000.000 dolari. Cinci ani de astfel de cheltuieli așa cum își propune guvernul ne vor afunda tot mai mult în datorie, decât cel mai mare război al nostru.

„Statele Unite sunt enorm de bogate, dar nu pot suporta aceste sume. Poate susține acest fapt, mai puțin în ceea ce privește faptul că un enorm procent al acestei sume colosale este o pură risipă. Nu avem niciun fel de buget, nu avem niciun departament de achiziții, nu avem niciun sistem național de contabilitate. Nu avem niciun fel de cărți vrednice de numele lor. Timp de ani de zile eforturile neprecupețite au fost îndreptate spre a trece o lege prin Congres care avea nevoie de constituirea unui buget pentru a acoperi cheltuielile guvernului de-a lungul anului, dar considerentele politice au avut întotdeauna succes în combaterea măsurii.

„Dar acum a venit timpul când trebuie să acționăm, sau să ajungem la faliment. Oamenii care au impozite enorme de plătit trebuie să ia atitudine. Politicienii, lăsați de capul lor, nu vor lucra niciodată pentru un sistem mai bun. Oamenii trebuie să se mobilizeze ei pentru a face ceva. Orgia cheltuielilor va continua nestingherită până când contribuabilii se vor ridica și vor cere să fie oprită.”

The Carnegie Endowment a petrecut mult timp și a cheltuit o sumă uriașă de bani pentru a obține fapte referitor la costul total al aceluia mare război. Și costul total este 337 miliarde de dolari. Pierderea economică datorată morții oamenilor este foarte mare, iar valoarea proprietăților imobiliare distruse este următoarea pe listă. The New York Times a publicat o declarație care spune în parte după cum urmează:

„În toate războaiele din secolul nouăsprezece de la războiul lui Napoleon până la cel din Balcani din 1912-1913, ne indică o pierdere de 4.449.300 vieți omenești conform unui raport, în timp ce pierderea de vieți omenești cunoscută și estimată în războiul mondial este de 9.998.771. Valoarea financiară a persoanelor care au fost pierdute de fiecare țară este estimată, cea mai mare valoare a vieții omenești fiind dată de Statele Unite, unde valoarea economică a fiecărui individ este stabilită la 4720 dolari, iar pe locul următor este Anglia cu 4140 dolari, Germania este pe locul trei cu 3380 dolari, Franța și Belgia fiecare cu 2900 dolari, Austria și Ungaria cu 2720 dolari, și Rusia, Italia, Serbia, Grecia și alte țări cu valoare de 2020 dolari. Cu o pierdere de mai mult de 4.000.000, estimarea plasează Rusia în fruntea listei de pierderi economice, total fiind de mai bine de 8.000.000.000 dolari, Germania este următoarea cu 6.750.000.000 dolari, Franța cu 4.800.000.000 dolari, Anglia 3.500.000.000 dolari, Austro-Ungaria 3.000.000.000 dolari, Italia 2.384.000.000 dolari, Serbia 1.500.000.000 dolari, Turcia aproape 1.000.000.000 dolari, România 800.000.000 dolari, Belgia aproape 800.000.000 dolari, Statele Unite mai mult de 500.000.000 dolari, Portugalia 8.300.000 dolari și Japonia 600.000 dolari. Pe această bază, totalul de pierderi de vieți omenești a costat lumea 33.531.276.280 dolari și pierderea pentru lume în ceea ce privește populația civilă este percepută egal.”

CREȘTEREA GENERALĂ A CRIMELOR

Recent, unul dintre ziarele din New York a realizat o contribuție prin Dl. Harry V. Dougherty. Șeful agenției City Detective din New York, referitor la creșterea criminalității în Europa. Cităm câteva dintre observațiile sale:

„Criminalitatea este în creștere. Nu este nici o îndoială asupra acestui fapt. Asupra lumii planează un val de ilegalitate, pe care acum se pare că nu îl putem combate. Pare universal. Am fost în orașele principale din lumea vestică anul trecut și dovezile spun același lucru.

„Uneori, odată la zece ani, un alarmist se ridică și spune că un val de criminalitate a cuprins orașul sau țara, oricare dintre ele. Uneori aceste pieze rele au dreptate, din nou, este un fel de țipăt isteric al unui scandalgiu cronic. Totuși, luând în considerare numeroasele crime scandaloase pe care le-am văzut descrise în ziarele londoneze de când sunt aici [în Londra], se pare că aceste crime violente se răspândesc rapid.”

Această țară nu are nimic cu care să se mândrească în această privință, pentru că *the Pathfinder* ne oferă următoarele date referitor la criminalitatea din Statele Unite ale Americii, declarând că această țară este în fruntea actelor criminale din lume:

„Statisticile privind criminalitatea ne indică faptul că în treizeci de ani criminalitatea a crescut cu 500 procente în Statele Unite, de patru ori decât creșterea populației. Erau la fel de multe crime în Omaha anul trecut ca și în Londra, care are cinci milioane de locuitori. Kansas City are 300.000 locuitori și a avut mai multe crime decât capitala engleză. Media crimelor din Kansas este de una pe zi. Adesea, autoritățile nu reușesc să prindă criminalii și mulți sunt achitați, chiar și atunci când există martori la o crimă.”

The Albany Journal consideră că dacă lumea trebuie să fie mai bună, Atotputernicul o va face, deși printre rândurile comentariilor sale pare să indice că lumea prezentă servește acestui scop foarte bine. Se spune:

„Cei care vorbesc cu înflăcărare despre crearea unei „ordini noi a lumii” de către oameni nu se opresc niciodată să considere că dacă ar fi fost să existe o nouă ordine, Puterea Supremă care a creat lumea veche ar înfăptui-o?”

CURTEA: TIP ȘI ANTI-TIP

Întrebare: În ziua tipică de credință, ce a făcut curtea din Tabernacol și ce reprezintă sau descriu amenajările sale?

Ca răspuns la această întrebare, unele afirmații de aici pot aparent să fie contrare cu „Umbrele templului”, dar, de fapt, sunt în deplină armonie cu învățăturile de bază ale acelei cărți și cu TURNUL DE VEGHERE. Dumnezeu a promis că acea cale a dreptății va străluci din ce în ce mai luminoasă pe măsură ce ne apropiem de ziua perfecțiunii. (Proverbe 4 : 18) Ne apropiem cu fiecare zi care trece de acel moment. Recunoaștem deschis și apreciem faptul că la sfârșitul veacului Domnul a fost încântat prin servitorul Său înțelept și credincios să garanteze bisericii o viziune mai clară a planului Său, totuși constatăm că tocmai acel servitor înțelept și credincios a făcut ceva progrese și câteva schimbări în ceea ce el avea de spus referitor la programul divin, și, de aceea, în loc ca argumentul nostru să fie în contradicție cu tot ce a scris el, mai degrabă scopul este să amplificăm și armonizăm (și sperăm că aceste afirmații exact acest lucru vor face) unele din învățăturile sale în lumina ascendentă a noii zile.

CONDIȚIE TIPIZATĂ DE CURTE

Odată eram învățați că justificarea trebuie să preceadă consacrarea. Acum descoperim că ordinea este exact invers. Această lumină mai clară în ceea ce privește justificarea și consacrarea a făcut necesar să reexaminăm și să armonizăm unele declarații referitor la această întrebare așa cum este stabilită în „Umbrele templului”.

Noi nu trebuie să folosim o tipologie sau o umbră de fiecare dată pentru a stabili o doctrină, ci, mai degrabă, trebuie să folosim doctrine bine stabilite și determinate pentru a arăta frumusețea armonioasă dintre tip și anti-tip. Cu această observație generală, atunci, să trecem mai departe la întrebarea noastră.

Judecând de la anti-tip până la tip, uneori ne oferă o viziune mai clară asupra imaginii și înțelesului său. Luând în considerare ceea ce imaginează curtea, nu putem trece peste faptul că în interior era Templul `Sfânta` și `Sfânta Sfintelor`. Acest lucru sugerează imediat gândul că acel spațiu îngădit care formează curtea reprezintă o condiție a dreptății. Cele mai sfinte imagini descriu cerul însuși, condiția lui Cristos glorificat, și despre acest lucru nu avem nici o îndoială, pentru că Sf. Pavel ne spune: „Cristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâna omului, care sunt imaginile adevăratului loc sfânt, ci în ceruri, acum pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu pentru noi”. (Evrei 9 : 24) Și nu există nici o îndoială în legătură cu ceea ce a descris Cel Sfânt, referitor la condiția experimentată de Domnul nostru ca ființă nouă, după consacrare și până la Calvar, perioadă în care ființa divină a fost perfecționată. Membrii corpului Său sfânt – noile creaturi întru Isus Cristos – sunt identificate cu Isus în acea condiție, fiind făcute să „stea împreună în locurile cerești cu Isus Cristos”, așa cum Sf. Pavel spune în Efeseni 2:6. Locul Sfânt este descris ca un loc unde sanctificarea este în plină desfășurare, „Pentru că atât Cel care face sanctificarea, cât și cei care sunt sanctificați [*din cuvântul grecesc* aceia care sunt sanctificați] provin toți din unul: astfel, Lui [Domnului] nu îi este rușine să îi numească frați”. (Evrei 2 : 11) Aceasta este o condiție în care adepții lui Isus sunt transformați sau sunt membrii de bază pentru moștenirea sfinților în lumină.

Definim atunci `Sfânta` și `Sfânta Sfintelor` pentru a avea o înțelegere mai bună a ceea ce trebuie să reprezinte curtea. Evident că aceste locuri reprezintă condiții ale favorurilor divine, `Sfânta Sfintelor`, în special, reprezentând condiția *aprobării* divine. Curtea este atât de vital conectată la `Sfânta` și `Sfânta Sfintelor`, că aceasta trebuie să descrie o condiție de favoare divină, care duce la aprobarea divină. Dumnezeu nu intră în relație cu nimeni, cu excepția celor drepti – fie prin moștenire sau în sensul recunoscut. Dacă Dumnezeu, atunci, este în relație cu aceia din curte în ziua anti-tipică de ispășire, acest lucru trebuie să însemne căci curtea este tipul descris care este perfectă din același punct de vedere.

CÂMPUL ANTI-TIPIC

După cum ne aducem aminte, curtea era un loc unde se aduceau ofrande pentru păcat și erau sacrificate, imaginând sacrificiul lui Isus și a membrilor corpului Său, și deoarece Dumnezeu nu acceptă nimic care nu este vrednic de sacrificiul perfect, este necesar ca această curte să reprezinte o condiție de perfecțiune sau dreptate.

Justificarea înseamnă să fie făcut corect. Înțelesul scriptural al termenului referitor la om înseamnă „făcut drept în ochii lui Dumnezeu”. Isus a fost întotdeauna drept în ochii lui Dumnezeu. La vârsta de treizeci de ani, El este descris stând în curte, și El imediat a mers înainte la ușa `Sfântei`, predându-Se, și a fost acceptat de Tată ca sacrificiu perfect pentru a îndepărta păcatul din lume. Timp de trei ani și jumătate, umanitatea Sa a rămas pe altarul din curte, acolo fiind consumat sacrificiul.

Legea Legământului făcut pe Muntele Sinai a fost încălcată imediat după ce a fost făcută, deoarece casa Israelului (una dintre părțile legământului) nu putea să își țină cuvântul și să o îndeplinească. Dumnezeu a prevăzut imediat ca în fiecare an această relație de legământ să fie restabilită. Sacrificiile în ziua de ispășire tipică erau realizate pentru acel scop și pentru un scop mai

mare de a stabili o imagine care să prevadă marele sacrificiu pentru păcate care se face în numele omenirii întregi.

Poporul lui Israel, care tăbărase în jurul Templului, dorea cu adevărat să fie în armonie cu Dumnezeu – simțind pentru Dumnezeu, dacă Îl puteau găsi cu fericire, așa cum fuseseră la instituirea Legii Legământului. De aceea, câmpul va reprezenta mult mai exact biserica nominală anti-tipică, având spiritul lumii și totuși o formă de dumnezeire, și așteptând, într-o oarecare măsură cel puțin, să ajungă să fie în armonie cu Dumnezeu. În afara câmpului lui Israel erau păgânii și toți cei care erau fără de Dumnezeu și fără speranță în lume, și acestea descriau, credem noi, pe aceia care nu aveau nici o dorință prezentă de a intra în armonie cu Dumnezeu sau cel puțin aceia care nu așteptau niciun fel de beneficiu de pe urma lucrării lui Cristos.

ETAPELE JUSTIFICĂRII

Atunci, trebuie să identificăm cursul pe care o persoană ar trebui să îl urmeze, de la momentul părăsirii lumii până când ajunge la condiția de sfințenie, luând partea anti-tipică a problemei (și acest lucru va lumina, considerăm noi, tipul și va stabili definitiv proporțiile în măsura în care ce descrie fiecare tip) și pentru conveniență desemnăm pe acela care urmează cursul cu o inimă onestă.

Primul lucru pe care îl cere Dumnezeu înainte de a avea de-a face cu o persoană este să aibă o inimă cinstită. Înconjurați de păcat și de influența sa periculoasă, care îmbătrânește și îmbolnăvește lumea, inima onestă tânjește după dreptate. Conștient că este un păcătos și că nu este în armonie cu Dumnezeu, el începe să îl caute pe Domnul și să îl găsească, și dacă este norocos, îl poate găsi. (Faptele Apostolilor 17 : 27) El aude despre Isus și îi va plăcea să îl cunoască. Despre aceștia Isus a spus: „Niciun om nu poate veni la mine, numai dacă este atras de Tatăl, care M-a trimis să îl aduc”. (Ioan 6 : 44) Dumnezeu apoi atrage inima onestă către Isus, dar cum? El o atrage oferindu-i cunoștințe despre marea Sa iubire, despre ceea ce a făcut El pentru ea. Inima onestă acum începe să fie atrasă lângă Dumnezeu și Dumnezeu o atrage aproape de El. (Iac. 4 : 8) Și ea acum călătorește, inima onestă este împovărată și apar semne de eliberare de povara sa. Apoi ea aude cuvintele dulci de consolare ale lui Isus: „Veniți la mine, voi toți cei ce munciți și sunteți împovărați, și vă voi da odihnă”. (Matei 11 : 28) Apoi inima onestă vine la Isus, dorind să fie în armonie cu Dumnezeu și lui îi spune Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața, niciun om nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14 : 6) Cu alte cuvinte, Isus îi spune lui; Eu sunt calea de intrare, nu există nici o altă cale.

O poartă este o cale de intrare și această imagine, poarta curții reprezintă pe Domnul Isus, poarta care duce spre viață și în armonie cu Iehova. Isus spune în esență, dacă nu cu acești termeni: „Inima onestă, nu am fost niciodată afară în câmp unde ești tu. Am început aici (în curte) și am mers pe drum singur și am deschis drumul pentru aceia care îl vor urma și care în cele din urmă vor ajunge să fie în armonie cu Dumnezeu, conform scopului Său. Dacă cineva vrea să fie discipolul Meu, el trebuie să se lepede de sine și să își ia crucea și să Mă urmeze.” (Matei 16 : 24) – însemnând aici, desigur, că inima onestă trebuie să facă consacrarea.

IMPUTAREA MERITULUI LUI CRISTOS

Aflând ceva despre viața de sacrificiu a omului Isus Cristos, și crezând cuvintele pe care le aude inima onestă, în esență, răspunde: „Am credință în Isus, și sunt bucuroasă să mă predau – să las voia mea să fie voia lui Dumnezeu”. Aceasta, atunci este consacrarea. Ea urmează calea prin poartă. Ea nu poate fi acceptată prin propriul ei merit, cineva trebuie să fie sponsor pentru ea. Atunci Isus, ca Mare Preot anti-tipic, primește inima onestă și o prezintă lui Dumnezeu, prezentare care este simbolizată de țapul care este prezent la ușa Templului. În esență, Isus îi spune lui Iehova: „Îmi imput meritul față de aceasta, datorită credinței sale în lucrarea Mea de sacrificiu, că el poate fi făcut sfânt.” Înainte de aceasta, Dumnezeu nu poate accepta inima onestă deloc, dar acum El o poate accepta datorită meritului imputat al lui Isus Cristos, și făcând acest lucru, o justifică. Ea este

de aceea făcută dreaptă în fața lui Iehova, justificată și acceptată, ca parte a sacrificiului lui Isus, pentru a fi făcut parte din jertfă pentru păcate în numele omenirii.

Lucrarea lui Aaron privind ziua de ispășire tipică confirmă exact spusese noastre, așa cum citim în Leviticul 16 : 7 – 9: „Și el va lua cei doi țapi și îi va prezenta înaintea Domnului, la ușa templului. Și Aaron va arunca zarurile asupra celor doi țapi [astfel indicând că Domnul nu face niciun fel de alegere arbitrară pe cine să sacrifice, ci toți sunt chemați întru singura speranță a chemării lor – fiecare acum este prezentat și acceptat și este justificat și face un sacrificiu acceptabil, iar aruncarea zarurilor indică o clasă care va face un sacrificiu voluntar] ... Și Aaron va aduce țapul asupra căruia au căzut zarurile Domnului și îl va oferi ca sacrificiu pentru păcat.”

PROGRESUL NOII CREAȚIUNI

Deoarece toate sacrificiile trebuie să fie sfinte, nici un sacrificiu nu este acceptat dacă nu este sfânt, drept în ochii lui Dumnezeu, și deoarece animalele de sacrificat erau ucise în curte, este o dovadă suplimentară că această curte reprezintă umanitatea perfectă – actuală sau considerată așa – rezultând din meritul imputat al lui Isus Cristos, actual în cazul lui Isus însuși și considerat apoi astfel pentru alții, prin virtutea meritului Său imputat tuturor celor care se sacrifică împreună cu El.

Țapul Domnului a fost ucis și sângele dus în `Sfânta`, acest lucru imaginând că, la momentul acceptării ca membru al corpului lui Cristos, inima onestă este, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, o creatură nouă, umanitatea, în primul rând perfectată prin meritul imputat, acum fiind considerată moartă. `Sfânta` imaginează noua creatură sau zămislită din spirit. „Acum suntem fiii lui Dumnezeu.” (1 Ioan 3 : 2) „De aceea dacă orice om vrea să fie întru Cristos, el este o creatură nouă.” – 2 Corintei 5 : 17.

Acestea sunt etapele, în ordinea specificată, luate una câte una, pentru cei care caută pe Domnul și progresează spre calitatea de fiu, fiind zămisliți în acest fel. Și el trece de aici la aprobarea divină, moment în care el este născut pentru a fi fiu. Din punct de vedere al Scripturii, este stabilit definitiv că această consacrare precede sau trece înaintea justificării, ordinea fiind aceasta: (1) căutarea armoniei cu Dumnezeu; (2) fiind atras de Isus; (3) consacrarea; (4) imputarea meritului lui Cristos și prezentarea de către Marele Preot al lui Iehova, imaginat la ușa Templului; (5) acceptarea și justificarea de către Iehova; (6) zămislirea întru spirit spre calitatea de fiu; (7) nașterea întru spirit.

Consacrarea inimii oneste, de aceea, în această ilustrare este imaginată la poarta curții, iar prezentarea și justificarea, la ușa Templului.

Anti-tipul fiind astfel ilustrat clar prin Scripturi, acesta stabilește definitiv problema în ceea ce privește tipul, pentru că tipul și anti-tipul trebuie să fie armonios. Astfel, concluzia este că în ziua tipică a ispășirii, curtea este imaginată ca și *condiție umană perfectă*, realizată în ziua anti-tipică a zilei de ispășire, prin imputarea meritului lui Isus Cristos. În timpul zilei ispășirii anti-tipice, nimeni nu rămâne în curte, cu excepția celor justificați, zămisliți întru spirit. Unii pot căuta să ajungă aici și consacrarea lor să nu fie acceptată și nu vor fi justificați, așa cum a fost cazul lui Simon Magul. Dacă erau odată justificați, ei trebuie să își termine cursul lor în una din trei moduri: prin trecerea în (1) cea de-a doua moarte, (2) marea companie, sau (3) mica turmă. Nu există o altă alternativă. Acesta pare să fie exact în armonie cu declarațiile făcute în „Umbrele Templului”. Știm că din când în când s-au făcut declarații conflictuale aparent.

La pagina nouăsprezece vedem scris, „Curtea reprezintă condiția de justificare intrată prin credință întru Cristos – poarta”. La pagina cincizeci și patru: „Boul era ucis în curte, ceea ce noi am văzut tipizată condiția de credință și în armonie cu Dumnezeu, cel mai înalt grad de realizare a trupului, natura umană”. În explicarea care apare imediat sub carta templului pe carta vârstelor în Volumul I, STUDII ÎN SCRIPTURĂ, vedem scris: „Întregul pământ al Templului a fost numit „sfânt”. În exteriorul curții totul era nesfânt. ... Curtea egalează planul justificat sau al naturii umane perfecte.”

SUB-PREOȚI ÎN CURTE

Această problemă vine referitor la o alta care de abia și-a primit răspunsul referitor: Cine era în curte în ziua de ispășire? – în acest tip, ca și în anti-tip. Cuvântul Leviți, așa cum este folosit aici se referă la aceia din tribul lui Levi în afară de cei care compuneau preoția. Preoții erau selectați din tribul lui Levi și, desigur, erau Leviți, dar am folosit termenul Leviți în această legătură pentru a distinge o anumită clasă față de preoțime. Nu există niciun fel de dovadă în scripturi că Leviții erau în curte în ziua tipică de ispășire. Învățătura din Scriptură ne spune contrariul. Că Aaron, marele preot, era acolo este admis fără putință de tăgadă. Cine era cu el? Această întrebare trebuie să primească fără îndoială răspuns prin referire la capitoul opt din Leveticul, care tratează consacrarea și inaugurarea preoțimii. Ungerea este o desemnare de autoritate a poziției oficiale. Când cineva este ales oficial și instalat în funcție, trebuie să presupunem că el își îndeplinește îndatoririle sale, dacă nu se aduce o dovadă clară a faptelor contrare.

La inaugurarea preoției levite, Domnul l-a sfătuit pe Moise așa: „Și Domnul i-a vorbit lui Moise, spunând; Ia-l pe Aaron și pe fii săi cu el și haine și ulei de mir și un bou pentru ofrandă pentru păcate și doi berbeci și un coș cu o azimă. ... Și el [Moise] a turnat uleiul de ungere pe capul lui Aaron, și l-a uns, pentru a-l sanctifica. Și Moise i-a adus pe fii lui Aaron și a pus hainele pe ei și i-a strâns cu un brâu și le-a pus pe cap bonete, așa cum Domnul îi poruncise lui Moise” (Leveticul 8 : 1, 2, 12, 13) Dacă Dumnezeu a uns unii oameni pentru a realiza îndatoririle generale, trebuie să presupunem că ei au realizat aceste îndatoriri, dacă nu avem nici o dovadă care să ne indice contrariul, și acest lucru fiind adevărat, acest lucru rezolvă definitiv problema celor doi care erau în curte în ziua tipică de ispășire. Simplul fapt că Domnul trata cu fiii lui Aaron în legătură cu inaugurarea preoției indică cât se poate de clar că ei erau folosiți împreună cu Aaron în calitate oficială. Aaron, fiind capul preoției, îmbrăcat în straie de glorie și frumusețe, este imaginea Marelui Preot. Isus Cristos, inclusiv, desigur, membrii corpului Său în anti-tip. Uleiul de ungere turnat pe capul lui Aaron și până la veșmintele sale, așa cum este stabilit în Psalmul 133 : 2, ne indică faptul că sub-preoții primeau ungera lor prin marele preot, conducătorul lor. Faptul că ei purtau o bonetă indică faptul că ei aveau un alt conducător și nu pe ei.

UMANITATEA JUSTIFICATĂ LA ALTAR

În anti-tip, atunci, se arată că toți cei care vin întru Isus Cristos primesc ungera prin Conducător, Isus Cristos, care El însuși a primit ungera în mod deplin. Cu alte cuvinte, uitându-ne înapoi la tip, vom vedea că lui Aaron i s-a turnat uleiul pe cap și acesta a curs pe veșmintele sale, și prin el, fiii săi au fost unși ca preoți și fiind unși ca preoți, trebuie să presupunem că au îndeplinit unele îndatoriri oficiale în calitate de sub-preoți cu Aaron.

Curtea reprezenta pe aceia în armonie cu Dumnezeu, imaginată prin preoție. Doar Aaron și fiii săi erau în curte în ziua ispășirii. Aceasta ne indică faptul că în timpul zilei anti-tipice a ispășirii nimeni nu este în curte, cu excepția celor justificați, celor zămislți în spirit. Umanitatea lor justificată rămâne pe altar în curte până când este consumată, natura nouă fiind indicată în altă parte, desigur, așa cum vom vedea reprezentat.

În ziua tipică a ispășirii nu era nimeni în *Sfânta*, decât marele preot, și acest lucru ne indică faptul că în ziua anti-tipică de ispășire doar Marele Preot, Isus Cristos, este Sfânt, iar membrii corpului Său sunt reprezentați prin El, deoarece fiecare își pierde identitatea individuală (văzută din punctul de vedere oficial) imediat ce este scufundat în corpul lui Cristos. El nu mai este considerat ca fiind John Smith sau William Jones, ci este arătat ca fiind în Cristos, de aceea doar Marele Preot este Sfânt. Sub-preoții, având comoara noii creaturi în vasul pământesc, rămân în curte, asistându-L pe Marele Preot, în măsura în care prezintă corpurile lor un sacrificiu viu, așa cum au fost sfătuiți de Apostoli în Romani 12 : 1. „Vă implor, de aceea, fraților, prin mila lui Dumnezeu, să vă prezentați corpurile un sacrificiu viu, sfânt, acceptabil în ochii lui Dumnezeu, aceasta este îndatorirea voastră rezonabilă.” Aceasta este încă o dovadă că această curte nu a reprezentat o „încercare” de justificare, ci o justificare reală – „în armonie cu Dumnezeu”. Nu se învață nicăieri în Scripturi

despre un astfel de lucru ca „încercare” de justificare. Ori este justificare ori nu este. Acest lucru, atunci, va indica fără putință de tăgadă, că în ziua ispășirii, în tip, Aaron și fiii săi (cei doi fii care au rămas credincioși) erau împreună în curte, Aaron însuși intrând în `Sfânta` și `Sfânta Sfintelor`, fiii rămânând în curte, pentru a ajuta la îndeplinirea sacrificiului.

Umanitatea lui Isus a fost în condiția `curte` timp de trei ani și jumătate. Membrii corpului Său sunt aici atâta timp cât li se oferă o parte din corpul Său de sacrificiu și nimeni, doar cei justificați pot fi aici, datorită faptului că locul este sfânt.

APOSTOLII JUSTIFICAȚI LA PENTECOSTA

Deoarece consacrarea are loc la poartă și justificarea la ușa Templului, acest lucru permite ca cineva să fie consacrat de o perioadă de timp, înainte să fie prezentat lui Iehova prin Isus și acceptat și justificat de Iehova. În acest punct, confuzia a apărut în multe situații. Cândva credeam că o persoană este în condiția de justificat *înainte* ca el să se consacreze. Dar ordinea este exact inversă. Acest lucru este dovedit prin experiențele discipolilor lui Isus. Timp de trei ani și jumătate, sau de la momentul la care au plecat toți să Îl urmeze pe Stăpân, ei au fost consacrați, atât de complet pe cât poate fi cineva consacrat, dar nu puteau fi justificați și nici acceptați până când nu se prezenta meritul lui Cristos în ceruri. Astfel, justificarea lor a avut loc la Pentecosta, și nu înainte. Acest lucru dovedește că imputarea meritului lui Cristos face justificarea posibilă, și nimeni nu a fost justificat de la Pentecosta altfel decât prin meritul imputat al lui Cristos.

Cornelius este un alt exemplu. Fiind consacrat, el a așteptat afară la poartă până când aceasta s-a deschis pentru el.

Deoarece începuse era sacrificiului, nimeni nu a fost acceptat, aprobat sau justificat pentru niciun alt scop decât ca parte a sacrificiului pentru oferirea de păcate. Desigur că acesta este scopul de acceptare a cuiva, din capul locului. Țapul ispășitor imaginea o altă etapă a problemei, care se va dezvolta mai târziu.

Totul din curte trebuie să fie în armonie, deoarece fiecare parte a imaginii trebuie să reprezinte ceea ce este în armonie cu Dumnezeu. Perdelele de olandă, formând un perete pentru curte, erau albe, imaginând dreptatea lui Cristos asigurată pentru membrii corpului Său alb pe pământ, „pentru că olanda fină este dreptatea sfinților”. – Revelația 19 : 8.

Suporții care susțineau perdelele erau din lemn, prinse în manșon de cupru. Lemnul descria imperfecțiunea umanității noastre, dar faptul că erau prinse în manșoane de cupru imaginează sau prevăd faptul că avem o poziție justificată sau suntem luați în considerare în totalitate, prin virtutea poziției noastre în meritul lui Cristos, de aceea „drepti în ochii lui Dumnezeu”. Cârlișele de prindere ale suporturilor erau din argint. Argintul este un simbol al adevărului sau a veridității. Aparent, atunci, acest lucru reprezintă pe cel justificat așa cum se spune, „Această dreptate pe care o am nu este un ascunziș, nici un subterfugiu, ci într-adevăr și în fapt, în veridicitate, este un lucru real. Am haina dreptății lui Cristos, care mă face acceptabil în ochii lui Dumnezeu.”

Altarul, fiind în întregime acoperit cu cupru, imaginea ființa umană perfectă – complet astfel. Imaginea omul perfect Isus la vârsta de treizeci de ani. Măsurătorile totale lineare ale celor patru colțuri dau rezultat treizeci de picioare, indicând vârsta în ani necesară pentru un preot și vârsta la care s-a consacrat Isus. Nimic nu putea fi sacrificat pe acel altar cu excepția animalului perfect, imaginând că nimic nu este acceptat pentru sacrificiu decât ceea ce este justificat – perfect de fapt, sau perfect prin virtutea meritului imputat al lui Cristos, de aceea, aceasta este încă o dovadă că această curte reprezintă condiția umană perfectă și nu o „încercare”.

Vasul pentru spălarea rituală era făcut din cupru lustruit și conținea apă pentru *curățarea preoților*; și îl reprezintă corespunzător pe Isus care oferă și amplifică Cuvântul lui Dumnezeu, care servește la curățarea copiilor lui Dumnezeu. Faptul că preoții se curățau la lavoar după ce erau consacrați și instalați în funcție, ne indică faptul că lavoarul este folosit de cei justificați pe deplin, de cei zămislighi întru spirit, pentru curățarea de toată mizeria trupului și a spiritului, realizând sfințenia cu frica de Dumnezeu. (Exodul 38:8) Fiind din cupru șlefuit de înaltă calitate, servea și drept oglindă pentru toți cei care se priveau în ea, pentru ca preoții să discearnă, pentru că nimeni nu

se putea privi în ea în ziua ispășirii. Stând în fața ei, preotul vedea reflectate propriile sale imperfecțiuni, din punct de vedere natural, și în același timp, efectul oglindit al norilor din apropiere, toate acestea vorbeau apoi de gloria lui Iehova.

LAVOARUL ANTI-TIPIC

Referindu-ne, atunci, la anti-tip, cei zămislți din spirit, au mintea luminată, cu fața deschisă, adică, pot înțelege, vedea, percepe și observa lucrurile spirituale. Sf.Pavel pare să fi avut acest gând în minte când a scris: „Noi toți, cu fețele deschise, privind ca într-un pahar [dar de fapt o *oglină*] gloria lui Dumnezeu, suntem schimbați în aceeași imagine, din glorie în glorie, chiar prin spiritul Domnului”. Adică este ceea ce facem când observăm maiestatea Sa, puterea, iubirea și justiția Sa; căutând în Cuvântul Său și văzând astfel, suntem schimbați de acea imagine – pe care noi o vedem în oglindă – din glorie în glorie, chiar prin spiritul Domnului. Și astfel lavoarul întruchiează perfecțiunea.

Din nou cuvintele Apostolului indică faptul că el se gândea la lavoar, când a scris: „Când bunătatea lui Dumnezeu, Salvatorul nostru și iubirea Sa pentru om s-a pogorât asupra noastră, nu ca o consecință a faptelor pe care le-am făcut noi, ca oameni drepti, ci ca rezultat al milei Sale, El ne-a salvat prin intermediul spălării de regenerare și reînnoire a naturilor noastre, prin spiritul sfânt, care s-a pogorât asupra noastră din abundență prin Isus Cristos, Salvatorul nostru.” – Tit 3 : 4, 5. Weymouth.

Aceasta indică noua creatură, sălășluind în trup, organismul fiind în condiția de curte (și prin virtutea transferării dreptății lui Cristos), suportând influențe de transformare care rezultă din studierea și apropierea de el a Cuvântului lui Dumnezeu.

În concluzie, vom spune atunci, că în ziua tipică de ispășire nu era nimeni în curte decât preoții – marii preoți și sub-preoții, iar în anti-tip – ființe umane justificate, fiind zămislite pentru natura divină. Toate lucrurile din curte trebuie să fie în armonie cu ziua tipică de ispășire, reprezentând justificarea – actual sau prin virtutea meritului imputat al lui Cristos.

Cu referire la aceste trei focuri: În ``Sfânta`` tămâia era arsă de marele preot, în curte, grăsimea era arsă la altar, și în exterior, în câmp erau arse pielea, trupul, etc. Ceea ce era ars afară emana un miros detestabil și arată cum privește lumea sacrificiul lui Isus și a membrilor corpului Său. Pentru ei, acesta este un lucru dizgrațios. În curte, arderea grăsimii emană o savoare dulce, descriind cât de dulce este aceasta pentru cei care se află în acea condiție, să vadă pe alții sacrificându-se pentru gloria lui Dumnezeu. În interiorul ``Sfintei``, tămâia arsă pe altarul de aur emana un miros dulce Domnului, care trecea dincolo de vâlul ``Sfinte Sfintelor``, arătând cum Iehova vede sacrificiul acela.

În armonie cu cele specificate mai sus, cităm următoarele din scrierile Fratelui Russel, care au apărut în TURNUL DE VEGHERE din 1916, pagina 218:

„Justificarea bisericii evangheliei este o lucrare de clipă. „Dumnezeu este Cel care face justificarea”. Dar baza acestei justificări este sacrificiul realizat prin Isus, terminat la Calvar. Înainte ca Salvatorul să ne impute nouă meritul sacrificiului Său, noi trebuie să Îl cunoaștem pe El și să avem încredere în El și să acceptăm termenii Săi, pentru a fi discipolii Lui și să ne consacram complet Lui, ca discipoli, chiar în moarte. Momentul în care El impută meritul sacrificiului Său nouă, acoperind necinstea noastră, suntem acceptabili în ochii Tatălui, primiți în familia Sa, prin zămislirea întru spiritul sfânt și astfel, după aceea, membrii ai bisericii primilor născuți, al căror nume sunt scrise în ceruri.

Erată la Volumul al Șaptelea

Studentii în Biblie cred că Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu este un izvor inepuizabil care dăruiește din ce în ce mai multă hrană și lucruri prețioase pentru cei înfomețați de adevăr. Ei cred că drumul celor drepti strălucește tot mai luminos până la miezul zilei. Mai cred și că noi avem acum privilegiul de a vedea mai clar decât acum doi sau zece sau o sută de ani adevărurile biblice.

Pe parcursul ultimilor trei ani am studiat împreună cărțile Revelația, Cântările și Ezechiel. Aceste studii ne-au adus mari binecuvântări. Am descoperit în Cuvântul Tatălui nostru multe comori despre care nu știam că se găsesc acolo. Considerăm că explicațiile din Volumul al Șaptelea sunt foarte utile și suntem convinși că ele conțin hrană la timpul potrivit pentru cei din casa credinței și că această hrană provine din cămările Tatălui. Cu toate acestea, această hrană a fost pregătită și pusă pe masă de servi imperfecti și conține unele imperfecțiuni ale căror corectare constituie scopul următoarelor observații. Niciuna dintre aceste corecturi nu sunt vitale, dar unele din ele sunt destul de importante, iar unele vor fi considerate de cititorii noștri chiar de prisos, însă le vom face totuși pe toate – toate pe care le-am considerat relevante, iar cei care doresc să își modifice textul din cărți pentru ca acesta să corespundă variantei corecte sunt invitați să o facă.

Suntem convinși că nimeni nu va fi poticnit din cauza acestor observații. Suntem siguri că cei umili și cu inimile sincere se vor bucura că nu ne este teamă să umblăm în lumină și că și ei au privilegiul de a face acest lucru.

Pagina 12, rândul 13: adăugați "aici și" înainte de "înainte".

Pagina 12, rândul 33: După "un singur (o singură)" adăugați "clasa Ilie"

Pagina 26, rândul 48: După "Z. 316-346" adăugați "Cristos este pomul vieții care se menționează aici".

Pagina 44, rândul 40: În loc de "31 octombrie 1517 până în 21 octombrie 1917" puneți "din timpul lui Luther se sfârșesc numai acum".

Pagina 58, rândul 8: În loc de "au" puneți "a".

Pagina 58, rândul 23: În loc de "a Sionului" folosiți articolul hotărât.

Pagina 58, rândul 33: După "1874" puneți "pentru distrugerea ultimului născut de spirit. Unul câte unul, ultimii membri ai corpului se duc acum" în loc de sfârșitul frazei.

Pagina 60, rândul 24: Omiteți "prefigurat(ă)".

Pagina 62, rândul 6: În loc de "dovedesc" scrieți "sugerează".

Pagina 62, rândul 12: După "glorie" scrieți "Vezi paginile 594 și 595".

Pagina 63, rândul 3: După "vine" puneți în paranteze "Nașterea corpului lui Cristos a început odată cu inaugurarea primei învieri în 1878, înainte ca necazurile Creștinătății să înceapă în 1914. În același fel, nașterea corpului se va sfârși înainte de finalul necazurilor Creștinătății".

Pagina 64, rândul 9: În loc de "șapte ani din 1914 până în 1921" scrieți "șapte zile literale sau șapte ani".

Pagina 64, rândul 14: Înainte de "ar" scrieți "Clasa mării mulțimi ar putea fi tăiată la sfârșitul său. Dacă vedem prima jumătate a acestei săptămâni marcată distinctiv, ea" în loc de cuvintele precedente.

Pagina 71, rândul 33: După "Z 104-124" adăugați propoziția care ocupă acum rândurile 34-37.

Pagina 71, rândul 34: După "glas –" scrieți "Recunoaște mesajul meu".

Pagina 72, rândul 47: După "epoci," scrieți "descri(e) în cele două capitole precedente".

Pagina 113, rândul 7: În loc de "glas" scrieți "mesaj". Pagina 125, rândul 10: După "glas" adăugați cu un mesaj impresionant".

Pagina 125, rândul 11: În loc de "glas" scrieți "purător de cuvânt".

Pagina 127, rândul 40: După "este" scrieți "despre".

Pagina 129, rândul 26: După "trage" puneți "Vezi argumentul de la paginile 61-64" și omiteți următoarea frază.

Pagina 136, rândul 20: După "iarnă" scrieți între paranteze "timpul pentru arderea buruienilor" în loc de cuvintele care sunt acum între paranteze.

Pagina 145, rândul 35: În loc de "niciodată" scrieți "rareori".

Pagina 154, rândul 26: Înainte de "(Mat. 24:28)" scrieți "Continuatorii umili ai pastorului Russell, ca clasă" în loc de cuvintele precedente.

Pagina 154, Rândul 27: După "necazuri" puneți "Vezi comentariile despre Rev. 8:2 și 9:12 în ceea ce privește motivul pentru care această afirmație este potrivită aici. Acest verset este o paranteză, așa cum este și Rev. 8:3-5, care este sincronizat cu el. Ambele au fost văzute de scriitorul Revelației după ce a fost deschis al șaptelea sigiliu."

Pagina 163, rândul 24: După "glas" scrieți "mesajul transmis".

Pagina 167, rândul 30: După "glas" adăugați "Cu un mesaj important".

Pagina 167, rândul 31: În loc de "glas" scrieți "purător de cuvânt".

Pagina 167, rândul 39: În loc de "au fost" scrieți "și-au transmis mesajele."

Pagina 169, rândul 16: După "inger" scrieți "Domnul nostru, prin servul său, pastorul Russell" în loc de cuvintele rămase din propoziție.

Pagina 172, rândul 11: Adăugați punct după "pustiu" și omiteți fraza rămasă.

Pagina 177, rândul 17: Omiteți cuvintele dintre paranteze.

Pagina 144, rândul 24: În loc de ultima frază din paragraf, scrieți "Dar este bine să ne amintim că profeția nu este dată pentru a satisface curiozitatea, ci pentru a-i ajuta pe servii Domnului să identifice evenimentele pe măsură ce acestea au loc. Din acest motiv, orice părere anterioară privitoare la date cronologice se poate să fie neclară, iar experiența adunării a demonstrat din plin acest lucru. Dar acest fapt nu este un motiv ca să fim indiferenți față de cronologie."

Pagina 178, rândul 43: În loc de „apar” scrieți ”încep”.

Pagina 179, rândul 2: După "va" adăugați "urma la timpul potrivit" în loc de cuvintele rămase din propoziție.

Pagina 197, rândul 42: Înainte de "văd" scrieți "Unii studenți ai profeției se așteaptă să" în loc de cuvintele precedente.

Pagina 226, rândul 35: După „el însuși” adăugați ”la sfârșitul perioadei de seceriș” în loc de ”după terminarea secerișului sfinților”.

Pagina 228, rândul 47: Adăugată "după căderea Babilonului" în loc de "În primăvara anului 1918"

Pagina 229, rândul 8: După "teasc" adăugați "Evenimentele pe care se bazează Volumul al Șaptelea al Studiilor din Scripturi, care aduc la lumină spiritul ecleziastic" în loc de propoziția care este acum acolo.

Pagina 230: În loc de paragraful 4 scrieți "Programul oficial al trenurilor de la Scranton la gara din Hoboken. 133.0"

Pagina 230: În loc de paragrafele 5 la 8 scrieți "Distanța dintre Hoboken și Bethel trecând prin strada Barclay, strada Fulton și punctul de feribot Fulton. 8.850. 4.950. 2.540 și 1.460 picioare respectiv, sau un total de 3,4 mile (sau 5,4 km)".

Pagina 230: După ultimul paragraf adăugați "Călcarea în picioare, să ne amintim, este un proces mental. La fel de rapid ca doctrinele și practicile eronate care au fost până acum însăși viața Creștinătății sunt recunoscute în relația lor cu adevărata împărăție a lui Cristos, și pe cât de rapid sunt abandonate aceste idei de către individ, la fel de repede sunt călcate în picioare și sistemele false ale Creștinătății, storcându-li-se sângele. Această carte este rezultatul acestei călcări în picioare laborioase și este un mijloc de a-i ajuta pe alții să calce și ei, la rândul lor în picioare."

Pagina 237, rândul 2: în loc de "glasul Domnului" scrieți "purătorul mesajului".

Pagina 237, rândul 12: în loc de "în multe cazuri," scrieți "în 1916 ca răspuns la o întrebare".

Pagina 247, rândul 18: După "descriș" (și de acolo în jos până la capătul paginii 255) scrieți următoarele:

ca ură de rasă – în realitate crimă, însăși spiritul Diavolului. (1 Ioan 3:15) Această ultimă și esențială trăsătură a lucrării lui Satan este prima menționată. Celelalte două erori sunt cauza directă a acesteia. Toate războaiele din Vechiul Testament trebuiau să simbolizeze luptele noii creaturi împotriva slăbiciunilor cărnii și nu sunt în niciun fel o justificare pentru măcelul uman practicat în timpul erei creștine în numele religiei, exemplificat de evenimentele din ziua de Sf. Bartolomeu și

de îngrozitoare Inchiziție. Ura pentru alți oameni nu este încurajată niciunde în Vechiul Testament. Ea este peste tot și întotdeauna interzisă, dar totuși, sub un pretext sau altul, ea a fost încurajată timp de secole de clasa clerului care ar fi trebuit să-i învețe pe oameni mesajul care le-a fost dat de Prințul Păcii.

”ȘI DIN GURA FIAREI. – Doctrina Anticristului despre dreptul divin al clerului a fost cauza directă a marelui război. Această broască a ieșit din gura fiarei papale timp de șaisprezece secole. Aceste false doctrine din vechime au roade îngrozitoare chiar și în prezent. La fel, și învățăturile despre chinul veșnic, reprezentarea falsă și blasfemierea caracterului lui Dumnezeu, poartă roade rele. Milioane de oameni sunt îndepărtați de la credința într-un Dumnezeu al iubirii și de la credința în Biblie ca Mesaj al Său cu cele mai monstruoase blasfemii încă din vechime. Eu spun că vina pentru toate acestea o poartă sectele și confesiunile Creștinătății. Afirm că preoții, ai căror ochi sunt acum deschiși la o înțelegere mai bună, au neglijat Biblia, i-au neglijat pe oameni și în loc să îi ajute să iasă din întuneric, îi conduc acum în întunericul din partea opusă – spre evoluție și o critică și mai mare și spre orice lucruri contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu încă este reprezentat în mod fals în lume. Credințele de la început încă sunt îmbrățișate pe dinafară, în timp ce sunt urâte în ascuns. O mare fraudă, o imensă ipocrizie, nu-i așa? Da. Cele mai uimitoare din câte a văzut lumea. Două sute de mii de preținși servi ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos stau astăzi înaintea lumii spunând legende timpurii din vechime și căutând să-i împiedice pe oameni să ajungă la o cunoștință a adevărului, în timp ce primesc banii și reverența oamenilor. Nu merită oare această ipocrizie, această blasfemie împotriva lui Dumnezeu, această înșelătorie împotriva oamenilor și faptul că sunt ținuți în beznă, o mare pedeapsă? Nu sunt oare acestea peste măsură de grave?” – B.S.M.

ȘI DIN GURA PROFETULUI FALS. – Eroarea cea mai mare asupra căreia cad de acord toate sectele protestante (profetul fals) este doctrina nemuririi omului, minciuna originară spusă în Eden. (Gen. 2:17; 3:4) Vorbind despre aceasta, Domnul nostru spune: ”Când spune *minciuna*, vorbește de la sine.” (Ioan 8:44, *Diaglott*) Vorbind din nou despre ea, apostolul Pavel spune despre cei ce se închină fiarei și imaginii ei: ”pentru că n-au primit iubirea adevărului ca să fie salvați. De aceea, Dumnezeu permite să-i ajungă o lucrare de rătăcire, ca să creadă minciuna.” (2 Tes. 2:10, 11) În fiecare dintre cazuri se folosește articolul hotărât în limba greacă. Broasca ce iese de la profetul fals (imaginea fiarei) este doctrina nemuririi umane. Aceste suflete induse în eroare chiar cred această minciună și ar fi în stare chiar și să o dovedească, spre satisfacția balaurului, fără îndoială. Această minciună stă la baza tuturor doctrinelor despre chinurile veșnice și despre trinitate. În Ioan 4:1-3 există un indiciu care arată că principala minciună asupra căreia va insista profetul fals este că atunci când a venit Isus de la Tatăl, El era mai mult decât din carne – că cel puțin avea un suflet nemuritor. – Rev. 13:11,13,14,15; 14:9,11;15:2; 16:2; 19:20; 20:10; Mat. 24:24.

Toți creștinii sunt de acord că Revelația provine de la Domnul, așa cum afirmă și Sf. Ioan. (Rev. 1:1) Așadar, nu sunt responsabili pentru simbolurile folosite în acea carte. Sunt atât de multe feluri în care unele dintre acestea pot fi înțelese greșit, chiar și de buni creștini, încât simțim că a ne exprima părerile este o chestiune delicată. În timp ce expunem modul în care am înțeles noi simbolurile din Revelația, dorim să declarăm și mai clar că nu vrem să spunem nimic împotriva creștinilor credincioși din toată lumea, din orice biserică sau congregație. Nu avem nimic de spus despre oameni. Noi discutăm ÎNTOTDEAUNA PRINCIPII ȘI DOCTRINE, NICIODATĂ OAMENI! Dumnezeu nu ne-a însărcinat să discutăm despre oameni; noi trebuie să discutăm despre Cuvântul Său.

De la începutul până la sfârșitul Bibliei, fiara este un simbol folosit pentru a reprezenta o guvernare sau un guvern. În profeția lui Daniel, marile imperii universale ale pământului sunt reprezentate ca fiare. Babilonul a fost leul, Medo-Persia ursul, Grecia ghepardul, și Roma *balaurul*. (Dan. 7:1-8) Imperiul roman încă dăinuie. Balaurul simbolizează, așadar, puterea mondială romană, reprezentată de puterea civilă din lume. Fiara este sistemul papal de guvernare. Al treilea simbol, profetul fals, rămâne de interpretat. Noi credem că acesta este un alt nume pentru sistemul care în altă parte este numit ”imaginea fiarei”. (Rev. 13:14) Potrivit Scripturilor, această imagine este o

reprezentare cât se poate de exactă a fiarei. Noi înțelegem că Profetul fals, sau imaginea fiarei, simbolizează Federația Bisericilor Protestante.

”Trei spirite necurate ca niște broaște au ieșit din gura Balaurului și din gura fiarei și din gura profetului fals.” În acest pasaj, spiritul este o doctrină – o doctrină necurată – o doctrină falsă. Fiecare dintre aceste sisteme va spune aceleași lucruri, iar efectul acestora va fi că vor aduna toți regii pământului la un loc pentru bătălia Armagedonului.

Symbolismul Scripturii, înțeles în mod corect, este plin de forță și există întotdeauna o asemănare între simbol și lucrul pe care îl simbolizează acesta. Atunci când spiritul sfânt folosește o broască pentru a reprezenta anumite doctrine sau învățături, putem fi siguri că aplicarea sa va fi în perfectă concordanță. Deși o broască e o creatură mică, totuși ea se umflă până când aproape că plesnește din cauza efortului de a părea mai mare și mai importantă. Broaștele au o înfățișare foarte înțeleaptă, deși nu știu aceasta. Apoi, o broască *orăcăie* de fiecare dată când scoate un sunet.

Cele trei trăsături principale ale broaștei sunt, așadar, pompozitatea, un aer de înțelepciune și cunoștință superioare, și un orăcăit continuu. Dacă aplicăm toate aceste caracteristici imaginii date în Cuvântul Divin și îl aplicăm față de Federația Bisericilor Protestante, vom trage aceleași învățături. Spiritul lor, al tuturor, este lăudăros; ele își asumă un aer de cunoștință sau înțelepciune superioare și toate prezic consecințe sumbre pentru oricine nu le va asculta sfaturile. Oricât de contradictorii ar fi convingerile, diferențele sunt ignorate pe principiul general că nimic din lucrurile antice nu trebuie deranjate, cercetate sau respinse.

Lăudata autoritate divină a bisericii și dreptul divin al regilor pe lângă biserică, nu sunt lăsate să intre în conflict, căci ambele sunt susținute. Orice persoane sau învățături care vin în conflict cu aceste afirmații lăudăroase și nescipturale sunt etichetate ca manifestări ale răului de către broaștele care orăcăie de la pupitre și amvoane și în presa religioasă și laică. Sentimentele mai nobile ale unora sunt înăbușite de filozofia aceluiași spirit rău care a vorbit și prin Caiafa, marele preot iudeu, despre Domnul nostru Isus. Așa cum Caiafa a declarat că era un lucru potrivit să încalce justiția, atât umană cât și divină, pentru a scăpa de Isus și de învățăturile Sale, tot așa și acest spirit asemănător unei broaște, aprobă orice violare a principiilor drepte, pentru apărarea propriei persoane.

Orice creștin adevărat se rușinează atunci când privește paginile istoriei și vede faptele oribile care au fost făcute în numele lui Dumnezeu și a justiției, precum și în numele Domnului nostru Isus. Nu trebuie să credem vreo clipă că aceste spirite asemănătoare broaștelor sunt rele toate, ci mai degrabă că ele sunt doctrine bombastice și pompoase, care se pretind a fi foarte înțelepte și mărețe și care există de secole. Din gura balaurului iese doctrina dreptului divin al regilor: ’Nu vă uitați înapoi în paginile istoriei ca să vedeți de unde au obținut regii acest drept. Acceptați doctrina, căci dacă nu o faceți, și dacă veți cerceta aceste probleme, se va isca o mare revoluție și totul se va prăbuși.’

Fiara și profetul fals orăcăie în mod asemănător. Biserica Catolică spune: ’Nu vă uitați în spate! Nu puneți la îndoială nimic în ceea ce privește biserica!’ Protestantismul spune și el: ’Suntem măreți, suntem înțelepți și știm multe lucruri. Nu spuneți nimic! Astfel nimeni nu va ști că știți ceva.’ Toți spun (orăcâind): ’Vă spunem că, dacă veți zice ceva împotriva lucrurilor de acum, se vor întâmpla lucruri îngrozitoare.’

Partidele politice apar și ele aici. Toate declară: ’Dacă va avea loc vreo schimbare, aceasta va însemna inevitabil dezastru!’ Unii au puterea civilă în spatele lor, dar ei le spun cu toții oamenilor că dacă se va face vreo schimbare, ea va însemna ruina ordinii prezente. Cu alte cuvinte: ’Nu faceți nimic!’ este ordinul bisericii și a statului, însă oamenii sunt împinși la acțiune de frică. Acest orăcăit al fiarei, balaurului și profetului fals îi vor ridica pe regii pământului și îi vor strânge laolaltă pentru bătălia Armagedonului.

Regii și prinții ecleziastici, cu cloaca lor de clerici și susținători fideli, vor fi strânși în mod unitar – protestanți și catolici. Regii politici și domnitorii, prinții și toți cei din poziții înalte, împreună cu sfetnicii și slujitorii lor, îi vor urma pe aceeași cale. Regii financiari și prinții comercianți, precum și toți cei pe care îi pot influența aceștia prin cea mai gigantică putere exercitată până acum în lume, li se vor alătura, potrivit profetei. Totuși, ei nu își dau seama că merg

la Armaghedon, chiar dacă, oricât de ciudat ar părea, aceasta este o parte din însăși strigătul lor de luptă: 'Veniți împreună la Armaghedon'.

Vorbind despre zilele noastre, Domnul a afirmat: 'oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, pentru că puterile cerurilor vor fi zguduite.' (Luca 21:26) Regii Europei nu știu ce să facă. Întregul sistem al sectelor este zguduit în prezent.

Orăcăitul spiritelor-broaște, sau al doctrinelor, îi vor strânge pe regi și pe prinți – financieri, politici, religioși și industriali – într-o mare armată. Spiritul de teamă, inspirat de orăcăit, va instiga furia oamenilor buni și rezonabili – disperarea. În urmarea lor orbească după aceste spirite rele, doctrine rele, ei vor fi gata să își dea viețile pe ceea ce cred ei că este altarul justiției, al adevărului și al dreptății, sub un aranjament divin.

Mulți oameni nobili din această mare armată își vor asuma o atitudine contrară celei pe care și-ar dori-o. Pentru un timp, roțile libertății și progresului vor fi întoarse înapoi, și se va fi considerat necesar să se adopte unele restricții, chiar medievale, pentru salvare, pentru menținerea prezentei ordini de lucruri și pentru prevenirea noii ordini pe care a decretat-o Dumnezeu, al cărui timp este aproape. Nici măcar cei care poate se consideră că sunt servii lui Dumnezeu nu se gândesc dacă este voința lui ca lucrurile să continue așa cum au fost în ultimii aproape șase mii de ani. Biblia spune că aceasta nu este voința lui Dumnezeu, ci că trebuie să aibă loc o mare schimbare și că trebuie să vină o nouă ordine.

Din ce înțelegem noi din Scripturi, aceste forțe combinate ale Armaghedonului trebuie să triumfeze. Libera exprimare, libera conștiință și alte libertăți care au ajuns să fie însăși aerul maselor de oameni în zilele noastre, gloria lui Dumnezeu, poruncile bisericii și altele, vor fi luate fără milă, sub pretextul *necesității*. Se va folosi scuza siguranței, iar aceasta nu îi va mai deranja pe regii pământului cu zgomotul aburului: și toți vor părea a fi liniștiți – până la marea explozie socială care este descrisă în Revelația ca un *cutremur* care va avea loc. În limbaj simbolic, un cutremur semnifică revoluție socială, iar declarația Scripturilor este că nu a mai avut loc niciodată așa ceva până acum. (Rev. 16:18,19) Domnul nostru face referire la acesta în Matei 24:21.

În acest moment, arată Scripturile, puterea divină va ieși înaintea, iar Dumnezeu își va strânge forțele pentru Armaghedon – pe muntele Distrugerii. (Rev. 16:16) Însăși lucrul pe care au încercat ei să îl evite prin unirea lor este cel a cărui venire o vor grăbi. Alte versete ne spun că Dumnezeu va fi reprezentat de Mesia și că El va fi de partea maselor de oameni credincioși. 'Și atunci se va ridica Mihail (Cel asemenea lui Dumnezeu – Mesia).' (Dan. 12:1) El își va asuma autoritatea. Își va lua în stăpânire împărăția într-un mod necunoscut de cei care au pretins în mod fals că ei constituie împărăția Sa și că sunt autorizați de El și domnesc în numele și locul Său.

Domnul nostru Isus afirmă: 'Voi sunteți servii celui căruia îi dați ascultare.' S-ar putea ca unii să-i dea ascultare lui Satan și nelegiurii și să afirme că îi servesc lui Dumnezeu și dreptății, iar unii s-ar putea să servească în mod ignorant, așa cum a făcut și Saul din Tars, care 'credea cu adevărat că îi slujea lui Dumnezeu' persecutând adunarea. Același principiu este valabil și invers. Așa cum un rege uman nu este responsabil pentru caracterul moral al fiecărui soldat care luptă în bătăliile sale, tot așa nici Domnul nu garantează pentru caracterul moral al tuturor celor care se angajează să lupte de partea Sa. Servii Săi sunt cei care Îi servesc, indiferent cu ce motivație fac ei acest lucru.

Acest principiu se aplică și în iminenta bătălie a Armaghedonului. Partea lui Dumnezeu în acea bătălie va fi partea oamenilor; iar aceștia vor fi chiar la începutul bătăliei. Anarhiști, socialiști și susținători radicali ai fiecărei școli raționale și iraționale vor fi în prima linie a acelei bătălii. Cei ce au cunoștințe despre armată știu că o armată mare este compusă din multe grupuri.

Masele de oameni vor fi neliniștite datorită constrângerilor lor, dar vor fi și conștiente de slăbiciunea lor în comparație cu regii și prinții din domeniul financiar, social, religios și politic, care vor avea atunci puterea. Masele de oameni nu simpatizează anarhia. Ele realizează că și cea mai rea formă de guvernare tot este mai bună decât lipsa desăvârșită a acesteia. Astfel că vor căuta alinarea prin voturi și modificarea pașnică a afacerilor mondiale, cu scopul îndepărtării răului și pentru furnizarea bunurilor și utilităților necesare oamenilor, spre binele public. Criza va fi atinsă atunci când cei care până în acel moment susținuseră legea vor deveni violatori ai legii și împotrivi ai

voinței majorității, exprimată prin vot. Teama pentru viitor îi va împinge pe oamenii bine intenționați la disperare, iar atunci când socialismul va eșua se va dezlănțui anarhia.

Sfinții Domnului nu trebuie să facă parte deloc din această bătălie. Servii consacrați ai lui Dumnezeu, tânjind în inimile lor după Împărăția lui Mesia și gloriosul An al Jubileului și Restabilirii pe care le va inaugura aceasta, vor persevera cu răbdare în ziua Domnului și le vor aștepta, fără să murmure. Având lămpile pline de ulei și viu arzânde, ei nu vor fi în întuneric în ceea ce privește evenimentele importante legate de iminenta bătălie, ci vor avea curaj, cunoscând deznodământul prezis de 'cuvântul sigur al profeției', căruia îi dau ascultare, ca unei lămpi într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă." – 2 Pet. 1:19

Dar acum apare întrebarea: De ce nu a trimis Dumnezeu împărăția Sa mai devreme? De ce este nevoie de Armagedon? Noi răspundem că Dumnezeu are propriul Său timp și propria Sa cale de a rezolva lucrurile și că El a făcut ca marea zi de șapte mii de ani să fie finalizată cu domnia lui Cristos de o mie de ani. Înțelepciunea divină a ascuns marea cunoștință și pricepere până în zilele noastre, care în prezent produc milionari și oameni nemulțumiți. Dacă Dumnezeu ar fi ridicat vălul ignoranței cu o mie de ani mai devreme, lumea s-ar fi pregătit pentru Armagedon cu o mie de ani mai devreme. Dumnezeu nu a dezvăluit mai repede aceste lucruri deoarece planul Său are mai multe părți care trebuie să se împlinească toate în același timp. În bunătatea Sa, Dumnezeu a acoperit ochii omenirii până când adunarea de la Armagedon avea să urmeze imediat timpului când Mesia își ia marea Sa putere și își începe domnia. – (Rev. 11:17,18) – D V-xvi.

PAGINA 256, Rândul 25: Înainte de "în timp ce" scrieți "Cele trei zile de beznă teribilă din Egipt reprezintă cei trei ani de întuneric psihic referitor la cauza (influența demonilor) războiului mondial, sfârșind cu publicarea acestei cărți în 1917" și omiteți propoziția precedentă.

Pagina 258, rândul 5: În loc de "căderea din 1920" scrieți "timpul anarhiei".

Pagina 258, rândul 30: În loc de "din 1917 până în 1920" scrieți "înainte de timpul anarhiei".

Pagina 258, rândul 32: În loc de "anarhie" scrieți "omenirea înfuriată".

Pagina 259, rândul 37: În loc de "Roma păgână și succesorii ei" scrieți "Domnia prin violență, sprijinirea prostituției spirituale de-a lungul secolelor."

Pagina 263, rândul 14: În loc de "Roma păgână" scrieți "Stăpânirea prin violență".

Pagina 268, rândul 22: Omiteți ultima propoziție.

Pagina 268, rândul 24: Omiteți ultima propoziție.

Pagina 268, rândul 29: După "fiară" adăugați ". – Domnia prin violență într-o încercare de a exercita putere asupra conștiinței."

Pagina 270, rândul 3: În loc de "opri războiul european" adăugați "aducă pacea pe pământ".

Pagina 273, rândul 24: După "glas" adăugați "Cu un mesaj puternic. Lucrările pastorului Russell sunt scrise cu atâta modestie încât autorul nu atrage niciunde atenția asupra sa, ci întotdeauna numai la Domnul, scopurile Sale și mesajul Său", în loc de fraza de acum.

Pagina 76, rândul 13: Înainte de articolul hotărât scrieți "un alt mesaj ceresc de".

Pagina 280, rândul 46: După "zi" scrieți "Într-un an" și omiteți restul rândului.

Pagina 282, rândul 16: După "vine" scrieți "într-un an" și omiteți restul frazei.

Pagina 285, rândul 46: Omiteți "1917-1918".

Pagina 286, rândul 18: După "cap" scrieți "și-au exprimat tristețea aruncând cu țărână" și omiteți restul frazei.

Pagina 307, rândul 43: Adăugați în text după "bătălie" "numărul celor care sunt ca nisipul mării".

Pagina 313, rândul 9: După "severitate" scrieți "la sfârșitul timpului de necazuri" și omiteți restul frazei. Pagina 332, rândul 26: Puneți cuvintele "și onoare" între paranteze.

Pagina 334, rândul 16: După "ultimul" adăugați "din turma mică" și omiteți restul frazei.

Pagina 346, rândul 37: Adăugați "printre" înainte de "crini".

Pagina 348, rândul 34: După "odihnă" schimbați punctul în virgulă.

Pagina 354, rândul 30: După "furnizat" adăugați "Z '19 – 365"

Pagina 367, rândul 17: În loc de "La începutul anilor șaptezeci" scrieți "În al treizecilea an al său"

Pagina 394, rândul 32: În loc de "război" scrieți „an.

Pagina 396, rândul 1: După cuvântul "sfârșit" scrieți "cu căderea Babilonului"

Pagina 397, rândul 6: Înlocuiți "pietre" cu "cupatoare".

Pagina 398, rândul 20: În loc de "din 1914 până în 1918 e.n." scrieți "în timpul început în 1914".

Pagina 406, rândul 14: După "răspund" adăugați "în condițiile confuze și deprimante care predominau atunci" și omiteți următoarea frază.

Pagina 422, rândul 17: După "glorioasă" adăugați "strălucitoarea biserică adevărată a lui Dumnezeu" și omiteți restul frazei.

Pagina 463, rândul 14: După "stabilit" adăugați "în forma sa falsificată" și omiteți restul frazei.

Pagina 465, rândul 5: Înlocuiți "suspina" cu "suspinau".

Pagina 474, rândul 25: Înlocuiți "nu urmărește" cu "ce nu este cast".

Pagina 481, rândul 6: Înlocuiți "șapte" cu "șase".

Pagina 484, rândul 21: Înlocuiți "în 1918" cu "în scurt timp".

Pagina 485, rândul 19: Înlocuiți "distruge toate bisericile" cu "începe să distrugă bisericile" și adăugați nota de subsol "Aceasta a început în Rusia în 1918".

Pagina 486, rândul 4: După "revoluție" scrieți „începând”.

Pagina 488, rândul 16: Înlocuiți "creștinism" cu "adepti ai bisericii".

Pagina 489, rândul 16: Înlocuiți "(Ierusalimul) cade" cu "începe să cadă".

Pagina 491, rândul 7: Înlocuiți "fi" cu "el".

Pagina 494, rândul 28: Înainte de "eclesiasticism" adăugați "Lucrătorii ideii aparțin unei biserici-sau-veți-arde-în-iaid (Zidon însemna 'pescărie' și este ramura cu membri a" și omiteți cuvintele precedente.

Pagina 503, rândul 13: Înainte de „doctrină” scrieți "Zidon însemna 'pescărie' și pescuitul spiritului de sprijinire a bisericilor începând din al treilea secol e.n. a fost" și omiteți cuvintele precedente.

Pagina 505, rândul 43: După "țări,, scrieți "- fie 40 de ani, sau o perioadă de judecată în care cei ce caută să obțină averi lumești s-ar putea să nu se bucure de binecuvântări ale împărăției" și omiteți restul frazei.

Pagina 505, rândul 47: Înlocuiți "patruzeci de ani" cu "această perioadă,,.

Pagina 513, rândul 15: Înlocuiți "se prăbușește ca sistem" cu „începe să se prăbușească”.

Pagina 515, rândul 19: Înlocuiți "va înlătura (...)" a Creștinătății" și "începe să o înlătore”.

Pagina 523, rândul 5: înlocuiți 1699 cu 1669.

Pagina 530, rândul 22: Înlocuiți "este lovit de măcelurile" cu "a început să fie lovit de”.

Pagina 530, rândul 24: După "despre" adăugați *.

Pagina 530, rândul 39: Înlocuiți „cădere” cu "lovire”.

Pagina 530, rândul 40: După articolul hotărât adăugați "Volumul al Șaptelea în completarea avertismentului său pentru biserică și pentru Creștinătate.”

Pagina 530, partea din josul paginii, notă de subsol: Adăugați 'A fost publicat în ziare un articol despre aceasta, datat Moscova, 27 aprilie 1918.'

Pagina 542, rândul 48: După "anarhie" scrieți "la sfârșitul timpului de necazuri”.

Pagina 569, rândul 1: Înlocuiți "a instituit ... teocratic" cu "germinal și a instituit”.

Pagina 569, rândul 8: După "anarhie" scrieți "timpului de necazuri au trecut" și omiteți restul frazei.

Pagina 570, rândul 3: Înlocuiți "circa 45 cm, sau de un cot de 37,5 cm și" cu "45 cm sau de un cot de 36 cm și unul de 9 cm”.

Pagina 570, rândul 27: După "trei" adăugați "Un număr divin" și omiteți restul frazei.

Pagina 579, rândul 21: După "sus" adăugați "pentru el este 10 (Septuaginta), o combinație de 7 (perfecțiune) și 3 (divin)" și omiteți restul frazei.

Pagina 579, rândul 25: Înlocuiți "condiție glorioasă" cu "condițiile de naștere și naștere prin spirit”

Pagina 579, rândul 41: Înlocuiți ”coace și fierbe” cu ”fierbe multe”.

Pagina 580, rândul 12: Înlocuiți ”de alamă” cu ”măreț”.

Pagina 580, rândul 31: După ”avion” adăugați ”ființei persoanelor, sau activităților prefigurate de lucrurile făcute în acel avion”.

Pagina 581, rândul 22: Înlocuiți „natura divină nemuritoare” cu ”lucrarea sfântă de sacrificiu”.

Pagina 582, rândul 5? Înainte de ”memorie” adăugați ”Templul prefigurează lucrarea lui Dumnezeu în curs și terminată. Sfânta prefigurează mai întâi condiția de născuți de spirit și apoi” și omiteți restul frazei.

Pagina 582, rândul 2: După ”9” adăugați ”vasele sunt doctrine pe trei planuri”.

Pagina 582, rândul 14: După „altar” adăugați ”dar se subînțeleg din cauza preoților care servesc aici”

Pagina 582, rândul 37: După ”astfel de” scrieți ”clase ca marea mulțime și” și omiteți ”o clasă de ființe ca”.

Pagina 583, rândul 28: Înainte de ”s-ar putea” adăugați ”Și alte activități ale preoților și leviților de cele treizeci de feluri în numele poporului de atunci” și omiteți cuvintele precedente.

Pagina 583, rândul 37: După ”exterior” adăugați ”curtea este simbolizată de intrarea celor care va trebui să se ocupe de curățarea oamenilor de păcat” și omiteți restul frazei.

Pagina 584, rândul 2: După ”închis” și înainte de ”a lor” adăugați ”poarte se va închide (Z 05-267) și nimeni nu va fi în el în afară de cei din vechime și merituși care au intrat” și omiteți toate cuvintele anterioare din acest spațiu.

Pagina 584, rândul 13: După ”de aici” scrieți ”Aceasta este poarta nașterii prin spirit pentru toate clasele unse” și omiteți restul frazei.

Pagina 584, rândul 16: Înlocuiți ”poartă” cu ”portal”

Pagina 584, rândul 26: Înlocuiți ”curțile interioare sau exterioare” cu ”curtea interioară”.

Pagina 584, rândul 28: Înainte de „poartă” adăugați ”interioară”

Pagina 584, rândul 33: Înlocuiți ”Poarta dinspre” cu ”poarta exterioară dinspre”

Pagina 584, rândul 36: Înlocuiți ”oamenii și prințul care intră” cu ”oamenii și prințul care intră în (...) exterioară”

Pagina 585, rândul 8: Înainte de ”trei” adăugați ”Sala va fi flancată de șase camere mici, fiecare cu un spațiu marcat, proiectând un cot în sală” și omiteți cuvintele precedente.

Pagina 585, rândul 18: Înlocuiți ”prefigurează șase” cu ”prefigurează”.

Pagina 585, rândul 26: Înainte de ”în (...) exterioară” adăugați ”Porticul porților reprezintă viața dobândită pe fiecare cale. Terasa templului reprezintă situația celor unși”. Omiteți fraza precedentă.

Pagina 585, rândul 32: După ”persoană” adăugați ”are mai întâi spiritul revărsat peste el, și apoi se dezvoltă. În ceea ce privește templul și terasa, nu vor fi camere mici, ci condițiile sunt indicate de heruvim și palmieri.” Omiteți restul paragrafului.

Pagina 586, rândul 8: Înlocuiți ”de bronz” cu ”central”

Pagina 586, rândul 23: Înlocuiți ”lucrarea sfârșită a” cu ”umanitatea lui Cristos în”

Pagina 588, rândurile 25-34: Înlocuiți ”epoca veștii bune această turmă mică s-ar putea să vină uneori în contact cu necurăția și falsitatea care aduce moartea acelor care sunt apropiați de ei, cum ar fi a da ascultare minciunilor sau uneltelor rele, care nu se supun adevărului: acești preoți devin pătați ca și cum ar fi atins un mort, sunt excluși de la lucrarea de preoți și trebuie să urmeze metoda recomandată în întreaga perioadă de timp pentru a se curăța. (1 Ioan 1:9) (Ezechiel 44:25-27) Ofrandele pentru a curăța altarul cu sânge simbolizează faptul că clasa altarului – corpul lui Cristos – sunt curățați de”

Pagina 589, rândul 38: Înlocuiți ”poziție onorată” cu ”loc și speranță”

Pagina 589, rândul 43: Înlocuiți ”poarta curții de est” cu ”porticul curții de est”

Pagina 590, rândul 10: Înlocuiți „deloc” cu ”potrivit”

Pagina 590, rândul 17: Înlocuiți ”nu se apropie de Dumnezeu și nici” în ”il văd pe Dumnezeu dar nu vor”

Pagina 591, rândul 5: Înlocuiți ”diferite” cu ”mai puține”

Pagina 591, rândul 12: Înlocuiți ”aplicând valoarea jertfei lui Cristos pentru oameni” cu ”curățându-i pe cei consacrați de păcat”.

Pagina 591, rândul 20: Înlocuiți ”locul de stăpânire” cu ”ce cel care vine de la”.

TALERUL DE FIER ȘI CĂDEREA ORAȘULUI

[Publicăm următoarea scrisoare ca o sugestie interesantă vrednică de luat în seamă. Anul 1528 a fost un an de criză, în care prinții protestanți și-au unit forțele să se salveze dintr-un pericol imediat și iminent. Chiar această criză i-a împins probabil să alcătuiască Liga, care s-a realizat trei ani mai târziu. Aceste fapte pot sugera faptul că o criză s-a extins în afacerile protestantismului organizat în 1918 (la 390 ani după 1528) și că forța Ligii se va epuiza în 1921 – la 390 de ani după 1531. Sau se poate spune că prin căderea talerului de fier și a orașului (în realitate doar două coincidențe) se disociază una de cealaltă printr-o diferență de trei ani. În tot cazul vom publica scrisoarea pentru a vedea prin ce este ea valoroasă.]

Dragă Frate Rutherford:

Mă văd nevoit să îți trimit câteva rânduri referitor la o problemă care, sunt convins, că te va interesa la fel de mult cum mă interesează și pe mine.

În studiile mele repetate asupra Volumului Șapte, în special profețiile lui Ezechiel, nu am putut să nu observ mai multe caracteristici cronologice pe care a-și dori să ți le semnalez.

În interpretarea Ezechiel 4 : 5, 6, comentatorul încadrează perioada de 390 ani începând din 1528 și terminându-se în 1918, în timp ce perioada de patruzeci de ani pare să înceapă cu anul 1878, și se termină de asemenea în 1918. Mă gândesc că problema la care facem referire aici pentru a implica caracteristicile cronologice au o mare importanță. Mi se pare că în acest capitol, scopul Tatălui nostru este de a ne arăta exact momentul de început al punctului culminant al marelui moment de nefericire și căderea bestiei și falsul profet, adică „Babilonul”.

(1) Supun atenției tale faptul că declarațiile cronologice ale celui de-al Șaptelea Volum, așa cum sunt cuprinse în Ezechiel, capitolul patru, nu sunt în totalitate fără obiecții. Deoarece am servit în trecut ca preot al Bisericii Episcopale, și astfel am studiat cu acuratețe istoria ecleziastică a Germaniei și a marii mișcări de Reformare în special, nu pot să nu observ imediat că Volumul al Șaptelea face ca perioada de 390 ani să înceapă în anul 1528.

Trebuie să spun de la început că anul 1528 nu joacă un rol important deloc în mișcarea de Reformare a Germaniei. Evenimentele istorice, așa cum sunt povestite în Volumul Șapte Ezechiel 4 : 5, nu s-au produs în 1528, ci în aprilie 1529, deși că nu ar fi bine să spunem că anul 1529 marchează începutul perioadei de 390 de ani.

Ca să nu facem o greșală în această problemă, Ezechiel 4 : 3 menționează un „taler de fier”, un adevărat simbol al „perdelei de fier”, zidul de protecție, stabilit între ecleziaști romani asediați și clasa reformatoare anti-tipică – Luther și co-reformatorii săi.

„Talerul de fier” nu este altceva decât Liga Schmalkald, prin care toți prinții protestanți au format, ca o măsură de protecție în numele protestantismului, o combinație sau uniune pentru a rezista în fața Împăratului Charles al V-lea și împotriva Papei, deoarece aceștia planificau să extermină Protestantismul prin foc și sabie. Această alianță defensivă și ofensivă Schmalkald, așa cum a fost alcătuită de prinții protestanți, a lăsat o impresie puternică asupra Împăratului, așa că el a renunțat la planurile sale de a extermina ereticii protestanți. *Liga Schmalkald*, un fapt istoric împlinit, reprezintă „talerul de fier” în Ezechiel 4:3. Când a fost înființată această Ligă? Răspunsul este: între decembrie 1530 și aprilie 1531.

Aici ni se arată cu claritate începutul perioadei de 390 de ani. Acești 390 de ani, de aceea, nu încep în anul 1528, ci în aprilie 1531 (când s-a format Liga Schmalkald) și s-a terminat în primăvara (aprilie) 1921.

Din nou, Volumul Șapte, Ezechiel 4 : 5, face o scindare între Anglia (Henry al VIII-lea) și Papa care a început și ea cu anul 1528. Dar nu începutul aceste scindări este problema, ci scindarea completă. Volumul al Șaptelea, în Revelația 13 : 11, par. 2, spune următoarele: „În 1531, datorită unei dispute între împăratul ei, Henry al VIII-lea și Papa, Anglia s-a retras din alianța cu Papalitatea”. „Talerul de fier”, adică, puterea guvernamentală politică, a fost stabilită în același timp în Anglia ca și în Germania – în anul 1531.

(II) Volumul al Șaptelea, în Ezechiel 4:6 determină începutul perioadei de patruzeci de ani în 1878 și sfârșitul ei în 1918. Se știe că perioada de 390 de ani marchează acest lucru, printre altele, aparent cât timp ecleziastii romani au fost aruncați de Dumnezeu, timp în care clasa Ezechiel anti-tipică trebuie să suporte nedreptatea și în același timp să prospere împotriva ei. În principal, totuși, ni se arată când s-a terminat. Astfel, tot în legătură cu perioada de 40 de ani este. Acești patruzeci de ani au făcut evident că protestantismul a fost aruncat în ultimii 40 de ani ai acestei perioade de 390, și că Dumnezeu a ales un paznic, un nou purtător de cuvânt, în persoana Fratelui Russell.

Această perioadă de 40 de ani, în timpul căreia protestantismul a fost aruncat și totuși este tolerat, trebuie, de aceea, să fi început cu 40 de ani înainte de 1921, adică în 1881. Acest lucru este evidențiat chiar de Volumul Șapte prin mai multe dovezi, astfel:

- (1) În Revelația 10 : 3 se spune că în 1881 primul mare semnal a fost îndreptat spre creștinătate prin intermediul distribuției broșurii „Hrană pentru creștinii care gândesc”.
- (2) În Revelația 10 : 7 se spune că în toamna anului 1881, când circula broșura „Hrană pentru creștinii care gândesc”, a început avertizarea.
- (3) În comentariul la Ezechiel 3:16 se spune că anul 1881 are o importanță vitală în viața Fratelui Russell. În același an el a publicat „Umbrele Templului”, și în același an 1881, se specifică, favoarea lui Dumnezeu a fost retrasă în cele din urmă de la biserici. Vă rog citiți comentariile din Volumul Șapte la Ezechiel 3 : 16.
- (4) În comentariul la Ezechiel 3 : 17 se spune: „Funcția omului de pază nu a fost specificată până în anul 1881”.
- (5) Cântecul intitulat „Repunerea în drepturi a poporului lui Israel se apropie” cuprinde în a doua copertă un tabel cronologic care spune, la punctul VI, „O paralelă din două perspective a evreilor” următoarele:

ARUNCAREA BABILONULUI ÎN 1881

Talerul de fier” – Liga Schmalkald – a fost înființată ca un scut de protecție în numele clasei reformatoare în anul	1531
Durata pedepsei și de lepădare, adică, războiul contra ecleziastilor romani	390 ani
Căderea ecleziastilor romani în anul.....	<u>1921</u>

Lepădarea de protestantism și stabilirea unui nou paznic (Fratele Russell).....	1881
Durata mandatului său de pază.....	40
Căderea protestantismului în anul.....	<u>1921</u>

Totuși, această profeție se aplică mai mult pentru creștinătatea din Europa decât pentru țările din afara Europei.

Ce evenimente se vor întâmpla, începând cu primăvara lui 1921, ni se arată în cea mai minunată modalitate în Ezechiel 5 : 2. Capitolul 5 este strâns legat de Capitolul 4. În versetul 2 al Capitolului 5 se spune că toți creștinii se vor răspândi în trei părți și vor merge pe trei drumuri. Elementul principal este momentul când trebuie să înceapă aceste evenimente și care se regăsește în aceste cuvinte: „Când zilele asediului se vor fi terminat”

Astfel, când se termină perioada de 390 de ani și respectiv cea de 40 de ani în primăvara anului 1921, atunci Babilonul va cădea în Europa:

- (1) Prin foc, adică prin anarhie, foame și boală. (A se vedea Ezechiel 5 : 12, 13) Va cădea: în mijlocul orașului: adică, anarhia va începe în Germania (cetatea de scaun și centrul protestantismului) și în Italia (cetatea de scaun și centrul catolicismului și al papalității) și de aici se va răspândi și în țările învecinate. Mijlocul orașului (Germaniei și Italiei) este în special indicat.
- (2) Prin sabie, însemnând că un nou război va izbucni, și că în afara Europei și a Germaniei, „în jurul tău”, probabil un război între Japonia și America. Trebuie să presupunem că anarhia va ajunge în America mai târziu decât în Europa.
- (3) Uciderea europenilor de altă rasă decât cea albă în țările din afara Europei și răspândirea anarhiei. „O [terță] parte o voi împrăști în cele patru zări și voi merge cu sabia după ei.”

Acestea, dragul meu Frate Rutherford, sunt gândurile care mi-au trecut prin minte când studiam Volumul al Șaptelea și m-am gândit că ți-ar face plăcere să ți le împărtășesc.

Înainte, timp de paisprezece ani, am fost preot la Biserica Episcopală Metodistă. Am fost privilegiat să ajung să cunosc adevărul despre căderea din 1917 și după aceea în 1918, și a trebuit să îmi dau demisia, printre alte multe și cumplite încercări. Dar laudat fie Domnul pentru mila Sa, care m-a binecuvântat pe mine atât de profund cu daruri spirituale prin Domnul nostru Isus Cristos.

Așteptăm cu nerăbdare stabilirea împărăției, pentru că aici, în Germania, condițiile sunt foarte triste și deranjante. Foametea teribilă care crește pe zi ce trece ne aduce multă suferință, fiind o lipsă cruntă de provizii esențiale, cum ar fi laptele, făina, cartofii și zahărul, dar și grăsimile. O livră de orez, de exemplu, costă acum de douăzeci de ori mai mult decât costa pe timp de pace. Toate acestea sunt o povară cumplită pentru oamenii ca mine, care au probleme cu stomacul. Cât de bine este de voi că sunteți în America! Cu siguranță, totuși, că în anul următor, în 1921, problemele nu vă vor ocoli nici pe voi.

În concluzie, vă trimitem, ție și tuturor celor dragi din Casa Bibliei a Domnului cele mai sincere binecuvântări pentru Noul An. – Deuteronom 31 : 8.

Cu multă dragoste și salutări din inimă, sunt

Fratele tău, _____ Germania

DAVID ÎN CÂMP ȘI ÎN CURTE

4 IULIE – 1 SAMUEL 17 : 1 - 18:9

UN DUȘMAN PUTERNIC ȘI ÎNCREZUT AL DOMNULUI – O CONTINUĂ
PROVOCARE LA LUPTĂ – DAVID, TÂNĂRUL, ACCEPTĂ PROVOCAREA ÎN NUMELE
DUMNEZEULUI LUI ISRAEL – DUMNEZEU ESTE CU EL – IEHOVA ESTE VICTORIA –
SLAVĂ LUI DAVID ȘI GELOZIEI ÎMPĂRATULUI SAUL.

„David s-a comportat înțelept în toate felurile și Iehova a fost cu el” – 1 Samuel 18 : 14.

Lección noastră ne arată o altă invazie a granițelor Israelului de către filistenii, Saul în acel moment fiind împărat, deși David fusese uns deja în privat, dar nu fusese numit în public ca succesor al său. Armatele filistine avansaseră pe o distanță considerabilă în teritoriul izraeliților, și ajunseseră în partea muntoasă a țării, unde Saul adunase o armată a Israelului să le iasă în întâmpinare. Între cele două armate era o vale și în centrul acestei văi era un șanț de aproape zece picioare, tăiat în stânca din munte. Locul era favorabil unei bătălii cum se dădeau în acele zile. Nici o armată nu părea nerăbdătoare să încerce să traverseze malurile abrupte ale pârâului în fața dușmanului său, pentru că în aceste condiții, armata care ataca ar fi fost considerată dezavantajată. În plus – filistinii – știind că împăratul Israelului se urca peste umerii izraeliților, pregătiseră pentru el un filistin uriaș, Goliat, foarte înalt, cu o înălțime de aproape zece picioare și probabil bine făcut dacă e să judecăm după greutatea armurii sale, a lăncii și a sabiei. Provocarea astfel s-a stabilit că disputele dintre cele două națiuni, care durau de mulți ani, trebuiau terminate odată, nu printr-o bătăie generală, ci printr-un duel între uriașul filistin și cel mai competent izraelit care se putea găsi atunci să lupte împotriva sa – care fără îndoială că era Saul, împăratul.

Timp de patruzeci de zile această provocare s-a repetat în fiecare dimineață, și împăratul Israelului și oamenii săi principali practic recunoșteau că se temeau de uriaș și nu răspundeau provocării sale. La această răscruce, David, un tânăr de douăzeci și unu de ani, a fost trimis de tatăl său la frații săi din armata Israelului să vadă cum erau, să le ducă bunătăți de acasă și să aducă acasă vești bune despre armata Domnului. Cei nerecunoscători au tendința de a lua în derâdere oamenii Domnului când aud în Scriptură că David era un om după inima lui Dumnezeu – referindu-se la slăbiciunile și neajunsurile sale, dar în această lecție vom vedea clar trăsăturile de caracter ale lui David pe care Dumnezeu le prețuia atât de mult și el a fost prețuit întotdeauna de cei care erau ca el. Această calitate pe care Dumnezeu o prețuia la David era credința sa – aceeași calitate pe care o prețuise la Avraam și la toți credincioșii din trecut. Despre toți cei care avuseseră această calitate se spune că „fuseseră plăcuți lui Dumnezeu”, și este scris că prin credința ei au făcut cutare și cutare lucru și „s-a contat pe ei întru dreptate”. – Galateni 3 : 6.

UN URIAȘ DE CREDINȚĂ

Credința lui David în Domnul era mare, el a fost surprins să afle că atunci când a ajuns la o armată pe care filistinul o lua în derâdere de patruzeci de zile, armata Israelului, armata lui Dumnezeu și că nimeni din poporul Său nu avea suficientă credință pentru a accepta provocarea. El a propus imediat și a spus că va accepta el provocarea și a cerut să fie dus la împărat ca el să poată fi împuternicit astfel. Cei care au vorbit împăratului despre el îl numeau „om puternic și viteaz”, totuși când Saul s-a uitat la el, și-a dat seama că nu era decât un tânăr și că nu se putea măsura fizic cu uriașul. Totuși, el fusese singurul campion care se ridicase și care avea încredere deplină în propriul său succes ca un instrument în mâinile Domnului pentru salvarea Israelului de sub necredinciosul mândru. Saul a fost de acord în cele din urmă și a propus să îi împrumute armura sa, dar, nefiind obișnuit cu asemenea obiecte, David și-a dat seama că, atunci când le-a îmbrăcat, că nu se simțea confortabil în ele. Ar fi fost nevoie de foarte mult timp să învețe să folosească armura și celelalte obiecte în avantajul său și fără bătăie de cap, așa că el a decis să meargă cu hainele sale obișnuite de păstor, înarmat doar cu toiagul său de păstor și geanta în care avea pietrele pe care le adunase din albia râului când venise.

Povestea ne relatează conflictul rapid. Filistinul era indignat că i se ceruse să lupte cu un băiat neînarmat și el l-a blestemat pe David în numele zeilor săi, spunând: „Vino la mine și îți voi da trupul păsărilor cerului și fiarelor din câmp”. Răspunsul lui David a fost caracteristic – plin de acea credință în Dumnezeu care marchează întreaga sa istorie de la prima clipă la ultima, și în povestea în care Dumnezeu vorbește despre el ca un om după inima sa. El i-a spus lui Goliat: „Ai venit la mine cu sabia și cu venin mult, dar eu am venit la tine în numele Domnului armatelor, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care tu l-ai batjocorit. Astăzi Domnul mi te va da mie și îți voi zdrobi capul și îți voi tăia și voi da leșul armatelor de filistenii fiarelor sălbatice ale pământului și păsărilor din ceruri, și tot pământul poate să știe că e un Dumnezeu al Israelului. Și toate această

adunare va ști că Dumnezeu nu salvează nici prin sabie, nici prin lance, pentru că bătălia este a Domnului, și nu a oamenilor săi . Înaintând, David a aruncat prima piatră, care l-a lovit pe uriaș în frunte și l-a făcut să cadă la pământ fără suflare. Direct, David a terminat conflictul cu propria sabie a lui Goliat, tăindu-i capul în timp ce izraeliții, cu credința reînviată, îi atacau pe filistini, al căror curaj dispăruse.

MARELE DANS

Primele nouă versete ale celui de-a optulea capitol din 1 Samuel, restul lecției noastre, au de-a face cu marea bucurie care a izbucnit când armata victorioasă a Israelului a trecut înapoi prin orașe. Vedem scris: „Femeile au ieșit din toate orașele Israelului, cântând și dansând să îl întâlnească pe Împăratul Saul cu timpane, cu bucurie și cu instrumente muzicale. Și femeile își răspundeau una alteia când cântau și ziceau:

„Saul a zdrobit miile de dușmani
Și David a zdrobit zecile de mii de dușmani.”

Pentru Israel acest lucru a însemnat ceea ce însemnase pentru această țară și pentru Anglia când s-a semnat armistițiul în noiembrie 1918 – așa de mare a fost izbucnirea sentimentului popular. Dar pentru Israel bucuria a însemnat mult mai mult, pentru că pericolul imediat era mult mai mare și bucuriile erau mult mai adânci și mai sacre. Aceste bucurii erau reprezentate, să zicem așa, cu cuvântul *mahalath*, „marele dans”, care se folosește ca subscripție la Psalmul 52.

Urmarea directă a acestui mare dans era furia lui Saul, fuga lui David și venirea sa în casa lui Ahimelech. Cu sabia lui Goliat în mână, la figurat vorbind, și cu pana sa în cealaltă mână, David a scris cel de-al cincizeci și doilea Psalm. Spiritul acestuia este același ca și comemorarea bătăliei sale cu Goliat (Psalmul 8): *toată gloria este atribuită lui Dumnezeu*. Dacă acest Psalm trebuie interpretat în lumina faptelor, devine viu și vibrant sub ochii noștri. După aceea acesta a fost predat muzicianului șef pentru a fi folosit în liturghie, deoarece așa era porunca pentru oamenii lui Dumnezeu – ca ei să îi dea gloria lui Dumnezeu, pentru ca bunătatea și mila lui Dumnezeu pe care El le-a manifestat față de noi, noi să putem spune astăzi:

„Te voi prețui de-a pururi,
Deoarece Tu ai făcut asta,
Voi aștepta numele Tău
Pentru că este bun înaintea tuturor sfinților.”

de TURNUL I VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte!"*

- Isaia. 21:11 -

BILUNAR

VOL. XLI

15 IUNIE 1920

Nr. 12

Cuprins:

RĂSCUMPĂRARE ȘI JERTFĂ DE ISPĂȘIRE	- Pag. 3
MISTERUL DEZLEGAT	- Pag. 14
CONVENȚIILE STUDENȚILOR ÎN BIBLIE	- Pag. 16
IONATAN ÎL OCROTEȘTE PE DAVID	- Pag. 17
DAVID ÎI SALVEAZĂ VIAȚA LUI SAUL	- Pag. 19
NOUL TESTAMENT CONCORDANT	- Pag. 22

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ, va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul arlelului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slava mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se af-
ropie. Tot așa, când veți vedea întâm-plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.*

- Luca 21:25-28, 31 -

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviațați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusele sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VECHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

15 Iunie 1920

Nr. 12

Răscumpărare și jertfă de ispășire

„Omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toți, trebuie mărturisit atunci când va veni timpul.” (1 Timotei 2 : 5, 6) „Își va da sufletul ca ofrandă pentru păcat.” (Isaia 53:10) „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu doar pentru ale noastre, ci și pentru păcatele întregii lumi.” – 1 Ioan 2:2.

Odată cu dezvoltarea programului divin, cei care studiază Cuvântul Său au o viziune mai clară asupra marelui sacrificiu de răscumpărare. Distanța între răscumpărare și ofrandă pentru păcate i-a amestecat pe cei care studiază Biblia. În considerarea acestor subiecte s-au iscat multe discuții deoarece ele au de-a face cu lucrurile profunde din planul lui Dumnezeu. Mulți s-au poticnit în aceste subiecte, așa cum a prevăzut într-adevăr Sf. Petru că se va întâmpla. (1 Petru 2:8) Dar fiecare care și-a păstrat inima într-o stare bună are garantată, la momentul potrivit, de către Domnul o înțelegere clară asupra subiectelor. Este de așteptat ca dușmanul să încerce să facă pe toată lumea să fie confuză asupra tuturor acestor aspecte, deoarece ele tratează adevărurile vitale referitor la salvarea lumii. O înțelegere clară a acestora nu este necesară pentru salvare, totuși este mai bine ca noi să înțelegem, cu cât înțelegem mai mult, cu atât putem aprecia mai mult înțelepciunea diversă și iubirea plină de bunătate a Tatălui nostru ceresc.

Două lucruri sunt absolut esențiale în studiul lucrurilor aprofundate ale Cuvântului lui Dumnezeu: (1) Să avem o minte care să se lase învățată; și (2) o considerare plină de rugăciune și atenție asupra subiectului. Nimeni nu este niciodată atât de mult învățat încât să nu mai poată primi alte cunoștințe. În timp ce ne aflăm de partea aceasta a vălului, nu trebuie să ne așteptăm să dobândim toate cunoștințele. Într-adevăr, Scripturile indică faptul că biserica va continua să dobândească cunoștințe de-a lungul tuturor anilor care vor veni. În considerarea subiectului trebuie să ne gândim că este considerat profitabil în primul rând să întrebăm și să răspundem la următoarele întrebări relative:

- (1) Care a fost răscumpărarea plătită la Calvar sau când a urcat Isus la ceruri? Sau plata este tot în viitor?
- (2) Care este diferența dintre răscumpărare și ofranda pentru păcate? Și, biserica, corpul lui Cristos participă într-una sau la amândouă?
- (3) Ce constituie satisfacția justiției? Când și cum este justiția satisfăcută?

DEFINIȚII

Limba pe care o vorbim este imperfectă, desigur, și folosirea acestei limbi imperfecte este adesea cauza neînțelegerilor și duce la o confuzie. De aceea, este bine să determinăm unele dintre cele mai importante cuvinte folosite în această argumentare înainte de a începe o examinare specifică a subiectului, și acest lucru îl vom face:

RĂSCUMPĂRARE înseamnă, cuvânt cu cuvânt, ceva cu care se desface; un preț de răscumpărare. Spus cu alte cuvinte, acest lucru înseamnă prețul sau valoarea care poate fi folosită pentru a desface sau a elibera ceva ce este într-o situație limită, în lanțuri sau închis. Este nevoie ca

prețul de răscumpărare să fie echivalent cu sau să corespundă exact cu ceea ce justiția cere de la lucrul sau făptura care este într-o situație limită.

MERIT înseamnă valoarea câștigată. Prin meritul lui Isus Cristos ne referim la umanitatea perfectă a lui Isus și la toate drepturile care decurg de aici, transformate într-o valoare sau un bun, care este valoarea legală pentru plata datoriei unui om.

VALOARE LEGALĂ înseamnă moneda, banii, măsura valorii, pe care legea o solicită și o primește în satisfacerea datoriilor sau obligațiilor.

A PLĂTI înseamnă a onora o obligație sau o datorie dând ceea ce legea specifică în mâinile celui care are dreptul să o primească. Plătitorul are și el, la rândul său, dreptul de a intra în posesia și controlul lucrului pentru care plătește, iar cel plătit primește dreptul de a intra în posesia și controlul plății.

DEPOZIT înseamnă a plasa ceva de valoare pentru a fi păstrat în siguranță, în custodia altcuiva. Depozitarul nu împarte cu nimeni dreptul la posesia constructivă și controlul asupra lucrului depozitat.

OFRANDĂ PENTRU PĂCATE înseamnă prezentarea și folosirea meritului sau a prețului de răscumpărare.

ISPĂȘIRE înseamnă reconciliere, restabilire a relațiilor de prietenie, satisfacere, izbăvire, îndeplinire.

NECESITATEA DE RĂSCUMPĂRARE

Este bine să determinăm prima dată dacă necesitatea pentru o răscumpărare a existat înainte de a trece la luarea în considerare specifică a întrebărilor pe care le avem aici și care trebuie să fie determinate.

Omul perfect Adam avea dreptul legal la viață. Faptul de a se bucura mereu de acel drept depindea de supunerea sa completă față de legea lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este voința Sa exprimată. Omul Adam a încălcat legea lui Dumnezeu și astfel, i s-a interzis dreptul la viață. Judecata lui Dumnezeu s-a abătut asupra lui și a fost condamnat. Judecata cerea viața lui Adam, și aplicarea acesteia l-a privat pe Adam de viața sa. De aceea, nespunerea sa a dus la interzicerea vieții și a drepturilor sale.

Lui Adam i se garantase de către Iehova puterea de a transmite viața. El nu a exercitat această putere atâta timp cât se afla în condiția perfectă. El și-a păstrat puterea și după ce a fost condamnat, dar și-a pierdut dreptul la viață în sine, toți cei cărora le va transmite germele sau principiul vieții vor fi imperfecti, neavând niciun drept legal asupra vieții. Niciunul din urmașii lui Adam nu avea dreptul la viață din aceste cauze: (1) Deoarece părintele lor nu avea niciun drept legal asupra vieții și era supus judecății morții când a adus pe lume urmași, astfel el nu putea transmite principiul perfect al vieții; și (2) datorită tuturor acestor lucruri, ca și urmași ai săi, fiind născuți imperfecti, nu erau de aceea drepti și nu puteau avea dreptul asupra vieții în timp ce nu erau drepti. Doar ființele drepte au dreptul asupra vieții conform legii divine. Dacă un copil ar fi fost născut cu un drept legal asupra vieții, atunci moartea sa ar fi apărut doar datorită unei fapte greșite a sa, interzicând astfel acel drept al său. Toții copiii sunt născuți păcătoși datorită păcatului original al lui Adam. (Romani 5 : 12, Psalm 51 : 5) Aici este o altă manifestare a înțelepciunii și bunătății lui Iehova, adică El a adus pe toți urmașii lui Adam sub efectul judecății morții, pentru ca prețul de răscumpărare să poată fi al său la momentul potrivit și să fie folosit pentru a scăpa pe toți de această povară. Adam și toți urmașii săi, fiind sub povara care apăsa pe umerii lor datorită judecății morții, nu ar fi putut avea viață niciodată prin oricare dintre ei, fără a se îndepărta această povară, lucru care se poate face doar conform planului divin, prin asigurarea, aplicarea și folosirea prețului de răscumpărare.

CINE POATE?

Deoarece omul perfect este cel care a încălcat legea și astfel a pierdut dreptul său la viața umană, împreună cu drepturile care decurg de aici, de aceea nimic altceva care nu întrunește condiția de viață umană perfectă nu putea întruni toate cerințele legii, ca substitut pentru cel care a păcătuit, substituție care ar duce la iertarea din punct de vedere juridic a celui care a încălcat legea și a urmașilor săi, astfel încât aceștia să nu mai fie judecați și să nu mai fie sub efectele acestei judecăți. Dar cine putea să întrunească toate aceste cerințe? „Niciunul dintre ei nu își poate salva frații, și nici nu poate să îi ofere lui Dumnezeu o răscumpărare pentru ei”. (Psalmul 49:7) Sunt două motive foarte puternice pentru care această afirmație este adevărată, și anume: „Deoarece pe tot pământul nu există nici o ființă perfectă care să asigure acest preț de răscumpărare, toți oamenii de pe pământ fiind descendenții lui Adam și toți fiind născuți păcătoși, imperfecti și nedrepti, și (2) pentru că judecata a fost stabilită pentru Adam în tribunalul divin și trebuie acum, în consecință, să se prezinte prețul de răscumpărare pentru justiția divină în tribunalul din ceruri și acela care îl prezintă trebuie să aibă acces la ceruri. Dumnezeu L-a prevăzut pe omul perfect Isus prin transferarea vieții Sale din spirit în planul uman și pentru ca El să devină răscumpărătorul. El (Isus) trebuia prima dată să își pună umanitatea perfectă în mâinile morții și după aceea să fie ridicat din morți ca ființă spirituală și să se ridice la ceruri și acolo să își prezinte valoarea acestui sacrificiu lui Dumnezeu pentru ca aceia atinși de povară să poată fi eliberați din lanțurile păcatului și ale morții. Pentru acest scop, Isus Cristos era „dat morții trupește, dar a fost înviat în spirit”. (1 Petru 3 : 18) Fiind făcut un om perfect, El era calificat să întrunească toate cerințele legii divine, de aceea El poate să salveze complet. – Evrei 7 : 25.

Știind dinainte că acesta va fi cursul omului, Dumnezeu a prevăzut de la început răscumpărarea și salvarea rasei omenești de la judecata morții și din efectele sale. Planul Său este stabilit în Cuvântul Său și în voința Sa exprimată. A fost voia lui Dumnezeu expresă ca omul să fie răscumpărat și salvat de la judecata morții. Astfel El a promis: „Îi voi răscumpăra din puterea mormântului; îi voi salva de la moarte”. – Osea 13 : 14.

OMUL ISUS

Isus a fost făcut din carne și oase. El a luat forma și natura unui om. El a fost făcut perfect, sfânt, inofensiv și fără de păcat. (Ioan 1 : 14; Evrei 2 : 14; 7 : 26) La vârsta de treizeci de ani Isus era în toate privințele egalul omului perfect Adam. Pentru ce scop venise Isus pe lume? El răspunde: „Iată, am venit: în sulul cărții este scris despre Mine, sunt fericit să fac voia Ta, O, Dumnezeule Meu”. (Psalmul 40 : 7, 8) Salvarea omului de la judecata morții este voia exprimată a lui Dumnezeu. (1 Timotei 2 : 4) Isus a venit să îndeplinească voia lui Dumnezeu, aceea pentru a salva pe om și a asigura viața fără sfârșit pentru toți aceia care acceptă beneficiile sacrificiului pentru răscumpărare în termenii oferiți.

Era omul perfect Isus prețul de răscumpărare? Nu, deoarece atâta timp cât omul perfect rămânea în viață, Adam și rasa sa nu puteau fi salvați. Omul perfect Isus trebuia să moară pentru a asigura prețul de răscumpărare. Așa a fost voia lui Dumnezeu, așa cum a arătat El, mereu și mereu, în tipuri și umbre. Isus a spus: „Fiul omului nu a venit pentru a fi servit, ci pentru a servi și pentru a-și da viața ca răscumpărare pentru cei mulți”. (Matei 20 : 28) Deoarece El a venit pentru a face voia lui Dumnezeu, atunci a fost voința lui Dumnezeu ca El să își dea viața ca răscumpărare. „Și aflându-se în forma unui om, El s-a umilit, și a devenit supus în moarte, chiar moartea pe cruce.” (Filipeni 2 : 8) Aici se dovedește că El voia să fie dat morții, deoarece aceasta a fost voia lui Dumnezeu pentru El și astfel să asigure prețul de răscumpărare. Ca om perfect, Isus avea dreptul să trăiască de-a pururi pe pământ, dacă El ținea legea lui Dumnezeu. El a ținut legea perfect. Aceasta i-a dat dreptul la viață. De ce trebuia atunci El să moară? Deoarece Isus nu putea să asigure răscumpărarea sau prețul de răscumpărare atâta timp cât se afla în trup de om. Dumnezeu i-a dat trup de om pentru a face un sacrificiu prin acest trup. (Evrei 10 : 5) Isus trebuia acum să transforme viața aceasta umană perfectă într-un bun valoros, bun care trebuia folosit pentru eliberarea omenirii

de sub judecata condamnării și pentru a face acest lucru El trebuia să își dea viața umană și după aceea, ca și ființă divină, să preia dreptul legal și să îl folosească ca pe un bun, un merit sau valoare, în armonie cu scopurile divine.

Pentru a ilustra acest punct, vom lua un om pe care îl vom numi Ion generic, care zace în închisoare pentru a ispăși o pedeapsă cu amendă de o sută de dolari, pentru incapacitatea sa de a plăti amenda. Fratele lui Ion, Charles dorește să îi plătească amenda, dar nu are bani cu care să plătească. Charles este puternic și viguros, are timp să lucreze, dorește să lucreze, dar puterea și dorința sa nu vor plăti datoria fratelui său, Ion. Un alt om numit Smith dorește ca cineva să lucreze pentru el și are bani cu care să plătească. Charles se angajează să lucreze pentru Smith și câștigă o sută de dolari pe care îi și primește. Astfel, Charles și-a investit timpul, puterea și vigoarea într-o valoare monetară, care este puterea de cumpărare și care este caracteristica legală pentru scopul de a plăti obligația lui Ion. Charles apare atunci în fața tribunalului care a dat sentința fratelui său și se oferă să plătească o sută de dolari pe care legea îi cere de la Ion. Ofițerul de la tribunal acceptă cei o sută de dolari și îl eliberează pe Ion. Astfel, din punct de vedere legal, Ion este absolvit de sentință și fratele său Charles a devenit răscumpărătorul sau salvatorul său.

Adam era fiul lui Dumnezeu. Se hotărâse juridic de către Iehova că Adam își va pierde viața în moarte, judecată care însemna moartea eternă a lui Adam și a tuturor urmașilor săi, dacă el și aceștia nu ar fi fost răscumpărați. Având puterea de a zămislî copii înainte de această hotărâre judecătorească, toți urmașii săi au căzut sub efectul hotărârii. Acum el este ținut în închisoarea morții, pentru a satisface condițiile legii. Întreaga rasă omenească este în aceeași condiție, rezultând din păcatul original al lui Adam. Isus, omul perfect, Fiul lui Dumnezeu, era desemnat de Dumnezeu ca „Fiul omului”, acest titlu implicând faptul că El, fiind singurul om perfect care a trăit pe pământ de la Adam, avea dreptul la tot ce aparținuse lui Adam, viața și toate binecuvântările care îi aparținuseră odată lui Adam. Isus avea puterea de a produce rasa perfectă de oameni, de aceea sub toate aspectele El era egal cu Adam înainte ca Adam să fi păcătuit. A fost voia lui Dumnezeu ca Isus să îl răscumpere pe Adam și pe urmașii săi. Isus dorea să îi plătească datoria lui Adam și să îl răscumpere, dar ființa umană perfectă și dreaptă care era Isus nu putea realiza acest scop atâta timp cât trăia într-un trup omenesc, din același motiv pentru care Charles nu putea să își folosească puterea, timpul și energia pentru a plăti datoria fratelui său Ion, ci trebuia prima dată să le reducă la o valoare monetară. Isus trebuia să își reducă umanitatea Sa perfectă la o măsură a valorii (măsurare a valorii pe care o numim merit), valoare sau merit care constituie cadrul legal pentru plata datoriei lui Adam și a urmașilor săi, asigurând prețul suficient pentru eliberarea lor din punct de vedere legal. Pentru a asigura acest preț de răscumpărare, Isus trebuia să moară. Dar pentru a prezenta valoarea acestuia în fața lui Iehova, El trebuia să fie viu și să aibă acces la curtea lui Iehova.

La Iordan, omul perfect Isus s-a prezentat pe sine în consacrare pentru a face voia lui Iehova și a fost voința lui Dumnezeu ca Isus să își dea viața morții, și *nu parte a dreptului legal la viață ca om*. Voia lui Dumnezeu a fost ca Cristos să se ridice din morți ca ființă divină, și astfel să aibă meritul, dreptul sau valoarea vieții umane perfecte și să o folosească ca pe un bun sau un cadru legal, în armonie cu voința divină, adică să elibereze omenirea din punct de vedere legal și să asigure viața pentru rasa umană. Adesea folosim termenul „eliberat legal”. Domnul nu putea să prevadă o eliberare ilegală a rasei umane, deoarece Dumnezeu este și trebuie să fie drept. Aici folosim termenul „*eliberat legal*” deoarece acesta înseamnă că eliberarea s-a făcut dintr-o calitate legală sau modalitate legală de cineva care are autoritatea să elibereze.

Acest argument este în armonie cu afirmația lui Isus: „Hoțul nu a venit pentru altceva decât să fure, săucidă și să distrugă, eu am venit ca ei [oamenii, rasa umană] să aibă viață și ca ei să se poată bucura de ea din plin. Eu sunt bunul păstor și bunul păstor își dă viața pentru oi . . . De aceea mă iubește Tatăl Meu, pentru că îmi dau viața, ca să o pot primi din nou. Niciun om nu o poate lua cu sila, ci Eu o jertfesc de bună voie și am puterea de a o primi din nou. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” – Ioan 10 : 10, 11, 15, 17, 18.

Altfel spus, Isus aici spune: „A fost voia lui Dumnezeu să îmi jertfesc viața și să o primesc apoi din nou. Ca om, de aceea, îmi dau viața morții și când mă ridică din morți ca ființă nouă divină, încă am dreptul legal la această viața umană perfectă și pe aceasta o voi primi din nou.” Viața pe

care a jertfit-o Isus era viața Sa umană, și ,ca ființă divină care s-a ridicat din morți, El a primit-o din nou și acea viață umană, cu dreptul acesteia încă valabil, pentru că nu îi fusese interzis nicicând, aceasta constituie bunul de valoare sau meritul Său și care este prețul de răscumpărare pentru a elibera omenirea din moarte și de a asigura viață veșnică pentru rasa umană.

La Calvar, Isus a încetat să mai experimenteze viața umană, dar *dreptul la aceasta* l-a păstrat, când El s-a ridicat din morți și viața umană perfectă și dreptul la aceasta au constituit bunul de valoare sau capitalul, care este meritul care va fi folosit conform voii lui Dumnezeu. – Rev. 1 : 18.

LA CALVAR

A plătit Isus prețul răscumpărării la Calvar? Sau l-a aplicat în acel moment pentru beneficiul oricui? El *nu a făcut niciunul din aceste lucruri* din următoarele motive:

A plăti o datorie a cuiva înseamnă că plătitorul trebuie să dețină dreptul, posesiunea și controlul prețului, valorii sau măsurii de valoare care este folosită pentru a efectua plata. Când cineva plătește un bun, acest bun nu poate fi luat sau folosit pentru un alt scop, deoarece controlul asupra acestuia nu îi mai aparține. Pentru a ilustra: să presupunem că banca deține titlul de valoare al fratelui tău de o mie dolari. Ai o mie de dolari și te duci la bancă și îi spui bancherului: iată o mie de dolari cu care doresc să plătesc pentru titlul de valoare pe care fratele meu vi-l datorează. Banca acceptă banii în termenii oferiți și dreptul tău de control încetează. Isus și-a dat viața Sa umană la Calvar. Dacă ar fi fost posibil pentru El să plătească prețul de răscumpărare, ar fi renunțat la dreptul de control asupra acestuia și nu l-ar mai fi folosit de atunci. Când și-a dat viața, El totuși nu a renunțat la dreptul asupra acesteia. Când El s-a ridicat din morți, avea dreptul la două vieți – dreptul la viața umană perfectă și dreptul la viața divină pentru care Iehova L-a înviat.

Dacă puneți un dolar pe masă, nu renunțați la dreptul legal asupra acestuia deoarece doar îl puneți pe masă, chiar dacă acesta nu mai este în posesia voastră fizic. Dacă cineva îl ia, dreptul vostru legal asupra acestuia rămâne același. Isus a spus că nimeni nu putea să îi ia viața, ci că El a dat-o după cum l-a fost voia Tatălui, ca El să o poată lua din nou, adică, El și-a dat viața umană, păstrându-și *dreptul legal asupra acesteia*, și când El s-a ridicat din morți avea dreptul la viață ca ființă umană, dar fiind atunci o ființă divină, el nu avea *nici o utilizare individuală* pentru viața umană, scopul Său fiind să o folosească ca pe un bun în armonie cu voia Tatălui, pentru beneficiul omenirii.

Ce viață a jertfit El? Scripturile ne răspund: „El și-a dat sufletul [fiind] mort”. El a murit ca om. Ceea ce a făcut Isus la Calvar a fost să asigure prețul de răscumpărare pentru că și-a dat viața. La Iordan El a început să își dea viața și la Calvar a terminat această lucrare. Toate aceste lucruri El le-a făcut pe pământ.

OFRANDA PENTRU PĂCATE

Există o diferență între răscumpărare și ofranda pentru păcate, și dacă este așa, atunci care este? Există o diferență și această diferență poate fi definită pe scurt după cum urmează: Răscumpărarea este prețul de răscumpărare asigurat complet. Ofranda pentru păcate este prezentarea și folosirea acestui preț de răscumpărare sau merit. Lucrarea de răscumpărare este dispunerea de preț, aplicarea acestuia și salvarea rasei din închisoarea morții și repunerea în drepturi a omenirii – dreptul la viață. Prețul de răscumpărare este asigurat pe pământ. Ofranda pentru păcate, începută pe pământ, va fi finalizată în ceruri. Lucrarea de răscumpărare urmează prezentării sau finalizării ofrandei pentru păcate.

TIPURILE

Tipurile și umbrele ne permit să avem o înțelegere mai clară asupra realităților și din această cauză au fost ele date. Nu pare a fi un tip de răscumpărare stabilită în Scripturi, și într-adevăr se pare că este imposibil acest lucru. Există o ilustrare a prețului de răscumpărare care este asigurat prin mielul de paște care este ucis. Acest eveniment are loc în fiecare primăvară. În Scripturi se face referire la Domnul Isus ca la „Mielul lui Dumnezeu care a luat asupra Sa păcatul din lume.” (Ioan 1 : 29) Ofranda pentru păcate este indicată în tipul de sacrificii din ziua de ispășire anuală a Israelului. Acestea erau întotdeauna realizate toamna. Aceste două imagini erau îndepărtate una de cealaltă, prin referire la momentul anului când se petreceau. Sacrificiile din ziua de ispășire nu semnifică răscumpărarea, ci aceste sacrificii erau tipice pentru ofranda pentru păcate. Boul descria pe omul perfect Isus, în timp ce mielul imagina inocența Sa ca om. Uciderea boului în ziua ispășirii era un tip al omului Isus. Aaron, marele preot, care oficia acest sacrificiu, era un tip al noii ființe Isus Cristos. Când Isus a ajuns la Iordan ca om, El era anti-tipul boului. Când El s-a prezentat la consacrare, a fost acceptat, zămislit și uns cu spiritul sfânt și el imediat a devenit preotul anti-tipic. Astfel, timp de trei ani și jumătate, noua ființă Isus Cristos, ca mare preot, a renunțat la umanitatea Sa, sacrificiu pe care El l-a finalizat pe cruce.

În ziua tipică de ispășire, așa cum este aceasta descrisă în Leviticul 16, vedem pe Aaron, marele preot, îmbrăcat în roba sa de sacrificiu în curte. Aici este ucis boul. Ce face Aaron? El începe să facă tipul sau umbra mării ofrande pentru păcate. Uciderea boului în curte era o reprezentare a lui Isus la momentul consacrării Sale, când a murit ca om, din punctul de vedere al lui Iehova. Sângele boului reprezenta scurgerea vieții umane, meritul, răscumpărarea sau prețul de răscumpărare. Aaron, marele preot, a pus într-un vas sângele și a mers la locul sacru și a uns acolo, în timp ce ardea tămâie, astfel reprezentându-L pe Isus timp de trei ani și jumătate în locul sfânt, sacrificiul Său urcând la Iehova ca și mirosul dulce al tămâii. Marele preot apoi a trecut sub al doilea vâl, care îl reprezenta pe Isus mergând spre moartea pe cruce. Marele preot, în tip, a apărut de cealaltă parte a celui de-a doilea vâl cu sângele în vas, astfel reprezentându-L pe Isus, Marele Preot, ridicându-se din morți, având meritul sau valoarea sacrificiului Său, adică valoarea propriei Sale vieți umane perfecte, ceea ce constituie prețul de răscumpărare și care este acum prezentat ca ofrandă pentru păcate. Marele preot, în tip, atunci, a avansat spre scaunul milei, care îl reprezenta pe Isus, anti-tipicul Mare Preot, ridicându-se la ceruri. În tip marele preot a turnat sângele pe scaunul milei, care îl reprezenta pe Isus, Marele Preot anti-tipic, depozitând meritul sau valoarea sacrificiului Său pe scaunul milei din ceruri, astfel prezentându-l ca ofrandă pentru păcate. În tipul marelui preot a început ofranda pentru păcate în curte și s-a terminat în locul cel mai sfânt. În anti-tip Isus Cristos, Marele Preot, a început jertfirea de sine pe pământ și a prezentat valoarea acelei vieți umane în locul cel mai sfânt, cerul însuși, ca o ofrandă pentru păcate, apărând în prezența lui Iehova pentru beneficiul bisericii. Acest lucru dovedește concludiv că prețul de răscumpărare nu a fost plătit la Calvar, nici nu a fost aplicat la acel moment pentru nimeni. Omul Isus Cristos, așa cum am specificat și în primul nostru text, a fost acela care a asigurat prețul de răscumpărare jertfindu-și viața umană perfectă în moarte. Divinul Isus Cristos a fost acela care a prezentat meritul acelui sacrificiu în ceruri ca ofrandă pentru păcate.

A FOST PLĂTIT PREȚUL PENTRU RĂSCUMPĂRARE?

În tip marele preot a oferit sângele boului pentru sine și pentru casa sa. „Pentru sine” reprezenta membrii corpului lui Cristos, biserica, în timp ce „casa sa” descrie pe toți ceilalți zămisliți în spiritul sfânt dar care în cele din urmă nu au reușit să obțină natura divină. Când Isus s-a ridicat la ceruri, El a apărut în prezența lui Dumnezeu pentru biserică. „Pentru că Isus Cristos nu a intrat în locurile sfinte făcute de mâna omului, care sunt expresia adevărului, ci în cerurile însuși, acum apare în prezența lui Dumnezeu pentru noi.” (Evrei 9 : 24) Astfel, noi vedem că Isus trebuie să apară și a apărut în ceruri cu prețul de răscumpărare și l-a prezentat ca ofrandă pentru păcate.

Isus Cristos, Marele Preot, a plătit prețul răscumpărării în numele oricui când s-a ridicat la ceruri? Nu, nu a făcut acest lucru. El a plătit acest preț la momentul când a renunțat la dreptul și când a renunțat la posesiunea și controlul prețului de răscumpărare. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ar fi avut niciodată nici un merit care să fie folosit pentru justificarea bisericii. Meritul plătit justiției ar fi dus la eliberarea din punct de vedere juridic a întregii rase omenești de efectele judecării morții care fusese instituită împotriva lui Adam direct și care indirect afecta toți urmașii săi, deoarece acest lucru era exact ceea ce cerea legea. Legea lui Dumnezeu este dreaptă și justă, de aceea, imediat ce meritul lui Cristos a fost plătit, acesta trebuie să opereze pentru a elibera din punct de vedere legal pe aceia ținuți în lanțuri.

Dacă Isus Cristos nu a plătit prețul de răscumpărare când s-a ridicat la ceruri, cum ar fi putut atunci oricine din rasa lui Adam să fie justificat pentru a deveni parte a bisericii? Judecata morții a venit direct asupra lui Adam. Omul perfect a fost acela care a păcătuit și omul perfect a fost condamnat la moarte. „Prin Adam toți murim” (1 Corinteni 15 : 22), ceea ce înseamnă că întreaga rasă, nefiind născută la momentul la care Adam a păcătuit și nefiind zămislită decât după aceea, era născută imperfectă, nedreaptă, de aceea, fără niciun drept legal la viață și acesta a fost rezultatul păcatului lui Adam. Astfel, rasa este imperfectă și muritoare, nu datorită păcatului personal, ci datorită imperfecțiunilor moștenite datorate păcatului lui Adam.

Dacă oricare dintre copii lui Adam ar fi ajuns la standardul de dreptate prin propriile sale eforturi, ar fi fost eliberat de efectele sentinței la moarte care s-a abătut asupra lui Adam? Da, deoarece toate ființele drepte au dreptul să trăiască. Dumnezeu ne oferă o dovadă a corectitudinii acestei concluzii în declarația promisiunii legii legământului. În acel legământ, El le spunea evreilor: „De aceea, îmi veți respecta hotărârile și deciziile: *ceea ce dacă orice om va face așa, el va trăi după ele*: Eu sunt Domnul.” (Leviticul 18 : 5) „Pentru că Moise a descris dreptatea care este a legii, *Aceea că omul care va face aceste lucruri, va trăi după ele.*” (Romani 10 : 5) „Și, iată un anumit avocat s-a ridicat, l-a ispitit, spunându-i: Stăpâne, ce trebuie să fac pentru a moșteni viața eternă? El i-a spus lui: Este scris în lege? Cum citești? Și ca răspuns el a zis: Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta , cu tot sufletul tău , cu toată puterea și cu toată mintea, și pe aproapele tău ca pe tine. Și i-a spus: ai răspuns corect; fă toate acestea și vei trăi.” (Luca 10 : 25-28) Aici Domnul ne arată că dreptatea absolută, perfecțiunea, dreptatea, operează pentru a elibera pe toți urmașii lui Adam de efectele condamnării. Principiile lui Dumnezeu sunt eterne. Ele nu se schimbă. Dumnezeu nu lua lucrurile în derâdere în ceea ce îi privește pe evrei. El nu putea să facă un astfel de lucru. El se referea exact la acel lucru. Dacă un izraelit ar fi putut să țină acea lege perfect, ar fi putut primi viață fără sacrificiul lui Isus, și *aceasta nu ar fi fost adevărat cu referire la Adam însuși, deoarece judecata morții era îndreptată împotriva lui Adam*. Deoarece nici o ființă nedreaptă nu poate trăi, fiind de aceea sub lanțurile morții, este clar că pentru a deveni drept, oricine care este sub lanțuri trebuie să fie eliberat din acestea și să aibă dreptul la viață.

Trebuie să ținem cont de faptul că această condamnare asupra tuturor urmașilor lui Adam era indirectă prin moștenire. Dacă Adam a fost acela care a fost condamnat la moarte și își exercita puterea de procreare , atâta timp cât era imperfect, toții urmașii săi erau ființe imperfecte, astfel, toți erau sub acea condamnare prin virtutea faptelor sale greșite. Legea legământului dovedise celor cuprinși în ea că niciun om imperfect nu putea să țină legea lui Dumnezeu, datorită imperfecțiunilor sale, nedreptății sale. Astfel, Dumnezeu a demonstrat evreilor și prin ei întregii familii umane că niciun om nu are puterea să se salveze singur datorită imperfecțiunii sau nedreptății sale. Niciodată, de-a lungul vremurilor care au venit, nu se va fi auzit niciun om care să spună: M-aș fi putut salva singur, dacă mi s-ar fi oferit șansa. Sf. Pavel spune: „Dacă ar fi existat vreo lege dată care ar fi putut da viață, cu adevărat dreptatea ar fi fost de partea legii.” (Galateni 3 : 21) Acest lucru nu s-ar fi întâmplat pentru că legea ar fi imperfectă, ci datorită imperfecțiunii aceluia care au căzut sub incidența termenilor legii legământului. Legea servea ca un profesor sau pedagog pentru a conduce Israelul întru Cristos, ca justificarea lor să se producă prin credință în meritul sacrificiului Său. (Galateni 3 : 19, 24) Legea legământului nu a reușit să dea viață niciunui izraelit, nu datorită imperfecțiunilor legii, ci datorită imperfecțiunilor omului. „Pentru că ceea ce legea nu putea face, adică era slabă prin trup, Dumnezeu l-a trimis pe singurul Său Fiu, sub forma unui trup păcătos, și

pentru păcat, a condamnat păcatul în trup.” (Romani 8 : 3) Dacă Moise ar fi avut puterea să facă un om drept și l-ar fi făcut drept în condițiile legii, nu l-ar fi eliberat acest lucru de sub lanțuri și i-ar fi dat dreptul la viață? Cel mai probabil. Isus a spus că El a venit să îndeplinească legea și a dovedit că omul perfect putea să țină acea lege perfectă. Cu alte cuvinte, ținerea legii este măsura capacității omului perfect. El a dovedit că avea dreptul să trăiască ca om, deoarece era drept și astfel, capabil să țină legea perfect. El a dovedit că nimeni din familia umană nu putea vreodată să obțină viața decât prin meritul Său (al lui Isus). Nimic altceva nu ar fi putut să îi aducă acel standard de dreptate. De aici, necesitatea absolută a unui sacrificiu de răscumpărare. Prin jertfirea vieții Sale umane perfecte, El a asigurat acest bun de preț, care este prețul de răscumpărare și care poate fi justificat prin credința tuturor aceluia care vor veni la Dumnezeu prin El, conform termenilor planului lui Dumnezeu. Când Isus s-a ridicat la ceruri, El nu a plătit prețul de răscumpărare, meritul sacrificiului Său, ci și-a asumat controlul asupra acestuia pentru a fi folosit în armonie cu voia sfântă a lui Dumnezeu.

MERITUL PĂSTRAT

Isus a apărut în prezența lui Dumnezeu pentru biserică și a prezentat și depozitat meritul sacrificiului Său pe scaunul ceresc al milei. Aici l-a prezentat ca pe o ofrandă pentru păcat, care va fi folosit pentru îndepărtarea efectelor păcatului. Un depozitar nu pierde controlul lucrului depozitat. Acest punct de vedere este ilustrat: Să presupunem că Ion are trei frați, fiecare dintre ei vrea să împrumute o mie de dolari de la o bancă și fiecare dorește să ofere garanția sa băncii pentru acest împrumut. Niciunul dintre ei nu are bani în bancă și nu au niciun credit, pentru a face garanția lor valabilă. Dacă Ion s-ar duce la bancă cu trei mii de dolari și i-ar spune bancherului: Am trei mii de dolari și vă voi plăti pentru cele trei garanții ale fraților mei și el plătește băncii pentru acest scop, atunci el ar deține o parte și ar fi considerat proprietar și având posesia și controlul banilor. Dar, în loc să facă acest lucru, el merge la bancă și depune o sumă mai mare pentru creditul propriu și apoi andosează garanțiile fraților săi semnându-le în numele său și banca acceptă andosarea din partea sa deoarece el a depozitat o sumă de bani în bancă, și atunci nu ar avea parte de controlul și posesiunea banilor săi. În acest caz, el ar putea doar să atribuie fraților săi o sumă suficientă de bani din propriul său credit sau bunuri pe care le-a depozitat în bancă pentru a face ca garanțiile lor să fie acceptabile pentru bancă. Bani săi rămân în bancă, dar este comisionat din credit la valoarea sumei garanțiilor pe care le-a atribuit fraților săi și când frații săi ridică garanțiile, el sau suma depusă de el este astfel eliberată de obligația de garantare.

Când Isus a apărut în ceruri, în loc să plătească datoria împotriva lui Adam și a rasei sale și să îi elibereze, el a lăsat meritul în mâinile justiției, pe care, pentru a facilita parcurgerea textului, o vom numi Bank Merey Seat. Acest bun, prețul de răscumpărare sau meritul, astfel plasat, rămânea sub controlul lui Isus, pentru a fi folosit în scopul imputării diverșilor membri ai bisericii care făceau o consacrare deplină și astfel ajungeau să fie acceptabili în ochii Tatălui, ca El să îi poată justifica.

JUSTIFICAȚI CUM?

Justificarea înseamnă făcuți *drepti în ochii lui Dumnezeu*. Pentru a facilita parcurgerea textului, îi limităm înțelesul la *condiția* de dreptate dobândită. Acest lucru nu înseamnă procesul de a face dreptate. Înseamnă faptul că cineva este în relație cu Dumnezeu. Adam, ca om perfect a fost drept. Isus a fost întotdeauna corect și drept, deoarece a fost întotdeauna drept cu Dumnezeu. Toți urmașii lui Adam s-au născut sub sentința dezaprobării divine – astfel sunt nedrepti. Atunci cum ar putea fi oricare dintre ei justificat , dacă meritul lui Cristos nu ar fi fost plătit justiției? Pentru a ilustra acest punct, să presupunem că Charles dorește să intre în armonie cu Dumnezeu. El nu poate veni la Dumnezeu pentru că el este imperfect, astfel este nedrept, nedrept ca rezultat al păcatului lui Adam. Charles crede că Domnul Isus este Salvatorul său. El crede că îl poate salva și crezând astfel, el își lasă de bună voie voința în mâinile lui Dumnezeu, pentru a face voia lui Dumnezeu, și aceasta

reprezintă partea lui Charles de consacrare. Totuși, încă nu este acceptabil în ochii lui Dumnezeu, dar atunci când Isus Cristos ca Mare Preot al Său îl primește pe Charles, impută propriul Său (al lui Isus) merit lui Charles, El astfel îl face prezentabil Tatălui și îl prezintă pe Charles lui Iehova, care îl poate accepta, și acceptându-l, îl justifică, îl face drept și astfel rezultă pentru Charles dreptul de a trăi ca o ființă umană, ceea ce îl face acceptabil ca parte a sacrificiului lui Cristos. Cu alte cuvinte, meritul lui Isus imputat lui Charles îl face acceptabil și Dumnezeu îl justifică, îl face drept, prin virtutea faptului că i-a imputat lui acel merit.

Și aplicând ilustrarea, la momentul consacrării lui Charles, Isus îl susține ,devenind avocatul lui Charles, acționând ca un sponsor pentru el, imputându-i lui Charles propriul Său merit, care este depozitat la Bank Mercy Seat, aducându-l pe Charles la standardul de dreptate. Când el este astfel considerat drept de către Iehova, el este eliberat din lanțurile în care a fost încătușat de la judecata lui Adam.

A condamna înseamnă a dezaproba, a declara ceva ca fiind greșit. Judecata înseamnă actul de hotărâre în tribunal, care este conformabil legii și justiției, de asemenea decizia sau sentința unui tribunal, mandatul sau sentința lui Dumnezeu ca Judecător al tuturor. Adam a fost adus înaintea tribunalului lui Iehova, a fost încercat corespunzător, și Iehova l-a condamnat la moarte în consecință. El a inițiat judecata împotriva lui Adam. Copiii săi nu au fost incluși în această determinare directă juridică, deoarece nu existau și nu puteau avea la cunoștință despre proces și judecată, dar când s-au născut au fost imperfecti, astfel fără aprobare, fiind astfel nedrepti și de aceea condamnați, și prin acest proces ei au ajuns sub efectele condamnării. „Este logic atunci, că, drept rezultat al unei singure încălcări a venit această condamnare care se extinde asupra întregii rase, astfel ca rezultat al unui singur decret de dreptate este achitarea care aduce cu sine viața care se extinde asupra întregii rase. Pentru că prin nesupunerea unui singur individ, toată omenirea a fost considerată păcătoasă, tot așa prin supunerea Unuia Singur, marea masă a omenirii va fi considerată dreaptă.” – Romani 5 : 18, 19, Weymouth.

Când omul Charles este justificat, el nu este drept în sine, ci Dumnezeu îl consideră drept, prin puterea meritului lui Isus sau imputării meritului lui și astfel el devine acceptabil pentru Dumnezeu ca parte a sacrificiului lui Isus Cristos, și acum Isus Cristos, Marele Preot, îl oferă ca parte a propriului Său corp de sacrificiu. Justificarea lui Charles este rezultatul credinței în sângele lui Cristos, a consacrării sale depline față de voia lui Dumnezeu, a meritului imputat al lui Cristos pentru el și a milei lui Dumnezeu față de el. „Dumnezeu este acela care justifică”. Dumnezeu garantează această justificare, care rezultă în eliberarea lui Charles de sub efectul judecății lui Adam, doar cu condiția ca Isus să fi fost de acord anterior să renunțe la ceea ce rezultă din justificarea sa față de dreptul legal de a trăi ca o ființă umană. Când cineva se consacră pentru a face voia lui Dumnezeu, înseamnă că indiferent care este voia lui Dumnezeu referitor la el, el așa va face. Isus spune: „Dacă cineva va veni la Mine, acela trebuie să se nege pe sine , să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Auto-negarea este consacrarea sa și când el este considerat drept, el deja a convenit să facă voia lui Dumnezeu, și voia lui Dumnezeu referitor la el este că el trebuie să fie o parte a sacrificiului lui Isus Cristos. Sub nicio formă, nicio persoană nu este justificată în timpul epocii evanghelice.

SATISFACEREA JUSTIȚIEI

A satisfăcut Isus justiția cu meritul Său,când El a apărut în prezența lui Dumnezeu, în cerurile însăși? Răspunsul nostru este: Nu! deoarece acea justiție a fost mereu satisfăcută. Nu a existat niciodată un moment când să nu fie satisfăcută justiția. Satisfacția justiției înseamnă îndeplinirea cererilor legii. Legea lui Dumnezeu cerea moartea lui Adam. Această judecată era îndreptată împotriva lui Adam direct. Moartea lui Adam fiind îndeplinirea cererilor legii, justiția era astfel satisfăcută și a rămas satisfăcută de atunci. Dacă Isus ar fi plătit valoarea sacrificiului Său uman, în înțelepciune, prețul răscumpărării, pentru a satisface justiția la momentul la care a urcat la ceruri, atunci justiția ar fi fost satisfăcută de două ori atunci până acum. Cu alte cuvinte, justiția ar fi primit exact dublul față de ceea ce cere justiția. Un astfel de lucru ar fi o imposibilitate față de

Dumnezeu, pentru că El nu poate fi nedrept. A fost un singur om care a fost condamnat la moarte și toți ceilalți au devenit păcătoși sau supuși morții prin păcatul aceluia singur om. Toți ceilalți au fost născuți păcătoși deoarece erau imperfecti, ca rezultat al păcatului lui Adam. Moartea omului perfect Isus a asigurat prețul de răscumpărare, un preț suficient pentru a justifica cererile justiției împotriva lui Adam și a tuturor urmașilor săi și dacă acesta a fost plătit o dată justiției, atunci fie Adam și rasa sa trebuiau să fie imediat eliberați, din punct de vedere juridic, de condamnare și de efectele sale sau justiția ar fi primit o dublă satisfacere.

PARTICIPAREA BISERICII ÎN OFRANDA PENTRU PĂCATE

În ziua de ispășire a sacrificiului, după prezentarea sângelui bouului, Aaron, marele preot a ucis țapul Domnului și a făcut cu sângele lui exact ceea ce a făcut cu sângele bouului. „Atunci el va ucide țapul pentru ofranda pentru păcate, adică pentru popor și va aduce sângele său în vâl și va face cu acel sânge exact ce a făcut cu sângele bouului și îl va vărsa pe scaunul ispășirii și dinaintea scaunului milei.” (Leviticul 16:15). ofranda țapului Domnului prevăzând participarea bisericii în ofranda pentru păcate în numele lumii. Uciderea țapului reprezintă moartea legală a umanității aceluia care se consacră și că acesta este justificat și acceptat de Iehova ca parte a sacrificiului lui Isus Cristos. „Ați murit, [varianta grecească ai murit] și viața voastră este ascunsă cu Cristos întru Dumnezeu.” (Coloseni 3 : 3) Apostolul vrea să spună că aceia care au fost acceptați ca parte a sacrificiului Domnului Isus și au fost zămislți din spiritul sfânt, sunt considerați morți ca ființe umane din punctul de vedere al lui Dumnezeu și astfel corpul lor uman este organismul „noii creaturi”. Niciun membru al bisericii nu se oferă pe sine ca parte a ofrandei pentru păcate. În tip era *marele preot* care a făcut o ofrandă și nimeni nu a făcut-o. Când cineva se consacră, este acceptat și zămislit din spiritul sfânt, acceptarea sa este întru Cel Iubit și este considerat ca membru al corpului lui Cristos și este făcut să apară în `Sfânta`, în persoana Preotului și nu individual. Marele Preot Isus Cristos este acela care oferă membrii corpului Său. Această ofrandă a început la Rusalii și a fost în desfășurare de-a lungul epocii de sacrificiu. Când ultimul membru al corpului și-a finalizat sacrificiul și schimbul are loc în prima înviere, fiecare membru al corpului fiind astfel glorificat va fi o parte a Marelui Preot.

Meritul lui Cristos depozitat în Bank Mercy Seat, așa cum s-a sugerat mai sus, când a apărut în ceruri, fiind folosit pentru a imputa creditul fiecăruia care se prezintă pe sine în consacrare, înseamnă că acel merit trebuie să rămână unde este depozitat, pentru a păstra fiecare consacrat ca bază a justificării sale, până când cursul său se termină într-unul din cele trei feluri: în înțelepciune, cea de-a doua moarte sau mica turmă. Când fiecare din cei zămislți în spirit și-a finalizat cursul, nu va mai rămâne niciun fel de obligație asupra meritului lui Cristos care este depozitat. Acel depozit este marele preț de răscumpărare, meritul, valoarea sacrificiului Său și fiind eliberat de toate obligațiile, va fi gata să fie prezentat și va fi prezentat ca ofrandă pentru păcate în numele lumii. Isus Cristos, ca Mare Preot, îl oferă fiecărui membru din cei 144.000 care compun corpul Său de sacrificiu. În tip, marele preot a intrat în „Sfânta” cu sângele țapului și a făcut cu acesta ce făcuse cu sângele bouului. Astfel este descrisă ofranda pentru păcat în numele lumii. Marele preot este întotdeauna acela care prezintă ofranda pentru păcat. Când se oferă meritul lui Cristos tipizat prin bou, doar Isus Cristos este considerat Marele Preot. Când se oferă sau se prezintă sângele țapului anti-tipic, Marele Preot va consta din Isus Cristos, conducătorul și cei 144.000 membrii ai corpului Său, biserica. Deoarece Marele Preot este Cel care aduce ofranda pentru păcate și o prezintă, de aceea când este prezentat meritul Său ca ofrandă pentru păcate în numele lumii, este necesar ca biserica să aibă un rol în cadrul acesteia prin virtutea faptului că biserica va fi atunci o parte a preoției. Meritul sau valoarea de cumpărare este cea a lui Isus Cristos. Membrii corpului sunt considerați ca parte a preoției și deoarece sunt o parte a preoției, ei participă la ofranda pentru păcate.

Când prezentarea finală se realizează ca ofrandă pentru păcat, meritul lui Cristos, eliberat de toate celelalte obligații, va fi folosit pentru legalizarea noului legământ și va elibera atunci din punct de vedere juridic pe Adam și urmașii săi de la judecată și condamnare, și prin termenii noului

legământ lumii i se va garanta oportunitatea de a fi restabilită la ceea ce tatăl Adam a pierdut. Atunci va fi, așa cum a spus Sf. Ioan, că el este „ispășirea pentru păcatele întregii lumi.”

De aceea vedem că doar Isus a asigurat prețul de răscumpărare când și-a jertfit umanitatea perfectă, care corespundea cu viața umană perfectă pe care Adam o pierduse. Isus Cristos, Marele Preot a prezentat meritul sau valoarea, sau prețul de răscumpărare, ca mare ofrandă pentru păcate în ceruri în numele membrilor corpului Său și a casei credinței. Biserica nu asigură nici o parte din prețul de răscumpărare, dar este baza aceluși merit sau preț de răscumpărare, adică membrii corpului sunt justificați și devin cei care se sacrifică împreună cu Isus Cristos și când sacrificiul corpului este realizat și membrii au devenit membrii glorificați ai preoției, ei participă la prezentarea sau ofranda pentru păcate în numele lumii. Rolul membrilor corpului în ofranda pentru păcate înainte de aceasta este că Domnul Isus, în calitate de Mare Preot, îi oferă ca sacrificiu.

AVOCATUL

Sf. Ioan susține fără putință de tăgadă că Isus este avocatul[mijlocitorul] bisericii. (1 Ioan 2:1) Sf. Pavel spune că Isus este mediator între Dumnezeu și oameni (1 Timotei 2:5) și că El este mediatorul pentru un legământ mai bun sau mai nou. (Evrei 8:6; 9:15) Există o diferență între un avocat și un mediator. Un avocat este acela care reprezintă oficial și cu autoritate pe altcineva la tribunal. Uneori este folosit cuvântul consilier cu același sens: acela care este sponsor sau îl reprezintă pe un altul. Un mediator (în sensul său scriptural) este acela care se interpune între părțile unui conflict pentru a-i reconcilia.

Dacă ar fi plătit Isus prețul răscumpărării la Calvar sau când s-a urcat la ceruri, atunci nu ar mai fi fost niciodată avocatul bisericii din două motive: (1) nu ar mai fi existat nici o biserică pentru care el să fie avocat și (2) pe baza meritului Său depozitat în ceea ce am definit noi aici ca fiind Bank Mercy Seat, El a putut fi avocatul celor care s-au consacrat și care au fost zămislighi din spiritul sfânt. Meritul imputat acestora consacrați le permite să aibă o părere în tribunal sau în curtea lui Iehova *prin Avocatul lor* sau reprezentantul lor legal, Isus Cristos. „Dacă toți oamenii au păcătuit, noi [creaturile noi] avem un avocat pe lângă Tată, Isus Cristos cel drept și El este ispășirea [satisfacerea] păcatelor noastre și nu doar pentru noi, ci și pentru păcatele întregii lumi.” (1 Ioan 2 : 1, 2) Astfel, dacă creatura nouă, datorită imperfecțiunilor și slăbiciunilor sale, comite o faptă greșită, avocatul său, Isus Cristos, pentru că are meritul pe care l-am menționat mai sus, îl reprezintă în fața tribunalului, susținându-și cauza și astfel îndepărtează de pe veșmintele acestora orice pată, orice cută sau orice astfel de lucru și îi păstrează relația bună cu Iehova.

Lucrarea de sacrificiu în ziua anti-tipică de ispășire odată terminată, meritul lui Cristos eliberat atunci va fi folosit pentru a ratifica noul legământ sau contract. Noul legământ, din punct de vedere tehnic, va fi făcut cu Dumnezeu pe de o parte și cu Cristos ca reprezentant legal al Israelului, pe de altă parte. Este un contract bilateral sau care implică două părți. Israelul și toată lumea, fiind imperfecți, nu sunt în armonie cu Dumnezeu și scopul este de a-i reconcilia pe aceștia cu Dumnezeu, Cristos întrunind voluntar termenii noului legământ. Nefiind în armonie cu Dumnezeu, ei nu sunt competenți pentru a încheia personal acest contract, dar Isus Cristos, în calitate de mediator sau reprezentant legal, încheie sau face legământul în numele celor care nu pot. Astfel, Apostolul spune că Dumnezeu va face noul legământ cu Israel, Cristos fiind mediatorul.

Primii care au șansa să fie reconciliați cu Dumnezeu și care vor fi fructele acestui legământ cu izraeliții și de aceea toți cei care au beneficii ale binecuvântărilor legământului trebuie să devină izraeliți spirituali.

O persoană poate să fie ofițer și totuși încă să nu îndeplinească îndatoririle acelei funcții. Când Isus s-a ridicat la ceruri, ar fi fost bine să spunem că El a devenit Avocatul bisericii și Mediatorul noului legământ în numele lumii. El a îndeplinit îndatoririle acestei funcții de avocat de-a lungul epocii sacrificiale. El nu a putut îndeplini îndatoririle de Mediator al legământului atâta timp cât legământul este valabil. De aceea, El își asumă și îndeplinește îndatoririle de mediator între Dumnezeu și om la instituția noului legământ legal. Prin lucrarea Sa se va aduce armonie între

Dumnezeu și om, adică îl va face pe om una cu Dumnezeu. Lucrarea Sa de ispășire continuă de-a lungul domniei mesianice.

„Dumnezeu ... va salva toți oamenii și vor ajunge la o cunoaștere [adecvată] a adevărului.” (1 Timotei 2 : 3, 4) Este clar că aici salvarea înseamnă salvarea sau eliberarea de judecata și condamnarea adamică. Legalizarea noului legământ cu sângele lui Cristos deschide calea pentru Adam și urmașii săi să fie aduși înapoi la Dumnezeu. Meritul lui Cristos aplicat la acel moment, eliberează din punct de vedere legal pe Adam și pe urmașii săi de judecata și de efectele acesteia, și prin termenii noului legământ, ei sunt aduși înapoi la o condiție de perfecțiune și reconciliere cu Dumnezeu. Pentru ca acest lucru să se întâmple, fiecare trebuie să aibă cunoaștere. Viața este un dar de la Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. (Romani 6 : 23) Nu poate exista niciun fel de dar fără cunoaștere din partea celui care primește darul. El trebuie să cunoască oferta și să o accepte pentru a completa darul. Toți oamenii, de aceea, trebuie mai întâi să aibă cunoașterea adevărului referitor la sacrificiul lui Isus și modul în care se aduc la viață, înainte ca ei să aibă parte la beneficiile acelui sacrificiu și înainte să poată fi acceptați. Astfel, beneficiul sacrificiului pentru răscumpărare vine pentru fiecare prin cunoașterea lui Isus Cristos și a lucrării Sale. Având această cunoaștere a ofertei, este garantată acceptarea acesteia și vor trăi.

Aceia care acceptă termenii Săi, atunci, ai noului legământ și aducând supunere față de acesta vor fi învățați de marele Profet, administrați de marele Preot, conduși de marele Împărat și astfel vor primi preoțirea benefică din partea lui Cristos, marele Profet, Preot și Împărat. Astfel, lucrarea de răscumpărare va continua de-a lungul domniei lui Mesia. Această lucrare va fi terminată la finalul epocii milenare și toți cei care nu se supun vor fi fost distruși și toți cei supuși vor fi readuși la perfecțiunea umană, vor fi competenți pentru a contracta sau pentru a face un legământ personal cu Dumnezeu. Funcția de Mediator va înceta atunci, deoarece nu mai există necesitatea pentru această funcție. Marele Mediator atunci se va retrage și va preda rasa lui Dumnezeu Iehova. Testul final este aplicat și acelor care vor trece testul li se va garanta viața veșnică ca ființe umane pe pământ. Acest lucru va marca finalizarea lucrării de răscumpărare sau ispășirea realizată complet și rasa umană este adusă înapoi în armonie cu Dumnezeu, lucruri care au fost făcute posibile prin meritul lui Isus Cristos. Acea viață perfectă este pusă în slujba lui Isus, fiind prețul corespondent, răscumpărarea, când se dispune complet de acesta și este dat pentru beneficiul omului, va restabili pe toți cei supuși din rasa umană la perfecțiunea vieții și fericire.

MISTERUL DEZLEGAT

Când Fratele Russell a publicat Volumul I, el a anunțat în prefață că seria de STUDII ÎN SCRIPTURI se va edita în șapte volume. După moartea sa, al șaptelea volum a fost finalizat și publicat sub titlul „Misterul finalizat”. Cei mai mulți cititori ai TURNULUI DE VEGHERE sunt familiarizați cu faptul că acest volum este un comentariu verset cu verset a cărții Revelației, Cântecului lui Solomon și a profetiei lui Ezekiel. Cei care au publicat cartea nu sunt în niciun fel responsabili pentru critica usturătoare pe care clericii necredincioși le-au adresat-o aici, deoarece Dumnezeu a prevăzut și a prezis acest lucru prin cuvintele profetilor Săi, cu secole în urmă. „Misterul dezlegat” de abia atrage atenția asupra acestor lucruri acum, deoarece este timpul.

În 1917 și la începutul anului 1918, „Misterul dezlegat” a circulat pe scară largă. Războiul a fost motivul pentru care s-a oprit. Nu este necesar să discutăm acum de câtă influență a fost nevoie pentru a susține eforturile de stopare a circulației acestuia. Poate vom spune ceva despre acest subiect mai târziu. Congresul a aprobat legea spionajului, care considera un delict când se întreprindea ceva care ar fi putut întrerupe Guvernul în selecția sa a unei armate și a forțelor navale în timpul războiului. Războiul se terminase acum, chiar dacă se poate spune că tehnic pacea nu fusese stabilită încă. Selecția unei armate prin Legea Serviciului de Selecție fusese abandonată;

astfel nu putea exista o cauză sau o scuză acum pentru ca cineva să se interfereze cu răspândirea „Misterului dezlegat.”

Pentru ca noi să putem avea toate cunoștințele în această privință și pentru beneficiul cititorilor TURNULUI DE VEGHERE, Societatea a strâns opiniile legale de la o firmă de avocați – Messrs, Sparks, Fuller și Sticker, care vorbește de la sine, după cum urmează:

„Brooklyn, N. Y., 25 mai 1920.

„Societatea Turnul de Veghere și Cântece Religioase,
124 Columbia Heights,
„Brooklyn, N. Y.

„Stimați domni,

„Am examinat ediția revizuită a „Misterului rezolvat”, publicat ca broșură și volum legat, pe care ne-ați înaintat-o spre examinare. Am observat cu atenție subiectul cuprins în paginile de la 247 și 253 din volumul legat și la pagina 136 din ediția broșură, comentariile la Versetul treisprezece din Capitolul șaisprezece al Revelației. Limbajul la care autoritățile federale au adus obiecții în această parte a „Misterului dezlegat” așa cum a fost inițial publicat a fost șters. Părerea noastră este că problema înlocuită cu modificările sale și schimbarea expresiei este liberă din toate punctele de vedere rezonabile, așa cum au tendința de a încălca oricare dintre statute. După părerea noastră, această ediție revăzută a „Misterelor dezlegate” nu cuprinde nimic care ar putea să justifice orice persoană sau autoritate în interzicerea acestei publicații, distribuirea sau folosirea ei ,prin încălcarea oricărei legi. Această ediție, era, pe cât știm noi, și nu va fi supusă plângerii din partea autorităților federale și nu există nici o justificare în lege pentru care nu ar trebui să o distribuiți imediat.

„În ceea ce privește ediția originală a „Misterelor dezvăluite”, noi nu am considerat niciodată că această carte cuprindea ceva care să fi făcut folosirea sau distribuirea acesteia o încălcare a legii, autoritățile federale au interzis distribuirea sa în timp ce era în plină desfășurare formarea unei armate conform Legii Serviciului de Selecție. Războiul se terminase acum pentru toate scopurile practice în cadrul poporului și armata organizată conform Legii Serviciului de Selecție fusese desființată, nu cunoaștem niciun motiv pentru care ediția originală să nu poată fi distribuită de către dvs.

„Cu sinceritate,
„SPARKS, FULLER ȘI STICKER.”

Nu putea exista nici o obiecție legală reală pentru vânzarea și distribuția oricăruia dintre cele Șapte Volume la acest moment. Totuși, Societatea consideră că este cel mai bine să dispună de o ediție ieftină sub forma TURNUL DE VEGHERE prima dată, și s-au făcut demersuri pentru începerea vânzării și distribuirii acestei ediții de la 21 iunie, fapt care a fost povestit maselor. Prețul de vânzare pentru un exemplar va fi 20 cenți. Există și un exemplar revizuit al „Misterului dezlegat” cu legătură din pânză, pentru care se vor primi comenzi începând de acum la prețul de un dolar per exemplar, care se va plăti la primirea coletului. Comenzile vor fi expediate pentru „Misterul dezlegat” vor fi înaintate acum dacă sunt adresate Societății, însoțite de prețul respectiv.

Îi rugăm pe vânzătorii ambulanți să se asigure că au o cantitate suficientă a ediției tipărite și că pot continua această lucrare la momentul indicat. Stocul de ediții de hârtie va fi folosit mai întâi. Apoi va fi urmată de ediția revizuită cu legătură de pânză și apoi vor primi instrucțiuni în paginile acestei reviste cu referire la modul în care vom proceda pentru vânzarea volumelor originale.

ASPECTE PRIVIND VOLUNTARIATUL

Unii prieteni ne spun că au un număr al REVISTEI LUNARE A CELOR CARE STUDIAZĂ BIBLIA (BIBLE STUDENTS MONTHLY), VEȘTILE ÎMPĂRĂȚIEI (KINGDOM NEWS), etc. Acestea pot fi distribuite pe bază de voluntariat. Totuși, sugerăm ca acest lucru să nu fie făcut decât după ce ediția tipărită a „Misterului dezvăluit”, care în mod obișnuit se numește ZG s-a finalizat. Considerăm că ar fi mai bine să se procedeze așa în această privință.

Suntem siguri că mii de oameni sunt nerăbdători să citească „Misterul dezlegat” și vor fi încântați de asemenea să citească pliantele distribuite de voluntari VEȘTILE ÎMPĂRĂȚIEI și REVISTA LUNARĂ A CELOR CARE STUDIAZĂ BIBLIA și în acest moment, când există mult disconfort mintal printre oameni, va fi un privilegiu să aducem o alinare inimilor acestora făcând să ajungă acest material la ei.

Convențiile Studenților în Biblie

De ceva vreme, am remarcat interesul crescut al fraților față de convenții. Acest lucru este un semn bun, dacă avem în mine cuvintele Apostolului: „să nu neglijăm întrunirea noastră ... cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.” Aceste congrese aduc laolaltă frați din diferite clase și sunt un mare stimul pentru toți cei prezenți, sporindu-le pofta de adevăr și, în mod particular, în vederea gloriosului congres general al bisericii celor întâi-născuți pe care o așteaptă toți cei cu adevărat consacrați.

La Denver, Colorado, între 11-13 iunie va avea loc un congres pentru servirea fraților din Colorado, Nebraska, Kansas, Oklahoma, Wyoming și ale locuri din vestul central. Vor fi prezenți și câțiva dintre frații misionari, și se promite o atmosferă plină de înviore. Prietenii de aici fac un efort extraordinar pentru o mare mărturie publică duminică după-amiaza, timp când fratele Rutherford ar trebui să vorbească publicului în Auditoriumul din Denver.

Din câte știm, și alte adunări, în afară de cea din Denver, se alătură pregătirilor pentru această mare mărturie publică. Toate comunicatele legate de această convenție, procurarea locurilor de cazare, etc., ar trebui să fie trimise la C.L. Adrian, Secretar, Strada Archer, nr. 56, Denver, Colorado.

Congresele pentru prietenii din California se vor ține în San Francisco, între 25 și 27 iunie, și la Los Angeles, între 3 și 5 iulie. Comunicatele cu privire la congresul din San Francisco trebuie trimise lui C.W. Gerdes, Strada O'Farrell, nr. 2198, San Francisco,; iar cele legate de congresul din Los Angeles lui F.P. Sherman, South Grand Avenue nr. 1051, Los Angeles, California.

Congresul din 8-11 iulie, Tacoma, Washington, promite să fie unul din cele mai bune din acest an. Acesta va deservi toate statele din nord-vest, și, de asemeni, și provincia Columbia Britanică din Canada. Vor fi prezenți un număr de misionari. Tacoma este poziționată ideal pentru această convenție din mijlocul verii. Se vor face mari eforturi din partea tuturor prietenilor din nord-vest pentru a da o mare mărturie publică. Stadionul din Tacoma are o capacitate de 30.000 de locuri, cu acustică extraordinară, permițând fiecărei persoane, atunci când stadionul este plin, să îl audă clar pe vorbitor. Stadionul va fi folosit pentru întrunirea publică din după-amiaza zilei de duminică, 11 iulie, unde va vorbi fratele Rutherford. Frații din diferite clase și adunări din nord-vest se vor alătura pentru promovarea acestei întruniri publice. Subiectul va fi „Milioane din cei care trăiesc acum nu vor muri niciodată”. Aceasta a fost tema folosită și la Hipodromul din New York, întrunire unde 7.000-10.000 de oameni au fost refuzați din lipsa de locuri. Se va face publicitate întrunirii în diferite orașe din Washington și Oregon. Am publicat mai sus o fotografie cu o secțiune din stadion. Merită chiar și o călătorie destul de îndelungată pentru a putea vedea măcar acest amfiteatru remarcabil. Secretarul adunării din Tacoma scrie: „Adunarea este foarte entuziasmată de viitoarea convenție și va coopera cu voi din toate puterile lor pentru a face din ea cea mai mare mărturie a

adevărului cunoscută până acum.” Adunările din Oregon și Washington care doresc să participe împreună cu adunarea din Tacoma la promovarea acestei întruniri sunt rugate să-i scrie lui C.F.W. Lundberg, Provident Building 307, Tacoma, Washington. Frații sunt rugați să facă aranjamente pentru cazare cât de curând posibil.

Un congres de o zi se va ține în Spokane, Washington, pe 12 iulie, ca și în Fargo, Dakota de Sud, pe 14 iulie, unde vor vorbi fratele Rutherford și alții.

Congresul de la Minneapolis, St. Paul se va ține între 16-18 iulie. Orașele gemene vor coopera la aranjamentele pentru acest congres, sub supervizarea Societății, pentru frații din acea parte a Statelor Unite și Canada.

Frații canadieni sunt nerăbdători să aibă o convenție, și ne așteptăm să aranjăm o convenție în Toronto, Ontario, între 28 iulie – 1 august. Acest congres nu va servi doar fraților din Canada centrală, ci și zonei nordice a statului New York și New England.

S-au făcut deja aranjamente pentru un congres și la Columbus, Ohio, între 27 iulie – 1 august inclusiv. Acesta se va ține în Amfiteatrul Memorial, cu o capacitate de 3.500, cu o amplasare splendidă. Hotelul și condițiile de cazare sunt foarte bune. Acest congres va servi fraților din cea mai mare parte a statului Ohio, Indiana, Kentucky, Pennsylvania de vest, Maryland și din Sud. Transmiteți tot ce aveți de comunicat lui F.D. White, Secretar, Winner Avenue nr. 147, Columbus, Ohio.

TRANSPORTUL LA CONVENȚII

Sperăm să asigurăm reduceri speciale pentru transportul cu trenul la congresele din Minneapolis și Columbus folosind planul de certificate. Dacă cumpărați bilete de o singură călătorie, cumpărați până la Minneapolis, Minnesota, sau Columbus, Ohio, după caz, obținând în același timp un certificat de la agențiile de bilete care să arate că biletul a fost cumpărat pentru Congresul A.I.S.B. Dacă, totuși, agentul nu este informat de convenția noastră, atunci obțineți o chitanță care să ateste cumpărarea biletului. Va trebui să plătiți prețul întreg pentru convenție, și, cu certificatul sau chitanța puteți obține o treime din preț la întoarcere. Aceasta va face drumul dus-întors să coste can 2 cenți pe milă (1,6 km). Ați putea întreba la agențiile de voiaj dacă nu sunt curse regulate de vară, dus-întors, spre locurile dorite, care ar fi mai avantajoase decât planul de certificate cu reducere de o treime la întoarcere. Lucrurile de sus se aplică pentru Tacoma, Washington.

IONATAN ÎL OCROTEȘTE PE DAVID

11 Iulie – 1 SAMUEL 20

CLASICA PRIETENIEI DINTRE UN MOȘTENITOR APARENT ȘI RIVALUL SĂU – ADEVĂRATA PRIETENIE ESTE UN LUCRU RAR – VALOAREA MORALĂ ESTE FUNDAMENTUL REAL – VIAȚA RISCATĂ DE DRAGUL PRIETENIEI – ISUS ESTE CEL MAI BUN PRIETEN.

„Un prieten adevărat iubește tot timpul, fratele este născut pentru vremurile de restriște.” – Proverbe 17:17.

Adevărata prietenie este o floare rară pe pământul nostru blestemat de păcat și când se descoperă și se demonstrează, aceasta trebuie prețuită din plin. Este elementul asemănării originale cu Dumnezeu. Prietenia adevărată nu poate exista într-o inimă unde domnește egoismul, care este

brăzdată doar de interesul de sine; prietenia falsă și nestatornică începe să pălească sau să se dovedească înșelătoare.

Prietenia dintre David și Ionatan era evident adevărată, pentru că aceasta a fost dovedită din partea ambilor, trecută prin focul încercărilor și a rezistat de-a lungul anilor tentațiilor la care sufletele mici nu ar fi putut rezista niciodată. Se baza nu pe o fantezie din partea amândurora, ci pe valoare morală reală din partea amândurora, și aceste puncte de valoare morală erau atracțiile și legăturile prieteniei lor. Amândoi erau oameni devotați lui Dumnezeu, oameni ai credinței și curajului dumnezeiesc și eroismului și iubitori ai adevărului și dreptății, și descoperirea acestor elemente de caracter în fiecare a legat sufletele lor într-o legătură specială.

Iubirea din prietenie nu este un miracol, ci este rezultatul anumitor combinații. Acela pe care noi îl iubim nu trebuie să fie asemenea nouă, ci mai degrabă să fie partenerul nostru, să aibă calitățile pe care noi le admirăm, dar pe care nu le avem atât de evident. Întunericul, totuși, nu iubește niciodată lumina, lumina nu iubește niciodată întunericul. Astfel, pentru prietenie, iubire în planul nobil, ambii prieteni trebuie să aibă idealuri înalte, aspirații nobile, chiar dacă cei doi le vor avea în diferite măsuri. Fiecare trebuie să vadă în celălalt ceva care să stimeze și să admire, deși în cazul Atotputernicului, acest lucru nu poate fi adevărat, pentru că iubirea pentru noi trebuie să fie în primul rând simpatie pentru noi și apreciere a eforturilor noastre pentru a obține aceste standarde de caracter. Putem fi siguri totuși că în cazul lui Ionatan, iubirea pentru Dumnezeu avea mult de-a face cu stoparea oricărui sentimente de rivalitate și cu încurajarea admirației sale pentru rivalul său. Cine nu ar admite că această apreciere a voii divine și providenței nu va fi de ajutor pentru toată prietenia, o împiedicare pentru tot spiritul de rivalitate și în general, o înălțare valoroasă a caracterului fiecărui creștin? Cât de mult înseamnă acest lucru pentru noi să știm că Tatăl ceresc veghează toate afacerile servilor Săi! Cât de multă liniște aduce acest lucru în inimile noastre! Câtă smerenie, bunătate, liniște și iubire aduce pentru alții, atât să realizăm că și noi și ei suntem supuși iubirii divine și să avem inima atât de mult îndreptată spre Domnul în ceea ce privește dorința noastră ca voia Sa să fie făcută, indiferent de interesele noastre temporare sau acelea ale altora.

DAVID, AVERTIZAT DE IONATAN

David, cel mai tânăr dintre cei doi, avea de la natură un caracter profund, generos, capabil de iubire intensă, dar aparent era nevoie de timp pentru dezvoltarea sa. Și așa cum percepem noi iubirea lui Ionatan pentru el, mai puternică și mai intensă la început, descoperim că iubirea lui David este mai intensă, și el iubea, așa cum dragostea lui Dumnezeu a fost la început îndreptată asupra noastră și după aceea dragostea noastră s-a îndreptat asupra Lui din ce în ce mai mult. Lecția noastră ne spune cum Ionatan se străduia din ce în ce mai mult să păstreze pacea între împărat și David, dar descoperind intenția tatălui său de a-l ucide pe prietenul său, el a profitat de ocazie să-i spună prietenului său să fugă, deoarece se ajunsese în situația ca viața sa să nu mai fie în siguranță dacă ar fi rămas în preajma împăratului. Dar un plan anterior, de dinainte de acest avertisment, fusese elaborat pe un câmp la o distanță de palat. David era ascuns în spatele unei stânci mari. Ca pretext, Ionatan a mers acolo să tragă cu arcul, cu un tânăr însoțindu-l pentru a-i aduce înapoi arcurile. Totuși, misiunea lui reală era să îi spună lui David dacă trebuie să nu să plece din acea zonă. Cuvintele lui către tânăr, „Grăbește-te, nu sta pe loc” în timp ce se apropia de săgeți, erau de fapt adresate lui David, ca acesta să știe de urgența situației. Atunci, trimițându-l pe băiat cu armele la palat, Ionatan a concluzionat că trebuie să riște câteva momente cu prietenul său. Dar până la acest moment, David, realizând profunzimea iubirii lui Ionatan, care fusese dovedită în atâția ani și acum dorința sa de a proteja viața lui David, când ar fi fost în interesul său să îi permită tatălui său să se răzbune pe David. Această iubire este rar cunoscută, doar printre sfinți, și, vai, ne temem că nici printre ei nu este cunoscută. Când totuși găsim un prieten care stă lângă noi mai aproape ca un frate, îl apreciem mai bine datorită faptului că se întâlnește rar acest lucru.

La această întrunire David s-a înclinat de trei ori până la pământ, un obicei estic care exprimă umilința și aprecierea. Prietenii s-au sărutat și au plâns unul pe umărul celuilalt, David părând în cele din urmă cel mai distrus dintre cei doi. Deși încrezător în Domnul, el își părăsea casa

pentru a fi în afara legii. El nu doar pierdea compania dragului său prieten Ionatan, ci ar fi fost considerat de mulți oameni, de cei din poporul său un trădător, datorită opoziției împăratului și nedreptății care îl va pune în cele din urmă în situația de a deveni un tâlhar la drumul mare. Apoi Ionatan i-a spus: „Mergi în pace, pentru că noi am jurat în numele Domnului, spunând, Domnul va fi între tine și mine și între sămânța mea și a ta întotdeauna.” Ei s-au despărțit, conform celor înregistrate în scris, și nu s-au mai întâlnit decât o dată, un an sau doi mai târziu, când David era urmărit de Saul. Atunci Ionatan a mers din nou la prietenul său pentru a-l consola și „să îi strângă mâna întru Domnul”. – 1 Samuel 23 : 16.

CÂNTECUL PLECĂCIUNII

O privire asupra considerației lui Ionatan față de David și iubirea sa ne este oferită în ceea ce s-a numit „Cântecul plecăciunii”, jalea mișcătoare a lui David față de moartea prietenului său Ionatan. El exclamă: „Sunt nefericit pentru tine, fratele meu Ionatan, Mi-ai fost foarte plăcut, iubirea ta a fost minunată, întrecând iubirea femeilor.” (2 Samuel 1 : 26) Dar noi, dragi prieteni, știm că este o iubire mult mai minunată decât aceasta, despre care uneori noi cântăm:

„Iubirea pentru Isus, toată divină,
Umple inima mea care tânjește.”

Iubirea aduce iubire, și tot așa Scripturile ne spun că nu am fost noi primii care l-am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit primul pe noi și și-a manifestat iubirea pentru noi când ni l-a dăruit pe Fiul Său. Astfel, iubirea pentru Isus a fost aceea care ne-a atras și care a adus iubirea noastră ca răspuns. Și zi după zi, pe măsură ce am ajuns să apreciem din ce în ce mai mult profunzimea iubirii lui Dumnezeu și a lui Cristos, care trece dincolo de orice înțelegere a omului, cu atât iubirea noastră pentru ei a crescut. Și pe măsură ce aceasta crește, noi devenim din ce în ce mai mult asemenea lui Dumnezeu și în consecință de la noi vine iubirea pentru ceilalți care nu ne iubesc, și iubirea noastră pentru ei va atrage iubirea unora dintre ei în schimb și îi va determina să aibă o apreciere profundă a acestui principiu care este în opoziție cu spiritul lumii, iubirea lumii, egoismul lumii. Atunci trebuie să căutăm să cultivăm aceste calități care sunt asemănătoare lui Dumnezeu. Să observăm nu doar că Scripturile consideră dragostea ca fiind lucrul principal din lume, ci aceasta este chiar esența caracterului divin, esența legii divine care nu este îndeplinită în lumea aceasta, iubirea.

DAVID ÎI SALVEAZĂ VIAȚA LUI SAUL

18 IULIE – 1 SAMUEL 26 : 7-17, 21

EXPERIENȚELE CUMPLITE ALE LUI DAVID – PEȘTERA LUI ADULLAM – SPIRITUL LUI DAVID DE SUPUNERE CARE ÎI PLACE DOMNULUI – LOIALITATEA SA DIN INIMĂ – PREGĂTIREA SA ÎN ȘCOALA ADVERSITĂȚII – GENEROZITATEA SA CÂND TRATEAZĂ CU SAUL.

„Iubește-ți dușmanii, fă-le bine celor care te urăsc.” – Luca 6 : 27.

Scos în afara legii și vânat de Împăratul Saul, tânărul David a avut o traiectorie variabilă. El s-a alăturat imediat unei clase de nefericiți, ostracizați pe drept sau pe nedrept din societate. Fără îndoială că unii dintre ei erau criminali, alții avea datorii, unii erau pasibili de închisoare, alții fugiseră ca să își păstreze libertatea. În tot cazul, David s-a găsit în fruntea unor astfel de oameni – cam patru sute, mai mult sau mai puțin înarmați, mai mult sau mai puțin sperați.

A fost o pregătire intensă pentru David în ceea ce privește lucrarea sa pentru împărăția viitoare. Experiența sa i-a oferit o perspectivă din interior referitor la lucrurile care nu se fac ale societății. El și mica sa armată, fără îndoială au trăit la limita subzistenței din jafuri, strângând un impozit în natură de la fermieri. Ca răsplată pentru această taxă sau impozit, el îi apăra probabil de jefuitorii care îi invadau adesea, nu doar de filistini, ci și de-a lungul Iordanului până la Moab. Până la acest moment, nu s-a dovedit că exista o forță polițienească adecvată pentru guvernarea împăratului Saul. În loc să păzească corespunzător interesele supușilor săi, împăratul era nebun de gelozie împotriva servitorului său credincios David, și din când în când organiza urmăriri ale acestuia, după metoda expedițiilor de vânatoare pentru fiarele sălbatice din pădure.

Dintre aceia care au venit la David erau și trei dintre nepoții săi, fii ai surorii sale. După aceia, aceștia au fost identificați proeminent cu Împăratul David în toată lucrarea sa. Unul dintre ei era Ioab, care a devenit căpitanul armatelor sale sau general. Abișai și Asael erau ceilalți doi, ambii bărbați capabili, care după aceea au devenit vestiți în împărăție.

NOBLEȚEA SUFLETULUI LUI DAVID

Pentru o perioadă de timp David și cei din preajma sa au avut peștera lui Adulam ca adăpost. Faptul că nu și-a aruncat poporul într-un război civil este foarte mult în favoarea sa, pentru că el ar fi putut să facă acest lucru din plin. Evident că majoritatea oamenilor ar fi trecut de partea lui din prima clipă și victoria sa împotriva Împăratului Saul ar fi fost obținută foarte ușor. Cât de ușor ar fi putut el să se înșele pe sine pentru a ajunge să creadă că aceasta putea fi voia lui Dumnezeu! El și-a adus aminte că prin Profetul Samuel, Domnul îl unsese să fie împărat, dar și-a adus aminte și că nu el trebuia să intre în posesia acestui titlu, ci să rabde până când va veni vremea stabilită de Dumnezeu, când puterea divină va lua împărăția de la Saul și îi va oferi controlul asupra ei, ca succesori al lui Saul.

PREGĂTIREA PENTRU LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

La un moment dat, David și forțele sale erau la palatul numit Nob, unde Ahimelech, preotul, îi arăta bunătatea sa. Împăratul Saul a aflat printr-un spion și a ucis toți preoții din acel palat, împreună cu toți pe cei din linia lor, optzeci și cinci de persoane. Acest eveniment a adus pe unul din fiii lui Ahimelech, cu veșmântul preoțesc, în tabăra lui David. Toate acestea au ajutat ca David să își asigure o poziție sigură pentru a-l convinge pe Saul că favoarea lui Dumnezeu s-a depărtat de la el. Totuși, împăratul a continuat să lupte împotriva lui Dumnezeu și a programului divin.

În aceste situații, forțele lui David au crescut treptat în număr, ajungând la șase sute, dar câpătând din ce în ce mai multă experiență, astfel preparându-l mai bine pentru lucrarea sa viitoare. Episcopul Wilberforce observă: „Pregătirea superioară este viața sa sălbatică de ostracizat pentru cunoașterea și guvernarea oamenilor. Nimic altceva decât cea mai completă supremație personală nu ar fi putut să cuprindă atâtea elemente de insubordonare pentru nici o specie aflată sub comandă și David, conducătorul fără voie a acestora, a învățat să îi conducă, a învățat secretul guvernării oamenilor și de a uni inimile lor discordante într-o unitate armonioasă.”

Din când în când Saul își aducea aminte cu feroare de distrugerea lui David. Într-una din aceste ocazii, David și tovarășii săi ocupau o peșteră printre rocile albastre ale părții de vest a Mării Moarte, când Saul cu o armată mare a intrat în această peșteră pentru a se odihni și a-și reveni. David și asociații săi erau în spate mult, în aceeași peșteră, și când Saul și armata sa au ajuns acolo, tovarășii lui David și-au dorit să îl ucidă pe Saul cel puțin, astfel încercările lor chinuitoare se puteau sfârși și trebuia să se primească o recompensă pentru faptele rele pe care le făcuse împăratul. Dar David nu putea fi de acord. În schimb, el a tăiat o bucată din haina împăratului pentru a arăta că Saul, în timp ce dormea, fusese în puterea lui și că el l-ar fi putut ucide pe Saul dacă ar fi dorit – și o demonstrație a loialității față de împărat.

Atunci, când împăratul și forțele sale ajunseseră la o anumită distanță, astfel încât nu mai era niciun pericol, David și asociații săi s-au arătat și au protestat față de faptul că împăratul nu le

aprecia loialitatea și că el dorea să le ia viața,când ei nu au vrut să o ia pe a lui. Se făcea apel la natura superioară a lui Saul. Plângând el a spus: „Ești mai drept decât sunt eu”. Și pentru moment vânătoarea proscrisului David a încetat,cu promisiunea că nu o va mai face niciodată. Totuși, lecția de astăzi ne povestește despre o experiență similară puțin mai târziu.

Cu altă ocazie, când era doar cu nepotul său, a intrat în tabăra lui Saul și a luat de lângă capul împăratului lancea regală și sticla de apă. În afară de acestea, ei s-au poziționat pe partea cealaltă a dealului, cu o trecătoare între ei, de unde puteau să îi vorbească în siguranță lui Saul și el să îi audă. David a strigat către împărat că el nu era doar mai vigilent decât soldații împăratului, ci că el era mult mai loial intereselor împăratului, și că dacă s-ar trimite un mesager, el s-ar întoarce atât cu lancea, cât și cu sticla, că el nu dorea să îl rănească pe Saul, ci doar luase aceste obiecte pentru a-l convinge pe împărat de loialitatea sa absolută și că pentru Saul să îl urmărească ca pe un dușman era o greșeală.

Astăzi, o astfel de intruziune în tabăra împăratului ar fi imposibilă datorită metodelor moderne de pază, pichete, etc. Dar lucrurile nu stăteau așa în vremurile din vechime, nici măcar în măsura în care sunt astăzi în țările estice. Ne amintim că Ghedeon și trupa sa au invadat și ei o tabără, și că Avraam, când îi urmărea pe cei cinci împărați, i-a descoperit dormind liniștiți, fără nici o gardă corespunzătoare. Un călător cu o vastă experiență în est spune: „Arabii dorm profund. Adesea când călătorim, catârgii și servitorii mei se pun de acord să păzească împreună în locuri care sunt considerate periculoase, dar de fiecare dată îi găsesc dormind atât de profund că nu doar că pot să mă plimb printre ei, dar pot să le iau și pătura cu care se învelesc.”

O LECȚIE PROFITABILĂ

Explicația lui David privind faptul că el nu voia să ia viața dușmanului său era că Saul era unsul lui Dumnezeu și că dacă l-ar fi atacat pe el, ar fi însemnat să atace planurile Atotputernicului. Dar David nu putea să facă conștient acest lucru. „Nu îi atinge pe cei unși de mine și nu le face profeților Mei niciun rău.”

Este bine dacă păstrăm în minte acest principiu. Dar noi nu trebuie să ne gândim că împărății din zilele noastre sunt ca unșii lui Dumnezeu. Ei sunt proprii lor unși. Împărăția acestei lumi este a lor. Din contră, Israelul era împărăția specială a lui Dumnezeu, pe care el o acceptase în cadrul planului special al legământului. Împăratul Saul fusese uns prin autoritatea divină și cu un ulei de ungere special, care semnifica spiritul sfânt. Ungerea lui David cu același ulei nu îi dădea dreptul să intervină pe lângă unșii lui Dumnezeu anteriori, așa cum se întâmplase cu Saul, ci doar îl asigura pe el că era succesorul lui Saul, nu prin îndepărtarea lui Saul, ci prin faptul că Domnul îi dădea lui posesia la momentul stabilit de Dumnezeu și după cum era voia lui Dumnezeu.

„Îți mulțumesc ție, Doamne, pentru că mă folosești
Pentru că lucrezi și vorbești
Mâna tremură totuși
Vocea este slabă totuși

„O, câtă onoare, cu adevărat spun
Mai mare decât ar fi putut aduce vreodată faima pământescă,
Să fii folosit astfel în lucrare așa,
Atât de mult de un asemenea împărat!

„O sabie trunchiată, o lance ruginită
Pe care doar El ar fi putut să o mânuiască,
O seceră ruptă în mâna sa
Să strângă recolta Sa de pe câmp.”

NOUL TESTAMENT CONCORDANT

Cititorii noștri vor fi fericiți să știe că va apărea o ediție îngrijită a Noului Testament care își propune nu doar să ofere cele mai bune manuscrise grecești disponibile în stilul caracterelor folosite când au fost scrise manuscrisele originale, ci și traduceri scrise printre rânduri care să arate înțelesul exact al părților componente ale fiecărui cuvânt grecesc – ca și o versiune sau interpretare englezească revizuită.

Prietenii noștri s-au familiarizat deja cu Emphatic Diaglott și l-au considerat un ajutor de preț în determinarea înțelesului unui cuvânt grecesc fără a căuta într-un lexicon, un proces pe care nu toți îl pot folosi cu ușurință și satisfacție. Diaglottul este fără îndoială cel mai complet lucru de acest fel în circulație, practic toată lucrarea din el se făcea înainte ca Manuscrisul Sinaitic să fie disponibil pentru referințe, deși era folosit în oarecare măsură în Revelație. De multe ori, Societatea a considerat că este util și bine să revizuiască și să aducă la lumină Diaglottul, dar acest lucru însemna nu mai puțin de trei ani și lucru constant, și se pare că alte lucruri au fost mai importante la moment.

Dar se pare că Domnul l-a pus în inima unor prieteni devotați Cuvântului Său și le-a dat lor această lucrare de cercetare și colajare necesară pentru o publicație care poate fi descrisă corespunzător ca Diaglott, dar care în realitate se numește „Versiunea Concordantă a Scripturilor Sacre”. Aceasta este probabil mult mai bine descrisă de cei care au lucrat la ea:

„Credința tuturor credincioșilor adevărați este fondată pe dovezi grăitoare. Dumnezeu a dat omenirii înregistrarea scrisă a cuvintelor Sale și a căilor Sale, a scopurilor și planurilor Sale. Este privilegiul suprem și o îndatorire fără seamănă a tuturor celor care îl iubesc pe Dumnezeu să devină familiarizați cu revelația Sa, să susțină și să promoveze fiecare efort care caută să se manifeste, și în special orice încercare care aduce Cuvântul lui Dumnezeu direct oamenilor obișnuiți, astfel încât ei să poată veni în contact strâns cu cuvintele scrise ale lui Dumnezeu fără medierea unui preot sau predicator, biserică sau crez. ...

„Există cineva al cărui dor să fi fost stins prin iubirea lui Dumnezeu, a cărui viață să fi fost iluminată prin lumina Cuvântului Său, care să nu fi dat tot ce au mai bun dacă ar fi citit Bibliile lor așa cum a fost Biblia scrisă de Pavel și Petru și restul? Ani de studiu asiduu nu pot egala acest lucru și totuși planul prezent face ca acest lucru să fie practic posibil pentru oricine care cunoaște puțină engleză. ...

„Principiul de bază pe care trebuie să se bazeze orice traducere bună trebuie să fie *consistența*. Pentru a obține acest lucru, e nevoie de mulți ani de studii laborioase și analiză, la fel cum marele botanist Linnaeus a studiat, a aranjat și clasificat viața plantelor și cum fiecare iubitor de flori și fructe nu poate face nimic, dacă nu are ceva cunoștințe de botanică, așa că nimeni care găsește plăcere în cel mai frumos cuvânt al cuvintelor date de Dumnezeu nu se poate descurca fără a avea o idee despre frumusețile și legăturile acestor cuvinte. Florile ne spun despre înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, dar cuvintele Sale ne spun despre planurile Sale, despre scopul și dragostea Sa. ...

„Scripturile sacre sunt păstrate pentru noi în mii de manuscrise, unele dintre ele foarte vechi, unele mai moderne. Trei dintre ele, cele mai vechi și mai complete, au, prin providența lui Dumnezeu, păstrate practic Scripturile pentru noi. Toate celelalte puse împreună, adaugă foarte puțin ca dovadă față de ceea ce ne aduc aceste trei manuscrise. Și nu este acest lucru ca și Dumnezeu? El a spus că în gura a doi dintre cei trei martori fiecare cuvânt va ieși la lumină. Nu vom folosi noi propria sa regulă și să descoperim textul nostru al celor trei martori pe care El l-a păstrat pentru acest scop? ...

„Trei manuscrise vechi pe care se bazează credința noastră sunt: *Codex Vaticanus*, denumit astfel deoarece se găsește în Biblioteca Vaticanului de la Roma: *Codex Sinaiticus*, denumit așa pentru că a fost descoperit într-o mănăstire pe Muntele Sinai și *Codex Alexandrinus*, care se află acum la British Museum din Londra. Acestea sunt toate scrise cu litere mari, fără spații între cuvinte și s-a dovedit că sunt cele mai vechi texte cunoscute. O descriere completă a acestora va fi o parte a Versiunii propuse.

„Războiul a împiedicat foarte mult colaționarea textului. La început fotografiile *Codex Vaticanus* au fost comandate din Italia. După trei ani de așteptări, am fost în cele din urmă obligați să le obținem din Anglia. Pentru a facilita lucrurile la început, două părți au fost comparate cu copiile tipărite ale manuscriselor. După aceea, când lucrarea a fost gata, a fost comparată cu fotografiile. Au apărut diferențe din multe puncte de vedere, în ceea ce privește lipsa de acuratețe a copiilor tipărite, așa că acest plan a fost abandonat. Acum se compară textul, literă cu literă, cu fotografiile fiecăruia dintre cele trei manuscrise vechi mai întâi, apoi, după ce acesta este în tip, este revizuit și verificat cu atenție, astfel încât posibilitatea să existe vreo greșeală să fie redusă la zero.

...

„Deoarece aceste trei codice nu sunt întotdeauna în acord, trebuie să determinăm unele principii permanente pentru a ne ghida în alegerea interpretării corecte a textului, în timp ce interpretarea respinsă o punem deasupra rândului în supra-rând. O experiență îndelungată în interpretarea tipăriturilor se dovedește de mare ajutor în această problemă, pentru că scribii din vechime au făcut greșeli în primul lor exemplar, așa cum un dactilograf face astăzi. Greșelile dactilografului nu apar la tipărit, pentru că acestea sunt corectate înainte ca textul să meargă la tipărit, dar greșelile scribului au rămas. Corectările s-au făcut deasupra rândului. De aceea, vom urma textul *corectat* și nu greșelile și poticnirile scribului, așa cum se face de obicei. Avem confirmarea că acesta este drumul cel bun, așa cum am fost de surprinși și încântați când am descoperit că toate corecturile la Sinaiticus sunt de acord mai mereu cu mărturiile care îl însoțesc, Vaticanus. Să găsim un editor din secolul al patrulea, cu dovezi chiar mai bune decât cele pe care le avem noi acum, schimbând de bună voie o interpretare pentru a fi de acord cu o alta dintr-un alt text de o valoare copleșitoare practic a făcut ca aceste scrieri să fie reale și inspirate.

„Un alt fapt mai trebuie luat în considerare. Este foarte ușor pentru un tipograf sau un scrib să omită un cuvânt sau o frază, dar este foarte puțin probabil ca aceasta să fie adăugată la exemplarul său. Acest principiu ne va conduce să reținem toate interpretările bine autentificate care au rămas în afara manuscrisului care nu este real și atunci trebuie să uităm de două seminții (Gad și Simeon, Revelația 7 : 5-7) din lista de 144.000. Dar dovezile interne pe care le regăsim aici sunt puternice – trebuie să fie douăsprezece triburi. Zece nu sunt de ajuns. Nu putem lăsa pe dinafară niciun pasaj deoarece un singur manuscris îl omite.

„Dar nimeni nu trebuie să creadă că noi ne vom impune părerea sau judecata asupra oricui, chiar dacă noi considerăm că suntem absolut siguri. Dacă un text are și o dovadă, aceasta va fi furnizată. Deasupra interpretării care nu are susținerea unanimă a celor trei martori se amplasează dovada din manuscriptul care nu prezintă aceeași opinie. Astfel, oricine poate să își formeze propriul text, pentru că dovada este la îndemâna sa. Aceste interpretări sunt amplasate imediat deasupra textului în sine și sunt specificate în supra-rând. Este mai bine decât să fie redată în josul paginii unde nu ar fi observate. Fiind deasupra interpretării la care ne referim, ele sunt imediat observate, fără niciun efort. Așa își corectau scribii textele. Astfel, cel care studiază TEXTUL CONCORDANT știe, dintr-o singură privire, ceea ce acum câțiva ani ar fi însemnat o călătorie la Petrograd și la Roma și chiar atunci nu ar fi putut fi sigur că va avea acces la toate documentele prețioase. ...

„De dragul unui sistem de referințe perfect, textul grecesc este tipărit în rânduri a câte douăzeci de litere fiecare, cincizeci de rânduri pe fiecare pagină. Acest lucru înseamnă exact o mie de litere pe pagină. Fiecare literă are un număr și se poate face referire directă la acesta. Efeseni are 12408 litere, Coloseni are 7992, Filipeni 8066. Acest sistem fixează textul, astfel încât nu poate apărea o greșeală. Dacă de la început s-ar fi făcut acest lucru, nu s-ar fi pierdut nici o literă sau nu ar fi fost inserată fără a fi detectată. Astfel, sarcina textului nostru este să numere cu atenție literele înainte de a pune textul în ordine. Acest lucru se face cu mare atenție.”

Totuși, lucrarea este parțial gata la acest moment. Doar cartea Revelației (denumită mult mai literar „Dezvăluirea”) este în circulație sub formă de broșură, dar lucrarea progresează chiar foarte bine la restul din Noul Testament. Revelația este foarte dificilă deoarece trei manuscrise, fiind cele mai vechi, doar două cuprind această carte – Alexandrian și Sinaitic. Pentru a cuprinde cele trei manuscrise, a trebuit să consultăm un alt manuscris de la Vatican de la o dată ulterioară, fără a

adăuga, credem noi, nimic de valoare față de produsul englezesc. Lucrarea este făcută cu grijă și atenție, fără a depune niciun efort evident pentru a fi cuiva pe plac.

Valoarea deosebită și excelența sub-rândului concordant (adică redarea cuvânt cu cuvânt și silabă cu silabă sub textul în limba greacă), așa cum este comparat cu Diaglott, constă în redarea uniformă a fiecărui cuvânt în limba greacă astfel încânt cititorul englez să depindă cât mai puțin de părerea traducătorului. Acolo unde Diaglott redă cuvântul SUFLET uneori ca „suflet” și alteori ca „viață”, varianta concordantă nu amestecă acești termeni importanți. Studenții greci și cei englezi se duc la varianta în limba greacă și știu că de fiecare dată au dat un corespondent în limba engleză pentru cuvântul din greacă pe care îl reprezintă și care se regăsește întotdeauna în text.

Testele recente și repetate au indicat că notele de subsol din Tischendorf – Noul Testament, pe care noi ne-am bazat pentru informațiile noastre referitor la Sinaitic Ms., nu sunt întru totul acurate. Aceste note se bazează nu pe manuscrisul în sine, ci pe ediția Doctorului Tischendorf, care uneori urmează textul scribului inițial și mult mai adesea pe cel al corectorilor sau al verificatorilor, și chiar inserează ceea ce nu se regăsește nici în text și nici în corectări. Un exemplu este întreaga omisiune din Sinaitic MS. a triburilor lui Gad și Simeon, din lista celor douăsprezece triburi, dar acest fapt important nu este specificat deloc în notele lui Tischendorf, Ediția Tauchnitz. Colecția concordantă ne indică cum era textul original și ce a adăugat fiecare corector, până la cel mai mic detaliu, astfel că ne putem baza pe fapte.

Este foarte probabil ca prietenii noștri să dorească să aibă „Dezvăluirea” acum, chiar dacă restul nu este gata. Au fost tipărite diverse părți (deoarece sunt gata) cu coperte din hârtie și acestea vor fi legate în piele de vită, ceea ce poate fi făcut acum sau mai târziu. Această legare permite ca inserarea de note personale să fie făcută între pagini.

Deoarece expunerea sub rânduri este atât de literală, aceia care nu sunt obișnuiți cu lucrarea lingvistică pot considera că este dificil uneori să înțeleagă corect fără o concordanță specială analitică pe care se bazează textul dintre rânduri, și mai degrabă am încurajat editorii să scoată întregul Noul Testament și concordanța înainte de a fi dat publicului larg. Când acest lucru va fi realizat, dovezile vor fi disponibile și vor indica că este cea mai valoroasă lucrare pe text pentru cei care studiază și interpretează Biblia și sunt vorbitori de limbă engleză.

Pentru aceia care își doresc să intre în posesia părții „Dezvăluirea” separat, prețul este 75 cenți (3s) la post restant. Costurile fotografiilor pentru manuscrise, pentru tipurile speciale, etc. au fost foarte mari, astfel încât acest preț nu le acoperă în întregime. Prețul care va fi stabilit pentru întreaga ediție a Noului Testament, în douăsprezece părți, inclusiv concordanța și lexiconul (dar nu ediția legată) este de 75 cenți (4s) pentru fiecare parte așa cum este aceasta tipărită sau 9,75 dolari (1,19 £) cu totul.

Comenzile pentru „Dezvăluirea” ne pot fi trimise și noi le vom da mai departe, acționând doar în calitate de mesageri. „Dezvăluirea” ediția legată din hârtie este (3s) la post restant.

de TURNUL VEGHERE

Și
Vestirea Prezenței Lui Cristos

*"Străjerule, cât mai este din noapte ?
Străjerul răspunde: "Vine dimineața, și este tot noapte !"
- Isaia. 21:11 -*

BILUNAR

VOL. XLI

1 IULIE 1920

Nr. 13

Cuprins:

EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI	- Pag. 3
MOARTEA CAMPIONULUI	- Pag. 11
LIMBAJUL SEMNELOR LUI AVRAM	- Pag. 14
DAVID I-A SUCCEDAT LUI SAUL CA ÎMPĂRAT	- Pag. 19
DAVID ADUCE CHIVOTUL LA IERUSALIM	- Pag. 21
BUNĂTATEA ÎMPĂRĂTEASCĂ A LUI DAVID	- Pag. 23

STÂNCA VEACURILOR
Altă temelie nimeni nu poate pune
CA PREȚ DE RĂSCUMPARARE
PENTRU TOȚI

*Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ; va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la
auzul izletului mării și al valurilor; gemenii își vor da sufletul de groază, în luptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe
pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.
Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se ap-
ropie. Tot așa, când veți vedea întam plându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.
- Luca 21:25-28, 31 -*

Revista de față și misiunea sa

Această revistă este unul dintre principalii factori, sau instrumente, din sistemul instruirii biblice, sau al "Extinderii Seminarilor", care este prezentat acum în toate colturile lumii civilizate de către Societatea Watch Tower Bible & Tract, întemeiată în 1884 e.n., "Pentru Promovarea Cunoștinței Creștine". Aceasta servește nu numai drept o sală de clasă unde Studenții în Biblie se pot întruni pentru a studia Cuvântul divin, ci și drept canal de comunicare prin intermediul căruia se poate ajunge la ei cu anunțuri despre congresele Societății și despre venirea reprezentanților ei călători, numiți "misionari", iar studenții pot fi și înviorați cu rapoarte despre congresele ei.

"Lecțiile (noastre) bereene" sunt recapitulări sau analize ale STUDIILOR publicate de Societatea noastră, prezentate în mod interesant și foarte util pentru toți cei ce vor să fie demni de gradul de onoare pe care îl oferă Societatea, și anume *Verbi dei Minister* (V.D.M.), care tradus înseamnă *Serv al Cuvântului lui Dumnezeu*. Analizele noastre asupra Lecțiilor Școlii Duminicale Internaționale sunt destinate în special studenților și învățătorilor Bibliei mai în vârstă.

Această revistă susține apărarea singurei temelii reale a credinței creștine care este acum abandonată de oameni în general – răscumpărarea pe baza prețiosului sânge al "omului Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți." (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6) Zidind pe această temelie sigură aurul, argintul și pietrele prețioase (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea sa este și aceea de "să-i facă pe toți să vadă părtașia acestui secret sacru care...a fost ascuns de Dumnezeu...pentru ca acum să fie făcută cunoscută, prin adunare, înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu" – "care în timpurile trecute nu le-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost revelat acum". – Efeseni 3:5-9,10

Aceasta este separată de orice grupări, secte și credințe ale oamenilor, în timp ce caută din ce în ce mai mult să aducă orice afirmație a sa în deplină supunere voinței lui Dumnezeu în Cristos, așa cum este ea exprimată în sfintele Scripturi. Este liberă, astfel, să proclame cu îndrăzneală orice vorbește Domnul – potrivit înțelepciunii divine care ne-a fost dată pentru a înțelege decretul sale. Atitudinea sa nu este dogmatică, ci încrezătoare: căci știm de unde vorbim, umblând cu credință deplină în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. Această revistă este văzută ca o administrație, spre a fi folosită numai în serviciul său; de aici deciziile noastre referitoare la ce lucruri pot sau nu pot apărea în coloanele sale; căci acestea trebuie să fie, potrivit judecății noastre, în conformitate cu voința lui, spre învățarea Cuvântului său și pentru zidirea poporului său în îndurare și cunoștință. Și nu numai că invităm, ci chiar și insistăm asupra cititorilor noștri să se convingă de toate spusurile sale și să le pună la încercare cu ajutorul Cuvântului infailibil la care se face referire mereu pentru a facilita această testare.

Scripturile ne învață în mod clar

Că adunarea este "templul Dumnezeului celui viu" și "opera mâinilor sale"; că zidirea sa s-a făcut încontinuu pe parcursul epocii veștii bune – de când Cristos a devenit răscumpărătorul lumii și Piatra de Căpătâi din templul său, în care, atunci când se va sfârși, binecuvântările lui Dumnezeu vor veni "la toate popoarele", iar ei vor putea stabili o legătură durabilă cu el. – 1 Corinteni 3:16,17; Efeseni 2:20-22; Geneza 28:14; Galateni 3:29

Că, între timp, cizelarea, modelarea și educarea celor consacrați care cred în ispășirea făcută de Cristos pentru păcat progresează; și atunci când ultima dintre aceste "pietre vii", "alese și prețioase" va fi pregătită, Marele Meșteșugar îi va aduce pe toți la un loc la prima înviere; iar templul se va umple de gloria sa și va fi locul de întâlnire dintre Dumnezeu și oamenii pe tot parcursul Miei de ani. – Revelația 15:5-8

Că baza speranței adunării și întregii lumi stă în faptul că "Isus Cristos, prin îndurarea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți oamenii", "o răscumpărare pentru toți", și va fi "adevărată lumină care luminează toți oamenii care vin în lume", "la timpul fixat". – Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5,6

Că speranța membrilor adunării este să poată fi asemenea Domnului lor, "văzându-l așa cum este el", și fiind "părtași la natura divină" și să ia parte la gloria sa ca și comoștenitori cu el. – 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea din prezent a celor din adunare este desăvârșirea sfinților pentru viitoarea lucrare de serviciu; să dezvolte în ei însăși fiecare virtute; să fie martorii lui Dumnezeu în fața lumii; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți în veacul viitor. – Efeseni 4:12; Matei 24:14; Revelația 1:6; 20:6.

Că speranța lumii stă în binecuvântările de cunoștință și în ocazia ca acestea să fie aduse la toți prin domnia de o mie de ani a lui Cristos, restabilirea a tot ce s-a pierdut dina cauza lui Adam, către toți cei doritori și ascultători de către Răscumpărătorul lor și de adunarea sa glorificată, atunci când toți cei ce sunt răi cu bună știință vor fi distruși. – Faptele 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

VOL. XLI

1 Iulie 1920

Nr. 13

EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI

„Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea ca să stea drept mărturie tuturor popoarelor și apoi va veni sfârșitul.” – Matei 24:14

Vremurile păgânilor se sfârșiseră în 1914 și mulți se așteptau ca biserica să fie glorificată până la acel moment. Putem vedea acum că 1914 este data marcată cât se poate de clar în Scripturi, deși aceasta nu marchează glorificarea completă a tuturor membrilor corpului lui Cristos. Perioada pentru strânsul recoltelor de patruzeci de ani se terminase în 1918; dar de atunci lucrarea de spicuire a fost în plină desfășurare și totuși mai există multă muncă pentru biserică de făcut. Deoarece aceste date importante au trecut, mulți s-au întrebat. De ce sunt membrii corpului lui Cristos totuși de partea aceasta a vălului? Răspunsul se pare că este: Ca ei să poată oferi o mărturie lumii că împărăția cerurilor este aproape și că ei pot avea experiențele necesare pentru a le perfecta, făcându-i să se întrunească pentru folosirea în acea împărăție. Membrii corpului de această parte sunt ambasadorii lui Cristos și dacă ei sunt aceia care trebuie să aducă lumii un mesaj, și nu vor reuși sau vor refuza să îl facă cunoscut, pietrele îl vor spune în locul lor. Se pare că este evident, din examinarea Scripturilor, că un mare privilegiu este garantat bisericii prin propovăduirea mesajului referitor la împărăție.

Cu cinci zile înainte de crucificarea Stăpânului, în timp ce El stătea pe coasta muntelui de măslini, discipolii Săi s-au apropiat de El și I-au spus: „Spune-ne ... care va fi semnul [dovada] venirii Tale [prezenței] și a sfârșitului lumii?” (Matei 24 : 3) Isus a răspuns la întrebare și răspunsul Său ne arată că acesta nu era atât de mult pentru beneficiul aceluia care au întrebat și care au auzit răspunsul Său așa cum este, cu mult mai important, pentru aceia de această parte a vălului, la momentul îndeplinirii cuvintelor Sale profetice. Este rezonabil să tragem concluzia că Sf. Matei nu a înregistrat la acel moment toate conversațiile care au avut loc atunci, ci că a înregistrat doar părțile interesante, cele mai importante. Nu este chiar lipsit de sens pentru noi să tragem concluzia că Isus le-a spus mult mai mult și probabil a întrebat: De ce mă întrebați referitor la aceste lucruri? Este rezonabil să presupunem că purtătorul de cuvânt al discipolilor a replicat în schimb: Stăpâne, ne-ai spus că vei stabili împărăția Ta, la un moment dat, în viitor, la a doua venire a Ta, ne-ai spus că împărăția Ta nu este din această lume și ne-ai învățat să ne rugăm pentru venirea împărăției Tale; că voia lui Dumnezeu se va face pe pământ, așa cum este și în ceruri. Ne amintim de promisiunea făcută tatălui nostru Avraam că toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate prin sămânța sa și noi înțelegem că binecuvântarea va veni când împărăția Ta este stabilită; da, esența adevărată a învățaturii Tale a fost și este referitor la venirea împărăției Tale și noi o așteptăm cu bucurie! Noi înțelegem că aceasta va fi vestea cea bună pentru toți care sunt în condiția adecvată a inimii și care sunt nerăbdători referitor la stabilirea împărăției Tale.

RĂSPUNSUL NU A FOST ATUNCI ÎNȚELES

Discipolii au fost atunci consacrați, dar ei nu erau justificați și nici zămisliti din spiritul sfânt, și mințile lor, de aceea, nu erau luminate. Astfel, ei nu au putut înțelege pe deplin înțelesul complet al cuvintelor lui Isus, ca răspuns la întrebarea lor. Așa cum Sf. Pavel spune: „Acum, un om firesc nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu, pentru că ele sunt prostii pentru el și nu poate

să le înțeleagă, deoarece ele trebuie examinate spiritual”. (1 Corinteni 2 : 14, *Diaglott*) Ei erau oameni firești, nu spirituali. Ei nu au înțeles atunci și este evidențiat prin faptul că după moartea și învierea Domnului, când doi dintre discipoli au mers cu el la Emmaus, ei i-au spus: „Aveam încredere că El este acela care va salva atunci Israelul.” (Luca 24 : 21) Patruzeci de zile mai târziu, când aceiași discipoli stăteau pe coasta Muntelui de Măslina cu Stăpânul, chiar înainte de ridicarea la ceruri, ei L-au întrebat: „De data aceasta vei restabili din nou împărăția lui Israel?” (Faptele Apostolilor 1 : 6) Sub îndrumarea Sa, ei au așteptat la Ierusalim și la Rusalii ei au fost zămislîți și unși de spiritul sfânt și mințile lor au fost iluminate și atunci ei au început să înțeleagă marele plan al lui Dumnezeu.

După aceea ei nu au așteptat să vadă îndeplinirea răspunsului profetic al Domnului Isus în ziua lor. Știm din ceea ce spunea Sf. Pavel că ei nu au așteptat întoarcerea Domnului pentru aceeași perioadă. El a exprimat acest lucru ca fiind cea mai mare dorință ca Domnul să se întoarcă și să poată fi cu el, dar acest lucru el aștepta să se întâmple în viitor. Din aceste observații, trebuie să tragem concluzia că sfinții, de această parte a vălului, la momentul apariției și în timpul celei de-a doua prezențe a Domnului, trebuie să fie aceia cărora răspunsul Său le era cu adevărat adresat și aceia sunt capabili să îl înțeleagă. Trebuie să nu uităm și că aceste cuvinte ale Stăpânului, care au fost răspunsul Său, sunt cuvinte profetice, care explicau lucrurile din viitor și profeția poate fi înțeleasă doar după ce se îndeplinește sau în timp ce se îndeplinește. Conform acestei reguli, atunci, nu puteau să înțeleagă clar cuvintele profetice ale lui Isus, până la momentul îndeplinirii.

RĂSPUNSUL SĂU EXAMINAT

Aprecierea noastră în ceea ce privește răspunsul Stăpânului și îndatorirea și obligația prezentă a bisericii, ne vor apărea mult mai clar, dacă avem în minte și cadrul corespunzător. Când Zedechia, ultimul împărat al Israelului, a ajuns la deplinătatea domniei sale nelegiuite, Iehova a spus referitor la el: „Scoate diadema, dă jos coroana, nu va mai fi la fel, ridică ceea ce este jos, coboară ceea ce este sus. Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna și nu va mai exista, până când va veni acela al cărui drept este și îl voi da lui.” (Ezechiel 21 : 26, 27) Este binecunoscut că la acel moment, primul imperiu universal păgân fusese stabilit, cu Nebucadnețar ca și conducător, iar perioadele păgâne începând acolo au acoperit o perioadă de șapte perioade simbolice sau 2.520 ani. Data de început fiind 606 Î.Ch., ar însemna că perioadele păgâne s-au terminat în 1914, adică eliberarea legală de sub putere ar expira la acest moment și atunci va veni timpul pentru Cel „al cărui drept este” să primească și să exercite autoritatea împărătească.

În Revelația pe care Isus i-a dat-o Sf. Ioan, citim: „Îți mulțumim, O, Doamne Atotputernic, care ești și ai fost și care vei fi, deoarece ai luat puterea Ta ce-a mare și ai domnit. Și popoarele erau furioase, dar mânia Ta avea să vină.” (Revelația 11 : 17, 18) Întâmplarea care este înregistrată aici în Revelația va marca cu siguranță sfârșitul dominației păgâne. Constatăm că aceste evenimente care de fapt au fost observate, sunt de acord în cel mai mic detaliu cu calculul stabilit în cronologia biblică și dovedesc cu siguranță că perioada păgână, legal și cronologic s-a încheiat în toamna anului 1914, moment când popoarele s-au înfuriat și mânia lui Dumnezeu a început să se pogoare asupra lor. Isus a răspuns că popor se va ridica împotriva altui popor, împărăție contra altei împărății, și vom constata că acest lucru a început să se îndeplinească în anul 1914 cu marele război mondial. Când vor veni, spune El, „foametea, bolile și cutremurele [revoluțiile], în diverse locuri.” (Matei 24 : 7) Toată lumea admite că o astfel de foamete a fost pe pământ de la începutul războiului, încât aceasta a crescut treptat. Că profeția privind bolile s-a îndeplinit și încă se mai îndeplinește, suntem cu toții de acord; revoluțiile au răsturnat Rusia și Germania și amenință și alte părți ale lumii să se întâmple același lucru. Isus a spus: „Toate acestea sunt începutul nefericirilor”. Un translator redă astfel: „Aceste nefericiri nu sunt nimic altceva decât durerile facerii”. De aceea, vom înțelege că războiul mondial și alte lucruri legate de acesta au marcat sfârșitul tipurilor neamurilor și începutul punerii la o parte a vechii rânduială și evenimentul intrării în noua rânduială.

Este interesant să marcăm îndeplinirea profeției Stăpânului așa cum este înregistrată în versetele de la 9 la 12. Satana, zeul ordinii malefice prezente de lucruri care se sparge în bucăți,

văzând că imperiul său se prăbușește, își îndreaptă forțele spre sămânța promisiunii. Dovezile au ieșit la lumină de când s-a terminat războiul și ne arată că persecutarea creștinilor a început în Germania, Austro-Ungaria, Marea Britanie, Canada și Statele Unite practic în același timp. În Austro-Ungaria, pe atunci fortăreața sistemului papal, o serie de persoane care studiau Biblia au fost împușcate mortal din cauza credinței lor în Domnul. Alții au fost încarcerati și ținuți acolo timp de trei ani. În Germania, cei care studiau Biblia, adepți ai Stăpânului, care aveau muștrări de conștiință să ia o viață umană, erau urâți și persecutați, unii dintre ei erau puși în prima linie din armată și cădeau la prima misiune. În Marea Britanie, o serie de persoane care studiau Biblia au fost încarcerate. În Canada erau amendate, încarcerate fără avantajul de a fi judecați și de a se apăra, și în multe feluri tratați incorect. În Statele Unite erau maltratați, chinuiți, arătați cu degetul, loviți, abuzați și aruncați în închisori fără a le fi adusă vreo acuzație. Alții erau închiși și alții bătuti până când mureau din cauza rănilor. Răspunsul lui Isus în lumina acestor fapte ne arată că profețiile Stăpânului în versetul 9 erau împlinite.

Conform interpretării doctorului Weymouth, acel verset spune: „Și în acel moment te vor pedepsi și te vor omori, și vei fi urât de toate națiunile pentru că ești strigat pe numele Meu.” Trebuie să ne aducem aminte că popoarele la care se referea sunt așa zisele popoare creștine.

Trebuie să ne amintim că procesele grozave au avut în loc în cadrul bisericii de când a început marele război. „Și atunci își vor face rău, se vor trăda unul pe celălalt și se vor urî unul pe celălalt.” (Versetul 10) Nu cred că mai trebuie să amintim oamenilor Domnului că aceste cuvinte s-au îndeplinit recent întocmai, mulți făcând rău fără vreo cauză sau scuză, adesea exprimând ura și relele intenții. A „trăda unul pe celălalt” nu se limitează la aducerea unui sau altuia în fața tribunalului, ci înseamnă orice act de lipsă de loialitate, lipsă de credință sau necinste față de celălalt, acela care trădează încrederea sau confidența. De aceea, oricine care cu bună știință sau deliberat dorește să submineze sau să își trădeze fratele prin fapte necinstite îndreptate împotriva fratelui său, pentru a-i face rău sau pentru a aduce o pată bunului său renume și reputației în fața fraților săi, va fi un trădător și, desigur, oricine care va trăda un frate în fața unui dușman sau a oricui altcuiva asemenea va cădea sub incidența înțeleșului cuvintelor Stăpânului, așa cum sunt folosite în acest text. Toate și-au găsit împlinirea în cadrul perioadei de timp menționate.

În timpul acestei perioade, începând cu 1914, conform profețiilor Stăpânului, au apărut falși profeți sau învățători printre oamenii Domnului și au înșelat pe mulți, deoarece nedreptățile pe care le-au făcut ei, au făcut pe mulți să aibă o inimă împietrită. Toate aceste lucruri trebuie să se afle, deoarece așa a prezis Domnul că se va întâmpla.

DE CE APAR ACESTE ÎNCERCĂRI GROAZNICE?

Mulți dintre copiii dragi ai Domnului au întrebat, De ce se abat asupra bisericii aceste multe încercări groaznice? Chiar aceste încercări groaznice au împiedicat pe câte unii. Este aparent din Scripturi și din faptele petrecute că sunt două motive puternice pentru care biserica a fost supusă încercărilor de temut în timpul ultimilor ani: (1) În îndeplinirea profețiilor Stăpânului și aceste experiențe să poată îndepărta mizeriile pe care unii din cei aprobați ar fi putut să le permită să existe; și (2) ca sfinții care rezistă încercărilor groaznice să poată fi pregătiți să mărturisească creștinătății la momentul potrivit. Încercările și experiențele solicitante nu sunt doar pentru a atrage atenția asupra celor care nu sunt aprobați, ci mai specific, pentru a se manifesta în fața celor aprobați. Sf. Pavel indică acest lucru când spune: „Și încă o dată voi scutura nu doar pământul, dar și cerurile. Și acest cuvânt, „încă o dată”, semnifică distrugerea lucrurilor care sunt scuturate, adică lucrurile din care sunt făcute, *acele lucruri care nu sunt scuturate, vor rămâne.*” (Evrei 12 : 26, 27) „Pentru că trebuie să existe o diferență de opinii între voi, pentru a se vedea clar că sunt oameni vrednici printre voi.” (1 Corinteni 11 : 19, *Weymouth*) Că aceste experiențe severe se vor abate asupra bisericii la acest moment este evident din cuvintele Stăpânului, când El spune: „Dar cel care va îndura până la final, acesta va fi salvat”.

DOVEZI COROBORATE

Până acum TURNUL DE VEGHERE a povestit despre experiențele lui Ilie și Elisei, ca prevăzând experiențele și lucrarea bisericii. Una dintre lecțiile principale care evident s-a vrut să fie predată prin experiențele acestor doi oameni ai lui Dumnezeu era că biserica, la un moment dat, în experiențele sale va avea nevoie de mai mult spirit al Domnului decât într-un alt moment, care ar însemna absența fricii și că trebuie să aibă o iubire perfectă, o credință și încredere în Domnul. Revedem pe scurt unele din aceste experiențe aici pentru a sublinia acest punct de vedere.

Ilie a apărut înaintea lui Ahab și i-a spus că nu va mai ploua timp de trei ani. Apoi a dispărut. La finalul acestei perioade, sub îndrumarea Domnului, Ilie s-a întors. La acel moment, Obadia, un servitor al lui Ahab, împreună cu împăratul și cu alții, îl căutau pe Ilie. Obadia părea a fi un om care dorea să îl servească pe Dumnezeu și totuși era sub influența predominantă a lui Ahab, de aceea este imaginea marii clase a companiei. Când Ilie l-a întâlnit, l-a rugat să îi spună împăratului că s-a întors. Obadia nu a vrut de frică că Ilie nu va apărea și împăratul se va supăra pe el (Obadia) și îl va omorî. Dar, fiind asigurat că el va apărea, Obadia s-a supus. A fost aranjată o întrunire între împărat și profet. Împăratul l-a acuzat pe profet că din cauza lui nu a mai plouat, iar ca răspuns, profetul a declarat împăratului că el este acela responsabil, pentru că el uitase de Dumnezeu, a permis oamenilor idolatria, a asociat cu el o femeie necredincioasă ca împărăteasă a sa și a instalat profeții lui Baal în loc de profeții lui Dumnezeu. Ilie i-a propus un test să vadă cine este Dumnezeu, iar acest test a demonstrat fără putință de tăgadă tuturor celor prezenți că Iehova este Dumnezeu. Când profeții din Baal nu au reușit să treacă testul, atunci, sub îndrumarea lui Ilie, ei au fost condamnați la moarte. Ilie a fost atunci curajos.

Dar la scurt timp după aceea, Izabela (ecleziasticismul modern), aflând de ceea ce se întâmplase referitor la profeții lui Baal, i-a spus lui Ilie că ea îl va uide în următoarea zi și apoi Ilie a fugit. Ilie a fost curajos și fără frică în prezența împăratului și a sutelor de profeți ai lui Baal, dar când o femeie s-a luat după el, s-a speriat și s-a ascuns. Fără a intra în detalii despre cum s-a îndeplinit această profeție, povestim aici doar câteva părți din aceasta.

La finalul anului 1917 și începutul lui 1918, „Misterul dezlegat” și cântecul „Căderea Babilonului” erau distribuite pe scară largă. La întrunirea anuală a Societății din 1918, referitor la tratamentul primit de o serie dintre cei care studiau Biblia din partea acelorora cu autoritate și negarea dreptului multora dintre frați la scutirea de serviciul militar, se considera că este bine să se ia o hotărâre și să se prezinte aceasta „puterilor care vor veni”. În consecință, s-a luat o hotărâre (a se vedea Z'18-25) și s-a numit un comitet care să prezinte hotărârea Președintelui Statelor Unite, Secretarului de Război și a Magistratului Șef. Această hotărâre, printre alte lucruri, spunea:

„Noi afirmăm cu tărie că învățăturile lui Isus și ale apostolilor interzic tuturor adepților Săi adevărați să se angajeze în lupte mortale sau în război, că la începutul erei creștine, aceia care pretindeau a fi adepții Săi s-au îndepărtat de această învățătură și că timp de multe secole preoțimea, atât cea din sistemul bisericesc catolic, cât și din cel protestant, s-a îndepărtat de învățăturile lui Isus și ale apostolilor, înlocuindu-le cu doctrinele făcute de om și au propovăduit dreptul divin al împăraților de a conduce ; că împărățiile acestei lumi constituie împărăția Domnului și au amestecat religia lui Isus cu politicile lumii, și acest lucru a dus la confuzie printre creștini; și pe care Domnul îl denunță ca fiind Babilonul și spune că este o neplăcere pentru ochii Săi; că Domnul prin mulți profeți ai săi sfinți a prezis că se va înfăptui această alianță între puterile civile și cele ecleziastice pe pământ, ceea ce va aduce indignarea lui Dumnezeu, aducând războaie, revoluții și anarhie, care va fi dominată de El când va arunca popoarele de pe pământ la sfârșit ,ca El să poată stabili printre oameni o guvernare dreaptă și pură.

Acest lucru a marcat începutul experiențelor îngrozitoare ale oamenilor Domnului în acest ținut. Ilie și Elisei mergeau atunci împreună. Vrem să spunem că profetul Ilie și profetul Elisei au reprezentat amândoi aceeași clasă de oameni, dar în diferite perioade în istoria bisericii și au imaginat diferite lucrări care să fie făcute de aceeași oameni. Atunci, în timpul marelui vârtej (războiul mondial) experiențele îngrozitoare au apărut în Societate și separarea lucrării a fost făcută de clasele Ilie și Elisei și marcată clar; partea lui Ilie se scurgea. Când ne gândim că Ilie și Elisei

erau amândoi folosiți ca tipuri, atunci înțelegem că experiențele lor au fost aranjate dinainte de Dumnezeu și experiențele lor anti-tip erau asemănătoare cu cele planificate de Domnul.

Când Ilie și Elisei mergeau împreună, după prima lovitură a Iordanului, Ilie i-a spus lui Elisei: „Întrebă ce pot să fac pentru tine înainte să fiu luat de aici. Și Elisei a spus, te rog, lasă să pogoare asupra mea o porție dublă din spiritul tău asupra mea.” (2 Împărați 2 : 9) Cuvântul *dublă* aici nu înseamnă duplicare, ci de două ori mai mult. Parabola virginelor înțelepte și a celor nesăbuite ne arată că virginele înțelepte (mica turmă) au refuzat să dea ulei virginelor nesăbuite (marea companie), ci le-au îndrumat să meargă să cumpere de pe piața experienței. Totuși nu la fel a fost și experiența lui Ilie și a lui Elisei. Ilie i-a răspuns lui Elisei: „Mi-ai cerut un lucru greu: totuși, dacă mă vei vedea când voi fi luat de lângă tine, așa va fi pentru tine, dacă nu mă vei vedea, nu se va îndeplini.” Prin acest lucru înțelegem că aceia care discern experiențele care marchează sfârșitul lucrării reprezentate de Ilie și care marchează începutul și progresul lucrării reprezentate de profetul Elisei, va fi mult întărit în credință și în iubire și de aceea nu va avea spiritul fricii și va putea realiza cu credință și fără frică restul lucrării bisericii ce le-a fost încredințată de Domnul pentru a fi făcută. „Iată, iubirea noastră este făcută perfectă, ca noi să avem curaj [franchețe, fără frică în proclamarea adevărului] în ziua judecării [judecată care se va abate acum asupra popoarelor, dar și asupra bisericii], deoarece, așa cum este El, așa suntem și noi în această lume [adică, suntem considerați din punctul de vedere al noilor ființe și nu ființe umane]. Nu există niciun fel de frică în iubire, ci iubirea perfectă a alungat frica.” – 1 Ioan 4 : 17, 18.

Experiențele lui Ilie și Elisei,, când sunt comparate, ne arată că Elisei a avut o porție dublă de spirit. Ilie a descris clar experiențele clasei care va deveni fricoasă și se va retrage pentru o perioadă din îndeplinirea îndatoririlor, iar Elisei a imaginat clasa care, cu încredere deplină în Domnul, a înțeles că puterea lor vine de la Domnul și nu de la ei, și care îi îndrumă clar și fără frică în îndeplinirea sarcinii. Cu alte cuvinte, aceiași oameni, în diferite momente, s-au mișcat prin diferite măsuri ale spiritului iubirii și încrederea este descrisă de acești doi profeți.

Când Ilie a fost amenințat de Izabela, el a fugit și l-a rugat pe Dumnezeu să moară, deoarece credea că lucrarea sa s-a terminat. Când Elisei a fost înconjurat de întreaga armată a sirienilor la Dotan, care a venit cu scopul declarat de a-l lua prizonier și de a-l omorî, el era calm și fără frică. În anul 1918, când a început persecutarea bisericii, lucrarea a încetat brusc. Spiritul de frică a pus stăpânire pe biserică în general și mulți au crezut că lucrarea era finalizată complet și s-au rugat să moară. Totuși, era evident că Domnul a permis aceste experiențe groaznice pentru a-i pregăti pentru ceea ce avea să urmeze și în special să îi pregătească pentru împărăția Sa. În vederea experiențelor solicitante din trecut și condiția de pe pământ care erau încă tulburătoare, trebuie să înțelegem clar cu toții că acum e nevoie de mai mult spirit pentru a purta mai departe mesajul adevărului și proclamarea acestuia, decât era când totul era liniștit. Și dacă vedem că Dumnezeu a marcat aceste lucruri în tipuri pentru beneficiul nostru, dacă vedem sau discernem linia de demarcare între cele două lucrări, atunci această necesitate trebuie să aibă o tendință de a ne crește încrederea, credința noastră și iubirea noastră pentru Domnul și Stăpânul și Tatăl nostru ceresc, și știind că dacă Dumnezeu va fi mereu pentru noi ca să nu poată fi nimeni împotriva noastră, atunci putem merge înainte fără frică în serviciul Său.

MANTIA

Ilie și Elisei s-au alăturat împreună din Ghilgal spre Bethel, la Ierihon și apoi spre Iordan. Ajungând spre Iordan, Ilieși-a luat mantia și a înfășurat-o și a lovit apele și ele au fost împărțite care încotro, astfel încât ei să meargă pe pământ uscat. Fără îndoială că Ilie a avut mantia pe toată durata călătoriei sale. De aceea, mantia sa trebuie să fi fost murdară, se pare că aceasta reprezenta adevărul sau mesajul care trebuia propovăduit de clasa Ilie. Când el a ajuns la Iordan, povestea ne spune: „Ilie și-a luat mantia și a înfășurat-o și a lovit apele.” Să se înfășoare cu ea înseamnă să strângă colțurile și de aceea sugerează concentrarea mesajului adevărului pe un lucru specific. Când „Misterul dezlegat” a fost emis în 1917, împreună cu extrasele din acesta, a fost publicat în NUMĂRUL LUNAR AL STUDENȚILOR BIBLIEI că anul și începutul anului 1918, mesajul va fi

concentrat în special împotriva Babilonului, adică sistemele bisericii așa cum se diferențiază ele de adevărata biserică și adevărata biserică era amplificată ca explicație a acestui fapt. Probabil nu fusese niciun mesaj spus care să fi determinat o așa discuție pe scară largă între oameni cum a fost acela spus împotriva Babilonului. De aceea, trebuie să existe o împărțire între oameni.

La scurt timp după ce au trecut Iordanul, o trăsură înspăimântătoare i-a separat pe Ilie și pe Elisei, iar mantia lui Ilie a căzut de pe el. În primăvara anului 1918 războiul, descris ca un vârtej, era în plină desfășurare. Experiențele groaznice ale bisericii care au fost trăite atunci ca rezultat al asaltului asupra Societății și lucrarea sa, a marcat separarea lucrării lui Ilie și a lui Elisei, Ilie fiind luat și Elisei a rămas, adică, partea de lucrare a lui Ilie încetase aici, și trebuia să fie urmată de lucrarea lui Elisei, lucrare care trebuia să fie făcută de cei cu adevărat consacrați, clasa celor sfinți. „El [Elisei] a luat și el mantia lui Ilie, care căzuse de pe el, și a plecat înapoi și a stat lângă malul râului Iordan.” Faptul că el a stat acolo ar putea să indice o perioadă de așteptare, în care biserica de această parte a vălului era practic inactivă în ceea ce privește propovăduirea în public.

Vedem de asemenea (1 Împărați 19 : 16) că Elisei era uns de Ilie, în locul lui Ilie. Ungerea înseamnă delegarea misiunii, de aceea Elisei era desemnat să facă același tip de lucrare pe care o făcuse și Ilie, de aici vedem necesitatea ca ambii oameni să reprezinte aceeași clasă, dar făcând lucrări separate.

LUCRAREA UNUI UCIGAȘ

Profetul Ezechiel descrie lucrarea de ucidere care trebuie făcută, spunând: „Iată, au venit șase oameni de la poarta mare, care era spre nord și fiecare om avea o armă mortală în mână, și unul în mijlocul lor, era îmbrăcat cu olandă, avea pana de scris la el și ei au intrat și au stat lângă altarul de alamă.” (Ezechiel 9:2) Unul dintre oameni descris aici este perceput în general și este recunoscut ca reprezentând pe cel de-al șaptelea mesager al bisericii. Lucrarea sa este descrisă în versetul 4, unde lui i se poruncește să „meargă în mijlocul orașului ... și să pună un semn pe fruntea oamenilor care oftau și strigau din cauza tuturor faptelor îngrozitoare care se făcuseră în acest oraș.” Marea lucrare a Fratelui Russell și ceea ce a făcut el a fost să deschidă mințile acelor care doreau să știe adevărata învățătură a sacrificiului pentru răscumpărare, misterul, adunarea și împlinirea bisericii. Sionul nominal în timpul perioadei culesului fusese trăit de foarte mulți creștini onești, care oftau de ușurare pentru că se eliberaseră din lanțuri aici. Psalmistul îi descrie rătăcind în sălbăticie singuri, însetați de dreptate. În toate discursurile Fratelui Russell, el a profitat de ocazie pentru a atrage atenția asupra consacrării. El nu a predicat exclusiv despre restabilire. El a refuzat să facă acest lucru. Aceasta nu era exclusiv lucrarea sa.

Toți oamenii descriși în versetul venind de la poarta mare, care era spre nord, indică clar faptul că ei aveau o poruncă de la Domnul să facă o anumită lucrare. Ei toți au mers și au stat lângă altarul de alamă, sugerând că toți făceau parte din ordinul preoțesc, îndeplinind sarcinile de preoți. Ne gândim că cei șase aici reprezentau o mișcare organizată și compactă de adepți ai Stăpânului în îndeplinirea lucrării pe care Domnul o încredințase bisericii pentru a fi realizată la momentul despre care discutăm. Societatea Turnul de Veghe și Cântece Religioase era organizată de Fratele Russell, sub îndrumarea Domnului fără îndoială, și așa cum s-a mai spus și înainte, el se gândea că este succesorul său și să facă lucrarea pe care el nu o făcuse. Noi credem, așa cum spuneam, că acei șase oameni aici tipizați, reprezintă Societatea Turnul de Veghere și Cântece Religioase și toți creștinii care lucrează în armonie întru proclamarea mesajului și în îndeplinirea lucrării pe care Domnul a încredințat-o oamenilor Săi la un moment dat. Trebuie să observăm că poruncile date acestora, erau să facă o lucrare de ucidere. „Și pentru toți cei șase a spus și eu am auzit: Mergeți după el în oraș și loviți, să nu iertați pe nimeni, să nu vă fie milă; ucideți de-o potrivă pe cei tineri și pe cei bătrâni, fecioarele și copiii mici și femeii, dar nu vă apropiați de aceia care au semnul, și începeți cu sanctuarul Meu.” Lucrarea de măcelărire care este menționată aici este clar că nu trebuie făcută asupra celor consacrați, care au ajuns la cunoașterea adevărului. Acest lucru înseamnă să se indice clar că nu există nici o poruncă divină pentru unii să formeze organizații separate împotriva celor consacrați pentru a duce mai departe ceea ce au considerat a fi lucrarea Domnului, ci ceea ce

Domnul dorește să fie lucrarea sa și să se îndeplinească prin canalul pe care el l-a organizat să fie făcut. Uciderea care este menționată aici nu este o lucrare care să se facă cu arme carnale. „Pentru că armele războiului nostru nu sunt carnale, ci sunt mărețe prin Dumnezeu, pentru a învinge.” (2 Corinteni 10 : 4) Armele care vor fi folosite sunt sabia spiritului, mesajul adevărului. – Efeseni 6 : 17.

Vom vedea tot din studierea poveștii lui Elisei că el fusese uns să facă o lucrare de măcelărire. (1 Împărați 19 : 17) Profetul ne indică faptul că în timpul domniei milenare Mesia va chema la el pe toți oamenii și îi va lovi cu nuiua guri Sale. În înțelegerea acestor cuvinte simbolice, de aceea, vedem că lovirea sau uciderea nu înseamnă rănirea din punct de vedere fizic a unei persoane, ci înseamnă că adevărul trebuie folosit pentru a lovi greșeala și pentru a expune sistemele și doctrinele greșite, pentru a face creștinii adevărați să își manifeste adevărata lor condiție și pentru a-i face pe liderii lor să nu mai pretindă că sunt creștini, când ei nu sunt.

LUCRAREA CARE NI SE AȘTERNE ÎN FAȚĂ

Diverse organizații care există acum printre creștinii nominali presupun că aduc împărăția Domnului. Ei au învățat oamenii lucruri greșite și au ținut oamenii în ignoranță și întuneric în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu. Este evident că a venit momentul când adevărul va fi folosit ca o armă de ucidere pentru a nimici aceste sisteme false ale doctrinelor și pentru a arăta adevărul, consolidând mesajul acelora care doresc să audă adevărul. Mesajul, desigur, va începe cu creștinii care profesază, desemnați ca și clasa sfântă și cu oamenii din vechime, clericii sistemelor ecleziastice, iar adevărul va ieși la lumină și va vorbi despre toate interpretările greșite în ceea ce privește planul lui Dumnezeu și va face să se manifeste mesajul referitor la împărăția Sa.

Din nou trebuie să ne referim la Elisei, după ce Ilie a fost luat. Vedem (2 Împărați 2 : 13, 14) că Elisei prima dată a luat mantia care îi căzuse lui Ilie și a mers înapoi și a stat lângă râul Iordanului. După ce a stat acolo o bună bucată de timp, nu se știe cât, timp în care mantia trebuie să fi existat, „el a luat mantia lui Ilie, care îi căzuse și a lovit apele”. Astfel se indică că există o perioadă de așteptare între momentul când el a luat mantia și momentul când a lovit. Acum pare momentul potrivit pentru a merge mai departe cu lucrarea Domnului și primul lucru pe care îl face se pare că este să ia mesajul adevărului, partea ascunsă a mesajului, în special „Misterul dezlegat” și l-a folosit. Acesta „căzuse” sau fusese lăsat jos în primăvara anului 1918. Sub îndrumarea Domnului, ZG fusese tipărit și depozitat în diferite părți ale țării până atunci și acum se pare că Domnul decisese calea pentru biserică să ia această armă de ucidere, această parte ascunsă a mesajului și să o folosească. – Ezechiel 21 : 14, 15.

Această dată de 21 iunie fusese stabilită ca data de început a lucrării Sale și fără îndoială că toată lumea care îl iubește pe Domnul și care nu are niciun fel de frică și nici nu îi este rușine și care dorește să aibă o parte din lucrarea Domnului, va căuta șansa de a participa în această lucrare atâta timp cât durează. ZG se vinde la preț de 20 cenți per exemplar, ceea ce este foarte ieftin, un preț pe care aproape toată lumea și-l poate permite. Hârtia pe care este tipărit ar costa mai mult acum, să nu mai spunem despre costurile suplimentare, iar experiența anterioară ne arată că este mult mai posibil ca aceia care o cumpără să o citească decât aceia care o primesc gratuit.

A fost elaborată o ediție revizuită a Volumului al șaptelea în ediție legată imediat după ce a fost tipărit ZG, iar acesta va fi pus în vânzare și distribuit imediat ce se va termina lucrarea pentru ZG, și apoi toate exemplarele „Misterului dezlegat” vor fi gata de distribuție. Să facem această lucrare așa cum se cuvine și în ordinea stabilită și credem că mila lui Dumnezeu se va pogori asupra acestuia.

LUCRAREA PENTRU TOȚI

Din nou referitor la răspunsul pe care Isus l-a dat la întrebarea discipolilor, trebuie să ne amintim că răspunsul Său este specific pentru întrebare. Prima parte a răspunsului desemnează sau determină începutul nefericirilor sau problemelor din naștere și apoi ne arată cum se vor abate toate

problemele. După experiențele groaznice care s-au abătut asupra bisericii și după povățuirea adepților săi să îndure cu veselie totul până la final, El spune atunci despre lucrarea generală care trebuie făcută de-a lungul creștinătății: „Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea pentru a sta drept mărturie tuturor popoarelor și apoi va veni sfârșitul.” Se va observa că El nu spune că Evanghelia care a fost predicată celor umili de-a lungul întregii epoci a evangheliei va fi predicată. Atunci la ce evanghelie se putea referi El? Evanghelia înseamnă vești bune. Veștile bune de aici se referă la sfârșitul vechii ordini a lucrurilor și stabilirea împărăției lui Mesia. Înseamnă că noaptea întunecată a păcatului și a nefericirii se vor duce. Înseamnă că imperiul Satanei va cădea și nu se va mai ridica niciodată. Înseamnă că soarele dreptății se va ridica imediat, razele sale binefăcătoare străpungând întunericul și aducând oamenilor ceea ce îi va binecuvânta, mângâia și ridica. Înseamnă venirea Epocii de aur, perioada glorioasă despre care au scris toți profetii și despre care Psalmistul a cântat cântece de bucurie și speranță.

O traducere modernă a acestui text îl luminează: „Și această veste bună a împărăției va fi proclamată de-a lungul întregii lumi pentru asta drept mărturie în fața păgânilor, și apoi va veni sfârșitul.” Aceasta indică cât se poate de clar că acum biserica trebuie să se implice în proclamarea acestei vești bune ca mărturie în fața tuturor popoarelor de pe pământ, și apoi ordinea veche va dispărea cu totul și noua ordine va veni. Cu siguranță că nu ar putea să existe vești mai bine, niciun fel de vești nu sunt așa de mângâietoare și de ajutor oamenilor de pe pământ în acest moment de nefericire. Este clar că acest verset înseamnă că trebuie să se propovăduiască tuturor popoarelor desemnate ca fiind creștine. Toți creștinii sunt acum înecați în nefericire și uimire. Ei au trăit mari nefericiri, dar încă vor avea probleme și mai mari. Înainte ca marile probleme să vină, acest mesaj trebuie să ajungă la toții oamenii ca mărturie. Este evident că este vorba de acel mesaj și acea clasă despre care profetul Isaia a avut o viziune și despre care el a scris: „Pe munte, cât de frumoase sunt picioarele aceuia care aduce veștile bune, care propovăduiește pacea, care aduce veștile bune, care propovăduiește salvarea, care spune Sionului: Dumnezeu! – Isaia 52:7.

Atunci este clar că ultimii membri ai corpului lui Cristos, membrii principali pe pământ nu sunt marea clasă a companiei, ci sunt aceia care acum trebuie să iasă în față sau să fie deasupra împăraților acestui pământ și să le aducă veștile bune, să propovăduiască pacea și salvarea, deoarece Domnul este aici. El a luat deja puterea la sine și domnește!

Se va vedea că în ordinea stabilită, acest mesaj trebuie propovăduit între momentul marelui război mondial și momentul „marii nefericiri” menționat de Stăpân la Matei 24 : 21, 22. Acest mesaj nu ar fi putut fi propovăduit înainte de începutul războiului mondial. Este clar atunci, că Stăpânul intenționa pentru noi să înțelegem că va veni un moment când biserica trebuie să declare lumii ca mărturie că ordinea veche se sfârșește și că va dispărea în curând cu totul. Faptul că El a spus că de dragul celor aleși vremea nefericirii va fi scurtată și că trupul salvat ne garantează nouă fără puțință de tăgadă că se anunță acum lumii mesajul, „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”.

De aceea, se pare că acum este momentul pentru biserică să propovăduiască în creștinătate veștile bune. Acesta este scopul Societății să solicite fiecărui vorbitor în public, tuturor fraților pelerini, tuturor vârstnicilor claselor, tuturor celor care țin discursuri în public în orice parte a creștinătății să își pregătească discursul asupra acestui subiect: „Lumea s-a sfârșit – milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată,” și vestitorul acestui mesaj să fie ca martor pentru creștinătate și se pare că dacă biserica nu va face acest lucru, chiar și pietrele vor plânge. Acum Societatea pregătește o broșură despre acest subiect, care va fi gata de distribuit în scurt timp. Societatea va face numiri duminică pentru frații pelerini în locuri corespunzătoare pentru întruniri publice. Trebuie să ne aducem aminte că un public nepregătit este un dezavantaj pentru o întrunire. Cerem cu sinceritate fraților unde se fac aceste numiri să închirieze o locație bine amplasată și un loc de întrunire popular și să facă bine cunoscută adunarea publică.

Ce privilegiu binecuvântat are acum biserica să fie ambasadorul împărăției Domnului și să fie implicată în propovăduirea veștilor bune către toți creștinii și în timp ce face acest lucru, să aibă încredere că imediat ce lucrarea va fi finalizată, Domnul va lua la el pe toți aceia care vor constitui corpul Său, și atunci veselia lor va fi completă și se vor bucura de mult mai multe lucruri bune!

„La lucru! La lucru! Pentru că este de lucru pentru toată lumea
În curând împărăția întunericului și a greșelilor va cădea
Și numele lui Iehova va fi înălțat
De coruri care vor striga, Salvarea ne eliberează!”

MOARTEA CAMPIONULUI

„Din gura pruncilor alăptați la sân și-au luat puterea ... ca să fii încă dușmanul și răzbunătorul! – Psalm 8 : 2

Într-o lecție recentă de la Școala de Duminică am vorbit despre evenimentele istorice ale bătăliei lui David cu Goliat. Acum vom lua în considerare cu un interes chiar mai mare efectul pe care acel incident l-a avut asupra planului lui Dumnezeu.

Emoțiile subiective ale lui David în ceea ce privește lupta sa cu Goliat, uriașul filistin, sunt menționate pentru noi în Psalmul opt. O parte a ceea ce acum este considerat ca o parte introductivă la Psalmul nouă este de fapt o continuare la Psalmul opt. Trebuie să ne aducem aminte că în vremurile din vechime, Psalmii nu erau împărțiți în versete așa cum sunt acum și nici nu exista un spațiu între Psalmi. De aceea, ar fi foarte ușor să confundăm continuarea Psalmului menționat mai sus cu partea introductivă a următorului Psalm, dacă nu avem un sistem cu care să lucrăm. Domnul nu ne-a lăsat în întuneric în această privință, pentru el ne-a dat un Psalm complet separat, adică, unul de sine stătător, care trebuia să servească drept model. Acest Psalm se regăsește în capitoul trei al Habacuc. Aici putem vedea că titlul este pe post de parte introductivă, urmat de Psalmul propriu-zis, și adesea o introducere a evenimentului care i-a dat naștere, fiind atașat ca o continuare.

De aceea, înțelegând o parte prin ceea ce este acum partea introductivă a Psalmului 9 ca aparținând de fapt Psalmului 8, avem desemnarea: Pentru Cel mai mare dintre Muzicieni, referitor la „Muth-Labben” – *Moartea Campionului*.

PSALMII NU SUNT DOAR ISTORIE

Ar fi o greșeală totuși să presupunem că Psalmul opt a fost scris, sau că oricare dintre Psalmi au fost scriși, doar pentru a consemna evenimentele istorice. Acest lucru nu ar fi adevărat; pentru că evenimentele istorice au fost toate consemnate în Cărțile lui Samuel, ale Împăraților și în Cronici, Psalmii, în măsura în care povestesc evenimente istorice, le menționează pentru a indica sentimentele de devoțiune, de înflăcărare, de credință, de căință, etc. pe care acele incidente le-au declanșat. În plus, toți acești Psalmi care menționează numele lui David au o aplicație profetică pentru Cel mai mare decât David, Fiul lui David și Domnul lui David și mulți dintre cei care nu sunt astfel menționați au o astfel de aplicație.

Goliat ilustrează foarte bine pe marele oponent și sfidător al lui Dumnezeu și al Celui Iubit. Se pare că el este asociat cu el și reprezintă ideea de imperfecțiune. Șase este numărul atașat acestor lucruri și agențiilor care în curând nu vor mai avea aprobare divină, nu vor mai avea vrednicia care este indicată de cifra șapte. Prea mult nu se poate obține din aceasta, dar este o problemă de mare interes să observăm că Goliat a avut șase piese de armură menționate, el avea șase coți și o palmă în înălțime, că sulița lui cântărea cât șase sute de bani de fier”. Un alt personaj de origine modestă al istoriei care a meritat și a primit dezaprobarea divină a fost Nebucadnețar. Pentru a-l sfida pe Dumnezeu el a ridicat o imagine a „cărei înălțime era de șaiszeci de coți și cu o lățime de șase coți”, în timp ce chemarea la venerare era făcută cu șase instrumente muzicale. Omul Păcatului poartă

aceeași cifră multiplicată, 666, în timp ce numerele care au legătură cu el sunt divizibile cu șase - 42, 1260.

PUNCTUL DE COTITURĂ PENTRU DAVID

Moartea acestui campion neaprobat, care l-a sfidat pe Dumnezeu și armatele poporului Său Israel, s-a dovedit a fi un punct de cotitură în viața lui David. David era un „adolescent” și în Psalmi se spune „copil”. Fără îndoială, că el părea așa în comparație cu filistinul cu armură și puternic. În acest cântec de slavă, se pare că îl găsim pe David plin de gândurile de reverență față de numele lui Iehova, măreția Sa și bunăvoința în a-l observa și în a-i da putere.

Excelența lui Iehova în Lumină, Domnul pământului deschide și încheie Psalmul. Interpuși între aceste declarații sunt patru membri care sunt în opoziție cu Dumnezeu și cu Omul. Aceasta este forma în care este exprimată lauda adusă Domnului.

Dacă ne întoarcem la 1Samuel 17, vom observa că acest gând de laudă adusă lui Iehova ca Domn al tuturor de pe pământ prevalează în tot ce rostește David. El și-a întărit încrederea și pe cea a împăratului Saul, referindu-se la cum l-a salvat Iehova de leu și de urs, exprimându-și încrederea că tot Iehova îl va salva din mâinile lui Goliat. Nu exista niciun fel de dorință egoistă de glorie în toate acestea, ci mai degrabă „ca tot ce este pe pământ să poată ști că există Dumnezeul Israelului”. Acesta este gândul care răzbate din acest al optulea Psalm, care celebrează această mare victorie și care întruchipează unele gânduri mari ale lui Iehova.

UN PSALM ASOCIAT

Același gând și aproape aceleași cuvinte se regăsesc în Psalmul 144 : 3:

„Ce este omul ca să îi dai atenție?
Sau fiul omului să iei seama la el?”

Și acest Psalm 144 este tot „un Psalm al lui David”. Acesta începe așa:

„Binecuvântat este Iehova puterea mea.
Care îmi învață mâinile să poarte un război și degetele mele să lupte
Dumnezeirea mea și puterea mea și turnul meu înalt și salvarea mea
Scutul meu și cel în care eu cred
Care a supus oamenii de sub mine
Doamne, ce este omul ca să îi dai atenție?
Sau fiul omului ca tu să îl iei în seamă?”

Este singura dată când în Septuaginta, acest Psalm are titlul „Un Psalm al lui David referitor la Goliat”. Trebuie să observăm și că în Psalmul 144 se face referire la cuvintele în van și cele false al copiilor străini, filistinii. Mai sunt și cuvintele comemorative ale salvării lui David: „Care l-a salvat pe David, acest servitor al sabiei dureroase.”

După ce am stabilit circumstanțele în care acest al optulea Psalm despre care am vorbit s-a scris, suntem mai bine pregătiți să stabilim *aplicația* sa. Domnul, prin apostolul Său ne-a ghidat în această problemă și ne-a fost foarte clar că acest Psalm se referă și la adevăratul David, Fiul lui David și Domnul lui David și la supunerea către El a lumii care va veni. Lumea nu trebuie pusă în supunere față de îngeri, ci față de acela care este numit „Fiul Omului”. În Evrei 2 : 5-9, vâul este ridicat puțin și ni se arată cum „David, fiind un profet”, nu a vorbit despre el, ci despre Cel care trebuia să vină. Atât Psalmul cât și evenimentul istoric ne vorbesc despre lucrurile pe care noi trebuie să le punem sub picioarele Sale, în spunere față de El. „Dar acum nu vedem toate lucrurile puse sub El. Ci Îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai mic decât îngerii pentru că a suferit

moartea, a fost încoronat cu glorie și onoare, că el, prin mila lui Dumnezeu, trebuie să cunoască moartea pentru fiecare om.”

FIUL OMULUI

În Psalmul 8 se face referire la Cristos ca la „Fiul Omului”, fiul uman al lui Dumnezeu. Și această primă referire a titlului fixează în mintea noastră acest înțeles. Se referă la *dominația pe pământ*. Este subiectul cel mai important al Psalmului. Acesta este adresat lui „Iehova Lumina noastră”, și titlul Lumina se referă întotdeauna la *conducerea* în relația cu pământul, în timp ce titulatura Iehova este folosită în legătură cu ideea de conducere a celor sub legământ. Psalmul începe și se termină cu o referire la pământ: „O, Iehova, lumina noastră, cât de dulce este numele Tău pe tot pământul”.

Dumnezeu l-a făcut pe om în primul rând „să aibă dominație” peste lucrările lui Dumnezeu pe pământ. (Psalmul 8 : 6; Geneza 1 : 28) Dar el nu s-a mai supus și a pierdut acea dominare în cadrul vieții sale și a mediului perfect. Această pierdere poate fi reparată când „Fiul Omului”, „al doilea Adam”, „ultimul Adam”, va domina pământul pentru a-l face nou. Deoarece este Fiul Omului, este moștenitorul întregului pământ; deoarece este Fiul lui Avraam, este moștenitor pe întregul pământ; deoarece este Fiul lui David, El este moștenitor la tron. Acela care este Domnul lui David (Lumina) este și „Fiul lui David”, după relația de sânge. El este „Rădăcina” din care David va apărea sau va obține noua sa viață, și El este „Vlăstarul lui David”. – Revelația 22 : 16.

CEL CARE A SFIDAT ESTE TRIMIS LA MOARTE

Mai este un Goliat care în planul lui Dumnezeu trebuie distrus, un alt campion care l-a sfidat foarte mult pe Dumnezeu și a terorizat „creștinătatea”, pe israeliții anti-tipici, chiar cum oamenii lui Israel erau „dezbinați și terorizați”. (1 Samuel 17 : 11, 24) „Dați-mi un om ca să putem lupta împreună”, era strigătul lui Goliat. Și la momentul potrivit, Dumnezeu i-a dat un om. Nu era uriaș, căruia să îi fi dat putere, ci „un țânc sugar”, puternic în credință, căruia i-a dat putere ca el să poată „ține piept dușmanului și să îl răzbune”. Astfel, așa se va întâmpla și cu celălalt mare dușman al lui Dumnezeu și al Israelului. Fiul și Domnul lui David a luat parte în trup și sânge, astfel devenind „Fiul Omului”, „ca prin moarte, El să îl poată distruge pe cel care are puterea morții, adică diavolul și să îi salveze pe aceia care prin frica de moarte au fost în lanțuri toată viața lor”. – Evrei 2 : 14, 15.

Dar încă „nu vedem” acest eveniment fericit împlinit. Domnul Isus a venit și s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți, dar anumite faze ale lucrării de răscumpărare mai trebuie finalizate încă. Prețul a fost asigurat, dar Mesia își implică doar marea Sa putere pentru a intra în posesie, și acest lucru se întâmplă deoarece „popoarele sunt furioase”. (Revelația 11 : 18) Așa cum David din vechime a spus profetic cum se va întâmpla cu Goliat, tot așa și Domnul nostru a vorbit profetic despre distrugerea finală a Satanei. Dacă el este supus execuției, putem fi siguri că acest lucru este în acord perfect cu diferite aspecte ale planului lui Dumnezeu.

CEL TRIUMFANT

O altă lucrare mai este de făcut. El trebuie să termine chemarea și să termine de rezolvat cu aceia care sunt astfel chemați. Ei trebuie să aibă experiențe ca și cele ale Domnului ca ei să poată fi vrednici să fie moștenitori împreună cu El în împărăția Sa. (2 Timotei 2 : 12) Și ei, trebuie să traverseze pământul de sisteme nedrepte pe care Satana le-a folosit ca îmbrăcăminte.

Isus a luat parte la sânge și carne. El a devenit ființă umană, venind pe pământul peste care avea dominație. El a fost făcut „mai mic puțin decât îngerii” pentru a păcăli moartea. Și cum citim noi „în zilele în care era în trupul Său” El spunea referitor la acest pământ, peste care El avea dominație: „Vulpile au scorburile lor, iar păsările din aer au cuiburi, dar Fiul Omului nu a avut unde

să-și pună capul,” adică El nu a avut nici o proprietate sau nu și-a construit nici o casă pentru El. Aceasta este prima referire la titlu, Fiul Omului, în Noul Testament. – Matei 8 : 20.

Fiind singurul care păstrează Legea, El avea dreptul la tot ce este pe acest pământ, dar nu venise încă timpul să își exercite acea dominare. Acel timp a venit acum și Apostolul Ioan a avut o viziune a acestui fapt. El spune: „M-am uitat, și iată un nor alb și pe norul acela stătea *Fiul Omului*, având pe capul Său [nu doar un loc unde să își pună capul] o coroană din aur, și în mâna Sa o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu, strigând cu voce tare la Acela care stătea pe nor, Dă cu secera și culege roadele, pentru că a venit timpul pentru Tine să culegi roadele, pentru că roadele pământului sunt culese. Și Acela care stătea pe nor a aruncat cu secera pe pământ, și pământul a avut roadele strânse.” (Revelația 14 : 14-16) Aceasta este ultima menționare a titulaturii „Fiul Omului” în Noul Testament.

UN URIAȘ DE CREDINȚĂ

În interpretarea elementară a Psalmului 8, îl recunoaștem pe David, „adolescentul” că a fost înzestrat cu putere divină. Îl auzim înălțându-I laude Dătătorului tuturor dominațiilor. Îl vedem recunoscând-și propria nevrednicie, dar și manifestându-și îndrăzneala propriei sale credințe. Ascultăm cuvintele sale profetice către Goliat: „În această zi Iehova te va da în mâinile mele, și te voi lovi și îți voi smulge capul și voi da leșurile armatei filistinilor în această zi păsărilor din ceruri și fiarelor sălbatice de pe pământ, ca întregul pământ să știe că există un Dumnezeu în Israel. Și toți aceștia vor ști că Iehova nu mântuiește nici prin sabie și nici prin lance, pentru că bătălia este a lui Iehova, și El te va preda pe tine în mâinile noastre.” – 1 Sam. 17 : 46, 47.

Acesta era o scenă dramatică, dar nu este nimic în comparație cu marea bătălie dintre fiară și Miel. Acum se alătură bătăliei, și capul Satanei va fi „zdrobit”. Traectoria imperiului său va fi întreruptă în mod fatal. Provocarea a fost acceptată. Un înger a strigat cu voce tare, „spunând [aproape chiar cu cuvintele lui David] către toate păsările care zboară în mijlocul cerului, Veniți și vă adunați la cina marelui Dumnezeu, ca să puteți mânca carnea împăraților, și carnea căpitanilor, și carnea oamenilor puternici, și carnea cailor și a celor care stau pe ei și carnea tuturor oamenilor, atât a celor liberi, cât și a celor în lanțuri, și mari și mici. Și am văzut bestia [pe toți aceia care se agață de și susțin ideea de dominare] și împărații pământului și armatele lor, adunați să pornească război împotriva Sa, a Celui care stă pe cal și împotriva armatei Sale. Și fiara a fost luată și cu ea și falsul profet ... Aceștia au fost aruncați de vii în lacul de foc care ardea cu pucioasă. ... Și am văzut un înger coborând din ceruri, având cheia gropii fără fund și cu un lanț mare în mână. Și el a pus mâna pe balaur, acel șarpe bătrân, care este diavolul, și Satana și l-a legat [în limba greacă l-a ținut în lanțuri] o mie de ani și l-a aruncat în groapa fără fund și l-a închis și a pus un capac peste el.” – Revelația 19 : 17-20 : 3.

Iată această mare scenă simbolică pe pământ aduce realizarea completă a Psalmului opt. Atunci Fiul Omului va domina pământul și, în cele din urmă, la finalul perioadei de o mie de ani, se va vedea marea victorie finală, „moartea campionului” (mori pentru fiul) așa cum se aplică nu doar pentru activitățile Satanei, ci și pentru persoana sa, pentru că va veni timpul „să îl distrugem pe acela care are puterea asupra morții, adică, diavolul.”

LIMBAJUL SEMNELOR LUI AVRAM

[Publicăm următoarea comunicare, considerând că aceasta merită studiată îndeaproape. Considerentele în ceea ce privește timpul le lăsăm pe seama cititorului. Com. Ed.]

Dragi frați,

În capitolul al 15-lea al Genezei se povestește cum cuvântul Domnului a venit la Avram printr-o viziune, spunând: „Nu te teme, Avram, Eu sunt scutul tău și pe tine te așteaptă o mare răsplată”. Avram era preocupat și se gândea cum putea veni răsplata pentru sămânța sa ,când el nu avea copii. El l-a întrebat pe Domnul despre aceasta și i s-a spus că moștenitorul său va ieși din el. Pentru a-l asigura din nou pe Avram, Domnul i-a spus că așa cum el nu putea să numere stelele de pe cer, tot așa va fi de numeroasă și sămânța sa.

Geneza 15 : 7-21 este evident redată ca o paranteză, pentru că începutul capitolului 16, care urmează imediat, este o continuare a Genezei 15 : 1-6. Acesta descrie eforturile lui Avram de a se conforma cu ceea ce el considera a fi voia Domnului – să aducă sămânța prevăzută pe lume. De aceea, este rezonabil din partea noastră să tragem concluzia că întâmplările narate în Geneza 15 : 7-21 s-au produs în același timp ca și evenimentele din Geneza 16 : 1-3, care spune așa: „după ce Avram a locuit timp de zece ani în ținutul lui Canaan”, Avram a intrat în Canaan la 427 ani după potop, care s-a produs la 1656 ani după crearea lui Adam. (A se vedea B. p. 42, 45 și paragraful al treilea de la p. 51) De la crearea lui Adam până la începutul perioadei Erei Noastre au trecut 4128 ani, de aceea, Avram a intrat în Canaan în (4128 – 1656 – 427, ceea ce este egal cu) 2045 Î.Ch. De aceea, evenimentele povestite despre Avram prezentându-i Domnului cele trei animale ucise și cele două păsări s-au produs foarte probabil zece ani mai târziu, sau în anul 2035 Î.Ch – Z. '17, 317.

Exodul din Egipt s-a produs în anul 1615 Î.Ch. (B, p.42; Treccerile Piramidelor, Vol. 2, p.15) Aceasta se întâmpla în primăvara aceluși an, în luna lui Nisan, denumită luna lui Abib („înmugurire sau îmbobocire”) în cărțile lui Moise și era exact la 430 ani după legământul care fusese făcut cu Avram când el a intrat în ținutul lui Canaan în 2045 Î.Ch. (Exodul 12 : 40-43; 13 : 3,4; Galateni 3:8, 15-17; Geneza 12:3,4) De aceea, pentru a fi exacti, legământul fusese făcut cu Avram în primăvara anului 2045 Î.Ch. sau 2044 Î.Ch. și legământul a fost ratificat zece ani mai târziu la uciderea animalelor, care s-a întâmplat în primăvara anului 2035 Î.Ch. sau 2034 Î.Ch.

Acum să studiem povestea ca o paranteză din Geneza 15 : 7-21.

Versetul 7. SUNT DOMNUL TĂU CARE TE-A SCOS DIN UR DIN CALDEEA, PENTRU A-ȚI DA ACEST TĂRĂM SĂ-L MOȘTENEȘTI: Domnul îi aduce aminte lui Avram că el avea un scop când îl scotea din Ur, pentru că îi spune: „Avram, doar simplul fapt că te-am adus aici în Canaan este o dovadă clară că am îndeplinit ceea ce ți-am promis”.

8. ȘI EL [Avram] A SPUS, DOMNUL DUMNEZEU, CUM VOI ȘTI CĂ ÎL VOI MOȘTENI [ținutul]? Avram avea nevoie de o dovadă.

9. ȘI DOMNUL I-A SPUS: Domnul decide să îi dea lui Avram o altă imagine a seminței promise, pentru a înțelege pe viitor. Mai târziu i-a spus lui Avram (Geneza 17 : 8; Z. '13-52 sau G, 310) că va avea partea sa într-o răsplată spirituală. Domnul îi oferă lui Avram acum o imagine, propovăduindu-i adevărul acesta și îi arată din ce vor consta clasele de semințe și cum va fi dezvăluit și când Avram va înțelege răspunsul Domnului la întrebarea sa.

IA O JUNINCĂ. În Templu sacrificiul unei juninci reprezenta vrednicia din străvechi, inclusiv Avraam, Isaac, Iacob, etc. (T. 105) O junincă, fiind femelă, indica faptul că acea clasă descrisă nu va fi din clasa de preoți (masculină). (T. 111, în partea de sus a paginii) DE TREI ANI. Simbolic reprezentând 3 x 360 zile sau 1080 ani profetici. – Numeri 14 : 34; Ezechiel 4 : 6.

ȘI O CAPRĂ: Reprezentând marea companie, când Dumnezeu va avea de-a face cu ei ca o clasă, în marele moment de nefericire (T. 68) Capra indică faptul că acea clasă reprezentată aici nu va fi din clasa preoților (clasa masculină). Cele două capre aduse ca ofrandă pentru păcate în Templu erau amândouă masculi. (Leveticul 16 : 9, 10) S-a decis care să fie capra Domnului, mica turmă și care să fie țapul ispășitor, marea turmă, astfel era descris faptul că „Dumnezeu alege pe cei care se vor prezenta și vor câștiga premiul”. (T. 60) Astfel era indicat în mod tipic că ambele clase reprezentate de aceste capre „erau chemate într-o singură speranță” și că *ambele capre ar fi putut să fie din clasa preoțească* DE TREI ANI. Simbolic reprezentând 3 x 360 zile, sau 1080 ani profetici.

ȘI UN BERBEC: Reprezentând cei 144.000 sfinți, mica clasă aleasă a seminței lui Avraam (T. 731) Berbecul, fiind masculul, reprezintă o clasă diferită față de clasele descrise de animalele

femele, și o clasă pentru care doar masculii erau eligibili, clasa preoțească, DE TREI ANI. Simbolic reprezentând 3 x 360 zile, sau 1080 ani profetici.

ȘI O TURTUREA ȘI UN PUI DE PORUMBEL: Juninca, capra și berbecul reprezentau cele trei clase care au o parte în cadrul lucrării de ispășire. (T 108) Turtureaua și puiul de porumbel descriu clasa (chiar și pe cei săraci și oprimați ai umanității) care vor primi beneficiile răscumpărării prin lucrarea de ispășire. Două păsări, sau două turturele sau doi pui de porumbel, erau folosite ca ofrandă pentru păcate de oameni după ziua de ispășire. (Leveticul 12 : 8; 14 : 22; 15 : 14) Aceste sacrificii indicau sau reorganizau sacrificiile din ziua ispășirii – epoca evanghelică. (T. 95, Leveticul 14 : 1-7, 21-23) Psalmistul se referă la turturea ca simbol al congregației de săraci ai Domnului sau oprimații săi (Psalmul 74 : 19, Cânt. cântărilor. 2 : 12) astfel, turtureaua și puiul de porumbel, prezentați în legătură cu juninca (care indica juninca roșie a sacrificiului în afara Templului) și capra (care indica țapul ispășitor) și un berbec (care indica berbecul folosit ca ofrandă), reprezentau sămânța naturală sau carnală a lui Avraam, în ceea ce privește sărăcia și umiliința lor.

Turtureaua și puiul de porumbel pot fi considerate ca fiind de un an, pentru că după un an o pasăre se împerechează și devine părinte și nu mai este considerat un pui. Animalele oferite – turtureaua sau puiul de porumbel, în cartea lui Leveticul erau tinere, până într-un an, indicând că era necesar ca și păsările să fie tinere. În Numeri 12 : 6 turtureaua și puiul de porumbel pot fi înlocuite cu mielul de un an. De aceea, simbolic, turtureaua și puiul de porumbel reprezentau anul sau cele 360 zile sau 360 de ani profetici.

10. ȘI EL LE-A LUAT LA EL PE TOATE ACESTEA [animalele] ȘI LE-A ÎMPĂRȚIT ÎN MIJLOC: Ucise sau pregătite pentru a fi ucise, indicând sămânța spirituală a lui Avraam, reprezentată de cele trei animale, va face un sacrificiu și ele vor face ispășire sau vor curăța lumea. (G. 309) **ȘI A PUS FIECARE PARTE UNA** în fața celeilalte: Sugerând că cele trei clase reprezentate vor fi în cele din urmă împreună, adică, răsplătite pe plan spiritual sau că există o unitate de spirit și scop, ca și cel de acțiune în realizarea lucrării de ispășire.

DAR PĂSĂRILE NU LE-A DESPICAT: Turturelele sau porumbeii aduse ca ofrande nu au fost niciodată despicate. (Leveticul 1 : 17; 5 : 8) Ei nu au făcut lucrarea de curățare pentru păcate în numele altora.

11. ȘI CÂND PĂSĂRILE AU COBORÂT ASUPRA LEȘURILOR: Descriindu-l pe Satana și sămânța sa străduindu-se să devoreze sau să distrugă sămânța spirituală a lui Avraam și de asemenea și sămânța naturală a lui Avraam, mai târziu, în frământările lui Iacob. **AVRAM LE-A ÎNDEPĂRTAT:** Descriind mânia lui Dumnezeu asupra Satanei și a armatelor sale.

ȘI CÂND SOARELE A APUS, AVRAM A ADORMIT. Descriind somnul lung al lui Avram în moarte, înainte de îndeplinirea acestui tip, înainte ca Avram să înțeleagă răspunsul la întrebarea sa. **ȘI, IATĂ, OROAREA MARELUI ÎNTUNERIC S-A POGORÂT ASUPRA SA:** Descriind întunericul miilor de ani de păcat și moarte asupra rasei umane, timp în care Avram își va dormi somnul de moarte.

13. ȘI EL I-A SPUS LUI AVRAM, ȘTIIND CU SIGURANȚĂ CĂ SĂMÂNȚA TA VA FI STRĂINĂ ÎNTR-UN ȚINUT CARE NU ESTE AL EI ȘI VA FI ROBITĂ; ȘI EI VOR CHINUIȚI TIMP DE PATRU SUTE DE ANI; Indicând că șederea copiilor lui Israel care vor fi duși în Egipt și vor sta cel puțin patru sute de ani. (Exodul 12 : 40) Această profetie a Domnului se dovedește că gândurile Sale în legătură cu această imagine tipică erau încadrate în caracteristica timpului și pe o perioadă definită. – Ex. 12 : 41.

14. ȘI ACEL POPOR, PE CARE ÎL VOR SERVI CU MARE SUBSTANȚĂ: Domnul îi va salva pe israeliți din mâinile egiptenilor cu mare judecată și boli (Exodul 6 : 6) și egiptenii vor fi bucuroși să îi vadă că vor încredința israeliților acele lucruri de care aveau nevoie. (Exodul 12 : 36) Domnul i-a dat lui Avraam această profetie deoarece îndeplinirea acesteia va fi după aceea recunoscută ca identificată îndeaproape cu nașterea poporului evreu, sămânța naturală a lui Avraam. (f, 457) Această salvare a Israelului din mâna egiptenilor va deveni mai târziu salvarea primului născut, noua creație, sămânța spirituală a lui Avraam. (F, 459) La fel, și mai târziu va deveni imaginea salvării Israelului din captivitatea Satanei întru moarte și salvarea întregii omeniri prin Israel, constituind sămânța naturală a lui Avraam. – F. 458; g. 576, paragrafele 2 și 3.

15. ȘI VEȚI MERGE PĂRINȚII VOȘTRI ÎN PACE, VEȚI FI ÎNMORMÂNȚAȚI ÎN VREMURILE DIN VECHIME CELE BUNE: Această profecie trebuie să îl fi făcut pe Avram să aștepte o viață viitoare pentru îndeplinirea promisiunii făcută lui. Fără îndoială că el a considerat această problemă prin credință, știind că era mult mai mult înțeles în aceste fapte tipice decât își putea el imagina.

16. DAR ÎN CEA DE-A PATRA GENERAȚIE: Cuvântul ebraic „el”, însemnând *în*, este tradus și prin *de*. Această modificare a traducerii a fost făcută în Reviziile americane și britanice în multe situații în Vechiul Testament. Cuvântul *generație* vine din cuvântul ebraic „dor”, care este definit cu tărie ca „revoluția unei perioade” sau „a unei epoci”; rădăcina sa este „mișcare în cerc”. Este tradus ca *epocă* în Iov 8 : 8. „Revoluția unei perioade” în planul lui Dumnezeu înseamnă un an de 1000 zile. Astfel, acest pasaj poate fi interpretat, dacă nu chiar redat ca și: „Prin a patra *perioadă*” sau, „La sfârșitul celor patru mii de ani”. VOR VENI ÎNCOACE DIN NOU: Adică, sămânța naturală a lui Avram, poporul lui Israel la care se face referire aici în versetele 13 și 14 vor veni înapoi din nou din alte lanțuri, dar a doua oară va fi din lanțurile Satanei și ale morții. La sfârșitul celor patru mii de ani, Israelul, ca și popor, va fi trezit din morți. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a vrut să spună că tipul de salvare pentru Israel din Egipt, pe care Dumnezeu l-a menționat specific dinainte (versetul 14), va avea îndeplinirea în anti-tip la sfârșitul celor patru mii de ani. Versiunea Margolis spune: „vor veni din nou înapoi”.

Perioada de patru mii de ani va fi socotită din momentul în care sămânța lui Avram i-a fost promisă, deoarece, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, acesta a fost începutul seminței lui Avraam, care a fost identificată prin uciderea animalelor. Circumcizia în inimă a fost în cele din urmă necesară, așa a cerut Domnul pentru toată sămânța lui Avraam, atât din punct de vedere spiritual, cât și natural. Acest lucru a fost descris prin circumcizia trupului, ca tipizare, care a fost instituită ca un „simbol al legământului”; și, în același timp, sămânța legământului (Isaac) a fost prezis și i s-a dat un nume. S-a spus de două ori că acest lucru s-a făcut când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, pentru a se ilustra caracteristica de timp. (Geneza 17 : 1, 10, 11, 19, 24) Când Isaac a fost numit, cu un an înainte ca el să se nască, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, sămânța lui Avram a început. Și Isaac nu doar că a devenit primul din sămânța *naturală* a lui Avram, ci, fiind sămânța promisiunii, el a devenit tipul pentru sămânța *spirituală*. – Galateni 4 : 28.

Așa cum am spus și la început, Avram a intrat în Canaan în primăvara anului 2045 Î.Ch. sau 2044 $\frac{3}{4}$ Î.Ch. El avea 75 ani când a plecat din Haran și a ajuns la Canaan. (Geneza 12 : 4, 5) De aceea, când el avea 99 ani, trebuie să fi fost 24 de ani mai târziu, sau 2020 $\frac{3}{4}$ Î.Ch. Și la patru mii de ani de la această dată va fi (4000 – 2020 $\frac{3}{4}$, care egal) 1979 $\frac{3}{4}$ D.Ch. sau primăvara anului 1980. Aceasta va fi limita de timp care îi va fi necesară Israelului pentru a „veni înapoi” din lanțurile morții. Acest lucru se va întâmpla chiar la șaptezeci de ani din primăvara anului 1910, când Pastorul Russell va fi început propovăduirea salvării evreilor din Ierusalim și în special îndeplinirea la Isaia 40 : 1, 2, vorbind cu încredere Ierusalimului și strigându-i că „timpul prezis” pentru el a venit. (interpretare pe margine) O poveste neterminată despre întâlnirea publică de la Ierusalim din acel moment spune: „Se povestește că alți evrei cu influență s-au întâlnit și au fost foarte atenți. Unii dintre aceștia, Doctor Levy, este managerul general și un spirit cu inițiativă printre sioniștii din Palestina. El și-a exprimat interesul deosebit pentru ceea ce auzea, și a spus: „*Vai de mine, doar câțiva creștini dintre voi au astfel de păreri liberale și dovedesc o bunătate față de evrei*”. ... El a sugerat că va scrie unor prieteni evrei din America și să le atragă atenția asupra mesajului pe care l-a auzit. El i-a răspuns unuia dintre acești prieteni, „Cu siguranță vorbitorul de ocazie este un profet pe care Domnul i-a ridicat pentru a-l trimite cu acest mesaj”. – Z. 10-182; a se compara cu G, 62, paragraful 1.

PENTRU PĂCATUL DE MOARTE AL AMORIȚILOR: Amorit înseamnă cuvânt cu cuvânt „om al muntelui”. Amoriții erau dușmanii Israelului. Ținutul lor trebuia să fie stăpânit de Israel. (Deuteronom 3:2) „Muntele amoriților” era aparent un alt nume pentru Canaan. (Deuteronom 1 : 7, 19, 20) „Oamenii muntelui” care fuseseră dușmanii israeliților spirituali, care trebuiau să fie deposedați de împărăția lor și care uzurpaseră numele lui Cristos pentru împărăția lor

(creștinătatea), sunt sămânța Satanei care a sălășluit în munții (împărățiile) pământului. A se citi comentariile de la Ezechiel 16 : 1-5, 44, 45 în „Misterul dezlegat”.

NU ESTE ÎNCĂ COMPLET: Se spune că înainte ca sămânța lui Avraam să vină din nou (din morți), păcatul de moarte al amoriților anti-tipici („mugurii pământului”, „sămânța Satanei” trebuie să ajungă să fie complet. Aceasta, așa cum am văzut, din profețiile de mai târziu, trebuia să fie când vremurile păgânilor se vor fi împlinit, care era când împărăția lui Dumnezeu s-a stabilit în toată puterea ei, când „lumea prezentă diavolească” a ajuns la final, la finalul anului civil evreiesc în toamna anului 1914. – A se vedea A, 66, carta; Z. 1915, paginile 51-54, în special paragrafele 2 și 3, p. 54.

17. ȘI S-A AJUNS ȘI LA FINAL, ADICĂ: Adică, așa cum fusese prezis, în cele din urmă s-a îndeplinit. CÂND SOARELE A APUS, ȘI S-A FĂCUT ÎNTUNERIC: Când lumina evangheliei a fost acoperită în noaptea întunecată „când niciun om nu putea munci. (Ioan 9:4) IATĂ UN FURNAL FUMEGÂND: Iată! Ceva vrednic de a fi observat. Marele moment de nefericire. Același „furnal fumegând” menționat la Isaia 31 : 9. (A se vedea C, 146) ȘI O LAMPĂ ARZÂND: Interpretare pe margine, „lampa de foc”. „Nu este lumea mea ca și cum ar fi de foc?” (Ieremia 23 : 29) (A se vedea Judecători 7 : 16, 20; Iov 41 : 19; Ezechiel 1 : 13) ȘI A TRECUT ÎNTRE CELE DOUĂ BUCĂȚI: Cuvântul evreiesc „abar” înseamnă „a trece printre”, sau „a împărți”, așa cum este tradus în 1 Împărați 6 : 21. Judecata Cuvântului lui Dumnezeu (lampa de foc), însoțită de marele foc de nefericire (furnalul în flăcări), va servi pentru a despărți sau a separa (adică, mental, a dezvălui) meritul din vechime, marea companie și mica turmă, ca și clase diferite, așa cum sunt descrise „aceste bucăți”. Primii, credincioșii, și în cele din urmă, lumea, va ajunge să recunoască că există clase diferite de creștini și planuri diferite de răsplătă în planul lui Dumnezeu. (A se vedea Z. 1918, p. 230), ultimul paragraf; 1 Petru 1 : 13; 2 Tesaloniceni 1 : 7, 8; Romani 8 : 19) Marele timp de nefericire va aduce și evenimentele finale care vor veni și vor pune fiecare clasă la locul său, gata pentru lucrarea de restabilire a Israelului și prin Israel în cele din urmă întreaga lume. – Zaharia 14 : 16-19; a se vedea „clasele”, G. 575.

Suma vârstelor celor trei animale și a celor două păsări este 11 ani. Dacă considerăm literal acest lucru și adăugăm acești 11 ani la momentul când marele păcat de moarte al amoriților anti-tipici este complet (toamna anului 1914), rezultă toamna anului 1925, care, conform tipurilor de Jubileu, este Jubileul real sau începutul anti-tipic al momentului pentru fiecare om să se întoarcă din morți și să se ia în stăpânire și să se întoarcă la familia sa. (Leveticul 25:10; Z. 1911. P. 77) Realizarea păcatului de moarte al amoriților trebuia să se afle înainte ca sămânța naturală să vină din nou aici (versetul 16); de aici logica de a adăuga vârstele animalelor la momentul păcatului de moarte al amoriților anti-tipici, când acesta se va împlini, pentru a se ajunge la momentul când prima înviere a condițiilor de restabilire se va produce. Merituoșii din vechime fiind primii care se va întoarce, înseamnă că prin toamna anului 1925, Avraam va ști că păcatul de moarte al amoriților anti-tipici a ajuns să se îndeplinească și el va ajunge să înțeleagă ceea ce îi descria Domnul în răspunsul la întrebarea sa: „Cum voi ști eu că îl voi moșteni [pământul]?”

Dacă luăm în considerare suma vârstelor celor trei animale și a celor două păsări, 11 ani propriu-zis și le considerăm ca fiind 11 x 360 sau 3960 de ani profetici, numărând de la anul 2034 $\frac{3}{4}$ Î.Ch., momentul când Dumnezeu a ratificat legământul cu Avram, când aceste animale au fost ucise (Z. 1917, p. 316, 317) atunci avem data probabilă când Avraam și alți meritoși din vechime vor intra de fapt în posesia pământului promis și când Avraam va ști că el a moștenit pământul, ca răspuns la întrebarea sa către Domnul. Aceasta se va întâmpla probabil în 3960 – 2034 $\frac{3}{4}$, care este egal cu 1925 $\frac{3}{4}$, sau primăvara anului 1926.

Cu respect prezentat de Comitetul Editorial.
Ohio

DAVID I-A SUCCEDAT LUI SAUL CA ÎMPĂRAT

25 IULIE – 2SAMUEL 2 : 1-7; 5 : 1-5

DAVID OBTINÂND ÎMPĂRĂȚIA – ALTĂ MANIFESTARE A LOIALITĂȚII SALE FAȚĂ DE DUMNEZEU – SPIRITUL SĂU DE SUPUNERE FAȚĂ DE VOIA DIVINĂ – ACCEPTAREA SA FINALĂ DE CĂTRE TOT ISRAELUL CA ÎMPĂRAT AL LOR – O MONARHIE LIMITATĂ ESTE STABILITĂ.

„Încrede-te în Iehova cu toată inima ta și nu te baza pe propria ta înțelegere.” – Proverbe 3:5.

David avea treizeci de ani când Împăratul Saul a murit. În timpul ultimilor zece ani el a trăit viața diferit. Izgonit de la curtea lui Saul din invidie, vânat de împărat de parcă era o fiară sălbatică, experiențele lui David erau departe de a fi considerate ideale. Urmărit ca un tâlhar la drumul mare și privit cu neîncredere de majoritatea oamenilor, care nu prea știau multe despre el, cu excepția faptului că odată era în grațiile împăratului și acum nu mai era, ar fi fost foarte dificil pentru unii să se gândească la el altfel decât cu neîncredere. Din nou, alții, pentru că nu reflectaseră la faptul că Dumnezeu numise conducători peste Israel, se puteau gândi că David este un uzurpator, căutând să profite de bunătatea stăpânului său. De fapt, vedem că, chiar și în starea de demoralizare în care se aflau după moartea lui Saul și a celor trei fii ai săi la Ghilboa, cele unsprezece seminții s-au aliat imediat pentru a-l susține pe cel de-a patrulea fiu al lui Saul, Iș-Boșet, și se pare că niciodată nu s-au gândit la David.

În calitate de conducător al armatei sale de șase sute de oameni, David și-a stabilit reședința la Țiclag, la sud-vest de Iuda. Când a auzit de moartea lui Saul, el l-a întrebat pe Domnul ce să facă, în loc să stabilească el cu de la sine putere. Acest fapt pare remarcabil pentru un om tânăr, gonit de acasă, vânat ca un bandit și îndepărtat de la toate influențele rafinate ale vieții, care își reține reverența sa în fața Domnului astfel. Dar vai! Câți creștini, care au toate condițiile favorabile, cu Biblii în mână și cu ajutoare de studiat Biblia, își manifestă o dispoziție mai puțin loială! Cât de adesea se uită de Domnul și de voia sa, în timp ce ei decid și poruncesc! Într-adevăr se poate considera ca o dovadă de supunere totală în fața Domnului și o manifestare a milei când vedem cinstea creștină care caută să știe care este voia Domnului în toate acțiunile importante ale vieții sale.

Deși școala la care a fost pregătit David poate fi considerată una grosolană, totuși este clar că el a învățat multe lecții din ea. Prima sa întrebare a fost: „Ar trebui să merg în oricare din orașele lui Iuda?” Răspunsul a fost afirmativ. Următoarea sa întrebare a fost: „În ce oraș?” Domnul l-a îndreptat spre Hebron. David a estimat cu înțelepciune că oamenii din propria sa seminție îl știau bine și au înțeles de ce fusese persecutat de Împăratul Saul. David nu era lipsit de onoare în propria sa țară și nici fără încredere în propria sa seminție. El a recunoscut că Domnul l-a îndrumat, că uleiul de ungere fusese turnat pe capul său și că era doar o chestiune de timp până când Domnul îi va indica următorul pas. El a recunoscut că este de datoria sa să aștepte ca Domnul să îi arate și să nu încerce să grăbească lucrurile care erau ale sale, promise. El a așteptat mai mult de zece ani. Și încă ar mai fi putut să aștepte cu răbdare pe Domnul.

NOBLEȚEA LUI DAVID

Unii, interpretând greșit temperamentul lui David și sentimentele sale față de Saul, au crezut că vor câștiga favoarea sa dacă vor pretinde că au asistat la răsturnarea lui Saul. Dar aceștia s-au lovit de muștrările imediate, David vorbind de fiecare dată foarte frumos despre împăratul Saul, nu doar pentru că este greșit să vorbești pe cineva de rău, dar și pentru că Saul fusese reprezentantul lui Dumnezeu, „unsul Domnului”, așa cum a spus David însuși. Din contră, la fiecare manifestare a bucuriei la moartea dușmanului său, David trimitea un mesaj special de considerație față de

oamenii lui Iuda care asiguraseră o înmormântare cum se cuvine pentru Saul și fiii săi. El dorea ca ei să știe că el nu considera această faptă ca un act de dușmănie împotriva sa, ci mai degrabă ca un act de decență și loialitate pe care el ar fi fost bucuros să îl împartă.

Referirea lui David la faptul că el acum era împăratul Iudeei era o înștiințare pentru oamenii din Iabesh că probabil le-ar plăcea să îl aibă ca împărat peste ei, deoarece el era acum împărat în locul lui Saul, care îl urmărise timp de zece ani. Era o informare că ar putea ajunge și mai departe cu gestul lor bun – ceea ce știm că a și fost adevărat.

O PERIOADĂ DE RĂZBOI CIVIL

Este foarte probabil că David s-a așteptat ca după recunoașterea sa de către seminția lui Iuda, și alte seminții se vor alătura repede. Totuși, nu știm să fi întreprins vreo acțiune în acest sens. El îl aștepta pe Domnul. Cu siguranță că era o așteptare lungă. Abner, ca general al împăratului Iș-Boșet, peste cele unsprezece seminții ale Israelului, a pornit război împotriva dușmanilor Israelului și, într-o oarecare măsură a și obținut victorii. David a avut o mulțime de șanse pentru a se întreba dacă scopul lui Dumnezeu era să continue sau nu programul instituit la încoronarea sa. Cu prestigiul victoriilor obținute împotriva dușmanilor externi, împăratul Iș-Boșet și-a îndreptat atenția spre seminția lui Iuda, pretinzând că se răsculase împotriva împăratului de drept. Aceasta a dus la un război civil, care a continuat timp de doi ani. Treptat, totuși, acesta a însemnat un succes pentru David și armata sa.

În cele din urmă, împăratul Iș-Boșet și generalul său Abner, au fost uciși mișelește, și observăm cu atenție că David nu a fost părtaș la aceasta, și că jurământul său de prietenie cu Ionatan era o protecție suficientă pentru fiii lui Saul. Totuși, moartea acestor oameni a deschis calea pentru oamenii Israelului să considere problema în profunzime și, treptat, ei au înțeles că Domnul își îndrepta favoarea către David, că el era un om după inima lui Dumnezeu și că el, în calitate de conducător, aducea un serviciu valoros oamenilor care îl acceptaseră pe el ca și împărat al lor. Un stil de gândire sănătos în rândul semințiilor i-a făcut să considere că David era alesul lui Dumnezeu și toți oamenii Israelului l-au rugat să îi conducă. Fără îndoială că Dumnezeu ar fi putut să facă să se ajungă la această situație înainte. Dar Domnul nu avea niciun scop în acest sens. Și tot așa se întâmplă și în tot ce facem, doar că noi nu realizăm acest lucru. Dumnezeu, care știe cum se va sfârși orice chiar de când începe, ne ghidează cu înțelepciune pentru binele tuturor oamenilor Săi și în special al celor care sunt individual ai Săi, care aparțin clasei Sale de unși.

Lecția noastră ne spune că Împăratul David a încheiat un legământ sau o ligă cu oamenii Israelului. Prin aceasta se înțelege că el a convenit să servească drept împărat cu o monarhie limitată, sub o constituție. El a încheiat un legământ, o constituție care era explicită față de ceea ce însemnau drepturile oamenilor și față de ceea ce însemnau drepturile împăratului. Această instituție în Israel indica că ei erau cei mai avansați oameni din lume; deoarece, pe cât putem învăța din istorie, împărații aceluia moment erau despotici, care guvernau conform propriilor lor idei, încălcând drepturile și libertățile oamenilor. Ceremoniile interesante în legătură cu înălțarea lui David ca împărat peste Israel și bucuria oamenilor deoarece el era noul lor împărat, sunt amplu descrise în 1 Cronici 12 : 23 – 40.

LECȚIILE ÎN AȘTEPTARE

Experiențele lui David în așteptarea împărăției și a lecțiilor învățate, caracterul dezvoltat și elaborarea care l-au făcut înțelept și moderat – toate servesc pentru a ilustra marea lecție a bisericii evanghelice. Suntem de asemenea chemați să stăm pe tronul Domnului, să domnim în numele Său. Și noi am fost unși pentru a face acest lucru de spiritul sfânt, pe care Apostolul îl consideră a fi un preambul la gloria și bucuria cu care vom intra când ziua încoronării va veni. Dacă disciplina, auto-controlul, credința, moderația și speranța au fost esențiale pentru a-l face pe David împărat peste oamenii Domnului și pentru a-l reprezenta pe Dumnezeu cum se cuvine în guvernare, mult mai severe trebuie să fie lecțiile pentru noi, care suntem chemați pentru o misiune mult mai înaltă – la

tronul pământului ca reprezentanți ai lui Dumnezeu și la preoția împărătească, domnind, judecând și încercând omenirea cu intenția ca să fie salvați cât mai mulți posibil din starea lor degradantă și aduși în deplină armonie cu Dumnezeu! Cu siguranță putem spune, așa cum a făcut și David că încercările noastre și testele la care suntem supuși sunt mai puține decât ne-am putea aștepta noi să fie. Și noi ne putem permite să așteptăm cu răbdare pe Domnul.

DAVID ADUCE CHIVOTUL LA IERUSALIM

1 AUGUST – 2 SAMUEL 6 : 11 – 19; PSALMUL 24 : 7 – 10

CHIVOTUL LEGĂMÂNTULUI – IMPORTANȚA SA – CAPTURAREA SA DE CĂTRE FILISTINI – ÎNTOARCEREA SA ȘI RESTABILIREA FINALĂ – ADUCEREA SA ÎN IERUSALIM ÎN CEA MAI IMPORTANTĂ ZI DIN EXPERIENȚA DE VIAȚĂ A ÎMPĂRATULUI DAVID

„Intrați pe porțile Sale cu mulțumire și în curtea Sa cu laudă.” – Psalmul 100 : 4.

După ce David a fost ales împărat de bună voie de către toate semințiile lui Israel, nu ca rezultat al unui concurs, ci ca rezultat al așteptării sale pline de răbdare ca să vină timpul ales de Domnul pentru a-l pune în poziția de împărat, el a intrat în stăpânirea Ierusalimului și l-a făcut orașul capitală al împărăției sale. Apoi au urmat războaiele cu filistinii, care din nou au căutat să invadeze ținutul Israelului. Sub binecuvântarea Domnului, Israelii au avut succes în acest război. Șapte ani au trecut în aceste condiții, după ce s-a stabilit împărăția Israelului, și nu era posibil să fie atacat de dușmani, așa se deschide scena lecției de astăzi. Împăratul David, care acum avea aproximativ patruzeci și patru de ani, a recunoscut faptul că problemele religioase fuseseră neglijate de mulți ani de israeliți și deoarece Domnul îi binecuvântase când i-a reunit și le-a dat pace, venise timpul pentru el să facă tot ceea ce putea pentru a reînvia sentimentele religioase ale oamenilor. Cum inima sa era tot mai loială Domnului, el dorea ca și ceilalți să aprecieze cum se poate mai bine pe Iehova, ca pe salvarea și lumina lor. Așa este pentru toți cei care se înclină cu adevărat în fața Domnului și se încred în el. Ei doresc să spună tuturor bucuria lor și să îi ajute pe ceilalți să fie în aceeași stare de pace și odihnă întru Domnul.

Chivotul Legământului, așa cum ne amintim, era articolul de mobilier principal în Templul de serviciu pe care Domnul l-a instituit prin mâna lui Moise, în sălbăticie. Nu știm cu siguranță de câte ori se oficia serviciul la Templu în timpul perioadei din zilele lui Iosua până la momentul lecției noastre. Este foarte probabil ca serviciul să fi fost menținut cu regularitate mai mare sau mai mică. Este posibil ca, deoarece Chivotul era centrul de interes principal în legătură cu acel serviciu, eliminarea sa să fi inclus și alte articole de mobilier de la Templu – polițele, perdelele, lampa, masa, altele, etc.

Imediat după ce Israel a intrat în Palestina, Iosua s-a stabilit împreună cu Chivotul la Silo, la douăzeci de mile nord de Ierusalim. (Iosua 18 : 1) Că era încă acolo la sfârșitul perioadei judecătorilor este arătat de 1 Samuel 1 : 3. Fiii lui Eli au luat Chivotul cu ei în bătălia împotriva filistinilor, astfel evidențiind credința lor în instituțiile divine, deși viețile lor erau corupte, dar ca rezultat al folosirii incorecte a Chivotului Domnului, au permis ca acesta să fie capturată de filistini. Totuși, în timp ce filistenii o aveau, se părea că este urmărită de blestem. În templul zeului lor Dagon, imaginea sa a căzut înaintea Chivotului, și oamenii orașelor în care aceasta era amplasată au fost loviți de boli. Filistinii erau bucuroși să scape de Chivot și când au încărcat-o în trăsură, ei au pornit bovinele în direcția Israelului. Din momentul întoarcerii sale, Chivotul a fost în custodia lui Abinadab, a Marelui Preot și a fiilor săi, dintre care unul a fost Uza. Chivotul a fost astfel în casa lui Abinadab, pe dealul Ghibeia la Kiriat-Iearim, cunoscut și sub numele de Baale, timp de șaptezeci de ani.

Orice mișcare religioasă printre evrei trebuie să fie în mod esențial centrată pe Chivot și să fie despre el, pentru că era un simbol al prezenței lui Dumnezeu și a milei și milosteniei Sale față de ei, ca și popor. Împăratul David a realizat că Chivotul trebuie să se afle în capitala poporului, îndreptând mințile Israelului nu doar spre împăratul lor pământesc și legile și reglementările sale, ci , prin el, spre Împăratul ceresc pe care el îl reprezenta. Pentru a face acest eveniment notabil, pentru a stârni sentimentele religioase ale tuturor oamenilor, împăratul a realizat că într-o oarecare măsură toți trebuie să participe la mișcare, și deoarece el îi adunase din toate colțurile pe cei treizeci de mii din popor și pe conducătorii poporului. Aceasta este o lecție bună pentru israeliții spirituali. Nu este suficient ca un conducător, un reprezentant, să încerce să fie esențial în serviciul Domnului și pentru adevăr. Este înțelept, mult mai bine sub orice formă, ca toți oamenii Domnului să fie invitați să se alăture direct sau prin reprezentanți ,în orice aspect important în legătură cu serviciul adus Domnului.

CHIVOTUL AJUNGE ACASĂ ÎN IERUSALIM

Cu ocazia aducerii acasă a Chivotului lui Dumnezeu la Ierusalim,trebuia să fi fost o zi de bucurie, care să fie amintită mult timp după aceea. Împăratul David s-a bucurat de unanimitate ,de sentimentul religios care era prezent peste tot printre oamenii care au acceptat instrucțiunile sale. Cântăreți la tot felul de instrumente muzicale se implicaseră pentru a acompania procesiunea. O trăsură trasă de boi, pregătită special a fost asigurată și Chivotul a fost pusă pe aceasta, iar cei doi fii ai marelui Preot o însoțeau, unul mergea înaintea ei și celălalt o conducea. Bunele intenții ale tuturor celor implicați nu trebuie să fie interpretate greșit, dar o greșeală serioasă s-a făcut când nu a fost ascultată porunca divină. (Exodul 25 : 14, Numeri 3 : 27-32; 4 : 15) Nu era treaba preoților să transfere Chivotul, pentru că leviții fuseseră însărcinați de Moise să o poarte pe grinzii pe umeri. Neglijând aceste prevederi divine, s-a creat un precedent pentru tot felul de greșeli în ceea ce privește serviciul la Templu și astfel Domnul a hotărât că nu așa trebuie să fie. Lecția pe care Domnul a dat-o cu această ocazie nu este doar profitabilă pentru împărat și popor, ci a fost profitabilă într-o mare măsură pentru Israelul spiritual în timpul acestei epoci evanghelice.

Când a venit timpul pentru manifestarea dezaprobării divine pentru neglijarea legii mozaice din partea acelora desemnați pentru a-l onora pe Dumnezeu, boul s-a împiedicat și pentru a echilibra Chivotul, Uza, un sub-preot, a întins mâna, și imediat nemulțumirea lui Dumnezeu s-a manifestat când omul a căzut mort. Ziua de bucurie s-a stricat imediat. Bucuria împăratului și a oamenilor săi s-a dus. În schimb a apărut nefericirea și frica. Împăratul David a ajuns imediat la concluzia că el nu îndrăznește să țină Chivotul lângă el și lângă casa sa în Ierusalim, așa cum avea de gând înainte. Procesiunea s-a oprit, și Chivotul a fost depozitat în casa lui Obed-Edom, unde a rămas timp de trei luni.

PROFITÂND DIN EXPERIENȚĂ

Dacă ar fi să ne gândim la cursul lui David, când a refuzat să aducă Chivotul în Ierusalim ,ca un simbol al nerăbdării și furiei împotriva lui Dumnezeu pentru că stricase ziua de bucurie, ar fi să facem o mare greșeală. Caracterul lui David era prea smerit pentru un lucru ca acesta. El era omul care putea să lupte împotriva lui Goliat, dar nu era omul care să poată lupta împotriva lui Dumnezeu. Fiecare faptă a vieții sale era marcată de smerenie, umilință și o recunoaștere a justiției lui Dumnezeu, a puterii și iubirii și umilinței lui David în ochii lui Dumnezeu. Între timp, Domnul preda marea lecție întregii națiuni, care auzise marea dezamăgire a oamenilor din marea zi de bucurie, când s-a arătat neplăcerea lui Dumnezeu,când a lovit chiar un preot pentru că nu se supusese deciziei divine.

Împăratul David privea și observa că acea casă a lui Obed-Edom fusese binecuvântată de prezența Chivotului. Din nou inima sa a vibrat de dorința ca emblema principală a adorării divine să se vadă sub umbra Domnului. Este evident că el a întrebat cum ar trebui să procedeze cu Chivotului, și s-a ajuns la concluzia că el și preotul făcuseră o greșeală și că era o binecuvântare să

meargă cu Chivotul. Astfel, la sfârșitul celor trei luni, el a făcut din nou toate pregătirile pentru a aduce Chivotul la Ierusalim. Din nou au venit vizitatorii, cu orchestra muzicală și procesiunea a însoțit Chivotul din nou către Ierusalim, orașul capitală. Vedem că David a adus Chivotul din casa lui Obed-Edom în orașul lui David cu bucurie și fericire.

BUNĂTATEA ÎMPĂRĂTEASCĂ A LUI DAVID

8 AUGUST – 2 SAMUEL 8 : 15; 9 : 1 – 13

CARACTERUL LUI DAVID SE MANIFESTĂ – „UN OM DUPĂ INIMA LUI DUMNEZEU” – BUNĂTATEA SA FAȚĂ DE NEPOTUL LUI SAUL – LECȚIE PENTRU ISRAELUL SPIRITUAL – DREPTATE ȘI GENEROZITATE, CALITĂȚI DUMNEZEIEȘTI – „BUNĂTATEA TA IUBITOARE, O, CÂT E DE MARE!”

„David a făcut dreptate și justiție pentru toți oamenii săi.” – 2 Samuel 8 : 15.

Domnul ne oferă o analiză profundă a caracterului lui David și ne arată abilitățile pe care el le avea care îl făceau să fie „un om după inima lui Dumnezeu”. Întreaga perspectivă și uitarea relilor el le experimentase din partea împăratului Saul, în timpul când cel din urmă îl căuta. Împăratul David și-a adus aminte cu apreciere de comportamentul fiului lui Saul, Ionatan – cum Ionatan se împrietenise cu el și cum el a făcut un legământ ca el în schimb să arate bunătate față de familia lui Ionatan. (1 Samuel 20 : 11 – 16) Totuși, pentru o perioadă de timp, ocupat cu afacerile împărăției, Împăratul David aparent a uitat să întrebe ceva special despre familia lui Saul, dar ceva s-a întâmplat și i-a adus aminte arzător de obligația față de Ionatan. Se presupune că era la mijlocul domniei sale și este foarte probabil să fi fost păcatul său foarte serios cu Bat-Șeba și căința sa din inimă ,care să îi fi adus în minte responsabilitatea sa față de cei de lângă el, familia prietenului său decedat.

Țiba, servitorul principal al împăratului Saul, a fost chemat la David și s-a pus întrebarea referitor la cei care rămăseseră din familia lui Saul. Acesta dezvăluie faptul că mai era în viață un fiu al lui Ionatan, care era un copil de cinci ani la momentul morții lui Saul și al lui Ionatan și care era olog de când căzuse din brațele doicii sale, când fugiseră la vestea înfrângerii.

Împăratul David i-a explicat lui Țiba că el dorea să facă lucruri bune pentru posteritatea lui Saul și i-a poruncit să îl aducă la curte pe fiul lui Ionatan, care nu putea să meargă. Porunca împăratului a fost ascultată, deși este probabil să fi fost primită cu mare frică , emoție și îndoială, în ceea ce privește sinceritatea sa. În acel timp se obișnuia ca atunci când un împărat succeda dominației unui alt împărat, toți moștenitorii la tron să fie căutați și uciși ,ca ei să nu aducă probleme mai târziu noii dinastii. Același lucru se aștepta și din partea împăratului David și de aceea se păstrase secretul în ceea ce privește locul unde era ținut fiul lui Ionatan, astfel încât împăratul să nu știe de el. Totuși, Țiba era un om care avea interese mari în familie și a realizat că era obligatoriu pentru el să îndeplinească porunca împăratului, chiar dacă ar fi însemnat moartea moștenitorului lui Saul. Și cel din urmă, neputând să meargă și știind că locul unde stătea el fusese dezvăluit împăratului, nu putea să facă nimic altceva decât să răspundă chemării și să vină la curte. Frica sa că totuși cuvintele împăratului ar fi putut fi înșelătoare, gândul său că o generozitate atât de mare ca cea care fusese sugerată nu putea fi adevărată sau nu se putea avea încredere în ea, fără îndoială că îl făcuse să tremure când el a ajuns lângă împărat și el s-a prosternat la picioarele lui David, spunând, „Iată servitorul tău!”

„Nu te teme”, a spus David, „pentru că eu cu siguranță îți voi arăta bunătate, de dragul tatălui tău Ionatan și îți voi reda toate pământurile lui Saul, tatăl tău și tu vei mânca la masa mea mereu.”

Când oamenii din ținuturile orientale mănâncă la aceeași masă ca prietenii, înseamnă un legământ de prietenie și fidelitate și să mănânce mereu la masă înseamnă că aparțin familiei. Nu

trebuie să trecem ușor peste acest fapt, David avea două soții în acel moment și copiii lor sperau să fie succesorii săi la împărăție și aducerea unui străin în familie putea fi considerată pe drept ca o amenințare asupra intereselor lor, mai ales că acest străin, conform obiceiurilor popoarelor, deja ceruse o dată tronul, cu drepturi superioare chiar și față de cele ale împăratului.

Întreaga operație ne arată lipsa de frică a împăratului și încrederea sa că împărăția nu va fi luată posteriorității sale. Ne arată și încrederea cu care toți membrii casei sale trebuie să fi avut în ceea ce privește judecata sa în ceea ce privește afacerile casei sale și conducerea casele sale. Nu se poate presupune din felul în care își conducea el casa că era auster sau arbitrar, ci că el conducea cu bunătate și generozitate și în interesul întregii sale case. Acela care putea fi atât de bun cu fiul prietenului, putea fi cu siguranță bun și generos cu membrii propriei sale familii.

LECȚII PENTRU ISRAELIȚII SPIRITUALI

Chiar și cei mai avansați dintre oamenii consacrați ai Domnului pot să tragă unele concluzii care le pot fi de ajutor din întâmplările din această lecție:

- (1) Prietenul la nevoie se cunoaște. Ionatan fusese prietenul lui David, când acesta din urmă avusese nevoie și astfel își manifestase noblețea caracterului, credința sa față de principiile de dreptate, loialitatea în fața Domnului.
- (2) Faptul că David a căutat ocazii să facă bine, ceea ce ne aduce aminte că aceasta trebuie să fie atitudinea noastră, că noi nu trebuie doar să așteptăm doar ocaziile să ne apară în cale, până când problemele altora ne sar în ochi și vedem nevoia lor de ajutor. Bine ne spune Scriptura: „Binecuvântat este acela care acordă atenție celor săraci.” Aceasta este o calitate dumnezeiască și oricine o respectă, este în aceeași măsură dumnezeiesc.
- (3) Justiția lui David și generozitatea sa se manifestă în cursul pe care el l-a urmărit. În loc să transforme averile lui Saul și să folosească puterile sale pentru a le alipi de ale sale, David a rezolvat problema de bună voie, astfel încât profiturile din averea lui Saul să meargă direct la fiul lui Ionatan, care în același timp trebuia să fie în continuare părtaș la gratificația împăratului, la masa regală. Prin comparație, doar câțiva ar fi putut să fie drepți și așa de generoși.